

சென்னைப் பல்கலைக்கழகம் திருவாய்மலர் கல்வி

தமிழர் வாழ்வியல் சான்று திருவாய்மலர் கல்வி

தமிழர் வாழ்வியல் சான்று திருவாய்மலர் கல்வி

பகவத் விஷயம்

புராண, காந்தி பத்திரிகை

தமிழர் வாழ்வியல் சான்று திருவாய்மலர் கல்வி
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம் திருவாய்மலர் கல்வி
சென்னை

தமிழர் வாழ்வியல் சான்று திருவாய்மலர் கல்வி

1975

ஸ்ரீ :
பேரருளான் பெருந்தேவத்தாயார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வாரும்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.
ப்ரபந் ஜநகூடஸ்தான நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த
திருவாய்மொழிக்கு வியாக்கியானங்களான
ஒளபதினிரப்படி, இருபத்துநாலாயிரப்படி ஈடுமுப்பத்தாறுயிரப்படிகளைக் கொண்ட

பகவத் வீஷயம்

மூன்று, நான்கு பத்துக்கள்

ஸ்ரீகாஞ்சீ பிரதீவாதிபயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமி பதிப்பு

அச்சத்தாள் திருத்தினவர்கள் :

திருமலை அனந்தானந்தர், குன்றயாக்கம், நியாய வேதாந்த வித்வச்சிரோமணி
கிருஷ்ணமாசாரியர், திருப்பதி.

M. A. வேங்கடகிருஷ்ணன், திருவல்லிக்கேணி.

இடைக்குமிடங்கள் :

தி. அ. அங்காக்கனி அனந்தாழ்வான், காஞ்சிபுரம்-3.
M. A. வேங்கடகிருஷ்ணன், 20, தெற்கு மாடவீதி, திருவல்லிக்கேணி.

V. N. தேவநாதன், 213, கோவில்தப்ப நாயக்கன் தெரு, சென்னை-1.

திருவல்லிக்கேணி குரு அச்சகத்தில் அச்சிடப்பட்டது.

ராகுதஸ் ஹ்ரு வைகாசி வீசாக வெளியீடு

1975

ஸ்ரீ :

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

திருவாய்மொழி

நாலாம் பத்து

முதல்திருவாய்மொழி—ஒருநாயகமாய் : ப்ரவேசம்

நஞ்சீயர் அருளிச்செய்த ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யானம்

நாலாம்பத்தில், முதல்திருவாய்மொழியில் - இப்படி எம்பெருமானை அநுபவித்து மிகவும் பரிதரான ஆழ்வார், ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே இவையொழிய ஐசுவர்யாதிகளை ஆசைப் பட்டுள்ளவர் களுக்கு அவற்றினுடைய அல்பாஸ்த்திரத்வாதி தோஷங்களைக் காட்டி ஹேயதையை ஸாதியாதின்று கொண்டு பரமபுருஷார்த்தபூதமான எம்பெருமான்திருவடிகளை ஸமாசர்யியுங்கோள் என்கிறார். “வீடுமின்முற்றவும்” - பகவத்ஸமாசர்யணப்ரதிபாதநபரம். இத்திருவாய்மொழி - வைராக்ய ஐநநார்த்த மாக இதர புருஷார்த்தங்களுடைய ஹேயதாப்ரதிபாதநபரம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த இருபத்துநாலாயிரப்படி

த்வயத்தில் உத்தரகண்டார்த்தத்தை அருளிச்செய்தார், கீழ் மூன்றுபத்தாலும்; இனி மூன்று பத்தாலே பூர்வகண்டார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார். முதல் திருவாய்மொழியில் கீழ் பகவதநுபவத் தாலே ஹ்ருஷ்டரானவர் அந்தப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே இவ்விஷயத்தையொழிய ஐசுவர்யாதிகளிலே மண்டிக் கிடக்கிறவர்களைப் பார்த்து ‘இவர்கள் இவற்றினுடைய அல்பாஸ்த்திரத்வாதி தோஷங்களை அறியாமை யாலே இவற்றை விரும்புகிறார்’ என்று இவற்றினுடைய தோஷங்களை உபபாதியாகின்றனகொண்டு பரமபுருஷார்த்தபூதான எம்பெருமான்திருவடிகளை ஆசர்யியுங்கோள் என்கிறார். “வீடுமின்முற்”-நில் பகவத்ஸமாசர்யணத்திலே நோக்கு. “சொன்னால் விரோத”த்தில் பகவதர்ஹகரணங்களைக் கொண்டு அப்ராப்தமாய் நிஷ்ப்ரயோஜனமான விஷயங்களைக் கவிபாடிப் பாழேபோக்காதே கொள்ளுங்கோள் என்றார். அத்தாலே ஸித்தித்த த்ரவ்யமும் அஸ்த்திரம் என்கிறது இதில்.

நம்பிள்ளை திருவாய்மலர்ந்தருளி

வடக்குத்திருவிதிப்பிள்ளை பட்டோலை கொண்டருளின

ஈடு முப்பத்தாருயிரப்படி

த்வயத்தில் உத்தரகண்டார்த்தத்தை அருளிச்செய்தார், கீழ் மூன்று பத்தாலும். இனி மேல்மூன்றுபத்தாலே அதில் பூர்வகண்டார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார். கீழ் மூன்றுபத்தாலுஞ் சொன்ன புருஷார்த்தத்துக்கு உபாயத்தை அடியிலே அறுதியிடுகிறார். இவ்வடியறியாதாரிதே உபாயாந்தரங்களாகிற விலக்கடிகளில் போகிறவர்கள். இவர்க்கு

நிரவதிக்கப்ரீதியோடேயே கீழில் திருவாய்மொழியில் சென்றது. தாமும் குறைவற்று, பற்றினார்குறையும் தீர்க்கவல்லராம்படி யிருந்தார் கீழ். ஸம்ஸாரிகளைப் பார்த்து, 'நீங்கள் பற்றின விஷயங்கள் தண்ணிதானபின்பு அவற்றைவிட்டுச் சரிய:பதியைப் பற்றுங்கோள்' என்று பரோபதேச ப்ரவ்ருத்தராகிறார். *விடுமுன் முற்றத்திலும் பரோபதேசம் பண்ணினார்: *சொன்னால் விரோதத்திலும் பரோபதேசம் பண்ணினார்: இத்திருவாய்மொழியும் பரோபதேச மாயிருந்தது. இவையெல்லாவற்றிலும் எல்லாவர்த்தங்களுமுண்டேயாகிலும் ஒன்றுக்கு ஒர்த்தத்திலே நோக்காயிருக்கும், *விடுமின் முற்றத்தில் இதர விஷய வைராக்யபூர்வகமாக பகவத்பக்தியைப் பண்ணுங்கோள் என்றார். சொன்னால்விரோதத்தில் பகவதர்ஹமான கரணங்களைக்கொண்டு பிறரை ஸ்துதியாதே ஸர்வேச்வரனை ஸ்துதிக்கப் பாருங்கோள்' என்றார். இதில் இவர்கள்தான் இதரஸ்தோத்ரம் பண்ணுகிறது சிலப்ரயோஜனத்துக்காகவா யிருக்குமிதே என்று அவற்றினுடைய அல்பாஸ்த்திரத்வாதி தோஷபூயஸ்தையை அருளிச் செய்திறார். ஐச்வர்யம் அல்பாஸ்த்திரத்வாதி தோஷத்தை யுடைத்தாகையாலே தண்ணிது; ஆத்மலாபம் அபுருஷார்த்தமாய்க் கொண்டு நிலைநிற்குமாகையாலே தண்ணிது; இப்படி ஐச்வர்ய கைவல்யங்களுக்கு உண்டான தண்மையைச் சொல்லி, 'ஸர்வேச்வரனாகிறான் ஸமஸ்த கல்யாண குணத்தினையு ஸர்வாபேக்ஷிதப்ரதனாயிருப்பா னெருவன்: ஆனபின்பு, அவற்றை விட்டு பகவத்பஜனம்பண்ணப் பாருங்கோள்' என்று இங்ஙனே பகவத்ஸமாச் ரயணத்துக்கு உண்டான நன்மையை உபபாதியா நின்றுகொண்டு, பரோபதேசப்ரவ்ருத்தராகிறார். இவர்தாம், ஸம்ஸாரிகள் தாந்தராய் வந்து 'எங்களுக்கு ஹிதஞ் சொல்லவேணும்' என்ன, சொல்லுகிறாரன்றே; பிராட்டியும் ஸ்ரீவிபிஷணும்தானும் ராவணனை நோக்கி ஹிதஞ் சொன்னாப்போலே யிருப்பதொன்றிதே. *ப்ரதிப்தம் சரணம் யதா* வெந்து அற்ற க்ருஹத்திலே ஒருகம்பாகிலும் கிடைக்குமோ? என்று அவிக்கப் பார்ப்பாரைப்போலே.

ஒருநாயகமா யோடவுலகுடனுண்டவர்*

கருநாய்கவர்ந்தகாலர் சிதைகியபானையர்*

பெருநாடுகாண இம்மையிலேபிச்சைதாங்கொள்வர்*

திருநாரணன்தான் காலம்பெறச்சிந்தித்துயம்மினே. (1)

ஒ.—முதற்பாட்டில், ஸர்வபௌமரானவர்கள் ராஜ்யத்தையிழந்து இரந்து ஜீவிக்கும்படி துர்க்கதராவர். ஆனபின்பு, நித்யைச்வர்யயுக்தனான திருநாராயணனுடைய திருவடிகளையே பரம ப்ராய்மமாக ஆக்ரமித்து உஜ்ஜிவியுங்கோள் என்கிறார். [ஒருநாயகமாய்] - என்று தொடங்கி. ஏகாதிபதிகளாய் நெடுங்காலம் லோகத்தை யெல்லாம் ஆண்டவர்கள் ராஜ்யத்தையிழந்து கரியவான நாய்களாலே கவரப்பட்ட கால்களையுடையராய் பொலிந்த பாண்டங்களைக் கொண்டு பண்டு தங்களைக் காண அவஸரம் பெருத மதுஷ்யரெல்லாம் கானும்படி தாங்கள் ஸங்குத்தராய்வாழ்ந்த இத்தலோகத் திலே பிகைகையை விரும்பிக் கொள்வர்.

இ.—முதற்பாட்டில், ஸர்வபௌமரானவர்களே ராஜ்யத்தையிழந்து இரந்து ஜீவிக்க வேண்டும்படி துர்க்கதராவர்; ஆனபின்பு, நித்யஸூரியான ஸர்வேச்வரனைப் பற்றப்பாருங்கோள் என்கிறார். [ஒருநாயகமாய்] - ஸர்வபூமிக்கும் வேறு எதிரின்றிக்கே ஏகாதிபதிகளாய்: "பதிம் விச்வஸ்ய" என்கிற ஸர்வேச்வரனாக வாய்த்து பாவிப்பது. [ஒட] காலமும் அறுபதினாயிரமாண்டுகளே சக்ரவர்த்தி ஜீவித்தது; அப்படியே நெடுங்காலம். [உலகுடனுண்டவர்] - தன்னோடே லோகம் மருவும்படி ஆண்டவர் என்னுதல்; பாபம் பண்ணினார்முன்னே கையும் வில்லுமாய் நின்ற ஸஹஸ்ர பாஹ்வர்ஜஜூகளைப் போலே லோகமெங்கும் ஆண்டவ ரென்னுதல். "அகார்யசின்தாஸமகாலமேவ" என்கிறபடியே பாபசிந்தை பண்ணினார்முன்பே கையும் வில்லுமாய்க் கொண்டு போந்த கார்த்தவீர்யார்ஜூகளைப் போலே என்னுதல். "ராஜ்யம்நாம மஹாவ்யாதி ரசிகித்ஸயோ விநாசந: ப்ராதரம்வா ஸுதம்வா2பி த்யஜந்திகலு பூமிபா:"

[கருநாய் கவர்ந்த காலர்] - ராஜ்யத்தை யிழந்து பிணையொழிப ஜீவநயின்றிக் கே பகல்புறப்பட லஜித்து இருளிலே புறப்பட்டால் இந் செறிவுபோலே கிடந்த நாய்களின் வாயிலே காணியிடுகையாலே அவற்றாலே கல்வப்பட்ட காலையுடையவர். 'கருநாய்' - கருமை - சீற்றமாய், வெட்டிய நாய் என்றுமாம். 'கருநாய்' - குட்டியிட்ட நாய் என்றுமாம். முன்பு 'ஸார்வபௌமன்' என்று சொல்லுமதுவும் போய் 'நாய்கவர்ந்தகாலன்' என்று நிரூபகமாய். [சிதைகிய பாணையர்] கண்டவிடமெல்லாம் பொளிந்து உபயோகாரஹ மன்றிக்கே போகட்டுக்கிடந்த தொன்றை எடுக்கும்; பண்டு பொற்கலத்திலல்லது ஜீவியானே. [பெருநாடுகாண] - முன்பு ராஜாக்கள் தங்களைக் காண அவஸரம் பெறுதே நிற்கும்படி யிருந்தவர்கள் இருந்ததே குடியாகத் திரண்டு காணும்படி; தாங்கள் ஸம்ருத்தராய் வாழ்ந்த தேசத்தி லுள்ளாரெல்லாரும் காணும்படி. [இம்மையிலே] - தாங்கள் ஜீவித்த ஜன்மத்திலே. [பிச்சை] - முன்பு ராஜாக்களுக்கு ராஜ்யம் வழங்கும்; இன்று பிணை தளக்குத் தேட்டமாயிருக்கும். முன்பு ராஜாக்கள் ரத்நாதினைப் பச்சையாகக் கொண்டுவந்தால் அநாதரித்திருக்குமவனுக்கு பிணை தேட்டமானபடி. [தாம் கொள்வர்] - முன்பு ராஜாக்கள் கொண்டுவந்த பச்சையை ஆளிட்டிறே வாங்குவது; இப்போது இவன் அபேகையேபோக்கி இடுவாரில்லை ராஜ்யநீ இங்ஙனே யானபின்பு, [திருநாரணன்] - "இடர் கெடுத்த திருவாள னிணையடி", "தத்ர நாராயண: ஸ்ரீமாத்" ச்ரிய:பநிநய ஆச்ரயியுங்கோள். ஒரு மிதுநமிறே ஆச்ரயணியமும், ப்ராப்யமும். ஒரு மிதுநத்துக்கு சேஷமிறே இது. [தான்] - சேஷத்தன் பற்றுவது திருவடிகளையிறே. [காலம்பெற] "ஜீவிதம் மரணந்தம் ஹி ஜராந்தே ரூபயௌவநே! ஸம்பத்ச விநாசாந்தா: ஜாநக் கோ த்ருதிமாப்நுயாத்" நாளைச் செய்கிறே மென்னுமதன்று. "யம்முஹூர்த்தம்ஷணம் வாபி வாஸுதேவோநசிந்த்யதே" "வாஸுதேவதருச்சாயா ஸாகி மர்த்தம் நஸேவ்யதே". [சிந்தித்து] - ரகசிகள் என்கிற ப்ரதிபத்தியே அமையும். ப்ரதிபதிக்கும் இதுவே அர்த்தம் என்கிறார். [உய்ய்மினே] - நினைவோடே வ்யாப்தமாயாயிற்று உஜ்ஜீவநம் இருப்பது அநர்த்தம் எல்லாருக்கும் ஒத்திருக்கையாலே எல்லாரையும் அபேகிக்கிறார்.

௩௬.—முதற்பாட்டில், ஸார்வபௌமராய்ப் போந்த ராஜாக்கள் அந்த ராஜ்யநூியை யிழந்து இரந்து ஜீவிக்கவேண்டும்படி துர்க்கதராவர்கள்; ஆனபின்பு, *ஸ்ரீவத்ஸவக்ஷா நித்யஸ்ரீ:* என்கிறபடியே நித்யநூியான ஸர்வேச்வரனைப் பற்றப் பாருங்கோள் என்கிறார்.

[ஒருநாயகமாய்] நிலையில்லாத ஐச்வர்யத்தைப்பற்றி நீர்க்குமிழிபோலே உடைந்து போகிற மருஷ்யர்: *பதிம் விச்வஸ்ய* என்கிற ஈச்வரனுடைய ஐச்வர்யத்தை அறுகரிக்கும்படி சொல்லுகிறதிறே, பெளண்ட்ரகவாஸுதேவனைப்போலே; ஏகாதபத்ரமாக. [ஒட] இப்படி யானுவது எத்தனை கால மென்றால் நெடுங்காலம். "அறுபதினாயிரமாண்டு. எழுபதினாயிர மாண்டு" என்கிறபடியே நெடுக. இப்படி நெடுங்காலமாவது எவ்வளவென்னில், [உலகு] கடல்குழந்த பூமிப்பரப் படங்கலும்: *மாந்தாது: ஷேத்ரமுச்ச்யதே* என்கிறபடியே முந்திரிகைநில முடையவனைப் போலே யாயிற்று ஆள்வது. [உடனாண்டவர்] இப்பரப்பில் ஓரிடம் குறை கிடவாதபடி ஆண்டவ ரென்னுதல். *அகார்யசிந்தாஸமகாலமேவ ப்ராதர்ப்பவந் சாபதர: புரஸ்தாத்* என்கிறபடியே பாபசிந்தனைபண்ணினார்முன்பே கையும்வில்லுமாய் நின்று நோக்கிக்கொண்டு போந்த கார்த்தவீர்யார்ஜ்ஜுநாதிகன்படியைப்பற்றச் சொல்லுதல், இப்படி ஏகாதிபத்யமாக நெடுநாள் லோகத்தை ஆண்டுபோந்தவர்கள் பின்னை யென்செய்வார்களென்னில்? *ராஜ்யம் நாம மஹாவ்யாதி ரசிகித்ஸ்யோவிநாசந: ப்ராதரம்வா, ஸுதம் வாபி த்யஜந்தி கலு பூமிபா:* என்கிறபடியே, அவற்றையிழந்து க்லேசிப்ப ரென்கிறார், மேல். [கருநாய்கவர்ந்த காலர்] இப்படி நெடுநாள் மதிப்போடே ஜீவித்துப்போந்தவன் 'எளிமைப்பட்டு ஜீவிக்கிறதென்? ஒருபட்டினிவிடுவோம்' என்றிருக்கமாட்டானே; ஜீவிக்கையிலுண்டான நசையாலே பிணை பண்ணப் பார்க்கும். முன்பு குறைவற ஜீவித்துப்போந்தவனாகையாலே பலர்காண வெளியில் புறப்படமாட்டானே; நிலாநாளில் இருட்டுப்புரைகளிலும் இருட்டுநாளிலுமாயிற்றுப் புறப்படுவது. இருள் ஓரிடத்திலே திரண்டாற்போலே: கறுத்த நாய்கள் கிடக்கும். அதறியாதே அவற்றின் வாயிலே காணியிடும்; அவை கடிக்கும். [கருநாய்] கருமைசீற்றமாய், வெட்டிய என்னவுமாம். கருநாய் - கருவையுடைத்தான நாய்; குட்டியிட்ட நாய்; என்றும் குட்டியைக் காத்துக்கிடக்கிறதாகையாலே அதுக்கு ஏதேனும் தீங்குவருகிறதோ வென்று கண்டாரை

ஓடிக்கடிக்குமே. அத்தைச்சொல்லுதல். [கால்] வீரக்கழனிட்ட கால் என்றிறே முன்பு நிரூபிப்பது; இப்போது நாய்கடித்த கால் என்றாயிற்றுச் சொல்லுவது. [சினையியபாணியர்] கண்டவிடமெங்கும் பொலிந்து உபயோகயோக்யமன்றிக்கே போகட்டுக்கிடந்ததொன்றை எடுத்துக்கொள்ளும். முன்பு பொற்கலத்திலே ஜீவித்தவன் இப்போது ஒரு புத்தோடு கிடையாதபடியாயிற்று. இட்டது உண்டாகில் ஒரு மூலையிலே கீழே போம்படியாயிற்று இருப்பது. [பெருநாடுகாண] முன்பு பச்சை கொண்டுவந்தவர்கள் ஓராண்டு ஆறுமாஸமும் உள்ளும்புகப்பெருதே நின்று உலருமித்தனையிறே. அதுக்கும் போர இப்போது தடையற்று இருந்ததே குடியாகக் காணும்படியாக. முன்பு போரஜீவித்து எளிமைப்பட்டவனாகையாலே எல்லாருங் காண வருவர்களே. இப்படி செய்வது ஒருஜம்மம் ஜீவித்து மற்றொரு ஜம்மத்திலே யோ வென்னில் [இம்மையிலே]—அப்படி ஜீவித்த இந்த ஜம்மத்தன்னிலே [பிச்சை] முன்பு ராஜாக்களுக்கு ராஜ்யம் வழங்கினையிறே போருவது; இப்போது ஒரு பிகைஷமாத்ரமேயாயிற்று இவன் அபேஷிப்பது. [தாம்கொள்வர்] முன்பு ராஜாக்கள் கொண்டுவந்த பச்சை ஆளிட் டிறே வாங்குவது. சிலரிடக் கொண்டாராகாமைக்கு; இப்போது இடுகிறவர்கள் பக்கல் நினைவின்றிக்கே பாதிஸம்வாதமே உள்ளது.

ராஜ்யநீ இங்ஙனேயானபின்பு. [திருநாரணந்தான்] *இடர்கெடுத்திருவாள னிணையடி*. ஸ்ரீமானுன நாராயணந்திருவடிகளை ஆச்ரயித்து உஜ்ஜீவித்துப் போருங்கோள். *தத்ர நாராயண: ச்ரீமாந் மயா பிக்ஷாம் ப்ரயாசித:* என்னக்கடவதிறே. ஒரு கொண்டு இரப்பார்க் கெல்லாம் இவையொழியக் கதியில்லை; ஒட்டுனொழித்தவனிறே. [தான்] *யாவந் சரணௌ ப்ராது: பார்த்திவவ்யஞ்ஜநாந்விதௌ* 'பிள்ளாய்! உன்உள்வெதுப்பு ஆறுவதெப்போது?' என்ன, 'நானும் எனக்கு வகுத்த முடிசூடி அவரும் தமக்கு வகுத்த முடிசூடினவன்றே என்றானிறே; அப்படி தலையாக ப்ரார்த்திக்கப்பட்ட திருவடிகளை. *அடிகுடுமரசு* என்னக் கடவதிறே. [காலம்பெற] அரைநாழிகையாகிலும் முற்பட்டது உடலாக. *ஜீவிதம் மரணந்தம் ஹி ஜராந்தே ரூபயௌவநே.* ஸம்பதச்ச விநாசாந்தா: ஜாந் கோ த்ருதிமாப்நுயாத்* ஆகையால் நாளைச் செய்கிறோமென் னுமதன்று; *யந்முஹூர்த்தம் க்ஷணம்வாபி வாஸுதேவோ நசிந்த்யதே, ஸாஹாநி:* அதுவே இவனுக்கு *அஸந்நேவ* என்னும்படி* வருகிற அநர்த்தமாகிறது. [தம்மஹச்சித்ரம்] அநர்த்தம் வருகைக்கு அவகாசமும் அதுவே. [ஸாப்ராந்தி:] விபரீதஜ்ஞானமாகிறது அதுவே. [ஸாசவிக்ரியா] லிஷித்தாநுஷ்டாநமாகிறது அதுவே. [சிந்தித்து] இனி பரிகரமில்லையென்று கண்ணழிவு சொல்ல வேண்டா; அவன் தந்த கரணங்களை அவனுக்காக்க அமையும்; நெஞ்சிலே யடிபட அநுஸந்திக்க அமையும்; *ஸம்ருதோயச்சதி சோபநம்*. [உய்ம்மினோ] அவ்வநுஸந்தாநம் ப்பலத்தோடே வ்யாப்தம். பேறு எல்லார்க்கும் வேணுமென்றிருக்கையாலே எல்லார்க்குமாக அருளிச்செய்கிறார். [உய்ம்மினோ] அடியற்றால் வாடுமத்தனைகிடிகோள்; அடியைப் பேணிநோக்கி உய்ந்து போருங்கள்.

உய்ம்மின் திறைகொணர்ந்து என்றுலகாண்டவர்* இம்மையே

தம்மின் கவையமடவாரைப் பிறர்கொள்ளத்தாம்விட்டு*

வெம்மினொளியெயிற்கானகம்போய்க் குமைதின்பர்கள்*

செம்மின்முடித்திருமாலை விரைந்தடிசேர்மினோ.

(2)

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், தங்களாலே அபிபூதரான சத்ருக்களாலே தங்களுடைய மஹிஷிகளையும் இழப்பர் என்கிறார். [உய்ம்மின் என்று தொடங்கி] - 'எனக்குத் திறையிட்டும் பிழைத் திருங்கோள்' என்று ராஜாக்களைச் சொல்லி இந்த உக்திமாத்ரத்தினாலே இத்தனோக்கதையுடைய ஆண்டவர்தாங்கள் இப்படி வாழ்ந்த இப்பிறவியிலே தாங்கள் ஜீவிக்கக்கூகாத தங்களுக்கு நிரதிக்ய போகவையினான ஸ்திரீகளை சத்ருக்கள் பரிஹ்ரிக்கப் போக்கற்றுத் தாங்களே அவர்களைக் கொண்டு போகவேணு மென்று ப்ரார்த்தித்துவிட்டு. [வெம்மின் என்று தொடங்கி] - நாடுகளில் ஸஞ்சரிக்கப் பெருதே கொடியவெயிலையுடைய காட்டிலே போய் அங்கும் சத்ருக்களால் நலிவுபடாநிற்பர். இப்படி

பரிபூதராகாதே வாழ வேண்டியிருந்திகொளாகில், வெந்த ஓவியையுடைய திருவபிஷேகத்தையுடையனான சரிய:பதியை ஈண்டென ஆச்ரமியுங்கோள். ஆச்ரமித்தார்தலையிலே வைக்கச் சூழ்ன முடியென்று கருத்து.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், ராஜ்யத்தை இழக்கையே யன்றிக்கே சத்ருக்களையிலே அபிமதைகளான ஸ்த்ரீகளையும் பறிகொடுப்பர் என்கிறார். [உய்ம்மின் திறை கொணர்ந்து] - ராஜாக்களை 'உங்கள் ஸர்வஸ்வத்தையும் தந்து ப்ராணனைக் கொண்டு பிறைத்துப் போங்கோள்' என்றயத்துச் சொல்வது. "பிஷா2ஸ்மாத் வாத:பவதே" என்கிற இத்தை அநுகரிக்கிறார்கள். [என்று உலகாண்டவர்] - படையும் குதிரையுங் கொண்டு திறை கொள்ளவேண்டா; ஓர் உக்திமாதரத்தாலே லோகத்தையடையச் செலுத்தினவர்கள். [இம்மையே] - இப்படி வாழ்ந்த இஜ்ஜம்ந்தன்னிலே. [தம் இன் சுவை மடவாரைப் பிறர் கொள்ள] - தங்களுக்கு போக்யைகளாய் அஸாதாரணைகளான ஸ்த்ரீகளை சத்ருக்கள் பரிக்ரஹிக்க. நஹு=ஊன் இந்த்ராணியை ஆசைப்பட்டதும், தூர்யோதனன் த்ரௌபதியை ஆசைப்பட்டதும் உதாஹரணம். [தாம்விட்டு] - ப்ராணரக்ஷணத்துக்காகத் தாங்களே ப்ரார்த்தித்துவிட்டு. [வெம் மின் இத்யாதி] - அவர்களுக்குச் செல்லும் நாட்டிலே வர்த்திக்கப்பெருதே கிர்மாநுஷமான காட்டிலே போய், வெவ்விய மின்னொளியுண்டு - பேய்த்தேர்; அத்றையும் வெயிலையுமுடைத்தான காடு என்னுதல், கொடிய மின்னொளி போலையிருக்கிற வெயிலையுடைத்தான காடு என்னுதல். [குமை தின்பர்கள்] - இவர்கள் போனவிடத்தே சத்ருக்களாலே நலிவுபடுவார்கள்; தப்பிப்போனாலும் விநாசத்தோடே யாயிற்றுத் தலைக்கட்டுவது. [செம் மின் இத்யாதி] - இப்படி பரிபூதராகாதே வாழவேண்டியிருக்கில், சிவந்து மின்னாகின்ற திருவபிஷேகத்தையுடைய சரிய:பதியை ஆச்ரமியுங்கோள். ஆச்ரமித்தார்தலையிலே வைக்க முடியுண்டு, தருவிப்பாருமுண்டு என்கை; விரையாமையா லுள்ள இழவே உள்ளது. அவன் முடியைத்தரிலும் நீங்கள், [அடிசேர்மினோ] - திருவடிகளிலே தலையைச் செருங்கோள். "யாவந் சரணௌ ப்ராது:".

ஈடு.—இரண்டாம் பாட்டு. ராஜ்யத்தை யிழக்கையேயன்றிக்கே, ராஜ்யம் பண்ணுகிற நாளில் போக்யைகளாகப் பரிக்ரஹித்த ஸ்த்ரீகளையும் சத்ருக்களுக்குக் கொடுத்து எளிமைப் படுவர் என்கிறார்.

[உய்ம்மின் திறைகொணர்ந்து] எதிரிகளுடைய ராஜ்யத்தைத் தனக்காக்கக் கோவினால் பொருது ஆக்கிக்கொள்ளுகையன்றிக்கே, நீ உன்ப்ராணனை நோக்கிக்கொள்ள வேண்டியிருந்தாயாகில் உன் ஸர்வஸ்வத்தையும் நம்பக்கலிலே கொண்டுவந்து தந்து உன்னைக்கொண்டு பிறைத்தோடிப்போ, என்கிற உக்தியாலேயாயிற்றுத் தனக்காக்குவது. படையும் குதிரையுங் கொண்டு பொருது தனக்காக்கிக் கொள்ளவேண்டா; திறையைக் கொண்டுவந்து ஜீவித்துப் போகங்கள் என்கிற சொல்லாலே லோகத்தை யாண்டவர்கள். [இம்மையே] இப்படியாண்ட இந்த ஜம்ந்தன்னிலே. [தம் இன் சுவைமடவாரைப் பிறர்கொள்ள] தான் ராஜ்யம் பண்ணுகிற நாளில் அந்த ராஜ்யத்திலுள்ள ஸ்த்ரீரத்தங்களை யெல்லாம் திரட்டுமே; இவன் திரட்டின படியே வேறொருவன் வந்து கைக்கொள்ளும்; இது நரகபுரமழிந்தவன்று கண்டதிதே; பாண்டவர்களுடைய ராஜஸூயமும் செருக்குமெல்லாங் கிடக்க, த்ரௌபதி ஸதஸ்ஸரிலே பரிபூதையானவதுவேயிறே இதில் ப்ரமாணம். தந்தாமுக்கு நிரதிசயபோக்யைகளான ஸ்த்ரீகளை சத்ருக்கள் பரிக்ரஹிக்க. [தாம் விட்டு] - தன் ப்ராணரக்ஷணத்தி லுண்டான நசையாலே, ஸஹ்ருதயமாகத் தானே கூறைப்பையும் சுமந்துகொண்டுபோய் விட்டுப்போரும். *ஆபதர்த்தம் தந்மரக்ஷேத்* என்கிறபடியே. [வெம்மின் இத்யாதி] "பின்னையும் இவன் இங்கே காணில் நலியும்" என்று, ஜலவர்ஜ்ஜிதமுமாய் மறுஷ்யஸஞ்சாரங்களில்லாத காடேறப்போம். பேய்த்தேரையும் வெயிலையுமுடைத்தான காட்டிலே போம்; வெவ்விய மின்னொளிபோலே யிருந்துள்ள வெயிலையுடைத்தான காட்டிலே போ யென்னவுமாம். [குமைதின்பர்கள்] அர்த்தவானுக்கு:எங்கும் ஆளோடுமே; "அவன் போனவிடத்தே போய்க் கொன்றுவருகிறோம்; எங்களுக்கு வெற்றிலை யிட்டருளிர்". என்பர்கள்; அருகே நின்று, "அப்படி செய்துவாருங்கோள்" என்று அவர்களுக்கு வேண்டுவதெல்லாங் கொடுத்துவிடும்; அங்கும்போய்க் கொலைதப்பாது. [குமைதின்பர்கள்] நலிவுபடுவார்கள். அடியிலே நாய் அடியிட்டு நலித்தொடங்கிற்றிதே. நாய் முதலிலே காற்கூறு கொண்டதிதே.

ஆனபின்பு, [செம்மின் இத்யாதி] சிவந்து மின்னாசின்னுள்ள முடியையுடைய ச்ரிய:பதி திருவடிகளைக் கடுக ஆசிரயிக்கப் பாகுங்கோள். தன்னையாசிரயித்தார்க்குக் கொடுக்கைக்குத் தலையான முடியுண்டு; கொடுப்பிக்கைக்கு அருகே யிருப்பாகு முண்டு; விரையாமையாலுள்ள இழவே உன்னது. [அடிசேர்மினோ]-அவன் முடியைத் தரிலும் நீங்கள் திருவடியைச் சேருங்கோள். நீங்கள் உங்களடிவிடாதே கொள்ளுங்கோள்.

அடிசேர்முடியினராகி அரசர்க்ள்தாம்பொழு*
இடிசேர்முரசங்கள் முற்றத்தியம்பவிருந்தவர்*
பொடிசேர்துகளாய்ப் போவர்க ளாதலில்நொக்கென*
கடிசேர்துழாய்முடிக் கண்ணன்கழல்கள்நினைமினோ. (3)

ஒ.—மூன்றும்பாட்டில், மற்றும்ள்ள ராஜாக்கள் தங்கள் ஆசிரயித்து அவர்களை ஒன்றாக மதியாதே வாழ்த்தவர்கள் அந்த ஐசுவர்யத்தை மீழ்ந்து ஒருவரும் மதியாதபடியாவர் என்கிறார்.

[அடிசேர் என்று தொடங்கி]-தங்கள் காலிலே முடி படுப்படியாக அந்ரராஜாக்கள் வந்துதொழுது க்ருதார்த்தராகா நிற்க, இடியிடித்தாம்போலே வாத்யங்கள் முற்றத்திலே தவறிக்க இருந்தவர். [பொடி என்று தொடங்கி] கூடி-தரதூணிபோலே அவநிரணம் பண்ணினோ மென்று நினைக்கப் பாத்தம் போராத படி மதிப்புக்கெடுவர். ஆகையாலே, இவ்வன் எளிவரவுபடாதே பெருமதிப்பு உண்டாம்படி ஸர்வைசுவர்ய ஸைகமாய்த் தன் திருக்குழலின் செவ்வியாலே கூணத்தோறும் பரிமளம் மிகாநின்றுள்ள திருத்துழாயாலே அலங்கருதனாய்ப் பரம்போக்யமுன க்ருஷ்ணந்திருவடிகளை ஈண்டென நினைபுங்கோள்.

இ.—மூன்றும் பாட்டில், ராஜாக்கள் தங்கள்காலிலே விழுந்தால் அநாதரித்திருக்கும் மதிப்புண்ட யவர்கள் ஒருசேதனென்று ஒருவர் நினையாதபடி மதிப்பறுவர்கள் என்கிறார். [அடிசேர் இத்யாதி] - தூரத் தண்டனிடுகை யன்றிக்கே தங்கள்முடியும் இவன்காலும் சேரும்படி தண்டனிடுகை, [அரசர்கள்] - ஈசுவரபிமானிகள். [தாம்பொழு] - ஸூபாதத்தே தண்டனிடப் பெற்றோமென்று அந்தரங்க ஸேவைபண்ணினாராய் த்ருப்தராவர்கள். இவன் அநாதரித்திருக்கத் தான் அறிந்த அறிவாகத் தொழுது என்றுமாம். [இடி இத்யாதி] - இடிபோலே யிருந்த வாத்யங்கள் முற்றத்திலே முழங்க இருந்தவர். வந்தவன் தண்டனிட்டுக்கிடக்க அநாதரித்து, ஆடல்பாடல் கண்டிருந்தானாயிற்று. “சிரஸாயாசதஸ் தஸ்ய” என்னும் விஷயத்தையன்றே தண்டனிட்டது. [பொடிசேர் இத்யாதி] - பொடியோடே சேர்ந்த தூளியாய்ப் போவர்கள். தனித்துப் ப்ரதிபத்தி பண்ணவொண்ணாதே ஒன்றோடே கூட்டிப் ப்ரதிபத்திபண்ணவேண்டும் படி யாவர்கள். துறைத்தால் ஒருசேதனென்று கூசவேண்டாதபடி மதிப்பறுவர்கள். [ஆதலில்] - ஆன பின்பு, [நொக்கென] - சடக்கென, [கடிசேர் இத்யாதி] - ஸர்வேசுவரத்வ ஸைசகமான திருத்துழாய் மாலையாலே அலங்கருதமான க்ருஷ்ணந்திருவடிகளை நினைபுங்கோள். [கடிசேர் துழாய்] - திருமுடி யோட்டைஸ்பர்சத்தாலே நாட்செல்ல நாட்செல்லப் பரிமளம் மிகாநிற்கை, “பரிஹர மதுஸூதந ப்ரபந்நாந்” என்று யமாதிகள் அஞ்சும் மதிப்பைப் பெறுவர்.

ஈடு.—மூன்றும்பாட்டு, ராஜாக்கள் தங்கள் காலிலே விழுந்து விடந்தால் அநாதரித்திருக் கும் மதிப்பையுடையவர்கள், ‘ஒருசேதனன்’ என்று நினையாதபடி மதிப்பறுவர்களைன்கிறார்.

[அடிசேர் முடியினராகி] - தன்னோடொக்க அரசு என்றிருந்த ராஜாக்கள் தங்கள்காலிலே சேர்க்கப்பட்ட முடியை யுடையராய். [அரசர்கள்] ராஜாக்கள். [தாம்பொழு] தங்கள் அறிந்த தாகத் தொழுமித்தனை போக்கி, ‘இவன் இப்படி தொழுதான்’ என்னும் ப்ரதிபத்தி அவனுக் கிலலை. ‘இன்று ஸூபாதத்திலே தலைதாக்கத் தெண்டனிடப்பெற்றோம்’ என்று இவன் தான் நினைத்திருக்குமித்தனை. *சிரஸாயாசதஸ் தஸ்ய வசநம் நக்குதம் மயா* என்று ‘பிள்ளை தலையாலே

யிரக்க, நாம் மறுத்துப்போந்தோம்' என்று புண்பட்டுத் தலைசெய்க்கும் விஷயத்தைத் தொழு கருரன்றே. இவன் இப்படி தொழ, அவன் செய்ததென்? என்னில், [இடிசேர் இத்யாதி] 'இன்னராஜா காணப்புகுகிறான்' என்று ஒலக்கமிருந்து, நாடகச்சாலையிலுள்ளாரை அழைத்து அருளப்பாடிட்டு நாட்டில் மரங்களையடையத் துளைத்துத் தோலைமேவி அத்தை இடியை யொக்க த்வரிப்பித்து அநாதரித்திருக்கும். இன்னான் வந்து காலிலே விழுந்துகிடந்தான்; அவன், இத்தை அநாதரித்துக் கூத்துக்காண்பது பாட்டுக்கேப்பதானென்று லோகத்திலே ப்ரஸித்தமாய்ப்படி யிருக்கவேணு மென்றாயிற்று இவனிருப்பது. [இருத்தவர்] அங்குநிற்கிற ஸ்தம்பத்திற்காட்டில் ஒரு வாசியில்லைகாணும் இவருடைய நினைவால். இப்படியிருந்தவர்கள் என்செய்வ ரென்றால், பொடிபடுவ ரென்கிறார் மேல். [பொடிசேர்துகளாய்ப்போவர்கள்] தனக்குளன்று ஓராகாரயின்றிக்கே பொடியோடே சேர்ந்த தூளி என்று வேறேன்றோடே சேர்த்து நிகுபிக்கவேண்டும்படி யாவர்கள். தன்காலிலே ஒருவன் குனிந்தால் அநாதரிக்கும் படியான மதிப்பையுடையவன், தன் தலையிலே ஒருவன் அடியிட்டால் நாம் இவன் தலையிலே அடியிட்டோமென்று நினைக்கவேண்டாதபடி கூடாது தூளியாய்ப் போவர்கள்.

[ஆதலில்] அர்த்தத்தத்தவம் இதுவானபின்பு. [நொக்கென] சடக்கென. [கடி இத்யாதி] முடி கொடுத்தால் மாலைபுகுங்கொடுக்கவேணுமே! திருமேனியின் ஸ்பர்சத்தாலே நாட்செல்ல நாட்செல்லப் பரிமாண மேறிவாராகின்றான் திருத்துழாய்மாலையைத் திருவாயிலேகத்திலே யுடையனாய் ஆசிரித ஸுலபனான கருஷ்ணன் திருவடிகளை அநுஸந்திக்கப் பாருங்கோள். நினைக்கவே கொண்டு முழுகுமிறே திருவடிகளின் போக்பதை. இவ்வடியை நினைக்கவே ஸம்ஸாரம் அடியறுமே. *மதுஸூதகப்ரபந்நாந்* என்று யமாதிகள் அஞ்சும் மதிப்பைப் பெறுவர்.

நினைப்பான்புகின் கடலெக்கலில் நுண்மணலிற்பலர்*
எனைத்தோருகங்கனும் இவ்வலகாண்டுகழிந்தவர்*
மனைப்பால்மருங்கற மாய்தலல்லால்மற்றுக்கண்டிலம்*
பனைத்தாள்மதகளிறட்டவன் பாதம்பணியிறே.

(4)

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், ஐச்வர்யம் ஒன்றுமேயன்று நிலைநில்லா தொழிகிறது, போக்தாக்க னானவர்களும் ஸபரிகரமாக நசிப்பர் என்கிறார். [எனைத்தோருகங்கன்]- அநேகபுகங்கள். [மனைப்பால் என்று தொடங்கி]- வாழ்ந்த ஸ்த்தலமும் அருகும் தெரியாதபடி நசித்தும் போயித்தனை போக்கி ஸ்த்திரராயிருப்பா ரொருவரையும் கண்டிலோம். ஆசிரயணவிரோதிகளைப் போக்கும் ஸ்ரீபாலவானவ னுடைய திருவடிகளை ஆசிரயியுங்கோள்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், ஐச்வர்யமும் மதிப்புமேயன்று நிலைநில்லாதது, போக்தாக்களும் ஸபரிகரமாக நசிப்பர் என்கிறார். [நினைப்பான் புகில்]-கடலிலே இழிந்தாரைப்போலே எல்லகாணப்போகாது என்னுதல். தாம் லோகயாத்ரையை நினையாதவர் என்னுதல், "கண்டு ஆற்றேன்" என்ற பரதுக்காஸ ஹிஷ்ணுக்கள் என்னுதல். [கடலெக்கலில் நுண்மணலிற்பலர்]- கடலில் எக்கலில் நுண்ணியமணலில் அநேகர். [எனைத்தோருகங்கனும்]- அநேகபுகங்கள். [கழிந்தவர்]- முடிந்தவர். "ஸஹஸ்ரபுகபர்யந்த மஹர் யத் ப்ரஹ்மணே விது:", "கங்காயாஸ் லிகதாதாரா யதாவர்ஷதி வாஸவே | சக்யா கணயிதும் லோகே நவ்யதீதா:பிதாமஹா:". [மனைப்பால் இத்யாதி]- வாழ்ந்த மனையிடம், மருங்கு - பார்ச்சவம், அற - இரண்டுக்கும் பேதம் தெரியாதபடி. கனக்கஜீவித்தானாகில் அசலிட்டுப் பார்ச்சவஸ்த்தர்க்கும் அநர்த்தமாய். பெருமரம் விழும் போது அருகுநின்றவற்றையும் நசிப்பிக்கும். நசிக்குமதொழிப ஸ்த்திரராயிருப்பா ரொருவரையும் கண்டிலோம். [பனை இத்யாதி]- பனைபோலே பயாவஹமான காலையுடைத்தாய் மத்த கஜமான குவலயாபிடத்தைக் கொன்றவன்திருவடிகளிலே தலைசாயுங்கோள். கீழிற்பாட்டிலே 'மா' யின் அர்த்தம்: இதில், 'அஹ' யின் அர்த்தம். வலிய ப்ரதிபந்தகங்களை நிரயத்ரமாகத் தள்ளவல்லவனை ஆசிரயியுங்கோள்.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. ஐச்வர்யத்தின் நிலையாமையும் மதிப்பறுகையும் கிடக்கச் செய்தே போக்தாக்களுடைய நிலையாமையாலும் அவனைப் பற்றவேணுமென்கிறார்.

[நினைப்பான்புகில்] நினைக்கப்படுக்கால். கடலிலேயிழிவாரைப்போலே, நினைத்ததாய்த் தலைக்கட்ட வொண்ணாதபடியா யிருக்கிற இருப்பும், தாம் லோகயாத்ரை நிலையாரென்னு மிடமும் தோற்றுகிறது. ஆனாலும், பரஹிதமாக அநுஸந்திக்குமதுண்டிதே. [கடலெக்கலில் நுண்மணலில் பலர்] அலைவாயிலெக்கலில் நுண்ணிய மணலிற்காட்டில் அநேகர். இப்படி யாண்டு முடிந்துபோகிறவர்கள்தாங்கள் ஆரென்னில் கூடத்ரமநுஷ்யரல்லர். *ஸஹஸ்ரயுக ப்யந்தமஹர் யத் ப்ரஹ்மணே விது: * என்கிறபடியே ஆயிரம் சதுரயுகங் கூடிற்று ஒருபகலாய், இப்படி ராத்ரியாய், இங்ஙனே நூறாண்டிருந்து த்விபரார்த்தகாலம் ஜீவித்து முடிந்துபோம் ப்ரஹ்மாதிகள். அநேகயுகங்களும் இவ்வுலகாண்டு இது குறியழியாதேயிருக்க, இவர்கள் என்னது என்றபிரமாதித்து முடிந்து போவார்கள். [எனைத்தோருகங்களும் இவ்வுலகாண்டு கழிந்தவர் - நினைப்பான் புகில் கடலெக்கலில் நுண்மணலிற் பலர்] *கங்காயாஸ ஸிகதா தாரா யதா ஷ்ஷதி வாஸவே, சக்யா கணயிதும் லோகே ந வ்யதீதா: பிதாமஹா:*. [மனைப்பால் மருங்கு] சிறுகஜீவித்தானாகில் தன்னளவிலே போம்; பரக்க ஜீவித்தானாகில் தன்னயலி லுள்ளாரையும் கொண்டுபோம்; பெருமரம் முறிந்தால் அருகுள்ளவற்றையும் கொண்டு போயிதே. மனைப்பால் - மனையிடம். மருங்கு - அயல். அசலிட்டுப் பார்ச்சவஸ்த்தருக்கும் நாசமாம். [மாய்தலல்லால் மற்றுக்கண்டிலம்] இப்படி முடியுமதொழிய ஸ்த்திரராயிருப்பாரொரு வரையும் கண்டிலோம். ஆனால், செய்ய வடுப்பதென்? என்னில், - [பனைத்தான் இதயாதி] பனைபோலே யிருக்கையாலே பயாவஹமான காலையுடைத்தான மத்தகஜமுண்டு, குவலயா பீடம்; அதைத் முடித்தவன் திருவடிகளை ஆச்ரயிக்கப் பாருங்கோள். அவன் உங்கள் ப்ரபலப்ரதிபந்தகத்தைப் போக்க, நீங்கள் அவன்காலிலே தலைசாய்க்கப் பாருங்கோள். கீழிற் பாட்டில் - *மாயின் அர்த்தம் சொல்லிற்று; இதில் - *அஹமின் அர்த்தம் சொல்லுகிறது.

பணியின்திருவருளென்னும் அஞ்சீதப்பைம்பூம்பன்ளி*

அணிமென்குழலா ரின்பக்கலவியமுதுண்டார்*

துணிமுன்புநாலப் பல்லேழையர்தாமிழிப்பச்செல்வர்*

மணியின்னுமேவி நம்மாயவன்பேர்சொல்லிவாழ்மினே.

(5)

ஓ.—அஞ்சாம்பாட்டில், அங்கநாஸம்ச்சேஷஸ்கமும் செல்வக்கிடப்பும் போலே அஸ்த்திரத்வாதி தூஷிதம் என்கிறார். [பணியின் என்று தொடங்கி] - அழகியதாய்க் குளிர்ந்து பரம்பியிருந்துள்ள பூம்படுக்கைகளிலே யிருந்து ரஸிகத்துவத்தின் மிகுதியாலே போக்தாவானவன்தான் 'பணியின் திருவருள்' என்று கீழ்மை சொல்லவேண்டும்படி வேண்டற்பாடுடையராய், இவன்கொண்டாப்தத்தை அங்கீகரியாதே குழலெப் பெறுநின்றுள்ள அந்த ஸ்திரீகளுடைய அநங்கிகாரப்ரமுக்ஷமான ஸம்ச்சேஷமும் ருதத்தைப் பானம் பண்ணினவர்கள். 'பணியின்திருவருள்' என்று கீழ்மைசொல்லுகிறார், ஸ்திரீக ளென்றும் சொல்லுவார். [துணி முன்பு என்று தொடங்கி] - ஆச்சாதிக்கப் போராமையாலே துணி முன்பு நாலும்படி க்ருபணராய் இவனைப் பெறுவதில் செல்லாதபடியான ஸ்திரீகள் பலவகைகளாலே உபேக்ஷிக்க, அதைப் புத்தி பண்ணாதே பின்னையும் அவர்களிருந்த இடங்களிலே செல்லாநிற்பர். நிரதிசய போக்யமான திருவரகையும், ஆச்ரதரைவதில் தரிக்கமாட்டாதபடி அதிமாத்ரமாய் நிருபாதிமான ஸ்நேஹத்தைப் முடையவனென்று ப்ரஸித்தான ஸம்பெருமானுடைய திருநாமத்தை வாயாலே சொல்லி வாழ்க்கோள்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், செல்வக்கிடப்போபாதி அங்கநாஸம்ச்சேஷஸ்கமும் அஸ்த்திரம் என்கிறார். [பணியின்திருவருளென்னும்] - படுக்கையிலே ஸ்திரீகளை வைத்தத் தான் தாழ்நன்று 'திருவுள்ளத்து ஓடுகிறது என்? அருளிச்செய்யலாகாதோ?' என்னுமாயிற்று. தன்னை யொழிந்தா ரெல்லாரும் தன்னை அநுவர்த்திக்கத் தான் ஸ்திரீகளை அநுவர்த்திக்கிறுனிடே, தன்ரஸிகதை தோற்ற.

[அஞ்சீதம் இத்யாதி] - தர்சநீயமாய்க் குளிர்து பரந்து பூவாலே செய்த படுக்கையிலேயாபிற்று அவர்களை வைப்பது. [அணிமென்முழலார்] - இவர்கள்கொண்டாட்டத்தை அநாதரித்துக் குழலைப் பேணுவது, ஆபரணத்தைத் திருத்துவது ஆகாதிற்பர்கள். [இன்பக்கலவியமுதுண்டார்] - அவர்கள் அங்கீகாரப்ரமுகமான ஸம்சலேஷத்தால் வந்த ஆனந்தாம்ருதத்தைப் புலித்தவர்கள். “அல்லிமலர்கள் போக மயக்கு”க்களை அநுகரிக்கிறார்கள். ‘பணிமின் திருவருள்’ என்கிற இத்தை ‘அணிமென்முழலார்’ரிலே சேர்த்து நிர்வஹிப்பர்கள் பூர்வர்கள். பட்டர் ‘இன்பக்கலவியமுதுண்டார்’ரிலே சேர்த்து நிர்வஹிப்பர். [துணிமுன்புநால்] - அந்த ஸ்திரீகளை வேறே சிலர் அபஹரித்து அநுபவிக்கிற இடத்திலே தன் சாபலாதிசயத்தாலே துணியாய்ப் பின்புத்தைக்கு எட்டம் போராமையாலே முன்பை மறைத்துச் செல்வர்கள். “சாடமாச்ச்சாத்ய துச்ச்சதாம்” என்ற த்ரிஜடனைப்போலே. [பல்ஏழையர்தாம்]—முன்பு இவையொழியத் தங்களுக்குச் செல்லாத சபலகளானவர்கள்தாங்களே. [இழிப்பு] - இவனுடைய கார்ப்பன்யத்தையும் கார்ச்சயத்தையும் சொல்லி அநாதரவசங்களைப் பண்ண. [செல்வர்] - ‘நம்மோட்டை பாவபந்தத்தாலே யன்றோ சொல்லுகிறது’ என்று அத்தையும் புத்திபண்ணுதே செல்வர். “தருஷ்ணகா கிருபத்ரவா” இறே: [மணிமின்னுமேனி] - ஆனபின்பு “பக்தநாம்” என்று இருக்குமவனுடம்பைப் பற்றுங்கோள். “ஏஷ ஸ்வஸ்யதஸ்து”. ஸம்பமாய் நிரவதிகதேஜோரூபமான வடிவையுடையவன். [நம்மாயவன்] - ஆச்ரிதவிஷயத்தில் செய்தது போராது என்று இருக்குமவன். ‘இப்பேற்றுக்குச் செய்யவேண்டுவது என்?’ என்னில்,—[பேர்சொல்லி வாழ்மின்] - திருநாமத்தைச்சொல்லி நிரதிசய போகத்திலே அந்வயியுங்கோள்.

௪௭.—அஞ்சாம்பாட்டு. செல்வக்கிடப்போபாதி அங்கநாபரிஷ்வங்கமும் அலத்திரம் என்கிறார்.

‘பணிமின் திருவருளென்னும் - அஞ்சீதப் பைம்பூம்பள்ளி யணிமென்முழலார்’ என்று ஸ்திரீகளோடேசேர்த்து நிர்வஹிப்பர்கள் முன்புள்ள முதலிகள்; பட்டர். அங்ஙனன்றிக்கே பணிமின் திருவருளென்னும்’ என்கிற இத்தை - ‘இன்பக்கலவியமுதுண்டார்’ என்கிறவர்க ளோடே சேர்த்து அருளிச்செய்வார். தான் ராஜ்யம்பண்ணுகிற நாளில் தன் ராஜ்யத்தை அவர் களுக்குப் படுக்கைப்பற்றாக்கி, அவர்களைப் படுக்கையிலே வைத்துத் தான் தாழ்ந்து; [பணிமின் திருவருளென்னும்] ‘திருவுள்ளத்திற் கிடக்கிறத்தை அருளிச்செய்யலாகாதோ?’ என்னும். தன்னையநுவர்த்திப்பார் புறம்பே யுண்டே: இனி, ரஸிகத்வமாவது-தான் இவர் களுக்குத் தாழ்நிகையிறே. [அஞ்சீதப்பைம்பூம் பள்ளி] தர்சநீயமாய்க் குளிர்து பரந்து பூவாலே செய்த படுக்கையிலே. அவன் இப்படுக்கையிலே வைத்து ‘திருவருள்பணிமின்’ என்னாவின்றால், அவர்கள் செய்வதென்? என்னில், [அணிமென்முழலார்] அவர்கள் கொண்டாட் டத்தை அநாதரித்து, ஆபரணத்தைத் திருத்துவது குழலைப் பேணுவதாகாதிற்பர்கள். [இன்பக் கலவியமுதுண்டார்] அவர்கள் அந்த அங்கீகாரப்ரமுகமான ஸம்சலேஷத்தால் வந்த ஆனந்தாம்ருதத்தைப் புலித்தவர்கள். அநாதராம்ருதபாநம் பண்ணினவர்க ளென்றுமாம். *அல்லி மலர்கள் போகமயக்குக்களை அநுகரிக்கிறார்களிறே. வேறொருவன் வந்து அவர்களை ஸ்வீகரித்து இன்பக்கலவியமுதுண்ணுகிறே; இவன் பின்னைத் தன்னுடைய சரீரதாரணத் துக்காக அவர்கள் பக்கலிலே போய் இரக்கத் தொடங்கும். [துணி முன்புநால்] *சாடமாச்ச்சாத்ய துச்ச்சதாம்* என்கிறபடியே பின்பு கொண்டுவந்து இணைக்க எட்டம் போராமையாலே முன்னே நாலாநிற்கும். [பல்லேழையர்தாமிழிப்பு] தாங்கள் பலராயிருப்பர்களே; இவன்பக்கல் தங்களுக்கு உண்டான சாபலந் தோற்றச் செத்துக் காட்டுவார்கள் முன்பு; இப்போது, தங்களை ஸ்வீகரித்தவனுக்கு ப்ரியமாக, இவனுக்கு போகயோக்யதை யில்லாமையையும் க்ருபண தையையுஞ் சொல்லி உபகேஷாவாதங்கள் பண்ணுகிற்பர்கள். [செல்வர்] ‘நம்மோட்டை பாவபந் தமிறே சொல்லுகிறது இங்ஙன்’ என்று அத்தையும் புத்தி பண்ணுதே செல்வர். முன்பு ‘பணிமின் திருவருள்’ என்ற போதை அநாதரத்தோபாதியாக இத்தையும் பினைத்துச் செல்வர். *தருஷ்ணகா கிருபத்ரவா* இறே.

ஆனபின்பு. *பக்தநாம்* என்றிருக்கிற உடம்பைப் பற்றப்பாருங்கோள். [மணி இத்யாதி] லீலரத்நம்போலே கார்தியையுடைத்தாய் அதிற்காட்டில் விஞ்சின அழகையுடைத்தான

திருமேனி. ஏஷ ஸர்வஸ்வபூதஸ்து பரிஷ்வங்க: என்று கொடுக்கும்படியிறே. "ஏஷ:" தான் அநுபவித்து "தனக்குரவித்தது" என்று பிறர்க்குக் கொடுப்பாரைப்போலே; *இச்சாக்ருஹீ தாபிமதோருதேஹ: என்று என்னக்கடவதிறே. 'இச்சாக்ருஹீதம்' என்கையாலே, கர்மவிபந்தநமல்ல வென்று தோற்றுகிறது; 'அபிமதம்' என்கையாலே, தனக்கும் போக்யமென்று தோற்று கிறது *ஸர்வஸ்வபூத: இத்தொழிய மற்ருென்றைக் கொடுத்தாலும் இது கொடாதத்தால் வரும் குறை கிடக்குமே! திருமேனியைக் கொடுக்கவே எல்லாம் கொடுத்ததாமிறே; ஸர்வ அபாச்ர யமாயிறே திருமேனிதான் இருப்பது; மற்றுக்கொடுக்குமதிலும் இதுக்கு உண்டான வ்யாவருத்தி தோற்றியிருக்கிறது. *பரிஷ்வங்கோ ஹநாமத: அம்ருதாசிக்குப் புல்லையிட வொண்ணாதே! *ஸ்கேஹோமே பரம: என்று இவ்வுடம்பை விரும்பினவனுக்கு இத்தையே கொடுக்கவேணுமே. *மயாகால மிமம் ப்ராப்ய தத்த: "இவன் ஒன்றுகொள்வானெருவனல்லன்; நாம் இவனுக்கு ஒன்று கொடுக்கப் பெறுவதுகான்" என்று குறைப்பட்டிருந்தவர், இவன் விலக்காததொரு ஸமயம்பெற்று இப்படி கொடுத்துக்கொண்டு கின்றார். *தஸ்ய மஹாத்மந: ஒரு படி கொடுத்தாராய் ஒன்று செய்த வித்தனைபோக்கி, இரண்டு உடம்பு கொடுத்தவனுக்கு ஒருடம்பு தரமன்றிறே. வேண்டியத்க்ரதத்திலே பிராட்டி ஒருப்பட்டவன் அவனை உள்ளாக்கி னான். *அவகாஹ்யார்ணவம் ஸ்வப்ஸ்யே என்ற பெருமானை மீட்டு அவரை உளராத்கி இப்படி இவர்க்கு இரண்டுஉடம்பு கொடுத்தானிறே அவன். அவன் பலபடி உபகரிக்கையாலே இவர் ஒருபடி உபகரித்தார். [நம்மாயவன்] ஆச்ரித விஷயத்தில் அவனிக்கும்படி எல்லை காணப்போமோ? இப்பேற்றுக்குச் செய்யவேண்டுமெதன்? என்னில்,—[பேர்சொல்லி] நேர்த்தி இவ்வளவே; பின்னை வாழ்வோடே தலைக்கட்டும், வாழ்கைக்குஒருபேரோ! "அச்சுவை பெறினும் வேண்டேன்" என்னும் படியிறே இது தன்னுடைய யோக்யதையிருப்பது.

வாழ்ந்தார்கள்வாழ்ந்தது மாமழைமொக்குளின்மாய்ந்துமாய்ந்து*

ஆழ்ந்தாரென்றல்லால் அன்றுமுதலின்றறுதியா*

வாழ்ந்தார்கள்வாழ்ந்தேநிற்ப ரென்பதில்லை நிற்குறில்*

ஆழ்ந்தார்கடற்பன்வி அண்ணலடியவராமிறே.

(6)

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், ஸ்ருஷ்டிகாலம் தொடங்கி இன்றளவும் ஐஸ்வர்யவான்மளாய்க்கொண்டு ஜீவித்தாரொருவரையும் கண்டிலோம் என்கிறார். [வாழ்ந்தார்கள் என்று தொடங்கி] - ஐஸ்வர்யத்தைப் பெற்று வாழ்ந்தார் ஒருவருமில்லையோ? என்னில், - வாழ்ந்தவர்கள் வாழ்ந்தது வர்ஷஜலபுத்புதம் போலே நசித்து நசித்து ஜீவித்த நாள் பண்ணின பாபத்தாலே அதோகதியிலே விழுந்து போன அத்தனை போக்கி. "மாமழைமொக்குள் என்றது, மஹாவர்ஷத்தில் குமிழி சடக்கென மாயுமென்னு மிடம் தோற்றுகைக்காக. ['நிற்குறில்' என்று தொடங்கி] - நிலைதின்ற புருஷார்த்தம் வேண்டி யிருக்கில், ஆழ்ந்து அகன்றிருந்துள்ள திருப்பாற்கடலிலே ஸ்மாச்ரயணியனுய்க் கொண்டு கண்வளர்ந் தருளுகிற ஸர்வேச்வரனுக்கு அடியாராகுங்கோள்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், 'நாட்டிலே நிலைநிற்கஜீவிக்கிறாரும் சிலர் இல்லையோ?' என்னில்,— 'ஸ்ருஷ்டிகாலம் தொடங்கி இற்றையளவும் வர ஏகருபமாக ஜீவித்தா ரொருவருமில்லை' என்கிறார். [வாழ்ந்தார்கள் இத்யாதி] - லோகத்தில் ஜீவித்தவர்கள், ஜீவித்தது இவர் விநாசமாக நினைத்திருக்கு மத்தையிறே அவர்கள் வாழ்வாக நினைத்திருக்கிறது: "இன்னங்கெடுப்பாயோ" என்றாரிறே இவர். [மாமழைமொக்குளின்] - பெருமழைக்குமிழிபோலே. "ஜலபுத்புதவத்ஸம்". 'மாமழை' என்கிறது, அநந்தரம் விழும் துளியோடே நசிக்கு மென்கைக்காக [மாய்ந்துமாய்ந்து] - நசித்துநசித்து [ஆழ்ந்தார் இத்யாதி] - ஜீவித்தநாள் பண்ணின பாபத்தாலே அதோகதியிலே விழும்தொழிய ஸ்ருஷ்டிகாலமே தொடங்கிஇற்றையளவும் வர ஜீவித்தவர்கள் ஒருபடிப்பட ஜீவித்தார்கள் என்னும் அர்த்தத்தான் முதலிலே இல்லை அர்த்தத்தான் முதலில் உண்டாகிவிடிறே இவர்களுக்கு உண்டு இல்லை யென்னவேண்டுவது. [நிற்குறில்] - நிலைநின்ற புருஷார்த்தம் வேண்டியிருக்கில். [ஆழ்ந்துஆர்கடல்] - ஆழ்ந்து பரந்த கடலைப்

படுக்கையாகவுடைய ஸர்வேச்வரன். உறுத்தாதபடி ஆழத்தையும் அஸங்குசிதமாகக் கண்வளர்ந்தருளுகைக்குப் பரம்பையும் உடைத்தாகை: திருப்பாற்கடலிலே வந்து கண்வளர்ந்தது, கர்ம நிபந்தனமாக வன்றிறே; ஆச்ரயணியனாகக்கிறே. அவன்நினைவோடே சேர ஸ்வரூபாநுருணமான புருஷார்த்தத்தைப் பற்றுங்கோள். [ஆமின்] - சேஷமல்லாதவஸ்து இன்று சேஷமாயிற்றாக நினைத்திருக்கும் ஸர்வேச்வராயிப் ராயத்தாலே சொல்லுகிறது.

௪௫.—ஆறாம் பாட்டு. வைத்யர்கள் பிறைத்தாரை யெண்ணுமாபோலே முடிந்தவர்களை யெண்ணுமிறதென்? ஜீவித்தவர்களும் சிலரில்லையோ? என்ன, அது இருந்தபடி கேட்கலா னாதோ பின்னை? என்கிறார்.

[வாழ்ந்தார்கள் இத்யாதி] ஜீவித்தாராயிருக்கிறவர்கள் ஜீவித்ததெல்லாம். அவர்கள் வாழ்ந்தாராக நினைத்திருக்கிறார்கள்: இவர் 'விநாசம்' என்றிருக்கிறார். அவர்கள் வாழ்வாக நினைத்திருக்கிற இத்தையி ிற "இன்னங்கெடுப்பாயோ" என்று கேட்கவே நினைத்திருக்கிறது. [மாமழை மொக்குளின்] பெருமழைக்குமிழிபோலே; "ஜலபுத்தவத்ஸம்". 'மாமழை' என்கிறது - அநந்தரம் விழுந்த துளியோடே நகிக்குமென்கைக்காக. 'மாய்ந்து மாய்ந்து'. நசித்துநசித்து. [ஆழ்ந்தாரென்றல்லால்] ஜீவித்தவான் பண்ணின பாபத்தாலே அதோ கடையிலே விழுந்து தறைப்படுமதொழிய, [அன்று இத்யாதி] ஸ்ருஷ்டி காலம் தொடங்கி இற்றையளவும் அவர்கள் ஜீவித்தவர்கள் ஒருபடிப்பட ஜீவித்தே போந்தார்களென்று மிவ்வர்த்தந்தானும் முதலிலேயில்லை. [கிற்குறில்] நிலைநின்ற புருஷார்த்தம் வேண்டியிருந்திகோளாகில், [ஆழ்ந்தார் இத்யாதி] ஆழ்ந்து பரந்த கடலைப் படுக்கையாகவுடைய ஸர்வேச்வரன்திருமேனியின் ஸௌகுமார்யத்துக்கீடாக உறுத்தாதபடியான ஆழத்தையுடைத்தாய் திவ்யாவயங்களைப் பரப்பிக்கொண்டு கண் வளருகைக்கு ஈடான பரப்பையுடைத்தாகை. திருப்பாற்கடலிலே வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறது கர்ம வச்யனாபன்றிறே, ஆச்ரயணியனாகக்கிறே; ஆனபின்பு, அவன் நினைவோடே சேர ஸ்வரூபாநுருபமான புருஷார்த்தத்தைப் பற்றுங்கோள். [அடியவராமிகோ] அவன் சேஷியாயிற்றபின்பு நீங்கள் உங்களுடைய சேஷத்வத்தை இசையப்பாருங்கோள், அதவா, [அடியவராமிகோ] அடிமையல்லாததொரு வஸ்துவை இன்று அடிமையாக்கிக் கொடுத்ததாக நினைத்திருக்கும் பகவதப்பிராயத்தாலே சொல்லிற்றாகவுமாம்.

ஆமின்கவையவை ஆரோடடிசிலுண்டார்ந்தபின்*

தாமென்மொழிமடவார் இரக்கப்பின்னுந்துற்றுவார்*

ஈமினெமக்கொருதுற்றென்றுஇடறுவராதலின்*

கோமின்துழாய்முடி ஆதியஞ்சோதிருணங்களை.

(7)

௭.—ஏழாம் பாட்டில், அந்நபாநாதிபோகங்களைய அறித்பதையை அருளிச் செய்கிறார். ['ஆமின்' என்று தொடங்கி] இனிதான ரஸம் ஆரோடு ஸபஹுமானமாக இட்ட சோற்றை உண்டு சமைந்தபின்பு பெச்சின் இனிமையாலே சொல் மறுக்கவொண்ணாத படியான ஸ்திரீகள் இரக்க, மறுக்கமாட்டாமையாலே பின்னையும் உண்ணாநிற்குமவர்கள். ['ஈமினெமக்கு' என்று மேலுக்கு]—அந்தஸ்தீர்கள்வாசலிலே சென்று "எல்லிரும்புடி எனக்கு ஒருபிடியிடவேணும்" என்று வேண்டித் தட்டித் திரிவர். இப்படி விஷய போகங்கள் அறித்பமானகையாலே, ஐகத்துக்குக் காரணமாய் நிரவதிக ஸௌந்தர்ய புத்தனாமாய்த் திருத்துழாயாலே அலங்குருதனானவனுடைய கல்யாணகுணங்களை அநுஸந்திபுங்கோள்.

இ.—ஏழாம் பாட்டில், அந்நபாநாதி போகங்களும் அறித்யம் என்கிறார். [ஆம் இன் கவை] - இனிதானகவை. [ஆம்] - என்றது, ஆன என்றபடி; வித்தமானவையென்கை. [அவை ஆரோடு] - ஷ்டாஸமென்று ப்ரஸித்தமானவற்றோடேகூட, [அடிசில்] என்று கேட்பிக்கிறார். 'முதலியார்' என்றும், 'அடிசில்' என்றுமிறே வ்யவஹரிப்பது. [உண்டார்ந்தபின்] - பூர்ணமாக ஜீவித்தபின். [தாமென்

இத்யாதி] - பரிவாலும் பேச்சின் இனிமையாலும் மறுக்க வொண்ணாதபடி அஸாதாரணர்களான ஸ்திரீகள் இரக்கப் பின்னும் ஜீவிக்குமவர்கள். [ஈமின் இத்யாதி] - அவர்களை வேறே சிலர் கொண்டுபோனவிடங்களிலே தன்வயிறு வாழாமையாலே சென்று 'எல்லாருமாக எனக்கு ஒரு பிடிதரவேணும்' என்னும். [எமக்கு] - பண்டுநல்லது கண்டால் தன்வாயில் இடாதே அவர்களுக்குக் கொடுக்குமவன் தன்செல்லாமை யாலே 'எமக்கு' என்கிறானிறே. [இடறுவர்] - அவர்கள் முகம்பாராதொழிந்தாலும் தட்டித்திரிவர். [ஆதலின்] - ஜீவனத்தினுடைய நிலையாமை இதுவானபின்பு. [கோமின் இத்யாதி] - ஜகத்காரணபூதனாய் நிரவதிகஸௌந்தர்யயுக்தனாய் ஒப்பனையழகையுடையனான ஈச்வரனுடைய நிரவதிக கல்யாணகுணங்களைச் சேர்த்து அநுபவியுங்கோள்: "அந்நாத: ஸோ஽ச்நுதே" என்று. "ஓவாதவ்யுணாகவுண்" என்கிற படியே அநுபவியுங்கோள்.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. 'ஐச்வர்யத்துக்கு நீர் சொல்லுகிற தோஷம் உண்டேயாதிலும் அந்நபாநாதிகள் தாரகமுமாய் போக்யமுமாயிருக்கிற ஆகாரமுண்டே' என்ன, 'அதுவும் நிலை இல்லாது' என்கிறார்.

[ஆமின்சுவை] ஆன இனியசுவை; நன்றான நல்ல ரஸம். [அவையாரோடு] "ஷட்ரஸம்" என்று ப்ரஸித்தமானவற்றோடேகூட. [அடிசிலுண்டு] முன்பு இரந்துண்டு திரிந்தவன், நாழியரிசிபெற்று ஜீவிக்கப்படுக்கவாரே ஒருவெள்ளாட்டியையும் ஸம்பாதித்து 'முதலியார்' என்னவும்பண்ணி அடிசிலுண்ணுவின்றார் என்னவும் பண்ணும். [ஆர்ந்தபின்] கண்ட தடைய இட்டு வயிற்றை நிரப்பி, உதிரங்குடித்து வாய்விட்ட அட்டைபோலே பெயரவும் திரியவும் மாட்டாதே கிடந்து புரளாடிற்குமே; அவ்வளவிலே இவனுக்கு ஸ்நேஹிகளாயிருப்பார் சில ஸ்திரீகள் வந்து, 'உடம்பு பதர் போலேயிருந்தது; இதுகொண்டு எங்ஙனே ரக்ஷயவர்க்கு மான எங்களை நோக்கப் பார்க்கிறது? என்பர்கள்; அதைக் கேளா, 'நாம் உண்டிலோமோ?' என்று இவன் தானும் ப்ரமிக்கும். முன்பு இவர்கள் அபேக்ஷித்தால் மறுக்குமே; ஒருதிரையைத் திரட்டி 'இதுஎன்? பிடி' என்பார்கள். பின்னை புஜியாதொழியமாட்டானே; அப்பேச்சின் இனிமையிலே துவக்குண்டு பின்னையும் புஜியாடிற்கும். இவர்களை இக்கட்டையிலே வேறே யொருவன் கைக்கொள்ளுமே; அவர்களையும் முன்புத்தையவனைப்போலே இரந்துண்டா டிற்பார்களே இவர்கள்; அங்கே, தன்வயிறுவாழாமல் சென்று நீங்கெல்லாருமாக எனக்கு ஒருபிடி தரவேணும்' என்னும். [எமக்கு] பண்டு நல்லது கண்டால் தன் வாயில் இடாதே இவர்களுக்கு ஆக்கிப்போந்தவன், தன் செல்லாமையாலே எனக்கு என்கிறானிறே. அப்போதையவனுக்கு ப்ரியமாக அவர்கள் முகம்பாரார்களிறே. [இடறுவர்] பின்னையும் தட்டித்திரிவர்கள்.

[ஆதலின்] ஆனபின்பு, ஜீவநத்தின் நிலையாமை இதுவானபின்பு. [கோமின் இத்யாதி] ஸர்வைச்வர்ய ஸௌசகமான திருத்துழாய்மையைத் திருமுடியிலேயுடையனாய். ஜகத் காரண பூதனாய், நிரவதிக தேஜோரூபமான விக்ரஹத்தையுடையனாய் இருந்துள்ளவனுடைய குணங்களைக் கோமின். [ஆதியஞ்சோதி குணங்களைக் கோமின்] ஸ்வரூபகதமாயும் விக்ரஹகத மாயுமுள்ள கல்யாணகுணங்களைச்சேர்த்து அநுபவியுங்கோள். *அஹம்நாத: *ஸோ஽ச்நுதே* என்று. 'ஓவாதவ்யுணாகவுண்' என்கிறபடியே அநுபவியுங்கோள்.

குணங்கொன்றிறைபுகழ்மன்னர் கொடைக்கடன் பூண்டிருந்து*

இணங்கியுலகுடனுக்கிலும் ஆங்கவனையிலார்*

மணங்கொண்டபோகத்துமன்னியும் மீள்வர்கள் மீள்வில்லை*

பணங்கொளவனையான் திருநாமம்படிமினே.

(8)

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், இந்த ராஜ்யாதிபோகங்கள் எம்பெருமானை ஆசிரியராகவிடின் கிடையா; ஆசிரமித்துப் பெற்றாலும் நிலைதில்லா என்கிறார். [குணங்கொள் என்று தொடங்கி] - மேலுக்குக்

குணவான்களாய் குணவத்தாப்ரதையைமுமுடையரான ராஜாக்கள் தங்களுக்குள்ளே தநத்தை எல்லாருக்கும் கொடுக்கையே ஸ்வபாவமாய் இவ்வழியாலே எல்லாரோடும் சேர்ந்து தங்களைப் பிரிய வொண்ணாதபடி சேர்த்துக்கொண்டார்களாகிலும், எம்பெருமான்ப்ரஸாத மில்கையாகில் ராஜ்யத்தான் கிடையாது. [மணங்கொண்ட என்று தொடங்கி] - ராஜ்யஸூகம்பெற்றாலும் நிலைநில்லாது; ஆனபின்பு, தன்னுடைய நாமோச்சாரணம் பண்ணினாரைத் திருவநந்தாழ்வானைப்போலே சேஷமாக்கிக்கொள்ளு மவனுடைய திருநாமங்களிலே ப்ரவணராகுங்கோள். போகத்துக்கு மீள்வில்லை. தாநதம்மத்துக்குப் ப்பலமாக எம்பெருமானைப் பற்றுகதே ஸ்வர்க்காதி போகங்களைப் பற்றினால் நிலைநில்லா என்றுமாம்.

இ.—எட்டாம் பாட்டில், ராஜ்யத்தினுடைய அஸ்த்தைர்யம் புருஷதோஷத்தாலேயன்றோ? இவன் திருந்தவே அதுவும் ஸ்த்திரமாகாதோ? என்னில், —ஆனாலும், இந்தராஜ்யாதி போகங்கள், எம்பெருமானை ஆசிரியாவிடில் கிடையா; ஆசிரியித்துப் பெற்றாலும் அவை தன் ஸ்வபாவத்தாலே நிலைநில்லா; ஆனபின்பு அவன்தன்னையே ஆசிரியியுங்கோள் என்கிறார். [குணங்கொள் இத்யாதி] - குணவான்களாய் குணவத்தாப்ரதையைமு முமுடையராயிருக்கை குணவானாகிலும் அப்ராப்தனாகில் உபேக்ஷிப்பர்கள்; [மன்னர்] - அபிஷித்தக்ஷத்திரிய புத்ரராகை. ப்ராப்தனாகிலும் கிட்டுவாரில்கையே லுப்தனாகில். [கொடை இத்யாதி] - கொடுக்கையே ஸ்வபாவமாயிருப்பது. ஓளதார்யம் பண்ணினாலும் மேன்மைபாவித்திருக்குமாகில் பொருத்தமின்றிக்கே யிருக்குமிதே, [இணங்கி] - எல்லாரோடும் பொருந்திவர்த்திக்கை. [உலகுடனாக் கிலும்] - லோகத்தைத் தங்களுடே சேர்த்துக்கொண்டார்களேயாகிலும், “ராமோ ராஜ்யமுபாஸித்வா” எனனக்கடவதிதே. [ஆங்கவணியில்லார்] - அவன்ப்ரஸாதமடியாகப் பெருதார்க்கு ராஜ்யந்தான் கிடையாது. [மணங்கொண்டபோகம்] - செவ்வியையுடைத்தான ஐச்வர்யம். [மன்னியும்] - அது கிட்டினாலும் அதுக்கு அஸ்த்திரத்யம் ஸ்வபாவமாகையாலே, மீள்வர்கள். [மீள்வில்லை] - புறாவ்ருத்தியிலை; எத்தாலே யென்னில், —[பணங்கொள் இத்யாதி] - ஸ்வஸ்பர்சத்தாலே விசலிதமான பணங்களைமுடைய திருவநந்தாழ்வானை நிருபகமாகவுடையவனுடைய திருநாமங்களிலே ப்ரவணராகுங்கோள்; திருநாமத்திலே ப்ரவணரானாரைத் திருவநந்தாழ்வானோபாதி விடானென்கை. “ஏவம்வித் பாதேநாத்யாரோஹதி” என்னும் படுக்கையையுடைய என்னுமாம். ப்பலாபிஸந்திரஹிதமாக தாநதம்மத்தை அநுஷ்டித்து எம்பெருமானை உத்தேச்யமாக்காதே ப்பலாபிஸந்தியுத்தமாக அநுஷ்டித்து ஸ்வர்க்காதிபோகங்களைப் பற்றினால் நிலைநில்லா என்றுமாம்.

௭.—எட்டாம் பாட்டு. ராஜ்யஸ்ரீ நிலைநில்லாதொழுவது நாட்டோடுபொருந்தி வர்த்தியா தொழியிலன்றோ? அவர்களுடே பொருந்தி வர்த்திக்கவே அது நிலைநிற்குமே எனனை, பொருந்திவர்த்தித்தாலும் எம்பெருமானை ஆசிரியாவிடில்கிடையாது; அவனை ஆசிரியித்துப் பெற்றாலும் அவற்றின் ஸ்வபாவத்தாலே நிலைநில்லா; ஆனபின்பு, அவன்தன்னையே ப்யயோஜனமாக ஆசிரியியுங்கோள் என்கிறார்.

[குணங்கொள் இத்யாதி] குணங்கொண்டிருப்பாராய் - குணாதிகராயிருப்பாராய். நிறைந்தபுகழையடையராய்; பூர்ணயான குணவத்தாப்ரதையை யுமுடையராய். இப்படியிருந் தாலும் உபேக்ஷிப்பர்கள் அப்ராப்தனாகில்; [மன்னர்] அபிஷித்தக்ஷத்திரிய புத்ரர்களாவது. ப்ராப்தராகிலும் கிட்டுவாரில்கையே லுப்தனாகில்; கொடுக்கையே ஸ்வபாவமாயிருப்பது. உதாரனா லும் ப்ரதாபியாயிருக்குமாகில் கிட்டுவாரில்கையே. [இணங்கி] ஸூலபனாய் எல்லாரோடும் பொருந்தி. [உலகுடன் ஆக்ரிலும்] லோகத்தைத் தங்களுடே சேர்த்துக்கொண்டார்களே யாகிலும். “ராமோ ராஜ்யமுபாஸித்வா” என்கிறபடியே சேர்த்துக்கொள்வது. [ஆங்கவணியில்லார்] அவ்வர்த்தத்தில் அவன்ப்ரஸாதமில்கையாகில் அந்த ராஜ்யஸ்ரீதான் கிடையாது. [மணங்கொண்ட இத்யாதி] பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே ஐச்வர்யத்தைப் ப்ராபிப்பது. [மணங் கொண்ட போகம்] செவ்வியையுடைத்தான ஐச்வர்யம். அந்த ஐச்வர்யம் கிட்டினாலும் அது தன்னின் ஸ்வபாவத்தாலே மீளுவர்கள்.

[மீள்வில்லை] ஆனபின்பு “நச புந்ராவர்த்ததே” என்கிற பேற்றைப் பெற அமையும். எத்தாலேயென்னில், [பணங்கொள் இத்யாதி] ஸ்வஸ்பர்சத்தாலேவிசலிதமான பணங்களை

யுடைய திருவனந்தாழ்வானை நிருபகமாக வுடையவனுயை திருநாமங்களிலே அவ்காணியுங் கோள், திருநாமத்திலே அவ்காணிய்தாரைத் திருவனந்தாழ்வானோபாதி விடா னென்கை. அன்றிக்கே, *ஏவம்வித் பாநேநாத்யாரோஹதி* என்கிறபடியே துடைத்தேறலாற்படியான படுக்கையையுடையவ னென்னுதல். ப் பலாபிஸந்திர ஹிதமாக தாநதர்மத்தை அநுஷ்டித்து எம்பெருமானை உத்தேச்யமாக்காதே, ப் பலாபிஸந்தி யுத்தமாக அநுஷ்டித்து ஸ்வர்க்காதி போகங்களைப்பற்றினால் நிலைநில்லா என்றுமாம்.

படிமன்னுபல்கலன்பற்றோடறுத்து ஐம்புலன்வென்று*

செடிமன்னுகாயம்செற்றூர்களும் ஆங்கவணையில்லார்*

குடிமன்னுமின்கவர்க்கமெய்தியும் மீள்வர்கள்மீள்வில்லை*

கொடிமன்னுபுள்ளுடை அண்ணல்கழல்கள்குறுகுமினே.

(9)

ஒ.—ஒன்பதாம் பாட்டில், ஐஹிகமான ராஜ்யாதிகளே யல்ல, உடம்பையொறுத்துப் பெறும் ஸ்வர்க்காத்நபர்வஸுகங்களும் நிலைநில்லா என்கிறார். [படிமன்னு என்று தொடங்கி] - பழையதாய் வருகிற பூமியையும் ஆபரணங்களையும் அவற்றில் நனையோடு கூட விட்டு ஐந்து இத்தியங்களையும் வென்று தபஸ்ஸுக்காக உண்டான தீர்க்ககாலாவஸ்த்தாநத்தாலே தூறுமன்றும்படி உடம்பைச் செறுத்தவர்களும், அவனைப் பற்றாராகில் ஸ்வர்க்கம் கிடையாது. [கொடிமன்னு என்று தொடங்கி] - பூமியைப்போலே பன்றியே நெடுநாளிருக்கலாம் ஸ்வர்க்கத்தைப் பெற்றும் இழப்பார். ஆனபின்பு, ஆச்ரிதரைத் தனக்கு வ்யாவர்த்தகவிசேஷமான பெரியதிருவடிமையப்போலே அந்தரங்கராக விஷயிகரிக்கும் ஸ்வபாவமுள்ள ஸர்வேஸ்வரன்திருவடிகளை ஆச்ரயிப்புகோள். [மீள்வில்லை] - உடம்பை யொறுத்துத் தபஸ்ஸுபண்ணினாலும் அதுக்குப் ப் பலதயா எம்பெருமானைப்பற்றாதே ஸ்வர்க்கப் ப்ராப்தியைப் பற்றினால் அது நிலைநில்லாது என்றுமாம்.

இ.—ஒன்பதாம் பாட்டில், கீழ் எட்டுப் பாட்டாலே 'ஐஹிகபோகம் அஸ்த்திரம்' என்றது ஐஹிகமான ராஜ்யாதிகளையன்று நிலைநில்லாதவை. உடம்பையொறுத்துப் பெறும் ஸ்வர்க்காத்நபர்வ்யங்களும் நிலைநில்லாதன என்கிறார். [படிமன்னு பல்கலன்] - க்ரமாதாமாய் வருகிற ஆபரண ஜாதங்க னென்னுதல், படிக்கால்படிக்கால் வருகிற ஆபரண மென்னுதல், [பற்றோடறுத்து] - அவற்றை விட்டு வர்த்திக்கையன்றிக்கே வாஸநையும் போகை. [ஐம்புலன்வென்று] - அவற்றில் ருசிக்கு அடியான இத்தியங்களை ஐயித்து. "இந்தரியாணி புராஜித்வா". [செடிமன்னு இத்யாதி] - தபஸ்ஸுக்காக தீர்க்ககாலநத்தாலே தூறுமன்றும்படி சரீரத்தைச் செறுத்துத் தபஸ்ஸுபண்ணினாலும்: "நெறியார் குழற்கற்றை". [ஆங்கவணையில்லார்] - அவன்ப்ரஸாதமொழிய; அவன்தன்னை உத்தேச்யமாகப் பண்ணுத போது என்னவுமாம். [கொடிமன்னுமின்கவர்க்கம்] - பூமியிற்போலையன்றிக்கே தீர்க்ககாலம் இருக்கலாய் விலக்ஷணமான ஸ்வர்க்கம் பெற விரகில்லை; பெற்றாலும் மீள்வர்கள். [மீள்வில்லை] - புராவ்ருத்தியில்லை. [கொடிமன்னு இத்யாதி] - ஆச்ரிதரைத் தனக்கு நிருபகமாகக்கொள்ளும் ஸர்வாதிகள் திருவடிகளைக் கிட்டப்பாருங்கோள். நித்யாச்ரிதரோடு இன்று ஆச்ரயிக்குமவனோடு வாசியற முகங்கொடுக்குமவ னென்கை.

ஈ.—ஒன்பதாம் பாட்டு. மேட்டுப்பாட்டாலே - ஐஹிகபோகம் அஸ்த்திர மென்றார்; இதில், காயிக்வேசாத்மகமான தபஸ்ஸைப் பண்ணி அந்தத் தப:ப்பலம் ஸ்வர்க்கமாகக் கொண்டு ஸ்வர்க்கத்தைப் ப்ராபிக்கும்போது பகவத்ப்ரஸாதம் வேணும்; அது உண்டாய் ப்ராபித்தாலும் அதுதன்னின் ஸ்வபாவத்தாலே நிலைநில்லாது என்கிறார்.

[படி] இவன் தபஸ்ஸிலே அந்வயிக்கும்போது விடுமவை சொல்லுகிறது. படி - பூமி. [மன்னுபல்கலன்] க்ரமாதாமாயிருக்கிற ஆபரணஜாதம். அன்றியே. [படிமன்னு பல்கலன்] தன்வம்சத்திலுள்ளார் பரம்பரையாகப் பூண்டுபோருகிற ஆபரணமென்னுதல். [பற்றோடு அறுத்து] அவற்றைவிட்டு வர்த்திக்கையன்றிக்கே வாஸநையும்போகை. [ஐம்புலன்வென்று] அவற்றில் ருசிக்கு அடியானச் ச்ரோத்ராதிகள் விஷயங்களிற் போகாதபடி வென்று;

இந்தியாணி புரா ஜித்வா. [செடிமன்னுகாயம் செற்றார்களும்] தபஸ்ஸுக்காக நெடுங்காலம் ஓரோ ஆலகங்களிலே யிருந்தால் சலியாமையாலே உடம்பிலே சூறுமண்டுப்படி சரீரத்தை யொறுத்துத் தபஸ்ஸுபண்ணினவர்களும்: ‘நெறியார் குழற்கற்றை முன்னின்று பின்தாழ்ந்து அறியாதினங்கியியென்றெண்ணிப் பிரியாது பூங்கொடிக்கள் வையும்’ என்னக்கடவதிறே. [ஆங்கவணியில்லார்] அவன்ப்ரஸாத மில்லையாகில் தானே லித்தியாது. அவன் ப்ரஸாத முண்டாய்ப் பெற்றதாகில், [குடிமன்னும் இன்சவர்க்கமெய்தியும்] “இதுக்கும் ஆள்பற்று வதே!” என்றுபட்டார். குடி ‘நெருக்கத்தைபுடைத்தாய், நரகாத்வயாவ்ருத்தமான இனிமையை புடைத்தான ஸ்வக்கத்தைப் ப்ராபித்தாலும், [மின்வர்கள்] மீனுவர்கள். புண்யஷயம் பிறந்த வாரே ‘த்வம்ஸ’ என்று தன்னுவர்களிறே.

[மின்வில்கை] அங்கனொருமிட்சியில்லை. அவனுடைய புண்யத்துக்கு ஷயமில்லையே அப்படி: “புணைக்கொடுக்கிலும் போகவொட்டாரே.” [கொடிமன்னுபுன்] கொடியாய் மன்னு கின்றன புன். தன்னையாச்ரயித்தாரையும் தனக்கு வ்யாவர்த்தக விசேஷணமாகக் கொள்ளு மவனென்கை. அவன்தன்னை வ்யாவர்த்தக விசேஷணமாகக் கொள்ளவேண்டுவானென் அல்லாதாரிற்காட்டில்? என்றில்; அவனுடைய முக்குவணியும் அவன்பக்கல் பக்ஷபாதமும் அதுக்குஅடி. [புன்னுடையண்ணல்] “சரிய:பதி” என்னுமாபோலே ஈச்வரனுக்கு நிருபகமிறே அவன். [அண்ணல்] சேஷி. [கமல்கள் குறுகுமினே] உங்களஸம்ஸாரம் கமல அவன் கமல் களைக் குறுகுங்கோள். “திருநாரணன் தான் காலம்பெறச் சிந்தித்துயம்மினே” என்றார் முதற் பாட்டில்; இங்கே புன்னுடை யண்ணல்கமல்கள் குறுகுமினே” என்கிறார்களும், அவனோ பாதி இவனும் அங்குத்தைக்கு நிருபகதர்ம மென்று.

குறுகமிகவுணர்வத்தொடுநோக்கி எல்லாம்விட்ட*

இறுகலிறப்பென்னும்ஞானிக்கும் அப்பயனில்லையேல்*

சிறுகநினைவதோர்பாசமுண்டாம் பின்னும்விடில்லை*

மறுகலிச்சனைப்பற்றி விடாவிடில்விடஃதே.

(10)

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், கைவல்யபுருஷார்த்தம் துஸ்ஸாத மென்றும், அதுதான் அபுருஷார்த்த மென்றும் ப்ரதிபாதிக்கிறார். [குறுகஎன்று தொடங்கி] - பாஷ்யார்த்தங்களிலே தூரப்போய்ப்பழகை மதஸ்ஸை அவற்றிவின்றும் மீட்டு ப்ரத்யகாத்மாவின்பக்கலிலே ப்ரவணமாக்கி விசததமமாய்படி ஆத்மாவலோகநத்தைப் பண்ணி ஆத்மவ்யதிரித்த ஸகலபுருஷார்த்தங்களிலும் தொற்றற்ற அந்தஸங்கு ந்ததையை மோஷமென்னும் ஐஞாநநிஷ்டனுக்கும் ஸ்வயம்புருஷார்த்தரூபமான எம்பெருமானை ஸபாச்ரயமாகப் பற்றுவியில் ஆத்மாவலோகநவிரோதியான கர்மம் போகாதே நிற்கும். [பின்னும் என்று தொடங்கி] - ஆத்மாவலோகநம் கைவந்தாலும் ஹேயப்ரத்யநிகளும் ஞானநகாகாரண ஸர்வேச்வரனை அநுஸந்தித்து அவனோடுஸஜாதியமென்று ஆத்மாவை அநுஸந்திக்கையாகிற இந்த அந்திமஸ்மருதி இல்லையாகில் மோஷத்துக்கு உபாயமில்லை. இப்படி துஸ்ஸாதமாகையாலும், ஸாதிக்குமிடத்திலும் எம்பெருமானைப் பற்றியே ஸாதிக்கவேண்டுமையாலும், தத்கைங்கர்யத்தைக்குறித்துத் தன்னிதானை யாலும், பகவத்கைங்கர்யமே பரமபுருஷார்த்தம்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், ‘ஐச்வர்யம் மிலைநிலலாதாகில் மிலைநின்ற புருஷார்த்தமான கைவல்யத்தை பற்றுகிறோம்’ என்ன, கைவல்யபுருஷார்த்தம் துஸ்ஸாதமென்றும், அதுதான் அபுருஷார்த்த மென்றும் ப்ரதி பாதிக்கிறார். [குறுக] - கிட்டவிட்டு; தூரப்போய் விஷயங்களைக் க்ரஹிக்கும் மதஸ்ஸை ப்ரத்யகர்த்த விஷய மாக்கி; ப்ரத்யாஹ்ருதேந்த்ரியனுக்கிறே இவ்வநுஸந்தாகம் உண்டாவது. [மிகவுணர்வத்தொடு நோக்கி]. ஆத்மஸ்ஸை ஐஞானஸ்வரூபான ஆத்மாவோடே சேர்த்து ஆத்மப்ரவணமாக்கி. [மிகநோக்கி]-விசததம மாக அநுஸந்தித்து ஆத்மாவலோகநத்தைப் பண்ணி. [எல்லாம்விட்ட] - ஐச்வர்யத்தொடு பகவதநுபவத் தொடு வாசியற விட்ட. [இறுகலிறப்பென்னும் ஞானிக்கும்] - இந்தஸங்கோசத்தையே மோஷமாக நினைத்

திருக்கும் ஜ்ஞாநநிஷ்டனுக்கும் [இறுகல்] - பகவதநுபவத்தைப்பற்றத் தமக்கு ஸங்குசிதமாயிருக்கை. [இறப்பு] - மோக்ஷம். [அப்பயனிலையேல்] - எம்பெருமானை சுபாச்ரயமாகப் பற்றாவிடில் ஆத்மாநுஸந்தாநம் பண்ணவொண்ணாது. இவர்தாம் ப்ரயோஜநமாக நினைத்திருக்கிறத்தை யாமிற்று, அவன் ஆத்மப்ராப்திக்கு ஸாதநமாகப் பற்றுகிறது. [சிறுகநிலைவதோர் பாசமுண்டாம்] - “தேவோ஽ஹம் மநுஷ்யோ஽ஹம்” என்கைக்கு அடியான பந்தமுண்டாம். அவித்யாதிகள் சதசாகமாகப்பண்ணக்கும். [பின்னும் வீடில்லை] - அவனை சுபாச்ரயமாகப் பற்றினாலும் அந்திம் ஸம்ருதியில்லையாகில் மோக்ஷஸித்தியில்லை. ஆதிபரதனைப் போலே மானாய்ப்போமித்தனை. [மறுகலில் ஈசனைப்பற்றி] - ஹேயப்ரத்யரீகனாகவும் ஜ்ஞாநைகாகாரனாகவும் அநுஸந்தித்து அவனோடு ஸஜாதீயனாகவும் ஆத்மாவை அநுஸந்தித்து. [மறுகலில்] - மறுகுகிற ஸமயத்தில்; சரீர விச்லேஷஸமயத்தி லென்னவுமாம். [விடு அஃதே] - இப்படி துஸ்ஸாதமாகையாலும், ஈச்வர ஸாபேஷமாகையாலும், பகவதநுபவத்தைக் குறித்துத் தண்ணிதாகையாலும், தண்ணிதானதுதானே ஸ்த்திரமாகையாலே மிகவும் அபுருஷார்த்தமாகையாலும், அப்ராப்தபுருஷார்த்தமாகையாலும், அண்ணல் கழல்கள் குறுகுமினோ என்று கீழ்ச்சொன்ன கைங்கர்யமே புருஷார்த்தம்.

ஈடு. - பத்தாம்பாட்டு. பூமியில் ஐச்வர்யம், ஸ்வர்க்காநுபவம் இவை நிலையில்லா என்றார் கீழ்; இவைபோலன்றிக்கே ஆத்மலாபம் நிலைநின்ற புருஷார்த்தமே யென்னில் கீழ்ச் சொன்னத் தைக்குறித்து ஒரு நன்மை யுண்டேயாகிலும் பகவதநகத்தத்தைப் பற்ற இது ஏகதேசமாயிருக்கையாலே அதுவும் தண்ணிது; ஆனபின்பு; அவனைப்பற்றப் பாருங்கோள் என்கிறார்.

[குறுக இத்யாதி] முதல்தன்னிலே ப்ரத்யாஹ்ருதேந்த்ரியனுக்கிறே ஆத்மப்ராப்தியில் அதிகாரமுள்ளது. பாஹ்யவிஷயங்களிலே தூரப்போய் க்ரஹிக்கும் மஃஸ்ஸை ப்ரத்யகர்த்த விஷயமாக்குவது. அதாவது கண்ணையிட்டுக் கண்ணைப் பார்த்தாற்போலே யிருப்பதொன்றிறே. சிரகாலம் பாஹ்யவிஷயங்களில் பண்ணிப்போர்த வாஸநையடைய ஆத்மாவிலேயாம்படி விசததமமாக அநுஸந்தித்து. [எல்லாம் விட்ட] சரிய:பதி பெரியதிருவடிதிருத்தோளிலே தோளும் தோள்மாயியுமாய் வந்து நின்றாலும் சாணகச்சாற்றோபாதி சுத்திமாத்ரத்தேயே உபஜிவித்து, போக்யதையில் நெஞ்சுசெல்லாதபடி அவனையும் விடுவது. [இறுகலிறப் பென்னும் ஞானிக்கும்] ஸங்கோசத்தை மோக்ஷமென்று சொல்லுகிற ஆத்மஜ்ஞானிக்கும். இவ்வருளுள்ளத்தைப்பற்ற ‘விஸ்தருதம்’ என்றிருந்தானேயாகிலும், அவ்வருகுக்கண்டவராகையாலே ‘ஸங்கோசம்’ என்றிருக்கிறார் இவர்: இறப்பு-மோக்ஷம். [அப்பயனிலையேல்] அந்த பகவதுபாஸநமில்லையாகில் ஆத்மாநுஸந்தாநம் பண்ணவொண்ணாது. உபாஸநந்தான் ஸுகுபமாயிருக்கையாலே, பயனென்கிறது. அவனுடையஸாதநம் இவருக்கு ப்ரயோஜநமாயிருக்கிறது. [சிறுக இத்யாதி] தன்னை முன்புத்தையிற் காட்டில் அதிஷ்டாநாக நினைக்கும்படி பந்தகமான அவித்யாதிகள் சதசாகமாகப்பண்ணக்கும்; “தேவோ஽ஹம் மநுஷ்யோ஽ஹம்” என்கைக்கு அடியான பந்தமுண்டாம்.

[பின்னும்வீடில்லை மறுகலிஸீசனைப்பற்றிவிடாவிடில்] - இந்த்ரிய நியமநாதிகளுண்டாய்; பின்பு பகவதுபாஸநத்தைப்பண்ணிக் கர்மக்ஷயத்தைப் பிறப்பித்து ஆத்மாவை லக்ஷிக்கப் பார்க்கு மன்றும், ஸர்வேச்வரன்பக்கல் அந்திம்ஸம்ருதி பண்ணி இச்சரீரத்தைவிடப் பாரானாகில் அந்த மோக்ஷந்தானில்லை. [மறுகல் இல் ஈசனை] ஹேயப்ரத்யரீகனான ஸர்வேச்வரனை. அன்றியே. [மறுகலில்] மறுகுகிற ஸமயத்தில்; ப்ராணவியோக ஸமயத்தில் வருங் கலக்கத்தி லென்னுதல். [ஈசனைப் பற்றி விடா விடில்] அந்திம்ஸம்ருதியில்லையாகில்; ஆதிபரதனைப்போலே மானாதல் மரையாதலா மித்தனை. [விடு அஃதே] “திருநாரணன் தான் காலம் பெறச் சிந்தித்துய்ம்மினோ” என்று நான் சொல்லுகிற அதுவே புருஷார்த்தம்.

அஃதே உய்யப்புகுமாறென்று கண்ணன்கழல்கள்மேல்*
கொய்ப்பும்பொழில்தழ் குருகூர்ச்சடகோபன்குற்றேவல்*
செய்கோலத்தாயிரம் சீர்த்தொடைப்பாடலிவைபத்தும்*
அஃகாமல்கற்பவர் ஆழ்துயர்போய் உய்யற்பாலரே. (11)

ஒ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றார் ஐச்வர்யாதி கஷுத்ர புருஷார்த்தத்தைத் தவிர்த்து பகவத்கைங்கர்யைகபோகராவர் என்கிறார். [அஃதே என்று தொடங்கி] - அதுவே உஜ்ஜீவ நோபாய மென்று எம்பெருமான் திருவடிகளிலே ஆழ்வார் அருளிச்செய்த விலகடிணமான ஆயிரத்தில் அவனுடைய கல்யாணகுணங்களையே தொடுத்த இத்திருவாய்மொழி. அஃகாமை - தப்பாமை.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழிகற்றார் ஐச்வர்யாதி கஷுத்ர புருஷார்த்தத்தைத் தவிர்த்து பகவத்கைங்கர்யைகபோகராவர் என்கிறார். [அஃதே உய்யப்புகுமாறென்று] - நான் சொன்னதுவே ஆத்மாவுக்கு உஜ்ஜீவநோபாயமென்று; அது ஏதென்னில், —“கண்ணன்கழல்கள் நினைமினோ” என்றது. [கண்ணன் கழல்கள்மேல்] - ஸுலபுண க்ருஷ்ணையாயிற்றுக் கவிபாடிற்று. [கொய்ப்பும்பொழில் இத்யாதி] - நித்ய வஸந்தமான சோலைகூழ்ந்த திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வாராயிற்றுக் கவிபாடினார். [செய்] - செய்த கவி; வாசிகமான அடிமை பென்னுதல். [கோலத்து ஆயிரம்] - கவிக்குச் சொல்லுகிற அலங்காரங்களால் குறைவற்றிருக்கை. [சீர்த்தொடை இத்யாதி] - கல்யாண குணங்களைத் தொடுத்துச் சொன்ன இத்திருவாய்மொழி. [அஃகாமல்] - தப்பாமல். இவற்றில் ஒரு பாட்டும் விடாதபடி கற்றலாய்த்து ஐச்வர்யாதிகளுடைய தோஷம் விசதமாவது. [ஆழ்துயர்போய்] - ஐச்வர்யாதிகளில் உபாதேயபாவத்தால் வரும் துக்கம் போய். [உய்யற்பாலர்] - உஜ்ஜீவநமே ஸ்வபாவமாகவுடையராவர். “காலம்பெறச் சிந்தித்துய்ம்மினோ” என்று தாம்சொன்னபடியை உடையராகை.

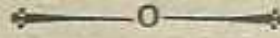
ஈடு.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி பத்துங் கற்றார் ஐச்வர்யாதி கஷுத்ர புருஷார்த்தத்தைத் தவிர்த்து பகவத்கைங்கர்யைகபோகராவர் என்கிறார்.

[அஃதே உய்யப்புகுமாறென்று] “திருநாரணன்தான்” என்று நான் சொன்ன அதுவே உஜ்ஜீவிகைக்கு உபாயமும் உபேயமுமென்று. [கண்ணன் கழல்கள் மேல்] “கண்ணனைத் தான்பற்றி” என்று தாமுஞ்சொல்லி. “கண்ணன் கழல்கள் நினைமினோ” என்று பிறர்க்கும் உபதேசித்து நின்றாரே; அதுதன்னையே சொல்லுகிறார். ‘இப்படி அடியுடையார் புறம்பில்லை’ என்றிறே இவ்வடிகளைத் தாம் பற்றிற்று. “துபரறு சுடாடி தொழுதெழு” என்று தம் திருவுள்ளத்துக்கு அருளிச்செய்தார். “வண்புகழ் நாரணன் திண்கழல் சேர்” என்று பரோபதேசம் பண்ணினார் அங்கு; இங்கே கண்ணனைத் தான்பற்றி யானென்றும் கேடிலன்” என்றார். “கண்ணன் கழல்கள் நினைமினோ” என்று பரோபதேசம் பண்ணினார்; இது என்ன அடிப்பாடுதான்! “கண்ணனல்லாலில்லை கண்டிர் சரண்” என்றிறே பரோபதேசம் நிகமிக்கிறதும். [கொய்ப்பு இத்யாதி] நித்யவஸந்தமான திருச்சோலை கும்ந்த திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார். ஸர்வேச்வரன் திருவடிகளிலே அந்தரங்கவருத்திபண்ணினவை இவை தான். செய் - செய்த கவிபென்னுதல்; ‘குற்றேவல்செய்’ என்று கீழேகூட்டி, வாசிகமான அடிமையென்னுதல். [கோலத்தாயிரம்] கவிக்குச் சொல்லுகிற அலங்காரத்தால் குறைவற்ற ஆயிரம். [சீர் இத்யாதி] அவன்குணங்களைத் தொடுத்துப்பாடின இவற்றில் ஒன்றுங்குறையாமே கற்றவர்கள் பகவத்வயதிரித்த புருஷார்த்தங்களான ஐச்வர்யகைவல்யங்களாகிற அநர்த்தங்கள் போய் உஜ்ஜீவிக்கும் ஸ்வபாவராவர். அஃகல்-சுருங்கல். [உய்யற்பாலர்] உஜ்ஜீவநமே ஸ்வபாவமாகவுடையராவர். “காலம்பெறச் சிந்தித்துய்ம்மினோ” என்று தாம் சொன்ன படியை யுடையராகை.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

இரண்டாந்திருவாய்மொழி—பாலையம் : ப்ரவேசம்

௭.—இரண்டாந்திருவாய்மொழியில், இதரபுருஷார்த்தங்களுடைய தோஷாநுஸந்தாநபூர்வகமாக பகவத்வைவலக்ஷணயாநுஸந்தாநத்தைப் பண்ணிப் பரமபோக்யானுள எம்பெருமானோடே கலந்து பரிமாறவேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டுப் பெருமையாலே கலங்கி “முடியானே” மிற் பிறந்த விடாய் ரஸாந்தரங்களாலே அபிபூதமானது தலையெடுத்து அதுக்குமேலே தேசகாலங்களினாலே விப்ரக்ருஷ்டமான அவன்படிக்கையும் காணவேண்டுமென்றும் அபிநிவேசம் மிகப்படர்ந்து நினைத்தபடி கிடையாமையாலே அப்ரக்ருதிங்கதராய்த் தம்முடைய தசையைக் கண்டு பந்துக்கள் சோகிக்கிற படியை, எம்பெருமானை ஆசைப்பட்டுப் பெருதே நோவுபடுகிறான் ஒரு பிராட்டியுடைய திருத்தாயார் பேச்சாலே அவனுக்கு விண்ணப்பஞ் செய்கிறார்.

இ.—இரண்டாந்திருவாய்மொழியில் ஐச்வர்யாதிகளுடைய தோஷாநுஸந்தாந பூர்வகமாக பகவத் வைவலக்ஷணயந்தை உபதேசிக்க, அது அவர்களுக்குப் பலியாதே தம்பக்கல் விடாய்க்கு உத்தம்பகமாயிற்று: ராவணனுக்குச் சொன்ன ஹிதம் அவன் செவிப்பாடாதே ஸ்ரீவிபீஷணுந்வானுக்கு பெருமானைப்பற்றுகைக்கு உறுப்பானப்போலே. ‘விடுமின்முற்ற’த்திலும் ‘சொன்னால் விரோத’த்திலும் ‘ஒருநாயக’த்திலும் பரோபதேசம்பண்ணின இது தமக்கு வைசத்யத்துக்கு உறுப்பாய் மூன்று களை பறித்த பயிர் போலே தம்முடைய ப்ரேமத்தை சதசாகமாக்கிறது. “முடியானே”மிற் பிறந்த விடாய் ரஸாந்தரங்களாலே அபிபூதமானது தலையெடுத்து தேசகாலங்களால் விப்ரக்ருஷ்டமான அவன்படிக்கை இப்போதே காணவேண்டுமென்றும் விடாயைப் பிறப்பித்து அப்போதே அநுபவிக்கப்பெருமையாலே அப்ரக்ருதிங்கதராய்த் தம்முடைய தசையைக் கண்ட பந்துக்கள் சோகிக்கிற படியை, எம்பெருமானை ஆசைப்பட்டுப் பெருதே மோஹங்கதையாய் நோவுபடுகிறான் ஒரு பிராட்டியைக் கண்ட திருத்தாயார்பேச்சாலே அருளிச்செய்கிறார். “ஸாகரம் தர்த்துமுத்யுத்தம் ரூபம்ப்ரதிமம்மஹத், த்ரஷ்டுமிச்ச்சாமி தே வீர” என்று திருவடியைக் கண்ட அநந்தரம் ‘கடல்கடந்த உன்னுடைய வடிவைக் காட்டவேணும்’ என்றான்: “பூதகாலத்தே செய்தத்தைக் காட்டவல்லன்” என்கிற சக்தியை அறிகையாலே: அப்படியே அவன்சக்தியை அறிகையாலும் தன் சாபலத்தாலும் இவளும் தேசகாலவிப்ரக்ருஷ்டமானவற்றைக் காணவேண்டுமென்று ஆசைப்படுகிறான்.

௮.—ராம விரஹத்தில் திருவயோதையையிலுள்ளார் கூப்பிட்டாப்போலே, தாமும் தம்முடைய கரணக்ராமமுமாய்ப் பெருவிடாய்ப்பட்டுக் கூப்பிட்டார்—“முடியானே”யில்; இக் கூப்பிட்டை அல்லாதார் கூுத்ரப்ரயோஜனங்களுக்காகப் புறம்பே கூப்பிடுகிற படியைக் கண்டு, ‘இது இவ்விஷயத்திலேயாகப் பெற்றதில்லையே?’ என்று நொந்து, நாம் முந்துற முன்னம் இவ்விஷயத்திலே கூப்பிடப் பெற்றோமிறே என்று உகந்தார்—“சொன்னால் விரோத”த்தில்: அவ்வளவேயோ? பகவதர்ஹ கரணாகஷம் பெற்றோம்’ என்றார் “சன்மம் பலபல” வில்; அல்லாதார், தந்தாமுடைய கரணங்களைப் பாழேபோக்குகைக்கு அடியான ஐச்வர்ய கைவல்யங்களிலே ப்ரணவராய் அநர்த்தப்படுகிறபடியைக் கண்டு, அவற்றினுடைய அல்ப அஸ்த்திரத்வாதி தோஷங்களையும் ஸர்வேச்வரன் பரமப்ராப்பனாயிருக்கிறபடியையும் உபதேசித்து, ‘அவற்றை விட்டு அவனைப் பற்றுங்கோள்’ என்றார் “ஒருநாயக” த்தில். ப்ரஸங்காத், ‘இவ்வொருநாயகம்’ அருளிச் செய்தவரேகிடிக்கோள் சூழ்விடம்பணிமுதிலும் அருளிச்செய்தார். இத்தை ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திருவுள்ளம் பற்றுங்கோள் என்று பிள்ளை அருளிச்செய்தார். அதாவது—இது ப்ரத்யக்ஷிக்கிறுப் போலே இச்சாரீரமைக்க்தாம் அதுவும் காணவன்றோ நாம் புகுகிறது; இனி எத்தனைநாள் என்று. ஆக, மூன்று திருவாய்மொழியாலும் இப்படி பரோபதேசம் பண்ணினவிது ஸம்ஸாரிகள் திருத்துகைக்கு உடலன்றிக்கே அத்தாலும் தனக்கு பகவத்விஷயத்திலே விடாய்பிறந்தபடி சொல்லுகிறார், இதில். அதாவது—இதரவிஷயங்களினுடைய தோஷாநுஸந்தாநபூர்வகமாக பகவத்வைவலக்ஷணயந்தை அநுஸந்தித்திறே ‘அவனைப்பற்றுங்கோள், இதரவிஷயங்களை விடுங்கோள்’ என்கிறது; அது அவர்களுக்கு

உடலன்றிக்கே தமக்கு வைசத்யம்பிறக்கைக்கு உடலாயிற்று; ஸ்ரீவிபீஷணமுவான் ராவணனுக்குச் சொன்ன ஹிதம் அவனுக்கு உடலன்றிக்கே தனக்குப் பெருமாளைப்பற்றுக்கைக்கு உடலானுப்போலேயும். ஸ்ரீப்ரஹ்மலாதாழ்வான் ஹிரண்யனுக்குச் சொன்ன ஹிதம் அவன் ஷேதுலே படாதே தனக்கு பகவத்பக்தி மிகுக்கைக்கு உடலானுப்போலேயும்; “விடுமின்முற்ற” த்திலும் “சொன்னால்விரோத” த்திலும் “ஒருநாயக” த்திலும்- பிறரைக்குறித்துக்கொன்ன ஹிதம் அவர்களுக்கு உறுப்பன்றிக்கே, மூன்று களையும் பறித்துச் சங்கராயமும் வாரின பயிர் சதசாகமாகப்பண்ணத்துப் பலிக்குமாபோலே தமக்கு அவன்பக்கலிலே அபிநவேசம் சதசாகமாகப் பண்ணக்கைக்கு உடலாயிற்று. இவர்களுக்குக் களையாவது - பகவத்யதிரித்த விஷயங்களும், அலேவ்யலேவை பண்ணித்திரிகையும், ‘ஐசுவர்யகைவல்யங்கள் புருஷார்த்தம்’ என்றிருக்கையும்; சங்கராயமாவது பயிர்தன்னிலே யுண்டாய் அறியாதார்க்குப் பயிர்போலே ப்ரதிபாலித்து அச்சங்கராயம் வாரிப்பொகடாதபோது நெல் பதர்க்கும்படியாயிருப்பதொன்று; அப்படியே கைவல்யமும். இவ்வயிரிவேசமும் இப்படிச் செல்லாநிற்கச்செய்தே முன்பு முடியானேயிற் பிறந்த விடாய் ரஸாந்தரங்களாலே அபிபூதமாய்க்கிடந்தது; அந்தவிடாய் தலையெடுத்து, ‘தேசகாலங்களால் விப்ரக்ருஷ்டமான அவன்படிகளையும் தத்தத்தேசகால விசிஷ்டமாக்கி இப்போதே பெற்று அநுபவிக்கவேணும்’ என்னும் விடாயும் பிறந்தது; அது அப்போதே கிடையாமையாலே, அந்தவிடாய்தான் அவஸ்த்தாந்தரத்தைப் பிறப்பித்தது. அவ்வவஸ்த்தாந்தரத்தான்—ஸர்வேச்வரனோடேகலந்து பிரிந்தா னொரு பிராட்டிதையாய் பிராட்டிதான் மோஹங்கதையய்க் கிடக்க அவஸ்தையை அநுஸந்தித்த திருத்தாயார் ‘தேசகாலங்களால் விப்ரக்ருஷ்டமான அவன்படிகளையும் தத்தத் தேசகால விசிஷ்டமாக்கி இப்போதே பெற்று அநுபவிக்க வேணுமென்னான்றான்’ என்கிற பாசுரத்தாலே ஸ்வதையைப் பேசுகிறார். திருவடியைக்கண்ட பீமஸேநன், ஸாகரம் தாத்துமுத்புக்தம் ரூபம்ப்ரதிமம் மஹத், த்ரஷ்டுமிச்ச்சாமி* என்று, நீ முன்பு கடல்கடந்தவடிவை நான் இப்போது காணவேணு மென்றானிறே, ‘இவன்சக்திமான்’ என்று தோற்றுகையாலே; அப்படியே இவனும் பகவத்சக்தியை யறிந்தபடியாலேயும் தன்சாபலாதிசயத்தாலேயும், அவாவின் மிகுதியாலேயும், பூதகாலத்திலுள்ளவற்றையும் இப்போதே பெறவேணு மென்று ஆசைப் படாநின்றான் என்கிறான்.

பாலனாய் ஏழுலகுண்டுபரிவின்றி*

ஆலிலை அன்னவசஞ்செய்யும்மன்னலார்*

தாளினைமேலணி தண்ணந்துழாயென்றே

மாலுமால்* வல்வினையென்மடவல்லியே.

(1)

ஒ.—முதற்பாட்டில், வடதளசாயியான ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகளிலே சாத்தின திருத்துழாயை இப்போதே பெறவேணுமென்று ஆசையுடையதின்றி னென்று திருத்தாயார் சொக்கிறாள். [பரிவின்றி] - நோவின்றிக்கே. [அன்னவசம்செய்கை] - இடம்வலங்கொள்ளுகை. [மாலுமால்] - மயங்காநின்றாள். ‘வல்வினை’ என்கிறது. இவள் இவ்வன் தார்க்கடங்களை ஆசைப் படுகைக்குக் காரணம் என்காமம் என்கிறாள். மடம் - தாநினைத்ததே நினைக்கை.

இ.—முதற்பாட்டில், வடதளசாயிதிருவடிகளிற் சாத்தின திருத்துழாயை ‘செவ்விமாறமே இப்போதே பெறவேணும்’ என்னுந்நான் என்கிறாள். [பாலனாய்] “ஆத்மநம் மாநுஷம்மந்யே” என்று மனிச்சுக்கு அவ்வருகு அறிபுதாப்போலே இவ்வவஸ்தைக்கு அவ்வருகு திருவுள்ளத்திலும் இன்றிக்கே மிகுக்கை. “முத்த:சிக:” என்றும், ‘தூயகுழுவியாய்’, “படியாதுமில்லுவிப்படி” என்றும் சொல்லுகிற படியே அதிசைசவம் இருந்தபடி. [ஏழுலகுண்டு] - பால்யத்தின் கார்யம் இருந்தபடி. ப்ரளயாபந்நமான லோகங்களை ‘ஸாத்திக்கும், ஸாத்தியாது’ என்று அறியாதே எடுத்துத் திருவயிற்றிலே வைத்தான் [பரிவின்றி] - பரிவு - வருத்தம்: லோகங்களைத் திரள வயிற்றிலே வைத்தால் ஸாத்த்யாமல் வரும் நோவு.

இன்றிக்கேயிருக்கே. [ஆலிலை] - ஒரு பவஞான ஆலிலையிலே. லோகங்கள் ஸாத்தியாது என்று அறியாதாப்போலேயாயிற்று, இது படுக்கையாகப் போராது என்று அறியாதபடியும். [அன்னவசம் செய்யும்] - அன்னமென்று உணவு; அதுக்கு அநுகுணமான வ்யாபாரத்தைப் பண்ணுமவன். அச்சைவத்திலும் ரக்ஷணத்தில் அவதாரம் இருந்தபடி. இடக்கை கீழ்படக் கிடந்தானாகில் லோகங்கள் ஐரித்துப்போயிறே. [அண்ணலார்] - ஸர்வரக்ஷகஞான ஸ்வாமி; அவன் சைவத்திலும் ரக்ஷணத்தில் அவதாரம்போலே யாய்த்து, இவன் மோஹத்திலும் முறையில் கலக்கமற்றிருந்தபடி. 'ஸம்ஸாரிகளை ஆபத்தே முதலாக ரக்ஷித்த ஸர்வரக்ஷகஞானவன் ஓர் அபலைக்கு உதவானோ?' என்னுமின்னான். [அண்ணலார் தாளினை] - சேஷபூதன் பற்றுவது சேஷியுடைய திருவடிகளையிறே. [தாளினை மேலணி தண்ணந்துழாய்] - வடதள சாயியினுடைய திருவடிகளில் திருத்துழாயைச் செவ்விமாறாமே அநுபவிக்கவேணும் என்னுமின்னான். அவன் அகடிதங்களைச் செய்திலனாகில் இவன் துர்லபங்களை ஆசைப்படாங்கிமர். [துழாயென்றே] - கலியர் 'சோறு சோறு' என்னுமாபோலே பலகாலும் இத்தையே சொல்லா நின்றான். ஒரு காலத்திலே செய்து அற்றுப்போனது இனிக்கிடையாது என்று நான் சொன்ன ஹிதவசம் செவிப்படாதே தான் நினைத்தத்தையே சொல்லா நின்றான். [மாலுமால்] மாலுதல் - மயங்குதல். மோஹியா நின்றான்; கிடை யாதத்தை ஆசைப்பட்டால் மோஹமேயாய்த் தலைக்கட்டவேணுமோ? மணியிலே அக்ரிபுத்தி பிறந்தால் கடவேணுமோ? [வல்வினையேன்] - இவனை இப்படி காணும்படியான பாபத்தைப் பண்ணினேன். மோஹித் தவளுக்கு துக்காநுபவமில்லை. உணர்ந்திருந்து க்லேசப்படுகிறான் தானாகையாலே, 'வல்வினையேன்' என்கிறான். [மடவல்லியே] - மடப்பமாவது - பற்றிற்றுவிடாதே நின்று அத்தையே கிளைக்கை. [வல்லி] - ஒரு கொள்கொம்பிலே சேராவில தரியாதபடியான பருவம் "பதிஸம்யோக ஸுல்பம் வய:".

௪௬.—முதற்பாட்டு, வடதளசாயியினுடைய திருவடிகளில் சாத்தின திருத் துழாயைச் செவ்வியோடே இப்போதே பெறவேணு மென்றாசைப்படாநின்றான் என்கிறான்.

[பாலனாய்] பருவம்நிரம்பினபின்பு லோகத்தையெடுத்து வயிற்றிலே வைத்து ஆலிலை யிலே சாய்ந்தானாகில் என்மகள் இப்பாடுபடாங்கிமர்; 'அவன் ஒருதசையிலே காண் ரக்ஷகனா வது' என்று மீட்கலாமிறே. [ஆய்] ஆத்மநம் மாநுஷம்மந்யே என்கிறபடியே, இவ்வவஸத்தை யொழியப் பூர்வாவஸ்த்தைநெஞ்சிற்படாமை: "படியாது மில்குழவிப்படி" என்னக்கடவதிறே. கலப்பற்ற பிள்ளைத்தனத்தையுடையனாய். [ஏழல்குண்டு] "இது ஸாத்திக்கும், இது ஸாத்தி யாது" என்று அறியாதே, ஏதேனுமாக முன்புதோன்றினத்தை வாயிலே யெடுத்து இடும்படி யாயிற்று பருவம். ரக்ஷகவஸ்துவினுடைய வ்யாபாரமாகையாலே இது ரக்ஷணமாய்த் தலைக் கட்டினவித்தனை. அவன் பொறுக்குஞ் செயலைச் செய்தானாகில், இவரும் பொறுக்கும் படியானவற்றை ஆசைப்படாளோ? [ஏழல்குண்டு] ஆபத்து உண்டானால் வரைந்துநோக்கும் தில்லை. [பரிவீன்றி] ஒருவருத்தமின்றிக்கே; லோகங்களையெடுத்து வயிற்றிலே வைக் கிறவிடத்தில் அத்தால் ஒருவருத்தமின்றிக்கே. [ஆலிலை] ஒரு பவஞான ஆலிலையிலே அவ்வடம் பண்ணிக் கொடுத்த சுத்தபத்ரத்திலே. [அன்னவசம்செய்யும்] - தன்வசமாக வன்றிக்கே *அஹம்நம்* என்கிற அந்நத்துக்கு வசமாக. புத்தம்ஐரியாதபடி அதுக்கிடாகச் சாய்ந்தான். [அண்ணலார்] அவன்சைவத்திலும் ரக்ஷணத்தில் அவதாரம்போலேயாயிற்று இவன் மோஹத்திலும் முறையில் கலக்கமற்று இருந்தபடி. [அண்ணலார்] ஸர்வரக்ஷகருமாய் ஸர்வஸ்வாமியுமானவர். ஸர்வரக்ஷகரானவர்க்கு உம்மையாசைப்பட்ட அபலையான என் அபேக்ஷிதம் செய்யத் தட்டுண்டோ? என்கிறான். [அண்ணலார்தாளினை] சேஷபூதன் பற்றுவது சேஷியினுடைய திருவடிகளையிறே. [தாளினைமேலணிதண்ணந்துழாய்] இப்படி இவன் ஆசைப்படுகைக்கு அடியிலே பச்சையிட்டாள்காணும். ப்ராஹ்மணன் பிச்சேறினாலும் ஒத்துச்சொல்லுமாபோலே, இவரும் அடியில் அப்யஸித்தத்தையே சொல்லாநின்றான்; தாப்பாட் தண்ணுமாய்த் தாமத்திலையிறே வாஸனை பண்ணிற்று. [துழாயென்றே] எப்போதும் அத்தையே சொல்லாநின்றான். 'கெடுவாய், இது துர்க்கடங்காண், பூதகாலத் திலுள்ள தென்று காண்' என்றால், அது செவியிற்படுகிறதில்லை. யுக்திஸாத்யையன்றிக்கே யிருக்கை. [மாலுமால்] மோஹிக்கும். மாலுதல் மயங்குதல். இது ஒருக்திமாந்ரமாய் அகவாயில் இன்றிக்கே யிருக்கையன்றிக்கே உள்வழியாநின்றான். மணிப்ரபையிலே அக்கி

புத்தி பிறந்தால் அது பின்னைச் சுடவும் வேணுமோ? [வல்லிசேர்] மோ லுங்கதையாய்க் கிடக்கிற இவனுக்கு ஒரு துக்காநுஸந்தாந மில்லையிறே, உணர்ந்திருத்து அநுஸந்திக்கிற என்பாபமிறே. [மடவல்லியே] பற்றிற்றுவிடாமை, மடப்பம். ஒரு கொள்கொம்போடே சேர்க்க வேண்டும் பருவமாயிருக்கை. [வல்லி] *பதிஸம்யோகஸுலபம் வ்ய:* என்கிறபடியே யிருக்கை.

வல்லிசேர் நுண்ணிடை ஆய்ச்சியர்தம்மொடும்*

கொல்லைமைசெய்து குரவைபிணைந்தவர்*

நல்லடி மேலணி நாறுதுழாயென்றே

சொல்லுமால்* துழவினையாட்டியேன்பாவையே.

(2)

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், திருக்குரவையில் க்ருஷ்ணனுடைய லீலாசேஷ்டதங்களைக் காண ஆசைப்படாநின்றான் என்கிறான். [வல்லிசேர் என்று தொடங்கி.] வல்லிபோலேயிருக்கிற வடிவையும் நுண்ணிய இடையையு முடைய இடைப்பெண்களைத் தன்னுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளாலே வரம்பறித்து அவர்களோடே திருக்குரவை கோத்தருளினவருடைய ஸ்பருஹணியமான திருவடிகளில். [குழவினை] தப்பாமே அகப்படுத்தும் பாயம்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், திருக்குரவையில் க்ருஷ்ணனுடைய லீலாசேஷ்டதங்களைக் காண ஆசைப்படா நின்றான் என்கிறான். [வல்லிசேர் இத்யாதி] - “வள்ளிமருங்குல்” என்றப்போலே வள்ளிக் கொடிபோலேயிருக்கிற இடையையுடையவர்கள் என்னுதல், வல்லிபோலேயிருக்கிற வடிவையுடையவர்கள் என்னப்புகு இடைக்கு உபமானமில்லாமையாலே ‘நுண்ணிடை’ என்னுதல். [ஆய்ச்சியர் தம்மொடும்] - என்பருவத்திற் பெண்களாகேர்க்கு உதவினவன் எனக்கு உதவானோ? என்கிறான். [கொல்லைமைசெய்து] - வரம்பறிந்த செயல்களைச் செய்து; தன்ஸௌந்தர்யாதிகளாலே அவர்கள்மர்யாதையை அழித்து [குரவை பிணைந்தவர்] - பெண்கள்கோவையிலே தன்னைத் தொடுத்தான்; அவனுடைய ஸ்பருஹணியமான திருவடிகளில். [நாறுதுழாய்] - பெண்களடியும் இவளடியும் பட்ட அடிச்சுவடு கந்தத்திலே தோற்றும்படியான திருத்துழாயையாயிற்று, இவள் ஆசைப்படுகிறது. ப்ரஹ்மசாரியெம்பெருமான்திருவடிகளில் ஆசைப்படு மவளன்றே; [என்றே சொல்லுமால்] - பாவியேன்! லீலாத்தபடி வாய்விடக்கடவளன்றியிலே யிருக்கிற இவனுடைய ஸ்திரீத்வமெல்லாம் எங்கே போயிற்று? [குழவினையாட்டியேன்] - தப்பாமல் அகப்படுத்தும் பாபத்தைப் பண்ணினேன். [பாவையே] - நிருபாதிகமான ஸ்திரீத்வத்தையுடையவள். [பாவை சொல்லு மால்] - நினைத்தது வாய்விடக்கடவதன்றிக்கேயிருக்கும் ஸ்திரீத்வமெல்லாம் போய்த் தன் அபிமதத்துக்குத் தான் வாய்விடவேண்டும்படியாயிற்று என்னுடைய பாபமிறே.

ஈ.—இரண்டாம்பாட்டு. ‘ஸர்வரக்ஷகனான ஸர்வேச்வரன் ப்ரளயாபந்திலே தன் விபூதிரக்ஷணம்பண்ணினானாகில், அதுவும்பேற்றுக்குஉடலாமோ?’ என்ன, ‘அது, உடலன்றாகில் தவிருகிறேன், என்பருவத்திற் பெண்களுக்கு உதவினவிடத்திலே எனக்கு உதவத்தட்டென்? என்ன நின்றுள் என்கிறான்.

[வல்லிசேர் நுண்ணிடை] “வள்ளி மருங்குல்” என்றப்போல, வள்ளிக் கொடி போலே யிருக்கிற இடையையுடையவர்க ளென்னுதல்; வல்லிபோன்ற வடிவையுடையராய், இடைக்கு உபமானமில்லாமையாலே நுண்ணிடைபென்னுதல். [ஆய்ச்சியர் தம்மொடும்] என் பருவத்திற் பெண்கள் பலருக்கும் உதவினவர் அவர்களெல்லாவிடாயுமுடைய எனக்கு உதவத் தட்டு என்? என்னாநின்றான். திருவாய்ப்பாடியில் இவள் பருவத்திற் பெண்கள் பலர்க்கும் உதவினா னிறே; [கொல்லைமை செய்து] வரம்பறிந்த செயல்களைச் செய்து; ஸௌந்தர்யாதிகளாலே அவர்கள் மர்யாதையை அழித்து [குரவை பிணைந்தவர்] அவர்களோடே தன்னைத் தொடுத்த படி. [நல்லடி] பெண்களுந் தானுமாய் மாறி மாறித் துணைத்த திருத்துழாய் பெறவேணும்

என்று ஆசைப்படுகிறது. ப்ரஹ்மசாரியெம்பெருமான் திருவடிகளில் திருத்துழாய் ஆசைப் படுமவளன்றே இவள். [நாறு துழாய்] அவர்களும் அவனுமாகத் துக்கைத்தென்று அறியுங் காணும் இவள் பரிமளத்தே; கலம்பகன் நாறுமே. [என்றேசொல்லுமால்] நினைத்தது வாய் விடமாட்டாத ஸ்தீர்தவமெல்லாம் எங்கே போயிற்று? [சூழ்வினையாட்டியேன்] தப்பாதபடி அகப்படுத்திக்கொள்ளும் படியான பாபத்தைப் பண்ணினேன். *நைவ மாம் கிஞ்சிதப்ரவீத்* என்றிருக்குமவள் வார்த்தை சொல்லுகிறது என்பாபமிதே. [பாவையே] எல்லா அவஸ்த்தை யிலும் தன்னகவாயிலோடுகிறது பிறரறியாதபடி இருக்கக்கடவ நிருபாதிசு ஸ்தீர்தவத்தை யுடைய இவள், தன்பேற்றுக்குத் தான் வார்த்தை சொல்லும்படியாவதே!

பாவியல்வேத நன்மாலீபலகொண்டு*

தேவர்கள்மாமுனிவர் இறைஞ்சநின்ற*

சேவடிமேலணி செம்பொன்துழாயென்றே

கூவுமால்* கோள்வினையாட்டியேன்கோதையே.

(3)

ஓ.—மூன்றும்பாட்டில், திருவுலகளந்தருளின எம்பெருமான் திருவடிகளில் திருத்துழாயை ஆசைப்படாநின்றான் என்கிறான். [பாவியல் என்று தொடங்கி.] - நல்ல ச்சந்தஸ்ஸுக்களை யுடைத்தான ருக்வேதத்தில் வைஷ்ணவமான பலஸித்தங்களைக் கொண்டு தேவர்களும் ருளிகளும் ஆசிரயிக்கலாம் படி தன்னைக் கொடுத்துக்கொடு நின்ற. [கோள்வினை] - முடித்தல்லது போகாத பாயம். [கோதை] - தன்னுடைய மயிர்முடியையும் மாலையையும் கண்டாரை இப்பாடுபடுத்தவல்ல னென்று கருத்து.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், திருவுலகளந்தருளினவன் திருவடிகளில் திருத்துழாயை ஆசைப்படா நின்றான் என்கிறான். [பாவியல்வேதம்] - பாக்களாலே இயல்பப்பட்ட வேதம், ச்சந்தஸ்ஸுக்களை யுடைத்தான வேதம். அதில் நன்றான மாலீகளைக் கொண்டு - ஸ்ரீபுருஷஸூக்தாதிகளைத் கொண்டு “ஸர்வேவேதா யத் பதமாமநந்தி” என்கிறபடியே அல்லாத இடங்களுக்கும் ப்ரதிபாத்யனையானாலும் ஆராதந்திலேயாதல், விபூதியிலேயாதல் பரந்திருக்கும். [தேவர்கள் இத்யாதி] - தேவர்களும், ஸநகாதிகளும். “ஸங்கைஸ்ஸுராணம்” என்கிறபடியே ஸ்தோத்ரம்பண்ணத் திருவுலகளந்தபடி. [சேவடி] - எடுத்ததிருவடியில் கவிழ்வில் சிவப்பு எல்லாருக்கும் அநுபவிக்கலாயிருந்தபடி. எல்லார்தலைகளிலும் திருவடிகளை வைத்து ராணித்தவன் எனக்கு உதவாதொழியுமோ? என்னுந்நின்றான். அவன் திருவடிகளில் சாத்தின ஸ்ப்ருஹணீயமான திருத்துழாயைச் சொல்லிக் கூப்பிடா நின்றான். [கோள்வினை] - கொள்ளும் வினை: முடிக்கும்வினை யென்னுதல். கோளென்று மிடுக்காய் வலியபாப மென்னுதல். [கோதையே] - இவன் மாலையையும் மயிர்முடியையும் கண்ட நாயகன் படும் பாட்டை இவள்தான் படாநின்றான் என்கிறான்.

ஈ.—மூன்றும்பாட்டு. ஒருருக்காக உதவினதேயன்றிக்கே, ஒருநாட்டுக்காக உதவின வன்பக்கலுள்ளது பெறத் தட்டு என்? என்னுந்நின்றான் என்கிறான்.

[பாவியல் வேதம்] பாவாலே இயற்றப்பட்ட வேதம் - ச்சந்தஸ்ஸுக்களாலே சொல்லப் பட்ட வேதம். அநுஷ்டுப் என்றும், த்ரிஷ்டுப் என்றும் ப்ருஹதீ என்றும் இத்யாதி ச்சந்தஸ்ஸுக்களையுடைத்தான வேதம். [நல்மலை] அதில் நன்றான மாலீகளைக் கொண்டு. ஸ்ரீ புருஷஸூக்தாதிகளைக் கொண்டு. ஸர்வே வேதா யத் பதமாமநந்தி* *வேதைச்ச ஸர்வை ரஹமேவ வேத்ய:* என்கிறபடியே அல்லாதவிடங்களிலும் ப்ரதிபாத்யன் அவனே யாகிலும், ஸ்வரூபரூபகுணங்களுக்கு வாசகமானவற்றைக்கொண்டு. அன்றிக்கே வேதம் நன்மலை என்று பிரித்து-ஆராதகத்திலும் விபூதிவிஷயமாகவும் பரந்திருக்கும் வேதத்தையும் ஸ்ரீபுருஷஸூக்தாதிகளையும் கொண்டு என்றமாம். [தேவர்கள்மாமுனுவர் இறைஞ்சநின்ற] தேவர்களும் ஸநகாதிகளும் *ஸங்கைஸ்ஸுராணம்* என்கிறபடியே ஸ்தோத்ரம் பண்ணி ஆசிரயிக்கத் திருவுலகளந்து நின்ற. [சேவடி] “மாமுதலடிப்போதொன்று கவிழ்த்தலர்த்தி”

என்கிறபடியே, தலையிலே பூப்போலே வந்திருக்கிறபோது மேலே பார்த்தவாறே அநுபாவ்ய மாயிருந்த சிவப்பை யுடைத்தாயிருக்கை. அடியில் ராகமிறே இப்படியாக்ஈற்று இவனை. அன்றிக்கே, செவ்விய அடியென்றாய், அடிக்குச் செவ்வியாவது “போது மின்ற பொன்னங் கழல்” என்கிறபடியே, ஆச்ரிதாநாச்ரித விபாகமற எல்லாத்தலையிலும் வைத்த செவ்வை. “தளிர் புரையும் திருவடி என் தலைமேலவே” என்று ஈடுபடும்படியிறே அடியில் ஆர்ஜ்ஜவம் இருப்பது. [சேவடி. மேலணி செம்பொற்றுமாய்] அத்திருவடிகளிற் சாத்தின ஸ்ப்ருஹணீய மான திருத்துழாயென்று சொல்லிக் கூப்பிடா நின்றான். [என்றே கூடிமால்] தோளில் சாத்தினமாலை கொடுக்கிலும் கொள்ளான். ஆல் - ஆச்சர்யத்திலே. அசை. [கோள் வினையாட்டி யேன்] முடித்தல்லது விடாத பாபத்தைப் பண்ணின என்னுடைய. அன்றியே, கோளென்று மிடுக்காய், அநுபவாக விநாச்யமான பாபமென்னுதல். [கோதையே] தன்மாலையையும் மயிர்முடியையும் கண்டார் படுமத்தைத் தான் படுவதே! இம்மாலையையுடைய இவள் வேறொரு மாலையை ஆசைப்படுவதே! மார்வத்து மாலையான இவள் வேறொருமாலையை ஆசைப்படுவதே! மார்வத்துமாலைக்கு மால் அவன், அம்மாலுக்கு மால் இவள்.

கோதிலவண்புகழ் கொண்டுசமயிகள்*

பேதங்கள்சொல்லிப் பிதற்றும்பிரான்பரன்*

பாதங்கள்மேலணி பைம்பொன்துழாயென்றே

ஓதுமால்* ஊழ்வினையேன் தடந்தோளியே.

(4)

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், ஸர்வஸ்மாத்த்ரனாய்த் திருநாட்டிலே எழுந்தருளியிருக்கிற ஸர்வேசுவரனுடைய திருவடிகளில் திருத்துழாயை ஆசைப்படாநின்றான் என்கிறான் [கோதில என்று தொடங்கி.] - ஒருகுணத்தை அநுஸந்தித்தால் குணந்தரத்திற் போகவொட்டாதபடி கால்கட்டவல்லவான அவ்வவ குணங்களிலே நிஷ்டரானவர்கள். [பேதங்கள் என்று தொடங்கி.] - அவ்வவ குணங்களில் வாசிக்கைச் சொல்லி ஈடுபட்டு அடைவுகெடச் சொல்லும்படியான ஓளதாரயகுணத்தையுடையனும் எல்லாப்படியாலும் எல்லாநிலும்மேற்பட்டிருந்தவனுடைய. [ஊழ்வினையேன்.] - இப்படி துக்காநுபவத்துக்கு ஈடாம்படி முன்னமே பாபத்தைப்பண்ணினேன். [தடந்தோளி.] - எம்பெருமானைப் பிச்சேற்றவல்ல தோள்களை யுடையவன் என்றவாறு.

இ.—நாலாம்பாட்டில், ஸர்வஸ்மாத்த்ரனாய்ப் பரமபதத்தே எழுந்தருளியிருக்கிறவனுடைய திருவடிகளில் திருத்துழாயை ஆசைப்படாநின்றான் என்கிறான். [கோதில] - கோதிலிற்கேயிருக்கை; குணத் துக்குக் கோதிலல்லமையாவது-குணந்தரத்திற் போகாதபடி கால்கட்டுகை. [வண்புகழ்] - கல்யாண குணங்களைக் கொண்டு. [சமயிகள்] - சீலகுணம் துவக்கவற்று, அதிற்காட்டில் வீரகுணம் துவக்க வற்று, அதிற்காட்டில் ருபகுணமான ஸௌந்தர்யாதிகள் துவக்கவற்று என்று ஓரோர்கோடியிலே நிஷ்டரானவர் என்னுதல்; தஹர உபகோஸல சாண்டிலயாதி வித்யாநிஷ்டர்களைச் சொல்லவுமாம். [பேதங்கள் சொல்லி] - தாங்கள் பற்றின குணங்களுக்கு ஏற்றம் சொல்லி. [பிதற்றும்] - அவற்றிலே ஈடுபட்டு ஐவரஸநிபதிதரைப்போலே அடைவு கெடச் சொல்லுகை. [பிரான்] - இப்படி இவர்கள் பேசும் படி குணங்களை உபகரித்தவன். [பரன்பாதங்கள்மேலணி] - ஸர்வஸ்மாத்த்ரனான ஸ்ரீவைகுண்டநாதன் திருவடிகளிலே நித்யஸூரிகள் சாத்தின. [பைம்பொன்துழாய்] - ஸ்ப்ருஹணீயமான திருத்துழாய். [ஓதுமால்] - இத்தை எப்போதும் சொல்லாநின்றான். [ஊழ்வினையேன்] - ஊழ்என்று முறை; இதுவும் ப்ராப்தமாய்படியான பாபத்தைப் பண்ணினேன். [தடந்தோளியே] - நாயகனைப் பிச்சேற்றவல்ல தோளழகையுடையவன் என்கை. அவனன்றோ இப்பாடுபடுவான் என்கிறான்.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. பெருக்காறு வற்றினுப்போலே ஒருகால் எல்லாரையும் வாழ் வித்துப்போன அவதாரத்திலுள்ளத்தை நான் இப்போது எங்கே தேடுவேன்? என்ன. அது தவிருகிறது, என்றுமொக்க எகரூபமாயிருக்கிற பரமபதக்கையன்திருவடிகளில் திருத்துழாய் பெறத் தட்டு என்? என்னுள்ளுள் என்கிறார்.

[கோதில] குற்றமற்ற; ஹேயப்ரத்யகேமான. குணத்துக்குக் கோதில்லாமையாவது ஒரு குணத்தை அநுஸந்தித்தால் குணந்தரத்திற் போகாதபடி காற்கட்டுகை. அப்படியிராதாகில் அல்லாதவிஷயங்களிற்காட்டில் வாசியில்லையே. [வண்புகழ்] கல்யாணகுணங்கள். இக்குணங்களை அநுஸந்தித்துக்கொண்டு. [சமயிகள்] ஓரோருணங்களிலே கால்தாழ்த்து குணந்தரத்திற் போகமாட்டாதவர்கள். சிலகுணம் துவக்கவற்று; அதிலும் வீரகுணம் துவக்கவற்று; அதிலும் ரூபகுணமான ஸௌந்தர்யாதிகள் துவக்கவற்று என்று இவற்றிலே நிஷ்டரானவர்கள். சொன்ன இவர்களையொழிய, ஸத்வித்யாநிஷ்ட தஹரவித்யாநிஷ்ட உபகோஸல சாண்டில்யாதிவித்யா நிஷ்டரைச் சொல்லவுமாம். [பேதங்கள் சொல்லி] நாங்கள் அநுபவிக்கிற குணங்களுக்கு ஏற்றங்களைச் சொல்லி. அதாவது சிலகுணத்தை அநுபவித்து 'இதுவும் ஒருகுணமே, இதுபோலேயோ வீரகுணம்? என்றுப்போலே சொல்லி. [பிதற்றும்] அக்குணங்களிலே ஈடுபட்டு ஜ்வரஸம்பந்திதரைப் போலே அடைவுகெடக் கூப்பிடா நிற்பார்கள். [பிரான்பரன்] அவர்களுக்கு இப்படி உபகாரகான ஸ்நைககுண்டநாதன். அவர்களுக்கு உபகாரகனாகையாவது "இமையோர்முகத்தும் செவ்வே கெஞ்சால் நினைப்பரிதால் வெண்ணெயுணென்னு மினச்சொல்" என்கிறபடியே இக்குணங்களை அவர்களுக்கு நிலமாக்கி அநுபவிப்பிக்கையாலே, 'பிரான்' என்கிறார். [பரன்] பாதங்கள்மே லணிபைம்பொற்றுமாயென்றே யோதுமால் "குட்டுநன்மாலைகள் தூயனவேந்தி" என்கிறபடியே மிக்கசீர்த்தொண்டரான நித்யஸூரிகள் அவன்திருவடிகளில் சாத்தினதாய், அதாவது அந்நயந்தம் ஸ்நுஹனியமான திருத்துமாயென்று எப்போதும் சொல்லாகின்றான் [ஊழ்வினையேன்] வந்ததடைய முறையாம்படியான பாபத்தைப்பண்ணினேன். ஊழென்பது மூறை. [தடத்தோளியே] இப்படி கைவிஞ்சின அழகையுடையவன் குணநாம் ஆகரமான அவன் திருவடிகளிலே திருத்துழாயை ஆசைப்படா நின்றான். இத்தோளமுக்கு இலக்கானாரோ இவனோ இப்படி அடைவுகெடப் பிதற்றுவார்!!

தோளிசேர்பின்னைபொருட்டு எருதேழ்தழீஇக்

கோவியார்* கோவலனார் குடக்கத்தனார்*

தாளினைமேலணி தன்னந்தழாயென்றே

நாளுநான்* நைகின்றதால் என் தன்மாதரே.

(5)

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், நப்பின்னைப்பிராட்டிக்காக, எருதேழடர்த்தருளின க்ருஷ்ணனுடைய திருவடிகளில் திருத்துழாயை ஆசைப்படாநின்றான் என்கிறான். [தோளி என்று தொடங்கி.] - தன்னோடு துல்லயமான சேவையொருத்தங்களைமுடையவனாய்த் தனக்கே அஸாதாரணமான தோளமுடைய நப்பின்னைப்பிராட்டிக்காக எருதேழையும் தழுவிக்கொள்வதும் செய்து, அவர்களுக்கு ஸத்ருமான ஆபிஜாத்யத்தையும் செருக்கையுமுடையவர். [நாளுநான்] - நான்தோறும் நான்தோறும்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், நப்பின்னைப்பிராட்டிக்காக எருதேழடர்த்த க்ருஷ்ணன்திருவடிகளில் சாத்தின திருத்துழாயை ஆசைப்படாநின்றான் என்கிறான். [தோளிசேர்பின்னைபொருட்டு] - க்ருஷ்ணனோடு துல்லயசேவையொருத்தையான நப்பின்னைப்பிராட்டிக்காக. "அஸிதேகஷண" என்றுப்போலே க்ருஷ்ணனிற காட்டில் இவனுக்குத் தோளமு தன்னேற்றம். இகாரத்தை அவ்யயமாக்கி, தோளசேர்பின்னை என்று ஒருதமிழன் சொன்னான். [எருதேழ்தழீஇக்கோவியார்] - எருதுகளேழையும் தழுவிக்கொள்ளுமவர். அவனைப் பெறுகைக்கு ஹேதுவாகையாலே போகருமாயிருந்தபடி. [கோவலனார் இத்யாதி] - அவனைப் பெறுகைக்கு ஈடான ஆபிஜாத்யத்தையும் செருக்கையு முடையவர். வில்லை முறித்தாலும் இக்ஷ்வாகு வம்சயாக்கல்வது பெண்கொடாத ஐக்கைப்போலே எருதேழடர்த்தாலும் இடைத்தனத்தில் புரையுண்டாகில் பெண்கொடார்களிறே. அவனுக்கு உதவின க்ருஷ்ணன்திருவடிகளில் திருத்துழாயை யாயிற்று இவள் ஆசைப்பட்டது. [நாளுநான் நைகின்றதால்] - ஒருநான் நைகைக்கு ஆச்ரயம்போராத மார்த்த வத்தையுடையவன், நான்தோறும் நான்தோறும் நையாநின்றான். ஆச்ரயத்தையும் கொடுத்து நையப் பண்ணும் விஷயமிறே. [நைகின்றதால் என் தன்மாதரே] - நையாநின்றது என்பெண்பின்னை.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. ஸர்வஸ்மாத்தபரனாய்ப் பரமபதிலையனாய் அப்ராப்யனாயிருக்கிறவன் திருவடிகளில் சாத்தின திருத்துழாயை என்னாலே தேடப்போமோ? என்ன, ஆனால் இங்கே என்னோட்டையா நொருத்திக்காகத் தன்னைப்போனோதே எருதேழமடர்த்த க்ருஷ்ணன் திருவடிகளில் சாத்தின திருத்துழாய்பெறத் தட்டுஎன்? என்னா நின்றானென்கிறான்.

[தோளிசேர்ப்பின்னை] *துல்யசீலவயோவ்ருத்தாம்* என்று ஆபிரஜாத்யாதிகளால் பெருமாளுக்கு ஸத்குசையாய். *அஸிதேக்ஷணா* என்று அவரிலும் இவளுக்கு ஏற்றமானாப்போலே, அல்லாத அழகெல்லாம் க்ருஷ்ணனோடு ஒத்திருக்கும்; தோளமுது அவனில் இவளுக்கு ஏற்றம். அவளுடைய அவயவசோபையிலே தோற்று அத்தோளோடே அணைக்கைக்காக. [எருதேழ் தழீஇக் கோளியார்] எருதுகளேழையும் தழுவிக்கொள்ளுமவர். அகந்தரம் அவனைத் தழுவப் பார்க்கிறானாகையாலே, அவனைத்தழவினாப்போலே யிருக்கிறதாயிற்று எருதுகளோடு பொருததும். ஆகையாலிதே 'எருதேழ் தழீ இ' என்றது. அவனைப் பெறுகைக்கு ஹேதுவாகையாலே, அவற்றின்கொம்போடே பொருததும் இக்கொம்போடே சேர்ந்தாப்போலே போக ரூபமாயிருக்கிறபடி. [கோவலனார் குடக்கூத்தனார்] அவனைப் பெறுகைக்கு சடான ஆபிரஜாத்யத் தையும் செருக்கையுமுடையவர். வில்முறித்தாலும் இக்ஷ்வாகுவம்ச்யர்க்கல்லது பெண் கொடாத ஐகனைப்போலே, எருதேழமடர்த்தாலும் இடைத்தனத்தில் குறையுண்டாகில் பெண் கொடார்களிறே. [தாளினை இத்யாதி] அவளுக்கு உதவின க்ருஷ்ணன் திருவடிகளில் சாத்தின திருத்துழாயையாயிற்று இவள் ஆசைப்பட்டது. [நானூநான்னைநின்றதால்] ஒருநான்னைகைக்கும் ஆசரயமில்லாத மார்த்தவத்தையுடையவன் நான்தோறும் நான்தோறும் நையா நின்றான். ஆசரயத்தையுங் கொடுத்து நையப்பண்ணும் விஷயமிதே. [என்தன் மாதர்] என்பெண் பின்னை. தன்னைப்போலே, பிறந்து விலங்குமுறித்துக்கொண்டு போய்ப் பூதநாசகட யமனார்த்தஜ்ஞாதிகளோடேபொருது, "தழும்பிருந்ததாள்சகடஞ்சாடி" என்கிறபடியே தழும் பேறியிருப்பானொருத்தியோ என் பெண்பின்னை? தொடுங்கால் ஓலியுமிடை யினமானன்றோ? என்கிறான்.

மாதர்மாமண்மடந்தைபொருட்டு ஏனமாய்*

ஆதியங்காலத்து அகலிடம்கீண்டவர்*

பாதங்கள்மேலணி பைம்பொன்துழாயென்றே

ஒதுமால்* எய்தினள் என்தன்மடந்தையே.

(6)

ஐ.—ஆறும்பாட்டில், ஸ்ரீவராஹமாய் ப்ரளயபர்ணவத்தில் பூமியை எடுத்தருளின போதில் திருவடிகளில் திருத்துழாயைப் பெறவேனுமென்று ஆசைப்படுகிறபடியைச் சொல்லுகிறான். [மாதர் என்று தொடங்கி] - ஸ்நேஹயுக்தையாய் அதிச்சலாக்யையான ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்காக. [ஏனமாய் என்று தொடங்கி] - பகவதவதாரகாலமாகையாலே ச்லாக்யமான வராஹகல்பத்தின் ஆதியிலே நீரும் சேறும் காண இறையாத வராஹவேஷத்தைக் கொண்டு மஹாப்ருதிவியை எடுத்தருளினவருடைய. ஒதுகை - சொல்லுகை.

இ.—ஆறும்பாட்டில், மனிச்சு அழியாமல் நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு உதவினாப்போலன்றியே ஸ்ரீபூமிப் பிராட்டிக்காகத் தன்னை அழிய மாறினவனுடைய திருவடிகளில் திருத்துழாயை ஆசைப்படாரின்றான் என்கிறான். [மாதர்] - நிருபாதிகமான ஸ்தீரீவத்தையுடையவன் என்னுதல், ஸ்நேஹயுக்தை என்னுதல். [மாமண்மடந்தைபொருட்டு] - ச்லாக்யையான ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்காக. [ஏனமாய்] - "பாசிதூர்த்து" இத்யாதி. நீருக்கும் சேற்றுக்கும் இறையாத வடிவைக்கொண்டு. [ஆதி இத்யாதி] - வராஹகல்பாதியாய் அவதாரகாலமாகையாலே ச்லாக்யமான காலத்திலே மஹாப்ருதிவியை அண்டபித்தியினின்றும் ஒட்டு விடுவித்தருளினவருடைய திருவடிகளிலே. "ரோமாந்தரஸ்த்தா முநயஸ் ஸ்துவந்தி" என்று ஸநகாதிகள் இட்ட திருத்துழாயையாயிற்று, இவள் ஆசைப்படுகிறது. [ஒதுமால்* எய்தினள்] - எப்போதும் இத்தையே சொல்லும்படியான ப்ரமத்தையுடையவனானான். [என்தன்மடந்தையே] - இவள்பருவத்தைக் கண்டாராயிற்று மாலெய்துவார்; அத்தலை இத்தலையாவதே!

௪.௬.—ஆறாம்பாட்டு, மணிச்சழியாமல் நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு உதவினாப்போலன் றிக்கே, ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்காகத் தன்னையழியமாறியும் உதவினவனுடைய திருவடிகளில் திருத் துழாயை ஆசைப்படா நின்றான் என்கிறான்.

[மாதர்] அழகு. நிருபாதிக ஸ்தீர்த்வத்தையுடையவ னென்னுதல்; மாதரென்று காதலாய், ஸ்கேஹயுக்கை யென்னுதல். [மாமண்மடந்தைபொருட்டு] ச்லாகையையான ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டியின் பொருட்டு. [ஏனமாய்] 'பாசிதூர்த்துக்கிடந்தபார்மகள்' என்கிற படியே* ப்ரணயிசி யுடம்புபேணுதே கிடக்க, ப்ரணயி உடம்புபேணி யிருக்கையாவது ப்ரணயித்வத்துக்குப்போராதே: 'மாகுடம்பில் நீர்வாரா மானமில்லாப்பன்றியாம் தேசு' என்கிறபடியே இருக்கும் சேற்றுக்கும் இனையாத வடிவையுடையவனாய். [ஆதி] வராஹகல்பத் தினாதியிலே. [அம்காலத்து] அழகிய காலத்து. ரக்ஷகனுனவன் தன்விபூதிரக்ஷணத் துக்காகக் கொண்ட கோலத்தை அநுபவிக்கிற காலமாகையாலே அழகியகாலமென்கிறார். [அகலிடம்] கிண்டவர் இத்யாதி மஹாப்ருதிவியை அண்டபித்தியினின்றும் ஒட்டு விடுவித்து எடுத்துக் கொண்டு ஏறினவனுடைய திருவடிகளிலே. *ரோமாந்தரஸ்த்தா முநயஸ் ஸ்துவந்தி* என்று ஸகாதிகள் இட்ட திருத்துழாயையாயிற்று இவள் ஆசைப்படுகிறது. [ஒதும்மாலெய்தினள்] இத்தை எப்போதும் சொல்லும்படி பிச்சேறினாள். [எந்தன்மடந்தையே] 'அவனன்றோ பிச்சேறுவான்' என்றிருக்கிறான் இவள். இப்பருவத்தைக் கண்டார் படுமத்தை இப்பருவ முடைய இவள் படுவதே!

மடந்தையை வண்கமலத்திருமாதிகை*

தடங்கொள்தார்மார்பினில் வைத்தவர்தாளின்மேல்*

வடங்கொள்பூந்தண்ணந்தாழாய்மலர்க்கே இவள்

மடங்குமால்* வானுதலீர்! என்மடக்கொம்பே.

(7)

ஒ.—ஏறாம்பாட்டில், அம்ருதமதநதசையிலே பெரியபிராட்டியாரைத் திருமார்பிலே வைத்த ருளின் எம்பெருமானுடைய திருவடிகளிலே திருத்துழாயை ஆசைப்படாநின்றான் என்கிறான். [மடந்தை] - பருவம். [தடங்கொள் தார்மார்பினில்] - இடமுடைத்தாய்த் திருமாலையையுடைய திருமார்பிலே. [வடங்கொள் [என்று தொடங்கி] - தொடையுண்டு போக்யமாயிருந்துள்ள தண்ணத் துழாய் மலரையே ஆசைப்பட்டுச் சுருண்டுவிழாநின்றான்; ஏதேனும் தசையிலும் விக்குதையாகா திருக்கக்கூடவ என்மகள். [வாள்நுதலீர்] - ஒளியையுடைய நுதலையுடையர். உங்களைப்போலே இவளைக் காணப்பெறுவதுகான் என்று கருத்து.

இ.—ஏறாம்பாட்டில், அம்ருதமதநதசையிலே பிராட்டியைத் திருமார்பிலே வைத்தவருடைய திருவடிகளில் திருத்துழாயை ஆசைப்படாநின்றான் என்கிறான். [மடந்தையை] - ஸர்வகாலமும் அநுபவ யோக்யையாயிருக்குமவள் என்னுதல், பருவத்தைச் சொல்லுதல். பருவமும் எழிலும் ஒன்றன்றிறே. [வண்கமலத்திருமாதிகை] - நல்ல தாமரைப்பூவை இருப்பிடமாகவுடைய திருவாகிற மாதை; ஸாஷாத் லக்ஷ்மியை [தடங்கொள்தார்மார்பினில்] - அவளுக்கு அந்த:புரமாய்ப்போரும் பரப்பையுடைத்தாய் ஸர்வேச் வரத்வஸூசகமான தோள்மாலையையுடைத்தான திருமார்பிலே வைத்தவர். "பச்சதாம் ஸர்வதேவாராம் யயௌவகஷஸ்ஸத்தலம் ஹரே:" என்று தேவஜாதியடங்கப் பார்த்திருக்க, திருமார்பிலேயே ஆதரித்துத் தம்பேருக வைத்தவர்திருவடிகளில் ஸ்பர்சத்தாலே தன்நிலத்திற்போலே வடங்கொள்ளா நிற்பதாய் அழகியதாய்க் குளிர்ந்து செவ்வியையுடைத்தான திருத்துழாயை ஆடைப்படாநின்றான். அழகியதாகத் தொடையுண்ட துழாய் என்னவுமாம். [இவள்மடங்குமால்] - 'நையுநின்றான்', 'மாலெய்தினள்' என்னுமள வன்றியே சொல்லப்புகுச் சொல்லமாட்டாதே சுருண்டுவிழாநின்றான். [வாள்நுதலீர்] - ஒளியையுடைய நுதலையுடைய நீங்கள். உங்களைப்போலே இவளைக் காணப்பெறுவது, எப்போது? [என்மடக்கொம்பே] - என்னைப்பிரியாதே அவிக்குதையாயிருந்துள்ளவள் படும் பாடே இது!

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு அம்ருதமதநதசையிலே பெரிய பிராட்டியாரைத் திருமார்பிலே வைத்தருளினவனுடைய திருவடிகளில் சாத்தின திருத்துழையை ஆசைப்படா நின்றான் என்கிறான்.

[மடந்தையை] எப்போதுமொக்க போகபோக்யமான பருவத்தைபுடையவனை. [வண்கமலத்திருமாதனை] அழகிய தாமரைப்பூவை இருப்பிடமாகவுடைய திருவாதிற பெண்பிள்ளையை. ஸாக்ஷாத் ஸக்ஷமியை. [தடங்கொள் இதயாதி] பெரியபிராட்டியாருக்கு திய்யாந்த: புரமாகப் போகும்படி இடமுடைத்தாய், ஐச்வர்யஸூசகமான மாகையையுடைத்தான மார்விலே வைத்தவர். *பச்யநாம் ஸர்வதேவாநாம் யயௌ வக்ஷஸ்ஸத்தலம் ஹரே:* என்கிறபடியே அம்ருதமதநதமயத்திலே அம்மாநமக்கு இம்மார்வு பெறவேணும் என்று தன்பாடு ஏற வர, அவளையும் மார்விலே வைத்துக் கொண்டவனுடைய திருவடிகளின்மேலே, செறியத்தொடையுண்டு தர்சகீயமாய்க் குளிர்ந்து செவ்வியையுடைத்தான திருத்துழாய்ப்பூவை ஆசைப்பட்டுக் கிடையாமையாலே சுருண்டு விழுந்து கிடவா நின்றான். [வாள்நுதலீர்] ஒளியையுடைய நுதலையுடையவர்களே! உங்களைப் போலே இவளைக் காண்பது எப்போது? [என்மடக் கொம்பே] என்னைப்பிரியாதே எல்லாவளவிலும் அவிக்குதையா யிருக்குமவன் படும் பாடே இது!

கொம்புபோல்சீதைபொருட்டு இலங்கைநகர்*

அம்பெரியுய்த்தவர் தாளினைமேலணி*

வம்பவிழ்தண்ணந்துழாய்ப்மலர்க்கே இவள்

நம்புமால்* நான்இதற்குஎன்செய்கேன்? நங்கைமீர்!

(8)

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், ஸ்ரீஹ்நகராஜன் திருமகளுக்காக லங்காதஹநம்பண்ணியருளின சக்ரவர்த்தி திருமகனுடைய திருவடிகளில் நிரதிசயபோக்யமான திருத்துழையை ஆசைப்படாநின்றான் என்கிறான். [அம்பெரியுய்த்தவர்] - சராக்நியைப் புகவிட்டவர்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், ஸ்ரீஹ்நகராஜன் திருமகன்விரோதியைப் போக்கின சக்கரவர்த்தி திருமகன் திருவடிகளில் திருத்துழையை ஆசைப்படாநின்றான் என்கிறான். [கொம்புபோல் இதயாதி] - வஞ்சிக் கொம்புபோலே யிருக்குமவன் என்னுதல், ஏகவஸ்துவேகதேசம் என்னுதல். [இலங்கைநகர்] - சந்த்ராதித்யர்களும் புகப் பயப்படும் ஊர். [அம்புளரிஉய்த்தவர்] - சராக்நியைப் ப்ரவேசிப்பித்தவர். கேவலாக்கி சோற்றை வேவிக்குமதொழிய ப்ரவேசிக்கக் கூசும் ஊர். கையாலே சராக்நியைப் ப்ரவேசிப்பித்தான். 'யதா ராகவநிர்முக்த: சர:' என்று திருவடி புகிலும் சரஸ்த்தாநீயனாயிறே புகுந்தது. [வம்புஅவிழ்தண்ணந்துழாய்] - பரிமளத்தையுடைத்தாயிருக்கும் என்னுதல், நித்யாபூர்வமாயிருக்கும் என்னுதல். 'பண்டு ஒருத்திக்கு உதவினவன் எனக்கு உதவானே' என்று ஆசைப்படாநின்றான். அஸாதாரணவிக்ரஹத்தை இதரஸஜாதீயமாக்கினுப்போலே ஏதேனும் ஒருபுஷ்பத்தைச் சாத்திலும் திருத்துழாய் இதரஸஜாதீயமாயிற்றுகக்கடவது. [நான் இதற்கு என்செய்கேன்] - க்ருஷ்ணனைப்போலே ஸாதாரண னன்றிக்கே ஏகதாரவ்ரதன்திருவடிகளில் திருத்துழையை எங்கே தேடுவேன்? அவளும் அவனுமான சேர்த்தியிலே ஆசைப்பட்டா னென்று அறிகிறிலன். [நங்கைமீர்] - பூர்ணைகளான நீங்கள் சொல்லவல்லி கோளே? என்கிறான்.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. ஸ்ரீஹ்நகராஜன் திருமகனுடைய விரோதியைப் போக்கின சக்ரவர்த்தி திருமகன் திருவடிகளில் சாத்தின திருத்துழையை ஆசைப்படாநின்றான் என்கிறான்

[கொம்புபோல்] வஞ்சிக்கொம்புபோலே யென்னுதல், *அந்யா* என்கிறபடியே ஏகவஸ்துவில் ஏகதேசமென்னுதல். [சீதைபொருட்டு] சீதைக்காக. [இலங்கைநகர்] சந்த்ராதித்யர்கள் ஸஞ்சரிக்கப் பயப்படும் ஊர். [அம்புளரிஉய்த்தவர்] சராக்நியைப் ப்ரவேசிப்

பித்தவர். சக்ரவர்த்திதிருமகன் இத்தைக் கைதொட்டு சிஷித்து குணவானாக்கிப் பின்பிறே போகவிட்டது; ஆகையாலே கேவலாக்கிப் ப்ரவேசிக்கக் கூசும், ஊரிலே தன் வாய் வலியாலே புக்கதாயிற்று. இப்படி தான் முதுகிட்டாரையும் கூட குணவான்களாக்கும்படி ஏக்கற்றவருடைய திருவடிகளில் சாத்தப்பட்ட. [வம்பு அவிற் தண்ணந்துழாய்மலர்க்கே] பரிமளத்தை யுடைத்தான மலரென்னுதல், நித்யபூர்வமாயிருக்குமென்னுதல். 'அவன் சக்ரவர்த்தி திருமகனுயிருக்கச்செய்தேயும் அப்ராக்குதலிய்யஸம்ஸ்த்தாநமேயாயிருக்கிறுப்போலே அவன் ஏதேனும் ஒன்றுலே வளையம் வைத்தாலும் இவர்களுக்குத்தோற்றுவது திருத்துழாயாயே. [நம்புமால்] அதை எப்போதும் விரும்பாவின்றான். [நான் இதற்கு என்செய்கேன் நங்கைமீர்] க்ருஷ்ணனைப்போலே ஊர்ப்பொதுவன்றிக்கே ஏகதாரவ்ரதனுவன்திருவடிகளில் திருத் துழாயை நான் எங்கே தேடும்படி? சொல்லவல்லிகோனே. [நங்கைமீர்] நீங்கள் பூர்களைகளா யிருக்க, இவன் இப்படி படுகிறபடி கண்டிகோனே.

நங்கைமீர்நீரும் ஓர்பெண்பெற்றுநல்கினீர்*

எங்ஙனேசொல்லுகேன் யான்பெற்றஏழையை*

சங்கென்னும்சக்கரமென்னும் துழாயென்னும்*

இங்ஙனேசொல்லும் இராப்பகல்என்செய்கேன்?

(9)

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ஆவனுடைய ஆயுதங்களைக் காணவேணு மென்று சொல்லப்புகு முடியச்சொல்லமாட்டாதே நோவுபடாதின்றான் என்கிறான். நல்குகை - வளர்க்கை. ஏழையை - கிடையாதத்தை ஆசைப்படுகிற சபையை.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில்: அவனுடைய ஆயுதங்களைக் காணவேணுமென்று சொல்லப்புகு முடியச்சொல்லமாட்டாதே நோவுபடாதின்றான் என்கிறான். [நங்கைமீர்] - உங்கள் பூர்த்தி, நான்சொல்லக் கேட்டு அறியவேணுமே உங்களுக்கு? நீங்களும் ஒருபெண்பிள்ளையைப் பெற்றுவளர்த்திகோனே. நல்குகை - வளர்க்கை. இவன்பட்டது பட்டாருண்டோ? உன்பெண்பிள்ளைக்கு வாசியென்? என்ன, — [எங்ஙனே இதுயாதி] - என்னுடைய பெண்பிள்ளைபடி என்னுலே பாசுரமிட்டுச் சொல்லலாயோ இருக்கிறது? நங்கைமீர்! என்று ஸம்போதிப்பது ஸஜாதீயரை; இவளுக்கு ஸஜாதீயர் - ஆழ்வார்களா மத்தனை. நீங்களும் பகவத்விஷயத்திலே ப்ரவணராகிலும் நான் பட்டது பட்டா ருண்டோ? என்று கருத்து. “யதோ வாசோ நிவர்த்ததே” என்கிற விஷயத்தை முடியப்பேசிலும் இவ்விஷயத்திலே அவகாஹித்தார்படி பாசுரமிட்டுச் சொல்லமுடியாது என்கை. “ஸதா பரகுணவிஷ்டோ த்ரஷ்டவ்யஸ் ஸர்வதேஹிபி:” என்று கண்டிருக்குமத்தனை போக்கிப் பேசப்போகாது. “ப்ரியோஹி ஜ்ஞாநி நோ2த்யர்த்தம்” என்றிறே அவன்வார்த்தையும். கிடையாதத்திலே கிடைக்குமதிற் பண்ணும் சாபலத்தைப் பண்ணுகிறவனை. “உன்னால் சொல்லலாம் அம்சத்தைச் சொல்லிக்கான்” என்ன, - [சங்குஎன்னும்] - பெருவருத்தத்தோடே ‘சங்கு’ என்னுகின்றான். இப்படி அருமைப்பட்டோமென்று மீள அறிகிறிலன். [சக்கரம்என்னும்] - சொல்லவும் மாட்டுகிறிலன், மீளவும் மாட்டுகிறிலன். இவையிரண்டுக்கும் நடுவே கிடக்கிற தோள்மாலையை நினைத்து, [துழாய் என்னும்] - ‘சங்குசக்கரங்கள்’ என்றும், “கூராராழிவெண் சங்கேந்தி” என்றும் கூடச் சொல்லமாட்டுகிறிலன்; ஆபத்து மிக்க தசையிலும் ஒருத்தி “சங்கக் சக்ர கதாபாணே” என்றான்றிறே. [இங்ஙனே சொல்லும் இராப்பகல்] - சொல்லித் தலைக்கட்ட மாட்டாதே மீள மாட்டாதே இப்படி ஸர்வகாலமும் சொல்லாவின்றான். [என்செய்கேன்] - தன் ஸ்திரீத் வத்தைப் பார்த்து மீளப்பண்ணவோ? சொல்லித் தலைக்கட்டப்பண்ணவோ? என்கிறான்.

ஈ.—ஒன்பதாம்பாட்டு. ‘அவனுடைய ஆயுதங்களைக்’ காணவேணும்’ என்று சொல்லப்புகு முடியச்சொல்லமாட்டாதே நோவுபடாதின்றான் என்கிறான்.

[நங்கைமீர்] உங்கள்பூர்த்தி, இவன்படுகிற பாடு நான் சொல்லக் கேட்டறிய வேண்டி யிருக்கிறதிறே உங்களுக்கு. [நீரும் ஓர்பெண்பெற்று நல்கினீர்] நீங்களும் ஒரு பெண்

பிள்ளையைப் பெற்று வளர்க்கிறீர்களேன்றோ? நல்குகை-வளர்க்கை. இவன்பட்டது பட்டா ருண்டோ? எங்கள் பெண்பிள்ளைகளிற்காட்டி லும் உன்பெண்பிள்ளைக்கு வாசியென்? என்னில், [எங்ஙனே சொல்லுகேன்] இவன்படி பேச்சுக்கு நிலமாகிறே நான் சொல்லுவது. *யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே அப்ராப்ய மநஸாஸஹ* என்கிற பகவத் குணங்கள் நிலமாய்ப்பேசிலும் குணவகாடர் படி பேச்சுக்கு நிலமல்லவிறே; *ஸதா பரகுணவிஷ்டோ த்ரஷ்டய்யஸ் ஸர்வதேஹிபி:* என்று கண்டிருக்கு மத்தனைபோக்கிப் பேசமுடியாது *ப்ரியோஹி ஞ்ஞாநிநோ2த்யர்த்தம்* என்றிறே அவன் வார்த்தையும். தேசகால விப்ரக்ருஷ்டமான பதார்த்தங்களைத் தத்தத்தேச கால விசிஷ்டமாகப் பெறவேணுமென்கிற இவன்படி என்னுலே பேசலாயிருந்ததோ? ஆனாலும், எங்களிலும் நீ ஆஸந்நையன்றோ? தெரிந்தமட்டு அத்தைச் சொல்லிக்காணும் என்ன, கைமேலே சொல்லுகிறான்:—[சங்கென்னும்] மலையெடுத்தாற்போலே பெருவருத்தத்தோடே சங்கென்னும்; அது ஸாத்மித்தவாதே [சக்கரமென்னும்] மீளவும் மாட்டுகிறிலன், சொல்லவும் மாட்டுகிறிலன். இரண்டுக்கும் நடுவேகிடக்கிற மாலையை நீனைத்து, [துழாயென்னும்] “சங்குசக்கரங்கள்” என்றும், “கூராராழிவெண்சங்கு” என்றும், சொல்லமாட்டுகிறிலன். ஆபத்து மிக்கவாதே ஒருத்தி *சங்க் கசக்ர கதாபாணே* என்றாளிறே. [இங்ஙனே சொல்லும்] சொல்லத்தொடங்குவது, சொல்லித் தலைக்கட்டமாட்டாததொழிவதாய்ப் படாநின்றான். இப்படி சொல்லுவது எத்தனைபோது? என்னில்,—[இராப்பகல்] ஸர்வகாலமும் [என்செய்கேன்] இவனைத் தொடங்கின துசொல்லித் தலைக்கட்டப் பண்ணவோ? ஸ்தீர்த்வத்தைப்பார்த்து மீளப்பண்ணவோ?

என்செய்கேன் என்னுடைப்பேதைஎன்கோமாம்*

என்சொல்லும்என்வசமுமல்லன் நங்கைமீர்*

மின்செய்பூண்மார்பினன் கண்ணன்கழல்துழாய்*

பொன்செய்பூண்மென்முலைக்கென்று மெலியுமே.

(10)

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், ‘உன்மகள் நீ இட்ட வழக்கன்றோ? அவளுக்கு ஹிதம் சொல்லாய், என்றவர்களைக்குறித்துத் தான் சொல்லிற்றுக்கேளாதே அவனை ஆசைப்பட்டு மிகவும் அவஸந்நையாகா நின்றான் என்கிறான். [என்செய்கேன் என்று தொடங்கி.] - ஹிதங்கொள்ளுகைக்குடான விவேக மின்றிக்கே வ்யஸநஸஹையுன்மறிக்கே யிருந்துள்ள உன்மகள் நான் சொல்லிற்றுக் கொள்ள, முதலிலே நான் இட்ட வழக்கல்லன். விளங்காநின்றான் கொள்துபாத்யாபரணங்களைத் திருமார்பிலே யுடைய க்ருஷ்ணனுடைய திருவடிகளில் திருத்துழாயை விரஹவைவர்ண்யத்தையே ஆபரணமாக வுடைத்தாய்த் துவண்டிருக்கிற முலைக்கு வேணு மென்று சொல்லப்புகு முடியச்சொல்லமாட்டாதே மெலியாநின்றான்; இதுக்கு நான் செய்வதென்? [பொன்செய்பூண்] - பொன்னுலே செய்யப்பட்ட ஆபரணமென்றும் சொல்லுவர்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், ‘உன்மகள் நீ இட்ட வழக்கன்றோ? ஹிதம் சொல்லத் தட்டென்? என்றவர் களைக் குறித்து ‘நான் சொல்லிற்றுக் கேளாதே அவனை யாசைப்பட்டு மிகவும் அவஸந்நையாகாநின்றான்’ என்கிறான் [என்செய்கேன் இத்யாதி] - [என்னுடைப்பேதை] - சொன்ன ஹிதம் கேட்கும் பருவமன்று. [என்கோமாம்] - ‘ஹிதம் கேட்டிலன்’ என்று விடவொண்ணாதபடி வ்யஸநஸஹமல்லாத ஸௌகுமார் யத்தையுடையவன். [என் சொல்லுமல்லன் என்வசமுமல்லன்] - சொன்ன ஹிதம் கேட்பதும் செய்யான், ஹிதம்சொல்லலாம்படியும் இருக்கிறிலன். [நங்கைமீர்] - இவளைப் பெற்ற என்னைப்போலன்றிக்கே நீங்கள் பூர்ணைகளிறே. இவளைப்போலே யிருக்கும் பெண்பிள்ளையைப்பெறுதவர்களாகையாலே குறைவற்றவர் களிறே. [மின்செய் பூண்மார்பினன்] - மின்னாகின்ற ஆபரணமுண்டு - கொள்துபம்; அத்தைத் திருமார் பிலேயுடைய க்ருஷ்ணனுடைய திருவடிகளில் திருத்துழாய் விரஹவைவர்ண்யத்தையே ஆபரணமாக வுடைய முலைக்கு; பொன்னுலே செய்த ஆபரணத்தையுடைய முலை யென்றுமாம். ஸ்ரீகௌஸ்துபம் புருஷோத்தமலக்ஷண மாகுப்போலே விரஹத்தில் வைவர்ண்யம் ஸ்தீர்த்வலக்ஷணமிறே. [மென் முலைக்கு என்று மெலியுமே] - விரஹத்தாலே துவண்ட முலைக்கு வேணு மென்று சொல்ல நினைத்து முடியச்சொல்ல

மாட்டாதே மெலியா நின்றான். “மணிமிகுமார்பினில்முல்லைப்போது என்வனமுலைகமழ்வித்து” என்கிற படியே ஸ்ரீகௌஸ்தபம் தன்முலையிலே அமுந்த அணைக்க ஆயிற்று இவன் ஆசைப்படுகிறது. இவன் மெலியாநின்றான்; நான் என்செய்கேன்? இவளுடைய அவஸ்தை இருக்கிறபடியால் இவனைக் கிடைக்க மாட்டாதாயிராநின்றது; நான் எங்ஙனே ஜீவிக்கக்கடவேன்? என்கிறான்.

௩௬.—பத்தாம்பாட்டு. உன்மகள் நீ யிட்ட வழக்கன்றோ? அவளுக்கு ஹிதம் சொல்லி மீட்கத் தட்டு என் உனக்கு? என்றவர்களைக்குறித்து நான் சொல்லிற்றுக் கேளாதே அவனையே ஆசைப்பட்டு மிகவும் அவஸந்நையாகாநின்றான் என்கிறான்.

[என்செய்கேன்] இவன் தசை யிருந்தபடியால் இவனைக்கிடையாதாயிருந்தது; நான் என் செய்வேன்? [என்னுடைப்பேதை] நான்சொல்லும் ஹிதவசநங் கேட்கும் பருவமல்லன். [என் கோமளம்] ‘சொன்னஹிதங் கேட்டிலன்’ என்று கைவிடவொண்ணாதபடி, வ்யஸநஸஹ மல்லாத ஸௌகுமார்யத்தை யுடையவன். [என்சொல்லுமல்லன், என்வசமுமல்லன்] நான் சொன்ன ஹிதவசநங் கேட்பதும் செய்யான்; எனக்கு ஹிதஞ்சொல்லலாம்படி யிருப்பதும் செய்யான். [நங்கைமீர்] இதில் நீங்களறியாததில்லை யிறே. [மின் செய் இத்யாதி] மின்னா நின்றுள்ள ஸ்ரீகௌஸ்தபத்தை மார்விலேயுடைய க்ருஷ்ணன் திருவடிகளில் திருத்துழாய் பொன்னுலே செய்த ஆபரணங்களையுடைத்தாய் விரஹஸஹமல்லாத முலைக்கு; அன்றிக்கே, பொன்செய்திருக்கை விவாநமாயிருக்கை; “மென்முலை பொன்பயந்திருத்த” என்னக் கடவதிறே. அந்த வைவரண்யத்தையே ஆபரணமாகவுடைய முலைக்கு என்றுமாம், *அநிந்திதாம்* என்னுமாபோலே. [மின்செய் பூண்மார்பினன் பொன்செய்பூண்மென்முலை] அவன்பும்ஸ்த்வத்துக்கு லக்ஷணமான கௌஸ்தபம்போலேயாயிற்று, ஸ்த்ரீத்வத்துக்கும் வைவரண்யம்; அபிமத விரஹத்தில் இப்படி பொன்பயக்கையிறே ஸ்த்ரீத்வலக்ஷணம். தனம் படைத்தாரில் இவனைப்போலே தனம்படைத்தாருண்டோ? [மென்முலை] தன் அபிமதனைப் பிரிய மாட்டாமையாலே பொன்னிட்டுக்கொள்ளுகிறதிறே. “மென்முலைக்குவேணும்” என்று சொல்லப்புகு மெனவோடே தலைக்கட்டும்.

மெலியுநோய்தீர்க்கும் நம்கண்ணன்கழல்கள்மேல்*

மலிபுகழ்வண்துருகூர்ச் சடகோபன்சொல்*

ஒலிபுகழாயிரத்து இப்பத்தும்வல்லவர்*

மலிபுகழ்வானவர்க்காவர் நற்கோவையே.

(11)

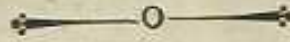
ஒ.—நிகமத்தில், ஆழ்வாருக்கு இனியிலையென்ன வந்த அவஸாதமெல்லாம் திரும்படி ஸம்சலேஷித்தருளின க்ருஷ்ணன் திருவடிகளிலே தாம் அருளிச்செய்த ஆவிரத்திலும் இத்திருவாய் மொழிவல்லவர் அயர்வறும் அமரர்களுக்கு ஸத்ருசராவர் என்கிறார். [மலிபுகழ் என்று தொடங்கி] - எட்டாதநிலத்தையும் அநுபவிக்கைக்கு அபிநிவேசித்தாரென்னும் புகழ் மிக்கிருந்துள்ள ஆழ்வார் அருளிச்செயலாய் எம்பெருமானுடைய கல்யாணகுணங்களை வ்யக்தமாகச் சொல்லுகிற இத்திருவாய் மொழி வல்லவர்.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்க வல்லவர் நித்யஸூரிகளுக்கு ஸத்ருசராவர் என்கிறார். [மெலியும்நோய் இத்யாதி] - இவ்வவஸாதமெல்லாம் திரும்படிவந்து முகங்காட்டின க்ருஷ்ணன் திருவடிகளிலே ‘மெலியும் என்செய்கேன்?’ என்று கைவிட்டான் திருத்தாயார்; உடையவர்கள் கைவிடார்களிறே. [நம்கண்ணன்] - “தாஸாமாவிரபூத் செளரி:” என்று இப்படிப்பட்ட ஆபத்துக்களிலே வந்து முகங்காட்டு மென்னும் ப்ரமாணப்ரஸித்தி. [மலிபுகழ்] - ‘கிட்டாதவற்றையும் அநுபவிக்க ஆசைப்பட்டார்’ என்னும் புகழ் மிக்கிருக்கிற ஆழ்வார் சொன்னது. [ஒலிபுகழ் இத்யாதி] - ஆர்த்தியை வினைக்கவல்லவன், பரிஹரிக்க வல்லவன்; அது தன்பேரையிருக்கவல்லவன் என்கிற கல்யாணகுணங்களை வ்யக்தமாகச் சொல்லுகிற இப்பத்தையும் அப்யஸிக்க வல்லவர்கள். [மலிபுகழ்வானவர்க்கு] - நித்யா நுபவம்பண்ணுகின்றகச்செய்தே விடாய்மிக்கிருப்பர் என்னும் புகழையுடைய நித்யஸூரிகளுக்கு. [நற்கோவையாவர்] - நல்ல சேர்த்தியாவர்.

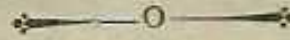
ஈடு—நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழி அப்யஸிக்கவல்லார் நித்யஸூரிகளுக்கு ஸத்ருசராவர் என்கிறார்.

[மெலியும்நோய்தீர்க்கும்] 'மெலியும்' என்று தாயார் கைவாங்கினாள். பின்னையும் உடையவன் கைவிடானே. *பெற்றார்பெற்றொழிந்தார்* இத்யாதி. [நங்கண்ணன்.] *தாஸாமாவிரபூத் செளரி.* என்று இப்படிப்பட்ட ஆபத்துக்களிலே வந்து முகங்காட்டுமென்னும் ப்ரமானப்ரஸித்தி. இப்படி சிதிலையாகைக்கு அடியான விரஹவ்யதையைப் போக்கும் ஆச்ரிதஸூலபணை க்ருஷ்ணன் திருவடிகள் விஷயமாக. [மலிபுகழ்] தேச காலங்களால் விப்ரக்ருஷ்டமான அவன்படிகளையும் இப்போதே பெறவேணும் என்று விடாய்க்கும்படி பகவத்விஷயத்திலே விடாய்க்கையால் வந்த புகழிறே. இப்படிப்பட்ட புகழையுடைய ஆழ்வார் அருளிச்செய்தது. [ஒலிபுகழாயிரத்திப்பத்தும்வல்லவர்] இவரை இப்படிவிடாய்ப்பித்தவன் அவ்விடாய் போன விடம் தெரியாதபடி பரிஹரிக்கவல்லனென்ற கல்யாணகுணங்களை வ்யக்தமாகச்சொல்லுகிற இப்பத்தையும் அப்யஸிக்கவல்லவர்கள். [மலிபுகழ்வானவர்க்காவர் நற்கோவையே] இவ்வாழ்வாரோடு ஒப்பர்களாயிற்று அவர்களும். நித்யாநுபவம் பண்ணுகிறக்கச்செய்தே அவர்கள் விடாய்க்க வல்லரம்படி, பகவத்விசேஷத்தால் விடாய்க்கைக்கு ஸம்பாவனையில்லாத ஸம்ஸாரத்திலே யிருந்து இவர் விடாய்க்கவல்லரானுப்போலேயாயிற்று. வானவரோடு, [நற்கோவையாவர்] நல்ல சேர்த்தியாவர்.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

மூன்றாந்திருவாய்மொழி—கோவைவாயாய் : ப்ரவேசம்

ஒ.—மூன்றாந்திருவாய்மொழியில், தாம் ஆசைப்பட்டபடியே எல்லாம் பெற்றாரம்படி தம்மோடே ஸம்சுலேஷித்தருளின எம்பெருமானுக்குத் தம்பக்கலுண்டான ப்ரணமித்வத்தை அநுஸந்தித்து அத்பத்தம் ப்ரீதரான ஆழ்வார், அந்தப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே அவனுடைய ப்ரணமித்வகுணத்தைப் பேசியருளுகிறார்.

இ.—மூன்றாந்திருவாய்மொழியில், தாம் ஆசைப்பட்டபடியே எல்லாம்பெற்றாரம்படி தம்மோடே கலந்து அவனுக்குத் தம்பக்கலுண்டான ப்ரணமித்வத்தை அநுஸந்தித்து ப்ரீதராய் ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே அந்தப்ரணமித்வகுணத்தைப் பேசுகிறார். இதுதன்னை மூன்றுபடியாக நிர்வஹிப்பார்கள்; எம்பார் - தேசகால விப்ரக்ருஷ்டங்களைப் பெற ஆசைப்பட்ட இவர்க்கு ஒருகுணவிஷ்காரத்தைப் பண்ண, அத்தாலே கீழ்ப் பிறந்த இழுவெல்லாம் மறந்து அந்தக் குணத்தையே அநுபவிக்கிறார் என்பர்; திருமலைநம்பி - ஸர்வேச்வரன் முகத்தைப் பார்த்து அபேக்ஷித்தபடியே செய்யக்கடவோம் என்ன, பெற்றாராய் க்ருதார்த்தராகிறார் என்பர். பட்டர் - தேசகாலவிப்ரக்ருஷ்டங்களை ஆசைப்பட்ட இவர்க்குக் காலத்யயத்திலும் உபாதியைக் கழித்து வர்த்தமானகாலம்போலே ஒருபோகியாக்கிக் கொடுக்க, எல்லாம் பெற்றாராய் அநுபவிக்கிறார் என்பர். ஸர்வசக்தியாகையாலும், காலத்துக்கு நியாமகனாகையாலும், செய்ய முடியாதது இல்லையிறே. தேசகால விப்ரக்ருஷ்டங்களை ஆசைப்படுவார் ஒருவரைப் பெறுகையாலே இவ்விதத்தையே தனக்கு எல்லாமாய்ப்படி யிருக்கிற ப்ரணமித்வகுணத்தை யநுபவித்து ப்ரீதராகிறார். ஈச்வரனுடைய "பாலனயேமூலகு" இத்திருவாய்மொழி.

ஈடு.—எல்லாத்தேயத்திலும் எல்லாக்காலத்திலு முண்டான அவன்படிக்கெல்லாம் இப்போதே பெற்று அநுபவிக்கவேண்டுமென்று விடாய்ப்பாரொருவரைப் பெறுகைப்பாலே இவர்ஸத்தையே தனக்கு எல்லாம்படியிருக்கிற தன் ப்ரணயித்வகுணத்தைக் காட்டிக் கொடுக்கக் கண்டு. இவரும் எல்லாம்பெற்றாராய் அநுபவிக்கிறார். ஸர்வேச்வரனுடைய பாலனையேழலகு - இத்திருவாய்மொழி. இதுதனக்கு மூன்றுபடியாக கிர்வஹிப்பர்கள் நம் முதலிகள்: எம்பார், “அம்புலியம்மாளைப் பிடித்துத்தரவேணும்” என்று அமுத ப்ரஜைக்குத் தேங்காயைக்கொடுத்து அமுதையை ஆற்றுவாரைப்போலே, வேறொரு குணவிஷ்காரத்தைப் பண்ணி அநுபவிப்பிக்க அநுபவிக்கிறார்” என்று அருளிச்செய்வார். திருமலைநம்பி, “ஒருவன் ஒன்றை அபேக்ஷித்தால், அவனும் அதுசெய்வானாகத் தலைதுலுக்கினால், பெற்றோனாய்ப் பின்பு பின்னிவிழுவதோன்றும்படியன்று இருப்பது: ஆகையாலே, அவனும் ‘அப்படி செய்கிறோம்’ என்னக் கீழிவிழவை மறந்து எல்லாம்பெற்றாராய் அநுபவிக்கிறார்” என்று: ஸ்ரீகௌஸல்யையார், ‘பெருமான் வந்ததுக்கு எழுந்தருளுகிற போது ‘ஏக புத்தரையான நான் உம்மைப்பிரித் திருக்கமாட்டேன்: கூடப்போமித்தனை’ என்ன, ‘ஆச்சி, நீர் சொல்லுகிற இவை தர்மஹாநிகிடர்’ என்று முகத்தைப் பார்த்து ஒரு வார்த்தை அருளிச் செய்ய, இழவை மறந்து மங்களாசாஸனம் பண்ணி மீண்டாளிறே; க்ருஷ்ணன் *மாசச:* என்று ஒரு வார்த்தை அருளிச் செய்ய, அர்ஜுனன் *ஸ்த்திதோ2ஸ்மிகதஸந்தேஹ.* என்று தரித்தானிறே. பட்டர், “காலத்யத்திலுள்ளத்தையும் இப்போதே பெறவேண்டுமென்று விடாய்த்த இவர்க்கு அப்படியே அநுபவிக்கலாம்படி, காலசக்கரத்தானாகையாலே காலோபாதியைக் கழித்து, வர்த்தமாநகாலத்திற் போலே அநுபவயோக்யமாம்படி காலத்தை ஒருபோகியாக்கிக் கொடுக்க அநுபவிக்கிறார்” என்று அருளிச் செய்வார்.

கோவைவாயான்பொருட்டு ஏற்றினெருத்தமிறுத்தாய்* மதிவிலங்கைக்
கோவைவியச்சிலைகுனித்தாய் குலநல்யானைமருப்பொசித்தாய்*
பூவைவியாதீர்தாவிப் போதால்வணங்கேனேலும்* நின்
பூவைவியாம்மேலிக்குப் பூசம்சாந்துஎன்னெஞ்சமே. (1)

ஒ.—முதற்பாட்டில், ஆச்சிதவிரோதிநிரஸநங்களால் வந்த ச்ரமம் போகைக்கு ஈடான சிகிரோபசாரங்கள் செய்யப்பெற்றிலேனெயாகிலும் என்றருதயத்தினுடைய ஸத்தையே சிகிரோபசார மாய்விட்டது என்கிறார். [கோவைவாயான் என்று தொடங்கி] - நம்பிள்ளைப்பிராட்டியினுடைய முறுவ றுக்குத் தோற்று அவளோட்டலம்ச்லேஷத்துக்காக எருதுகளினுடைய பெரியகழுத்துக்களை முறித்தாய்; அப்ரதகுஷ்யமான லங்காதிபதியான ராவணன் முடியும்படி வில்லெவளைத்தருளினும்; நற்குலத்திலே பிறந்து ஸர்வலக்ஷணஸ்வந்தமாநகையாலே ஒருவர்க்கும் கனிவிக்கமுடியாதேயிருக்கிற ஆனையினுடைய கொம்பை அநாயாஸேத முறித்தருளினும். [பூவை என்று தொடங்கி] - பூவோடே கூடியன நீரைக்கொண்டு ப்ரார்த்த காலங்களிலே யசிர்வயபண்ணிப் பெற்றிலேனெயாகிலும். [பூவைவியா என்று] - பூவைவிட்டி என்றுமாம். [நின் பூவைவியா மேலிக்கு] - பூவைப்பூவின் தன்மையான மேலிக்கு; பூவையொழியச் செல்லாத மேலி யென்றுமாம்.

இ.—முதற்பாட்டில், ஆச்சிதவிரோதிகளை நிரஸிக்கிற விடத்தில் வந்து முகங்காட்டி நான் உதவப் பெறுதிருக்க, என்னுடைய ஹருதயத்தையே தனக்கு போக்யமாகக்கொள்வதே! என்கிறார்; நம்பிள்ளைப் பிராட்டியையும் ஸ்ரீ ஐரகராஜன் திருமகளையும் ப்ரணயிபிகளாகவுடையனாயிருக்க, என்ஸத்தையே தனக்கு எல்லாமாகக் கொள்வதே! என்கிறார் என்றுமாம். [கோவைவாயான்பொருட்டு] - எருதடர்க்கைக்கு முன்பு வந்தவர்கையிலே வெற்றி கிடக்கில் செய்வதென்? என்று விழுகையாயிருந்தவன் க்ருஷ்ணன்வந்தவாறே ஸ்மிதம்பண்ணினான். அதைக்கண்டு “தவாஸ்மி” என்றபடி. [ஏற்றின் எருத்தம் இறுத்தாய்] - அந்த ஸ்மிதத்துக்குத் தோற்றுத் தன்னைப்பேணுதே மேல்விழுந்தபடி. எருத்தம் - அவற்றின்பிடர்; அவற்றுக்கு அபிமானஹேது அதுவிறே; அதைமுறித்தாய். ஆண்பிள்ளைகள்கையில் வில்லை குரர் வெறுங்கை

யோடே சென்று வாங்கினுப்போலே யிருப்பதொன்றாய்த்து அவற்றுக்கு அது. அப்போது 'கேவலருஷபங் களன்று, அஸுராவேசமுண்டு' என்னப்பெற்றிலேன்; மாயமானின்பின்னே பெருமான் தொடருகிறபோது இனையபெருமான் 'கேவலம் மானன்று, ராக்ஷஸமாயை' என்றப்போலே. [மதினிலங்கை] - 'இவ்வூரும் மதினும் நமக்கு உண்டு' என்னுமதனாலேயாயிற்று, 'அதிக்ரமங்களைப் பண்ணித் திரிந்தது. அது தன்னை யழியச்செய்ய வருகிறவருடைய ஸங்கல்பத்தாலே யாயிற்று ரக்ஷகமாவது என்று அறிந்திலன்; ரக்ஷகனை எதிரியாகக் கொண்டான். மதினாத் தனக்கு ரக்ஷகமாக மினைத்தான். இதுவிதே தான் தனக்குப்பண்ணிக் கொள்ளும் ரக்ஷை. அதுக்கு கிர்வாஹகளுள் ராவணன் முடிய. [சிலிகுனித்தாய்] - ராக்ஷஸர் மாயாப்ரயோகமல்லது அறியாதபோலே செவ்வைய் பூசலல்லது அறியார் இவர். 'நீர் தர்ம யுத்தத்தில் குசலராயிருக்குமாபோலே ராக்ஷஸர் மாயாப்ரயோககுசலர்' என்று மூலீபீஷணமூவான்மாத்ரம் அறிவிக்கப் பெற்றிலேன். [குலநல்யானைமருப்பொசித்தாய்] - ஆகரத்திற் பிறந்த ஆபிஜாத்யத்தை யுடைத்தாய் ஸர்வலக்ஷணஸம்பந்தமாகையாலே ஒருவர்க்கும் கணிசிக்க அரிதாயிருக்கிற குவலயாபிடத்தி னுடைய கொம்பை அநாயாஸேந முறித்தாய்; அப்போது 'நலமம் யுத்தமித்யாஹு:' என்னப் பெற்றிலேன். [போதால் பூவைவியாநீர்தூவி வணங்கேனேனும்] - அவ்வவகாலங்களிலே பூவையிடா நீரைத்தூவியென்னுதல்; பூவைவிடாதநீர் - பூவோடேகூடின நீர் என்னுதல். ஓர் அநுகூலன் திருவடி களிலே வணங்கினால் சாமமெல்லாம் தீரும்படியாயிற்று இருப்பது. இப்படி அக்காலங்களிலே சிசிரோப சாரம் பண்ணப்பெற்றிலேனேயாகிலும் [நின்பூவைவியாமேனிக்கு] - பூவையொழியாமேனிக்கு - பூவை யொழியச்செல்லாத மேனி யென்னுதல்; பூவைவியுண்டு - பூவைப்பூ; அதான மேனி; காயாம்பூவின் தன்மையையுடைத்தாகை. புஷ்பஹாஸஸ்குமாரமான திருமேனி. [மேனிக்குப் பூசும் சாந்து என் நெஞ்சமே] - அவ்வடிவுக்குப் பூசஞ் சாந்து என்னெஞ்சமாய்விடுவதே; 'ஸுகந்த மேநத்', அப்படி சாந்தில் உள்மானம் புறமானம் அறிபுமவனுக்குப் பூசஞ் சாந்து என்னெஞ்சமாய்விடுவதே!

௬௭.—முதற்பாட்டில்-நப்பின்னைப்பிராட்டி ஸ்ரீ ஐநகராஜன் திருமகள் தொடக்கமானார் உனக்கு பிரணயிடுகனாயிருக்க, நீ அவர்கள் பக்கங்களிலே யிருக்கும் இருப்பை என்பக்கங்களிலே யிருக்கும்படி என் ஸத்தையே உனக்கு எல்லாமாய் விட்டது என்கிறார். அன்றிக்கே ஆச்ரீத விரோதிகளை நிரஸிக்கிறவிடங்களில் அவ்வவஸம்மயங்களில் வந்து முகங்காட்டி அடிமை செய்யப் பெற்றிலேன் நான்; இங்ஙனையிருக்கவும் என்ஹ்ருதயத்தையே உனக்கு போக்யமாகக் கொள்ளுவதே! என்கிறாராதல்.

[கோவைவாயான் பொருட்டு] தன்னைப்பேணாதே அவனுக்கு இவ்வெருதுகளின் மேலே விழவேண்டும்படியாயிருக்கும் அவயவசோபை யென்கைக்காகச் சொல்லுகிறது. ருஷபங்களை முன்னிட்டு 'இவற்றையடர்த்தாருக்கு இவளைக்கொடுக்கக்கடவோம்' என்று, இவளை அலங்கரித்து முன்னே கொண்டுவந்து நிறுத்தினார்கள்; 'இவளையணையலாமாகில் இவற்றை முறித்தாலாகாதோ? என்று தன்னைப்பேணாதே அவற்றின்மேலே விழந்தான். "நம்பிழத்த பிரான் முற்படவந்து கிட்டினவிடத்து இவன் தலையிலே வெற்றிகிடந்தால் செய்வதென்? என்று வெறுப்பாலே அவாங்முடியாயிருந்தான்; க்ருஷ்ணன் வந்து தோற்றினவாறே ப்ரீதி ப்ரகர்ஷத்தாலே ஸ்மிதம்பண்ணினான்; அப்போதை அதரத்தில் பழுப்பு இருந்தபடி. அந்த ஸ்மிதத்திலே தோற்றுத் தன்னை அவனுக்கு ஆக்கினான். [ஏற்றினெருத்த மிறுத்தாய்] ஏற்றின் ககுத்தை முறித்தாய்: எருத்தம் - அதற்றின்பிடர்- அவற்றுக்கு அபிமாந்நேரது ககுத்திறே; அத்தை முறித்தபடி. வீரராயிருப்பார் எதிரிகையில் ஆயுதத்தை வெறுங்கையோடே சென்று வாங்குமாபோலே யிருப்பதொன்றிறே இவன் செய்தது; அவைதான் தலையான ஆயுதத்தோடே யிறே நிற்கிறது. மாயாம்புகத்தின் பின்னே பெருமான் எழுந்தருளுகிறபோது இனைய பெருமான் தெளிந்து நின்று 'இது மாயாம்புகங்கிடம்; ராக்ஷஸமாயை' என்றப்போலே, ஊழும் அவ்வளவிலே நின்று 'இவை அஸுராவேசமுண்டு' என்னவிறே அடுப்பது; அது செய்யப்பெற்றிலேன் என்கிறார். [மதினிலங்கை] 'இம்மதினும் ஊரும்' உண்டே நமக்கு' என்று சக்ரவர்த்திதிருமகளை எதிரிட்டானாயிற்று. ஸர்வரக்ஷகரான பெருமானை விட்டு. மதினை 'ரக்ஷகம்' என்றிருந்தானாயிற்று; இதிறே தான் தனக்குப் பண்ணிக்கொள்ளும் ரக்ஷை

[இலங்கைக்கோவை விய] *லங்காம் ராவணபாலிதாம்* மண்பாடுதானே - ஒருவர்க்கும் ப்ரவேசிக்க அரிது; அதுக்குமேலே உள்ளின்றுகொக்குறவனுடைய பலம். 'மதினை யுடைத்தான லங்கைக்கு நிர்வாஹகனல்லேனோ?' என்று அபிமாதித்திருக்கிற ராவணன்முடிய. [சிலைகுனித்தாய்] ராக்ஷஸ் மாயாப்ரயோகமல்லது அறியாதபோலே, செவ்வைய்ப்புசலல்லது அறியார் இவர். 'நீர் தர்மயுத்தத்திலே குசலராயிருக்குமாபோலே, ராக்ஷஸ் மாயாப்ரயோக குசலர்கிடர்' என்று ஸ்ரீவிபிஷணுந்வாணப்போலே அறிவிக்கப் பெற்றிலேன். [குலநல்யாண மருப்பொசித்தாய்] ஆகரத்திலே பிறந்து ஸர்வலக்ஷணேபேதமான குலயாபிடத்தினுடைய கொம்பை அநாயாலேந முறித்தவனே! அவ்வளவிலே ஸ்ரீமதுரையில் பெண்களோடொக்க ரின்று *நஸம் யுத்தமித்யாஹு:* என்னப் பெற்றிலேன். [பூவை வியா நீர்தூவி] பூவைத் திருவடிகளிலே பணிமாறி நீரைத்தூவி யென்னுதல்; அன்றிக்கே, பூவையொழியா நீர் - பூவோடே கூடின நீர், அத்தைத்தூவி. [போது] அவ்வவகாலங்களிலே பூவைவியாநீர்தூவி வணங்கிற்றிலேனாகிலும். எருதேழடர்க்கை தொடக்கமான காலங்களிலே பிறந்த ச்ரமம்மாற சிசிரோபசாரம் பண்ணிற்றிலேனாகிலும், [நின்பூவை வியாமேனிக்கு] பூவாலல்லது செல்லாத திருமேனிக்கு. அன்றிக்கே, பூவைப்பூவோடொத்த மேனி யென்னுதல். வீயென்று பூவுக்குப் பேர். புஷ்பஹாஸஸுகுமாரமான மேனிக்கு [மேனிக்குப் பூசம் சாந்து] *ஆவயோர் காத்ர ஸத்ருசம்* என்கிறபடியே. நம்பிழத்திரானும் தானுமாக ஸ்ரீமதுரையிற்போய்ப் புக்கவாறே கூனியைக் கண்டு, 'அண்ணர்க்கும் நமக்கும் பூசலாம்படி சாந்து இடவல்லையோ?' என்ன, வழக்கனுயிருக்கிற சாந்தைக் கொடுத்தான்; [ஸுகந்தமேதத்] இது உனக்காயிருந்தது; அதுக்கு மேல்தரமாயிருப்பதொன்றைக் காட்டினான்; [ராஜார்ஹம்] இது கம்ஸனுக்காம். அதுக்கு மேல்தரமாயிருப்பதொன்றைக் காட்டினான்; [ருசிரம்] நிறமே இதில்உபஜீவிக்கலாவது. இப்படி அருளிச்செய்தவாறே, 'வெண்ணெய்நாற்றத்திலே பழகினார் இரண்டு முக்தர் சாந்தின் வாசி அறிந்தபடியென்?' என்று, அத்தால் வந்த ஹர்ஷம் தோற்ற ஸ்மிதம் பண்ணினான்; [ருசிராநகே] நல்ல சாந்தினைக்காக இது ஒருமுகமிருந்தபடி என்னான்! என்கிறான். [ஆவயோர் காத்ரஸத்ருசம் தீயதாம்] நற்சரக்குப் பரிமாறுவார், அதுகொண்டு விரியோகங் கொள்ளுவாருடம்புவாசி யறிய வேணுங்கான், நம்உடம்புக்கும் அண்ணகுடம்புக்கும் ஈடான சாந்து தா. இப்படி தரம்இட்டுப் பூசந்திருமேனிக்குப் பூசஞ்சாந்து என் ஹருதயமாய் விடுவதே!

பூசம்சாந்துஎன்னெஞ்சமே புனைபும்கண்ணிஎனதுடைய*

வாசகம்செய்மாலையே வான்பட்டாடையும்அஃதே*

தேசமான அணிகலனும் என்கைகூப்புச்செய்கையே*

ஈசன்ஞாலமுண்டுமிழந்த எந்தைஏகமூர்த்திக்கே.

(2)

ஒ.—இரண்டாம் பாட்டில், 'என்னுடைய ஸ்ம்ருத்யாதிகள் அவனுக்கு அங்கராகாதிகளாய் விட்டதே' என்று இவியராகிறார். [பூசம் சாந்து] - பூசியல்லது தரிக்கவொண்ணாத சாந்து. [புனையும் கண்ணி] - விரும்பிச் சூடும் பூமலை. [வான் பட்டாடை] - அதிசலாக்யமான திரும்பரிவட்டம். [தேசமான அணிகலன்] - தேஜஸ்கரமான திருவணிகலன்கள். [ஈசன் என்று தொடங்கி] - ஸர்வேச் வரனும் ஐகத்துக்குப் பலபடியாலும் ரக்ஷனும் அச்செயலாலே விசேஷித்து எனக்கு ஸ்வாமியுமாய் விலக்கணமான திருமேனியை புடையவனுக்கு.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், விடாய்த்த என்னுடைய கரணகார்யமான ஸ்ம்ருத்யாதிகளே பூர்ணனான வனுக்கு போகோபகரணங்க ளெல்லாமாய்விடுவதே! என்கிறார். அசேதநமான கரணத்தை போக்யமாக விரும்பினபடியைக் கண்டு அந்தப்ரீதியாலே பின்பாடிப் பின்னையும் 'பூசஞ்சாந்து என்னெஞ்சமே' - என்கிறார். [பூசஞ்சாந்து என்னெஞ்சமே] - இவருடைய பாவபந்தம் அவனுக்குப் பரிமளிதமான ஆங்கராகமே யாயிற்று. வழக்கனான மாலையன்றிக்கே ஆதரித்துச் சூடும் மலை - என்னுடைய உக்தி

மாத்ரமே. இவர்களுஞ்சிலும் பரிமளிதமாயிற்று இவர்வாக்கு - வாக்கான மாலையிறே சாந்துக்குப் பூக்கட்டியிறே மணங்கொடுப்பது. [வான்பட்டாடையும் அஃதே] - ஒன்று ஒருபோகோபகரணமாகை தவிர்ந்தது; அவனுக்குப் பும்ஸ்த்வாவஹமான பரிவட்டமும்என்உத்தியாவதே! [வான்பட்டாடை] - பெருவிலையனுதிருப்பரிவட்டம். [தேசமான இத்யாதி] - தேஜஸ்கரமான திருவாபரணமும் என்னுடைய அஞ்சலியாவதே! ராஜமஹேந்த்ரான்யடிபோலே இவருடைய அஞ்சலி அவனுக்கு உத்கர்ஷஹேதுவா யிருக்கிறபடி. இவருடைய அஞ்சலி தேஜஸ்கரமாயிருக்கிறது ஒரு குறைவானனுக்கோ? என்னில்;— [சசன்] - ஸர்வேச்வரனுக்கு. ரக்ஷகனென்னும் பேரேயாய் உடைமனோவுபட விட்டிருக்குமோ? என்னில்;—[ஞாலமுண்டுமிழ்ந்த] - ஜகத்துக்கு ஸர்வப்ரகாரரக்ஷகன். [எந்தை] - அந்தரக்ஷணத்தாலே என்னை எழுதிக்கொண்டவன். [ஏகமூர்த்திக்கு] - அத்விதீயமான திருமேனியையுடையவனுக்கு. “ஸர்வகந்த:” என்கிற விக்ரஹத்தையுடையவனுக்குப் பூசம் சாந்து என் நெஞ்சமாவதே! என்கிறார்.

சுடு.—இரண்டாம்பாட்டு. என்னுடைய கரணகார்யமான ஸ்ம்ருத்யாதிகளே பரிபூர்ணானவனுக்கு போகோபகரணங்களெல்லாமாயிற்று என்கிறார்.

[பூசம்சாந்து என்நெஞ்சமே] இத்திருமேனியினுடைய வையலக்ஷணயத்தையும், அவனுக்குத் தம்பக்கலுண்டான விருப்பத்தையும் அநுஸந்தித்துப் பின்னாடித் திரியவுஞ் சொல்லுகிறார். [புனையுங்கண்ணி] வழக்கான மாலையன்றிக்கே சாத்தப்படும் மலை. [எனதுடைய வாசகஞ்செய்மாலையே] இவர் ‘அவனுக்கு’ என்று சொல்லவேண்டா; இவருடைமையாகில் அவனுக்கேயாயிருக்கும். [வாசகஞ்செய்மாலையே] இவர் நெஞ்சிற் காட்டிலும் வாக்கு பரிமளம் விஞ்சியிருக்கும்போலே காணும். பூக்கட்டியிறே சாந்து மணங் கொடுப்பது. [வான்பட்டாடையும்அஃதே] அந்த உத்திதானே அவனுக்குப் பும்ஸ்த்வாவஹமான பரிவட்டமும். இவருடைய பா, நல்லநூலாகையாலே வான்பட்டாடையாயிற்றுக்காணும். ‘நல்லநூலாகவேணும்’ என்று அடியிலே நோற்றுநூற்றவாரிறே. [தேசமான அணிகலனும்] தனக்கு தேஜஸ்கரமான ஆபரணமும். [என்கைகடப்புச்செய்கையே] சேர பாண்டியன் தம்பிரானோபாதி, அவனுக்குத் தேஜஸ்கரமாகா நின்றது இவருடைய அஞ்சலி. இவற்றாலே நிறம்பெற்றுனுயிருக்கிறவன் தான் ஒருகுறைவானனு யிருக்கப்பெற்றதோ! [சசன்] ஸர்வேச்வரன். ‘ரக்ஷகன்’ என்னும் பேரேயாய் உடைமனோவுபட விட்டிருக்குமோ? என்னில், [ஞாலமுண்டுமிழ்ந்த] ஜகத்துக்கு ஸர்வப்ரகாரரக்ஷகன். [எந்தை] அந்த ரக்ஷணத்தாலே என்னை எழுதிக்கொண்டவன். [ஏகமூர்த்திக்கு] அத்விதீயமான திருமேனியையுடையவனுக்கு. [ஏகமூர்த்திக்கு - பூசம் சாந்து என் நெஞ்சமே] *ஸர்வகந்த* என்கிற திருமேனிக்கு இது சேருமே?

ஏகமூர்த்தியிருமூர்த்தி மூன்றுமூர்த்திபலமூர்த்தி

யாகி* ஐந்தாபுதமாய் இரண்டுகடராய் அருவாகி*

நாகமேறிநடுக்கடலுள்துயின்ற நாராயணனே* உன்

ஆகமுற்றுமகத்தடக்கி ஆவியல்லல்மாய்த்ததே.

(3)

ஒ.—முன்றும்பாட்டில், தம்மோட்டை ஏவம்விதப்ரணயத்தால் எம்பெருமானுக்கு உண்டான கார்த்தார்த்தயம் சொல்லுகிறார். [ஏகமூர்த்தி என்று தொடங்கி] - ஸ்ருஷ்டிக்குமுன்பு ஸ்வாலாதாரணமான திருமேனியையுடையாய், ப்ரக்ருதிமஹான்களையும் த்ரிவிதஅஹங்காரத்தையும் மந:ப்ரப்ருதி கரணங்களையும் ஐந்துபூதங்களையும் சந்த்ர ஸரீரயாதிகளையும் ஸ்ருஷ்டித்து அவற்றினுடைய தாரணூர்த்தி மாக அவற்றுக்கு ஆத்மாவாய். [நாகம் என்று தொடங்கி] - உன்னாலே ஸ்ருஷ்டரான ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு ஸமாச்ரயணியனாகக்காகத் திருப்பாற்கடலின் நடுவே திருவநத்தாழ்வான்மேலே ஏறிக் கண்டவளர்ந்தருளி ஸமஸ்தஜந்துக்கள்பக்கலிலும் அநுக்ரஹலேனுவனே! உன்னுடைய திருமேனிக்கு வேண்டும் தாரகபோஷகாதிகளெல்லாம் என்னுடைய மந:ப்ரப்ருதிகளையாகக் கொண்டு உன்னுடைய மருஸ் நிர்ந்தூக்கமாயிற்றே; [ஆவி அல்லல் மாய்த்ததே] - நான் நிர்ந்தூக்கனென் என்றுமாம்.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், தம்மோட்டை ஏவம்விதப்ரணயத்தாலே அவன் க்ருதார்த்தனுபடி சொல்லுகிறார். [ஏகமூர்த்தி] - தம்மை இவ்வளவாக்க அவன்பண்ணின யத்நம் சொல்லுகிறது. “ஸதேவ” என்று இவையிலிலாத அன்றும் தான் உளனுய்த் தன்உண்மையாலே இவற்றினுடைய ஸத்பாவத்தையும் நிர்வஹித்துக்கொண்டு நிற்கிற நிலை ஸ்ருஷ்டிக்குமுன்புத்தை ஸ்வாஸாதாரண விக்ரஹத்தைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். [இருமூர்த்தி] - ஸ்ருஷ்டியுந்முகனாய் ப்ரக்ருதி மஹான்களை சரீரமாகக்கொண்டு நிற்கிற நிலை. [மூன்று மூர்த்தி இத்யாதி] - த்ரிவிதஅஹங்காரங்களையும் ஸாதத்தவிகஅஹங்காரகார்யமான ஏகாதசேந்த்ரியங்களையும் தாமஸஅஹங்காரகார்யமான ப்ருதிவ்யாதி பூதங்களையும் தனக்கு சரீரமாகவுடையவன் [இரண்டுசுடராய்] “ஸுலர்யாசந்த்ரமஸௌ தாதா யதாபூர்வ மகல்பயத்” என்கிறபடியே சந்த்ரஸுலர்யர்கள் கார்யவர்க்கத்துக்கு உபலக்ஷணம் [அருவாகி] - “தத்ஸ்ருஷ்ட்வா ததேவாநுப்ராவிசத்” என்கிறபடியே இவற்றினுடைய தாரணார்த்தமாக அந்தர்யாமியாய். அசித்தைச் சொல்லிற்றுகில், அருவென்று ஆத்மாவைச் சொல்லிற்றானாலே வென்னில்,—“அநேகஜீவே நாத்மநாநுப்ராவிசய” என்று ஜீவாந்தர்யாமிக்கு அநுப்ரவேசமாகையாலே அதுவும் சொல்லிற்றாயிற்று. [நாகம் இத்யாதி] - ஸ்ருஷ்டரான ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு ஸமாச்சரயணீயனாகக்காகத் திருப்பாற்கடலின், நடுவே திருவந்தாழ்வான்மேலே சாய்ந்தருளினவனே! [நாராயணனே] - இப்படி ஸர்வகாலமும் ஒக்க அநுக்ரஹசீலனாகக்கு அடியான ப்ராப்தியைச் சொல்லுகிறது. [உன் ஆகமுற்றும் அகத்தடக்கி] - இதுக்கு ப்ரயோஜனம் உன்திருமேனிக்கு வேண்டும் போகோபகரண மெல்லாம் என்னுள்ளே யாம்படி பண்ணுகை; அதைச்செய்து சாந்து பூமகி பரிவட்டம் ஆபரணம் இவையெல்லாம் என்னுள்ளே யாம்படி பண்ணி. [ஆவி அல்லல் மாய்த்ததே] - உன் திருவுள்ளம் ரித்ததுக்கமாயிற்றே; ‘ஒருபடி கரை மரம் சேர்க்கவல்லேனே’ என்று இருந்த உன் திருவுள்ளத்தில் பரகுபாகு கெட்டு க்ருதார்த்தனுபடியே! என்கிறார். என்னுடைய நெஞ்சில் துக்கம் ஒருபடி போயிற்றே என்றுமாம். அவன்ப்ரணயிதவம் சொல்லுகிற ப்ரகரணமாகையாலே, அவனுடையதுக்கநிலைநுத்தியே பொருளாக அமையும். இத்தைப் பர வ்யூஹ விபவங்களைச் சொல்லிற்றாக நிர்வஹிப்பாரு முண்டு.

சுடு.—மூன்றும்பாட்டு. ‘இத்தலையை உனக்காக்கி அத்தாலே க்ருதக்குத்யனாயிருக் கிறுயே’ என்கிறார்.

[ஏகமூர்த்தி] *ஸதேவ ஸோமயேதமக்ர ஆஸீத்* என்கிறபடியே ஸ்ருஷ்டே: பூர்வகாலத்திலே இதம்சப்தவாச்சமாய்க்கிடங்க ப்ரபஞ்சமடைய அழிந்து ஸதவஸ்த்தமாய் சக்த்யவஸ்த்த ப்ரபைபோலே இவையடையத் தன்பக்கலிலே கிடக்கத் தானொருவனுமேயாய் நிற்கும் நிலையைச் சொல்லுகிறது. (ஸ்ருஷ்டிக்குமுன்புத்தை ஸ்வாஸாதாரண விக்ரஹத்தைச் சொல்லுகிறதாகவுமாம்) ஆக, ஸ்ருஷ்டியுந்முகனாயிருக்குமிருப்பைச் சொல்லுகிறது. [இருமூர்த்தி] ப்ரக்ருதிமஹான்களிரண்டையும் கடாசுபித்துக்கொண்டு அவற்றைத் திருமேனியாகக்கொண்டிருக்கும் இருப்பைச் சொல்லுகிறது. கார்யகாரணங்களிரண்டையும் தனக்குத் திருமேனியாகவுடையனாயிருக்கும் இருப்பைச் சொல்லுகிறது; இரண்டுக்குமுண்டான அண்மையைப் பற்றச்சொல்லுகிறது. அப்பகத்தினுடைய வ்யக்ததசையிறே மஹானுகிறது. [மூன்று மூர்த்தி] த்ரிவிதஅஹங்காரசரீரனாயிருக்கும் இருப்பைச் சொல்லுகிறது. ஸாதத்தவிகமாயும், ராஜஸமாயும், தாமஸமாயும் மூன்று வகைப்பட்டிறே அஹங்காரந்தான் இருப்பது. [பல மூர்த்தியாகி ஐந்து பூதமாய்] கீழ்ச்சொன்ன அடைவன்று இங்குச் சொல்லுகிறது. ஸாதத் விகாஹங்காரகார்யம் ஏகாதசேந்த்ரியங்கள்: தாமஸஅஹங்காரகார்யம் - ப்ருதிவ்யாதிபூதங்கள்: இரண்டுக்கும் உபகாரகமாய்நிற்கும் ராஜஸஅஹங்காரம்: ஆக, ஏகாதசேந்த்ரியங்களையும், ஸகுணமான பூதபஞ்சகங்களையும் சொல்லி, அவற்றைத் திருமேனியாகவுடையனாயிருக்கும்படி சொல்லுகிறது. [இரண்டுசுடராய்] *ஸுலர்யாசந்த்ரமஸௌ தாதா யதாபூர்வமகல்பயத்* என்கிற படியே, சந்த்ராதித்யர்கள் கார்யவர்க்கத்துக்கு உபலக்ஷணம். [அருவாகி] இவற்றையுண்டாக்கி, *தத்ஸ்ருஷ்ட்வா, ததேவாநுப்ராவிசத், ததநுப்ராவிசய, ஸச்ச த்யச்சாபவத்* என்கிறபடியே, இவற்றினுடைய வஸ்துத்வ நாமபாக்த்வங்களுக்காகத் தான் அநுப்ரவேசித்து நிற்கும் நிலையைச் சொல்லுகிறது. அசித்தைச் சொல்லிற்றுகில், கீழ், அருவென்று ஆத்மாவைச்

சொல்லிற்றானாலோ? என்னில்: [அநேக ஜீவேநாத்மநாநுபுரவிசய] என்று ஜீவாதந்தரயாமிக்கு அநுபுரவேசமாகையாலே, அதுவும் சொல்லிற்றாயிற்று. [நாகமேறி] ஸ்ருஷ்டரான ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு ஸமாச்சரணியனாகக்காகத் திருப்பாற்கடலின்கடுவே திருவாதந்தரவான்மேலே சாய்ந்தருளினவன். பயிரைச் செய்து செய்ததலையிலே குடிபிடிக்குமாபோலே, ஸ்ருஷ்டங்களா பதார்த்தங்களி னுடைய ரக்ஷணர்த்தமாகக் கண்வளர்ந்தருளினு னென்னவுமாம். [நாராயணனே இப்படி ஸர்வகாலமும் ஒருபடிப்பட அநுக்ரஹசீலனாகக்கு அடியான ப்ராப்தி சொல்லுகிறது. உன் ஆகமுற்றும் அகத்தடக்கி ஆகம் உடம்பு. உன் திருமேனிக்கு வேண்டும் சாந்து பூமாலை பரிவட்டம் ஆபரணங்கள் இவையெல்லாம்: அகத்தடக்கி - என்னுள்ளே யுண்டாம்படிபண்ணி. இதிறே ஸ்ருஷ்டிக்கு ப்ரயோஜகம் இப்படிச் செய்தத்தால் கீர்த்துக்காரனார் ஆர்? என்னில், - அவனாயிற்று. [ஆவியல்லல்மாய்த்தே] உன் திருவுள்ளத்திலுண்டான அல்லல் ஒருபடி நசிக்கப் பெற்றதே. இத்தலையை ஒருபடி கரைமாஞ்சேர்த்து நீ க்ருதக்ருத்யானுபே! அன்றிக்கே, என் ஆவியானது, கீர்த்துக்கமாயிற்று என்றுமாம். அதவா, ஏகமூர்த்தியென்று பரத்வத்தைச் சொல்லி, இருமூர்த்தியென்று வ்யூஹத்தைச் சொல்லி, வாஸுதேவஸங்கர்ஷணர்களை நிகர்த்து, மூன்றுமூர்த்தி யென்று ப்ரத்யும்பரைச் சொல்லிற்றாய், பலமூர்த்தி யென்று விபவங்களைச் சொல்லிற்றாய் ஐந்துபூதமா யிரண்டுகடரா யென்று இன்னார் ஸ்ருஷ்டிக்குக்கடவர், இன்னார் பாலந்ததுக்குக் கடவர் என்கிறபடியாலே சொல்லுகிறதென்று நிர்வகிப்பாகுமுண்டு.

மாய்த்தலெண்ணிவாய்முலைதந்த மாயப்பேயுயிர்

மாய்த்த* ஆயமாயனே!வாமனனே!மாதவா!*

பூத்தண்மால்கொண்டு உன்னைப்போதால்வணங்கேனேனும்* நின்

பூத்தண்மாலநெடுமுடிக்குப் புனைபும்கண்ணிஎனதுயிரே. (4)

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், பூதநாஸ்தத்யநாதி வ்யாபாரங்களாவுள்ள ஆயஸத்துக்கும் சரியுபதியான உன்னுடைய ஸௌகுமார்யத்துக்கும் ஈடான சிசிரோபசாரத்துக்கும் என்னுடைய ப்ராணன் ஆய்விட்டதே! என்று பிரீதராகிரர். [பூத்தண்மலை என்று தொடங்கி] - குளிர்ந்த பூமாலைகைக் கொண்டு ப்ராப்தகாலத்திலே வந்து ஸந்திவித்தனம், பரிசுரையபண்ண மாய்முற்றிலேயேயாகிலும் குளிர்ந்த திருமாலையாலல்லது செல்லாத உன் திருமுடிக்குச் சாத்தும் திருமலை என்னுடைய ப்ராணனாய்விட்டதே!

இ.—நாலாம்பாட்டில், பூதநாதிகளுடைய நிரலஸமயத்தில் ச்ரமம் தீர சிசிரோபசாரம்பண்ணப் பெற்றிலேனே யாகிலும் சிசிரோபசாரத்தாலல்லது செல்லாத ஸுகுமாரமான திருமேனிக்கு சிசிரோபசாரம் என்ப்ராணனாய்விடுவதே! என்கிறார். [மாய்த்தலெண்ணி] - ஐகதுபஸம்ஹாரம் பண்ணவாயிற்றுக் கோலிவந்தது; ப்ரகாரியை நலிந்தால் ப்ரகாரவஸ்துவக்கு ஸ்த்திதி யுண்டோ? உயிர்கிலையிலே நலிந்தால் அவயவந்தோறும் நலியவேண்டாவிதே. “அஸமாந் ஹந்தும் நஸம்சய:” என்றாதிதே மஹாராஜர். [வாய்முலை தந்த] - ஆழ்வார் தம் திருப்பவளத்திலே முலைத்தாப்போலே யிருக்கையாலே தந்த என்கிறார். தருகையும் கொடுக்கையும் பர்யாயமாய், கொடுத்த என்ருமாம். [மாயப்பேய்] - ஐம்மத்தால் வந்த அறிவு கேட்டுக்கும் மேலே வஞ்சகபரையாய் வந்தான்; அதாவது - பேயாய்த்தோற்றாதே தாயாய்த் தோற்றினபடி. [உயிர்மாய்த்த] - ஐகதுபஸம்ஹாரத்தைக் கோலிவர அதை ஒரு வ்யக்தியிலே பர்யவலிப்பித்தான். இவன் பிள்ளையாயே முலையுண்டான், ஆலுரவர்க்கத்துக்கு நஞ்சாமவனாகிற வஸ்துஸ்வபாவத்தாலே முடிந்த இத்தனை. [ஆய மாயனே] - ஆச்சர்யசக்தியுத்தனான ஆயனே! [வாமனனே] - பூதநாஸ்தத்யபாநத்துக்கு ப்ரத்யௌஷதமாகத் தன் முலையில் அம்ருதத்தைக் கொடுக்கைக்கு ஒருநாய் உண்டாயிற்று; அதுவுமில்லையே இவ்வவதாரத்துக்கு மாதாபிதாக்கள் தபஸ்ஸிலே அந்யபரர்; பிறத்தவன்றே அஸூர்க்களிருந்தவிடத்தே சென்று கிட்டினான்; அவ்வவஸ்த்தையினும் உதவப்பெற்றிலேன். [மாதவா] - இருவரும் சேர இருந்தால், “இச்சேர்த்திக்கு என்வருகிறதோ?” என்று மங்களாசாஸகம் பண்ணவேண்டியாயிற்று இருப்பது. “வடிவாய் நின்வலமார்பினில்வாழ்கின்ற மய்கையும் பல்லாண்டு” என்னக்

கடவதிறே. [பூத்தண்மாலை] - குளிர்த பூமாலைகொண்டு பூதனை வந்துகிட்டினபோதாதல், அஸுரர்களிருந்த இடத்தேதான் சென்றபோதாதல், பிராட்டியும் தானுமா யிருந்தபோதாதல் அவ்வவ காலங்களிலே வணங்கேனேலும்; திருவடிகளிலே விழுந்து சிசிரோபசாரம் பண்ணப்பெற்றிலேனே யாகிலும். [பூத்தண்மாலை நெடுமுடிக்கு] - குளிர்த பூமாலையோடே நித்யஸித்தமாய்ச் செல்லுகிற உன்னுடைய திருவபிஷேகத்துக்கு ஆதரித்துச் சாத்தும் மாலை என் ப்ராணனாவதே! ப்ராணன் - ஸத்தை.

௪௬.—நாலாம்பாட்டு. பூதநாதிகளுடைய நிரஸநஸமயத்தில் ச்ரமத் தீர சிசிரோபசாரம் பண்ணப்பெற்றிலேனேயாகிலும் சிசிரோபசாரத்தாலல்லது செல்லாத உன் ஸுகுமாரமான திருமேனிக்குச் சாத்தும் மாலை என்ஸத்தையேயாய்விடுவதே! என்கிறார்.

[மாய்த்தலெண்ணி] அவள்கோலிவந்தபடி அவச்யம் சிலர் பரியவேண்டும்படியாயிற்று இன்னாரை மாய்த்தலெண்ணி யென்னுமையாலே ஐகதுபஸம்ஹரணம் பண்ணக்கிடர் இவள் கோலிவந்தது என்கிறார்; சரீரியைநலிந்தால் சரீரம் தன்னடையே நசிக்குமிதே; உயிரிலே நலிந்தால் அவயவந்தோறும் தனித்து நலியவேண்டாவிதே; உலகங்கட்கெல்லாம் ஒருயிரிதே. *அஸ்மான் ஹந்தும் நஸம்சய.* என்றாரிதே மஹாராஜர். [வாய்முலைதந்த] அவன் திருப்பவளத்திலே நஞ்சைக்கொடுத்தது தம்முடைய திருப்பவளத்திலே நஞ்சைக்கொடுத்தாப்போலே யிருக்கையாலே 'தந்த' என்கிறாராதல்; அன்றிக்கே, தருகையும் கொடுக்கையும் பர்யாயமாய், கொடுத்த என்னும் பொருள்பெற்றுக் கிடக்கிறதாகவுமாம். [மாயப்பேய்] ஐம்மத்தால்வந்த அறிவு கேட்டுக்குமேலே, வஞ்சகபரையாயும் வந்தாள். அதாவது பேயாய்வுருகை யன்றிக்கே, தாயாய்வுருகை. "தாயாய்வந்தபேய்" என்னக்கடவதிறே. [உயிர்மாய்த்த] அவள் கோலி வந்ததுதன்னை அவள்தன்னோடே போக்கினபடி. [ஆய மாயனே] ஆச்சர்ய சக்தி யுத்தனான ஆயனே! இவனும் பிள்ளையாயே முலை யுண்டான், அவனும் தாயாய் முலை கொடுத்தான்; வஸ்துஸ்வபாவத்தாலே முடிந்த இத்தனை. [வாமனனே] அந்த அவதாரத்தில், பூதனை முலைகொடுத்தால் அதுக்கு ப்ரத்யௌஷ்டமாக முலைகொடுக்கைக்கு ஒரு தாயாகிலும் உண்டிதே அங்கு, "வெங்கொங்கையுண்டானிடாய்ச்சியூட்டுவான், தன்கொங்கைவாய் வைத்தாள்சார்ந்து" என்றும், "பேய்ச்சிபாலுண்ட பெருமானைப் பேர்ந்தெடுத்து ஆய்ச்சி முலைகொடுத்தாளஞ்சாதே" என்றும். அதுவுமின்றிக்கே, இவனைப் பெற்றிட்டு வைத்துத் தாயும் தம்பபனும் தபஸ்ஸிலே அந்யபரராக, ஆஸுரப்ரக்ருதிகளிருந்தவிடத்தே தானே போய்க் கிடும்படியாயிதே இருப்பது. அவர்கள் தான்இருந்தவிடத்தே வந்து கிட்டினாப்போலேயன்றிதே, தான் எதிரிகளிருந்தவிடத்தே சென்று கிட்டுமது; மிகவும் வயிற்றெரித்தலுக்கு உடலாயிருக்குமிதே. அத்தையிதே "சேரற்பிறந்துசிறப்பால்வளராத, பேர்வாமனாகாக்கால் பேராளா" என்று வயிறுபிடித்தது. [மாதவா] 'தீநான் திருவுடையாருக்கில்லை' என்கிறபடியே, இவ்வபாயங்களில் இவன் தப்பிற்ற அவன் நெஞ்சோடே 'கடாக்ஷிக்கையிதே. ஓரபாயமுமில்லையேயாகிலும் பெரியபிராட்டியாரும் அவனுமான சேர்த்திக்கு மங்களாசாஸநம்பண்ணுவார் தேட்டமாயிருக்குமிதே: "வடிவாய் லின்வல மார்பினில் வாழ்கின்ற மங்களையும் பல்லாண்டு" என்னுளின்ருர்களிதே பரிவர். [பூத்தண்மாலை கொண்டு] குளிர்த்தியையுடைத்தான பூமாலைகொண்டு. பூதநாதிகள் வந்துகிட்டின அவ்வவ காலங்களிலே திருவடிகளிலே வந்துவிழுந்து சிசிரோபசாரம்பண்ணப்பெற்றிலேனேயாகிலும். [நின் பூத்தண் மாலைநெடுமுடிக்கு] உன்னுடைய குளிர்த பூமாலையல்லது செல்லாதபடியாய் ஆதிராஜ்யஸூசகமான திருவபிஷேகத்துக்கு விரும்பிச் சாத்தும் மாலை, என் ப்ராணன் - என் ஸத்தையாய்விட்டது.

கண்ணிஎனதுயிர் காதல்கனகச்சோதிமுடிமுதலா*

எண்ணில்பல்கலன்களும் ஏலுமாயுமஃதே*

நண்ணிஅவுலகும் நவிறுங்கீர்த்தியுமஃதே*

கண்ணெம்பிரானெம்மான் காலசக்கரத்தானுக்கே.

(5)

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், தம்முடைய ஸ்நேஹாதிகளானவை ஓரோவொன்றே அவனுக்கு ஆபரணாதி ஸர்வபரிச்சதங்களும் என்கிறார். [காதல் என்று தொடங்கி] - விலகடினமான திருவபிஷேகம் முதலாக அலங்காரமாயமான திருவணிகலன்களும் திருவரைக்குத் தகுதியான திருப்பரி வட்டமும் இருந்ததேகுடியாக ஆதரித்து ஏத்தும் தன்னுடைய கீர்த்தியும் இவையெல்லாம் என்னுடைய காதலே; காலத்தை நடத்தக்கூடவ திருவாழியைத் திருக்கையிலேவுடையனும் அவ்வழகைக் காட்டி எனக்கு அநநய பரத்வ பரமோபகாரத்தைப் பண்ணும் ஸ்வபாவனும் எனக்கு ஸ்வாமியான கருஷ்ணனுக்கு.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், என்னுடைய ஸ்நேஹாதிகள் ஓரோவொன்றே ஆபரணாதி ஸர்வமு மாவதே! என்கிறார். [கண்ணி எனது உயிர்] - நான் என்னது என்று இருக்கிறதைக் கிமீர் அவன் தனக்கு மாலையாகக் கொள்ளுகிறது. “மார்வத்துமாலை” என்கிறவனைத் தனக்கு மாலையாகக்கொள்ளுகை ப்ராப்தம்; அது ஒழிய என்ஸத்தையைக்கிமீர் தனக்கு மாலையாகக் கொள்ளுகிறது. [காதல் இத்யாதி] - ஸ்ப்ருஹணீயமாய் ஆதிராஜ்யஸூசகமான திருவபிஷேகம் முதலாக எண்ணிறந்து பலவகைப்பட்ட திருவாபரணங்களும் என்னுடைய காதல். இவர்க்நேஹத்துக்கு விஷயமாகப்பெற்ற இத்தையே ஸர்வாபரணபூஷிதனாக அவன் நினைத்திருக்கை. [ஏலும் ஆடையும் அஃதே] - தன் திருவரைக்குத் தகுதியாய்ப் புருஷோத்தமலக்ஷணமான திருப்பீதாம்பரமும் என்னுடைய காதலே. “அறியாக்காலத் துள்ளே யடிமைக்கண் அன்பு செய்வித்து” என்று இவருடைய காதல் ஸத்தாப்ரபுக்தமாயிதே இருப்பது. திருப்பரிவட்டம் வெகுப்பித்த ஸ்நேஹஷ்ணவவண்ணத்தான்வார்த்தை. “மஹாரஜதம் வாஸ:”. பொய்யில் பாடலாகையாலே, “இது கூடுமோ?” என்னவேண்டாவிறே. [நண்ணி இத்யாதி] - கிட்டி இருந்ததே குடியாக ஏத்தும் தன்னுடைய கீர்த்தியும். [அஃதே] - காதலே. அவனுடைய புகழென்றால் ஒருவர் அறிந்து ஒருவர் அறியாதே யிருக்குமதன்றிறே. ஆகையாலே, எல்லாரும் ஒக்க இருந்ததே குடியாக ஏத்துகை. இவர் தன்னை ஸ்தோத்ரம்பண்ண அது எல்லாரும் தன்னை ஸ்தோத்ரம்பண்ணினார் களாக நினைத்திருக்கிறான். காதலுக்கு கருஷிபண்ணின படி சொல்லுகிறது. [காலசக்கரத்தான் எம்பிரான் எம்மான் கண்ணனுக்கு] - கையும் திருவாழியுமான அழகைக் காட்டி எனக்கு அநநயபரத்வ மஹோபகாரத்தைப் பண்ணித் தொழுதெழும்படி பண்ணின ஸ்வாமியான கருஷ்ணனுக்கு. “பேரமர்காதல் கடல்புரையவினைவித்த காரமம்மேனி நங்கண்ணன்” என்னக்கடவதிறே. [காலசக்கரம்] - காலத்தை நடத்துகிற திருவாழி; காலவச்யதையைத் தவிர்க்கும் திருவாழி யென்னுதல். “நார்ச்சயிஷ யந்தி” என்கிற காலத்திலும் திருக்கையோட்டைச் சேர்த்தியாலே ருசிஐநகமான திருவாழி.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. தம்முடைய ஸ்நேஹாதிகள் ஓரோன்றே ஆபரணாதி ஸர்வ பரிச்சதங்களையென்று அவனுக்கு என்கிறார்.

[கண்ணி எனதுயிர்] நான் ‘என்னது’ என்றிருக்கிறதைக்கிமீர் அவன் தனக்கு மாலை யாகக் கொண்டது. “மார்வத்துமாலை” என்கிறவனைத் தனக்கு மாலையாகக்கொள்ளுகை ப்ராப்தம்; அது ஒழிய என்ஸத்தையைக்கிமீர் தனக்கு மாலையாகக் கொள்ளுகிறது. [காதல் இத்யாதி] ஸ்ப்ருஹணீயமாய் ஆதிராஜ்யஸூசகமான திருவபிஷேகம் முதலான எண்ணிறந்து பலவகைப் பட்ட திருவாபரணங்களும் என்னுடைய காதல். இவருடைய ஸ்நேஹம் ஆபரணமாவதென்? என்றால்,—இவருடைய ஸ்நேஹத்துக்குத் தான் விஷயமாகப்பெற்ற இத்தையே, தனக்கு அநேகாபரணங்கள் சாத்தினும் பிறக்கும்புகருண்டாக அவன் நினைத்திருக்கையாலே, அத்தைப்

பற்றக் சொல்லுகிறது. [ஏலும்ஆடையும் அஸ்தே] திருவரைக்குத் தகுதியான திருப் பிதாம்பரமும் அக்காதலே. ஒருநாள் ஸ்ரீவைஷ்ணவவண்ணத்தான், திருப்பரிவட்டங்களை அழகியதாக வாட்டிக்கொண்டு வந்து எம்பெருமானுக்குக் காட்ட, போர த்ருப்தராய் அவனைப் பெருமாள் திருவடிகளிலே கைப் பிடித்துக்கொண்டுபுக்கு 'நாயன்தே! இவன் திருவரைக்கு ஈடாம்படி வாட்டினபடி திருக்கண்சாத்தியருளவேணும்' என்று இவற்றைக் காட்டியருள, கண்டு உகந்தருளி உடையவரை அருள்பாடிட்டருளி, 'இவனுக்காக ரஜகன் நம்திறத்தில் செய்த குற்றம் பொறுத்தோம்' என்று திருவுள்ளமாயருளினார். [ஏலுமாதையுமஸ்தே] ஏகஜா தியங்கள் பலவாகை தவிர்த்து, விஸஜாதியங்களும் பலவாகத்தொடங்கிற்று. புருஷோத்தம லக்ஷணமான திருப்பிதாம்பரமும் அக்காதலே இவர் நெடுங்காலங்கூடிப் பண்ணுகிற திருவா பரணமும் திருப்பரிவட்டமுமிறே. "அறியாக்காலத்துள்ளே யடிமைக்கண்புசெய்வித்து" என்று இவருடைய காதல் ஸத்தாப்ரயுக்தமிறே. *மஹாரஜதம்வாஸ:* பொய்யில் பாடலாகை யாலே; 'இதுகூடுமோ?' என்று ஸம்சயிக்கவேண்டா. [நண்ணிமூவுலகும் இத்யாதி] விசேஷஜ்ஞரே யன்றிக்கே, மூவுலகிலுள்ளாரும் வந்து கிட்டிக் கடல் கிளர்ந்தாப்போலே ஸ்துதிக்கிற கிர்த்தியும் அக்காதலே. 'இவர் காதலித்தபின்பு அந்யபரமும் அந்யபரராய் ஏத்தாவின்றார்கள்' என்றுயிற்று அவன் நினைத்திருக்கிறது. இக்காதலுக்குக் கைதொட்டு க்ருஷிபண்ணினபடி சொல்லுகிறதுமேல்; வருத்தவான்களைக் காட்டிக்காணும் இவரை வருத்திபர ராக்கிற்று. [காலசக்கரத்தான் எம்பிரான் எம்மான் கண்ணனுக்கு] கையும் திருவாழியுமான அழகைக்காட்டி எனக்கு அந்யபரத்வ மஹோபகாரத்தைப்பண்ணி; "கழிவ தோர் காதலுற்றார்க்குமுண்டோ கண்கள் துஞ்சுதல்" என்னப்பண்ணின என்ஸவாமியான க்ருஷ்ணனுக்கு. [காலசக்கரம்] பகலை இரவாக்க வல்லவனிறே. காலத்தை நடத்துகிற திருவாழி, காலவச்சபதையைப்போக்கும் திருவாழி யென்னுதல். *நார்க்கயிஷ்யந்தி* என்கிற காலத்திலும் இருள்தருமாளுலத்திலும் இருளையோட்டி அருளார் திருச்சக்கரமாய், திருக்கையைத் தான் பிரியாதப்போலே திருவடிகளை நான் பிரியாதபடியான ருசிஜநகமான திருவாழி. அவன் கையிலே நின்றே, இவன்காலிலே விழும்படி பண்ணுவவனிறே.

காலசக்கரத்தொடு வெண்சங்கம்கையேந்தினாய்*

ஞாலமுற்றும்உண்டுமிழ்ந்த நாராயணனே என்றென்று*

ஓலமிட்டுநானழைத்தால் ஒன்றும்வாராயாகிலும்*

கோலமாம்என்சென்னிக்கு உன்கமலமன்னகுரைகழலே.

(6)

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், இப்படி ப்ரணயியாயிருந்துள்ள நீ என்னோடு ஸம்ஸலேஷித்திலையே யாகிலும் உன்னுடைய ஸத்தையே எனக்கு தாரகாதிகளெல்லாம் என்கிறார். தம்முடைய ப்ரணயித்வம் பேசவானென்? என்னில்,—எம்பெருமானுடைய ப்ரணயித்வாதிசயம் தம்மையும் ப்ரணயியாம்படி பண்ணிற் றென்னும் கணக்காலே. [காலசக்கரம் என்று தொடங்கி] -ப்ரதிபக்ஷ நிரஸநமே ஸ்வயாவமான திருவாழியோடே திருநிறத்துக்குப் பகைத்தொடையான வெண்ணையை யுடைய முயாஞ்சலுந்யத்தை அழகிய திருக்கையிலே ஏந்தியருளினவனே யென்று அழகைச் சொல்லியும் ஸ்வசேஷமான ஜகத்தையெல்லாம் உண்பது உமிழ்வதாய் அவற்றுக்குத் தத்தத்தகாலோகிதமான ரகைகளைப் பண்ணாநின்றனகொண்டு அவற்றின்யக்கலிலே மிகவும்வதஸலனவனே யென்று நான் கூப்பிட்டு அழைத்தக்கால் வருகைக்கு ப்ரஸங்கமில்லையெயாகிலும். [கோலம் என்று தொடங்கி] - உன்னுடைய ஸ்ப்ருஹணியமான திருவடிகள் எனக்குப் போக்யமாம்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், 'இப்படி ப்ரணயியாயிருந்துள்ள நீ என்னைக் கிட்டாதொழிந்தாயே யாகிலும் உன்ஸத்தையே எனக்கு தாரகாதிகள்' என்கிறார். நான் உதவப்பெற்றிலேனெயாகிலும் என்ஸத்தை உனக்கு தாரகாதிகளானுப்போலே நீ வாராயாகிலும் உன்ஸத்தை எனக்கு தாரகாதிகள் என்கிறார். அவன்ப்ரணயித்வம் சொல்லுகிறதினடுவே தம் ப்ரணயித்வம் சொல்லுவானென்? என்னில்,—

அவனுடைய ப்ரணயித்வாதிசயம் தம்மையும் ப்ரணயியாக்கிற்று 'என்கைக்காக. [காலசக்கரம் இத்யாதி] - ப்ரதிகூலர்க்கு ம்ருத்யுவாந திருவாழியோடே திருநிறத்துக்குப் பரபாகமான வெண்மையையுடைய ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையும் அவற்றையும் ஆபரணமாக்கும் கையிலே ஏந்தினவனே! ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்துக்கு வெண்புப்புபோலையாயிற்று, திருவாழிக்கு ப்ரதிகூலநிரஸநம் நிருபகமாயிருக்கும்படி [ஞாலமுற்றும் இத்யாதி] - ப்ரளயாபத்திலே வரையாதே திருவயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷித்து ஸ்ருஷ்டிகாலத்திலே வெளிநாடுகாண உயிர்ந்த. [நாராயணனே] - வரையாதே ரக்ஷிக்கைக்கும் ப்ரத்யுபகார நிரபேக்ஷமாக ரக்ஷிக்கைக்கும் அடியான ப்ராப்தி, இருந்தபடி சொல்லுகிறது. [என்று என்று] - கையும் ஆழ்வார்களுமான அழகையும் காலாநுகூலமான ஆபத்ஸகத்வத்தையும் இவையில்லாதபோதும் விடவொண்ணாத ப்ராப்தியையும் சொல்லி. வீபஸையாலே தனித்தனியே ஆழங்காற்பட்டபடி. [ஒலமிட்டு இத்யாதி] - நான் கூப்பிட்டு அழைத்தக்கால். பலஹீநனான நான் நீ இருந்திருப்பை நிலைகுலைந்து வந்து முகங்காட்டும்படி கூப்பிட்டு, "காணவாராய்" என்று அழைத்தக்கால். [ஒன்றும் வாராயாகிலும்] - 'குசஸ்த்தலே நிவஸதி ஸச ப்ராத ரிஹைஷ்யதி' என்று புறப்பட்டான் அங்கேஇங்கே விட்டானென்று வருகைக்கு ப்ரஸங்கம் ஒன்றும் இல்லையேயாகிலும். "நாமக்ராஹஞ்சநாதஸ்ய சீதல: காஹைத்வநி:" என்னக்கடவதிறே. [கோலம் இத்யாதி] - ப்ராப்தமுமாய் போக்யமுமான திருவடிகள். "சிரஸா தாரயிஷ்யாமி நமே சாந்திர்ப்பவிஷ்யதி" என்னும் என்சென்னிக்கு போக்யமாம். தாரகாதி களுக்கும் உபலக்ஷணம். குரை - பரப்பு; போக்யதாப்ரகர்ஷத்தைச் சொல்லுதல்; ஆபரணத்வநியைச் சொல்லுதல். 'வாராயாகிலும் கோலமாம்' என்பானென்? என்னில், - 'வாராதொழிகை கூடாது; கூடிலும் என்னினையு இது' என்கிறார். என்னை இப்படியாக்கினாய் என்று கருத்து.

நடு.—ஆரும்பாட்டு. இப்படி ப்ரணயியாயிருந்துள்ள நீ என்னைக் கிட்டாதேயொழிந் தாயேயாகிலும் உன்ஸத்தையே எனக்கு தாரகாதிகள் என்கிறார். உனக்கு நான் உதவப் பெற்றிலேனாகிலும் என் ஸத்தை உனக்கு தாரகாதிகளானாப்போலே, நீ வாராயாகிலும் உன் ஸத்தை எனக்கு தாரகாதிகள் என்கிறார். அவன்ப்ரணயித்வம் சொல்லாநிற்க, நடுவே தம்முடைய ப்ரணயித்வம் சொல்லுவானென்? என்னில், - இரண்டு சேதநர் கூடிக்கலந்து பரிமாறாவின்றால், பிறக்கும் ரஸங்கனும் இரண்டு தலையிலும் உண்டாயிருக்குமிறே; அதில் கீழெல்லாம் அவன்ப்ரணயித்வம் சொல்லிக்கொண்டு போந்தார்; இப்போது அவன்ப்ரணயித்வாதிசயம் தம்மையும் ப்ரணயியாக்கிற்று என்கைக்காக.

[காலசக்கரம் இத்யாதி] இதுவாயிற்று இவர் கூப்பிட்ட பாசுரந்தான். ப்ரதி பக்ஷத்துக்கு ம்ருத்யுவாம் திருவாழியோடே கூட, ச்யாமளமான திருமேனிக்குப் பரபாகமான வெண்மையையுடைத்தான ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யத்தை. வெறும்புறத்திலே ஆலத்தி வழிக்க வேண்டும்படியிருக்கிற அமகிய திருக்கையிலே பூவேந்தினாப்போலே ஏந்தினவனே! ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யத்துக்கு வெண்பு நிருபகமானாப்போலேகாணும், திருவாழிக்கு ப்ரதிகூலநிரஸ நமும் நிருபகமாயிருக்கும்படி. [ஞாலமுற்றும் இத்யாதி] இவற்றை ஆபரணமாகக்கொண்டு ஒப்பித்து, விபூதிநோஷபடத் தான் ஒப்பனையழியாதே யிருக்கையன்றிக்கே, ஆபத்ஸகனா யிருக்கும். ப்ரளயாபத்திலே வரையாதே திருவயிற்றிலேவைத்து ரக்ஷித்து, அதுகழிந்த வாதே வெளிநாடுகாணப் புறப்படவிட்டு இப்படி வரையாதே ரக்ஷிக்கும். [நாராயணனே] இப்படி வரையாதே ரக்ஷிக்கவும் 'இவன் நம்மை ரக்ஷித்தான்' என்று ப்ரத்யுபகாரம்தேடி நெஞ்சாறல்படவும் வேண்டாதபடி ப்ராப்தி இருந்தபடி. "மாதா நம்மை வயிற்றிலே ரக்ஷித்தாள், என்செய்வோம் நாம் இவளுக்கு?" என்று நெஞ்சாறல்படுவாரில்லையிறே; ப்ராப்தி யிறே அதுக்குஅடி; அப்படியேயிறே அவனும் *தாயிருக்கும் வண்ணமே உம்மைத் தன் வயிற்றிருத்தி உய்யக்கொண்டவனிறே. [என்று என்று] கையும் ஆழ்வார்களுமான அழகையும், காலாநுகூலமான ஆபத்ஸகத்வத்தையும், இவையில்லாவிடிலும் விடவொண்ணாத அழகையும், காலாநுகூலமான ஆபத்ஸகத்வத்தையும், இவையில்லாவிடிலும் விடவொண்ணாத ப்ராப்தியையும் சொல்லி. வீபஸையாலே தனித்தனியே ஆழங்காற்பட்டபடி. [ஒலமிட்டு நான் அழைத்தால்] பலஹீநனான நான் கூப்பிட்டு அழைத்தக்கால். பரமபதத்திலே இருந்தாலும் நிலை குலைந்து வரவேண்டும்படி பெருமிடறுசெய்து கூப்பிட்டால். [ஒன்றும் வாராயாகிலும்] *குசஸ்த்தலே நிவஸதி ஸச ப்ராதிரிஹைஷ்யதி* என்கிறபடியே அங்குவின்றும் புறப்பட்டான் ,

இங்கே வந்துவிட்டான் என்று வருகைக்குப் ப்ரஸங்கமில்லையேயாகிலும். *நாமக்ராஹஞ்ச நாதஸ்ய சீதல: காஹளத்வநி* என்னக் கூடவதிதே. [கோலமாம் என்சென்னிக்கு] *சிரஸா தூரயிஷ்யாமி நமே சாந்திர்ப்பவிஷ்யதி* என்றிருக்கிற என்சென்னிக்குக் கோலமாம். [உன் கமலமன்ன] 'செவ்விப்பூச் சூடவேணும்' என்று ஆசைப்படுவாரைப்போலே. [குரைகழலே] குரையென்று பரப்பாய், அத்தாலே போக்யதாப்ரகர்ஷத்தைச் சொல்லிற்றதல்; ஆபரணத்வ நிலைச் சொல்லிற்றதல். "வாராயாகிலும் கோலமாம்" என்பானென்? என்னில், வாரா தொழியக்கூடாது. கூடாதது கூடிலும் என் நினைவு இதுவென்கிறார். என்னை அடியிலே இப்படியாக்கினாயே என்று கருத்து. அடிவிடில், "நின்னலாலிலேன்காண்" என்பரே.

குரைகழல்கள் நீட்டி மண்கொண்டகோலவாமனா*

குரைகழல்கைகூப்புவார்கள் கூடநின்றமாயனே*

விரைகொள்பூவும்நீரும்கொண்டு ஏத்தமாட்டேனேலும்*

உரைகொள்சோதித்திருவுருவம் என்னதாவிமேலதே.

(7)

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், ஸ்நேஹமும் ஸ்நேஹாநுருபவ்ருத்திகளு மின்றிக்கேயிருக்கிலும் என்னுடைய ஸத்தையே உனக்கு ஜீவநஹேது வாகாநின்றது; ஒரு ப்ரணயித்வம் இருக்கும்படியே! என்று வில்லிதராகிறார். [குரைகழல்கள் என்று தொடங்கி] - குரைகழல்கள் - பெருத்த திருவடிகள்; த்வறிக்கிற என்னுமாம். [குரைகழல் என்று தொடங்கி] - அல்பாபிமுக்க்யம்பண்ணினவருக்கும் ப்ராபிக்கலாம்படிநின்ற ஆச்சர்யபூதனே! [விரை இத்யாதி] - நல்லஉபஹாரங்களைக்கொண்டு பரிசர்சய பண்ணமாட்டேனேயாகிலும் பேச்சுக்கு நிலமல்லாதபடியிருக்கிற தேஹோருபமான என்னுடைய திருவடிவுக்கு என்னுடைய ஆத்மஸத்தையே தாரகமாயிற்று; இது என்ன ஆச்சர்யம்!

இ.—ஏழாம்பாட்டில், கீழ்ச்சொன்ன ப்ரேமமும் ததநுகூலப்ரவ்ருத்திகளு மின்றிக்கே யிருக்கிலும் என்ஸத்தையே உனக்கு ஜீவநஹேது வாவதே! என்கிறார். [குரைகழல்கள்] - மிக்க போக்யதையைபுடைய என்னுதல்; ஆபரணத்வநி என்னுதல். [நீட்டி மண்கொண்ட] - 'மண்முழுதும் அகப்படுத்து' என்கிற படியே பூமியை அடங்க உள்ளேயாம்படி. [கோலவாமனா] - இந்த்ரனுக்கு ராஜ்யம் கூறுபட்டாப்போலே தமக்கு அழகு கூறுபட்டபடி. கீழ் ப்ராப்தியைச் சொல்லிற்றாய், அஞ்சலிமாத்ரஸாத்யம் என்கிறது. [குரை இத்யாதி] - குரைகழலிலே கைகூப்புவார்கள் உன்னைக் கூட என்னுதல்; உன்னைக் கைகூப்புவார் குரை கழலைக் கூட நின்ற என்னுதல். திருவடிகள் அஞ்சலிக்கு விஷயமாய் அஞ்சலி ஸாத்யமுமாயிதே இருப்பது. [மாயனே] - அஞ்சலிமாத்ரஸாத்யனுன ஆச்சர்யம். ஸலிரிபோக்யமான விஷயம் அஞ்சலி மாத்ரஸாத்யமாவது ஆச்சர்யமிதே. [விரைகொள் இத்யாதி] - இப்படி ஸுலபனாய் அஞ்சலிமாத்ர ஸாத்யனுனல் புஷ்பாத்துபகரணங்களைக் கொண்டு அடிமைசெய்கையிதே ப்ராப்தம், அது செய்திலேனா கிலும். பரிமளத்தையுடைத்தான நீரும் பரிமளத்தையுடைத்தான பூவும் 'ஸிஞ்சந்து வஸுதாம் க்ருத்ஸ நாம் ஹிமசீதேந வாரிணா'. [உன் உரைகொள் இத்யாதி] - உரைகொள்ளுகையாவது - காண ஆசைப் பட்டு 'அது அது' என்று வாய்புலற்றும்படியாயிருக்கை. "ராமோராமோராம இதி ப்ரஜாநாமபவந் கதா: | ராமபூதம்ஜகதபூத் ராமே ராஜ்யம்ப்ரசாஸதி". பேச்சுக்கு அவிஷய மென்றுமாம். மாற்றும் உரையும் அற்ற திருமேனி யென்னவுமாம்; "சுட்டுரைத்த நன்பொன்" என்னக்கடவதிதே. [என்னதாவி மேலதே] - என்னுடைய திருமேனி என்னுடைய ஸத்தையின் மேலது. ஸலிரிபோக்யமான வடிவுக்கும் தாரகாதிகள் என் ஆத்மஸத்தையாவதே!

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டில், கீழ்ச்சொன்ன ப்ரேமமும் ததநுகூலமான வ்ருத்திகளுமின் றிக்கேயிருக்கிலும் என்ஸத்தையே உனக்கு ஜீவநஹேதுவாவதே! என்றார்.

[குரைகழல்நீட்டி] "மண்முழுதும்அகப்படுத்துகின்ற" என்கிறபடியே, பூமிப்பரப்படையத் திருவடிகளுக்குள்ளேயாம்படி திருவடிகளை நிரீர்த்து. 'குரை' என்பது பரப்பும், ஓசையும். மண்கொண்டகோலவாமனா] மண்கொண்டபின்பும் வாமநவேஷம் இவர்திருவுள்ளத்திலே

ஊற்றிருந்தபடி. இந்த்ரனுக்கு ராஜ்யங்கொடுக்கையன்றிக்கே, தம்மையநுபலிப்பிக்கைக்காக அவ்வடிவுகொண்டா னென்றிருக்கிறார். கீழ் ப்ராப்தியைச் சொல்லிற்றாய், அஞ்சலிமாத்ர ஸாத்ய மென்றிறதுமேல். [குரைகழல் கைகப்புவார்கள்] உன் திருவடிகளிலே அஞ்சலி பண்ணினவர்கள், உன்னைக்கூட நின்ற என்னுதல்; உன்னைக் கைகப்புவார்கள் குரை கழல்கள் கூட நின்ற மாயனென்னுதல்; திருவடிகள்தான் அஞ்சலிஸாத்யமுமாய் அஞ்சலிக்கு விஷயமுமாயிதே இருப்பது. இந்த்ரனுக்கு ராஜ்யம் கூறுபட்டாப்போலே. இவர்க்கும் அத்திருவடிகளிலுறது கூறுபட்டது. அவனுக்கு ஸாதநமானது: இவர்க்கு ஸாத்யமாயிற்று. [மாயனே] ஓரஞ்சலிமாத்ரத்தாலே த்வத்ப்ராப்தியாம்படியிருப்பதே! இது என்ன ஆச்சர்யங் தான்! என்கிறார். [விரை இத்யாதி] ஓரஞ்சலிமாத்ரத்தாலே உன்னைப்ராபிக்கலாம்படி நீ இருந்தால், புஷ்பாத்யபகரணங்களைக்கொண்டு அடிமைசெய்யவிதே சேதநனாகில் ப்ராப்தம்; அப்படி செய்யப்பெற்றிலேனெயாகிலும். பரிமளத்தையுடைத்தான பூவையும் நீரையுங் கொண்டு, *ஸிஞ்சந்து வஸுதாம் க்ருத்ஸநாம் ஹிமசீதே வாரிணா* என்கிறபடியே வகுத்த அடிமை செய்ய மாட்டிற்றிலேனெயாகிலும். [உன் உரைகொள்சோதித் திருவுருவம்] உரைகொள்ளுகையாவது 'அது, அது' என்று வாய்புலற்றும்படியாயிருக்கை; *ராமோ ராமே ராமஇதி ப்ரஜாநாம பவக் கதா:*, ராமபூதம் ஜகதபூத் ராமே ராஜ்யம்ப்ரசாஸதி* என்னுநிற்பர்களிறே. அன்றிக்கே, பேச்சுக்கு அவிஷயமான திருமேனி யென்னுதல்; மாற்றும் உரையும் அற்ற திருமேனி யென்னுதல்: "சுட்டுரைத்த நன்பொன் னுன் திருமேனியொளி யொவ்வாது" என்னக் கடவதிறே. [என்னது ஆவிமேலதே] இப்படி விலக்ஷணமான உன் திருமேனி என்ஸத்தையின் மேலது. ஸுரிபோக்யமான வடிவுக்கு தாரகாதிகள் என் ஆத்மஸத்தையாவதே! "கலியர் சோற்றின்மேலே மனம்" என்னுமாபோலே. இவர்தாம் *அஹம்நமஹம்நமஹம்நம்* என்றிருக்குமவரிறே.

என்னதாவிமேலையாய் ஏர்கொளேமுலகமும்*

துவ்விமுற்றுமாகிநின்ற சோதிஞானமூர்த்தியாய்*

உன்னதென்னதாவியும் என்னதுன்னதாவியும்*

இன்னவண்ணமேநின்றாய் என்றுரைக்கவல்லேனே.

(8)

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், ஒருவர்க்கு ஒருவராலே ஸ்வரூபஸ்த்திதிப்ரவ்ருத்திகளாம்படி எம் பெருமானுக்கும் தமக்கும் விளைத்த ஸம்சலேஷும் பேச்சுக்கு நிலமன்று என்கிறார். [என்னதாவி என்று தொடங்கி] - என்னோடு ஸம்சலேஷிக்கைக்காக எனக்குத் தப்பவொண்ணாதபடி ஸர்வகதனும், ததர்த்தத்தமாக அறிவையே ஸ்வரூபமாகவுடையவனே! என்னோட்டை ஸம்சலேஷுந்நித ஹ்ரஷ்ப்ரகர்ஷத் தாலே புதுக்கணித்த விபூதியை புடையையாய் அவற்றுக்குள்ளே பூர்ணமாக்கொண்டு வ்யாப்தமான ஓஞாநத்தை ஸ்வரூபமாகவுடையவனே! என்றுமாம். [உன்னதென்னதாவியும் என்று தொடங்கி] - என் ஆத்மாவும் நீ இட்ட வழக்கு; உன்னுடைய திவ்யாத்மஸ்வரூபமும் நான் இட்ட வழக்காயிற்று. [இன்னவண்ணமேநின்றாய் என்றுரைக்க வல்லேனே] - நீயே நோக்கவந்து நிற்கிறபடி இன்னபடி நின்றாயென்று சொல்ல நிலமன்று.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், ஒருவரையொழிய ஒருவருக்குச் செல்லாதபடி பிறந்த கலவி பேச்சுக்கு நிலமன்று என்கிறார். [என்னதாவி மேலையாய்] - என்னைப்பெறுகைக்கு உண்டான அபிவிவேசத்தாலே ஒருவனைப்பிடிக்க விளைத்தவன் ஒருரை வரையுமாபோலே ஸர்வகதனான என்னுதல்; இவரைப் பெற்ற ப்ரியத்தாலே வ்யாப்தியிலேயும் ஒரு பெளஷ்கல்ய முண்டாயிற்று என்னுதல். இவரைப்பெறுகையாலே விபூதித்வமும் புதுக்கணித்தது. [துன்னி முற்று மாகிநின்ற] - எங்குமொக்க நெருங்கி வ்யாபித்து வின்ற மிலை; ஜாதி, வ்யக்திதோறும் பரிஸமாப்ய வர்த்திக்குமாபோலே. விசதமமான ஜ்ஞாநஸ்வரூபனானவனே! என்னுடைய ஆத்மா நீயிட்டவழக்காய் உன்னுடைய திவ்யாத்மஸ்வரூபம் நானிட்ட வழக்காம்படியானே. 'ஸ்வதந்த்ரன் இட்டவழக்காவது என்?' என்னில், - 'கூடல், கூடுவது அது; இது விசார

விஷயமன்று' என்று அருளிச்செய்தார் ஆளவந்தார். பாபம் மேலிட்டபோது, அல்லேன் என்னும் இவன்: அவன் தன்னைச் சிலர்க்கு ஆக்குவோமென்றால், நிவாரகரில்லை; நிலைநிற்பது அதுவே. [இன்ன வண்ணமே நின்றாய்] - இப்படியே நின்றாய் [என்று உரைக்க வல்லேனே] - இது என்னால் பாசுரமிட்டுச் சொல்லலாயோ இருக்கிறது?

௪௬.—எட்டாம்பாட்டு. ஒருவரையொழிய ஒருவர்க்குச் செல்லாதபடி பிறந்த கலவி, பேச்சுக்கு நிலமன்று என்கிறார்.

[என்னதாவிமேலையாய்] என்ஸத்தையைப் பெற்று அத்தால்வந்த ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தை யுடையையாய் என்னுதல்: என்னைப்பெறவேணும் என்னும் அபிரிவேசத்தையுடையையாய் என்னுதல். என்னதாவிமேலையா யென்று ஸம்போதநமாதல். [ஏர்கொள் இத்யாதி] இவரைப் பெற்ற ப்ரீதியாலே வ்யாப்தியும் புதுக்கணித்த தென்னுதல்: ஒருவனைப்பிடிக்க நினைத்து அவன் பக்கலுண்டான அபிரிவேசத்தாலே ஊரைவனைவாரைப் போலே தம்மையகப்படுத்துகைக்காக வ்யாப்தினான் என்று இருக்கிறாராதல். [ஏர்கொள் ஏழுலகமும்] இவரோடே வந்துகலந்த பின்பு ஐகத்துக்குப் பிறந்த புதுக்கணிப்பு. "உண்டியுடல்காட்டும்" என்னுமாபோலே. சரீர பூர்ணானவாதே சரீரமும் புதுக்கணிக்குமிதே: ஐகச்சரீரியிதே அவன். [துன்னிமுற்றுமாதி நின்ற] ஜாதி,வ்யக்திதோறும் பரிஸமாப்ய வர்த்திக்குமாபோலே குறைவற வ்யாபித்துநின்றபடி. [சோதி ஞானமூர்த்தியாய்] ஜ்யோதிருபமான ஜ்நாநத்தை ஸ்வரூபமாகவுடையவனே! [உன்ன தென்ன தாயியும் என்னதுன்னதாயியும்] என்னுடையஆவி உன்னது, உன்னுடையஆவி என்னது. என் ஸ்வரூபம் நீயிட்ட வழக்கு, உன்ஸ்வரூபம் நானிட்ட வழக்கு. இவ்விடத்தை ஆளவந்தார் அருளிச்செய்யா நிற்கச்செய்தே இருந்த முதனிகளிலே சிலர், 'இவ்வாத்மாவின் ஸ்வரூபம் அவனிட்ட வழக்கென்றால் கூடும்; அவன்ஸ்வரூபம் இவனிட்ட வழக்காகையாவது என்?' என்றுகேட்க, இவன் 'தன்னை அவனுக்காக்குவான்: என்ற அன்று கர்மம் தகையவுங் கூடும்; ஸர்வேச்வரன் தன்னை இவனிட்ட வழக்காக்குமன்று நிவாரகரில்லை: ஆனபின்பு அதுவே நிலை நிற்பது. இன்னம், 'இவன்ஸ்வரூபம் அவனிட்ட வழக்காகக்கூடுமோ? என்ற: இதிலே காணும் ஸந்தேஹிக்கவேண்டுவது' என்று அருளிச் செய்தார். [இன்னவண்ணமேநின்றாய்] இப்ப்ரகாரத்திலே நின்றாய். [என்று உரைக்க வல்லேனே] இப்படிப்பட்ட உன் ப்ரணயித்வ குணத்தை என்னால் பாசுரமிட்டுச் சொல்லாயிருந்ததோ? என்கிறார்.

உரைக்கவல்லேனல்லேன் உன்னுலப்பில்கீர்த்திவெள்ளத்தின்*

கரைக்கணென்றுசெல்வன்நான் காதல்மையலேறினேன்*

புரைப்பிலாதபரம்பரனே பொய்யிலாதபரங்குடரே*

இரைத்துநல்லமேன்மக்களேத்த யானுமேத்தினேன்.

(9)

௪௭.—ஒன்பதாம்பாட்டில், 'உன்னுடைய ப்ரணயித்வப்ரகர்ஷம் என்னுடைய பேச்சுக்கு நிலமன்று' என்கிறார். உன் உலப்பில் கீர்த்தி வெள்ளத்தின் கரைக்கண் என்று செல்வன் நான்? வல்ல அம்சத்தைச் சொன்னாலோ வென்னில், - உன்னுடைய அபரிச்சேத்யமான ப்ரணயித்வ குணத்தின் கரையிலும் ஒருநாளும் செல்லமுடியாது. [காதல் மையலேறினேன்] - நிர் பின்னை உபக்ரமிப்பானென்? என்னில், - ஸந்தேஹத்தாலே மதிக்கெட்டேன். [புரைப்பிலாத பரம்பரனே பொய்யிலாத பரங்குடரே] - உன்னுடைய ப்ரணயித்வகுணத்தில் ஒன்றும் குறையாமே எனக்குக் காட்டி என்னோடேகலந்த கலவியையே திரவதிகதேஹஸ்ஸாகவுடையவனே! ப்ரணயித்வப்ரகர்ஷமும் அத்தால் வந்த ஹர்ஷப்ரகர்ஷமும் வடிவிலே காணலாய்ப்படி யிருக்கிறபடி யென்றுமாம். [இரைத்து நல்ல மேன் மக்களேத்த யானு மேத்தினேன்] - பரமபக்தி யுத்தரான அயர்வறுமமரர்கள் யதாயலம் வருந்தி யேத்தினுப்போலே நானும் ஏத்தினேன்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ‘அநுபூதமானது பேசத் தட்டு என்?’ என்ன,—‘உன் ப்ரணயித்வப்ரக்ஷம் என்னுடைய பேச்சுக்கு நிலமன்று’ என்கிறார். [உரைக்க இதுயாதி]-எனக்கு ச்ரத்தையுண்டு என்று, ப்ரணயித்வகுணத்துக்கு என்னால் பாசுரமிட்டுச்சொல்லப்போமோ? வல்ல கொற்றம் பேசினாலோ வென்னில்,—‘உன்னுடைய முடிவில்லாத ப்ரணயித்வத்தால் வந்த கீர்த்தியின் வெள்ளத்தின் கரையிலே என்று செல்லக்கடவேன்? ஒருகாலத்திலும் முடியாது. ‘ஆனால், நீர் பேச உபக்ரமிப்பானென்?’ என்னில்,—‘ப்ரேமாந்தராய் ப்ரமித்தேன். ப்ரமாலம்பநம் ஏது?’ என்ன, நித்யஸூரிகள் ஏத்தக் காண்கையாலே பேசினேன்; நித்யஸூரிகளோடு இவரோடு வாசியற்றிறே விஷயமிருப்பது. [புரைப்பிலாத பரம் பரணே பொய்யிலாத பரஞ்சுடரே] - நிரவதிகமான ப்ரணயித்வகுண ஸத்பாவத்தில் கண்ணழிவில்லாதாப் போலே என்னோட்டை ஸம்சலேஷத்திலும் புரையின்றியே அத்தால்வந்த புகர் வடிவிலே தோற்ற இருக்கிற வனே! ‘ஸர்வஸமாத்தபரன்’ என்னுமதில் கண்ணழிவில்லாதாப்போலே என்னோடு ஸம்சலேஷித்து உண்டான புகரிலும் கண்ணழிவற்றிருக்கிறவனே யென்றுமாம். [இரைத்து இதுயாதி]-பரமபக்தியுத்தரான நித்யஸூரிகள் கடல் கிளர்ந்தாப்போலே இரைத்துஏத்தக் காண்கையாலே நானும் ஏத்தினேனித்தனே போக்கி நான் சக்தனாய்ப் பேசினேனோ? என்கிறார்.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. ‘அநுபூதமானது பேசத்தட்டு என்?’ என்ன, ‘உன்ப்ரணயித்வப்ரக்ஷம் என்னுடைய பேச்சுக்கு நிலமன்று’ என்கிறார்.

[உரைக்க வல்லேனல்லேன்] உன்ப்ரணயித்வகுணத்தை அநுபவித்துக் குமிழி நீருண்டு போமித்தனைபோக்கிப் பேசித் தலைக்கட்ட மாட்டுகிறிலேன். எல்லாம்பேசுவொண்ணாதாகில் பேசலாம்அம்சம் பேசினாலோ? என்னில், [உன்இதுயாதி] உன்னுடைய முடிவில்லாத ப்ரணயித்வத்தால் வந்த கீர்த்திஸாகரத்தினுடைய கரையிலேதான் என்னாலே செல்லப்போமோ? இப்படி கரையருகும் செல்ல அரிய விஷயத்தில் நீர் பேசுவதாக உத்தயோகிப்பானென்? என்னில், [காதல்மையலேறினேன்] என்ப்ரேமத்தாலே மிக்க கலக்கத்தை யுடையனானேன். பிச்சேறினரை ‘நீ இப்படி செய்வானென்?’ என்னக்கடவதோ? இவ்விஷயத்தில் நீர் ப்ரமிப்பானென்? ப்ரமிப்பார்க்கு ஓராலம்பநம் வேண்டாவோ? என்ன, ‘நித்யஸூரிகள் பித்தேறி யேத்தக்கண்டேன்; அத்தாலே செய்தேன்’ என்கிறார். நித்யஸூரிகளோடு இவரோடு அவன் தன்னோடு வாசியற்றிறே இவ்விஷயம் இருப்பது. ஸர்வஜ்ஞனும் ஸர்வசக்தியான தான் அறியப்புக் காலும் தனக்கும் தன் தன்மை அறிவு அரியனாய்நே இருப்பது; தன்கை ய்றியப் புக்க வேதங்கள் பட்டது படுமத்தனை தானும். [புரைப்பிலாத பரம்பரணே பொய்யிலாத பரஞ்சுடரே] நீ ஸர்வஸமாத்தபரனாய் இருக்கிற இருப்பில் புரையில்லாதப்போலே, என்னோட்டைக் கல்வியால் வடிவிற்பிறந்த புகரிலும் புரையின்றிக்கே யிருக்கிறவனே! அன்றிக்கே, நிரவதிகமான ப்ரணயித்வ குணஸத்பாவத்தில் கண்ணழிவில்லாதாப்போலே, என்னோட்டைக்கலவியிலும் பொய்யின்றிக் கே அத்தால் வந்த புகர் வடிவிலேதோற்ற இருக்கிறவனே! என்னுதல். [இரைத்து இதுயாதி:] பரமபக்தியுத்தராய்க்கொண்டு கடல்கிளர்ந்தாப்போலே இரைத்துக் கொண்டு நித்யஸூரிகள் ஏத்தக் காண்கையாலே நானும் ஏத்தினேனல்லது நான் சக்தனாய் ஏத்தினேனோ? என்கிறார்.

யானுமேத்தி ஏழுலகும்முற்றுமேத்தி* பின்னையும்
தானுமேத்திலும் தன்னையேத்தவேத்தஎங்கெய்தும்*
தேனும்பாலும்கன்னலும் அமுதுமாகித்தித்திப்ப*
யானும்எம்பிரானையேஏத்தினேன் யானுய்வானே.

(10)

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், ‘என்னாலும் ஸம்ஸ்தலோகங்களாலும் ஸர்வேசுவரனான தன்னாலும் புகழ்த்து முடிக்கவொண்ணாத ப்ரணயித்வகுணவிசிஷ்டனான தன்னை ஸயதையின் மிகுதியாலே விடமாட்டாதே நான் உஜ்ஜிவிக்கக்கூக ஏத்தினேன்’ என்கிறார்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், 'ஸ்வபரவிபாகமின்றிக்கே ஈச்வர ஈசிதவ்ய விபாகமின்றிக்கே ஏககண்ட்ட ராய் ஏத்தினாலும் ஏத்தப்போகாத விஷயத்தை என்னுடைய செல்லாமையாலே ஏத்தினேன்' என்கிறார். [யானுமேத்தி இதுயாதி] - மயர்வறமதிநலமருளப் பெற்ற நானும், அந்யபரராய் அஐரூரானவர்களோடு அந்யபரராய் ஜ்ஞாநாதிகரானவர்களோடு வாசியறவும், ஸ்வவ்யதிரித்தருடைய ஜ்ஞாநத்துக்கு ஊற்றாய் ஸ்வதஸ் ஸர்வஜ்ஞாயத் தொடங்கினகார்யம் தலைக்கட்டவல்ல ஸர்வசக்தியான தானும் ஏத்தினாலும். [தன்னை இதுயாதி] - ஏத்தின அம்சம் அளவுபட்டு ஏத்தாத அம்சம் விஞ்சும்படியிருக்கும். [எங்கு' எய்தும்] - எங்கே கிட்டும்? 'இப்படி அபரிச்ச்சிந்மென்று அறிந்த நீர் இவ்விஷயத்தில் இழிவானென்? என்னில்,—"ஸ்ர்வரஸ:" என்கிற ரஸ்யதையாலும் தன்ப்ரணயித்வகுணத்தை உபகரித்த உபகாரஸம்ருதி யாலும் இழிந்தேன்; 'திருப்பாவாடை ரஸித்தது' என்னு, தன்வயிறு அறியாதே பரிச்ச்சேதிக்க இழிவாருண்டோ? என்னில்,—கலியர் மேல்விழும்போது விவேகித்தோ இழிவது? [யான் உய்வானே] - தேச கால விப்ரக்ருஷ்டமான அவனுடைய படிக்கைக் காணவேனுமென்று ஆசைப்பட்ட நான் உஜ்ஜீ விக்மைக்காக: பரிச்ச்சேதிக்கைக்காக வன்று.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. 'நானும், ஸமஸ்தலோகங்களும், ஸர்வேச்வரனும் ஏககண்ட்ட ராய் ஏத்தினாலும் ஏத்தப்போகாத விஷயத்தை என்செல்லாமையாலே ஏத்தினேன்' என்கிறார்.

[யானும் ஏத்தி] மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்ற நானும் ஏத்துவது. [ஏழுலகும் முற்று மேத்தி] விசேஷஜ்ஞரோடு அவிசேஷஜ்ஞரோடு வாசியற 'சிறியார் பெரியார்' என்னுதே ஸர்வரும் ஏத்துவது [பின்னையும் தானுமேத்திலும்] ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞாயத், தொடங்கின கார்யம் செய்துதலைக் கட்டுகைக் கீடான ஸர்வசக்தியுமான தானும் ஏத்துவது. இப்படி எல்லாரும் ஒருமிட்டாய் ஏத்தினாலும், பின்னையும் ஏத்தினவிடம் அளவுபட்டு ஏத்தாத இடம் விஞ்சியாயிற்று இருப்பது விஷயம். அந்யபரரோடு அந்யபரரோடு அளவுடையாரோடு அளவிலிகளோடு வாசியில்லை. விஷயத்தை எல்லாகாணவொண்ணுமைக்கு. ஆனால், நீர் ஏத்த இழிவானென்? என்னில், [தேனும் இதுயாதி] ஸர்வரஸ: என்கிற விஷயத்தினுடைய ரஸ்யதை யாலும், 'நாம் இவ்விஷயத்திலே இழித்து ஏத்துவோம்' என்னும்படி தன் ப்ரணயித்வ குணத்தை உபகரித்த உபகாரகனாகையாலும் ஏத்தினேன். இனிதென்றும் உபகாரக னென்றும், அசக்தரானநீர் இதிலிறியக்கடவிரோ? என்ன, [யான் உய்வானே] ஏத்தாவிடில் பிழையாதா தேத்துமத்தனையன்றோ?

உய்வுபாயம்மற்றின்மைதேறிக் கண்ணனென்கழல்கள்மேல்*

செய்யதாமரைப்பழனத் தென்னன்குருகூர்ச்சடகோபன்*

பொய்யில்பாடலாயிரத்துள் இவையும்பத்தும்வல்லார்கள்*.

வையம்மன்னிவீற்றிருந்து விண்ணும் ஆள்வர்மண்ணாடே. (11)

ஒ.—நிகமத்தில், 'ஈச்வரனுடைய உபயனிபூதியும் இத்திருவாய்மொழியப்பயனித்தார் இட்ட வழக்காம்' என்கிறார். [உய்வு உபாயம் என்று தொடங்கி] - ப்ரணயித்வம் பேசியல்லது வேறு தரிக்கைக்கு உபாயமில்லாமையை அநுஸந்தித்து நிரதியபோக்யமான க்ருஷ்ணனுடைய திருவடி களிலே சிவந்திருந்த தாமரைவையுடைய பழனத்தைபுடைத்தான தென்னாட்டுத்திருநகரியையுடைய ஆழ்வாருடைய ஆழிரத்திருவாய்மொழியிலும் 'இப்படி எம்பெருமான் நிரவநிகமான அமிதிவேசத் தோடே கலந்து பரிமாறின பரிமாற்றத்தில் ஒருபொய் இல்லை; மெய்' என்று சொல்லுகிற இத்திருவாய் மொழிவல்லார். [வையம் மன்னி வீற்றிருந்து] - வைய்ணவமூயோடே கூடி நெடுங்காலம் பூமியிலே இருந்து.

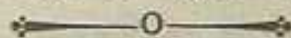
இ.—நிகமத்தில், 'அவனுடைய உபயனிபூதியும் இத்திருவாய்மொழி யப்பயனித்தார் இட்டவழக்கு' என்கிறார். [உய்வு உபாயம் இதுயாதி] - அவன்ப்ரணயித்வகுணத்தைப் பேசாவிடில் உஜ்ஜீவநோபாய மில்லையென்று தெளிந்து. [மற்று இன்மை] - வேறுஇல்லாமை. அவதரித்துத் தன்ப்ரணயித்வகுணத்தை ஆவிஷ்கரித்த க்ருஷ்ணன்திருவடிகளிலே. [செய்ய இதுயாதி] - ஆழ்வார் ப்ரணயித்வகுணதுஸந்தாத்

தாலே தரித்தவாரே ஊரும் தனிரும்முறியு மாயிற்று: “அகாலபலினோ வ்ருக்ஷா:” சிவந்த தாமரையை யுடைய பழனங்களை யுடைத்தாய்த் தெற்குத்திக்குக்கு சலாக்யமான திருநகரியையுடைய ஆழ்வார். “நதே வாகந்ருதா காவ்யே காசிதத்ர பவிஷ்யதி” என்கிறபடியே திருவாய்மொழியெல்லாவற்றுக்கு மாதல், அவாப்தஸமஸ்தகாமன் ஒருஸம்ஸாரியினுடைய ஸத்தாதிகளே தனக்குபோகோபகரணமாக இருந் தான்” என்கிற ப்ரணயித்வத்தில் ஒருபொய்யின்றிக்கேயிருக்கிற பத்து என்னுதல். [வையம் இத்யாதி] - ‘பூமியிலே எம்பெருமானார் எழுந்தருளியிருந்த காலம் குறைவற்ற ஸ்ரீவைஷ்ணவஹ்நியோடே இருந்தது, நம்மைப்போலே ‘வாய்ப்புகுசோற்றைப் பறிகொடாதே’ என்று சீயர் உருத்தோறும் அருளிச்செய்வார். [விண்ணும் இத்யாதி] - இங்கே இருக்கச்செய்தே பரமபதம் தங்கள் சிறுமுறிப்படியே செல்லும்படி ஆள்வர்கள்; அங்கே சென்றால், “ஆண்மின்கள்வானகம்” என்னுமளவன்று.

ஈடு.—நிகமத்தில் ‘சச்வரனுடைய உபயவிபூதியும் இத்திருவாய்மொழி அப்யஸித்தார் இட்ட வழக்கு’ என்கிறார்.

[உய்வுஉபாயம்மற்றின்மைதேறி] அவனுடைய ப்ரணயித்வகுணத்தைப் பேசித் தலைக் கட்டவல்லராயன்று இவர் பேசிற்று: இது ஒழிய தரிக்கைக்கு உபாயமில்லையென்று தெளிந்து. [கண்ணனொண்கழல்கள்மேல்] பரமப்ரணயியானத்தை அவதரித்து ஆவிஷ்கரித்த க்ருஷ்ணன் திருவடிகளிலே. [செய்ய இத்யாதி] அவனுடைய ப்ரணயித்வ குணநுஸந்தானத்தாலே இவர் தரித்தவாரே, ஊரும் *அகாலபலினோ வ்ருக்ஷா: என்கிறபடியேயாயிற்று. சிவந்த தாமரையை யுடைய பழனங்களை யுடைத்தாய்த் தெற்குத் திக்குக்கு சலாக்யமான திருநகரியை யுடைய ஆழ்வார் அருளிச்செய்த. [பொய்யில்பாடல் இத்யாதி] *நதே வாகந்ருதா காவ்யே காசிதத்ர பவிஷ்யதி* என்கிறபடியே திருவாய்மொழி யெல்லாவற்றுக்குமாதல்; அவாப்தஸமஸ்த காமனான ஸர்வேச்வரன் ஒரு ‘நித்ய ஸம்ஸாரியோடே இப்படி விரும்பிவந்து கலந்து, இவருடைய ஸத்தாதிகளே தனக்கு போகோபகரணமாக இருந்தானென்கிற ப்ரணயித்வ குணத்தில் பொய்யின்றிக்கே யிருக்கிற பத்து என்னுதல். பொய்யில்லாத ஆயிரம் என்றபோது, அவ்வோபாதி இதுக்கும் வருமிதே. [வையம்மன்னி இத்யாதி] பூமியிலே எம்பெருமானாரைப்போலே ஸ்ரீவைஷ்ணவஹ்நியோடே நெடுங்காலம் இருந்து. [விண்ணும் ஆள்வர்மண்ணோடே] இங்கேயிருக்கச்செய்தே பரமபதம் தங்கள் சிறுமுறிப்படி செல்லும்படி ஆள்வர்கள்; அங்கே போனால் “ஆண்மின்கள்வானக மாழியான் தமர்” என்கையன்றிக்கே இங்கே யிருக்கச்செய்தே தாங்களிட்ட வழக்காகப்பெறுவர். ‘வையம்மன்னிவீற்றிருந்து’ என்கிற விடத்தே “நம்மைப்போலே வாய்ப்புகுசோறாகப் பறிகொடாதே, நெடுங்காலம் பூமியிலே ஸ்ரீவைஷ்ணவஹ்நியோடே *நாட்டாரோடியல்வொழிந்து* என்கிறபடியே தங்கள்வயா வ்ருத்தி தோற்ற இருக்கப் பெறுவர்கள்” என்று சீயர் உருத்தோறும் அருளிச்செய்வார். பால்யத்திலே பட்டரைப் பறிகொடுத்தாரிதே அவர்.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

நான்காம் திருவாய்மொழி—மண்ணையிருந்து : ப்ரவேசம்

ஒ.—நாலாந்திருவாய்மொழியில், இப்படிப் பிறந்தப்ரணயித்வாதுலத்தான ஐந்தித பரிதி ஸாத்மிக்கைக்காக இவருடைய ப்ரக்ருதி யறிந்திருந்துள்ள எம்பெருமான் இவரோடாக கலவியை தெகிறந்திக, இப்படி ப்ரணயியான இவனைக் காணப்பெறுமையாலே பிச்சேறி ஏதேனும் ஒருபடியாலே அவனோடு ஸத்ருசமான பதார்த்தங்களையும் அவனோடு ஸம்பந்திகளான பதார்த்தங்களையும் கண்டு தெரிவித்தேறி அவனைக் காணப்பெறுமையாலே ஸ்யஸநப்படாநின்ற ஆழ்வார் தம்முடைய தசையை அத்யாயதேசத்தாலே பேசியருளுகிறார்.

இ.—நாலாந்திருவாய்மொழியில், இப்படிப் ப்ரணயித்வா நுஸந்தாந்தாலுள்ள கிரவதிக ப்ரீதியாலே ஆச்ரயம் அழியும்படி வர. இவர்ப்ரக்ருதியை அழியும்வனாகையாலே ப்ரீதி அரையாறுபட்டு ஸாத்தியிக்கைக்காக அவன் பேரறிந்த, பிரிந்தது அவனையாகையாலே ஆற்றுமை மேலிட்டு தனலுப்தா கிழிச்சீரையை விழவிட்டால் போலியான முடிகளை 'அது அது' என்று ப்ரமிக்குமாபோலே அவனோடு ஸத்ருசமாயும் ஸம்பந்திகளாய் மிருந்த பதார்த்தங்களை 'அவன் அவன்' என்று பிச்சேறும்படியாகத் தமக்குப்பிறந்த அவஸாதத்தை, கலந்து பிரிந்து பிரிவாற்றுமையாலே இப்படி அலமாக்கிருளொரு பிராட்டிதையை அநுஸந்தித்தாள் ஒரு திருத்தாயார்பாசுரத்தாலே அருளிச்செய்கிறார். திருத்தாயார் இவள்கலைசத்தைச் சொல்லுவது, இவள்பாசுரத்தைச் சொல்லுவது, இத்தால் தனக்கு உண்டான நலிவைச் சொல்லுவதாய்க் கொண்டு கைவாங்குமளவிலே வந்து முகங்காட்டி ஆச்வஸிப்பித்தானா யிருக்கிறது.

ஈடு.—கிழித்திருவாய்மொழியில் அவனுடைய ப்ரணயித்வகுணத்தை அநுஸந்தித்துப் பிச்சேறினார். இவர்க்குக் கீழ்ப்பிறந்த கிரவதிகப்ரீதியானது இருவருடைய ஆச்ரயமும் அழியுமென்னும்படியாயிற்று. அந்த ரஸத்தை அரையாறுபடுத்தி ஸாத்தியிக்கைக்காக அக்கலவியை அல்பம் நெகிழிசென்றான் ஈச்வரன். ஆனாலும், பிரிந்தது அவனையாகையாலே அது தன்கார்யம் செய்தன்றி நில்லாதே; ஆற்றுமைமீதுார்த்து, தனலுப்தானவன் கிழிச்சீரையைக் கெடுத்தால் அத்தோடு போலியான முடிகளெல்லாம் அவ்றித்தவிழ்த்துப் பார்க்குமாபோலே, "வைப்பாம் மருந்தாம்" என்னும்படியே இவர்க்குச் சேமநிதியிறே அவன்; ஆகையாலே, அவனோடு ஸத்ருசபதார்த்தங்களையும் ஸம்பந்தி பதார்த்தங்களையும் அகப்பட அவனாகக்கொண்டு ப்ரமித்துக் கிட்டிப்பார்த்து அவனன்றிக்கே யொழிந்தால் மீளவும் மாட்டாதே நோவுபட்டுச்செல்லுகிறது. *கவசிதுத்ப்ரமதே வேகாத் கவசித்விப்ரமதே பலாத் | க்வசிந் மத்திவாபாதி கான்தாந்வேஷணதத்ப்ர:* என்கிறபடியே பிராட்டியைப்பிரிந்த அநந்தரம் ஆற்றுமையாலே மேல்நோக்கிப் பார்த்து விலங்க ஸஞ்சரிப்பது, அதுதானும் மாட்டா தொழிவது, ஒரு வருஷத்தில் நின்றும் வருஷாந்தரத்திலே சென்று கிட்டுவது, 'மைதிலியைக் கண்டிகோளோ?' என்றுகேட்பது, ஆனாறுபெண்ணாறுக ளொன்றின்றிக்கே தேடுவதாய் அவர்பட்டாப்போலே இவளும் அப்படியே படுகளுள் இப்போது. இப்படி நோவுபடுகிற இவள்தையை அநுஸந்தித்த திருத்தாயார், இவள்படுகிற பாடுகளையும் இவள்சொல்லுகிற வார்த்தைகளையும் சொல்லி, இதுகண்டு தான்பொறுக்கமாட்டாமே நோவுபடுகிறபடியும் சொல்லி இவள் கைவாங்குமளவாக, அவன் வந்து முகங்காட்டி ஆச்வஸிப்பிக்கத் தரித்ததாய்த் தலைக்கட்டுகிறது, இத்திருவாய்மொழி.

மண்ணையிருந்துதுழாவி வாமனன்மண்ணரிதுவேன்னும்*

விண்ணைத்தொழுது அவன்மேவு வைகுந்தமென்றுகைகாட்டும்*

கண்ணையுண்ணீர்மல்கநின்று கடல்வண்ணென்னுமன்னே! *என்

பெண்ணைப்பெருமயல்செய்தார்க்கு என்செய்கேள்பெய்வகையிரே. (1)

ஓ.—முதற்பாட்டில், வினாவ வந்தவர்களுக்குத் தன்மகள்படிகளை அதிவிநாதின்கொண்டு, 'இப்படி இவளை எம்பெருமான் பிச்சேற்றினான்; இதுக்கு என் செய்வேன்?' என்று திருத்தாயார் துக்கிக்கிறாள். [மண்ணை என்று தொடங்கி] - பூமியைப் பல்காலும் ஸ்பர்சிக்கிறது ஸ்ரீஹமநன் அளந்த மண் என்னும் ஆதரத்தாலே என்று கருத்து. [விண் என்று தொடங்கி] - நாமலாம்பத்தாலே ஆகாசத்தைத் தொழுது அவன் நிரந்தரவாஸம் பண்ணுகிற வைகுந்தம் என்று சொல்லப்பெற்றுப் பல்ஹாநியாலே மாட்டாதொழிந்து ஹஸ்தசேஷையாலே காட்டாதித்தும். திருநாட்டில் அவன் இருக்கிற படியைக் காணப்பெருமையாலே கண்ணீர் மல்கும்படி நின்று தன் ஆற்றுமையாலே சாமஹமான திருநிறத்தை நினைத்து 'கடல்வண்ணன்' என்னும். [அன்னே] - செயலறுதியாலே சொல்லும் சொல்; 'மன்னே' என்றபோதும் இதுவே பொருள். [பெய்வகையிரே] - உங்களைப்போலே கையும் லகையுமாயிருக்க இவளைக்காணவல்லேனே என்று கருத்து.

85.—முதற்பாட்டில், வினவ வந்தவர்களுக்குத் தன்மகளை அவன் பிச்சேற்றினபடியைச் சொல்லி “இதற்கு என்செய்கேன்?” என்கிறான். [மண்ணை] - பூமியை. ப்ரா தேசிகமான அவன்; “மண்முழுது மகப்படுத்துகின்ற” என்கிறபடியே திருவடிகளுக்கு உட்பட்ட பூமி அடங்க. “மயாது பக்த்யா தஸ்யைவ வாமநஸ்யோபபுஜ்யதே”. ‘இருந்து’ என்கையாலே, முன்பு ஸ்த்திதிகமநசயநாதிகளிலே அரதியாய்ச் சென்றவன் தோற்றுகிறது. [துழாவி] - பித்தோபஹதர் சந்தர்பங்கத்திலே கை வைக்குமாபோலே விரஹாக்ஷியை வைக்கத் தத்ஸம்பந்தமுள்ள தொன்றிலே கையைவைக்கிறான். [வாமனன்மண் இது என்னும்] - ‘பிச்சேற்றிப்போலே மண்ணைத் துழாவுகிறதென்?’ என்ன, அந்தாதாதோடே ‘ஸ்ரீவாமன தன்றே?’ என்னுமின்றான்; மஹாபலியது மன்று, இந்தரனது மன்று; தத்ஸம்பந்தமே யாயிற்று, இவளுக்குத் தோற்று கிறது [இது என்னும்] - ‘ப்ரத்யக்ஷத்திலும் ஸம்சய முண்டோ?’ என்னுமின்றான். பூதகாலத்திலுள்ளதும் வர்த்தமான காலத்திற்போலே தோற்றுகிறதிறே, இவளுக்கு: ஆனாலும், அளந்தவனைக் காண வொண்ணாதே இப்போது. [விண்ணை இப்போது] - ஆகாசத்தைத் தொழுது ‘என்னோட்டைக் கலவி போலேயும் அவதாரம் போலேயும் பிரிவோடே வ்யாப்தமாயிருக்கையன்றிக்கே அவன் நித்யவாஸம் பண்ணும் பரமபதம் என்று சொல்லப்புகு, பலஹாநியாலே தலைக்கட்ட மாட்டாதே ஹஸ்தசேஷ்டையாலே காட்டாறிற்கும். ஆகாசத்தைத் தொழுகிறது: நாமஸம்யத்தாலும் ஊர்த்வதையாலும். [அவன்மேல் வைகுந்தம்] - பூதகாலத்திலுள்ளது காண்கிறப்போலே லோகாந்தரத்திலுள்ளதும் காணவல்லாயிருக்கிறபடி. ஆர்ஷ்டஷேணஞ்சரமத்திலே நிற்க, பரமபதம்தோற்றுகிறதிறே பாவபந்தத்தாலே. [என்று கைகாட்டும்] - நித்யஸூரிகளநுபவத்தை அநுஸந்தித்துத் தனக்கும் ப்ராப்தி ஒத்திருக்கக் கிடையாமையாலே நா தளர்த்து குறையும்; ஹஸ்தமுத்தரையாலே காட்டாறின்றான். [கண்ணை உளரீர்மல்க நின்று - ‘ப்ராப்தி ஒத்திருக்க இவ்வநுபவத்தை இழப்பதே!’ என்று கண்ணரீர் பாயாநின்றான். கீழ் அவதாரத்தை அநுஸந்தித்தபோது கண்ணரீர் பாய்ந்திலன். அவர்களிலே பிரிகதிர்ப்பட்டுப் போந்தாளொருத்தி யென்னும்படியிறே இவள்படி. [கடல்வண்ண என்னும்] - அத்நேசத்திலிருக்கும் ச்ரமஹரமான வடிவைச் சொல்லாநின்றான்; இவளைப் பிச்சேறப் பண்ணின வடிவாயிற்று. [அள்ளே] - அம்மே/ என்னுதல்; மண்ணே என்னுதல். இரண்டும் - விஷாதஸூசகமான அவ்யயம். [என் பெண்ணைப் பெருமயல் செய்தார்க்கு] - கலவிக்கும்உட்படமாட்டாத பருவமாயிருக்க, கலந்தார்க்கும் அவ்வருகான ஆர்த்தியையாயிற்று விளைத்தது. [என் பெண்ணை] - நாட்டார் பிச்சையுந் தவிர்க்கவல்ல என்மகளைக் கிடர், [பெருமயல்] - பெரும்பிச்சு. ஸத்ருசபதார்த்தத்தையும் ஸம்பந்திபதார்த்தத்தையும் அவனாக ப்ரமிக்கும் பிச்சு. [என் செய்கேன்] - அவனை வரப்பண்ணுவேனோ? இவளை ஆறியிருக்கப் பண்ணுவேனோ? நான் பொறுத்திருப்பேனோ? [பெய்வனையிரே] - கையிலே இடப்பட்ட வனையையுடைய நீங்கள் இவள் கையில் வளை தொங்கும் மருந்து சொல்லவல்லிகோளே.

86.—முதற்பாட்டு. வினவவந்தவர்களுக்குத் தன்மகன்செய்தியை அறிவியா நின்று கொண்டு, ‘இப்படி இவளை எம்பெருமான் பிச்சேற்றினான்; நான் இதுக்கு என்செய்வேன்?, என்கிறான்.

[மண்ணையிருந்து துழாவி] “மண்முழுதுமகப்படுத்துகின்றவெந்தை” என்கிறபடியே அவன் திருவடிகளுக்கு உட்பட்ட பூமிப்பரப்பைய இருந்து துழாவாறிற்கும். அவன்ஸம்பந்தம் கொண்டே இத்தை விரும்புகிறது. அது ப்ரா தேசிகமன்றே. *மயாது பக்த்யா தஸ்யைவ வாமநஸ்யோபபுஜ்யதே*. ‘முன்புதோற்றுகிற சோகை யென்னென்பது?’ என்று பெருமாள் கேட்டருள, பண்டு ‘வித்தாச்சரமம்’ என்று ஸ்ரீவாமன் எழுந்தருளியிருந்த தேசமாயிற்று; அவன் எழுந்தருளினபின்பு அவன்பக்கல் பக்தியாலே விடமாட்டாமே அம்மண்ணை மோந்து கொண்டு கிடப்பன்’ என்னுமிதே விச்வாமித்ரன். *விஷ்ணுர் மாநுஷருபேண சசார வஸுதாதலே* என்று அவன்பக்கல் ருசியுடையார் விடமாட்டார்களிறே. [இருந்து] இவ்விருப்புக்குப் பூர்வாஷணத்தில் ஸ்த்திதிகமநசயநாதிகளில் ஒருவியதியின்றிக்கே நோவுபட்டமை தோற்று கிறது. [துழாவி] இதுதன்னை விடமாட்டாமையும் தோற்றுமிதே; பித்தோபஹதன் சந்தர்பங்கத்தில் நின்றும் கை வாங்கமாட்டாதாப்போலே; கைவாங்கில் விரஹாக்ஷியாலே வேம்போலே. தாங்கள் தெளிந்திருக்கிறார்களாய் ‘இவன் ப்ரமித்தாரைப்போலே செய்கிற தென்னென்பது?’ என்பார்களே, அவர்களை ‘நீங்கள் ப்ரமித்திகோளோ?’ என்னுமாயிற்று

இவன். [வாமனன்மண்ணிதுவென்னும்] [வாமனன்மண்ணன்றோ இது? என்னும். அடியிலே பிறந்துடைய கந்தமன்றோ? என்னுளின்றோ. *கந்தவதீ ப்ருதிவி* என்றிறே நாட்டில் ப்ரஸித்தி: *ஸ்ரவகந்த* என்கிற விஷயத்தோட்டை ஸம்பந்தமேயாயிற்று இவன் அறிவது. அவன் இரந்து தனக்காக்கிக்கொண்டதன்றோ என்னுளின்றோ. அவனதானால் இந்த்ரனுக்குப்போலே கொடுக்கவேண்டாகாணும் இவனுக்கு; அவனதானபோதே இவளதாயேயிருக்கும்; 'அவன தன்றுகாண்' என்று இவனை மீட்கவொண்ணுதே. [இது வென்னும்] ப்ரத்யக்ஷத்திலும் உங்களுக்கு ஸம்சயம் அநுவர்த்தியாகின்றதோ? என்னும். பூதகாலத்திலுள்ளதும் இவனுக்கு வர்த்தமானகாலத்திற்போலே தோற்றுகிறவித்தனை போக்கி, அளந்தவனை இப்போது காண வொண்ணுதே. [விண்ணைத்தொழுது] கழிந்தகாலத்திலுள்ளதும் வர்த்தமானகாலத்திற்போலே தோற்றுகிறப்போலே, லோகாந்தரத்திற்பரிமாற்றமும் இங்கே தோற்றுகின்றது. "அக்கரை, இக்கரை" என்னும்படி, அவர்களுக்கு இவ்விடத்திலும் அவ்விடம் அணித்தாய்த்தோன்று மிறே; நமக்கு அவ்விடத்திலும் இவ்விடம் அணித்தாயிருக்குமாபோலே. ஆர்ஷ்டிஷேணாசுரமத் திலே நின்று பரமபதங் கண்டார்களிறே சிலர். நாமஸாம்யத்தாலும், ஊர்த்வாகாரத்தாலும், இவ்வாகாசத்தைப் பரமபதமென்று தொழாநிற்கும். [அவன்மேவு வைகுந்தம்] என்றோடே கலந்து அகன்றவிடம்போலே பிரிவோடே வ்யாப்தமாயிராதே அவன் நித்யவாஸம் பண்ணும் தேசம்என்னுளின்றோ. அவதாரவ்யாப்தத்தியும் தனக்கு இமக்கவேண்டாமையும். [கை காட்டி] அவன் ஏகரூபமாயிருக்கிற இருப்பை அனுஸந்தித்து, அவ்விருப்பிலும் தான் அநுபவிக்கப் பெறுமையாலே நடுவே தளர்ந்து, சொல்லப்புக்க வார்த்தை தலைக்கட்ட மாட்டாதே ஹஸ்தமுத்தரையாலே தலைக்கட்டாநின்றோ. 'பரமபதத்திலே நித்யஸூரிகள் நித்யாநுபவம்பண்ணுகிற, அவர்களோடொத்தப்ராப்தி நமக்கும் உண்டாயிருக்க, நாம் இமப் போமே' என்று தளர்ந்து தொடங்கினவார்த்தை தலைக்கட்டமாட்டுகிறிலன். [கண்ண யுண்ணீர்மல்களின்னு] அவதாரம்போலன்றிக்கே என்றுமொக்க அநுபவிக்கலாம்படி யிருக்கிற பரமபதத்திலிருப்பிலும் நான் இமப்பதே என்று கண்ணீர்மல்குமாயிற்று. [கடல்வண்ண னென்னும்] அவ்வடிவைக்காட்டிக் காணும் இவனை அவன் பிச்சேற்றிற்று; இவனும் தன்னைப் பிச்சேற்றினபடியே சொல்லா நின்றோ. ஒருகருங்கடல் வடிவுகொண்டு செவ்வையிருந்தாற் போலே அங்கிருக்குமிருப்பைச் சொல்லும். [அன்னே] 'அம்மே' என்று விஷாதாதிசய ஸூசகமாயிருப்பதொரு அவ்யயம். மன்னே என்னவுமாம். [என்பெண்ணை] *யுவதிச்ச குமாரினீ* என்கிறபடியே கலவியிலும் உட்புகமாட்டாத பருவமாயிற்று இவளது. [பெரு மயல் செய்தார்க்கு] தம்மைக்கலந்து பிரிந்தார் படும் வ்யஸநத்தனவுமல்ல இவளைப்படுத்திற்று. ஸத்ருசபதார்த்தத்தைக் கண்டு கலங்கினான் இவனேயிறே. [என்செய்கேன்] இவளாற்றாமை தீர அவனை வரப்பண்ணவோ? 'அவன்வருமளவும் க்ரமப்பாப்தி பார்த்து ஆரியிருக்க வேணும் காண்' என்று இவனைத் தரிப்பிப்பேனோ? [பெய்வகையிறே] இடப்பட்ட வகையையுடையிர்! ப்ரளயத்திலே புறவடிநகையாமேயிருப்பாரைப்போலே, இவ்வளவிலும், கையும் வகையுமா யிருப்பதே நீங்கள்! நீங்கள் வளைதொங்குகைக்குச் செய்த பரிஹாரத்தைச் சொல்லவல்லி கோளே; நானும் கைமேலே அநுஷ்டித்துப்பார்க்க.

பெய்வளைக்கைகளைக்கூப்பிப் பிரான்கிடக்கும்கடலென்னும்*

செய்யதொர்ஞாயிற்றைக்காட்டிச் சிரீதரன்மூர்த்திசுதென்னும்*

நையும்கண்ணீர்மல்கநின்று நாரணனென்னுமன்னே* என்

தெய்வவுருவிற்கிறுமான் செய்கின்றதொன்றறியேனே.

(2)

ஒ.—இரண்டாம் பாட்டில், 'அப்ராக்குதருபையான இவன் செங்கிறன ஒன்றும் தெரிகிறதில்லை' என்கிறோள். [பெய்வளைக் கைகளை] - 'கடல் வண்ணன்' என்று அநுஸந்திக்கையாலே பூரித்த வளைகளை யுடைத்தான கைகளை. [பிரான்] - உபகாரசிலன். [செய்யது] என்று தொடங்கி - ஆதித்யனும் ப்ரபையும் சேர்த்திருக்கிறபடியைக் கண்டு 'இது ஸ்ரீதரனுடைய வடிவு' என்று ஹ்ருஷ்டையாம். 'பெரிய

விராட்டியார் ஸத்திஹிதையா யிருக்கச்செய்தே நான் அவனைப் பெறுதொழிவதே!” என்று சிதிலையாம் அந்தசைதிலயத்தாலே கண்ணீர்மல்க நின்று தன்னுடைய தாரணர்த்தத்தமாகத் தன்னோடு அவனுக்கு உண்டான ஸம்பந்தத்தை நினைத்து, நாராயணனென்னும்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், ‘அப்ராக்குதருபையான இவன் செய்கிறன ஒன்றும் தெரிகிறதில்லை’ என்கிறான். [பெய்வனைக் கைகளைக் கூப்பி] - “கடல்வண்ணன்” என்று அநுஸந்தித்தவாறே கழன்ற வளைக னொழியச் சரிந்த வளைகள் பூரித்தன. தொழுவிக்கைக்கு ஒப்பித்துத் தான் தொழ நின்றான். அவனைத் தொழுவிக்கைக்கிறே ஒப்பித்தது: வீரக்கழலோடே எதிரிகள்கையிலே நோவுபடுவாரைப்போலே. “பும்ஸாம் த்ருஷ்டசித்தாபஹாரிணம்” என்று வன்னெஞ்சானவர்களையும் அழிக்கும் விஷயமிறே. [பிரான் இத்யாதி] கடலோசை வந்து செவிப்பட்டது, என் ஆர்த்தி தீர்க்கைக்காக உபகாரகனானவன் வந்து கிடக்கிற கடல் என்னுமின்றான். [செய்யதோர் இத்யாதி] - ராத்ரியெல்லாம் ஸமுத்ரகோஷத்துக்கு ஆடல் கொடுத்து ஆதித்யன் உதித்தவாறே ஆதித்யனும் ப்ரபையும் சேர்ந்திருக்கிற படியைக் கண்டு ‘இது ஸ்ரீதரனுடைய வடிவு’ என்று ஹ்ருஷ்டையாகாநின்றான். ப்ரபாப்ரபாவான்களுடைய சேர்த்தி மாத்ரத்தையே கொண்டு சொல்லாநின்றான். “பாஸ்கரேண ப்ரபா யதா” என்னக்கடவதிறே. [செய்யதோர் ஞாயிற்றை] - அழகியதாய் அத்னித்யமான நாயிறு தாயும் தமப்பனும் சேர இருந்த ஸந்ரிதியிலே பசித்த ப்ரஜைகளைப்போலே சிதிலையாகாநின்றான். புருஷகாரபூதை ஸந்ரிஹிதையாயிருக்க, ‘இனி யார் புருஷ காரமாகப் பெற இருக்கிறேன்?’ என்று சிதிலையாகாநின்றான். [கண்ணீர் மல்க நின்று நாரண னென்னும்] - அந்த சைதிலயத்தாலே கண்ணீர் மல்கநின்று தன்னோடே அவனுக்கு உண்டான ஸம்பந்தத்தை நினைத்து ‘நாரணன்’ என்னும். ‘சிரீதரன்’ என்றோ, ‘நாரணன்’ என்பதற்கு முன்னே சிதிலையாகா நின்றான். ஸ்ரீமந் நாராயணனென்று கூடச் சொல்லமாட்டுகிறிலன். [அன்னே] - ‘அம்மே’ என்பாரைப்போலே. ‘மைத்ரேய’ என்பாரைப்போலே தளர்த்திக்கு ஊற்றங்கோல் தேடுகிறான். [என் தெய்வவருவில்] - ஸத்ருசமாகவும் ஸம்பந்தியாகவு முள்ள பதார்த்தங்களை அவனாக அநுஸந்திக்க நித்யஸூரிகளவடிவுபோலே இவன்வடிவும் அப்ராக்குதமாயிருக்கிறபடி. [சிறுமான்] - அவர்களிற் காட்டில் இவனுக்கு வாசி, பருவத்தாலே இளையனாய் முக்தையாயிருக்கும். அவர்கள் “ப்ரதமஜா யே புராண:” என்னும்படியிறே இருப்பது. [செய்கின்றது ஒன்று அறியேனே] - ‘இவன் தொடங்குகிறது எது? தலைக்கட்டுகிறது எது?’ என்று ஒன்றும் தெரிகிறதில்லை.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. ‘அப்ராக்குதருபையான இவன் செய்கிறன ஒன்றும் தெரி கிறதில்லை’ என்கிறான்.

[பெய்வனைக்கைகளைக்கூப்பி] அவனைத் தொழுவித்துக்கொள்ளும் பரிகரத்தைபுடையவன் தான்தொழாநின்றான். அவனைத் தொழுவித்துக்கொள்ளப் போலேகாணும் கையில் வளை யிட்டது. ‘கடல்வண்ணன்’ என்றவாறே கழன்ற வளைகனொழியச் சரிந்த வளைகள் பூரித்தன காணும். கையிலே ப்ரஹ்மாஸ்த்ரமிருக்கப் படும் பாடே இது. வீரக் கழலோடே பட்டுக் கிடப்பாரைப்போலேயிறே இவன்கிடக்கிற கிடை. இங்ஙனே நோவு படாநிற்கச்செய்தே கடலோசை வாராச் செவிப்படுமே [பிரான்கிடக்குங்கடலென்னும்] ‘திருப்பாற்கடலிலே சாய்ந்தால் நம் ஆர்த்திக்குக் கடுக உதவவொண்ணது’ என்று, அணித்தாக இக்கடலிலே சாய்ந்தருளின மஹோபகாரகனென்னும். இப்படி ராத்ரியெல்லாம் கடலோசையோடே அலைந்து, விடிந்தவாறே ஆதித்யன்வாராத் தோற்றமே. [செய்ய இத்யாதி] உதயகாலத்தில் ஆதித்யனைக் கண்டு, ஸ்ரீதரனுடைய வடிவு இது என்னும். ஸர்வதாஸாத்ருச்யம் வேண்டாதே, அல்பஸாத்ருச்யம் அமையாநின்றதாயிற்று, இவன் ப்ரமிக்கைக்கு. ப்ரபாப்ரபாவான்களைக் கண்டவாறே, அவனும் அவனுமாக இருக்கும் இருப்பை நினையாநின்றான்; *பாஸ்கரேண ப்ரபா யதா*. [நையும்] மாதாபிதாக்கள் சேரஇருக்க, அவர்கள்ஸந்ரிதியிலே பசித்த ப்ரஜைகளைப் போலே சிதிலையாகா நின்றான். “புருஷகாரபூதை அருகேயிருக்கப் பெறுதநான் இனி யார் புருஷகாரமாகப் பெற இருக்கிறேன்?” என்று சிதிலையாகாநின்றான். [கண்ணீர்மல்கநின்று தளர்த்தியின் மிகுதியாலே கண்ணீர் வெள்ளமிடாநின்றது. [நாரணனென்னும்] ‘அம்மே’ என்பாரைப்போலே. “ஸ்ரீமந்நாராயணன்” என்கூடச்சொல்ல மாட்டாதே தளர்ந்து,

கண்ணீராலே கைகழுவி, பின்னை நாரணனென்னுமின்றான். [அன்னே] “மைத்ரேய” என்னுமாபோலே, தனக்கு ஒருற்றங்கோல் தேடுகிறான். [என்தெய்வவுருவில்] ஸத்ருசபதார்த்தத்தங் களையும் ஸம்பந்திபதார்த்தத்தங்களையும் அநுஸந்திக்க அநுஸந்திக்க, நித்யானுபவம் பண்ணுகிற நித்யஸூரிகளையடிவிற்பிறக்கும் புகர் பிறவாசின்றதாயிற்று இவனுக்கு; அவர்களில் இவனுக்கு வாசியுண்டு: - [சிறுமான்] *பூராணை* என்றும், “விண்ணாட்டவர் மூதுவர்” என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே பழையராயிருப்பர்களிறே அவர்கள். [செய்கின்ற தொன்றறியேனே] இவன் தொடங்குகிறது எது? தலைக்கட்டுகிறது எது? என்று ஒன்றும் தெரிகிறதில்லை.

அறியும்செந்தீயைத்தழுவி அச்சுதனென்னும்மெய்வேவான்*
எறியும்தண்காற்றைத்தழுவி என்னுடைக்கோவிந்தனென்னும்*
வெறிகொள்துழாய்மலர்நாறும் வினையுடையாட்டியேன்பெற்ற*
செறிவளைமுன்கைச்சிறுமான் செய்கின்றதென்கண்ணுக்கொன்றே. (3)

ஒ.—மூன்றும்பாட்டில், இவளுடைய அதிப்ரவ்ருத்திகளைச் சொல்ல என்று புக்கு ‘அவற்றிற்கு எண்ணில்லை’ என்கிறான். [அறியும் என்று தொடங்கி] - ‘மந்த்ராதிகளாலே ப்ரதிபத்தசக்திகமன்று’ என்று அறியப்படுகிற செந்தீயை ஒளஜ்வல்யத்தாலே எம்யெருமானாகக் கருதித் தழுவி ‘நாம் மங்காத படி வந்து ஸந்திவிதினானை’ என்று சொல்லாதின்கொண்டு அதக்கதகாத்ரையுமாம். [எறியும் என்று தொடங்கி] - இனிதாகவிகம் காற்றைப் பகமெய்த்துத் தன்னோடே ஸம்ச்லேஷிக்க வருகிற க்ருஷ்ணாகுக் கொண்டு தழுவி ப்ரீதி உள்ளடங்காமையாலே ‘என்னுடைய கோவிந்தன்’ என்னுதின்றான். உடம்பெல்லாம் அதிபரிமளமான திருத்தழாய் நானுநிற்கும். [வினை என்று தொடங்கி] - இவ்வனை காண்கைக்கு ஈடான பாயத்தைப் பண்ணின என் வயிற்றிலே பிறந்த. ‘செறிவளை முன்கைச் சிறுமான்’ என்றது. விச்லேஷவ்யஸநத்தில் புதியது உண்ணாதவ ளென்றும், தன்கையையும் வளையையும் கண்டார் படும் பாட்டைத் தான் படாதின்றான் என்றுமாம்.

இ.—மூன்றும் பாட்டில், இவளுடைய அதிப்ரவ்ருத்திகளைச் சொல்லப் புக்கு ‘அவற்றிற்கு எண்ணில்லை’ என்கிறான். [அறியும் செந்தீயைத் தழுவி] - தாஹகமென்று அறிந்து போருமத்தைத் தழுவாமின்றான். மந்த்ரௌஷதாதிகளாலே ப்ரதிபந்தசக்திதான் உண்டாய்த் தழுவுகிறு என்றே. [செந்தீயைத் தழுவி] - “தேஜஸாம் ராசிமூர்த்திதம்” என்று ஒளிபுடைமையைப் பார்த்துத் தழுவாமின்றான். “பொருநீர்க் கடல் தீப்பட்டு எங்குந்திகழு மெரியொடு செல்வதொப்ப” என்னுமாயேனே, மாணிக்கப்படி சாத்திவந்து தன்னோடே அணைவதாக நிற்கிறாகுக் கொண்டு தழுவாமின்றான். [அச்சுதனென்னும்] - இத்தசையிலே வந்து ஸந்திவிதினாய் ‘என்னை மங்காமே நோக்கினான்’ என்னுமின்றான். ‘எல்லா அவஸ்த்தையிலும், உள்ளவர்கள் உடைமையை நழுவவிடார்களிறே’ என்னுமின்றான். [மெய்வேவான்] - அதக்கதகாத்ரையாய் இராமின்றான். இவன் ப்ரமித்தால் அது தன் கார்யம் செய்தாலாகாதோ? “பச்சாமி பத்மாஸ்தாணஸ்த்ருதாநி சீதாநி ஸர்வாணி திசாம்முகாநி” என்னக்கடவதிறே. “சீதோபவ” என்றும் இல்லைகிடர். “சீதோபவ” என்றவள்தானையிறே இவ்வனை செய்கிறான். [எறியும் இத்யாதி] - வீசுகிற குளிரந்த காற்றைத் தழுவி ‘பசுக்களை மேய்த்துத் தன் ஆர்த்தி தீர வந்தான்’ என்னுமின்றான். “நஜீவேயம் சுஷணமபி” என்கிற படியே நெந்திருக்கையாலும், தன்ஸத்தை பரார்த்ததமா யிருக்கையாலும் ப்ரமிக்கிறான். லௌகிகர்படியு மன்று. விரஹிணிகர்படியுமன்று. லௌகிகர்படியாகில் நெருப்புச் சுடவேணும்; விரஹிணிகர்படியாகில் காற்றுச் சுடவேணும்; இரண்டும் கண்டிலோ மென்கை. [வெறிகொள்துழாய்மலர்நாறும்] - இத்தசையிலே ஸம்ச்லேஷஸூசகமான இந்தப் பரிமளம் எவ்வனை உண்டாம்படி? என்னில், - காற்றோடே புருந்து அணைந்தாரென்று கார்யத்தைக் கொண்டு கல்பித்தல், “கோவைவாயா”ளில் அநுபவம் பத்துக் குளிக்கு நிற்கும்’ என்னுதல், ‘வந்தேறி கழிந்தால் ஆத்மஸ்வரூபம் பகவத்ஸம்பந்தியாயிருக்கும்’ என்னுதல்; “அன்றி மற்றேருபாயமென் இவனந்தன்னதுழாய் கமழ்தல்” என்னக்கடவதிறே. [வினையுடையாட்டியேன் பெற்ற] - பிரிவினும் திருத்தழாய்மணம் மாருதபடி அவகாஹித்துப் போலிகண்டு ப்ரமிக்கும்படி ப்ரமமேயாய்விட்டது, பாபத்தைப் பண்ணின எனவயிற்றில் பிறப்பிறே. பாக்யபலத்தைப்

பாபபலமாகச் சொல்லுகிறானிறே, இழவைப் பற்ற. [செறிவனை முன்கை] - முன்கையிலே செறிந்த வளையையுடையவன். முன்பு இருக்கும்படியாதல்: பின்பும் இப்படியே யிருக்கத்தகுமவன் என்னுதல். செறிவனை - விச்வேஷம் கணக்கண்டு அறியாதவனை. [சிறுமான்] - கலக்கும் பருவமும்ல்லாத முக்கை. [செய்கின்றது என் கண்ணுக்கு ஒன்றே] - ஒன்று அன்று, பல. 'விரஹிணி' என்னவொண்ணது, திருத்துழாய் நான்கையாலே. 'ஸம்சலிஷ்டை' என்ன வொண்ணது, போலியான காற்றைத் தழுவுகையாலே. 'லௌகிகை' என்ன வொண்ணது, நெருப்புச் சுடாமையாலே.

௪௫.—மூன்றும்பாட்டு. இவளுடைய அதிப்ரவ்ருத்திகளைச் சொல்லப்புகு, அவற்றுக்கு எண்ணில்லை என்கிறான்.

[அறியும்செந்தியைத் தழுவி] 'ஒன்றால் அவிக்கவொண்ணது, தாஹகம்' என்று அறியும் நெருப்பைத் தழுவாவின்றான். இவள்தானும் ப்ரமத்துக்குமுன்பு அறிந்து பரிஹரித்துப் போருமதாயிற்று: 'மந்த்ரௌஷ்டாதிகளாலே ப்ரதிபத்தசக்திகம்' என்றுதான் தழுவுகிறானோ? [செந்தியைத்தழுவி] [தேஜஸாம் ராசிமூர்ஜஜீதம்] என்றுஒளியுடைமையையே பார்த்துத் தழுவாவின்றான். "பொருநீர்க்கடல் தீப்பட்டெங்கும் திகழுமெரியோடு செல்வதொப்ப" என்னுமா போலே. இப்போது தனக்காக ஒரு மாணிக்கப்படி சாத்தி அணைக்கைக்காக வந்தா னென்றிருக்கிறான் இவன். [அச்சதனென்னும்] உடைமையை மங்கக்கோடாமெக்காக வந்ததே! என்னும். [மெய்வேவான்] இவள்தான் ப்ரமத்தாலே கட்டிக்கொள்ளுகிறான்: அது பின்னை ஸ்வகார்யம செய்யாதொழிவானென்? என்னில்; அச்சதன்முகத்தாலே வந்ததாகையாலே; *முகாநித்தர்ச்சாக்கிச்ச* இதே. [செந்தியைத்தழுவி அச்சதனென்னும் மெய்வேவான்] இவளுடைய அக்கில்தம்பநமந்த்ரம் இருக்கிறபடி. [மெய்வேவான்] *ததஸ்ம்ருத்யாஹ்லாத ஸம்ஸ்த்தித* என்கிறபடியே, அவனுடைய ஸ்ம்ருதியாலே நனைந்திருக்கையாலே சுடமாட்டு கிறதில்லை; *பச்யாமி பத்மாஸ்தாணஸ்த்ருதாநி சீதாநி ஸர்வாணி திசாம் முகாநி* என்றானிறே ப்ரஹ்லாதன். *சிதோ பவ* என்றருமில்லைகிடர். *சிதோ பவ* என்றவன் தானிறே இங்ஙனேசெய்கிறான். வாயுபுத்ரனைத் தழுவுகை நாயகனுக்கும் நாயகிக்கும் பணியிறே விச்வேஷத்தில்; *பரிஷ்வங்கோ ஹநாமத:*, *வாயோரக்கி* இதே. [எறியும் இத்யாதி] விசுகிற குளிர்த் காற்றைத்தழுவி. இதிறே ஆச்சர்யம்; விரஹ்ணிகளைச் சுடுமதிறே காற்று. இக்காற்றும் அவனுடைய ப்ராணபூதமாயிருப்பதென்றிறே; ஆகையாலே, அதுவும் சுட்டதில்லை; *ப்ராணத்வாயுரஜாயத* இதே. [என்னுடைக் கோவிந்தனென்னும்] *நஜீவேயம் க்ஷணமபி* என்கிறபடியே பிரிவில் பொறுக்கவல்லனோ? அவனுண்மை பரார்த்தத்தமாயன்றோ இருப்பது என்று சொல்லாநிற்கும். [என்னுடைக்கோவிந்தனென்னும்] கன்று மேய்த்த வடிவோடே என் ஆர்த்திதீர அணைக்கவந்தானென்னும். லௌகிகா படியுமன்று. விரஹ்ணிகன்படியுமன்று; லௌகிகர்படியாகில் நெருப்புச் சுடவேணும்; விரஹ்ணிகன்படியாகில் காற்றுச் சுடவேணும்; இரண்டும் கண்டிலோமென்கை.

[வெறிகொள்துழாய்மலர்நாறும்] "கோவைவாயா"ளில் கலவியால் வந்த பரிமளம் பந்தெட்டுக்குளிக்கும் நிற்குமிதே, அத்தாலேயாதல்; வந்தேநீ சுழிந்தால் ஆத்மஸ்வரூபம் பகவதர்ஹமாயிறே இருப்பது. அத்தாலேயாதல். அன்றிக்கே, காற்றோடே கலந்துவந்து புகுந்து அணைந்தானென்று காரியத்தைக்கொண்டு கல்பித்தல். "அன்றி மற்றோருபாயமென் இவளந்தண் துழாய் கமழ்தல்" என்னக்கடவதிறே. [விளையுடையாட்டியேன்பெற்ற] இவள் இத்தனை அவகாஷித்தது நான் பண்ணின பாபமிதே. அநேகஜம்மஸஞ்சிதமான புண்ய பலத்தைப் பாபபலமாகச் சொல்லுகிறானிறே, இப்போதையிழவைப் பற்ற. பிரிவிலும் வடிவு திருத்துழாய் நானும்படி அவகாஷித்து, பின்பு போலிகண்டு ப்ரமிக்கும்படி ப்ரமமேயாய் விடுகைக்கு அடி, பாபத்தைப் பண்ணின என்வயிற்றிற் பிறப்பிறே. பகவத் விஷயத்தில் அவகாஷித்தவர்கள் பெற்றவர்களுக்கு ஆகார்களிறே: "அண்னையுமத்தனுமென் றடியோமுக்கிரங்கிற்றிலன்" என்னக்கடவதிறே. [செறிவனைமுன்கைச்சிறுமான்] இதுகிடர் இருக்கத்தகுமபடி! இவள் வளைத்தமும்பு அவனுடம்பிலே காண்கையன்றிக்கே, இவளுடம் பிலே அவனுடம்பில் திருத்துழாய் காணுமத்தனையாவதே. [சிறுமான்] முன்கையிலே

செறிந்த வகையையுடையவன். முன்பிருக்கும்படியாதல். பின்பும் அப்படியேயிருக்கத் தகுமவ னென்னுதல். [சிறுமான்] இதுக்கெல்லாம் ஆசிரயம் எங்குத்து? அதிமுக்தை. [செய்கின்றதென் கண்ணுக்கொன்றே] ஒன்றன்று, அநேகமென்கிறான். நெருப்பைக்கட்டிக்கொள்வது, காற்றைத் தழுவுவது. திருத்துழாய் நூறுவதாகாநின்றான். 'லௌகிகை' என்று மிச்சயிக்க வொண்கிறதில்லை, நெருப்புச்சுடாமையாலே; 'ஸம்ச்சலிஷ்டை' எண்ணவொண்ணாது, போலி யான காற்றைத் தழுவுகையாலே; 'விரஹினி' என்னவொண்ணாது, திருத்துழாய் நூறுகை யாலே; ஆகையால், ஒன்றிலே வைக்கப்பட்டிருக்கிறதோ இவன்படி?

ஒன்றியதிங்களைக்காட்டி ஒளிமணிவண்ணையென்னும்*

நின்றகுன்றத்தினைநோக்கிநெடுமாலே! வாவென்றுகூடவும்*

நன்றுபெய்யும்மழைகாணில் நாரணன்வந்தானென்று ஆலும்*

என்றினமையல்கள்செய்தார் என்னுடைக்கோமளத்தையே. (4)

ஒ.—நாலாம் பாட்டில், வ்யஸநஸஹ யன்றியே இருக்கிற இவனை இப்படி நோவுபடுத்தினு னென்று க்கேதிக்கிறான். [ஒன்றிய என்று தொடங்கி] - பூர்ணசத்தரணைக் காட்டி 'இவன் சரமஹரமான நிறத்தையுடைய எம்பெருமானே' என்னுந்நின்றான். நின்றதொருமலையைப் பார்த்து ஸகல லோகங் களையும் அளக்கைக்கு வளர்ந்தருளின எம்பெருமா னென்றே கொண்டு 'என் ஆர்த்தி தீர வாராய்' என்று அழைக்கும். ஸாபராதனய்க் கிட்டவர அஞ்சிநிற்கிறானாகக் கொண்டு 'உன்னுடைய ஸ்நேஹாதிசயம் அறியோமோ? வாராய்' என்று கேட்பபூர்வமாக அழைக்கும் என்றுமாம். [நன்று என்று தொடங்கி] - அபேகிதமான துசையில் வர்ஷிக்கும் மேகத்தைக் கண்டால், மயில்கள் நின்று ஆலுமபோலே 'நாராயணன் வந்தான்' என்று ஸம்ப்ரமியா நிற்கும். [என்றினமையல்கள்] - துக்கா நுபவத்துக்குப் பாத்தமில்லாத என்மகளை, சொன்ன இப்படியே பிச்சேறப் பண்ணினான்; அதிபாலைபா யிருக்கிற இவனை, என்று இப்படி படுத்தினான் என்றுமாம்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், வ்யஸநஸஹயல்லாத இவனை இப்படி நோவுபடுத்துவதே! என்கிறான். [ஒன்றிய திங்களை] - கலைகளெல்லாம் ஒன்றிப் பூர்ணானுசந்தரணை, காட்டி - அருகு கின்றார்க்குக் காட்டி. [ஒளிமணிவண்ணை என்னும்] - ஸம்போதியாநின்றான்; புகரையுடைத்தான ரத்னம்போலே குளிர்ந்த வடிவோடே அணைக்கவந்ததே! என்னும். 'இவன் ஒளஜ்ஜ்வலயத்தையுடைய ஸர்வேச்வரனே' என்று அவர்களுக்குச் சொல்லாநின்றான். 'இம்மழுங்கல்சந்தரன் அவனாகையாவது என்?' என்பார்கள். [ஒளிமணிவண்ணை] - மிச்சிதமே என்னுந்நின்றான். [நின்ற இத்யாதி] - நின்றதொருமலையைப் பார்த்துத் திருவுலகளந்தருளுகைக்கு நிமிரவளர்ந்து நிற்கிறவனாகக்கொண்டு 'என்ஆர்த்திதீர வாராய்' என்று அழைக்கும் என்று பிள்ளான் நிர்வஹிக்கும். 'மால்' என்று, ஸர்வசேஷியான பெருமை. நெடுமை யாவது வளர்ந்தருளின பெருமை, வ்யாமோஹாதிசயத்தாலே கால்வாய்கமாட்டாதே ஸாபராதனாகையாலே லஜ்ஜித்துப் புகுரமாட்டாதே நிற்கிறானாகக் கொண்டு 'வாராய்' என்னுந்நின்றான் என்று சீயர் நிர்வஹிப்பார். போதுமறுத்துப் புறமேவந்துநிற்கிறானாக நினைக்கிறான். [நெடுமாலே] - அதில்யாமோஹம். அப்போது போகவல்ல உமக்கு இப்போது புகுர லஜ்ஜிக்க வேணுமோ? போனபோதே ஸ்நேஹம் கண்டோமிதே. ப்ரணயிகளுக்கன்றோ அபராதம்? ஸாபராதரன்றோ லஜ்ஜிப்பார்? நீர் வாரீர் என்னுந்நின்றான். [நன்று இத்யாதி] - கெட்டு மழையன்றியே ஒரு நீர்ச்சாவிபிலே வர்ஷிக்கும் மேகத்தைக் கண்டால் 'நிர்ஹேதுகமாக ஸத்தையை நோக்குமவன் வந்தான்' என்று மயில்கள் வர்ஷாகாலத்தில் ஸஸம்ப்ரமந்ருத்தம் பண்ணுமா போலே ஸம்ப்ரமியா நின்றான் [என்று] - இப்படினைச் சொல்ல. [இன மையல்கள் செய்தார்] - இப்படி மிச்சுக்களைப் பண்ணினார்; இப்படி பிச்சேற்றிற்று என்று? என்றுமாம். எனக்கு பவ்யையாகை தவிர்ந்தபின்பு இதுக்கெல்லாம் காலமுண்டோ? என்கிறான். [என்னுடைக்கோமளத்தையே] - அதுதான் செய்யும்போது ஆசிரயம் வேண்டாவோ? கலவியும் பொருத அதிபாலையெக்கிவர் விச்சேஷத்துக்கு இரையாக்கிற்று.

௧௫.—நாலாம்பாட்டு. வ்யஸநஸநஹயல்லாத இவனை இப்படி கோவுபடுத்துவதே! என்கிறான்.

[ஒன்றியதிங்களைக் காட்டி] எல்லாக்கலைகளும் நிரம்பின சந்திரனைக்காட்டி அருகு நின்றவர்களுக்கு. [ஒளிமணிவண்ணனேயென்னும்] ஒளிமணிவண்ணனே! என்று ஸம்போதியாநின்றான். புகரையுடைத்தான ரத்நம்போலே குளிர்த் தவடிவோடே அணைக்கவந்ததே யென்னும். இவன் ஒளஜ்ஜ்வல்யத்தையுடைய ஸர்வேச்வரனென்று அவர்களுக்குச் சொல்லாநிற்கு மென்றுமாம். 'இம்மழுங்கல்சந்தரன் அவனாகையாவதென்?' என்பார்களே. [ஒளிமணிவண்ணனே] ஸுநிச்சிதம். இவன் அவனே யென்னு நின்றான். [நின்றருன்றத்தினை நோக்கி] இவ்வளவிலே ஏதேனுமொரு மலை வாராக் கண்ணுக்குத் தோற்றுமே; அதைப் பார்த்து, [நெடுமாலே வாவென்று கூவும்] வடிவில் பெருமையைக் கண்டவாரே, 'ஐகத்தை யடையத் தன் திருவடிகளின் கீழே இட்டுக் கொள்ளும்படி பெரிய வடிவையுடைய திருவுலகந் தருளின ஸர்வேச்வரன்' என்று நினைத்து 'இங்ஙனே வாராயோ? என்று அழைக்கும்' என்று பிள்ளான் பணிக்கும்; அங்ஙனன் றிக்கே, சீயர் 'மலை பேரமாட்டாதே பலகால் வர்ஷிக்கையாலே அழுக்கற்றுப் பசுகுபசுகு என்றிருக்குமே; அதைக் கண்டு, 'அவன் ஸாபராதனாகையாலே லஜ்ஜித்து வந்து கிட்ட மாட்டாமையாலே பச்சைப்படாததையிட்டு முட்டாக்கிட்டு நிற்கிறான், என்று, 'ஆனைக்கூட்டத்துக்குக் கதவிடிலன்றோ உமக்கு லஜ்ஜிக்கவேண்டுவது? இங்ஙனே 'போரி' என்னு நின்றான் என்று. [மன்று இத்யாதி] கெட்டுமழையன் றிக்கே ப்ராப்தகாலத்தில் வர்ஷத்தைக் கண்டவாரே, கிர்ஹேதுகமாக ஸத்தைநோக்குமவன் வந்தானென்று, மயில்கள் வர்ஷா காலத்திலே ஸஸம்ப்ரம ந்ருத்தம் பண்ணுமாயோலே ஸம்ப்ரமியாநின்றான். [என்று] இப்படிக்களைச் சொல்ல. [இளமையல்கள் செய்தார்] இப்படி பிச்சுக்களைப் பண்ணினார் இப்படி பிச்சேற்றிற்று என்று? என்றுமாம். இவன் எனக்கு பவ்யையாகை தவிர்த்தபின்பு இதுக்கெல்லாம் காலமுண்டோ? என்கிறான். "என்சொல்லுமென்வசமுமல்லன்" என்றது எப்போது? இப்படி இவனைப்பிச்சேற்றிற்று எப்போது? [என்னுடைக் கோமளத்தையே] அதுதான் செய்யும்போது ஆச்ரயம் வேண்டாவோ? கலவியும் கூடப் பொருத ஸுகுமாரியைப் பிரிவு பொறுக்கப் பண்ணுவதே!

கோமளவான்கன்றைப்புலகிக் கோவிந்தன்மேய்த்தனவென்னும்*

போமிளநாகத்தின்பின்போய் அவன்கிடக்கைதென்னும்*

ஆமளவொன்றுமறியேன் அருவினையாட்டியேன்பெற்ற*

கோமளவல்லியையமாயோன் மால்செய்துசெய்கின்றகத்தே. (5)

ஒ.—அஞ்சாம் பாட்டில், 'இவனுக்கு இவ்வவஸாதம் எவ்வளவாய் முடியக்கூடவது? என்று அறிகிறிலேன் என்கிறான். [கோமளவான் என்று தொடங்கி]-ஸுகுமாரமான ஆன்கன்றுகளைத் தழுவி ஹ்ருஷ்டையாய் 'இவற்றுக்கு இப்பெளஷ்கல்யம் உண்டாயிற்றுது கிருஷ்ணன் மெய்க்கையாலே' என்னுநின்றான். போகிறதோர் இளம்பாம்பைத் தொடர்ந்து 'இது அவன் பதிக்கை' என்னுநின்றான். [அருவினையாட்டியேன் என்று மேலுக்கு]-இவ்வவஸத்தாயந்நவாக இவனைக் கண்கைக்கு கடனாய் பாயத்தைப் பண்ணின நான் பெற்ற ஸுகுமாரையான என் பெண்பிள்ளையைத் தன் ப்ரணவித்வத்தைக் காட்டிப் பிச்சேற்றி யடிக்கிற ஆட்பம்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், 'இவனுக்கு இவ்வவஸாதம் எவ்வளவாய் முடியக்கூடவதென்று அறிகிறிலேன்' என்கிறான். [கோமள வான்கன்றைப் புலகி]-பருவத்தால் இளையதாய் வடிவால் பருத்திருக்கிற கன்றுகளைத் தழுவி என்னுதல்; ஸுகுமாரமாய்ப் பருத்த கன்றுகளைத் தழுவி. க்ருஷ்ணனுடைய பருவம் போலே யாயிற்று. இவற்றின் பருவம் இருப்பது. கிட்டினுக்கு ஸாம்யாபத்தியிறே ப்பலம்; 'வத்ஸஸந்யகதம்

பாலம்". [கோவிந்தன் மேய்த்தன என்னும்] - இவற்றினுடைய ரக்ஷணத்துக்கு முடிஞ் டனவன் மேய்த்தவை என்னும். ப்ராப்தனவன் உணர்ந்துகொக்கினவையென்று தோற்றுகிறதாயிற்று. இவற்றின்வடிவில் பெளஷ்கல்யம். "கன்றுமேய்த்தினிதுகந்த காளாய்" என்னக்கடவதிதே. [போம்இளநாகத்தின் பின் போய் அவன்கிடக்கை ஈதென்னும்] - போகிறதொரு ஸர்ப்பத்தைத் தொடர்ந்துபோய் 'இது அவன்படுக்கை' என்னுகின்றான். இளநாகம் - நிரந்தரபகவதநுபவத்தால்வந்த இளமையென் றிருக்கிறான். பின்போய் - படுக்கையானது புக்கவிடத்தே அவனைக் காணலாமென்று தொடர்ந்துபோகாரின்றான். தாயார் ஸர்ப்பம் என்று இருக்கிறான்; இவன் திருவந்தாழ்வான் என்று இருக்கிறான். [ஆமளவு ஒன்றும் அறியேன்] - ஸர்ப்பமென்று மீளமாட்டுகிறிலன்; 'இது என்னாய் விழக்கடவது' என்கிறான். இவனைக் கிடையாதொழிய அவனைக் கிடையாது; அவனைக் கிடையாதொழிய உபயவிபூதியும் கிடையாது. ஸர்வஸம்ஹார மாகப் புகுகிறதோ? என்கிறான். [அருவினையாட்டியேன்] - இவனை இவ்வவஸ்த்தாபந்நையாகக் காண்கைக்கு அடியான பாபத்தைப் பண்ணினேன்; "நெடுங்காலமும் கண்ணன்நீன்மலர்ப்பாதம் பரவிப் பெற்ற" என்கிறபடியே செய்துமுடிக்கப்போகாத புண்ணியங்களைப் பண்ணிப் பெற்ற ஸுகுமாரையான இவனை என்றுமாம். [வல்லியை] - "புதிஸம்போகஸுலபம் வய:" என்கிறபடியே உபகந்ததோடே சேர்க்க வேண்டும் பருவம். [மாயோன்] - ஆச்சர்யமான ப்ரணயித்வத்தைக் காட்டி இவனைப் பிச்சேற்றினவன். [மால் செய்து] - பிச்சேற்றி. [செய்கின்ற கூத்து] - அடிக்கிற ஆட்டம். ஆமளவு ஒன்றும் அறியேன் என்று அந்வயம்.

௪௭.—அஞ்சாம்பாட்டு. 'இவளுக்கு இவ்வவஸாதம் எவ்வளவாய் முடியக்கடவது?' என்று அறிகிறிலேன்' என்கிறான்.

[கோமளவான்கன்றைப்புல்கி] பருவத்தால் இனையதாய் வடிவால் பெருத்திருக்கிற கன்றுகளைத் தழுவி யென்னுதல், மாணிக்கம்போலே அறவிலக்ஷணமாய்ப் பெருத்திருக்கிற கன்றுகளைப் புல்கி யென்னுதல். கோமளமென்று மாணிக்கத்துக்கும், இளமைக்கும் பேர். ஆக, இப்படி தர்சனமாமாய் ஸுகுமாரமுமான கன்றுகளைத் தழுவி. க்ருஷ்ணன்பருவம் போலே யாயிற்று இவற்றின் பருவம் இருக்கும்படி; கிட்டினார்க்கு ஸாம்யா பத்தியிதே ப்பலம் [கோவிந்தன் மேய்த்தனவென்னும்] *வத்ஸமத்யகதம் பாலம்* என்று, 'கன்றுமேய்த்தினிதுகந்தகாளாய்' என்கிறபடியே, இவற்றினுடைய ரக்ஷணத்துக்கு முடி குடினவன் உகந்து ரக்ஷித்தவை யென்னும். 'ப்ராப்தனவன் உணர்ந்துகொக்கினவை' என்ற தோற்றுகிறதாயிற்று, இவற்றின்வடிவில் பெளஷ்கல்யம் கன்றின் கழுத்தைக் கட்டிக்கொண்டவாரே அது துள்ளிப்போகாநிற்குமே; அவன்பரிகரமாயேயிருந்த தென்னும். அவ்வளவிலே ஒரு ஸர்ப்பம் போகாநிற்குமே; அதின்பின்னே போகாநிற்கும். இவளுடைய போகப்ராவண்யம் இருக்கும்படி; [இளநாகம்] முக்தர் பஞ்சலிம்சதிவார்ஷிகராயிருப்பர் களிறே, நிரந்தரபகவதநுபவத்தாலே; அவ்விளமை இதுவென்றிருக்கும். 'கன்றைப்புல்கி' என்கிறது, 'இதன்பின்னே போனால்' என்னுகின்றது; இத்தனை யுணர்த்தி யுண்டோ? என்னில், அது ஓரீடத்தே நிற்கையிலே கழுத்தைக் கட்டிக் கொள்ளும்; இது ஓடாநிற்குமே அம்புக்கு எட்டாதபடி; ஆகையாலே, பின்னே போகாநிற்கும். அதுபுக்கவிடத்திலே அவன் வரவு தப்பாது' என்று காண்கைக்காக அதின்பின்னே போகாநிற்கும். அவன்தானும் பரம போக்யா யிருப்பா னொருவனிறே. [அவன்கிடக்கை யிதென்னும்] அது ஒருதாற்றிலே போய்ப் புகுமே; அதை கோக்கிக் கொண்டு கிடக்கும், அவன்வந்தால் காண்கைக்கு, [ஆமளவொன்று மறியேன்] ஜகதுபஸம்ஹாரம் பிறக்கப் புகுகிறதோ? அறிகிறிலேன். 'ஸர்ப்பம்' என்று மீள மாட்டுகிறிலன் இது என்னாய் விடையக்கடவது? என்கிறான். பாம்போடு ஒருகூரையிலே பயின்றாப்போலேயிதே திருத்தாயார்க்கு இருக்கிறது. இவனை இமக்கவே ஜகத்காரண மானவனைக் கிடையாது; காரணம் இல்லாமையாலே கார்யம் தன்னடையே இல்லையாயிதே. [அருவினையாட்டியேன்பெற்ற] இவளுக்கு இங்ஙனே ஒருபுத்தி பிறந்து படுகிறது நான் பண்ணின பாபமிறே. அன்றியே, "நெடுங்காலமும் கண்ணன்நீன்மலர்ப்பாதம் பரவிப்பெற்ற" என்கிறபடியே செய்து முடிக்கவொண்ணாத புண்ணியங்களைப்பண்ணிப்பெற்ற ஸுகுமாரையான இவனை யென்றுமாம், [பெற்ற] "பிறத்திட்டான்" என்கிறபடியே, அக்கரையளாய் இவன்

தனக்கு அலப்பலாபமாயிருக்கிறபடி. [கோமளவல்லியை] கேவலம் வல்லியல்ல, கோமள வல்லியாயிற்று, உபக்கத்தோடே சேர்க்கவேண்டும் பருவம்; பிள்ளைப்பருவம். [மாயோன்] தன்னைக்கண்டால் தந்தாமையறியாதபடி பண்ணவல்ல ப்ரணயிதவருணத்தை யுடையவன். [மால்செய்து] பிச்சேற்றி. [செய்கின்ற கூத்து] அடிக்கிற ஆட்டம். 'ஆமளவு ஒன்றுமுறியேன்' என்று அங்ஙயம்.

கூத்தர்குடமெடுத்தாடில் கோவிந்தனுமெனாஓடும்*

வாய்த்தகுழலோசைகேட்கில் மாயவனென்றுமையாக்கும்*

ஆய்ச்சியர்வெண்ணொய்கள்காணில் அவனுண்டவெண்ணொய்சுதென்னும்*

பேய்ச்சிமுலைகவைத்தார்க்கு என்பெண்கொடியேறியபித்தே! (6)

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், தன்மகளுடைய பிச்சுக்கு நிதானம் இன்னது என்கிறான். [கூத்தர் என்று தொடங்கி]. குடக்கூத்தாடுவாரைக் காணில் கோவிந்தனென்றே 'காணுவோம்' என்று ஓடும். நேர்பட்ட குழலோசை கேட்கில் 'ஒருவன்குழலுதும்படியே!' என்று எம்பெருமானாகக் கொண்டு மோஷிக்கும். [ஆய்ச்சியர் என்று தொடங்கி] - இடைச்சிகள் கையிலே வெண்ணொய்கள் காணில் 'அவன் அமுதுசெய்த வெண்ணொயோடு ஸஜாதீயம்' என்று விரும்பும். பூதனையை முடையுண்டிருளாய் முடித்த உபகாரம்நிமித்தமாக, அத்யந்தவிலக்கையான என்மகள் ஏறின பிச்சுக்கள் இவை.

இ.—ஆறும் பாட்டில், தன் மகளுடைய பிச்சுக்கு நிதானம் இன்னது என்கிறான். [கூத்தர் இத்யாதி] - கேவலம் கூத்துக்கு விக்ருதையாகாள். குடக்கூத்தாவது - இடையர் செருக்குக்குப் போக்குண்டாவது ஒன்று. 'ஆடில்' என்கையாலே, இவள் இருந்த ஊரில் குடக்கூத்து விலக்கி யாயிற்றுக் கிடப்பது, இவள் ப்ரமிக்குமென்று; வழிப்போக்கர் புகுந்து ஆடுவர்களாகில் ஆடுமித்தனை. [கோவிந்தன்] - குடக்கூத்தாடுகைக்குச் செருக்குக்கு அடியான கோலம்ருத்தியையுடையவன். 'இரந்து திரிகிறவர்கள் அவனாகையாவது என்?' என்பர்கள். ஆமென்று, 'அவனென்றுகான்' என்னுமவர்கள் வார்த்தை செவிப்படாதே காண ஓடும். [வாய்த்த இத்யாதி] - இசையாலே விசேஷஜ்ஞரோடு அவிசேஷஜ்ஞரோடு வாசியற எல்லாரையும் வருத்தும் குழலோசையைக் கேட்கில். [மாயவனென்று மையாக்கும்] - பசுமேய்க்கப் போய்த் தாழ்த்தால் பெண்கள்நெஞ்சில் மறம் மாறும்படி தாழ்ந்த சொற்களை வைத்து ஊதும்படியை அநுஸந்தித்து மோஷியா நிற்கும். [ஆய்ச்சியர் இத்யாதி] - ப்ராஹ்மணிகள் வெண்ணொய் கண்டால் அவிக்குதையாயிருக்கும். இடைச்சிகள் கையில் முடைநாறுகிற வெண்ணொயைக் காணில் அவன் அமுது செய்த வெண்ணொயோடு ஸஜாதீயமென்று விரும்பும். இவள் இப்படி பிச்சேறு கைக்கு அவன் இவளுக்குப் பண்ணின உபகாரத்தைச் சொல்லுகிறது: [பேய்ச்சிமுலை கவைத்தார்க்கு] - தாய் உதவாத தனிமையிலே பூதனை தாய்வடிவுகொண்டு நலியப்புக அவனை முடித்துத் தன்னை உபகரித்த உபகாரத்துக்குத் தோற்றாயிற்று, இவள் பிச்சேறிற்று. பூத்தருபுணர்ச்சி, களிறுதருபுணர்ச்சி, ஆறுதரு புணர்ச்சி; அசிந்திதமாகக் கையிலே பூவைக் கொடுத்தல், ஆனையின் கையிலே அகப்பட்டவர்களை மீட்டல், ஆற்றிலே அமிழாநிற்க எடுத்தல் செய்தவர்களுக்கு அவர்கள் அந்நயார்ஹைகள். தந்தாமையுண்டாக்கினவர்களுக்கிறே அங்கு; அவன் தன்னை உண்டாக்கித் தந்ததுக்குத் தன்னை அந்நயார்ஹை மாக்கிறான். [என் பெண்கொடி] - நிருபாதிமமான ஸ்திரீத்வத்தையுடைய என்மகள் ஏறிய பிச்சு.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. தன்மகள்பிச்சுக்கு நிதானத்தையும் அதடியாகவந்த பிச்சுத் தன்னையும் சொல்லுகிறான்.

[கூத்தர் குடமெடுத்தாடில்] இவள்ப்ரக்குதி அறிந்திருக்கையாலே 'இவளைக் கிடையாது' என்று கூத்துவிலக்கிப்போலே காணும் கிடப்பது. இடையர் செருக்குக்குப் போக்கு விட்டாடுவதொரு கூத்தாயிற்று குடக்கூத்தாகிறது. விளைவதறியாதே வழிப்போக்கர் புகுந்து ஆட நிற்பர்களே. அதனைக் கண்டு, [கோவிந்தனுமெனா ஓடும்] இக்குடக்கூத்தாடும்போது

கோஸம்ருத்தியையுடைய க்ருஷ்ணனாகவேனுமென்று காண ஓடும். இரந்துதிரிகிற இவர்கள் அவனாகையாவதென்? என்பர்களே; [ஆமெனாஓடும்] அவன் க்ருஷ்ணனெயென்று காண ஓடும். [வாய்த்த குழலோசை கேட்கில்] 'விசேஷஜ்ஞர், அவிசேஷஜ்ஞர்' என்று வாசியின்றிக்கே எல்லாரையுமொக்க நடுபடுத்தும் குழலின் நல்லிசை வந்து செவிப்படி. [மாயவனென்று மையாக்கும்] *நுடங்குகேள்வியிசை* என்னக்கடவதிறே அவன்தன்னை. அதவா, பகலெல்லாம் பகக்களின்பின்னே போனென், பித்ராதிகளுக்குப் பரதந்த்ரனென், பிரிந்தேன், ஆற்றேன், "ஒருபகலாயிர மூழி" என்றாப்போலே சொல்லி ஸாந்தவநம்பண்ணிக்கொண்டு வந்து தோற்றமவனென்று, அவன் குழலிலே வைத்துச்சொல்லும் தாழ்த்தசொற்களை மீளையா மோடிக்கும். [ஆய்ச்சியர் வெண்ணெய்கள் காணில்] 'ப்ராஹ்மணிகள் ஸ்பர்சித்த வெண்ணெய் இது, என்றால் கொள்ளாள்; முடைநாற்றம் மிக்க வெண்ணெய்கள் காணில்; [அவனுண்ட வெண்ணெய் தென்னும்] களவுகாணப்புக்கு வாயதுகையதாக அகப்பட்ட போது சேஷித்த வெண்ணெயோடே ஸஜாதீயமான வெண்ணெய் ஈதென்னும். "இவன் இப்படி கலங்குகைக்கு நிதானமென்? என்னில், [பேய்ச்சிமுலைகவைத்தார்க்கு] அவன் முன்பே ஒரு உபகாரத்தைப் பண்ணிவைத்தான்; அதிலே தோற்றவன்றுதொடங்கி இவன் பிச்சேறத் தொடங்கினான். தாயங்கூட உதவாத ஸமயத்திலே பூதநை வந்து முலைகொடுக்க, அவ்வளவிலே உணர்த்தியுண்டாய் அவளை முடித்துத் தன்னை கோக்கித் தந்தானே; அவ்வுபகாரத்திலே தோற்று அன்று தொடங்கி இவன் பிச்சேறினான். "பூத்தருபுணர்ச்சி, புனல்தருபுணர்ச்சி, களிந்துருபுணர்ச்சி" என்றிவை புணர்ச்சிக்கு ஹேது. அதாவது எட்டாதகொம்பிலே நின்ற தொகுபூவை ஆசைப்பட்டால் இவன் தன்னைப்பேணுதே இவனாசையை முடித்துக்கொடுக்கை, 'இவன் தன்னைப்பேணுதே நம்மனைவை முடித்தானே' என்று அதுக்காகத் தன்னைக்கொடுக்கை பூத்தருபுணர்ச்சி. ஆற்றிலேயமுந்துகிற இவனைத் தான்புக்கு ஏறவிட்டதுக்காகத் தன்னைக் கொடுக்கை புனல்தருபுணர்ச்சி. அசிந்திதமாக ஆணையின்கையிலே அகப்பட்டவனை மீட்டுக் கொடுத்ததுக்காகத் தன்னைக்கொடுக்கை களிந்துருபுணர்ச்சி. இவையொன்றுமல்ல; அவன் தன்னை கோக்கினதுக்கு இவன் தன்னை பெழுதிக்கொடுக்கிறான். [என்பெண்கொடி] அவர் களில் வ்யாவ்ருத்தி, நிருபாதிக ஸ்திரீத்வத்தையுடையவன். [ஏறியபித்து] இவன்கொண்ட பிச்சு.

ஏறியபித்திறேடு எல்லாவலகும்கண்ணன்படைப்பென்னும்*

நீறுசெவ்வேயிடக்காணில் நெடுமாலடியாரென்றோடும்*

நாறுதாழாய்மலர்காணில் நாரணன்கண்ணிதென்னும்*

தேறியும்தேருதும்மாயோன் திறத்தனளேஇத்திருவே.

(7)

ஒ.—ஏழாம் பாட்டில், 'தேறினபோதோடு தேருதபோதோடு வாசியின்றிக்கே எப்போதும் அவன்திறமல்லது அறிகிறிலன்' என்கிறான். [ஏறிய என்று தொடங்கி] - பிச்சேறியிருந்துவைத்தே இஜ்ஜகத்தெல்லாம் க்ருஷ்ணனாலே ஸ்ருஷ்டமாயிற்றென்று தத்ஸம்பந்த நிபந்தனமாக விரும்பிச் சொல்லாநிற்கும். பஸ்மத்தைக்கொண்டு மேல்நோக்கியிடிலும் கலக்கத்தின் மிகுதியாலே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களாகக் கொண்டு அவர்கள் நின்ற விடம் ஏற ஓடா நிற்கும். [இத்திரு] - பெரிய பிராட்டியாரோடு விகல்பிக்கலாம்ஸ்வபாவையான இவன்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், 'தேறினபோதோடு தேருதபோதோடு வாசியற எப்போதும் அவன் திறமல்லது அறிகிறிலன்' என்கிறான். [ஏறிய பித்தனோடு இத்யாதி] - இவன் பிச்சேறி யிருக்கிற தசையிலே இஜ்ஜகத்தெல்லாம் க்ருஷ்ணனாலே ஸ்ருஷ்டமாயிற்று என்னும்; "க்ருஷ்ணஏவஹி லோகாநாம் உத்பத்தி:" என்கிறின்றான். அவன் ஆதரித்து ஸ்ருஷ்டித்தது என்று தத்ஸம்பந்தத்தாலே விபூதியையும் விரும்பாநின்றான். ஏதேனும் ஒரு பதார்த்தமும் தத்ஸம்பந்த மொழியத் தோற்றதாயிருக்கிறபடி, ப்ராஹ்மணர் பிச்சேறினாலும் ஒத்துச்சொல்லுமாயோலே கலக்கினபோதும் வாஸநையாலே இவ்விஷயமேயா யிருக்கிறபடி. [நீறு செவ்வே] - பஸ்மத்தைக்கொண்டு மேல்நோக்கி இடவர்களைக் காணில்

கலக்கத்தின் மிகுதியாலே த்ரவ்யஸ்வரூபத்தை விருபிக்க அறியாதே மேல் நோக்கியிட்ட மாத்ரத்தைக் கொண்டு அநுகூலஜங்கனாகக் கொண்டு “பேராளன்பேரோதும் பெரியோரை யொருகாலும் பிரிகிலேன்” என்று அவர்களிருந்த விடத்தே செல்லா நின்றான். ‘நெடுமாலடியார்’ என்று “அதஸ்மிந் தத் புத்தி:”. [நாறு துழாய் இத்யாதி] - போலி கண்டு ப்ரமிக்குமவன் அதுதன்னைக் கண்டால் விடாளிறே; பரிமளிதமாய்ச் செவ்வியையுடைத்தான திருத்துழாயைக் காணில், ‘உபயவிபூதியுத்தன் தன்னுச்வர்ய ஸரிசகமாக இட்ட தனிமாலை இது’ என்னுகின்றான். [தேறியும் தேருதும்] - ‘நீறு செவ்வே’ என்ற இடம் - தேருமை; ‘நாரணன் கண்ணி யீது’ என்ற இடம் - தேற்றம். ‘கோவைவாயான்’ - தேற்றம்; இத்திருவாய் மொழி - தேருமை. [மாயோன் திறத்தனளே] - ஜ்ஞாநம் அப்ரயோஜனமாய்ப்பு ஆச்சர்யமான ப்ரணயித் வத்தையுடையவன்திறத்தனன். [இத்திரு] - ‘இத்திரு’ என்றும், ‘அத்திரு’ என்றும் விகல்பிக்கலாம்படி யிருக்கிறது. அநபாயிரிகளாயிருக்கிற ஆகாரம் இருவருக்கும் ஓக்கும். அவளுக்கு அவனே உத்தேச்யன்; இருவரும் உத்தேச்யரான ஏற்றமுண்டே இவளுக்கு.

௪௫.—ஏழாம்பாட்டு. தேறினபோதோடு தேருதபோதோடு வாசியற எப்போதும் அவன் திறமல்லது அறியாளே என்கிறான்.

[ஏறியஇத்யாதி] இவன் பிச்சேறிச்சொல்லும் வார்த்தை கேட்கைக்கு, மைத்ரேயாதி களைப்போலே தொடர்ந்து திரிய வேண்டிக்காணும் திருத்தாயார்க்கு இருக்கிறது. *விஷ்ணோஸ்ஸகாசாதுத்தும் ஜகத்* என்னுகின்றான். ப்ராஹ்மணர் பித்தேறினாலும் ஒத்துச் சொல்லுமாபோலே இவ்விஷயத்தில் வாஸனை யிருக்கிறபடி. *க்ருஷ்ண ஏவஹி லோகாநாமுத்திரபிரசாப்ய:*. என்கிற இதில் ஒருகாலும் கலக்கமில்லை; இவன் பிச்சேறி யிருக்கிற தசையிலே, இற்றஜகத்தெல்லாம் க்ருஷ்ணனாலே ஸ்ருஷ்டமாயிற்று. என்னும் - [நீறு செவ்வேயிடக்காணில்] ப்ராயச்சித்தப்ரகரணங்களிலே ப்ரஹ்மஹத்தயாதி பாபங்களைப் பண்ணினார்க்கு ப்ராயச்சித்தமாக விதித்த த்ரவ்யத்தைத் தாமஸபுருஷர்கள் தரித்துப் போந்தார்கள்; அந்த த்ரவ்யத்தைப் பாராதே செவ்வைமாத்ரத்தைக் கொண்டு ப்ரமிக்கு மாயிற்று இவன்; அது பொடிபட்டுக்கிடக்கிறதென்று அறிகிறிலன். அவர்கள் செவ்வே யிடுவார்களோ? என்னில், அதுவுமன்றிக்கே [இதுவுமன்றிக்கே], மசகப்ராயா யிருப்பார்கள் தரிப்பார்களிறே. அல்பஸாம்யம் அமையுமாயிற்று இவனுக்கு ப்ரமிக்கைக்கு. இந்த ஊர்த்வதா மாத்ரத்தையே கொண்டு *உத்த்ருதா஽ஹி வராஹேண* இத்யாதியிற் சொல்லுமிறபடியே, என்று மொக்க பகவத்ஸம்பந்தம் மாறாத தேசத்தில் மண்ணைக்கொண்டு தரித்துப்போருமவர்களாகக் கொண்டு ப்ரமித்து, இவர்கள் ஸர்வேச்வரனடியார் என்று ஓடாநிற்கும். அதஸ்மிந் தத்புத்தி இருக்கிறபடி. [நாறு துழாய்மலர்காணில்] அதல்லாதத்தை அதாக ப்ரமிக்கிறவன் அது தானாவற்றைக் கண்டால் விடாளிறே - அவன் சிரஸாவஹித்து அடியார்க்குக் கொடுக்கு மதிறே அதுதான். அதாவது ஸ்ரீ சடகோபனுக்குச் சாத்துகையிறே. கடர்முடிமேலும் தாளிணைமேலும் புனைந்த தண்ணந்துழாயிறே. பரிமளத்தையுடைத்தான திருத்துழாயைக் காணில் உபய விபூதியுத்தனை ஸர்வேச்வரன் ஐச்வர்யத்துக்கு இட்ட தனிமாலை ஈதென்னும். [தேறியும் இத்யாதி] ‘தேறியும்’ என்கிறது ‘துழாய்மலர்காணில்’ என்றத்தை; ‘தேருதும்’ என்கிறது ‘நீறு செவ்வேயிடக்காணில்’ என்றத்தை. அன்றிக்கே, “கோவைவாயா”னிற் படியும் இத்திருவாய்மொழியிற்படியுமாகவுமாம் - [மாயோன் இத்யாதி] பிறந்த ஜ்ஞாநம் கலக்கத்துக்கு உடலாம்படி பண்ணவல்ல ஆச்சர்யபூதன். அவனிடையாட்டத்திலான் இத்திரு. [இத்திரு] அநபாயியான அவனோடொக்க விகல்பிக்கலாம்படிகாணும் இவன் படிகள்தான். அவனுக்கு அவன் உத்தேச்யன். இருவரும் உத்தேச்யரான சேர்த்தியுண்டு இவனுக்கு.

திருவுடைமன்னரைக்காணில் திருமலைக்கண்டேனேயென்னும்*
 உருவுடைவண்ணங்கன்காணில் உலகநந்தானென்றுதன்னும்*
 கருவுடைத்தேவில்களெல்லாம் கடல்வண்ணன்கோயிலேயென்னும்*
 வெருவிலும்விழ்வினுமோவாக் கண்ணன்கழல்கள்விரும்புமே. (8)

ஒ.—எட்டாம் பாட்டில், அத்யந்த துர்த்தசை வர்த்தியாநின்றாலும் இவன் ததேகபரையா யிருக்கும் என்கிறான். [திருவுடை என்று தொடங்கி] - ஸ்ரீமான்களான ராஜாக்களைக் காணில் 'சரிய: பதியைக் கண்டேனே' என்று திருப்பதையும். காயாம்பூ முதலான பதார்த்தங்களுடைய நல்ல நிறங்களைக் கண்டால் 'இச்செவ்வியுள்ளது திருவுலகநந்தருவின எம்பெருமானுக்கு' என்றே அத்யவலித்து பீதியாலே ஸம்பிரமிக்கும். [கருவுடை என்று தொடங்கி] - ப்ரதிமாவத்தான தேவாலயங்களெல்லாம் 'கடல்வண்ணன் கோயிலே' என்னும். பந்துக்களைக்கண்டு அஞ்சத் தசையிலும் மோஹித்த தசையிலும் அகம்பா நிரந்தரமாக க்ருஷ்ணனுடைய திருவடிகளை விரும்பாநிற்கும்.

இ.—எட்டாம் பாட்டில், 'அத்யந்த துர்த்தசை வர்த்தியா நின்றாலும் இவன் ததேகபரையா யிருக்கும்' என்கிறான். [திருவுடை இத்யாதி] - குறைவற்ற ஐச்வர்யத்தையுடைய ராஜாக்களைக் காணில் சரிய:பதியைக் காணப்பெற்றேன் என்னும் - குறைவற்ற ஐச்வர்யமுடையான் சரிய:பதியிறே. 'பெரிய முதலியார் ஒருராஜாவைக் கண்டு அவன்பின்னே தொடர்ந்துபோனார்' என்னவும், 'ஒருஸாமந்தன் தலையிலே அடியிட்டு ஆளையிலே ஏறுகிறபோது அத்தைக் கண்டு மோஹித்தார்' என்னவும் கடவதிறே. [உருவுடைவண்ணங்கள் காணில்] - காயா குவளை கடல் இவையாதல், உருப்பெற எழுதின சித்ரங்க ளாதல் காணில், 'இச்செவ்வியுள்ளது, த்ரைவிக்ரமக்ரமம் பண்ணின ஸர்வஸுலபனுக்கு' என்னு ஸம்ப்ரமியாநின்றான். [கருவுடைத் தேவில்] - ப்ரதிமாவத்தான தேவாலயங்களை பெல்லாம் கண்டால், 'பெரியபெருமாள் உள்ளே கண்வளர்ந்தருளுகிறார்' என்னுந்நின்றான். [வெருவிலும்] - தெளிவுடையளாய் பந்துக்களுக்கு அஞ்சினபோதோடு, [விழ்விலும்] - அறிவயிந்து மோஹித்தபோதோடு வாசியற க்ருஷ்ணன் திருவடிகளை விரும்பா நிற்கும். அல்லாதவை அஸ்த்திரமாய் இவருக்கு இது ஸத்திரமாய்ச் செல்லா நின்றது. வெருவுகை - அஞ்சுகை. விழ்கை - மோஹிக்கை.

ஈ.—எட்டாம்பாட்டு. 'அத்யந்த துர்த்தசை வர்த்தியாநின்றாலும் இவன் ததேக பரையா யிருக்கும்' என்கிறான்.

[திருவுடைமன்னரைக்காணில்] குறைவற்ற ஐச்வர்யங்களையுடையரான ராஜாக்களைக் காணில், சரிய:பதியை ஒருபடி காணப்பெற்றேனே யென்னும். காதழகன், ராஜா ஸாமந்தன் தலையிலே அடியையிட்டு ஆளைக்கழுத்திலே புக்படியைக் கண்டு, ஸர்வேச்வரன் ப்ரமலாதிகள் தலையிலே அடியிட்டுப் பெரியதிருவடியை மேற்கொள்ளும்படி இதுவாகாதே' என்னு மோஹித்தாரென்று ப்ரஸித்தயிறே; ராஜா ஸபரிகாமாக கங்கைகொண்ட சோழபுரத் தேறப்போகச்செய்தே, பெரியமுதலியார் மன்னனார் திருவடிகளிலே ஸேவித்திருக்கச்செய்தே பெண்பின்னை வந்து 'நம் அகத்திலே ஒருகுரங்கும் இரண்டுவிடிகளும் ஒருபெண்ணுமாக வந்து புகுந்தார்கள்' என்றவாரே, 'பெருமானும் இளையபெருமானும் பிராட்டியும் ஐந்த்ரவ்யாகரண பண்டிதனும்' என்று புத்திபண்ணிப் பிந்தொடர்ந்துபோய், முன்னேபோய், 'போகிறார்கள்' போகிறார்கள்' என்னக் கேட்டுக் கிறைவாசலிலே சென்றவாரே, 'இப்படிபோகிறவர்களைக் கண்டுகோளோ?' என்று வாசலிலவர்களைக் கேட்க, அவர்கள் 'கண்டிலோம்' என்ன, அதுவே ஹேதுவாகத் திருநாட்டுக்கு எழுந்தருளினாரிறே. [உருவுடைவண்ணங்கள் காணில்] நீலம் குவளை காயா உருப்பெற எழுதின சித்ரம் இவற்றைக் காணில், கிறம்மாத்தரத்தையும் மாம்ஸசக்ஷுஸ்ஸுக்கு விஷயமான ஸௌலப்பயத்தைபுங் கொண்டு, குணகுண நிருபணம் பண்ணாதே எல்லார் தலையிலும் திருவடிகளை வைத்தவனென்று, பகவினருகே கட்டிவைத்த கன்று துள்ளுமாபோலே ஸஸம்ப்ரமவ்யாபாரத்தைப் பண்ணுகிறதும். [கருவுடை இத்யாதி] கல்புதைத்துக்கிடக்கும் ஸத்தாநங்கள் காணில். அவையெல்லாம் பெரியபெருமாள் பள்ளி

கொண்டருளுகிற கோயிலே என்னும். இவற்றுக்கு உள்ளீடு ஸர்வேச்வரனுக்கையாலே, இவற்றை 'கரு' என்கிறார். "நிசைமுகன்கருவுள் வீற்றிருந்து படைத்திட்ட கருமங்களும்" என்கிறபடியே. [கருவென்று கர்ப்பத்துக்கும், கர்ப்பாதாரத்துக்கும் பேர். ப்ரதிமையை யுடைத்தான, தேவில்கள் தேவாலயங்களெல்லாம் கண்டால்] [வெருவிலும் இத்யாதி] தெளிவுடையளாய் பந்துக்களைக்கண்டு அஞ்சியிருக்கும் போதோடு அறிவுறித்து மோஹித்த ஸமயத்தோடு வாசியற, இடைவிடாதே க்ருஷ்ணன் திருவடிகளை விரும்பாரிற்கும். இது என்றும் ஏகருபமாயிருக்கும். மாறாடிவருவது மோஹமும் உணர்ந்தியும்; ஸத்தாயியாயிருப்பது இதுவே, இத்தால் பகவத்ப்ராவண்யம் இவர்க்கு ஸத்தாப்ரயுக்த மென்கை.

விரும்பிப்பகவரைக்காணில் வியலிடமுண்டானேயென்னும்*

கரும்பெருமேகங்கள் காணில் கண்ணென்றேறப்பறக்கும்*

பெரும்புலவாநிரைகாணில் பிரானுளனென்றுபின்செல்லும்*

அரும்பெறல்பெண்ணினைமாயோன் அலற்றியயார்ப்பிக்கின்றனே. (9)

ஒ.—ஒன்பதாம் பாட்டில், பெறுதற்கரியான இப்பெண்பிள்ளையை இவ்வளவன்றிக்கே நோவு படுத்தாநின்றான் என்கிறான். [விரும்பி என்று தொடங்கி] - பகவத்ப்ரவணராய் இதர விஷயங்களில் நிரபேக்ஷராயிருக்கும் பகவான்களைக் காணில் அவர்களை ஆதரித்து அவர்களுடைய நைரபேக்ஷயத்தாலே ஐகத்தினுடைய ப்ரளயாபத்தைத் தீர்த்து நிர்ப்பரணுள எம்பெருமானே! என்னுந்நிற்கும். கறுத்துப் பெருத்திருக்கும் மேகங்களைக் காணில் எம்பெருமானென்று நினைத்து ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே அங்கே செல்லப் பறப்பாரைப்போலே அலமராரிற்கும். [பெரும்புலம் என்று தொடங்கி]. ஸமக்ரமாய்த் தர்சநியமான பகநிரையைக் காணில், 'ஆச்சிதாநுக்ரஹபரணு க்ருஷ்ணனும் உடனே எழுந்தருளுகிறான்' என்று அதன் பின்னே செல்லும். பெறுதற்கரிய பெண்ணினைத் தன்னுடைய ப்ரணயிதவாதி கல்யாணகுணங்களைக் காட்டி, ப்ரலாபித்து மோஹிக்கும்படியாகப் பண்ணுநின்றான்.

இ.—ஒன்பதாம் பாட்டில், 'பெறுதற்கரிய இவனைத் தன்னையே வாய்வெருவி மோஹிக்கும்படி பண்ணுகின்றான்' என்கிறான். [விரும்பி இத்யாதி] - ஜ்ஞானாதிகுணபரிபூர்ணராய் சப்தாதி விஷயங்களில் விரகத்தரான ஸந்யாஸிகளைக் காணில் க்ருஷ்ணனென்று நினைத்து அவர்களை ஆதரித்து விஸ்மயரீயமான பூமியை ப்ரளயாபத்திலே ரக்ஷித்தவனே என்னும்; ரக்ஷயத்தில் ஒன்றும் நோவுபடாமல் நோக்கி நிரபேக்ஷனாயிருக்கும் நைரபேக்ஷயஸாய்மாத்ரத்தாலே சொல்லுகிறான். [வியலிடம்] - விஸ்மயரீயமான பூமி. [கரும் இத்யாதி] - கறுத்துப்பெருத்த மேகங்களைக் காணில் க்ருஷ்ணனென்று நினைத்துப் பறப்பாரைப் போலே அலமராரிற்கும். இவனுக்கு மேகதர்சனத்திலே சிறகெழும்போலே. ராஜேந்த்ரசோழனிலே திருவாய்க் குலத்தாழ்வார் வயல் பார்த்த வார்த்தை. ஸமக்ரமாய்த் தர்சநியமான பகநிரையைக் காணில் அநுக்ரஹசீலனுள க்ருஷ்ணனும் உடனே வருகிறுனென்று அவற்றின் பின்னே செல்லும். பெறுதற்கரிய பெண்ணினை "மஹதா தபஸா ராம" என்று தன்னைப்பெறப் பட்டதன்று கிளர், இவனைப் பெறுகைக்கு நான் பட்டது. [மாயோன்] - ப்ரணயிதவாதி கல்யாண குணங்களைக் காட்டிப் பெற்றுகூற உறவறுக்கு மவன். "குரவ: கிங்கரிஷ்யந்தி" என்னக் கடவதிறே. எப்போதும் தன்னையே வாய்வெருவும்படி பண்ணி அவ்வளவிலு மன்றிக்கே மோஹிப்பியானின்றான்.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. பெறுதற்கரிய இவன், தன்னையே வாய்வெருவி மோஹிக்கும் படி பண்ணுகின்றான் என்கிறான்.

[விரும்பிப் பகவரைக் காணில்] [பகவரைக்காணில் விரும்பி] ஜ்ஞானாதிகுணங்களால் பூர்ணராய் இதர விஷயங்களில் விரகத்தராயிருக்கும் ஸந்யாஸிகளைக்காணில் ஆதரித்து, ப்ரளயாபத்திலே ஐகத்தையடைய வயிற்றிலேவைத்து நோக்கி. ரக்ஷயவர்க்கத்தினுடைய ரக்ஷணத்தைப் பண்ணுகையாலே வந்த நைரபேக்ஷயம் தோற்ற இருக்கிற ஸர்வேச்வரனென்னும். வியலிடம் விஸ்மயரீயமான பூமி. நின்றகுன்றத்தினை நோக்கி "நெடுமாலே"

என்று ப்ரமித்தவோபாதி காணும் சேஷபூதரை சேஷியாகக்கொண்டு ப்ரமிக்கிற இதுவும். [சுகும்பெரு மேகம் இத்யாதி] சுறுத்துப்பெருத்து ச்ரமஹரமான மேகத்தைக் கண்டவாறே, அவ்வடிவையுடைய க்ருஷ்ணனென்று பறப்பாரைப் போலே யிருக்க ஸம்ப்ரமியா நிற்கும். மேகதர்சனத்தில் சிறகெழும் போலேகாணும். மேகத்தைக் கண்டவாறே ஒருபக்ஷபாத முண்டாகக் கடவதிறே. ராஜேந்தர சோழனிலே திருவாய்க்குலத் தாழ்வாரென் றொருத்தருண்டு; அவர் வர்ஷாவிலே 'பயிர்பார்க்க' என்று புறப்பட்டு மேகதர்சனத்திலே மோஹித்து வீழ்ந்தார்; இவர் வீழ்ந்ததைக்கண்டு நின்ற குடிமகன் ஓடி வந்து அவரையெடுத்துக்கொண்டு வந்து க்ருஹத்திலேவிட்டு, 'இவர்ப்ரக்குதி யறிந் திருந்தும் இந்நாளிலே இவரை வயல்பார்க்கப் புறப்படவிடுவாருண்டோ?' என்றான். [பெரும் புலம் இத்யாதி] அளவுபட்டிருக்கையன்றிக்கே பெருத்து தர்சனமாயிருக்கிற பகிரைகளைக் காணில், என் தசையறிந்து வந்து உதவுகைக்காகக் கடைக்கூழையிலே வாராகின்றானென்று, அவற்றுக்குப்பின்பு ஏறப் போகாநிற்கும். அன்றிக்கே, அவற்றின் திரளுக்குள்ளே அவனையும் காணலாமென்று அவற்றின்பின்னே போகாநிற்குமென்றுமாம். [அதும்பெறல்பெண்ணினை] *மஹதா தபஸா ராம* என்று தம்மைப்பெற்றவர்கள் பட்ட வருத்தமல்லதெய்த் நான் இவனைப் பெறப் பட்டது; அடியிலே நெடுங்காலமும் தபஸ்ஸுபண்ணியிறே இவனைப்பெற்றது இவன். [மாயோன்] *சூரவ: கிங்கரிஷ்யந்தி* என்று பெற்றவர்களைக் கைவிடும்படி பண்ண வல்லவன் [அவற்றிஅயர்ப்பிக்கின்றான்] எப்போதும் தன்னையே வாய்வெருவும்படி பண்ணி, அவ்வளவிலு மன்றிக்கே மோஹிக்கும்படி பண்ணுகின்றான்.

அயர்க்கும்சுற்றும்பற்றிநோக்கும் அகலவேநீள்நோக்குக்கொள்ளும்*
வியர்க்கும்மறைக்கண்துளம்ப வெவ்வுயிர்க்கொள்ளும்மெய்சோரும்*
பெயர்த்தும்கண்ணான்றுபேசும் பெருமானேவாவென்றுகூவும்*
மயற்பெருங்காதலென்பேதைக்கு என்செய்கேள்வல்வினையேனே. (10)

ஓ.—பத்தாம்பாட்டில், ஸ்மாரகபதார்த்தாநுஸந்தான கடிமமல்லாதபடியான வ்யஸநாதிசயத் தாலே தன்பெண்பிள்ளைக்கும் பிறந்த விக்குதிகளைச் சொல்லி 'நான் என்செய்வேன்?' என்கிறான். [அயர்க்கும் என்று தொடங்கி] - சிந்தாவ்யாபாரமின்றியே யிருக்கும். அதுக்கு மேலே காற்றடிக்கிலும் அவன் வந்தாளுக்கொண்டு சுற்றும் ஸாதரமாக நோக்கும்; அங்குக் காணுமையாலே ப்ரதமபரிஸ பந்தம் தொடங்கிக் காணலாம்படி பெரும்பரப்பாகக்கொண்டு அவன் இருக்க ஸம்பாவநையுள்ள தேசத்தளவும் தூரநோக்கும். அங்குக்காணவிட்டவாறே 'நான் இப்படி நோவுபடாநிற்க, வாரா தொழிவதே!' என்று குபிதையாய் வேர்க்கும். கோபமும் ஆறி சோகத்தாலே அழும். அதுவும் போய்ச் செயலற்று மூச்செறியும். பின்னையும் மிகவும் மயங்கிப் பரவசகாத்ரையாம். பின்னையும் உணர்ந்து தன் ஆற்றாமையாலே 'க்ருஷ்ண!' என்று சொல்லும். இவ்வுழியேபிறந்த அநுஸந்தான ப்ரகர்ஷத்தாலே புன்பான உருவெளிப்பாட்டாலே அவன் வந்தாளுக்கொண்டு அவனை ஸம்போதித்து 'வரலாகாதோ?' என்று அழைக்கும். இப்படி தான் மதிக்கெனக்கு உடன அதிஸ்நேஹத்தைப் பண்ணி ஹிதம்சொன்னால் கேட்கும்பருவ மின்றிக்கே யிருக்கிற என்னுடைய பாலேக்கு மஹாபாபியான நான் செய்வதொன்றும் காண்கிறிலேன்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், ஸத்ருசபதார்த்தங்களை அநுஸந்திக்க கடிமமல்லாத வ்யஸநாதிசயத்தாலே இவளுக்குப் பிறந்த விக்குதிகளைச் சொல்லி, 'நான் என்செய்வேன்?' என்கிறான். [அயர்க்கும்] - நின்றற் போலே வில்லா, சிந்தாவ்யாபாரம் ஒவி இவன் மோஹிபா நின்றான். [சுற்றும் பற்றி நோக்கும்] - பின்னையும் அறிவுகுடிபுகுந்து தன்னுடையதலையே ஹேதுவாக ஸாதரமாகச் சுற்றும் பாரா நின்றான். பின்னையும் காணுமையாலே, ப்ரதமபரிஸபந்தமே தொடங்கிக் காணலாம்படி அகலவிட்டு அவன் இருக்க ஸம்பாவநையுள்ள தேசத்தளவும் தூரநோக்காநின்றான். [வியர்க்கும்] - அங்குக் காணுவிட்டவாறே 'இத்தலையில் வாராதொழிவதே!' என்று குபிதையாய் வியராநின்றான். விரஹத்தில் ஸவேதம் கோபத்

தாலேயிறே [மறைக்கண் துளும்பு] - கோபம் சோகமாய்ப் பரிணமித்து அதுதான் ஸ்வேதமாய்ப் பரிணமித்து அது கண்ணிராய் ப்ரவஹிப்பாரின்றது. அதுவும் போய்ச் செயலறுதியாலே நெடுமூச்செறியா நிற்கும். [மெய்சோரும்] - அகவாயிலுள்ளது நோகக் கழிந்தவாறே பரவசகாத்ரை யாகாரின்றான். அறமுடியவொட்டாதே ஆசாபந்தம்; பின்னும் உணர்ந்து 'தன்ஆற்றுமையே செப்போக வரும்' என்று கொண்டு ஸம்போதியாரின்றான். அத்தப்பேர்வழியே பிறந்த அநுஸந்தாநப்ரகர்ஷத்தால் வந்த உருவெளிப் பாட்டாலே வந்தானுகக்கொண்டு ஸம்போதித்து 'வரலாகாதோ!' என்னுகின்றான். [மயல்பெருங்காதல்] - மதிக்கெடுகக்கு உடலான அதிப்ரேமத்தை யுடையவன். ஆசாலேசமுடையார்க்கு அநுபவிக்கலாம் விலக்ஷணவிஷயங்கிளர், இவனுக்கு விபரீதபலமாயிற்று. இவனுடைய அதிமாத்ரப்ரேமம் பேற்றுக்கு உடலாகையன்றிக்கே மயலுக்கு உறுப்பாவதே! [என்பேதைக்கு] - 'இவ்வதிமாத்ரப்ரேமம் ஆகாது' என்றால், கேட்கும் பருவமன்று. [என்செய்கேன்] - இவனை மோஹிபாமற் பண்ணவோ? அவனை வரப்பண்ணவோ? நான் இத்தைப் பொறுத்திருக்கவோ? [வல்லினையேனே] - இவனை இப்படி காணும்படி மஹாபாபத்தைப் பண்ணினேன்.

ஈடு.—பத்தாய்ப்பாட்டு. ஸத்ருசபதார்த்தங்களை அநுஸந்திக்கக் கூடாமல்லாத வ்யஸநாதி சயத்தாலே இவனுக்குப் பிறந்த விக்குதிகளைச் சொல்லி, நான் என்செய்யேன்? என்கிறான்.

[அயர்க்கும்] நின்றூப்போலே நில்லா, சித்தாவ்யாபாரமற்று மோஹிக்கும். [சுற்றும் பற்றினோக்கும்] பின்னையும் அறிவுகுடிபுதரா, தன்னுபத்தே செப்போக அவன் வரவை அத்யவசரத்து வந்து அருகேரின்றுகை ஸாதரமாகச் சுற்றும்பாராநிற்கும். அங்குக் காணுமையாலே, 'ஸர்வதா இவ்வளவில் புறப்படாதொழியான்' என்று ப்ரதம பரிஸ்பந்தக் தொடங்கிக் காண்கைக்காகப் பரக்கக்கொண்டு பரமபதத்தனவும் செல்லப் பாராநிற்கும் அங்குக் காணுமையாலே, 'என்னளவுஇதுவாயிருக்க, வாராதொழிவதே!' என்று கொந்து, [வியர்க்கும்] இளைப்பாலே வேராநிற்கும். [மறைஇத்யாதி] ஸ்வேதமாய்ப் புறப்பட்டுப் புறப்படாதது கண்ணிராய்ப் புறப்படும்; கண்ணிராய்ப் புறப்படாதது நெடுமூச்சாய்ப் புறப்படும். மறைபோலே அருவிச்சொரிகிற கண்ணிரானது கோபாக்ரியாலே சுவறிஅடியற்றுக் கண்ணளவிலே துளும்பும்படி அவ்வொம்மை தோன்ற நெடுமூச்செறியும், [மெய்சோரும்] அகவாயிலுள்ளது நோகப்போனவாறே பரவசகாத்ரையாம். இவன்படியே இப்படி துவளுவது! அறமுடியவொட்டாதே ஆசாபந்தம்! [பெயர்ந்தும் கண்ணுவென்று பேசுப்] திரியவும் க்ருஷ்ணனே யென்று ஸம்போதித்து அத்தத்திருகாமத்தாலே பிறந்த அநுஸந்தாநப்ரகர்ஷத்தாலே வந்த உருவெளிப்பாட்டாலே வந்தானுகக் கொண்டு [பெருமானே வாவென்று கூவும்] பின்னையும் 'உடையவன் உடைமையை இழக்கவிடுமோ? நாம் படுவதுகாண மறைய நின்றானத்தனை' என்று வாவென்னும். [மயல் இத்யாதி] மயலைப்பண்ணக்கடவதான பெரியகாதலையுடைய என்பாலைக்கு. [என்செய்கேன்] இவன் மோஹியாதபடி பண்ணவோ? அவனை வரப்பண்ணவோ? நான் இத்தைப் பொறுத்திருக்கவோ? [வல்லினையேனே] இவனை இப்படிக்காணும்படி மஹாபாபத்தைப்பண்ணினேன். ஆழ்வான்திருநயனங்கள் நோவுபட்ட பின்பு எம்பெருமானார்திருவுள்ளம் நோவுபட்டாப்போலே காணும், திருத்தாயார் திருவுள்ளமும் படுகிறது.

வல்லினைதிர்க்கும்கண்ணனை வண்குருகார்ச்சடகோபன்*

சொல்வினையாற்சொன்னபாடல் ஆயிரத்துள்இவைபத்தும்*

நல்வினையென்றுகற்பார்கள் நல்லிடைவைகுந்தம்நண்ணி*

தொல்வினைதீரஎல்லாரும் தொழுதெழவீற்றிருப்பாரே. (11)

ஓ.—நிகமத்தில் இத்திருவாய்மொழிகற்பார் ஸம்ஸார துரீதம்நீக்கி பகவதவிச்சிலேஷ கந்தமில்லாத திருநாட்டிலே எல்லாரும் சிரஸாவஹிக்கும்படி பெருவிந்ருடே விருப்பார் என்கிறார். [வல்லினை என்று தொடங்கி] - ஆச்சரிதருடைய துக்காயநோதத ஸ்வபாவானை க்ருஷ்ணனே ஆழ்வார் குணபலாத்காரத்தாலே அருளிச்செய்த ஆயிரத்திருவாய்மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழி ஸ்நேஹ மிக்கையேயாகிலும் நன்று என்குகிலும் கற்பார்.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழிகற்பார் விச்லேஷமில்லாத திருநாட்டிலே எல்லாரும் விரும்பி சிரஸாவஹிக்கும் மேன்மையோடே இருக்கப்பெறுவர் என்கிறார். [வல்வினைதீர்க்கும் கண்ணனை] - பெற்றவர்கள் கைவிட்டால் கைப்பிடித்தார் விடாரே. ஆச்ரிதருடைய விச்லேஷமேதுவான மஹாபாபத்தைப் போக்கும்ஸ்வபாவஞ் கருஷ்ணனை. பரமோதாரரான ஆழ்வார். [சொல்வினையால் சொன்ன பாடல்] - சொல்லியல்லது நிற்கவொண்ணாத பக்திபாரவச்யத்தாலே என்னுதல், பகவத்குண பலாத்காரத்தாலே என்னுதல், சொல்தொழிலாலே என்னுதல்; அதாகிறது - வாசிகமான அடிமை. [நல்வினையென்று கற்பார்கள்] - இவருடைய ப்ரேமபாரவச்யமில்லையெய்யாகிலும் விலக்ஷணக்ருத்யமென்று கற்குமவர்கள். [நலனுடை வைகுந்தம் நண்ணி] - விச்லேஷகந்தமில்லாத பரமபதத்தை லபித்து, ஸத்ருசபதார்த்தங்களைக் கண்டு பிச்சேறவேண்டாதே பகவதநுபவமே யாத்ரையாயிருக்கும் நித்யஸூரிகள் நடுவே சென்று. [தொல்வினை தீர்] - அநாதியான அவித்யாதிகள் நீங்கி. [எல்லாரும் தொழுது எழ] - அஸ்ப்ருஷ்டஸம்ஸாரகந்தரான நித்யஸூரிகளும் தொழுது ஆதரிக்க. “பதியினில் பாங்கினில் பாதங்கள் கழுவினர்” என்கிறபடியே அவர்களும் அநுவர்த்தித்து ஆதரிக்கும்படி யாவர்கள். [வீற்றிருப்பாரே] - அவன் சேஷிதவத்துக்கு முடிசூடியிருக்குமாபோலே இவர்களும் சேஷத்வஸாம்ராஜ்யத்துக்கு முடிசூடியிருக்கப்பெறுவார்கள். “ஸ ஸ்வராட் பவதி” என்னக்கடவதிறே.

ஈடு.—நிகமத்தில் இத்திருவாய்மொழி கற்றார், ஸம்ஸாரதூரீதமும் போய் பகவத் விச்லேஷகந்தமில்லாத திருநாட்டிலே எல்லாரும் சிரஸாவஹிக்கும் மேன்மையோடே இருக்கப்பெறுவர் என்கிறார்.

[வல்வினைதீர்க்கும்கண்ணனை] பெற்றவர்கள் கைவிட்டால் பிடித்தவர்கள் கைவிடா, களே. ஆச்ரிதருடைய விச்லேஷமேதுவான மஹாபாபத்தைப் போக்கும் ஸ்வபாவஞ் கருஷ்ணனை. [வண்குருகூர்ச்சடகோபன்] பரமோதாரரான ஆழ்வார். இன்று நாமுங்கூட இருந்து பகவத்குணநுஸந்தாம்பண்ணும்படி பண்ணின ஓளதார்யமிதே. [சொல்வினையால் சொன்னபாடல்] சொல்லியல்லது நிற்கவொண்ணாத பக்திபாரவச்யத்தாலே யென்னுதல், பகவத்குணபலாத்காரத்தாலே யென்னுதல். சொற்றொழிலாலே யென்னுதல்; அதாவது வாசிகமான அடிமை. [ஆயிரத்துள்ளிவைபத்தும்] ஆயிரத்திருவாய்மொழியிலும் இவர் ஸத்ருசபதார்த்தங்களைக்கண்டு அவனாகப்பிச்சேறின இத்திருவாய்மொழி. இப்படி பிச்சேறின இது எல்லார்க்கும் கூடுவதொன்றன்றிறே; ஆனபின்பு [நல்வினையென்றுகற்பார்கள்] இது பாவநமென்றாகிலும் அப்யஸிக்கவல்லவர்கள். இது விலக்ஷணக்ருத்யமென்று கற்குமவர்களென்றுமாம். [நலனிடவைகுந்தம் நண்ணி] விச்லேஷகந்தமில்லாத பரமபதத்தைக் கிட்டி. [தொல்வினைதீர்] அநாதியாய் வருகிற அவித்யாதிகள் தீர்ந்து. [எல்லாரும்தொழுதெழ] அஸ்ப்ருஷ்டஸம்ஸாரகந்தரான நித்யஸூரிகளும் தொழுதுஆதரிக்க, பணியாஅமரருங்கூட, “பதியினில் பாங்கினில் பாதங்கள் கழுவினர்” என்கிறபடியே, அவர்கள் அநுவர்த்தித்து ஆதரிக்கும்படி யாவர்கள். “தொழுதெழென்மனனே” என்று அநாதிகாலம் “அஸநேவ” என்னும்படி போந்தவர் அவனைத் தொழுது உஜ்ஜீவித்தாப்போலேகாணும், இவர்பாடின திருவாய்மொழியைக் கற்றவர்களைத் தொழுது நித்யஸூரிகள் உஜ்ஜீவிக்கும்படி. [வீற்றிருப்பாரே] அவன் சேஷிதவத்துக்கு முடிசூடி இருக்குமாபோலே, இவர்களும் சேஷத்வஸாம்ராஜ்யத்துக்கு முடிசூடியிருக்கப்பெறுவார்கள். “ஸ ஸ்வராட் பவதி” என்னக்கடவதிறே. வீற்றென்பது வேறுபாடு.

ஐந்தாம் திருவாய்மொழி—வீற்றிருந்து : ப்ரவேசம்.

—: ❦ :—

ஒ.—அஞ்சாந்திருவாய்மொழியில், எம்பெருமான் ஆழ்வாரோடு விச்வேஷிக்கையாலே அத்யந்தம் அவஸந்தநான ஆழ்வாருக்குத் தன்னைப்பிரிகையாலே அகடினத்திலே தன்னைப் பூர்ணமாகப் புஜிப்பிக்கைக்கு ஈடான பக்த்யாரோக்யம் பிறந்தபடியைக் கண்டு; ச்ருதிதிஷ்டாஸாதிகளுக்குத் தாத்பர்யபூமியாய் ப்ரஹ்மாதிகளாலே அறியமுடியாதே சுபாச்ரயப்ரகரணங்கனிற் சொல்லுகிறபடியுள்ளாலே எப்போதும் த்யானம் பண்ணப்படுவானுமாய்த் தனக்கே அஸாதாரணமான ஐச்வர்யத்தை யுடையனாய் ஸ்வைருண்ட திவ்யலோகத்திலே அயோத்யை என்றும், அபராஜிதை என்றும் ச்ருதிகனிற் பேசப்படுகிற திருநகரியிலே ஆநந்தமயமான திவ்யஸத்தாநத்திலே திவ்யபர்யங்கத்திலே ஸமஸ்தகல்யாணகுணத் தையும் ஸர்வபூஷண பூஷிதனாய் ஸர்வாபுதோபேதனாய் அயர்வறுமமர்கள் நித்பலேவை பண்ணப் பெரிய பிராட்டியாரோடு கூட வீற்றிருந்தருளி அவ்விருப்பிலே உபயவிபூதியையும் நடத்துவதும் செய்து ப்ரணதஜநபரிதராணர்த்தமாக தேவமநுஷ்யாதிருபேண அவதீர்ணனாய் அகிலஜநமநோநயநஹரி திவ்யசேஷடிதவிசிஷ்டனாய் ஆத்மேச்வரனாய் ஆத்மாவுக்கு சரண்பமாய் ஆத்மாவுக்கு நிர்திசய போக்யமா யிருக்கிற தன்னைத் தன்னுடையக்ருபையாலே ஸாக்ஷாத்கரிப்பிக்க, இவரும் வந்தநஸ்தோத்ரபூர்வக மாக 'அடிமைகளையெல்லாம் செய்து தாம் க்ருதக்ருத்யராய் எம்பெருமானைப் பெற்றூரில் உபயவிபூதி யிலும் என்னோடு ஒப்பாரில்லை என்று அதிபீதராகிறார்.

இ.—அஞ்சாந்திருவாய்மொழியில், கீழ்ஸத்ருசபதார்த்தத்தங்களையும் ஸம்பந்திபதார்த்தத்தங்களையும் கண்டு பிச்சேறின இவர் விடாயின்மிகுதிதீர் உபயவிபூதியோடேகூடத்தன்னைக் காட்டிக்கொடுத்தாலும் பூர்ணநுபவம்பண்ணுகைக்கு ஈடான பக்த்யாரோக்யம் பிறந்தபடியைக் கண்டு 'அயோத்யை' என்றும், 'அபராஜிதை' என்றும் சொல்லப்படுகிற திவ்யநகரத்தையும் ஆநந்தமயமான திவ்யஸத்தாநத்தையும் திவ்யபர்யங்கத்தையுமுடைத்தானபரமபதத்திலே, ஸமஸ்தகல்யாண குணத்தமகளும் ஸர்வபூஷண ஆபுத பரிஜனோபேதனாய்ப் பெரியபிராட்டியாரோடேகூடி வீற்றிருந்தருளியிருக்கிற இருப்பையும், ஆவது அழிவ தான லீலாவிபூதியிலுள்ளாரையும் நித்யஸலிரிகளபடியாக்குகைக்காக ஜகத்ஸ்ருஷ்டியைப்பண்ணி, ஸ்ருஷ்டமானஜகத்திலே "தேவாநுப்ராவிசத்" என்று முகந்தோற்றமல் வந்து ரக்ஷிக்குமளவன்றிக்கே தேவமநுஷ்யாதிருபேண வந்து அவதரித்து நிகிலஜநமநோநயநஹாரியான குணசேஷடிதங்களையுடையனா யிருக்கிறபடியையும், ஆக இப்படி உபயவிபூதியுத்தன தன்படிகளையெல்லாவற்றையும் இவருடைய இழவுகளெல்லாம் தீரும்படி காட்டிக்கொடுக்கக் கண்டு மங்களாசாஸநம்பண்ணி க்ருதக்ருத்யராய் உபய விபூதியிலும் இவ்விஷயத்தை எத்தப்பெற்றூரில் என்னோடுஒப்பாரில்லையென்று த்ருப்தராகிறார். "நீறு செவவேசிடக்காணில் நெடுமாலடியார்" என்று ப்ரமித்தவர்க்கு "தூவியம்புள்ளுடையான், அடலாழி யம்மான்" என்று நித்யஸலிரிகளைக் காட்டிக்கொடுத்தான்; 'செய்யதோர்ஞாயிற்றைக் காட்டிச் சீர்தரன் ழார்த்தியீதென்னும்" என்று பிராட்டியும் தானுமான சேர்த்திக்குப் போலிகண்டு ப்ரமித்தவர்க்கு 'மையகண்ணாள் மலர்மேலுறைவா னுறைமார்பினன்" என்று தானும் பிராட்டியுமான சேர்த்தியைக் காட்டிக் கொடுத்தான். "திருவுடைமன்னரைக்காணில்" என்று அல்பைச்வர்யம் கண்டு ப்ரமித்த வர்க்கு உபயவிபூதியுத்தனாயிருக்கிற இருப்பைக் காட்டிக்கொடுத்தான். "விரும்பிப்பகவரைக்காணில் வியலிடமுண்டானே யென்னும்" என்று ஆநந்தலேசமுடையாரைக் கண்டு ப்ரமித்தவர்க்கு "வீயிலின்பம் மிக எல்லை நிகழ்ந்த நம் அச்சதன்" என்று ஆநந்தமயனாயிருக்கிற இருப்பைக் காட்டிக்கொடுத்தான். "என்செய்கேன்" என்று பிறர்வாயாலே சொன்ன இவரைத் தம்வாயாலே "இனியென்னகுறை யெழுமையும்" என்னப் பண்ணினான். இப்படி இவர்விடாயைக்கண்டு தன்படிகளை யெல்லாம் காட்டிக் கொடுக்கக் கண்டு மங்களாசாஸநம்பண்ணி த்ருப்தராகிறார்.

ஈ.—கீழ்க் திருவாய்மொழியிலே அப்படி விடாய்த்தவர் "இனியென்னகுறையெழு மையுமே" என்னப்பெறுவதே! பொய்ந்நின்ற ஞானம் தொடங்கிக் கீழெல்லாம் "மண்ணை யிருத்துதுழாவி"யில் விடாய்க்கு க்ருஷிபண்ணினபடி; அப்படி விடாய்க்கப்பண்ணின க்ருஷி

யின்பலம் சொல்லுகிறது இதில். பேற்றுக்கு இதுக்கு அவ்வருகு சொல்லலாவது இனி யொன்றில்லை. “சூழ்விசும்பணிமுகிலுக்கு அநந்தரம் இத்திருவாய்மொழியாகப் பெற்ற தில்லையே” என்று அருளிச்செய்வார் சியர். பெருமானும் இனையபெருமானான இருப்பிலே பிராட்டிக்குப் பிரிவுண்டாக, மஹாராஜரையும் பரிகரத்தையும் கூட்டிக்கொண்டு சென்று விரோதிவர்க்கத்தைக் கிழங்கெடுத்து அவனோடே கூடினப் போலே போலிகண்டு இவர் ப்ரமித்த இழவெல்லாம் போம்படி, கீத்ய விபூதியையும் லீலாவிபூதியையு முடையனாயிருக்கிற தன்படிகளொன்றும் குறையாதபடி கொண்டுவந்து காட்டிக்கொடுத்து, ‘கண்டிரே நாயிருக் கிறபடி? இந்த ஐச்வர்யமெல்லாம் ஒன்றாய்த் தலைக்கட்டுவது, நீர் உம்முடைய வாயாலே ஒருசொல்லுச் சொன்னால்காணும்’ என்று இவர்திருக்கையிலே தாளத்தைக் கொடுக்க, அவ்விருப்புக்கு மங்களாசாஸனம்பண்ணுகிறார். [உபயவிபூதியிலும் என்னுடொப்பாரில்லை யென்று அதிப்ரீதராகிறார்.] “நின்ற குன்றத்தினைநோக்கி” என்று ப்ரமித்ததுக்கு, வானமா மலையான தன்னைக் காட்டிக் கொடுத்தான்: “நீறுசெவ்வேயிடக்காணில் நெடுமாலடியாரென்” ரோடினதுக்கு, “தூவியம்புள்ளுடையானடலாழியம்மாள்” என்கிற கீத்யலித்த புருஷர்களைக் காட்டிக் கொடுத்தான்: “செய்யதோர் நாயிற்றைக் காட்டிச் சிரீதரன்மூர்த்தியி”தென்றதுக்கு ‘மையகண்ணாள் மலர்மேலுறைவாளுறைமார்பினன்’ என்று தானும் பெரிய பிராட்டியாருமாக இருக்கிற இருப்பைக் காட்டிக்கொடுத்தான். “திருவுடைமன்னரைக்காணில் திருமால்” என்றதுக்கு, உபயவிபூதி யுத்தன தன் ஐச்வர்யத்தைக் காட்டிக் கொடுத்தான்; பிறர் வாயாலே ‘என்செய்கேன்’ என்றத்தைத் தவிர்த்து, தம்வாயாலே “என்ன குறையெழுமையும்” என்னப்பண்ணினான்: “விரும்பிப் பகவரைக்காணில் வியலிடமுண்டான்” என்று ஆந்தலேச முடையாரைக் கண்டு ப்ரமித்தவர்க்கு, “வீவிலின்பமிக வெல்லிகழ்ந்த நம்மச்சுதன்” என்று ஆந்தமயனாயிருக்கிற இருப்பைக் காட்டிக் கொடுத்தான்.

வீற்றிருந்துஏழுவரும் தனிக்கோல்செல்ல*வீவில்சீர்

ஆற்றல்மிக்கானும் அம்மானை வெம்மாபிளந்தான் தன்னை*

போற்றியென்றேகைகளாத் தொழுதுசொல்மாலைகள்*

ஏற்றநோற்றேந்த இனியென்னகுறைஎழுமையுமே?

(1)

ஒ.—முதற்பாட்டில், ஸர்வேச்வரனாய்வைத்து மநுஷ்யஸஜாதீயனாய்வந்து திருவவதாரம் பண்ணியருளி ஆச்ரிதஸம்ரக்ஷணம் பண்ணியருளுகிற க்ருஷ்ணனைக் கவிபாடப் பெற்ற எனக்கு ஒருநாளும் ஒருகுறையில்லை என்கிறார். [வீற்றிருந்து என்று தொடங்கி] - ஸர்வேச்வரனான வேறுபாடு தோற்றும்படி இருந்து ஸகலலோகங்களும் தன்னுடைய காலநம் செல்லும்படி. ஏழென்று லீலாவிபூதிக்கு உபலக்ஷணம். [வீவில்சீராற்றல்மிக் காளுமம்மாளை] ஒருநாளு மழிவில்லாத நிதிய விபூதியை அறுத்ததனும் ஆளுமவனை; சுத்தஸத்த்வமயமாயும் ரஜஸ்தமோமிக்ரமாயுமுள்ள ப்ரக்ருதித்வயமும் இரண்டினுடைய கார்யங்களுமாக நாலும் நித்யலித்த பத்த முத்த கோடித்ரயமுமான சேதநர்களுமாக ஏழுலோகம் என்றுமாம். ‘வீவில்சீர்’ என்று கல்யாணகுணங்களென்றும் சொல்லுவர். [வெம்மா பிளந்தான் தன்னை] - இவ்வவதாரத்தை ஆற்றல் மிக்கு ஆள்கைக்கு உதாஹரண மென்றும், ஆற்றல்மிக்கு ஆளுமவன் இன்னுனென்று சொல்லுகிறது என்றும் சொல்லுவர். [போற்றி என்று தொடங்கி] - போற்றியென்று நிரந்தரமாகச் சொல்லாநின்றனுகொண்டு, கைகளின்விடாய்களெல்லாம் திரத் தொழுது நல்லஸ்ரர்க்குக்கள்போலே சிரஸா வறலிக்கும்படியாகத் திருவாய்மொழி பாடுகைக்கு ஈடான பாக்யம் பண்ணின எனக்கு.

இ.—முதற்பாட்டில், ஸர்வேச்வரனாய் வைத்து ஆச்ரிதரக்ஷணர்த்தமாக மநுஷ்ய ஸஜாதீயனாய் வந்து அவதரித்த க்ருஷ்ணனைக் கவிபாடப் பெற்ற எனக்கு ஒருநாளும் ஒரு குறையில்லை என்கிறார். [வீற்றிருந்து] - வேறுபாடு தோற்ற இருந்து; ஸ்வவ்யதிரிக்தஸமஸ்தவஸ்துக்களுக்கும் சேஷியென்று தோற்ற இருக்கை. ஸ்வவ்யதிரிக்தஸமஸ்தபதார்த்தங்களையும் சேஷமாகவுடையனாகையுண்டான

ஆந்தத்தால் வந்த இறுமாப்புத் தோற்ற இருக்கை. சேதநர்க்குப் பரஸ்பரம் பேதமுண்டாகிலும் ஜ்ஞானைகா காரதயாலும் பகவத்சேஷத்வாகாரதயாலும் ஸாய்முண்டு. விபுத்வநியந்த்ருத்வசேஷித்வாதிகள் இவனுக்கே உள்ளது. [இருந்து] - இப்படி நிர்வஹிப்புது சுற்றும்பயணம்வந்து வன்னியமறுத்தோ? என்னில், —தான் இருந்த இருப்பிலே தனியாணை செல்லும்படியாயிற்று இருப்பது. [எழுல்கும்] - உபய விபூதியையும் சொல்லிற்றதல், லீலாவிபூதியைச்சொல்லிற்றதல். உபயவிபூதிபரமானபோது, சதுர்வித ப்ரக்ருதியும் த்ரிவிதஆத்ம வர்க்கமும்; லீலாவிபூதிபரமானபோது, பாதாளாதிகளும் பூமியும்கூட ஒன்றாய் அந்தரிக்ஷாதிகள் ஆறுமாகக்கடவது. அப்போது 'வீவில்சீர்' - நித்யவிபூதியாகக்கடவது. உபய விபூதிபரமானபோது, கல்யாணகுணமாகக்கடவது. [தனிக்கோல்செல்ல] - தன்னுடைய அத்வித்யமான சாஸநம் செல்லும்படி. [வீவில்சீர்] - முடிவில்லாத கல்யாணகுணங்கள். ஒருநாளும் அழிவில்லாத நித்யவிபூதி யென்னவமாம். [ஆற்றல்மிக்கு ஆளும்] - இப்படி உபயவிபூதியையும் உடையனாயிருந்தால் அணுகவொண்ணாதபடி யிருக்குமோ? என்னில், —ஒன்றுமில்லாதாரைப்போலே அநுத்ததனாய் ஆளும். "ராமோ ராஜ்யமுபாஸித்வா", "அமாரக்கேணுகதாம் லக்ஷ்மீம் ப்ராப்யேவார்வயவ்ரஜித்" என்கிறபடி யன்றே. ஆற்றல் என்று வலியாய், உபயவிபூதியையும் நிர்வஹிக்க வல்ல ஸாமர்த்த்யத்தை யுடையவ னென்றும் சொல்லுவர். இது, சொல்லிப்போருமதன்று. [அம்மாண] - ஸ்வேதரஸகலபதார்த்தத்தங்களுக்கும் சேஷியானவனை; உடையவனாகையாலே ஸாத்மித்திருக்குமிதே. [வெம்மா பிளந்தான்தன்னே] - ஆற்றல் மிக்கு ஆளுகிறபடியைச் சொல்லுகிறது என்று பட்டர். 'ஆற்றல் மிக்கு ஆளுமவன் இன்னான் என்கிறது' என்பர் எம்பார் உபயவிபூதியுத்தனனால் 'தஹ பச' என்று நிர்வஹிக்கையன்றிக்கே ஸஜாதீயனாய் வந்து அவதரித்து அவர்கள் பண்ணும் பரிபவங்களைப் பொறுத்து அவர்களுடைய விரோதி வர்க்கத்தைப் போக்கி ரக்ஷிக்குமவனே. ஸ்யமந்தகமணிப்ரப்ருதிகளிலே பரிபவம் ப்ரஸித்தம். "தாஸ்யமம்சவ்யவாதேந ஜ்ஞாதீநாஞ்ச கரோம்யஹம்" என்றும், "அர்த்தபோக்தாச போகாநாம் வாக் துருக்தாநி2சக்ஷமே" என்றும் அருளிச்செய்தானிதே. [வெம்மாபிளந்தான்] - "வ்யாதிதாஸ்யோ மஹாரெளத்ரஸ் ஸோ2ஸுர:க்ருஷ்ணபாஹு2கா | நிபாதத்விதாபூதோவைத்யுதேநயதாத்ரும". [போற்றி என்றே] - கேசிகையிலகப்பட்ட அதுக்கு இன்று இருந்து மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறார். ஸமகாலம் போலே யாயிற்று இவருக்கு இருக்கிறது. [என்றே] - ஒருகால் 'பல்லாண்டு' என்று விடுகையன்றிக்கே அத்தையே பலகாலும் சொல்லுகை. "நம இத்யேவ வாதிந:" என்கிறபடியே. [கைகளாரத்தொழுது] - "வைகுந்த மென்று கைகாட்டும்", "தாயவனேயென்று தடவு மென்கைகள்" என்னும் கைகளின் விடாய் தீரும்படி தொழுது. [சொல்மாலைகள்] - வாடாத மாலைகள். [ஏற்றநோற்றேற்கு] - "க்ருஹ்ணதி சிரஸா ஸ்வயம்" என்கிறபடியே சிரஸாவஹிக்கும்படியாக பாக்யம்பண்ணின எனக்கு. இவர் கவிபாட்டு ஈச்வரனுக்கு அலங்காரமா யிருக்கையாலே 'மாலை' என்கிறது. இவருக்கு நோன்பாகிறது - "மண்ணையிருந்து துழாவி"யில் விடாயாதல், பகவத்ப்ரஸாதமாதல். தம்முடைய பேற்றுக்கு அடியாக "மயர்வறமதிநல மருளினன்" என்றாரிதே. பூர்வக்ஷணவர்த்தியிதே ஒன்றுக்கு ஹேதுவாவது [இனி என்னகுறை எழுமையுமே] - இங்கே ஸ்வருபாநுருபமான கிஞ்சித்காரம் பண்ணின எனக்குப் பின்பு ஒருநாளும் ஒரு குறைவில்லை 'தேஹஸம்பந்தம் அற்றதில்லை, ஒரு தேசவிசேஷம் வித்தித்ததில்லை' என்கிற குறைகள் ஒன்றுமில்லை. 'இதுஎத்தனைகுளிக்கு நிற்கும்?' என்ன. [எழுமையுமே] - என்றும் ஒக்க: "ஸப்தஸப்தஸப்தச", "தசபூர்வாந்தசாபராம்" என்றதிதே.

*6.—முதற்பாட்டு. ஸர்வேச்வரனாய்வைத்து ஆச்ரிதரக்ஷணார்த்ததமர்க மதுஷ்ய ஸஜா தீயனாய்வந்து அவதரித்த க்ருஷ்ணனைக் கவிபாடப்பெற்ற எனக்கு ஒருநாளும் ஒருகுறையில்கூட பென்கிறார்.

[வீற்றிருந்து] வீற்றென்று வேறுபாடாய், தன்வேறுபாடு அடங்கலும், தோற்ற இருக்கை. ஸ்வவ்யதிரித்த ஸமஸ்தவஸ்துக்களும் தனக்கு சேஷமாகத் தான் சேஷியாகையாலே வந்த வ்யாவ்ருத்தி தோற்ற இருக்கை; இங்ஙனன்னுகில், பரஸ்பரம் வ்யாவ்ருத்தி எல்லார்க்கு முண்டிதே. ஸகலாத்மாக்களுக்கும் அவனோடு ஜ்ஞானைகாகாரதயா ஸாய்முண்டாயிருக்கச்செய்தேயும், விபுத்வ சேஷித்வ நியந்த்ருத்வங்களாகிற இவை அவ்வாச்ரய மொன்றிலுமே கிடக்குமவையிதே. தன்னையொழிந்தாரடையத் தனக்குக் கிஞ்சித்கரிக்கக்

கடவனாய், தான் ஸர்வகதனாய், ஆகாசவ்யாப்திபோலன்றிக்கே ஜாதி வ்யக்திதோறும் பரிஸமாப்ய வர்த்திக்குமாபோலே, வர்த்திக்கக்கடவனாய். இப்படி வ்யாபரிக்கிறதூதான் ஸ்யமநார்த்தமாகவிதே. ஸ்வவ்யதிரித்தஸமஸ்தவஸ்துக்களையுமுடையனாகையால் வந்த ஆநந்தம் தோற்ற இருக்கிற இருப்பைச் சொல்லுகிறது. வீற்றிருந்தென்று இவ்வருகுள்ளாரையடையக் கலங்கப்பண்ணக்கடவதான அஜ்ஞாநாதிகளையடையத் தன்னைத்திலே கீழேயழுக்குண்ணும் படி அவற்றை அதிர்ஷ்டித்துக்கொண்டிருக்கும்படியைச் சொல்லுகிறது. [ஏழலகும் தனிக் கோல் செல்ல] சுற்றுப்பயணம் வந்து ஐகநீர்வாஹம்பண்ணுகையன்றிக்கே, இருந்த இருப்பிலே லோகமடையச் செங்கோல்செல்லும்படியாக வாயிற்று இருப்பது. ஏழலகென்று விபூதித்தவயந்தையும் சொல்லிற்றுகில், 'வீவில்சீர்' என்கிற இடம் கல்யாணகுணவிஷயமாகக் கடவது; அன்றிக்கே, ஏழலகென்று லீலாவிபூதிமாந்தரத்தைச் சொல்லிற்றுகில், வீவில் சீரென்கிறவிடம் நித்யவிபூதிவிஷயமாகக் கடவது. உபயவிபூதியையும் சொல்லிற்றுனபோது, த்ரிவிதசேதநரையும் சதுர்விதப்ரக்ருதியையும் சொல்லிற்றுகிறது. சதுர்விதப்ரக்ருதியாகிறது கார்ய காரணரூபமான த்வைவித்யம் அங்கு; இங்கும் அப்படியுண்டான த்வைவித்யம். லீலா விபூதிமாந்தரத்தைச் சொல்லிற்றுன பகஷத்தில், பாதாளாதிகளையும் பூமியோடேகூட்டி ஒன்றுக்கி, பரமபதத்துக்கு இவ்வருகுள்ளத்தை ஆளுக்கி, ஆக ஏழையும்சொல்லிற்றுகிறது. [வீவில்சீர்] நித்யமான குணங்களைச் சொல்லுதல். நித்யமான விபூதியைச் சொல்லுதல். இப்படி உபயவிபூதியுத்தனை செருக்காலே தன்பக்கல் சிலர்க்குக் கிட்ட வொண்ணாதபடி யிருக்குமோ? என்னில், [ஆற்றல்மிக்கானும்] அதுத்ததனாயிற்று ஆன்வது; *ராமோராஜ்யமு பாஸித்வா* என்கிறபடியே: ராஜ்யத்தை ஸவிநயமாக நடத்துகையாலே ராஜ்யத்தை உபாஸித்தா ரென்றதிதே. வழியல்லாவழியே வந்த ஐச்வர்யமுடையவன் பிறர்க்குத் திரியவொண்ணாதபடி நடக்குமிதே; உடையவனுடைய ஐச்வர்யமாகையாலே ப்ராப்தமாயிருந்தபடி. அன்றிக்கே, ஆற்றலென்றது வஸியாய், 'இத்தையடைய நிர்வஹிக்கைக்கு' அடியான தாரணஸாமர்த்த்யத்தையுடையனாயிருக்கும்' என்று சொல்லுவாருமுண்டு. [அம்மாண] ஸிவந்தருத்தவத்தால் வந்த ஐச்வர்யம் தோற்ற இருக்கிற ஸர்வேச்வரகை. [வெம்மாபிளந்தான்தன்னை] 'ஆற்றல் மிக்கானும்படி சொல்லுகிறது' என்று பட்டர் அருளிச்செய்யும்படி. 'ஆற்றல்மிக்கானும் மான் ஆரென்றால், இன்னொன்னென்கிறது, என்று அம்மங்கியம்மான் நிர்வஹிக்கும்படி. இவற்றையடைய உடையவனுடைய, இருந்தவிடத்தேயிருந்து தஹ, பச என்றுநிர்வஹிக்கை யன்றிக்கே. இவற்றோடேஸஜாதியனாய்வந்து அவதரித்து, இவர்கள் பண்ணும் பரிபவங்களை அடையப்பொறுத்து, களைபிடுங்கி ரகஷிக்கும்படி சொல்லுகிறது. ஸ்யமந்தகமணி ப்ராப்ருதி களிலே பரிபவம் ப்ரஸித்தம்; *தாஸ்யமைச்வர்யவாதேந ஜ்ஞாதீநாஞ்ச கரோமயஹம்* என்றும் *அர்த்தபோக்தாச போகாநாம் வாக்குருக்தாநிச கஷமே* என்றும் அருளிச்செய்தான். [வெம்மா பிளந்தான்] - கேசி பட்டுப்போகச்செய்தேயும், தம்வயிதேரித்தலாலே 'வெம்மா' என்கிறார் இவர். *வ்யாதிதாஸ்யோ மஹாரௌதரஸ் ஸோ:ஸ:ர: க்ருஷ்ணபாஹ:கா | நிபபாத த்விதாபூதோ வைத்யுதே யதாந்ரும:*.] கேசி, வாயை அங்காந்துகொண்டு வந்த போது. சிறுப்ரஜைகள் த்வாரம்கண்டவிடங்களிலே கையைநீட்டுமாபோலே, இவன் மெனக்த் பத்தாலே அதின்வாயிலே கையைநீட்டினான்; அபூர்வதர்சனத்தாலே, கை பூரித்துக் கொடுத்தது, கையைப் புரிந்துவாங்கினான், அவன் இருபினவாய் விழுந்தான். [போற்றி] ஸ்வரூபாநுபமாயிதே பரிவுகள் இருப்பது. கேசி பட்டுப்போகச்செய்தேயும் ஸமகாலத்திற் போலே வயிதேரித்து படுகிறாயிற்று இவர். [என்றே] ஒருகால் "பல்லாண்டு" என்றால், பின்னையும் "பல்லாண்டுபல்லாண்டு" என்னுமத்தனை. *நமஇத்யேவ வாதிந:* என்னுமா போலே. [கைகளார்த்தொழுது] "வைகுந்தமென்று கைகாட்டும்" என்று வெறுமாகாசத்தைப் பற்றித் தொழுத கைகளின் விடாய்தீர்ந்து வயிறுநிறையும்படி தொழுது. [சொல்மாலைகள்] வாயாதமாலைகள். அநஸூயை கொடுத்த மாலைபோலே செவ்வியழியாத மாலைகள். [ஏற்ற] திருக்குழலிலே ஏற்றும்படியாக. *க்ருஷ்ணாதி சிரஸா ஸ்வயம்* என்கிறபடியே. [நோற்றேற்கு] இவர் இப்போது நோற்றாராகச் சொல்லுகிறது, *மண்கையிருந்துதுழாவியில் விடாயை யாதல், பகவத்க்ருபையையாதல்; பூர்வகூணவர்த்தியிதே ஒன்றுக்கு நேறுவாவது. [இனி

யென்னகுறை அங்வருகுபோனாலும் திஞ்சித்காரத்தாலேயாகில் ஸ்வரூபம்; அந்தை இங்கே பெற்ற எனக்கு ஒருகுறையுண்டோ? இது எத்தனை குளிக்கு நிற்கும்? என்னில், [எழுமையுமே] முடிய நிற்குமவற்றை எவ்வோழாகச் சொல்லக்கடவதிறே. *தச பூர்வாந் தசாபராதாந்மாநஞ்ச* *ஸ்ப்தஸ்ப்தசஸ்ப்தச*. இங்கேயிருந்தே அங்குத்தையநுபவத்தை அநுபவிக்கப் பெற்ற எனக்கு *அங்கே போகப்பெற்றிலேன்* என்ற குறையுண்டோ? அங்கேபோனாலும் “குழந்திருந்தேத் துவர் பல்லாண்டே”யிறே.

மையகண்ணுள்மலர்மேலுறைவாள் உறைமார்பினன்*

செய்யகோலத்தடங்கண்ணன் விண்ணோர்பெருமான் தன்னை*

மொய்யசொல்லால்இசைமால்களேத்தி உள்ளப்பெற்றேன்*

வெய்யநோய்கள்முழுதும் வியன்ஞாலத்துவியவே.

(2)

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், இந்த மறைச்வர்யத்துக்கு நிதானமான லக்ஷ்மிநாதத்வத்தை அருளிச்செய்கிறார் [மையகண்ணுள் என்று தொடங்கி] - அலிதேகூணையப் மலர்நிமேலே உறையக் கடவ பெரியிராட்டியார் மலர்நிகாட்டில் விரும்பித் தன் திருக்கண்களாலே வர்ஷித்துக்கொண்டு நித்யவாஸம்பண்ணுகிற திருமார்பையுடையனுமாய், அவனோட்டைஸம்ச்லேஷாதிசயத்தாலே மதுபாந மத்தரைப்போலே சிவந்து அழகியதான் திருக்கண்களையுடையனாய், இவ்வறகு காட்டில் எறித்த நிலாவாகாமே இதுக்கும் போக்தாக்களான நித்யஸூரிகளையுடையவனைச் செறித்தசொற்களாலே இசை மால்களைக்கொண்டு ஏத்தி நினைக்கப்பெற்றேன். [வெய்ய நோய்கள் என்று தொடங்கி] - இப்பூயிமிலே இருக்கச்செய்தே ஸாம்ஸாரிக ஸகலதுரிதங்களும் போம்படி; லோகத்தில் துரிதங்களுமெல்லாம் நடுக்கும்படி என்றுமாம்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், இம்மறைச்வர்யத்துக்கு அடியான சரிய்பதித்வத்தை அருளிச் செய்கிறார். [மையகண்ணுள்]-அலிதேகூணையிறே. இவன் ஸர்வேச்வரனை ஒருகால்நோக்கினால் ஒரு பாட்டம் மறைவிழுந்தாப்போலே அவன்திருமேனி திமிர்க்கும்படியாயிற்று இருப்பது; மறைக்கண்மடந்தையிறே. இது இவளுடைய அவயவசோபை. [மலர்மேல் இதயாதி]-இவன் ஸௌகுமார்யத்தைச் சொல்லுகிறது. பரிமளம் உபாதாநமாகப் பிறந்தவன். [உறைமார்பினன்]-ஐம்மூயியான பூவிற்காட்டில் பொருந்திவர்த்திப்பது மார்பிலே யாயிற்று. மார்பில்சுவடறிந்த பின்பு பூ நெரிஞ்சிமுள்ளோபாதியாயிற்று. பெருமானைக் கைப்பிடித்தபின்பு பிராட்டி முயிதினையை நினையாதாப்போலேயும், முக்தன் “நோபஜநம்ஸ்மரந் இதம் சரீரம்” என்று ஸம்ஸார யாத்ரையை நினையாதாப்போலேயும், ‘மலர்மேலுறைவான்’ என்ற இடம் - குந்தி அடியிட்டதென்றும், ‘உறைமார்பினன்’ என்ற இடம் - திருமார்பிலே பொருந்திவர்த்திக்குமென்றும் இயலிலே தோற்றி யிருக்கிறது [செய்யகோலத்தடங்கண்ணன்] - இவன் கடாஷுத்தாலே அவன் திருவுள்ளத்தில்பெனஷ்கல்யத்தைக் கோள்சொல்லித் தருகிற திருக்கண்களையுடையவன். மது பாநமத்தரைப்போலே சிவந்து அழகியதாய்ப் பெருத்த கண்களையுடையவன். இம்மிதுமிறே இவர் பாட்டுக்கு விஷயம். அவன் - மையகண்ணுள்; இவன் - செய்யகோலத்தடங்கண்ணன். அவன் அடுத்துப் பார்க்கையாலே அவன்கண்ணின் வாஸநை ஊறி இவன் திருமேனி ச்யாமமாயிருக்கும். இவன் கண்ணிற்சிவப்புஊறி அவன்திருமேனி சிவந்திருக்கும். இவன்கடாஷமுண்டாகையாலிறே, அவன் புண்டரீகாஷனுயிற்று. அது இல்லாமையாலேயிறே, அல்லாதார் விருபாஷராயிருக்கிறது. “நம:சரீ ரங்கநாயக்யை யத்ப்ய்விப்ரம பேததரு:; ஈசேசிதவ்ய வைஷம்ய நிம்நோந்நதயிதம் ஜகத்” ஒருவன் அழகிய மணவாளப்பெருமானாயிருக்கிறதும், ஒருவன் பிஷுக்களையிருக்கிறதும். [விண்ணோர் பெருமான் தன்னை]- இச்சேர்த்தியழகு காட்டிலெறித்த நிலவாகாதபடி அநுபவிக்கைக்கு போக்தாக்களையுடையவனை. அவர் களுக்கு நியாமகனாய் அத்தாலே மேனாணித்திருக்கிறபடி. இக்கண்குமிழியின்கீழே விளைகிற நாடு இருக்கிறபடி. [மொய்ய இதயாதி] - மொய் என்று - வலியாதல், பெருமையாதல்; வலியானபோது, சிதிலமாயிராதே சொல்செறிந்து கட்டுடைத்தாயிருக்கை; பெருமையானபோது, இவ்விஷயத்தை விளக்குகைகொள்ளவற்றாயிருக்கை. “யதோவாசோ நிவர்த்தந்தே” என்று மீளாதே இவ்விஷயத்துக்கு

நேரே வாசகமாயிருக்கை. [இசைமாலிகள்] - பரிமளப்ரகரமான பூமாலிகள் போலே கேட்டாரெஞ்சு பிணிப்புண்ணும்படி இசைவிஞ்சியிருக்கை அவனும் அவளும் நித்யஸுலிரிகளுமாயிருந்து கேட்டுக் கொண்டாடப் பிறந்த ப்ரபந்தமிதே; ஸ்ரீராமாயணத்தைக்காட்டில் இப்ப்ரபந்தத்துக்கு ஏற்றம்-பகவத் ஹ்ருதயத்தைப் பின்சென்ற ப்ரஹ்மா அடியாக நாரதாதிகள் முன்னிலையாகப் பிறந்த ப்ரபந்தமன்றிக்கே, “கேட்டாரார்வானவர்கள்”, “தென்னுவென்னு மென்னம்மான்” என்கிறபடி தானும் நித்யஸுலிரிகளும் கேட்டுக் கொண்டாடும்படியிருக்கை. [ஏத்தி உள்ளப்பெற்றேன்] - “மந:பூர்வோ வாகுத்தர:” என்கிற நாட்டார்படியன்று, இவர்படி; ஏத்திப் பின்னையாயிற்று நினைத்தது. கவிபாடுகைக்கு நினைவு அத்தலையிலே யானாலும் பேறு தம்மதாயிருக்கிறபடி. “சாஸ்த்ரபலம் ப்ரயோக்தரி” என்கிற இடமன்றியிலே இருக்கிற படி. “முடியானே” யில் விடாய்த்தபோது தனித்தனியே கரணங்கள் விடாய்த்தாப்போலே இங்குத் தனித்தனியேயாயிற்று அநுபவிக்கிறது. ஈசுவரன்நிலைவாலே பாடுகிற கவியாகையாலே, தாமும் கரணங்களோபதி அந்வயித்தார். [வெய்யநோய்கள் இத்யாதி] - க்ருரமான ஸாம்ஸாரிக ஸகல து:க்கங்களும் பூமியிலே யிருக்கப் போம்படி. வியன்னூலத்திலே யிருக்கையாலுண்டான வெய்ய நோய்க ளென்னுதல், லோகத்தில் துரிதங்களெல்லாம் நசிக்கும்படி யென்னுதல், பாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே தாம் பரம பதத்திலே இருக்கிறாராய்ப் பூமியிலுள்ள து:க்கங்களும் போம்படி யென்னுதல் “க்கஸ்தா:பச்சயந்தி பூகதாந்” என்று சீயர் அருளிச்செய்தார்.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. இம்மறைச்வரயத்துக்கு அடியான ச்ரிய: பதித்வத்தை அருளிச்செய்திருர். ஸர்வேச்வரன்ப்ரஸாதத்தாலே அவன்கருத்தறிந்து நடத்தும் ப்ரஹ்மாவின் ப்ரஸாதமடியாக, நாரதாதிகள் முன்னிலையாக வாயிற்று ஸ்ரீமத்ராமாயணம் ப்ரஸதுதமாயிற்றது: இப்படிப்பட்ட ஸ்ரீராமாயணத்திற்காட்டில் தாம் அருளிச்செய்த ப்ரபந்தத்துக்கு ஏற்றம் அருளிச்செய்திருர். “திருமாலாலருளப்பட்ட சடகோபன்” என்கிற படியே அவர்களிருவருடையவும் ப்ரஸாதமடியாகவாயிற்று இப்ப்ரபந்தங்கள் பிறந்தது. *ஸீதாயா:சரிதம் மஹத்* என்கிறது இரண்டுக்கும் ஒக்கும்; “திருமாலவன்கவியாது கற்றேன்” என்றாரிதே இவரும் அவன் பாடித் தனியே கேட்டித்தான்; அவனோடே கூடக்கேட்டித்து அச்சேர்த்தியிலே மங்களாசாஸகம் பண்ணப்பெற்றார் இவர்; மையகண்ணுள் மலர் மேலுறைவா னுறை மார்பினனானவனையாயிற்றுக் கவிபாடிற்று.

[மையகண்ணுள்] *அஸிதேஷுண* என்னக்கடவதிறே. பெரிய பிராட்டியார் திருக்கண் களாலே ஒருகால் கடாஷித்தால், ஒருபாட்டம் மழைவிழுந்தாப்போலே ஸர்வேச்வரன் திருமேனி குளிரும்படியாயிற்று இருப்பது: “மழைக்கண் மடந்தை”யிறே. இவன்கடாஷு மில்லாமையிறே அல்லாதார் விருபாஷுராகிறது. *ஈமச்ரீரங்கநாயுக்கைய பத்ப்ருவிப்ரம்பேதத:*, ஈசேசிதவ்யவைஷ்மய நிம்நோநத மிதம் ஜகத்* ஒருவன் அழகிய மணவாளப்பெருமானாயிருக்கிறதும், ஒருவன் பிஷு-கனையிருக்கிறதும். [மலர் மேலுறைவான்] செவ்வித்தாமரைப் பூவில் பரிமளம் உபாதாகமாகப் பிறந்தவன். அவயவசோபை அது, ஸௌகுமார்யம் இது. [உறைமார்பினன்] பூவிலும் கூசி அடியிடுமவன் பொருந்திவர்த்திக்கும் மார்வு படைத்தவன். ஸ்ரீ ஜநகராஜன் திருமகன் பெருமானைக் கைப்பிடித்தபின்பு ஸ்ரீமீதிலையை நினைவாதாப்போலே, இவனும் இவன்மார்வில் சுவடறிந்தபின்பு தாமரையை நினைவாதபடி; *நோபஜநம் ஸ்மரந்நிதம் சரீரம்* என்று முக்தர் ஸம்ஸாரயாத்ரையை ஸ்மரியாதாப்போலே, இவன் பூவை ஸ்மரியாத படி. [செய்யகோலத்தடங்கண்ணன்] ஒருசாயையிலே மேகம் வர்ஷியாரின்றால் அவ்விடம் குளிர்ந்திருக்குமாபோலே, இவன் திருக்கண்ணிலே அவன் திருமேனியில் நிறமுறி இவன் மையகண்ணாளாயிருக்கும்; மைப்படிமேனியிறே. அத்தை ஒருபடியே பார்த்துக் கொண்டிருக்குமிறே இவன். அவனை ஒருபடியே கடாஷித்துக் கொண்டிருக்கையாலே அவன் திருமேனியில் சிவப்பூறி இவன் புண்டரீகாஷுனையிருக்கும்; “செய்யான் திருமார்பினில் சேர் திருமான்”யிறே. இருவர்படியும் இருவர்கண்ணிலும் காணலாம். அவன்படி இவன்கண்ணிலே காணலாம், இவன்படி அவன்கண்ணிலே காணலாம். இவர்களுடைய கண்கலகி இருக்கிற படியிறே இது. சிவந்து தர்சனமாய்ப் பரப்பையுடைத்தான திருக்கண்களையுடையவன். இவர் கவி விண்ணப்பம்செய்யக் கேட்டு அத்தாலே வந்த ப்ரீதிக்குப் போக்குவிட்டு அவன்

பிராட்டியைப் பார்க்க, அவள் 'அந்யபரதை பண்ணுதே அதைக் கேட்கலாகாதோ?' என்று ப்ரேரிக்க, இப்படி காணும் கேட்டது. [விண்ணோர்பெருமான் தன்னை] இக்கண்ணின்குமிழிக் கிழே விளையும் நாட்டைச் சொல்லுகிறது; இக்கண்ணழகும் இச்சேர்த்தியழகும் காட்டி லெறித்த நிலாவாகாமே அநுபவிக்கைக்கு போக்தாக்களையுடையவனை; "தாமரைக்கண்ணனை விண்ணோர்பரவும் தலைமகனை" என்கிறபடியே. பெரியபிராட்டியாரும் அவனுங்கடவிருக்க, கித்யஸூரிகளோலக்கங்கொடுக்கவாயிற்றுக் கவி கேட்பித்தது; [மொய்யசொல்லால்] விஷய வையல்குண்பத்தை அநுஸந்தித்து 'கவிபாட' என்று ஒருப்பட்டு, *யதோ வாசோ பிவர்த்தந்தே* என்று மீளுகையன்றிக்கே விஷயத்துக்கு நேரானபாசுரமிட்டுக் கவி பாடப் பெற்றேன். மொய்ய என்று செறிவைச்சொல்லுதல், பெருமையைச்சொல்லுதல்; ச்லதபந்தமாயிருக்கை யன்றிக்கே கட்டுடைத்தாயிருக்கையாதல், விஷயத்தை விளக்குகொள்ளவற்று யிருக்கை யாதல். [இசைமால்கள்] பரிமளப்ரசுரமான மாலிபோலே, கேட்டார் துவக்குண்ணும்படி இசைவிஞ்சி யிருக்கை. [ஏத்தியுள்ளப்பெற்றேன்] *மந:பூர்வோ வாருத்தா:* என்கிற நியதியில்லையாயிற்று இவர்பக்கல். கினைத்தன்று போலேகாணும் ஏத்திற்று. அவன் கினைவு மாருமையாலே இதுசேர விழுமிழே: "என் முன்சொல்லும்" என்றிரிழே. நாமுதல்வந்து புருந்து நல்லின்கவி தாமுதல்பத்தர்க்குத் தான் தன்னைச்சொன்னதாகையாலே சேரவிழுமிழே. "முடியானே"யில் கரணங்கள் விடாய்த்தாப்போலே, இங்கும் - தனித்தனியேயாயிற்று அநுபவிக்கிறது. தாமும் கரணங்களோபாதி அந்வயித்தார். "நாட்டினுயென்னையுனக்குமுன் தொண்டாக" - அடிமையில் சுவடறியாத என்னை, "இவன் நம்முடையான்" என்று அங்கே நாட்டென்று நிறுத்திவைத்தாய்; உன்னுடைய அங்கீகாரத்தைக்கொண்டு என் ப்ராக்தமான கர்மங்களை வாஸனையோடே போக்கினேன். "பாட்டினால் இத்தயாதி" - பாடின கவிவாழியாலே, ஸர்வஹ்நுனாய் ஸர்வசக்தியாயிருக்கிற நீ என்ஹ்ருதயத்திலே யிருந்தமையை ப்ரகாசிப்பித்தாய். "சண்ணபுரத்துறையம்மானே" - பாடுவித்த ஊர் திருக்கண்ணபுரம். பாடுவித்த முக்கோட்டை இருக்கிறபடி. அப்படியே இவரவாக்குக் கவிபாட, இவர்தாம் நம்மோபாதி அநு ஸந்தித்தாரித்தனை. [வெய்யநோய்கள்முழுதும்] *அவச்யமநுபோக்தவ்யம்* என்கிறபடியே அநுபவித்தாலல்லது நசிக்கக்கடவதல்லாத கர்மங்கள் அடைய நசித்து. [வியன்ஞாலத்து வியவே] இவ்விபூதியிலே யிருக்கச்செய்தே, இதுஅடையப் போயிற்று என்றுசொல்லலாம்படி யாயிற்று பகவதநுபவத்தாலே பிறந்த வைசத்யம். பனைகிழல்போலே என்னைவொருவனையும் நோக்கிக்கொள்ளுகையன்றிக்கே *ஊரும் நாடும் உலகமும் தன்னைப் போலேயாம்படி, நான் இருந்த விபூதியி லுண்டான கர்மங்களும் அடைய நசித்த தென்னவுமாம். அங்கனு மன்றிக்கே, 'வியன்ஞாலமென்று வேறொரு தேசம்போலே யிருக்கச்சொல்லுகையாலே, தாம் "விறுந்ருந்தேழுலகு" அருளிச்செய்கிறது பரம்பதத்திலேயிருந்து பேர்லேகாணும்' என்று அருளிச்செய்வார். பாவுநாப்ரகர்ஷத்தாலே அங்குற்றாராய்த் தோற்றினபடி, திருவுள்ளம் அங்கேயாய். விஸ்வரூபமான ஞாலமென்னுதல், பரப்பையுடைத்தான ஞாலமென்னுதல்.

வீவிலின்பம்மிக எல்லைநிகழ்ந்தநம் அச்சுதன்*

வீவிலீரன்மலர்க்கண்ணன் விண்ணோர்பெருமான் தன்னை*

வீவில்காலமிசைமால்களேத்தி மேவப்பெற்றேன்*

வீவிலின்பம்மிக எல்லைநிகழ்ந்தனன்மேவியே.

(3)

ஒ.—முன்றும்பாட்டில், ஆநந்தவல்லியில் ஓதப்பட்ட ஸர்வேச்வரனுடைய நிரதிசயாதந்தத்தை விஞ்சிற்று, திருவாய்மொழி பாடி அடிமைசெய்யப் பெறுகையால் தமக்குப் பிறந்த ஆநந்தம் என்கிறார். [வீவிலின்பம் என்று தொடங்கி] - நித்யமாய் நிரதிசயமான ஆநந்தத்தைபுடையனாக ப்ரவரித்தனாய், இவ்விபூதியாலே அச்சுதனென்னும் திருநாமத்தைபுடையனாய், இவ்வாதந்தத்துக்கு அடியாய் நித்யமான ஸம்பந்தத்தைபுடையனாய், இஸ்ஸம்பத்தை புடையவனென்று அறியலாம்படி அழகிய திருக்கண்களையுட

யவனே. இஸ்ஸம்பத்துக்கு அயர்வறும் அமரர்களைப் போக்தாக்களாகப்பெற்றது என்னும் பரித்யதி சயத்தினாலே பாட்டுக்கள்தோறும் 'விண்ணோர்பெருமான்' என்கிறார். [விவில்காலம் என்று மேலுக்கு] - முடிவில்லாத காலம் திருவாய்மொழி பாடி அநுபவிக்கப்பெற்றேன். [விவில என்று தொடங்கி] - இப்படி அநுபவித்து நித்யநிரதசயாதந்தியானேன்.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், உபயவிபூதியுத்தனான ஆநந்தமயனைத் திருவாய்மொழிபாடி 'அநுபவிக்கப் பெறுகையாலே நிரதிசய ஆநந்தியானேன் என்கிறார். [வீவுஇல்]-விச்ச்சேதமில்லாமை. 'இன்பம்' என்று ஆநந்தம். [மிகஎல்லையிகழ்ந்த]-மிக எல்லையிலே வர்த்திக்கிற. நித்யமாய் நிரதிசயமான ஆநந்தத்தை யுடையவ னென்கை. 'நம்' என்று ஆநந்தவல்லீழுகத்தாலே தமக்கு ப்ரகாசிப்பித்தவன். [அச்சதன்] - இவ்வாநந்தத்துக்கு ஒருகாலும் ப்ரத்யுதியில்லாமையாலே 'அச்சுதன்', என்னும் திருநாமத்தையுடையவன். [வீவுஇல் சீரன்] - இவ்வாநந்தத்துக்கு அடியான நித்யவிபூதியையுடையவன்; நித்யமான குணங்களை யுடையவ னென்றுமாம். குணவிபூதிகள் ஆநந்தாவஹமாயிறே இருப்பது. [மலர்க்கண்ணன்] - இவ்வைச்வர்யத்தையுடையவன் என்னுமிடத்தைக் கோள்சொல்லித் தருகிற திருக்கண்களை யுடையவன். இவ்வைச்வர்யத்தாலேயிறே, அவன் புண்டரீகாக்ஷனயிற்று; அல்லாதார் இது இல்லாமையாலேயிறே, விருபாக்ஷராகிறது. [விண்ணோர் பெருமான்தன்னை] - அக்கண்ணமுகுக்குத் தோற்று "ஜிதந்தே புண்டரீ காக்ஷ" என்று ஒருநாடாக ஏத்தஇருக்கிறவன். இஸ்ஸம்பத்தை நித்யலிரிகளை அநுபவிப்பித்துக் கொண்டிக்கிறவனே. போக்தாக்களும் விஷயாநுகூலமாயிறே இருப்பது. [விவில்காலம்] - அநுபவிக்கிற விஷயாநுகூலமாகக் காலமும் முடிவில்லாதகாலமாகப் பெற்றது; 'ஒழிவில்காலமெல்லாம்' என்னக் கடவதிறே. அஸ்த்திரவிஷயங்களை அநுபவிக்கப்புக்கால் அநுபவிக்கும் காலமும் பரிமிதமாயிருக்கும். [இசைமால்கள்] - விஷயமும் இதுவாய்க் காலமும் நித்யமானப்போலே, பரிதிக்குப் போக்குவிடும் பாசர மும் இதுவாகப் பெற்றது. [ஏத்தி மேவப்பெற்றேன்] - ஏத்திக்கொண்டு கிட்டப்பெற்றேன். [விவிலின்பம் மிக எல்லையிகழ்ந்தனன்] - நித்யமாய் நிரவதிகமான ஆநந்தத்தையுடையேனேன்; அவனுடைய ஆநந்தத் துக்கும் தம்முடைய ஆநந்தத்துக்கும் வாசி சொல்லுகிறார்:—[மேவியே] - அவனுடைய ஆநந்தம் ஸ்வதஸ்ஸித்தம்; என்னுடைய ஆநந்தம் - அவனைமேவி வந்தது. அவனுடைய ஆநந்தம் - தான்தோன்றி; என்னுடைய ஆநந்தம் - அபிஜாதம். "ஏஷஹ்யேவாநந்தயாதி".

௪௬.—மூன்றும்பாட்டு. ஸமஸ்தகல்யாணகுணத்தமகனாய் உபயவிபூதியுத்தனான ஸர்வேச் வரனைக் கிட்டிக் கவிபாடுகையாலே, அவனுடைய ஆநந்தத்தையும் வினாக்குலை கொள்ளும் படியான ஆநந்தத்தையுடையனானேன் என்கிறார்.

[விவிலின்பம் இத்யாதி] விவிலிர்க்கே ஒருவிச்ச்சேதமின்றிக்கே யிருப்பதான தான், இன்பமாய் ஆநந்தமாய்; அதுதான் எவ்வளவுபொதுமீ என்னில், [மிக எல்லை நிகழ்ந்த] 'இனி இதுக்கு அவ்வருகில்லை' என்னும்படியான எல்லையிலே வர்த்திக்கிற. [நம்] ஆநந்தவல்லியில் ப்ரஸித்தி. [அச்சதன்] இது ஒரு ப்ரமானங்கொண்டு உபபாதிக்க வேணுமோ? இதுக்கு ஒருகாலும் விச்ச்சேதமில்லை யென்னுமிடம் திருநாமமே சொல்லுகிறதன்றோ? [விவில்சீரன்] இவ்வாநந்தத்துக்கு அடியான நித்யவிபூதியையுடையவன். நித்யமான குணங்களை யுடையவ னென்றுமாம். குணவிபூதிகள் ஆநந்தாவஹமாயிறே இருப்பது. [மலர்க்கண்ணன்] ஸ்வபாவிகமான ஆநந்தத்தையுடையவ னென்னுமிடம் திருக்கண்கள்தானே கோள்சொல்லிக் கொடுக்கும். [விண்ணோர்பெருமான்தன்னை] இக்கண்ணமுகுக்குத் தோற்று "ஜிதம்" என்பாரை ஒருநாடாக யுடையவனே. "தாமரைக்கண்ணனை விண்ணோர்பரவும் தலைமகனை" என்னக் கடவதிறே. [விவில்காலம் இத்யாதி] கூுந்திரவிஷயங்களை அநுபவிக்கப் புக்கால், அவை அல்பாஸ்த்திரத்வாதி தோஷதுஷ்டமாகையாலே அநுபவிக்கும் காலமும் அல்பமாயிருக்கும்; இங்கு அநுபாவவிஷயம் அபரிச்ச்சிந்தமாகையாலே காலமும் அநந்தகாலமாகப் பெற்றது. "ஒழிவில்காலமெல்லாம்" என்னவேண்டியிருக்கும். [இசைமால்கள்] வாசிகமான அடிமை யிறே செய்கிறது. "கருமுறைமலை" என்னுமாபோலே, இசையாலே செய்தமலை. [ஏத்தி மேவப் பெற்றேன்] ஏத்திக்கொண்டு கிட்டப்பெற்றேன். இத்தால் பஸித்தது என்? என்னில், [விவிலின்பம்மிக எல்லையிகழ்ந்தனன்] நித்யமாய் நிரதிசயமான ஆநந்தத்தையுடையேனானேன்.

அவனுடைய ஆரந்தத்தையும் உம்முடைய ஆரந்தத்தையும் ஒக்கச்சொன்னீர்; பின்னை உமக்கு வாசியென்? என்னில், சிறிதுவாசியுண்டு எனக்கு; [மேவியே] அவனுக்கு ஸ்வாத், எனக்கு அவனை மேவி; அவனுடைய ஆரந்தத்துக்கு அடியில்லை. என்னுடைய ஆரந்தத்துக்கு அடியுண்டு. *ஏஷஹ்யேவாநந்தயாதி* என்கிற ஏற்றமுண்டு எனக்கு, அவனுக்கு அது தான்தோன்றி.

மேவிநின்றுதொழுவார் வினைபோகமேவும்பிரான்*

தூவியம்புள்ளுடையான் அடலாழியம்மான் தன்னை*

நாவியலால்இசைமாலைகளேத்தி நண்ணப்பெற்றேன்*

ஆவியென்னுவியை யானறியேன்செய்தவாற்றையே.

(4)

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், அயர்வறுமமரர்களதிபதியாயிருந்துவைத்து அதயந்த நிறிநனை என்னை விஷயிகரித்தருளினுளென்று அந்த மஹோபகாரத்தை அநுஸந்தித்து அதிலே ஈடுபடுகிறார். [மேவி என்று தொடங்கி]-அநந்யப்ரயோஜநராய்க்கொண்டு ஆச்ரயிக்குமவர்களுடைய ஸகலதுக்கங்களும் நீங்கும்படி ஸம்ச்லேஷிக்கும் உபகாரகனும், தர்சநியவேஷனுன பெரியதிருவடியையும் ப்ரதிபகடி நிராஸசிலனுன திருவாழியாழ்வானையு முடைய ஸர்வேச்வரனை. தூவி - சிறகு. பாட்டுத்தோறும் சொல்லுகிற விண்ணோராவார்-இவர்கள் முதலானார். [நாவியல் என்று தொடங்கி] - நெஞ்சின்வருத்த மின்றிக்கே வாக்ப்ரவ்ருத்தி மாத்ரத்தாலே பிறந்த திருவாய்மொழியைக்கொண்டு அவனை ஏத்தி அநுபவிக்கப்பெற்றேன். [ஆவி] என்று தொடங்கி-ஸர்வேஷாம் ஆத்மபூதனுளவன், அதயந்த நிறிநனை என்விஷயத்திற் செய்த உபகாரத்தினுடைய பெருமையை என்னுலே நிலையிட வொண்ணெதிவ்லை.

இ.—நாலாம்பாட்டில், அநந்யப்ரயோஜநரையும் முதலிலே ப்ரயோஜநாந்தரங்களில் இழியாத நித்ய ஸதிரிகளையும் உடையனாய் வைத்து நித்யஸதிரிகளுக்கு அவ்வருகான தான் நித்யஸம்ஸாரியான என்பக்கல் பண்ணின மஹோபகாரம் என்னால் பரிச்சச்சேதிக்கவொண்கிறதில்லை என்கிறார். [மேவிநின்று தொழுவார்] - அகலகின்ற ப்ரயோஜநங்களைக் கொண்டு போகாதே அநந்யப்ரயோஜநராய் ஆச்ரயித்திருப்பார். [வினைபோக] பகவதலாபமாகிற துக்கம் போம்படி. [மேவும் பிரான்] - அநந்யப்ரயோஜநரைக் குறித்து, அநந்யப்ரயோஜநாய்க்கலக்கும் உபகாரகன். [தூவியும் புள்ளுடையான்] - ஆச்ரிதர் இருந்த இடத்தே கொடுவரும் சிறகையுடையனாய் "த்வதங்க்ரிஸம்மர்த்தகிணங்க சோபிநா" என்கிற அழகையு முடைய பெரிய திருவடியை வாஹநமாகவுடையவன். தூவி - சிறகு. [அடலாழி] - அடலென்று யுத்தமாய், யுத்தோந்முதமாய் ப்ரதிபஷ்த்தை அழியச்செய்யும் திருவாழியையுடையவன். ஆச்ரிதரிருந்த விடத்தே கொண்டு வருகைக்கும் ப்ரதிபந்தகங்களைப் போக்குகைக்கும் பரிகரமுடையவன். கீழிற் பாட்டுக்கள் தோறும் 'விண்ணோர்பெருமான்' என்றது - ப்ரஹ்மாதிகளைச் சொல்லுகிறதென்று ப்ரமிக்கலா யிருக்கையாலே இதிலே அவர்கள் 'இன்னார்' என்கிறார். [அம்மான் தன்னை] - திருவடிமுதுகிலே பேராதே யிருத்தல், திருவாழியைச் சலியாமற்பிடித்தல் செய்யுமவனிறே ஸர்வேச்வரனாவான். [நாவியலால் இசை மாலைகள்] - நெஞ்சின்வருத்தமின்றிக்கே வாக்ப்ரவ்ருத்திமாத்ரமான திருவாய்மொழியைக்கொண்டு, நாப்புரட்டின இடமெங்கும் கவியாய்க்கிடக்கை [ஏத்தி நண்ணப்பெற்றேன்] - இவர் நண்ணி ஏத்தினவ ரல்லர்; ஏத்திக்கொண்டு நண்ணுகிறார் [ஆவி என் ஆவியைச் செய்தஆற்றை யான் அறியேன்] - ஆவி-நிருபாதிகளுள் ஸர்வாத்மா. "ஆத்மந: ஆகாசஸ் ஸம்பூத:", "ஸ்ர்வாத்மா". [என் ஆவியை]-அத்யந்தம் நிறிநனை என்னை. [செய்த ஆற்றை யான் அறியேன்] - விபுவான தான் அனுபரிமாணனுன என்னைத் தன்னோடுஒத்த ஆரந்தத்தையுடையேனும்படி பண்ணினான்; "ஏஷஹ்யேவாநந்தயாதி", "வீவிலின்பம்மிக எல்லைநிகழ்ந்தனன்" என்னப்பண்ணினான். ஸர்வசரீரியானவன் ஸ்வசரீரத்திலே ஒன்றைப் பெருப்பேருகத் தலையாலே சுமப்பதே! [யான் அறியேன்] - உபகாரத்திலே குமிழிநீருண்ணுமத்தனைபோக்கிப் பாசரமிட்டுச் சொல்லப்போமோ? உபகாரஸம்ருதியும் அவனது என்னவுமாம். தன்னோடொத்த ஆரந்தத்தையுடையனும் படி பண்ணி அதுக்குமேலே என்பக்கல் பண்ணுகிற விசேஷகடாக்ஷம் என்னால் பாசரமிடப்போமோ? என்கிறார்.

௪௫.—நாலாம்பாட்டு அந்நயப் ப்ரயோஜனரையும், முதலிலே ப்ரயோஜனாந்தரங்களில் இழியாத நீத்யஸூரிகளையுமுடையனாவைத்து, நீத்யஸூரிகளுக்கு அவ்வருகான தான் நீத்ய ஸம்ஸாரியான என்பக்கல் பண்ணின மஹோபகாரம் என்னால் பரிச்சேதிக்க வொண்கிற தில்லை என்கிறார்.

[மேவிலின்றுதொழுவார்] கிட்டக்கொண்டு *தேஹிமே ததாமி தே* என்று ப்ரயோஜனாந் தரத்துக்கு மடியேற்றுக்கொண்டு போகையன்றிக்கே. “வழுவாவகைகளைந்து வைகல் தொழுவார்” என்கிறபடியே அவன்தன்னையே ப்ரயோஜனமாகக்கொண்டு தொழுவவர்கள். “இன்றுவந்தித்தனையும் அமுதுசெய்திடப்பெறில்” என்று தொழுவவர்கள். [வினைபோக] அவர்களுக்குப்பின்னை வினையுண்டோ? என்னில்; ப்ரயோஜனாந்தரத்திலே நெஞ்சு செல்லுகைக்கு அடியான பாபங்கள் போம்படியாக. [மேவும் பிரான்] இவன் அந்நய ப்ரயோஜனாகக் கிட்டினவாறே அவனும் அந்நயப் ப்ரயோஜனனாய்க் கிட்டுமே; நடுவு வினைக்கு ஒதுங்க நிழலில்லாமையாலே நசித்துப்போம்; “வல்வினையார்தாம் மடியடக்கி சிற்பதனில் மீண்டு அடியெடுப்பதன்றோ அறகு” என்றாரிறே. [பிரான்] உபகாரமே சிலமாம்படியிருக் குமவன். முன்பு சிலநான் ப்ரயோஜனாந்தரபராயம்பின்பு தன்னையே ப்ரயோஜனமாக விரும் பினுந்திறத்தில் உபகரிக்கும்படி சொல்லிற்று; முதலிலே ப்ரயோஜனாந்தரத்தில் நெஞ்சு செல்லாதபடியான அநந்தவைநதேயாதிகளையுடையிருக்கும்படி சொல்லுகிறது. [தூவி] சிறகு. இத்தால் மினைத்தவிடத்திலே கொண்டு ஓடுகைக்கு அடியான பரிகரத்தையுடையனாய். [அம்புள்] *த்வதங்கரிஸம்மர்த்தகிணங்க சோபிநா* என்னும்படியான அழகையுடையனாகையால் வந்த ஏற்றத்தையுடையவன். [அடலாழி] அஸ்த்தாரே பயசங்கியாகையாலே எப்போது மொக்க யுத்தோந்முகனாயிருக்கும். அடல் மிடுக்கு. [அம்மான் தன்னை] பெரியதிருவடி திருத் தோளிலே பேராதிருத்தல், திருவாழியைச் சலியாதே பிடித்தல் செய்ய வல்லவனாயிற்று ஸர்வாதிகனாவான். [நாவியலாலிசைமாலிகளேத்தி] நெஞ்சு ஒழியவே, வாக்ப்ரவ்ருத்தி மாத்ரமே இசைமாலிகளாயிற்றின. நாப்புரட்டினதெல்லாம் இயலும் இசையுமாய்க் கிடக்கை. [ஏத்திகண்ணப்பெற்றேன்] இவர், நண்ணியல்ல ஏத்திற்று; ஏத்தியாயிற்று நண்ணிற்று. [ஆவியென்னுவியை செய்தவாற்றை யானறியேன்] ஆவி - திருபாதிகனான ஸர்வாத்மா. “உலகங்கட்கெல்லாம் ஒருயிர்.” *ஆத்மந ஆகாசஸ்ஸம்பூத: *ஸர்வாத்மா*. [என்னாவியை] அத்யந்தம் தீவிரனான என்கை. [செய்தவாற்றை அறியேன்] விபுவான தான் அணுவான என்கை, *ஏஷஹ்யேவாநந்தயாதி* “வீவிலின்பம்மிகவெல்லையிகழ்ந்தனன்” என்று தன்னோடொத்த ஆநந்தத்தை யுடையேனும்படி பண்ணினான். ஸர்வசரீரியானவன் ஸ்வசரீ ரத்திலே ஒன்றைப் பெறுப்பேறு பெற்றானாகத் தலையாலேசமப்பதே! [யான் அறியேன்] அநுபவித்துக் குமிழிநீருண்டு போமித்தனை போக்கி, அது பேச்சுக்கு நிலமல்ல என்கிறார். உபகாரஸ்மநதியும் அவனது என்னடிமாம்.

ஆற்றநல்லவகைகாட்டும் அம்மானை அமர்தம்

ஏற்றை* எல்லாப்பொருளும்விரித்தானை எம்மான் தன்னை*

மாற்றமாலையுனைந்தேத்தி நானும்மகிழ்வெய்தினேன்*

காற்றின்முன்னம்கடுகி வினைதோய்கன்கரியவே.

(5)

௭.—அஞ்சாம்பாட்டில், அயர்வறுமமரர்களதிபதியாய் ஸர்வேச்வரனாயிருந்துவைத்து அர்த்து நனுக்கு ஸகலார்த்தத்தக்களையும் அருளிச்செய்தருளிப்போலே எனக்குப் பொறுக்கத் தன்குணசெஷ்டி தாதிகளைக் காட்டி அவ்வழியாலே என்னை அடிமை கொண்டவனே அநுபவித்து மிகவும் பரிதானேன் என்கிறார். [மாற்ற மால் என்று தொடங்கி] -து:க்கங்களும் து:க்கஹேநுவான கர்மங்களுமெல்லாம் சடக் கென தக்தமாய்படி சொன்மாலையைத்தொடுத்து ஏத்தி நாடோறும் பரிதானேன்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், தான் ஸர்வாதிகனாய் வைத்து அர்ஜுனனுக்கு ஸகல அர்த்தங்களையும் உபதேசித்தாப்போலே க்ரமத்தாலே தன்படிகளைக் காட்டக்கண்டு அநுபவித்துப் ப்ரதிபந்தங்களெல்லாம் போம்படி திருவாய்மொழிபாடி நிரதிசயாகந்தியானேன் என்கிறார். [ஆற்ற] - அமைய, பொறுக்கப் பொறுக்க, [நல்லவகைகாட்டும்] - தன்குணசேஷ்டிதங்களை அநுபவிப்பித்தவன். தன்படிகளை ஒருகாலே காட்டில், குளப்படியிலே கடலை மடுத்தாற்போலே இவருடைய ஆசிரயம் சிதிலமாம். “இந்நின்ற நீர்மை இனியாமுருமை” என்றபோதே வீற்றிருந்தேழலகை அநுபவிப்பித்தால் இவரைக்கிடையா தென்றிறே இவ்வளவும் கொண்டுபோந்தது. [அம்மாளை அமரர்தம் ஏற்றை] - ஸர்வேச்வரனாய் நித்ய ஸூரிகளை போக்தாக்களாகவுடையனாய்வைத்து. தனக்கு ஒருகுறையுடையனாய் அன்று, போக்தாக்கள் இல்லாமே அன்று, சூத்ரனாய் சூத்ரவிஷயங்களின் காற்கடையிலே கிடந்த என்னை க்ரமேன அநுபவிப்பித்த மஹோபகாரகளை. [எல்லாப்பொருளும் விரித்தானே] - அர்ஜுனனுக்கு ஸர்வார்த்தங் களையும் விசதீகரித்தாப்போலே; யுக்தாயுக்தம் அறியாதே “சிஷ்யஸ்தேஹம் சாதிமாம் த்வாம்ப்ரபந்ம்” என்ற அர்ஜுனனுக்கு ஆதமயாதாத்மயஜ்ஞாநபூர்வகமாகக் கர்மத்தை உபதேசித்துத் தத்ஸாத்யமான ஜ்ஞாநத்தை உபதேசித்து உபயாநுருக்ஷிதையான பக்தியை உபதேசித்து அவன் அதன் அருமையைக் கண்டு அஞ்சினவளவிலே, ‘என்னையே தஞ்சமாகப் பற்று’ என்று அருளிச்செய்தானிறே. [விரித்தானே] - ச்ருநிலித்தமான அர்த்தத்தை மூகீதா முகத்தாலே உபதேசித்தான் [எம்மான்தன்னை] - அர்ஜுனனுக்கு உபதேசித்தாப்போலே தன்குணசேஷ்டிதங்களை எனக்கு ஸாத்மிக்க ஸாத்மிக்க அநுபவிப் பித்த மஹோபகாரகளை. [மாற்றமாலை இத்யாதி] - பண்ணின உபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரம் காணுமை யாலே ஏத்தினேன். அது திருவாய்மொழியாயிற்று. சொல்லமையைத்தொடுத்து ஏத்தி; மாற்றம்-சொல். [நானும் மகிழ்வெய்தினேன்] - நானோறும் ஆகந்தத்தை யுடையேனானேன்; ‘வீணியின்பம்மிக எல்லை நிகழ்ந்தான் மேவி’ என்னும்படியானேன். தேவமாத்ருகம்போலே காதாசித்தமன்றிக்கே பகவத் ப்ரஸாதமடியாக வந்ததாகையாலே நதிமாத்ருகம்போலே நித்யஸித்தமாயிருக்குமிறே. இப்படி செய்கிற விடத்தில் ப்ரதிபந்தங்கள் செய்தது என்? என்னிற்,—[வினைநோய்கள் காற்றின்முன்னம் கடுகிக் கரியவே] - பாபங்களும் பாபஸம்மான துக்கங்களும் சடக்கென தக்மாய்ப்போயிற்று. க்ரமத்தாலே போக்க வேண்டுவது ஸ்வயந்ரத்தாலே போக்குமன்றிறே. வினைநோய்கள் கரியும்படி மாற்றமாலை புனைந்தேத்தி நானும் மகிழ்வெய்தினேன் என்று அவ்வயம்.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. தான் ஸர்வாதிகனாய்வைத்து அர்ஜுனனுக்கு ஸர்வார்த்தங் களையும் ஸாத்மிக்க ஸாத்மிக்க அருளிச்செய்தாப்போலே எனக்குத் தன்படிகளைக் காட்ட, கண்டு அநுபவித்து நான் என்னுடைய ப்ரதிபந்தங்களெல்லாம் போம்படி திருவாய்மொழி பாடி நிரதிசயாகந்தியானேன் என்கிறார்.

[ஆற்ற] அமைய. பொறுக்கப்பொறுக்க. குளப்படியிலே கடலை மடுத்தாற்போலே யன்றிக்கே, ஸாத்மிக்க ஸாத்மிக்கவாயிற்று, தன்கல்யாணகுணங்களை அநுபவிப்பித்தது. “இந்நின்றநீர்மை யினியாமுருமை” என்ற அநந்தாத்திலே “வீற்றிருந்தேழலகை” லநுபவத்தை அநுபவிப்பித்தானுடில், என்னைக் கிடையாதுமில். [நல்லவகைகாட்டும்] தன் குணசேஷ்டி தங்களை அநுபவிப்பிக்கும். [அம்மாளை] உடையவன் உடைமையின்நிலையறிந்தன்றோ நடத்து வது. [அமரர்தம்ஏற்றை] சூத்ரவிஷயங்களையும் உண்டறுக்கமாட்டாதே போந்த என்னைக் கிடர் நித்யஸூரிகள் நித்யாநுபவம்பண்ணுகிற தன்னை அநுபவிப்பித்தது. தனக்கு ஒருகுறை யுண்டாயன்று, போக்தாக்கள்பக்கல் குறையுண்டாயன்று; தான் ஸர்வேச்வரனாவது, தன்படி களை அநுபவிப்பிக்க நித்யஸூரிகளையுடையனாவது; இப்படியிருக்கக்கிடர் என்னையநுபவிப்பித் தது. [எல்லாப்பொருளும்] தம்மையநுபவிப்பித்தப்ரகாரத்தைச் சொல்முதல்வா லுகிறார். ர்த்தை யிலே ‘தர்மாதர்மங்கள் இன்னதென்று அறிகிறிலேன், *சிஷ்யஸ்தேஹம் சாதிமாம் த்வாம் ப்ரபந்ம்* என்ற அர்ஜுனனுக்கு ப்ரக்ருதிபுருஷவிவேகத்தைப் பிறப்பித்து, கர்மயோகத்தை விதித்து, ‘அதுதன்னை, கர்ந்ருத்வத்தைப்போகட்டுப்பலாபிஸந்திரஹிதமாகி அநுஷ்டி’ என்று, அநந்தம் ஆதமஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பித்து, அநந்தம் பகவதஜ்ஞாநத்தைப்பிறப்பித்து, அநந்தரதபாவநாநுபமான உபாஸநக்ரமத்தை யறிவித்து, இவ்வளவும் கொண்டுபோந்து இதின் அருமையை இவன் நெஞ்சிலேபடுத்தி, ‘இவை அசக்யம்’ என்று சோதித்தவநந்தம் ‘ஆகில்,

என்னைப்பற்றி கிர்ப்பரணயிடு' என்று தலைக்கட்டினுப்போலேயாயிற்று, க்ரமத்தாலே தன் குணசேஷத்தங்களை இவரையநுபவிப்பித்தபடி. [எம்மான் தன்னை] அர்ஜுனனுக்குப்பலித் ததோ இல்லையோ, அறிவேன்; அந்தஉபதேசபலம் நான் பெற்றேன். அவனும் இவ்வர்த தத்தைக் கேட்ட வந்தாரம் *ஸ்த்திதோ஽ஸி* என்னச்செய்தேயும், *நூநம்ஸம்சயோ஽ஸி* என்றானிறே. உபதேசிக்கிறவனும் ஸர்வஸாதாரணனாய் உபதேசிக்கிற அர்த்தமும் ஸர்வஸாதாரணமாகையாலே. அதறிந்த இவர்க்குப் பலித்ததென்னத் தட்டில்லையிறே; 'வீட்டுசித்தர் கேட்டிருப்பர்' என்னக்கடவதிறே. இவர்மனோரதத்திலே கின்றுபோலேகானும் அருளிச் செய்தது. [மாற்றமாலைபுனைந்தேத்தி] சொன்மாலையைத் கொடுத்தேத்தி, அவன் பண்ணின உபகாரத்திலே தோற்றுகத்தினார், அது திருவாய்மொழியாய்த் தலைக்கட்டிற்று மாற்றம்-சொல்லு. [நானும்மகிழ்வெய்தினேன்] நித்யாநந்தியானேன். எய்துகை-கிட்டுகை. இப்படி பெரிய பெற்றைப் பெற்றீராகில் விரோதி செய்தது என்? என்ன, [காற்றின்முன்னம்கடுகி வினைநோய் கள் கரியவே] வினைகளும் வினைப்பயனான ஜம்மங்களும் காற்றிற்காட்டிலும் கடுகி தக்த மாயிற்றின. புதுப்புடைவை அழுக்குக்கழற்றுமாபோலே க்ரமத்தாலே போக்க வேண்டுவது, தானேபோக்கிக்கொள்ளப் பாரக்குமன்றிறே; அவன் போக்குமன்று அவனுக்கு அருமைப்பட வேண்டாவே; "வினைப்படலம் விள்ளவிழித்து" என்கிறபடியே, ஒருகால் பார்த்துவிட அமையுமே. *மேருமந்தா* இய்யாதி. நிதாநஜ்ஞனான பிஷக்கைக்கிட்பின வ்யாதிபோலேயிறே ஸர்வேச்வரனைக் கிட்டினால் இவை நசிக்கும்படி. "வானோமறிகடலோ" இய்யாதி.

கரியமேனியிசை வெளியநீறுசிறிதேயிடும்*

பெரியகோலத்தடங்கண்ணன் விண்ணோர்பெருமான் தன்னை*

உரியசொல்லால் இசைமாலிகளேத்தி உள்ளப்பெற்றேற்கு*

அரியதுண்டோளனக்கு இன்றுதொட்டும்இனியென்றுமே. (6)

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், 'உமக்கு வேண்டுவது என்?' என்று எம்பெருமான் கேட்க, 'நான் பெருதே இனி ஸாதித்துத்தரவேண்டுவது ஒரு பொருளுண்டோ?' என்கிறார். [கரியமேனி என்று மேலுக்கு] - கரிய விழியினுடைய அழகுக்குமேலே அளவே இடம்பட்ட அஞ்சனஞ்ஞனத்தையுடைத்தாய், பெருத்து அழகியதான திருக்கண்களையுடையனும், அயர்வறுமாமரர்களாலும் புலித்து முடியவொண்ணாத படி அறமிக்கிருந்துள்ள அழகையுடையவனே; கறுத்ததிருவுடம்பின் அழகுக்குமேலே என்றுமாம். [உரியசொல்லால் என்று மேலுக்கு] - நேரேவாசகமான சொல்லாலே இசைமாலிகளேத்தி அவனை நினைக்கப்பெற்ற எனக்கு.

இ.—ஆறும்பாட்டில், 'அடிமைசெய்யப்பெற்றேன், ப்ரதிபந்தங்கள் போகப்பெற்றேன்' என்றார் கீழ்; 'உமக்கு இனி வேண்டுவது என்?' என்று ஈசுவரன் கேட்க, 'நான் பெருதது உண்டோ?' என்கிறார். [கரியமேனியிசை] - திருக்கண்ணின் கரியவிழியினுடைய கறுத்த நிறத்தின்மேலே; "கரியவாகிப்புடை பரந்து" என்னக்கடவதிறே. [வெளியநீறு] - அஞ்சனஞ்ஞனம். "ஆராரியில்வேற்கணஞ்சனத்தின் நீறணிந்து" என்னக்கடவதிறே. [சிறிதேஇடும்] - ஒப்பனைக்காக இடவேண்டாவிதே, மங்களார்த்தத்தமாக அமையும். [பெரியகோலம்] - ஒப்பனை வேண்டாதபடி அழகு அளவிறந்திருக்கிறபடி. [தடங்கண்ணன்] - போக்தாக்களளவன்றிக்கே போக்யதை இருக்கிறபடி. அதவா, [கரியமேனி இய்யாதி] - கறுத்த திருநிறத்தால்வந்த அழகுக்கு மேலே அதுக்குப் பரபாகமாகத் திருக்கண்களிலே அஞ்சனத்தையிடும் என்னவுமாம். 'கரி என்று ஆனையாய், அத்தால் நினைக்கிறது-குலையாபீடமாய், அது, அம்மேனியிலே - அழகிய மேனியிலே, வெளிய - கோபிக்க, நீறு சிறிதே இடும் - பொடியாக்கும்; பஸ்மஸாத்தாக்கும்' என்று ஒரு தமிழ்நிர்வாஹம். - [விண்ணோர்பெருமான் தன்னை] - இக்கண்ணழகுக்கு போக்தாக்கள் நித்யஸூரிகளாயிற்று. [பெருமான்] - தீர்பாத்திவிழியாக அநுபவியாநின்றாலும் அநுபூதாம்சம் கருங்கி அநுபாவ்யாம்சம் விஞ்சியாயிற்று இருப்பது. [உரியசொல்லால்] - இவ்விஷயத்துக்கு நேரேவாசகமான சொல்லாலே. [இசைமாலிகள்] - 'ஸம்சரவே மதுரம் வாக்யம்' என்னும்படியே திருச்செவியசாத்தலா யிருக்கை. [ஏத்திஉள்ளப்பெற்றேற்கு] - ஏத்தி அநுபவிக்கப்பெற்ற எனக்கு. [அரியதுண்டோ] - நான் பெருதே இனிப் பெறவேண்டியிருப்பதொரு பொருளுண்டோ? [எனக்கு] - 'ஈசுவரோ஽ஹம்'

என்றிருக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே சேஷத்வம் ரஸிக்கப்பெற்று, ஸ்வரூபாநுரூபமாக வாசிகமான அடிமை செய்யப்பெற்று, “வினைபோய்கள்கரியவே” என்று விரோதியும் கழியப்பெற்றிருக்கிற எனக்கு. [இன்று தொடரும் இனிஎன்றுமே] - அடிமையில் இழிந்த இன்றுதொடங்கி மேலுள்ளகாலமெல்லாம் அரியது இல்லை. “தீர்ப்பாரையாமினி” அடுத்துநிற்கவிறே, இவர் வார்த்தைசொல்லுகிறது: பேற்றில் இழவு தோற்றுதபடியான விஷயமிறே.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. ஸர்வேச்வரன்திருவடிகளிலே அடிமைசெய்யவும் பெற்று ப்ரதி பந்தமும் போகப்பெற்றே னென்றார் கீழ்: “ஆனால், இனி உமக்குச்செய்யவேண்டுவதென்?” என்றான் ஈச்வரன்: இதுக்குமுன்பு பெருததாய் இனிப்பெறவேண்டுவதொன்றுண்டோ? என்கிறார் இதில்.

[கரியமேனியிசை] மேனியென்று நிறமாய், திருக்கண்களில் கருவிறியிலுடைய கறுத்த கிறத்தால் வந்த அழகுக்குமேலே “கரியவாகிப்படைபரந்து” என்னக்கடவதிறே. [வெளியிறே] அஞ்சநஞர்ணம். அதை அளவேகொண்டு அலங்கரிக்கும். “ஆராயில்வேற்கணஞ் சனத்தினிறேணிந்து” என்னக்கடவதிறே. [சிறிதேஇடும்] அழகுக்கு இடவேண்டுவதில்லையே, இனி மங்களார்த்தமாகையாலே அளவேயாயிற்று இடுவது. [பெரியகோலம்] ஒப்பனை வேண்டாதபடி அழகு அளவிறந்திருக்கிறபடி. [தடங்கண்ணன்] போக்தாக்களாவன்றிக்கே போக்யம் மிக்கிருக்கிறபடி. அதவா, [கரியஇத்யாதி] கறுத்தநிறத்தாலே வந்த அழகுக்கு மேலே அதுக்குப்பரபாகமான திருக்கண்களிலே அஞ்சநத்தையிடுமென்றுமாம். அன்றிக்கே, கரிஎன்று ஆணையாய், அத்தால்நனைக்கிறது குவலயாபிடமாய், குவலயாபிடமானது, அம் மேனியிலே-அழகிய திருமேனியிலே, வெளியிறே, அதை, நிறுச்சிறிதேயிடும் - பொடியாக்கும்’ என்று ஒரு தமிழன் கிர்வஹித்தான். [விண்ணோர்பெருமான்] இக்கண்ணழகுக்கு போக்தாக் கள் கீழ்மலலிகளாயிற்று. [பெருமான்] தீர்ப்பாதிப்பூதியாக அநுபவியாதின்றாலும், அநு பூதாம்சம் கருங்கி அநுபாவ்யாம்சம் விஞ்சியிருக்கும். [உரிய சொல்லால்] அவயவசோபை அது, போக்தாக்கள் அவர்கள், இப்படியிருந்தால், ‘நாம் பாடுகிற கவிகளுக்கு இது விஷயமன்று’ என்று மீளவிறே அடுப்பது: இப்படியிருக்கச்செய்தேயும், இவ்விஷயத் துக்கு நேரேவாசகமான சொல்லாலே. [இசைமால்கள்] “ஸம்சர்வே மதுரம் வாக்யம்” என்றிறபடியே, “திருச்செவீசாத்தலாம்படி யிருக்கை. [ஏத்தி உள்ளப்பெற்றேற்கு] ஏத்தி யநுபவிக்கப்பெற்ற எனக்கு. [அரியது உண்டோ] “நாநவாப்தமவாப்தவ்யம்” என்றிறபடியே, இதுக்குமுன்பு அடையாததாய் இனி எனக்கு அடையப்படுவது ஒன்று உண்டோ? [எனக்கு] “ஈச்வரோஹம்” என்றிருக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே சேஷத்வம் ரஸிக்கப்பெற்று, ஸ்வரூபாநுரூபமாக வாசிகமான அடிமை செய்யப்பெற்று, “வினைபோய்கள்கரிய, என்று விரோதி கழியப்பெற்றிருக்கிற எனக்கு. [இன்றுதொட்டும் இனி பென்றுமே] அடிமையிலிழிந்த இன்றுதொடங்கி இனிமேலுள்ள காலமெல்லாம், அரியது இல்லை. “அத ஸோபயங்கதோ பவதி” என்கிறபடியே. அந்தரம் “தீர்ப்பாரையாமினி”யாவது அறியாமலிறே இவர் இவ்வார்த்தை சொல்லுகிறது.

என்றுமொன்றாகி ஒத்தாரும்மிக்கார்களும் *தன்தனக்கு

இன்றிநின்றுகை எல்லாஉலகும்உடையான்தனை*

குன்றமொன்றால்மழைகாத்தபிரானைச் சொல்லுமலைகள்*

நன்றுதூட்டும்விதியெய்தினம் என்னகுறைநமக்கே.

(7)

ஐ.—எழும்பாட்டில், இஸ்ஸம்பத்தெல்லாம் அவன்ப்ரஸாதத்தாலே பெற்றேன் என்கிறார். [என்றும் என்றுதொடங்கி] - தன் ஐச்வரியத்தை அவிஷ்கரிவாதே மதுஷ்யாதியாத்ரமாய் வந்து திருவ வதாரம்பன்னியருளின இடத்திலும் என்றும் ஒருவகையாலும் தனக்கு ஒத்தாரையும் மிக்காரையும் இல்லாத ஸர்வலோகேச்வரனே. [குன்றம் என்று தொடங்கி] - தனக்கு ரக்ஷணியஜந்துக்கள் மழை

யாலே நோஷப்படக்கூடாது மலையை எடுத்து அவ்வாயத்தைப் பரிசுரித்தருளின மஹேஸ்வர காரகனைத் திருவாய்மொழியாகிற மாலைகளை அவன் விரும்பும்படி சூட்டுகைக்கு பாக்யத்தைப் பண்ணினான்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், 'அரியதுண்டோ எனக்கு என்கிற பூர்த்தி உமக்கு எத்தாலே வந்தது?' என்ன, 'பகவத்க்ருபையாலே வந்தது' என்கிறார். [என்றும்] - பரதவத்தை ஆவிஷ்கரியாதே மநுஷ்யாதி மாத்ரமேயாய் வந்து அவதரித்து நின்ற விடத்திலும். [ஒன்றாகி ஒத்தாரும் மிக்கார்களும்] - தன்னுடைய எல்லாப்புகளுக்கும் ஒத்தாரில்லை யென்கை யன்றிக்கே ஒருவகைக்கும் ஒத்தாரில்லை. [தன்தனக்கு]- நீர்மையே ஸ்வரூபமான தனக்கு. "ஆத்மநம் நாதிவர்த்தேதா:": [எல்லாவுலகு முடையான்தன்னை] - "க்ருஷ்ண ஏவஹி லோகாநாம்". [குன்றம் இத்யாதி] - முதன்மைகொண்டாடி ரக்ஷயவர்க்கத்தை நோவு பட விடுமோ? என்னில், - ஆபத்தேகைம்முதலாகக் கைக்கு எட்டிற்றுஒருமலையைக்கொண்டு ரக்ஷித்தபடி. ரக்ஷிக்குமிடத்தில் பரிகரநியதியில்லை பென்கை. [மழைகாத்த] - இடையரும் பசுக்களும் தொலையும்படி. இந்தரன் பசியாக்ரஹத்தாலே வர்ஷிக்க ரக்ஷித்தான். தீமழையிறே. [பிராக்ஷி] தென்றல் சந்தநம் தண்ணீர்போலே உபகரிக்கையே சீலமாயிருக்குமவன். [சொல்மாலைகள்] - "என்னுடைச்சொற்கு ளென்னுந் தூயமாமாலை" என்னக்கடவதிறே. [நன்று சூட்டும்] - அவ்விஷயத்தை விளக்குகைகொண்டு பேசவல்லேனானேன்; அவன் விரும்பும்படி சொல்லப்பெற்றேன். [விதிஎய்தினம்] - விதியென்று பகவத்க்ருபை; "விதிசூழ்ந்ததால்" என்றதிறே. [என்னகுறை நமக்கே] - 'நக்ஷமாயி'க்கு விஷயமாகாதே, க்ருபைக்கு விஷயமான நமக்கு ஒருகுறை யுண்டோ? நமக்கு ஒருகுறையுண்டாகையாகிறது - க்ருபையைப் பரிச்சிந்நமாக்குகையிறே.

ஃடு.—ஏழாம்பாட்டு. 'அரியதுண்டோ வெனக்கு என்கிற இப்பூர்த்தி உமக்கு எத்தாலே வந்தது?' என்ன, 'பகவத்க்ருபையாலே வந்தது' என்கிறார்.

[என்றும்] எல்லாக்காலமும். [ஒன்றாகி ஒத்தாரும் மிக்கார்களும்] எல்லாங்கூடிய ஸமுதாயத்துக்கு ஒப்பில்லாமையே யன்றிக்கே, ஒரோவகைக்கும் ஓர் ஒப்பு இன்றிக்கே யிருக்கும்: *நதத்ஸம்ச* என்கிறபடியே ஒருப்காராவயியாய்க்கொண்டு ஸமராயும் அதிகராயு மிருப்பார். [தன்தனக்கு இன்றிகின்றானே] எம்பெருமானார் தெற்கே எழுந்தருளின நாலிலே ஆளவந்தார் மகனார் சொட்டைநம்பி ப்ரஸாதித்த வார்த்தை: "தன்தனக்கு என்றது தானை தனக்கு என்றபடி. ஒருவகைக்கு ஒப்பின்றிக்கேயிருக்கிறது பரதவத்திலல்ல; *ஆத்மநம் மநுஷம் மயே* என்கிறபடியே அவதரித்து மனிச்சுஏறிட்டுக்கொண்டு நிற்கிறதிலையிலே" என்றாராம். [எல்லாவுலகு முடையான்தன்னை] ஸர்வலோகேச்வரான க்ருஷ்ணனை. *க்ருஷ்ண ஏவஹி லோகாநாம்* இதே. இப்படி எல்லாவற்றையும் உடைய செருக்காலே உடைமை நோவு படவிட்டுப் பார்த்திருக்குமோ? என்னில், [குன்றம்இத்யாதி] இந்தரன் பசிக்கோபத்தாலே பசுக்களும் இடையரும் தொலைய வர்ஷித்தபோது, தோற்றிற்று ஒருமலையை எடுத்து அந்த ஆபத்தை ரக்ஷித்த உபகாரகனை. தீமழையிறே. [சொல்மாலைகள் இத்யாதி] பரதவத்தில் வந்தால் குணஸத்பாவமிறே உள்ளது, அவதரித்தவிடத்தேயிறே அதுப்காசிப்பது; இப்படி விஷயம் பூர்ணமானால் 'பேசவொண்ணது' என்று மீளுகையன்றிக்கே, இக்கிலையிலே விளக்குகைகொண்டு பேசும்படியானேன். சொல்மாலைகள் நன்று சூட்டும்படியான பாக்யத்தை ப்ராபிக்கப்பெற்றோம். இவர் இப்போது 'விதி' என்கிறது பகவத்க்ருபையை. தமக்குப் பலிக்கையாலும், அவனுக்குத் தவிரவொண்ணதாகையாலும் 'விதி' என்கிறார். "விதிசூழ்ந்ததால்" என்றதிறே. [என்னகுறை நமக்கே] 'நக்ஷமாயி'க்கு இலக்காகாதே க்ருபைக்கு விஷயமான நமக்கு ஒருகுறையுண்டோ? நமக்கு ஒருகுறையுண்டாகையாவது க்ருபையைப் பரிச்சிந்நமாக்குகையிறே. *ஸ* ரக்ஷணமே ஸ்வரூபமாயிருக்குமவன். *தம்* ப்ராதி கூலயத்திலே முதிர் கின்றவனை. *நிபதிதம்பூமென* - தேவதவத்தாலே தரையில் கால்பாவாதவன் போக்கற்றுத் தரையிலே வந்து விழுந்தான். ப்ரஹ்ம தீம்புசெய்தால் பிதா சிகஷிக்கத் தொடர்ந்தால் மாதாவின்காலிலே விழுமாபோலே காணும், இவன் பூமியிலே விழுந்தது. *சரண்ய:* ஏதேனும் தசையிலும் சரணவரணாஹரானவர். *சரண*

கதம்* கண்டாட்டத்திலே அந்நயகதித்வம் தோற்றவிழுந்துள்ளவனை. *வதார்ஹமபி* பெருமாள் ஸித்தாந்தத்தாலும் வதார்ஹனே. *காகுத்ஸ்த்* குடிப்பிறப்பால்வந்த நீர்மைபாலே ரகஷித் தார். குடிப்பிறப்பு தண்டியரை தண்டிக்கைக்கும் உடலாயிராதோ? என்னில், *க்ருபயா* நாம் தொடங்கின கார்யம் ப்ரபல கர்மத்தால் தலைக்கட்டவொண்ணாதாப்போலே, அவரும் க்ருபாபரதத்த்ரராகையாலே நினைத்தவை தலைக்கட்டமாட்டார். அவன் க்ருபை விளையும் புகதனானே. அதுக்குமேலே க்ருபை விளைந்தது, இனி அவர் எவ்வழியாலே தண்டிப்பர்? [என்னகுறைநமக்கே] எனக்குக் குறையுண்டாகையாவது அவன் க்ருபை பரிச்சிந்ந விஷயமாகையீறே.

நமக்கும்பூவின்மிசைநங்கைக்கும். இன்பனை *ஞாலத்தார்
தமக்கும் வானத்தவர்க்கும்பெருமானை *தன்தாமரை
சுமக்கும் பாதப்பெருமானைச்சொல்மாலைகள் *சொல்லுமாறு
அமைக்கவல்லேற்கு இனியாவர்நிகர் அகல்வானத்தே. (8)

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், எம்பெருமானுக்குத் தம்பக்கல் உண்டான ஸங்காதிசயத்தை அநுஸந்தித்து, இப்படியிருக்கிற ஸர்வேச்வரனைக் கவிபாடவல்ல எனக்குத் திருநாட்டிலும் நிகரில்லை என்கிறார். [நமக்கும் பூவின்மிசை நங்கைக்கு மின்பனை] - தன்திருவடிகளை ஆச்ரமித்த நம்திறத்தில் பெரிய பிராட்டியாம்பக்கலிற்காட்டிலும் ஸ்நித்தானவன். [ஞாலத்தார்தமக்கும் வானத்தவர்க்கும் பெருமானை] - எம்பெருமான் இப்படி ஸ்நேஹிக்கைக்குக் காரணம் நிஸர்க்க ஸித்தமான சேஷசேஷி பாவம். [தன்தாமரை சுமக்கும் பாதப்பெருமானை] - குளிர்த்திருந்துள்ள ஆஸநபத்மத்தாலல்லது செல்லாதபடியான ஸுகுமாரமான திருவடிகளையுடைய ஸர்வேச்வரனை. ஆஸநபத்மத்தோடு ஒக்க என் சொல்மாலைகளும் அவனுக்கு ஸ்நுஹணியமென்று கருத்து. [சொல்மாலைகள் சொல்லுமாறு அமைக்க வல்லேற்கு] - எம்பெருமானுடைய குணங்களை நினைத்துக் கலங்கச்செய்தே கவிபாடுகைக்கு ஈடாக நெஞ்சை நிலைநிறுத்தி அதிலே உபக்ரமிக்கக்கடவ எனக்கு. 'ஒருகவிசொல்' என்றால், அப்போதே சொல்லவல்ல எனக்கு என்றும் சொல்லுவார்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், ஈச்வரனுக்குத் தம்பக்கலுண்டான ஸங்காதிசயத்தை அநுஸந்தித்து இப்படி அவனுடைய உபயவிபூதியோகத்துக்கும் ஸௌகுமார்யத்துக்கும் தகுதியாகக் கவிசொல்லவல்ல எனக்கு நித்யஸூரிகளும் ஒப்பல்லர் என்கிறார். [நமக்கும்] - இன்று தன்திருவடிகளை ஆச்ரமித்தநமக்கும்; நித்யஸம்ஸாரிகளுக்கும் இவ்வருகான நமக்கும். "நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேன்" என்றாரிறே. [பூவின்மிசைநங்கைக்கும்] - நித்யஸூரிகளுக்கும் அவ்வருகாய் ருபகுணத்தாலும் ஆத்மகுணத்தாலும் பூர்ணையாயிருந்துள்ளவருக்கும். [பூவின்மிசை நங்கை] - புஷ்பத்தில் பரிமளத்தை வகுத்தாற்போலே யிருந்துள்ள ஸௌகுமார்யத்தையும் போக்யதையையுமுடையவன். இத்தலை நிறைவின்றிக்கே யிருக்கிருப் போலேயாயிற்று, அத்தலையில் குறைவற்றிருக்கிறபடி. [இன்பனை] - ஸ்நேஹித்து இனியனாமிடத்தில் முற்பட்டிருப்பது நம்பக்கலிலே. "தவயி கிஞ்சித் ஸமாபந்நே". ஒருத்தனுக்கு ப்ரஜைகள் பலராணும் அயிலகூணார்பக்கலிலேயிறே ஸ்நேஹம் மிக்கிருப்பது. [ஞாலத்தார் இத்யாதி] இப்படி நெடுவாசி பட்ட விஷயங்களில் ஸ்நேஹம் ஒத்திருக்கைக்கு அடி ஸம்பந்தம் ஒத்திருக்கை என்கிறது. [தன்தாமரை இத்யாதி] - குளிர்த் ஆஸநபத்மத்தாலே தரிக்கப்பட்ட திருவடிகளையுடைய ஸர்வேச்வரனை. திருவடிகளில் மென்மை குளிர்த்தி நூற்றம் தொடக்கமான போக்யதைக்குத் தோற்றுச் சுமக்கிறபடி. ஆஸநபத்மத்தாலல்லது தனக்கு ஸ்த்திதியில்லாதாப்போலே என்கவியாலல்லது தரிக்கமாட்டாதிருக்கை. [சொல்மாலைகள் இத்யாதி] - ஈச்வரன் அழைத்து 'நமக்கு ஒருகவிசொல்' என்றால், அப்போதே சமைக்க வல்ல எனக்கு என்று பூர்வர்கள் நிர்வாஹம்; பகவத்குணங்களிலே உடைகூலப்பட்டிருக்கிற நெஞ்சை தரித்து நின்று கவிசொல்லவல்லேனும்படி அமைக்கவல்ல எனக்கு என்று பட்டர் நிர்வாஹம். ஈச்வரன் விஷயீகரித்துக் குளிரநோக்கினால் அவ்வழிகிலே சுழியாறுபடவேண்டியிறே இருப்பது. [இனி யாவர் நிகர்

அகல்வானத்தே) - “அஹமந் மஹமந் மஹமநம்” என்று களிக்கிறவர்கள்தான் எனக்கு எதிரோ? தீர்பாத்விபூதி யென்து, இங்கே இருந்து கவிசொல்லுகிற எனக்கு ஒத்தார்களோ? தெளிவிகம்பாகை யாலே அந்நிலந்தானே சொல்லுவிக்கும்; இருந்தருமானாலமையாலே இந்நிலம் அத்தைத் தவிர் பிக்கும். “சீதனையே தொழுவார் விண்ணுளாரிலுஞ்சீரியர்” என்னக்கடவதிறே.

௪௫.—எட்டாம்பாட்டு. எம்பெருமானுக்குத் தம்பக்கலுண்டான ஸங்காதிசயத்தை அநுஸந்தித்து, அவனுடைய உபயவிபூதியோகத்துக்கும் ஸௌகுமார்யத்துக்கும் தகுதியாகக் கவி சொல்லவல்ல எனக்குத் திருநாட்டிலும் நிகரிலலை யென்கிறார்.

[நமக்கும்] இன்று தன்திருவடிகளை யாச்ரயித்த நமக்கும். நித்யஸம்ஸாரிகளுக்கும் இவ்வருகாயிருக்கிற நமக்கும். “நீசனேன் நிறைவொன்றுமில்லை” என்றாரிறே. [பூவின்மிசை நங்கைக்கும்] நித்யஸம்ஸாரிகளுக்கும் அவ்வருகாய், ரூபகுணத்தாலும் ஆத்மகுணத்தாலும் பூர்ணையாயிருக்கிறவனுக்கும். [பூவின்மிசைநங்கை] புஷ்பத்தில் பரிமளத்தை வகுத்தாற் போலே யிருந்துள்ள ஸௌகுமார்யத்தையும் போக்யதையையுமுடையவள். இத்தலை நிறைவின்றியிலே யிருக்கிறுப்போலேயாயிற்று, அத்தலை குறைவற்றிருக்கிறபடி. [இன்பனை] இன்பனாமிடத்தில், முற்பாடு இங்கேயாய்ப் பின்பாயிற்று அவளுக்கு ஸ்நேஹித்திருப்பது. “தவயி கிஞ்சித்ஸமாபந்நே கிம்கார்யம்ஸீதயா மம” - பெருமான் எழுந்தருளிற்கச்செய்தே ராவணன் கோபுரசிகரத்திலே வந்து தோற்றினவாரிறே, “ராஜத்ரோஹியான பையல் திருமுன்பே நிற்கையாவதென்?” என்று மஹாராஜர் அவன் மேலே ஏழ்ப்பாய்ந்து வென்று வந்தபோது பெருமான் அருளிச்செய்கிறார்; “ஏவம்ஸாஹஸ்யுக்தாநி நகுர்வந்தி ஜநேச்வரா:” - சிலர்மேல்விழ வேண்டினால், பரிகரபூதர் நிற்கப் பரதாநரோ மேல்விழுவார்? “ஸோகநாத:புராபூத்வா ஸுக்ரீவம் நாத மிச்ச்சதி” கிடைப்பது கிடையாதொழிவது, இச்சியாநின்றார். “ஸுக்ரீவம் - சரணங்கத:” - “பூவ்பிஷ்ணுந்வாநைப் புகுரவொட்டேன்” என்றார் மஹாராஜர்; “இவன் புகுரவடிநாம் உளோமாமகோம்” என்கிறார் பெருமான்; இப்படி இருவரும் விப்ரதிபத்திபண்ணின இதுக்குக் கருத்தென்?” என்று சீயர் கேட்க, “இருவரும் சரணகதரானவர்களை விடோம் என்று விப்ரதிபத்தி பண்ணுகிறார்களானும்” என்று பட்டர் அருளிச்செய்த வார்த்தை. “ஸுக்ரீவம் சரணங்கத:” என்றத்தை நடத்தப்பார்த்தார் மஹாராஜர்; “ராகவம் சரணங்கத:” என்றத்தை நடத்தப் பார்த்தார் பெருமான்; ஆகையிறே “ஆநய” என்று அவரை இடுவித்து அழைத்துக்கொள்ளவேண்டிற்று. “தவயி கிஞ்சித்ஸமாபந்நே” “நீ” மஹாராஜரான தரம் குலைய அவன் ஒருவார்த்தை சொல்லுமாயில், நீர் தேடிப் போகிற சரக்குத்தான் நமக்கு என் செய்ய?” என்றாரிறே. “இப்படி அவன் இருக்கைக்கு அடியென்?” என்னில், [ஞாலத்தார் இத்யாதி] இப்படி நெடுவாசிபட்ட விஷயங்களிலே ஸ்நேஹம் ஒத்திருக்கைக்கு அடி, இரண்டிடத் திலுள்ளாரோடும் ஒத்திருக்கச்செய்தே ப்ராப்தி, இவர் படுக்கைப்பற்றிலுள்ளவராகையாலே. அவன் சேஷியான நிலையும் இத்தலை பரதந்த்ரமான நிலையும் ஒத்திருக்கையாலே. மாதாபிதாக்கள் ப்ரதானங்களில் குறைவாளர்பக்கலிலையிறே இரங்குவது, அத்தாலே ஸம்ஸாரிகள் முற்பட வேண்டுகிறது. அவ்விபூதியும் உண்டாயிருக்கவிறே, “ஸ ஏகாகீ ந ரமேத” என்கிறது. [தண் தாமரைசுமக்கும் பாதப்பெருமானை] குளிர்ந்த ஆஸநபத்மத்தாலே தரிக்கப்பட்ட திருவடிகளை யுடைய ஸர்வஸ்வாயியை. குளிர்ந்தியாலும் பரிமளத்தாலும் செவ்வியாலும் தாமரை திருவடிகளுக்குத் தோற்றுச் சுமக்கிறுப்போலே யாயிற்று இருக்கிறது. “தாமரை நின்கண்பாதமகை யொவ்வா” என்றதிறே. [சொல்மாலைகள்] “ஸர்வேச்வரன் ‘ஆழ்வீர்! நம்மை ஒருகவி சொல்லும்’ என்றால், அப்போதே கவிசொல்லிச் சமையும்படியாக வல்ல எனக்கு என்கிறார்” என்று முன்புள்ள முதலிகள் நிர்வதறிக்கும்படி; அங்ஙனன்றிக்கே, பட்டர், “என்னாகியே தப்புத லினறித் தனைக் கவிதான் சொல்லி” என்றபடியே ஸர்வேச்வரன் கவிபாடினானாகையாலே கவி பாடத் தட்டில்லை; அவன் அங்கேரித்துத் திருக்கண்களாலே குளிரக்கடாக்கித்து, “நீர் ஒரு கவி சொல்லும்” என்றால் ப்ரீதியாலே உடைகுலைப்படாதே தரித்துநின்று சொல்ல வல்லேனான எனக்கு” என்று அருளிச்செய்வார். அவனுடைய உபயவிபூதியோகத்தால் வந்த ஐச்வர்யத் துக்கும் ஸௌகுமார்யத்துக்கும் தகுதியாம்படியான கவிபாடவல்ல எனக்கு. [இனி யாவர் நிக

தகல்வானத்தே] பரமபத்திலே தரித்துண்டு, *அஹமந் மஹமந் மஹமநம்* என்னுமவர்கள் எனக்கு என்கொண்டார்? தீர்பாத்திபூதியாய்ப் பரப்புடைத்தா மத்தையோ வேண்டுவது? தெளிவிகம்பாகையாலே அந்நிலந்தானே சொல்லுவிக்கும், இருள் தருமாஞாலமாகையாலே இக்கிலம் அததைத் தவிர்ப்பிக்கும்: 'தேனையேதொழுவார் விண்ணுளாரிலும் சிரியர்' என்னக் கடவதிதே.

வானத்தும்வானத்துள்ளும்பரும் மண்ணுள்ளும்மண்ணின்கீழ்த்

தானத்தும்* என்னைசையும் தவிராதுநின்றுந்தனை*

கூனற்சங்கத்தடக்கையவனை குடமாடியை

வானக்கோனை* கவிசொல்லவல்லேற்கு இனிமாறுண்டே. (9)

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், அவனுடைய வ்யாப்த்யவதாராதிகளில் எங்கும்புக்குக் கவி சொல்ல வல்லே னென்று ஹ்ருஷ்டராகிறார். [வானத்து என்று தொடங்கி] - ஸ்வர்க்கம் தொடக்கமான மேலில் லோகங்களிலும் பூமிதொடக்கமான கீழில்லோகங்களிலும் அவ்விடங்களிலெல்லாம் உண்டான தேவம நுஷ்யாதி பதார்த்தங்களெல்லாவற்றிலும் நிரந்தரமாக வ்யாபித்துநின்றவனை. [கூனற்சங்கம் என்று தொடங்கி] - சங்கக்கசுரகதாதரணயக்கொண்டு அப்ராக்ருததிவ்யதேஹத்தோடே ஆசிரிதபரித் ராணர்த்தமாக மநுஷ்யாதிருபேண வந்து திருவவதாரம்பண்ணியருளி அநிமநோஹரமான குடக் கூத்து முதலான திவ்யசேஷ்டிதங்களைபுடையனான ஸ்ரீவைகுண்டநாதனைக் கவி சொல்ல வல்ல எனக்கு எதிருண்டோ?

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், அவனுடைய வ்யாப்த்யவதாராதிகள் எங்கும் புக்குக் கவி சொல்லவல்ல எனக்கு எதிருண்டோ? என்கிறார்; அங்குள்ளார் பரதவத்தில் போக்யதையிலே கால்தாழ்ந்து இங்கு அறியார்கள். இங்குள்ள பராசர பராசர்யாதிகள் ஓரோதுறைகளிலே மண்டியிருப்பார்கள். இவர் அங்ஙனன்றியே அங்கோடு இங்கோடு வாசியற பகவத்விஷயத்தில் புகைபுக்கவிடமெங்கும் புக்குக் கவி சொல்லி யநுபவிக்கவல்லராகையாலே என்னோடு ஒப்பாருண்டோ? என்கிறார். [வானத்தும்] - ஸ்வர்க்கத் திலும். [வானத்துள் உம்பரும்] - அதுக்குள்ளாய்ப் பெரியதாயிருக்கிற மஹாலோகாதிகளிலும். [மண்ணுள்ளும் இத்யாதி] - பூமியிலும் கீழுண்டான மாதாளாதிகளிலும். [என்னைசையும்] - ஸர்வதேசங் களிலுமுண்டான தேவாதிஸகலபதார்த்தங்களிலும். [தவிராதுநின்ற] - ஜாதிபோலே வ்யக்திதோறும் பரிஸமாப்ய வர்த்திக்கிறவனை. இத்தால், அணுவதர்வ்யங்களிலும் விபுவான ஆகாசாதிகளிலும் வ்யாவ்ருத்தி சொல்லுகிறது. அணுவுக்கு ஸர்வதர் வ்யாப்தி இல்லை; விபுதர்வ்யத்துக்கு நியந்த்ருதயா வ்யாப்தி இல்லை. [கூனற்சங்கத் தடக்கையவனை] - சங்கக்கசுரகதாதரணயக்கொண்டு ஆசிரிதபரித் ராணர்த்தமாக மநுஷ்யஸஜாதீயனாய் வந்து அவதரிக்கும். "ஜாதோ஽ஸி தேவதேவேச". [கூனற் சங்கம்] - "ப்ராஞ்சலிம் ப்ரஹ்மவாஸீநம்" என்ற இளையபெருமானிப்போலே பகவதநுபவத்தால் வந்த ஹர்ஷத்தாலே ப்ரஹ்மீகரித்திருக்கை. [குடமாடியை] - ஊரிலுள்ளாரெல்லாருக்கும் காட்சிகொடுக்கைக்காகக் குட மாடினபடி. சேஷ்டிதங்களுக்கெல்லாம் உபலக்ஷணம். [வானக்கோனை] - ஒருரளவன்றியிலே ஒரு நாட்டுக்காகக் காட்சிகொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறபடி, இப்படிப்பட்டவனைக் கவிசொல்ல வல்ல எனக்கு. [இனி மாறு உண்டே] - "அகல்வானம் என்று விசேஷிக்கவேணுமோ? உபயவிபூதியிலும் எதிரில்லை.

ஈதி.—ஒன்பதாம்பாட்டு. அவனுடைய வ்யாப்த்யவதாராதிகள் எங்கும்புக்குக் கவி சொல்லவல்ல எனக்கு எதிருண்டோ? என்கிறார். நித்யஸூரிகள் தாங்கள் அநுபவிக்கிற விஷயத்தில் போக்யதாப்ரகர்ஷத்தாலே வேறென்று அறியார்கள்; முக்தர் *நோபஹம் ஸமரங்கிதம் சரீரம்* என்று ஸம்ஸாரயாத்நரைய ஸ்மரியாதே நிற்பர்களாகையாலே, அவர்களும் நித்யரோடு ஒப்பர்கள்; இங்குள்ள பராசர பராசர்யாதிகள் ஓரோதுறையிலே மண்டியிருப்பார்கள்; ஸ்ரீவால் மீகிபகவான் ராமாவதாரமல்லது அறியாதேயிருக்கும். ஸ்ரீபராசரபகவானும் ஸ்ரீவேதவ்யாஸ பகவானும் க்ருஷ்ணாவதாரமல்லது அறியார்கள்; ஸ்ரீசௌநகபகவான் அர்ச்சாவதாரத்திலே

ப்ரவணனாயிருக்கும், அங்ஙனன்றிக்கே, ஸர்வேச்வரனை எங்கும்புக்குக் கவிபாடப்பெற்ற என்னோடு ஒப்பாருண்டோ? என்கிறார்,

[வானத்தும்] ஸ்வர்க்கத்திலும். [வானத்தின்னும்பரும்] அதுக்குள்ளாய்ப் பெரியதாயிருக்கிற மஹர்லோகாதிகளிலும். [மண்ணுள்ளும்] பூமியிலும். [மண்ணின் கீழ்த்தானத்தும்] கீழிலுண்டான பாதாளாதிகளிலும். [எண்ணிசையும்] எட்டுத்திக்குலும். [தவிராது நின்றான் தன்னை] அவ்வவதேசங்களிலும் அவ்வவதேசவர்த்திகளான தேவாதிஸகலபதார்த்தங்களிலும், கடல்கோத்தாப்போலே எங்குமொக்க வ்யாபித்துப் பூர்ணமாக வர்த்திக்கிறவனை. இத்தால், அணுத்ரவ்யங்களிலும் விபுத்ரவ்யங்களிலும் வாசி சொல்லுகிறது. அணுவான ஆத்மா சரீரமெங்கும் வ்யாபிக்கமாட்டான், விபுவான ஆகாசத்துக்கு நியத்தருதயா வ்யாப்தியில்லை. அதவா, [வானத்தும் இத்யாதி] ஸ்வர்க்காத்யுபரிதரலோகங்களிலும் அதுக்குள்ளே மேலாயிருக்கிற ப்ரஹ்மாதிகளிலும் என்றுமாம். [கூனல்சங்கத்தடக்கையவனை] இப்படி எங்கும் வ்யாபித்து நிற்கிறவன் வ்யாப்யமான பதார்த்தங்களோடுஒக்க வந்து அவதரிக்கும்படி சொல்லுகிறது. இப்படி அவதரிப்பதுதான் இதரஸஜாதியனுயோ? என்னில், “ஆதிபஞ்சோதியுருவையங்கு வைத்திங்குப்பிறந்த” என்கிறபடியே தன்னுடைய அப்ராக்குதவிவ்யஸம்ஸ்த்தாநத்தை இதர ஸஜாதியமாக்கிக்கொண்டாயிற்று. *ஜாதோஸி தேவதே வேச சங்க்சக்ரகதாத்* என்றுசொல்லும் படியாயிற்று. [கூனல்சங்கம்] *ப்ராஞ்ஜலிம் ப்ரஹ்வமாஸீநம்* என்கிற இந்நாயபெருமானிப்போலே, பகவதநுபவத்தால்வந்த ஹர்ஷத்தாலே ப்ரஹ்விகரித்திருக்கை. வாயதுகையதாக அநுபவிக் கிறவனே? [தடக்கையவனை] உபயவிபூதியும் வந்து ஒதுங்கினாலும் பின்னையும் கைவிஞ்சியிருக்கு மாயிற்று. [குடமாயியை] எங்கு மொக்க வ்யாபித்துன்னுப்போலே, ஒருராகக் காணும்படி குடக்கூத்தாடினபடி. சேஷ்டிதங்களுக்கெல்லாம் உபலக்ஷணம். [வானக்கோளை] ஒருரள வன்றிக்கே ஒரு நாட்டுக்காகக் காட்சிகொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறபடி. [கவிசொல்லவல்லேற்கு] இப்படி யிருக்கிறவனை எங்கும்புக்குக் கவிசொல்ல வல்ல எனக்கு. [இனி மாறுஉண்டே] அகல் வானம் என்று விசேஷிக்கவேணுமோ? உபயவிபூதியிலும் எதிரில்லை.

உண்டும்உமிழ்ந்தும் கடந்தும் இடந்தும் கிடந்தும்நின்றும்*

கொண்டகோலத்தொடுவீற்றிருந்தும் மணங்கூடியும்*

கண்டவாற்றால் தனதேயுலகெனநின்றான் தன்னை*

வண்தமிழ்நூற்கநோற்றேன் அடியார்க்குஇன்பமாரியே.

(10)

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், தாம் பாடுகிற கவிகளின் இனிமையைத் தாம் அநுஸந்தித்து, எம்பெருமானுக்கு நல்லராயிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் இவற்றைக்கேட்டால் எங்ஙனே இனியராகிறாரோ? என்கிறார். [உண்டும் என்று தொடங்கி] - உண்பது உமிழ்வது தொடக்கமாகவுண்டான திவ்ய சேஷ்டிதங்களுக்கெல்லாவற்றாலும் கண்டபடியால் தனக்கே சேஷம் இஜ்ஜகத் என்று சொல்லும் படி நின்ற ஸர்வேச்வரனை. கொண்டகோலத்தொடு வீற்றிருக்கையாவது - எல்லாருடைய மனோநயந ஹாரியாய்ப்படி ஒப்பித்து வீற்றிருக்கை. மணங்கூடுகையாவது - பூமிக்கு அபிமாநிநிபான பிராட்டி யோடே ஸம்சலேஷிக்கை. [வண்தமிழ்நூற்கநோற்றேன்] - திருவாய்மொழிபாடுகைக்கு பாக்கயம் பண்ணினேன்; வண்தமிழாகையாவது - எம்பெருமானே உள்ளபடி காட்டவற்றுகை. [இன்பமாரி] - இன்பத்தை யுண்டாக்கும் மெகம்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், அவன்சேஷ்டிதங்கள் அடங்க என்சொல்லுக்குள்ளே யாம்படி கவிபாட வல்லேனாய் ப்ராப்தவிஷயத்திலே வாசிகமான அடிமை செய்யப் பெற்றவளவன்றிக்கே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஆநந்தாவஹனானேன் என்கிறார். [உண்டும்] - ப்ரளயாபத்திலே திருவயிற்றிலே வைத்து நோக்கியும், [உமிழ்ந்தும்] - திருவயிற்றிலேயிருந்து நெருக்குப்படாபடி வெளிகாடுகாண உமிழ்ந்தும். [கடந்தும்] - மஹாபலிபோல்வார் பருந்துஇருஞ்சினுப்போலே பறித்துக்கொண்டால் எல்லைநடந்து மீட்டும்.

[இடந்தும்] - ப்ரளயங்கொண்ட பூமியை மஹாவராஹமாய் அண்டபித்தியிலே செல்லமுழுதி யெடுத்துக் கொண்டு ஏறியும். [கிடந்தும்] - “பாஹும் புஜகபோகாப முபதாயாரிலுதந: | அஞ்சலிம் ப்ராங்முக:க்ருத்வா ப்ரதிசிச்சேமஹோததே:” என்று கிடந்த கிடையிலே லங்கை குடிவாங்கும்படியாக ஒருகடல் ஒருகடலோடே சீறிக்கிடந்தாற்போலே கடற்கரையிலே கிடந்தபடி. [நின்றும்] - “அவஷ்டப்யச திஷ்ட்டந்தம் ததர்ச தநுரூஜிதம்” என்று நின்றகிலை. [கொண்ட கோலத்தொடு வீற்றிருந்தும்] - “உடஜே ராமமாஸீநம்” என்று இருந்த இருப்பாதல், கூடாந்ரமான ஒப்பனையோடே பதினோராயிரம் ஆண்டு இருந்த இருப்பாதல். [மணங்கூடியும்] - பதினோராயிரம் ஆண்டு பூமியை ரக்ஷிக்கையாலே பூமிக்கு அபிமாரியியாள் பிராட்டி விரும்பியணைக்க அவளோடே ஸம்ச்சலேஷித்தும். [கண்டவாற்றால் இத்தயாதி] - ப்ரமாணங்கொண்டு அறியவேண்டாதே அநாத்யநுபவமேகொண்டு இவனதென்று அறியலாயிருக்கை. ஒருவன் ஒரு கேஷத்ரத்தைத் திருத்துவது எருவிடுவது க்ருஷிபண்ணுவதாகாநின்றால் இது இவனது என்று அறியலாயிரே. [வண்தமிழ் நூற்க நோற்றேன்] - திருவாய்மொழிபாடுகைக்கு பாக்கியம் பண்ணினேன். வண்தமிழாவது - பழையதாகச் செய்தவை இவர்பேச்சாலே இன்றுசெய்த செயல்போலே ஸ்பஷ்டமாயிருக்கை. “சிரநிர்வ்ருத்தம்பயேதத் ப்ரத்யக்ஷமிவ தர்சிதம்”. [அடியார்க்கு இன்பமாரியே] - ப்ராப்தவிஷயத்திலே அடிமைசெய்யப்பெற்ற இதுவேயோ? இது ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஆநந்தாவஹமுமாயிற்று. [இன்பமாரி] - இன்பத்தையுண்டாக்கும் மேகம். இது எனக்கு இருக்கிறபடி கண்டால் உகக்கிறவர்களுக்கு எங்ஙனேயிருக்கிறதோ? என்கை. “தொண்டர்க்கமுதுண்ணச் சொன்மாலைகள் சொன்னேன்”.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. அவன்சேஷ்டிதங்களடங்க என்சொல்லுக்குள்ளே யாம்படி கவிபாட வல்லேனாய், ப்ராப்தவிஷயத்திலே வாசிகமாக அடிமை செய்யப்பெற்ற வள வன்றிக்கே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஆநந்தாவஹமுமாயேன் என்கிறார்.

[உண்டும்] ப்ரளயாபத்திலே திருவயிற்றிலேவைத்து நோக்கியும். [உமிழ்ந்தும்] திருவயிற்றிலேயிருந்து நெருக்குப்படாதபடி வெளிநாடுகாணப் புறப்பட விட்டும். [கடந்தும்] மஹாபலிபோல்வார் பருந்து இறஞ்சிறுப்போலே பறித்துக்கொண்டால் எல்லை நடந்து மீட்டும் [இடந்தும்] ப்ரளயங்கொண்ட பூமியை மஹாவராஹமாய் அண்டபித்தியிலேசெல்ல முழுதி எடுத்துக்கொண்டு ஏறியும். [கிடந்தும்] *பாஹும்புஜகபோகாப முபதாயாரிலுதந:, அஞ்சலிம்ப்ராங்முக:க்ருத்வா ப்ரதிசிச்சேமஹோததே:” என்று கிடந்த கிடையிலே லங்கை குடிவாங்கும்படியாக, ஒருகடல் ஒருகடலோடே சீறிக்கிடந்தாற்போலே கடற்கரையிலே கிடந்தபடி [நின்றும்]*அவஷ்டப்யச திஷ்ட்டந்தம் ததர்ச தநுரூஜிதம்” என்று நின்றகிலை. [கொண்டகோலத்தொடு வீற்றிருந்தும்] *உடஜே ராமமாஸீநம்” என்றிருந்த இருப்பாதல், கூடாந்ரமான ஒப்பனையோடே பதினோராயிரமாண்டு இருந்த இருப்பாதல். [மணங்கூடியும்] பதினோராயிரமாண்டு தன்படுக்கைப் பற்றான பூமியை ரக்ஷிக்கையாலே ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டி அணைக்க, அவளோடே கலந்தும். [கண்டவாற்றால் இத்தயாதி] ப்ரமாணங்கொண்டு அறியவேண்டாதே, அநாத்யநுபவங்கொண்டு ‘இவனுக்கே சேஷம்’ என்று அறியலாயிருக்கை; ஒருவன் ஒருகேஷத்ரத்தைத் திருத்துவது கழுகுவைப்பது எருவிடுவதாய்க் க்ருஷிபண்ணுநின்றால் ‘இது இவனது’ என்று அறியலாயிரே. “பெய்தகாவுகண்டிர் பெருந்தேவுடைமூவுலகு” என்னக்கடவதிறே. [வண்தமிழ்நூற்க நோற்றேன்] திருவாய்மொழிபாடுகைக்கு பாக்கியம் பண்ணினேன். வண்தமிழாவது உதாரமாயிருக்கை; தன்னை அநுஸந்தித்தமாத்ரத்திலே ஸகலபலப்ரதமாயிருக்கை. அன்றிக்கே, பழையதாகச் செய்தவை இவர்பேச்சாலே இன்று செய்த செயல்போலே ஸ்பஷ்டமாயிருக்கை. *சிரநிர்வ்ருத்தம்பயேதத் ப்ரத்யக்ஷமிவ தர்சிதம்”. கண்டவாற்றால் லென்று ப்ரத்யக்ஷமாயிருக்கிற திறே. [அடியார்க்குஇன்பமாரியே] ஸர்வேச்வரனைக் கவிபாடப்பெற்ற இதுவேயோ? இது ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஆநந்தாவஹமுமாயிற்று. [இன்பமாரி] இன்பத்தையுண்டாக்கும் மேகம். இது எனக்கு இருக்கிறபடி கண்டால், இது உகக்குமவர்களுக்கு எங்ஙனேயிருக்கிறதோ? என்கை. “தொண்டர்க்கமுதுண்ணச் சொன்மாலைகள் சொன்னேன்” என்றாயிரே.

மாரிமாருததண்ணம்மலை வேங்கடத்தண்ணலை*

வாரிமாருதபைம்பூம்பொழில்தழ் குருகூர்நகர்*

காரிமாறன்சடகோபன் சொல்லாயிரத்துஇப்பத்தால்*

வேரிமாருதபூமேலிருப்பான் வினைதீர்க்குமே.

(11)

ஒ.—நிகமத்தில், 'நமக்கும் பூவின்மிசைநங்கைக்கும்' என்கிற இம்மஹாகுணத்திலே ஈடு பட்டிருக்கிற பெரியபிராட்டியார் இக்குணத்தையறிந்தருளின ஆழ்வாரைத் தமக்குத் துணையாகப் பெற்றோமென்றும் பரிதியாலே இவர் அருளிச்செய்த இக்குணப்ரதிபாதமான இப்பத்தையும் கற்றவர்களைத் தனக்கே பரமாகக்கொண்டு ஸமஸ்த து:க்கங்களையும் போக்கி ரக்ஷித்தருளும் என்கிறார். [மாரிமாருத என்று தொடங்கி] -நிரந்தரவர்ஷத்தாலே ச்ரமஹரமான திருமலையைத் தனக்கு நிவ்ய தாமமாகவுடையான திருவேங்கடமுடையானே. [வாரிமாருத என்று தொடங்கி] - தாம் எம் பெருமானைப் பெறுகையாலே ஸம்ருத்தமான திருநகரியையுடைய ஆழ்வார். வேரி-பரிமளம்.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழிகற்றாரைப் பிராட்டிதானே தனக்கே பரமாகக்கொண்டு ஸமஸ்த து:க்கங்களையும் போக்கும் என்கிறார். [மாரி இத்யாதி] - நிரந்தரமாக வர்ஷிக்கையாலே ச்ரமஹர மான திருமலையையுடைய ஸர்வேச்வரனே. 'நமக்கும்பூவின்மிசைநங்கைக்குமின்பனை' என்கொண்டு நித்யாநபாயிரியான பிராட்டிக்கு முன்னே நித்யஸம்ஸாரிகளுக்கு முகங்கொடுக்கு மென்னும் சீலவத்தையைச் சொல்லிற்றுகையாலே சீலத்துக்கு எல்லையான திருவேங்கடமுடையானே யாயிற்றுக் கவி பாடிற்று. [வாரி இத்யாதி] - திருமலை மாரி மாருதாப்போலே திருநகரி வாரிமாருதேயிருக்கும். இதுக்கு அடி - திருநகரிக்கு ஸஹ்யம் திருமலையாகையாலே. [காரிமாறன் இத்யாதி] - சொன்ன அர்த்தத்தில் அதிசங்கை பண்ணமைக்கு ஆப்த்யதிசயம் சொல்லுகிறது. [வேரி இத்யாதி] - இத்திருவாய்மொழி கற்றார்க்குப் பலம் கொடுப்பான் பெரியபிராட்டியார் என்கிறது. திருமலை மாரிமாருது; திருநகரி வாரி மாருது; பிராட்டியையுடைய ஆஸநபத்மம் வேரிமாருது; வேரி - பரிமளம். இதுக்கு இவள் பலம்கொடுக்க வேண்டுமா னென்? என்னில், -தனக்குமுன்பே தான் காட்டிக்கொடுத்த ஸம்ஸாரியை விரும்பும் சீலமாயிற்று இதில் சொல்லிற்று; இந்த சீலகுணம் ஒருவர்க்கும் நிலமன்று. தான் அறிதல், மயர்வற மதிநலம் அருளப் பெற்ற இவர் அறிதல் செய்யுமித்தனையாயிற்று. இப்ப்ரபாவத்தை யறிந்து இவர் வெளியிட்டாரென்னும் ப்ரஸாதாதிசயத்தாலே ஸர்வேச்வரன் ப்லம்கொடுக்கிற தகையிலே அவனை விலக்கி 'நானே இதுக்குப் பலம்கொடுக்கவேணும்' என்று தனக்கு பரமாக ஏறிட்டுக் கொண்டு பலம் கொடுக்கும். [வினைதீர்க்குமே] இத்திருவாய்மொழிகற்றருடைய பகவதநுபவ விரோதியான ஸகல ப்ரதிபந்தங்களையும் போக்கும். இத்திருவாய்மொழி கற்றார்க்கு அந்த:புரத்திலே படியும் நடையும் என்கை.

ஈடு.—நிகமத்தில் இத்திருவாய்மொழிகற்றாரைப் பெரியபிராட்டியார் தமக்கே பரமாகக் கொண்டு ஸமஸ்த து:க்கங்களையும் போக்குவர் என்கிறார்.

[மாரிஇத்யாதி] நிரந்தரமாக வர்ஷிக்கையாலே ச்ரமஹரமாய் தர்சனீயமான திருமலையை யுடைய ஸர்வேச்வரனையாயிற்றுக் கவிபாடிற்று; "விண்முதல்நாயகன் நீன்முடிவெண்முத்தவா சிகைத்தாய் மண்முதல்சேர்வுற்று அருவிசெய்யாநிற்கும் மாமலை" யாகையாலே, அறற்றலை யாய் தர்சனீயமாயிறே இருப்பது. "நமக்கும் பூவின்மிசைநங்கைக்கு மின்பனை" என்று நித்யாநபாயிரியான பெரிய பிராட்டியாருக்கு முன்பே நித்யஸம்ஸாரிகளுக்கும் முகங்கொடுக்கும் சீலவத்தையைச் சொல்லிற்றுகையாலே, சீலத்துக்கு எல்லையான திருவேங்கடமுடையானே யாயிற்றுக் கவிபாடிற்று. [வாரி இத்யாதி] திருமலை மாரி மாருதாப்போலே திருநகரியும் வாரி மாருதிருக்கும். இதுக்குஅடி திருநகரிக்கு ஸஹ்யம் திருமலை யாகையாலே. அழகியதாய் தர்சனீயமாயிருந்துள்ள பொழிலாலே குழப்பட்ட திருநகரி, [காரிமாறன் இத்யாதி] சொன்ன அர்த்தத்தில் அதிசங்கைபண்ணமைக்கு ஆப்த்யதிசயம் சொல்லுகிறது. [வேரி இத்யாதி] இத்திருவாய்மொழி கற்றார்க்குப் பலம் கொடுப்பான் பெரியபிராட்டியா ரென்கிறது. திருமலை

மாரீமாறாதாகையாலே, திருநகரி வாரிமாறாது. ஆரூக்கயமாகையாலே பிராட்டியுடைய ஆஸைபத்மம் வேரிமாறாது. வேரிபென்பது பரிமளம். இதுகற்றார்க்கு இவள் ப்பலம் கொடுக்கவேண்டுவானென்? என்னில்; தனக்குமுன்பே தான்காட்டிக்கொடுத்த ஸம்ஸாரியை விரும்பும் சிலகுணமாயிற்று, இதில்சொல்லிற்று; இச்சிலகுணம் ஒருவர்க்கும் நிலமல்ல; தான் அறிதல், மயர்வற மதிதலம் பெற்றவர் அறிதல்செய்யும் அத்தனையாயிற்று; 'இப்ப்ரபாவத்தை யறிந்து இவர் வெளியிட்டார்' என்னும் ப்ரஸாதாதிசயத்தாலே, ஸர்வேச்வரன் ப்பலம் கொடுக்கிற தசையிலே அவனைவிடக்கி 'நானே இதுக்குப்பலங்கொடுக்க வேணும்' என்று தனக்கு ப்ரமாக ஏறிட்டுக்கொண்டு பலம்கொடுக்கும். [வினைதீர்க்குமே] இத்திருவாய்மொழிகற்றாருடைய பகவததுபவ விரோதியான ஸகல ப்ரதிபந்தகங்களையும் போக்கும். இத்திருவாய்மொழி கற்றார்க்கு அந்த:புரத்திலே படியும் நடையுமென்கை.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

—O—

ஆரூந்திருவாய்மொழி - தீர்ப்பாரை: ப்ரவேசம்.

—O—

ஒ.—ஆரூந்திருவாய்மொழியில், முன்பில்திருவாய்மொழியில் தாம் அநுபவித்த அநுபவம் மாநஸாநுபவமாத்திரமாய் பாஹ்யகரணபோக்யமல்லாமையாலே ஆழ்வார் அத்யந்தம் அவஸந்தராய் வேறேவிலர் அநுஸந்தித்தாய் பரிஹரிக்க வேண்டுமபடி தமக்குப்பிறந்த தசையை அந்யாபதேசத்தாலே அருளிச்செய்கிறார். ஏவம்விதமுன எம்பெருமானைப் புணர்ந்துபிரிந்தாளொரு பிராட்டி ஸ்ரீபரதாழ்வான் ச்ருங்கிபெரபுரத்திலே பெருமாள்வருத்தாந்தத்தைக் கேட்டு மோஹித்தாய்போலே மோஹித்துக்கிடக்க, இவளுடைய பந்துஜநங்கள் மிகவும்கலங்கி நோய் இன்னதென்றும், நோய்க்கு நிதானம் இன்னதென்றும் அறியாதே ஒருகட்கிவிச்சிபை 'இது என்ன நோய்?' என்றும், 'இந்நோய்க்கு நிதானம் என்?' என்றும் கேட்டு, அவள்சொற்படியே, பாஹ்யாகமம் த்ருஷ்டியாகவும், அதிகடித்தரமா யிருக்கிறது ஒன்றையே தேவதையாகவும், நிந்த்யமான த்ரவ்யங்களை உபகரணமாகவும் கொண்டு இவள் பக்கலுண்டான ஸ்நேஹாதிசயத்தாலே ஏதேனும் ஒரு வழியாலே இவள் பிழைக்க அமைபு மென்று அமர்க்கங்களாலே சிகிதலிக்க உபக்ரமிக்க, இவளுடைய ரோகத்தையும் இவளுடைய ப்ரக்ருதியையும் நேரே அறிந்த தோழியானவள் 'நோயும் பரிஹாரமும் நீங்கள் நினைக்கிறவையல்ல' என்று அவர்களை நிவர்த்திப்பித்து, 'இவளுடைய நோய் இன்னது என்றும், 'இந்நோய்க்கு அடி க்ருஷ்ணன்' என்றும் சொல்லி வைஷ்ணவகோஷ்டியில் ப்ரவித்தமான பகவந்தாம் ஸங்கீர்த்தநாதிகளாலே இவளைப் பிழைப்பியுங்கோள் என்கிறாள்.

இ.—ஆரூந்திருவாய்மொழியில், முன்பு "வீற்றிருந்தேழுல" கில் தாம் அநுபவித்த அநுபவம் மாந ஸாநுபவமாத்திரமாய் பாஹ்யகரணபோக்ய மல்லாமையாலே அத்யந்தம் அவஸந்தரானார். எத்தனையேனும் உயரஏறினால் தகரவிழுதகைக்கு உறுப்பாமாய்போலே மோஹங்கதராய், பிறர் அநுஸந்தித்துப் பரிஹரிக்க வேண்டுமபடி தமக்குப்பிறந்த தசையை அந்யாபதேசத்தாலே அருளிச்செய்கிறார். ஸர்வேச்வரனோடே கலந்துபிரிந்தா ளொரு பிராட்டி மோஹித்துக்கிடக்க, இவள்தசையைக் கண்ட பந்துஜநங்கள் மிகவும் கலங்கி 'நோய் இன்னது' என்றும் 'நோய்க்கு நிதானம் இன்னது' என்றும் அறியாமையாலே வேரறிவார் மத்திரமறிவார் ஒளவுதமறிவார் புகுந்து பரிஹாரம் பண்ணிச் செல்லாநிற்க, அவ்வளவிலே தேவதார்

தரஸ்பர்ச முடையாளொரு கட்டுவிச்சி புகுந்து “தர்வயம்நிந்த்யஸு”ராதி தைவதமதிக்ஷுத்ரஞ்ச பாஹ்யாக மோத்ருஷ்டர் தேவலகாச்சதேசிகஜநா:” என்கிறபடியே பாஹ்யாகமத்தைத் த்ருஷ்டியாகவும், நிந்த்யமான த்ரவ்யங்களை உபகரணங்களாகவும் கொண்டு க்ஷுத்ரதேவதையாலே ஆவிஷ்டையாய் அம்முகத்தாலே சிகித்தலிக்க உபத்ரமிக்க, பந்துக்களும் ‘இவளைப்பெறலாமோ?’ என்னும் ஆசையாலே அநுமதிபண்ண, இத்தசையிலே இவள்ப்ரக்ருதியையும் நோவையும் நேரே அறிந்த தோழியானவள் ‘ஒடுகிறநோவைத் தான் அறிந்தாளாகச் சொல்லில் தன்காவல் சோர்வாம்: பேசாதிருக்கில் இவளை இழக்க வரும்’ என்று இவர் களோபாதி தானும் நிருமித்து அறிந்தாளாய், ‘நோவும் பரிஹாரமும் நீங்கள் நினைக்கிறவையல்ல: நோய் இன்னது, நோய்க்கு நிதானமும் க்ருஷ்ணனே’ என்று சொல்லி, ‘நீங்கள் பண்ணுகிற பரிஹாரம் இவளுடைய ஸத்தையையும்கூட இழக்கைக்கு உறுப்பாமத்தனை: பரிஹாரம்பண்ணப் பார்த்திகோளாகில் வைஷ்ணவகோஷ்டியில் ப்ரஸித்தமான பகவந்நாம ஸங்கீர்த்தநாதிகளாலே இவளைப்பிழைப்பியுங்கோள்’ என்கிறான். இத்திருவாய்மொழியால் சொல்லிந்ருயிற்று, அஜ்ஞாநதசையிலும் தேவதாந்தரஸ்பர்சமும் ததீயஸ்பர்சமும் விநாசஹேதுவாய் அத்தசையிலும் பகவத் ஸ்பர்சமும் பாகவத ஸ்பர்சமும் ஸத்தாதாரக மாம்படி இவருடைய வைஷ்ணவத்வம் அதிசயித்தபடி சொல்லுகிறது.

சுரு. — கீழ் “வீற்றிருந்தேமுல” காயிருக்க, அந்தரம் “தீர்ப்பாரையாயினி” யாயிருக்கிற திறே! எம்பார் கீழில்திருவாய்மொழியையும் இத்திருவாய்மொழியையும் அநுஸந்தித்து, ‘மோருள்ளதனையும் சோரேயோ? அதிலே அப்படி கிரவதிகப்ரீதியாய்ச் சென்றது: இதில் இப்படி மோஹத்தோடே தலைக்கட்டிற்று: இதுக்கு இருந்து அடைவு சொல்லுவேனோ? இதுக்கு அஸங்கதிரேவ ஸங்கதி:’ என்று அருளிச்செய்வாராம். “பெயர்வீன்றஞான”த்திலே ப்ரக்ருதிதோஷத்தை அநுஸந்தித்து அஞ்சி, ஸ்ரீபரதாழ்வான் ‘பெருமான் திருவபிஷேகத்துக்கு நம்மையழைத்து வந்தது’ என்று, ‘அவரைத் திருமுடி குட்டி அடிமைசெய்யக்கடவோம்’ என்று பாரித் துவரக்கொண்டு, கைகேயி *ராஜன்* என்று ‘உனக்கு முடிவாங்கிவைத்தேன்’ என்றபோது அவன் துடித்தாப்போலே துடித்தாராயிற்று: ‘நான் அவரடியேனன்றோ? அவர் என் சொல்லை மறுப்பரோ? இப்போதே மீட்டுக்கொண்டுவந்து திருவபிஷேகம்பண்ணுகிறேன்’ என்று திருச்சித்தாகூடத்திலே கிட்டுமளவும் பிறந்த தரிப்புப்போலேயாயிற்று திருவாகிரியத்திற் பிறந்த தரிப்பு: பின்பு, பதினாண்டுகூடி ஆசை வளர்த்தாப்போலேயாயிற்று திருவந்தாதியில் ஆசை பெருகினபடி: “என்னெஞ்சினுர்தாமே யணுக்கராய்ச் சார்ந்தொழிந்தார்”, “முயற்றிசுமந் தெழுந்து” என்னும்படியிறே ஆசை பெருகினபடி. மீண்டுமெழுந்தருளி திருவபிஷேகம் பண்ணி அவன்மனோரதம் தலைக்கட்டினாப்போலேயாயிற்று திருவாய்மொழியில் இவரை அநுபயிப்பித்த படி. கீழ் ‘வீற்றிருந்தேமுல’கில் பிறந்த கிரவதிகப்ரீதி மாநலாநுபவமாத்ரமாய் பாஹ்யகரண யோக்யமல்லாமையாலே, எத்தனையேனும் உயரவறினது தகரவிழுகைக்கு உடலாமாபோலே மோஹத்துக்கு உறுப்பாய்த் தலைக்கட்டிற்று. இப்படியிருக்கிற தம்தசையை, ஸர்வோச் வரனோடே சுலந்து பிரிந்து கேவுபடுகிறொரு பிராட்டி தன்ஆற்றாமையாலே மோஹித்துக் கிடக்க, இவள்தசையை அநுஸந்தித்த பந்துவர்க்கமும் மோஹித்து, ‘இது தேவதாந்தரம் களாலே வந்ததோ?’ என்று தேவதாந்தரஸ்பர்சமுடையாரைக்கொண்டு புகுந்து பரிஹாரம் பண்ணப்புக, இவள்ப்ரக்ருதியறிந்த தோழியானவள், ‘நீங்கள் பாரிக்கிறவை இவள்கோடிக்குப் பரிஹாரமல்ல: விநாசத்துக்கு உடலாமித்தனை, ஆனபின்பு, பகவந்நாம ஸங்கீர்த்தநத்தாலும் பாகவத பாதரேணுவாலும் பரிஹாரிகப்பாருங்கோள்’ என்கிற அவள்பாகரத்தாலே ஸ்வதசையைப் பேசுகிறார். இவர்தாம், *உசலிதா த்வயாஹிநா* என்றும், *குருஷ்வ மாமநுசரம்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே, வ்யதிரேகத்திலே தரியாமைக்கு இனையபெருமானோ டொப்பர்: அவன்போகட்டவிடத்தே கிடக்கைக்கும் குணாநுஸந்தாநத்தாலேஜீவித்திருக்கைக்கும் ஸ்ரீ பரதாழ்வானோ டொப்பர்: எத்தனையேனும் ஆற்றாமை கரைபுரண்டாலும் ‘அத்தலையாலே பேறு’ என்றிருக்கைக்குப் பிராட்டியோ டொப்பர். முதல்தருவாய்மொழியிலும் பரத்வமிறே பேசிற்று: அந்தரம் அவதார ஸௌஸ்ப்யத்தை அநுஸந்தித்து மோஹிக்கச் செய்தேயும், “அஞ்சிறையமடநாரை”யிலே தூதுவிட வல்லரம்படி உணர்த்தியுடையாரானார்: “வீற்றிருந் தேமுல”கில் பரத்வத்தை அநுஸந்தித்த அந்தரம், தாமும் மோஹித்துத் தம்தசையை அநுஸந்தித்த பந்துவர்க்கமும் மோஹித்து தேவதாந்தரஸ்பர்சமுடையார் புகுந்து

கலங்கினாலும் உணர்த்தியறும்படியாயிற்று. பகவல்லாபத்திலுணர்த்தியும் அலாபத்தில் மோஹமுமாய்ச் செல்லும் இது, இவ்வாழ்வாரொருவர்க்குமேயுள்ள தொன்றாயிற்று. மற்றும் ஜ்ஞானாதிகராய் பகவத்விஷயத்திலே கைவைத்தாராயிருக்குமவர்களிலும் ஸ்ரீவஸிஷ்ட பகவான் புத்ரவியோகத்திலே வந்தவாறே கடலிலே புகுவது; மலையிலேயேறி விழுவதானான்; ஸ்ரீவேத வ்யாஸனும் ச்சாயாசகனைக்கொண்டு ஜீவித்தான்; பகவத்விஷயத்தில் லாபாலாபமே பேறிழவாயிருக்கும் இது இவ்வாழ்வாரொருவர்க்குமேயிறே உள்ளது.

இப்படி இவள் மோஹித்துக்கிடக்க, இவனைக் கண்ட உறவுமுறையாருமெல்லாம் நாகபாசபத்தரைப்போலே மோஹித்து யுக்தாயுக்தரீருபணக்ஷமரன்றிக்கே கலங்கிக் கிடக்க, அங்குப்போலே உணர்ந்திருந்து நோக்குகைக்கு ஸ்ரீஜாம்பவந்மஹாராஜர் திருவடி போல்வாரு மில்லையாயிற்று; *சத்ருக்ஷோ2நந்தாஸ்த்தித:* எனனும் இதுவும் இல்லையாயிற்று. *அஸ்ய ராஜ குலஸ்யாத்ய த்வததீநம் ஹி2ஜீவிதம்* 'பெருமான் காடேற எழுந்தருளினார்; சக்ரவர்த்தி துஞ்சினான்; குலஸ்யாத்ய த்வததீநம் ஹி2ஜீவிதம்' 'பெருமான் காடேற எழுந்தருளினார்; சக்ரவர்த்தி துஞ்சினான்; இனி நீயேயிறே ராஜ்யத்துக்குக் கடவாய்; உன்னைக்கொண்டன்றோ நாங்கள் ஜீவிக்க விருக்கிறது' என்கிறார்களல்லர்; 'உன்முகத்திலுருவுதல் காணக்காண உன்னையிழக்கமாட்டார், அவர்வரவு அணித்து என்றன்றோ நாங்கள் ஜீவிக்கிறது' என்கிறார்களாயிற்று; அப்படியே இவனைக்கொண்டே ஜீவிக்க இருக்கிறார்களாகையாலே எல்லாருமொக்க இவள்தசையைக் கண்டு கலங்கிக்கிடக்க: இவ்வளவிலே நாட்டிலே வேரறிவார் விறகறிவார் மந்த்ரமறிவார் ஔஷதமறிவாரடங்கலும் வந்துபுகுர, அவ்வளவிலே தேவதாந்தரஸ்பர்சமுடையார் 'வைஷ்ணவக்ருஹத்தை தூஷிக்க நமக்கு நல்லஅளவு' என்று வந்துபுகுர, இவளுடைய பந்துவர்க்கத்திலுள்ளார் கலங்கியிருக்கையாலே, 'இவளுடைய நோய் இன்னது' என்றும், 'பரிஹாரம் இன்னது' என்றும் அறியாதே, அவர்களிலே ஒருத்தி ஒருகட்டுவிச்சியை, 'இவள் நோய் எது? நோய்க்கு நிதானமெது?' என்று கேட்டு, அவன்சொற்படியே, *த்ரவ்யம் சிந்த்ய ஸுராதி தைவதமதிஷு2த்ராஞ்ச பாஹ்யாகமோ த்ருஷ்டிர் தேவலகாச்ச தேசிகஜநா:* என்கிறபடியே, சிந்த்யமான த்ரவ்யத்தை இவள்ரக்ஷணத்துக்குப் பரிகரமாகக்கொண்டு, ஷு2த்ரதேவதை ஆவே சித்ததாகக் கொண்டு, பாஹ்யாகமங்களை த்ருஷ்டியாகக் கொண்டு தேவதாந்தரஸ்பர்சமுடையாரை தேசிகராகக்கொண்டு, இவள்பக்கலுண்டான ஸ்நேஹாதிசயத்தாலே, 'இவள் ஜீவிக்கு மாகில் ஏதேனும் ஒருவழியாலேயாகிலும் பரிஹரிக்க அமையும்' என்று வழியல்லாவழியிலே இழிந்தார்கள். அப்படி கலங்கப்பண்ணாமிறே பரிவு; *ஸர்வார் தேவாந் நமஸ்யந்தி ராமஸ்யார்த்தே யசஸ்விந:* என்றார்களிறே திருவயோத்யையிலுள்ளார். இத்தைக்கண்ட உயிர்த்தோழி யானவள், "இவர்கள் செய்கிற இவை இவளகவாயில் கிடக்கிற ஸத்தையையும் இழக்கு மித்தனை; இனி நாம் இத்தை அறிந்தோமாகச் சொல்லில் 'உன்காவற்சோர்வாலே வந்த தன்றோ?' என்று சொல்லுவார்கள்; நாம் கைவாங்கியிருந்தோமாகில் இவளையிழக்கவரும்; இனி இதுக்குப் போக்கடியென்?" என்று விசாரித்து, "இவர்கள்நாங்களும் 'இதுதான் ஏதோ?' என்று ஆராயாநின்றார்களிறே; அவ்வோபாதி நாமும் நிருபணத்திலேயிழிந்து இவள் ப்ரக்ருதியைக்கொண்டு சொன்னோமாகச் சொல்லுவோம்" என்று பார்த்து, "நீங்கள் இவளுக்கு ஒடுகிற நோவும் அறிந்திலீகோள்; நிதானமும் அறிந்திலீகோள்; பரிஹாரமும் அறிந்திலீகோள்; நீங்கள் பரிஹாரமாகச் செய்கிறவை, கருமுகைமாலைபைச் செவ்விபெறுத்த என்று நெருப்பிலே இடுவாரைப்போலே இவளையிழக்கைக்கு உடலாமித்தனை; ஆனபின்பு, இவற்றைவிட்டு, இக்குடியிலே பழையதாகச் செய்துபோரும் பரிஹாரத்தைப் பண்ணப் பாரும்போள்; 'உலகேழுமுண்டான்சொன்மொழி மாலையந்தண்ணந்துழாய் கொண்டு குட்டுமினே" என்றும், 'தண்ணந்துழாய்த்தாராயினும் தழையாயினும் தண்கொம்ப தாயினும் கிழ்வேராயினும் நின்ற மண்ணாயினும் கொண்டுவிசுமினே" என்றுமிறே முன்பும் விதித்தது; அங்கு, 'நின்ற மண்ணாயினும்' என்றான்; இங்கு, 'மாயன் தமரடிநீறு' என்றான்; இதிறே அடிப்படச்செய்துபோந்த பரிஹாரம். ஆயிட்டு, இவள்கோய் இது, நோய்க்கு நிதானமும் இது; இதுக்குப் பரிஹாரமும் பகவந்நாமஸங்கீர்த்தமும் பாகவதபாதரேணுவை ஸ்பர்சிப்பிக்கையும்" என்று சொல்லி. அவர்கள் செய்கிறவற்றை நிவர்த்திப்பிக்கிறாய்ச் செல்லுகிறது.

இதுதன்னி லோடுகிறதென்? என்னில்; அஜ்ஞாததசையிலும் தேவநாதரஸ்பர்சமும் ததீயஸ்பர்சமும் ஸத்தியா பாதகமாய், பகவந்நாமஸங்கீர்த்தனமும் பாகவதஸஹவாஸமும் ஸத்தியா தாரகமாய்ப்படி ஆழ்வார்க்கு வைஷ்ணவத்வம் முறுகின்படி சொல்லுகிறது. 'ராவணன் மாயாசிரஸ்ஸைக்காட்டினபோது பிராட்டியும் அல்லாத ஸ்த்ரீகளோபாதி சோகித்துக் கண்ணீர் விழவிட்டிருந்தாளாயிருந்தது; இதுக்கு அடியென்? இது கேட்ட போதே முடியவன்றோ ப்ராப்தம்' என்று சயரைக் கேட்க, 'அவதாரத்தில் மெய்ப்பட்டாலே 'மெய்' என்றே சோகித்தான்; ஜ்ஞாநமின்றியிலே ஜீவிக்கைக்கு ஹேது அவருடைய ஸத்தையாகையாலே உளளாயிருந்தான்; இவ்வர்த்தம் மெய்யாகில் ஸத்தையுமில்லையாம்' என்று அருளிச்செய்தார்.

தீர்ப்பாரையாமிலி எங்ஙனம்நாடுதும்? அன்னைமீர்!*

ஓர்ப்பால்இவ்வொண்ணுதல் உற்றநல்நோய்துதேறினோம்*

போர்ப்பாகுதான்செய்து அன்றைவரைவெல்வித்த *மாயப்போர்த் தேர்ப்பாகனுக்கு இவன்சிந்தைதுழாய்த்திசைக்கின்றதே. (1)

ஒ.—முதற்பாட்டில், இப்பிராட்டியுடைய தோழியானவள், இந்நோய்க்கு நிதானத்தைச் சொல்லி 'நீங்கள் பரிஹாரமாக நினைத்துச் செய்கிறவை பரிஹாரமன்று' என்று அவற்றை நிவர்த்திப்பிக்கிறாள். [தீர்ப்பாரை என்று தொடங்கி] - நம்மைப்போலையென்றியே தரித்துநின்று இனி நோய்தீர்ப்பாரை நாம் எங்ஙனே தேடுவோம்? [ஓர்ப்பால் என்று தொடங்கி]-அதிலோகமான அழகையுடைய இவள் உற்ற ஸ்ரூஷணியமான இந்தநோய் நிருபணத்தாலே அறிந்தோம். [போர்ப்பாகு என்று தொடங்கி] - ஸேனையை அணிவருக்கை தொடக்கமாக புத்தத்தாக்கு வேண்டும் நிர்வாஹமெல்லாம் தானேயண்ணி தர்மபுத்ராதிகள்ஐவரையும் வெல்லிப்பதும் செய்து ஆச்சர்யமான புத்தத்திலே நிருத்தேரை நடத்தின க்ருஷ்ணனைப் பெறுகைக்காக இவளந்த:கரணம் கலங்கி மதிக்கெடுகிறது.

இ.—முதற்பாட்டில், தோழியானவள் இவள்ளோய்க்கு நிதானத்தைச் சொல்லி, 'நீங்கள் செய்கிறவை பரிஹார மன்று' என்று அவற்றை நிவர்த்திப்பிக்கிறாள். [தீர்ப்பாரை யாம் இனி எங்ஙனம் நாடுதும்] - இவர்கள் பரிஹாரம்பண்ணுநிற்கச் செய்தே தீர்ப்பாரைத் தேடுகிறது-செய்கிறவை பரிஹாரமன்று என்கை. தீர்ப்பாரைத் தேடுகையாலே இவள்பரிஸரத்தில் பரிஹரிக்கைக்கு ஆளில்லை; மோஹிக்கைக்கு ஆளுண்டித்தனையென்கை. 'யாம்' என்று தன்னையும் கூட்டிக்கொள்ளுகிறாள், இவர்களோபாதி தானும் நிருபிக்கிறாளாய்த் தோற்றுக்கைக்காக; கலக்கத்துக்கு இவர்களோடு தன்னோடு வாசியில்லை யென்று தோற்றுக்கைக்காக என்றுமாம். [இனி] - "கடல்வண்ண ரிதுசெய்தார் காப்பாரார்" என்று ஒளஷதமே ரோகஹேதுவானால் பரிஹாரமுண்டோ? நச்சுமாமருந்தமிறே மோஹிக்கப் பண்ணுகிறது. "நிர்வாணம் பேஷஜம் பிஷக்". ஆனபின்பு, [எங்ஙனம் நாடுதும்] - எங்ஙனே, தேடுவோம்? [அன்னைமீர்] - இவளுக்குக் கடவோம் என்ன இத்தைப் பரிஹரிக்கப்போமோ? பரிஹாரம் தேடுவது நோயறிந்தாலன்றோ? அது நீ அறிந்தாயோ? என்ன, [ஓர்ப்பால் இத்யாதி] - உங்களோபாதி நானும் இப்போது விசாரித்துப்பார்த்து அறிந்தேன் என்கிறாள். [ஓர்ப்பால்] - ஒருகையாலே; ஆராயப்புக்கால் ஒருகூரத்தாழ்வானோடு ஒக்குங்காணும் இத்தோழிபடி. [இவ்வொண்ணுதல்] - இவ்வடிவழகையுடையவள் மோஹிக்கும்போது விலக்ஷணவிஷயமாகவேண்டாவோ? ஸ்ரீபரதாழ்வானோயென்றால் ராமவிரஹமாயிருக்குமத்தனை போக்கிச் சாதுர்த்திகமாயிராதே. ஒளிய நுதலையுடையவன். அம்புபட்டு முடிந்தார் முகம்போல் இராதினே, நீரிலே புக்கு முடிந்தார்புகம். குணதிகவிஷயத்தை ஆசைப்பட்டுப் பெருமையா னுண்டான மோஹமாகையாலே முகத்தில் செவ்விக்கு ஆலத்திவழிக்கவேண்டும்படியாயிற்று இருக்கிறது. [உற்ற] - வேறென்றால் பரிஹரிக்கவொண்ணாதபடி மறுபாடுருவக்கொண்ட நோய். [நல்நோய்] - "பரபாபதமாபந:" என்கிறபடியே அடிக்கமுஞ்சுபெற்ற நோய். "பக்த்யாத்வந்யயா சக்ய." என்கிற படியே இந்நோய் கைப்பட்டபோதே பரிஹாரமும் கைப்பட்டது என்கிறாள். நான் இந்நோய் கொள்ளப் பெறுதே இதுக்குப் பரிஹாரம் பண்ண இருப்பதே! என்கிறாள். [தேறினோம்] - தெளிந்தோம்.

இக்கோஷ்டிக்குத் தெளிவு தேட்டமாயிறே இருப்பது: குறிகள்கோஷ்டியில் கலக்கம் தேட்டமாயிருக்குமாபோலே. 'அறிந்தாயாகில் சொல்லிக்காண்' என்ன, [போர்ப்பாகுதான் செய்து] - போருக்குவேண்டும் நிர்வாஹமெல்லாம் தானே பண்ணி, "யல்ய மந்தீச கோப்தாச" என்று எதிரிகள் பறித்துக்கொண்ட பரிகரமெல்லாம் தானேயாய் நின்றபடி. [தான்] - "வீற்றிருந்தேழல" கில்தானிறே வந்து கையாளாய் கின்றான். [செய்து] - ஸங்கல்பத்தாலே இருந்த இருப்பிலே உபயவிபூதியையும் நடத்தக்கடவ அவனிறே கைதொடனான். இப்படிப்பட்ட ஆச்ரிதபாரதந்த்யத்திலேயாயிற்று, இவன் மோஹித்தது. [அன்று ஐவரை வெல்வித்த] - "நகாங்க்ஷே விஜயம் க்ருஷ்ண" என்று இவர்கள் தாங்களும் புத்தத்துக்கு ஆளாகாதபடியான தசையிலே நூற்றுவர் எதிரிகளாக ஐவரான பாண்டவர்கள் வெல்லும்படி பண்ணினான். அப்பகூபாதத்திலே யாயிற்று, இவன் ஈடுபட்டது. துர்யோதனாதிகளைத் தோற்பிக்கிலும் இவனைத் தோற்பிக்கை அரிது. அவர்களை ஸ்வாதந்த்யாபிமாசத்தாலே தோற்பிக்க வொண்ணாது; இவனை ஸ்தீர்த்வாபிமாசத்தாலே தோற்பிக்கவொண்ணாது. [மாயப்போர்] - ஆச்சர்யமான புத்தமென்னுதல், வஞ்சகங்கையுடைய புத்தமென்னுதல். 'ஆயுதமெடேன்' என்று ஆயுதமெடுத்தும், பகலை இரவாக்கியும் இரண்டுமிதே வஞ்சகம்: [தேர்ப்பாகனார்க்கு] - அர்ஜுனனை அழியச்செய்ய நினைத்த வர்களுடைய அஸ்தாசஸ்தாங்கள் முகப்பிலே தன்மேலேயாய் உடம்புக்கு ஈடுஇடாதே நின்று தேரை நடத்தினவனுக்கு. [இவன்] - அவனுடைய ஸாரத்தயவேஷம் இவள்வடிவிலே நிழலிட்டுத் தோற்றுகிற தில்லையோ? "நிர்க்குண:ப்ரமாத்மா ஸௌந்தேஹம்தே வயாய்யதிஷ்டதி". [சின்தை துழாய்த் திசைக் கின்றதே] - இவன்சின்தை - 'கடல்கலங்கிறது' என்றால் மந்தரத்தாலே யென்று அறியவேண்டாவோ? இவன் அந்த:கரணம் கலங்கி மதிகெடுகிறது க்ருஷ்ணனைப் பெறுகைக்காக. மயர்வறமதிநலம் அருள்பெற்றவளாகையாலே பரமபதத்தில் முதன்மைக்கு ஈடுபடுமவளன்றிறே.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. தோழி, இவள்ளோய்க்கு நிதாநத்தைச் சொல்லி, நீங்கள் செய்கிறவை பரிஹாரமன்று என்று விலக்குகிறாள்.

[தீர்ப்பாரை யாம் இனி எங்ஙனம் நாடுதும்] - இதுக்கு மூன்றுபடியாக அருளிச் செய்தருளுவர், 'தீர்ப்பாரை எங்ஙனம்நாடுதும்' என்கையாலே நீங்கள்செய்கிறவை பரிஹாரமல்ல என்று அவற்றைவிடேதிக்கையிலே தாற்பர்யம். இவர்கள் பரிஹாரியா நிற்க பரிஹாரிப்பாரை எங்கே தேடுவோமென்கை; இது பரிஹாரமல்ல வென்றதாய் வருமிதே. அங்ஙனன்றிக்கே இவனோடொக்க மோஹிப்பாரைக் கிடைக்குமத்தனைபோக்கிப் பரிஹாரம் பண்ணுவாரை எங்கே தேடுவோம்? ஊரும் நாடும் உலகமும் தன்னைப்போல ஆக்கிக்கொண்டிறே இருப்பது. அன்றிக்கே, தானும் இப்போது பரிஹாரிப்பாரை ஆராயா நிற்கிறுளென்று தோற்றியிருந்தது. அன்றிக்கே, "கடல்வண்ணரிதுசெய்தார்காப்பாரார்" என்கிறபடியே, ஓளவுதமே அபத்தயமானால் பரிஹாரமுண்டோ? நச்சுமாமருந்தமிதே அபத்தயமாகிறது; *நிர்வாணம் பேஷஜம் ஷேக்* என்கிறவனுயிற்று பாதகனாகிறாள். [யாம்] "அன்னைமீர்" என்னுந்நிற்கச்செய்தேயிறே 'யாம்' என்கிறது; தாய்மார்க்கும் தோழிமார்க்கும் வாசியற்றபடி, தாய்மார் மங்களாசாஸநம்பண்ணி மீளாநிற்க, *சோகபாரேண சாக்ராந்தா: சயநம்நஹுஸ்ததா* என்று அதுவும்மாட்டாதே கிடந்தார்களிறே தோழன்மார்: ஆகையாலே, தாய்மார்க்கும் தோழிமார்க்கும் வாசியறுக்கும் விஷய மென்னுதல்; தோழிமார்க்கு ஏற்றம் சொல்லுகிறதாதல். [இனி] "நோயின்னது" என்று அறிந்தபின்பு. [எங்ஙனம் நாடுதும்] இனி பரிஹாரமுண்டோ? 'எங்கேதேடக்கடவோம்?' என்றவாறே, 'இவள்கையது நம்கார்யம்: இவள் அறிந்தாளாக அடுக்கும்' என்று பார்த்து பந்துவர்க்கமடைய இவள்மேலே ஒருமுகம்செய்தது: 'இனி நாம் முன்னேயறிந்தோமாகச் சொல்லில் நம்காவற்சோர்வாலே வந்ததாம்; நாம் இப்போது நிரூபித் தோமாவோம்' என்று பார்த்து, [ஒர்ப்பால்] இப்போது ஒர்த்துபார்த்தவிடத்து. நீங்களும் ஆராயாநின்றிகோளிறே; உங்களோபாதி நானும் ஆராய்ந்துபார்த்தவிடத்தில் இங்ஙனே தோற்றிற்று. இவள்தான் ஒரு கூரத்தாழ்வானோடு ஒக்குங்காணும்; மகஸ்ஸை ப்ரத்யக் விஷயமாக்கினால் தத்தவந்தரயத்தையும் அலகலகாகக் காணவல்லளாயிற்று. [இவ்வொண்ணுதல்] இவ்விஸக்ஷணமான நுதலையுடையவள். இம்முகத்தைபுடையவளுக்குமுகாந்தரத்தாலே

வருவதொரு நோயுண்டோ? “கண்ணன்கோலிழைவாண்முகமாய்க் கொடியேனுயிர்கொள்
கின்றது” என்கிறபடியே அம்முகத்தாலே வரவேண்டாவோ? இவள்ளோபென்றால் அவனடி
யாக வேண்டவோ? பூர்பாதாழ்வான்கோ யென்றால் சாதுர்த்திகமாயிருக்குமோ? ராம
விரஹத்தாலே வந்ததென்று ப்ரஸித்தமன்றோ? இவளை இப்படி படுத்துவது ஒருவிஷயமாக
வேண்டாவோ? அம்புபட்ட வாட்டத்தோடே முடிந்தாரையும், நீரிலேபுக்குமுடிந்தாரையும்
முகத்திலே தெரியாதோ? குணதிகவிஷயத்தை ஆசைப்பட்டுப் பெருமையாலுண்டான மோஹ
மாகையாலே முகத்தில் செவ்விக்கு ஆலத்திவழிக்கவேண்டும்படி யாயிற்று இருக்கிறது.
[உற்ற] பரிஹாரயில்லாதபடி மறுபாடுருவக்கொண்ட கோய். [நல்கோய்] இந்நோவுதான்
பரிஹரிக்கவேண்டா. கைக்கூலிகொடுத்துக் கொள்ளவேண்டும் கோய்; பரிஹரிக்கவேண்டா.
இந்நோய் கொள்ளுகைக்கிறே முழுசுக்கல் புருஷகாரம்பண்ணுகிறது. இந்நோய்கொள்
ளுகையன்றிக்கே, பரிஹாரம்சொல்ல இருப்பதே நான்! ஜ்ஞாநம் பிறந்தபின்பு சரீராவஸாதத்
தளவும் செல்ல தேஹயாத்ரைக்கு உறுப்பாய், பின்பு தானே நித்யப்ராப்யமான நோயிறே.
இதாஸாதநாபேக்ஷயா ப்ராபகமாய், ஸாதநபுத்தி கழிந்தவன்று தானே ப்ராப்யமாயிருக்குமிதே.
பாமாபதமபந்த் அடிக்கமுஞ்சுபெற்ற ஆபத்தாயிற்று. இடர்ப்பட்ட விடத்திலே ஸர்வேச்வரன்
அரைகுலையத் தலைகுலைய வந்து விழும்படியான ஆபத்தாயிற்று இது. *பக்த்யாத்வந்யயா சக்ய*
என்கிற இது உண்டானால் பின்னை அவன் கைப்பட்டானேயன்றோ? [தேறினோம்] இவர்கள்
கோஷ்டியில் தெளிவு அரிதாயாயிற்று இருப்பது, ருஷிகன்கோஷ்டியில் கலக்கம் அரிதா
யிருக்குமாபோலே. ‘இதரவிஷயப்ராவண்யம் ஆகாது’ என்கிற தெளிவிதே ருஷிகளுக்கு
உள்ளது; பகவத்ப்ராவண்ய மடியாக வந்த கலக்கமிதே இது. ‘ஆகில், அதுசொல்லிக்காணாய்’
என்ன, [போர்ப்பூரூ இத்தயாதி] இரண்டதலைக்கும் உறவாய்ப் பொருந்தவிடச்சென்று, வினைத்
யிலேதலை வந்தவாதே, *யஸ்ய மந்தீ ச கோப்தாச* என்கிறபடியே அவர்கள் பறித்துக்கொண்ட
பரிகரமெல்லாம் தானேயாய் நின்றானாயிற்று. போர்க்குவேண்டும் நிர்வாஹமெல்லாம் தானே
செய்து. பாரு என்று நிர்வாஹகர்செய்யும் தொழில். [தான் செய்து] ஏழலகும் தனிக்கோல்
செல்ல விற்ப்புருந்த தான் செய்து. தன்ஆஸநபலத்தாலே ஸர்வத்தையும் நடத்தக்கடவ தான்
செய்து கைதொடனாய். தானென்று மேன்மை சொல்லிற்று. இவன்மோஹிக்கிறது
அவனுடைய ஸௌலப்யத்துக்கிறே. எளியவனெளிமைக்கு அகப்படுமவளன்றே இவன்.
அம்மேன்மையுடையவன் தாழ்நின்றதிலே அகப்படுமவளிறே இவன். [தான்செய்து அன்று
ஐவரைவெல்லித்த] அவர்கள் நூற்றுவராய் துர்வர்க்கமடங்க அங்கே திரண்டு, இவர்கள்
தாங்கள் ஐவராய் வெறுவிராய் நின்ற அன்று; தான் கையும் அணியும் வகுத்து, படை
பொருத்தி. ஸாரத்த்யம்பண்ணி, குதிரைகள் இளைத்தவிடத்தினே வாகுணுஸ்தரங்கள் விடலா
மிடங்கள் காட்டி விடுவித்து, அங்கே குதிரைகளைவிட்டு நீருட்டிப் பூட்டிவென்றானென்னு
மிடம். அர்ஜுனுநன்மேலே யாகவேண்டும்வ்யாபாரங்களை யடையத் தானே செய்தானிறே.
[ஐவரைவெல்லித்த] துர்யோதநாதிகளைத் தோற்பித்தவதிலும் அரிதுகாணும் பாண்டவர்களை
வெல்லித்தது. அவர்களை துர்மாநத்தாலே தோற்பிக்கை அரிது; இவளை ஸ்த்ரீத்வாபிமாநத்
தாலே தோற்பிக்கை அரிது; அப்படியே, *நகாங்க்ஷே விஜயம் க்ருஷ்ண* என்ற இவர்களை
ஐயிப்பிக்கையும் அரிதிறே. துர்யோதநாதிகளைத் தோற்பிக்கலாம், இவளைத் தோற்பிக்கை
அரிது; அவர்களை ஸ்வாதந்தர்யாபிமாநத்தாலே தோற்பிக்கை அரிது அப்படியே
இவளை ஸ்த்ரீத்வாபிமாநத்தாலே தோற்பிக்கை அரிது. [மாயப்போர்] ஆச்சர்யமான
யுத்த மென்னுதல். க்ருத்ரிமயுத்த மென்னுதல். பகவீஇரவாக்குவது, ‘ஆயுதமேடேன்’
என்று ஆயுதமேடுப்பது ஆனவை இத்தலையிலும் உண்டு; மஹாரதர் அநேகர்
கூடி அபிமேயு ஒருவனை நிரஸித்தவை தொடக்கமானவை அத்தலையிலும் உண்டு;
இவற்றைச் சொல்லிற்றுகவுமாம். [தேர்ப்பாகனார்க்கு] அர்ஜுனுநனை எதிரிகள் சிறினால்
அழியச்செய்வது தன்னையாம்படி, உடம்புக்கேடாதே வெறுங்கையோடே தேர்த்தட்டிலே
முன்னே நின்று ஸாரத்த்யம்பண்ணினபடியைச் சொல்லுகிறது. *அயமஸ்யி* நான் உன்
அடியானன்றோ? ஏவிக் கார்யங்கொள்ளலாகாதோ? என்னும். [இவன்] அப்பாகிலே
பிடிபட்ட இவன். *நிர்க்குண: பரமாத்மாஸௌ தேஹந்தே வ்யாப்ய திஷ்டதி* என்கிற
படியே, ஸாரத்த்யவேஷம் இவன்வடிவிலே நிழலெழுந்து தோற்றுகிறதில்லையோ? இவன்
நெஞ்சுகலங்கி மோஹிக்கிறது தேர்ப்பாகனார்க்கு; ‘கடல்கலங்கிற்று’ என்றால், ‘மந்தரத்தாலே’

என்று இருக்கவேண்டாவோ? ஸாரத்தயங்குத்தாந்தத்தை யொழிய, பரமபதத்தில் முதன்மைக்கு மோஷிக்குமோ? மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்ற இவன். மயர்வறமதிநல மருளப்பெற்றார் கலங்கும்போது அவனுடைய ஆச்ரிதபாரதத்தீர்ப்பத்திலே ஆகவேண்டாவோ? ஒருவனுக்கு சோகநீவர்த்தகனுள்வன்காணுங்கோள் இவனுக்கு சோகத்தை விளைத்தான். ஆனுக்கு சோகத்தை போக்கினான்; அபலைக்கு சோகத்தை விளைத்தான்.

திசைக்கின்றதே இவன்நோய் இதுமிக்கபெருந்தெய்வம்*

இசைப்பின்றிறீரணங்காடும் இளந்தெய்வமன்றிது*

திசைப்பின்றியே சங்குசக்கரமென்றிவன்கேட்க* நீர்

இசைக்கின்றிராகில் நன்றேயில்பெறுமிதுகாண்மினே.

(2)

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், 'கூடூத்ரதேவதாசாந்திகளால் இவ்வயதி போக்குகை அரிது; நீங்கள் கலங்காதே எம்பெருமானுடைய திறம் சொல்லில் இவனைப் பெறலாம்' என்கிறான். [திசைக்கின்றதே என்று தொடங்கி] இவன்நோய் நீங்கள் அறிகிறீர்; இது பரதேவதையாலே வந்தது. ஒரு ஸங்கதி யின்றியே நீங்கள் தேவதையேறியாடுகிற கூடூத்ரதேவதாதால் வந்ததன்று, இது. [திசைப்பின்றியே] - ம்ரமியாதே. [இசைக்கின்றிராகில்] - சொல்லவல்லிக்கோளாகில். [இல்பெறும்] - ஜ்விக்கும். இல் - உடம்பு.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், கூடூத்ரதேவதாசாந்தியாலே இவன்நோய் போக்குகை அரிது; பகவத் விஷயத்தைச் சொல்லில் இவனைப் பெறலாம் என்கிறான். [திசைக்கின்றதே இவன்நோய்] - இவன் நோய் நிமித்தமாக அறிவு கெடாகின்றிகோள். 'தாய்மார் கௌரவ்யைகளாகையாலே, அறிவுகெடுகிறதே நாம்' என்கிறான். அவன்குணம்நிமித்தமாக இவன் அறிவுகெடாகின்றான். நீங்கள் இவன்நோய் நிமித்தமாக அறிவுகெடாகின்றிகோள். 'நாங்கள் அறிந்திலோமாகில் அறிந்த நீ சொல்லிக்காணாய்' என்ன, [இது மிக்கபெருந்தெய்வம்] - "வானோர்தலைமகளும் சீராயின தெய்வமன்றே யிது", "கம்பீர: பரமோ தேவ:" என்கிறபடியே அபரிச்சிந்தமாய் ஸர்வாதிகமான தெய்வமடியாக வந்தது. இது பரதேவதையடியாக வந்த நோயாகையாலே, களவிய நோய். [இசைப்பின்றி] - சேர்த்தியின்றி. உங்களுக்கும் இச் செயலுக்கும் என்ன ஸங்கதி யுண்டு? இவன்படிக்கும் இந்நோய்க்கும் நீங்கள் செய்கிறவற்றுக்கும் ஒருசேர்த்தியில்லை. உங்கள்ஸ்வரூபத்துக்கும் இச்செயலுக்கும் சேர்த்தியில்லை. இச்செயல் உங்கள்ஸ்வரூபத்துக்குச் சேராது. இவன்ஸ்வரூபத்துக்கும் சேராது; இவன் நோய்க்கும் சேராது. [நீர்] - பகவத்விஷயத்திலே விக்குறதகளாகக் கடவ நீங்கள். [அணங்காடும் இளந்தெய்வமன்று] - தேவாவிஷ்டராய் ஆடுகிற கூடூத்ரதேவதை யடியாக வந்த நோயன்று இது. [திசைப்பின்றியே] - நோயறியாதாப்போலே பரிஹாரத்திலும் அறிவுகெடாதேகொள்ளுங்கோள். 'நோய்க்கு நிதாந்தத்தைச் சொன்னாப்போலே பரிஹாரத்தையும் சொல்லாய்' என்ன. [சங்குசக்கரமென்று] - "சங்கென்னும் சக்கரமென்னும்" என்றிறே இவன்நோய் இருப்பது. நோய்வந்தவழி இதுவானால் அவ்வழியாலே பரிஹாரம்பண்ணவேண்டாவோ? [இவன்கேட்க நீர் இசைக்கின்றிராகில்] - மோஷித்துக் கிடக்கிற இவன் கேட்கவல்லளாகிலாயிற்று, இவர்கள் சொல்ல வல்லராவது. இவன் அவ்விஷயத் திலே மோஷித்துக் கிடக்கிறாப்போலேயாயிற்று, இவன்நோயிலே இவர்கள் அறிவுகெட்டுக் கிடக்கிறபடி. [நன்றே] - நன்றாய்த் தலைக்கட்டும்; நன்மை எவ்வளவு உண்டாமென்னில், —[இல்பெறும்] - ஆத்மாவுக்கு போகாயதநமான சரீரத்தைப் பெறும். ஒருதமிழன் 'இல்லாகப் பெறும்' என்றான்; க்ருஹினியாகப் பெறும் என்கை. "க்ருஹினி: க்ருஹமுச்சயதே". நன்று ஏயில் பெறும் என்று ஆய், ஏயில் என்று காநமாய், வார்த்தைசொல்லப்பெறும் என்கை. "பண்ணைவென்ற இன்சொல்லமங்கை" இறே. "மதுரா மதுராலாபா". [இதுகாண்மினே] - நீங்கள் செய்கிறவற்றோபாதி இத்தையும் செய்துபார்க்க மாட்டிகோளோ? இது நதிமாத்தருகம்போலே ப்பலவ்யாப்த மென்னவுமாம்.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. கூடூத்ரதேவதாசாந்தியால் இந்நோய்போக்குகை அரிது; பகவத்விஷயத்தைச் சொல்லில் இவனைப் பெறலாம் என்கிறான்.

[திசைக்கின்றதே இவள்ளோய்] இவள் அவன்குணமித்தமாக அறிவுகெடா நின்றாள். நீங்கள் இவள்ளோய் நிமித்தமாக அறிவுகெடாநின்றீர்களே. இவள்ளோவுக்கு நிதாநம் நீங்கள் 'அவனடியாக வந்தது' என்று அறியமாட்டுகிறீர்களே. 'திசைக்கின்றதே' என்கையாலே தாய்மாராகையாலே கௌரவித்து வார்த்தைசொல்லவேணுமிதே. இவள்ளோய் நிமித்தமாக அறிவு கெடுவதே நாம்! நாங்கள் அறிந்திலோமாயில், இதுக்கு நிதாநமறிந்தாயா யிருக்கிற நீ பிள்ளைச் சொல்லிக்காணாய் என்ன, [இது மிக்கபெருந்தெய்வம்] *கம்பீர: பரமோ தேவ:* என்றும், "வானோர் தலைமகனும் சீராயின தெய்வநன்னேய்" என்றும் சொல்லு கிறபடியே, ஸர்வேச்வரனடியாக வந்த கனவியநோவு இது: இவள்ளோவுக்கும், இந்நோவுக்கு நிதாநபூதனானவனுக்கும் உண்டான அபேதத்தை புத்திபண்ணி, 'இது மிக்க பெருந்தெய்வம்' என்று இதுதன்னை அவனாகச் சொல்லுகிறாள். [திசைப்பின்றி இத்தாதி] நீங்கள் பண்ணுகிற பரிஹாரத்துக்கும் உங்களுக்கும் ஒருசேர்த்தி யில்லை; இந்நோய்க்கும் இவனுக்கும் ஒருசேர்த்தி யில்லை. முதல்தன்னிலே பகவத்விஷயத்திலே கைவைத்தார் கொள்ளுகைக்கு ஸம்பாவையுடைய நோவன்று இதுதான், ஒருவழியாலும் ஒருசேர்த்தியின்றிக்கே; இது உங்களுக்குச் சேர்ந்ததல்ல. உங்கள்மகளாய் நோவுகொண்ட இவனுக்குச் சேர்ந்ததல்ல: நோவுக்கு நிதாநபூதனானவனுக்குச் சேர்ந்ததல்ல; இதரதேவதைகள் இந்நிலத்தில் வந்து புரூ மாட்டாமையாலே நீங்கள் நினைக்கிற தேவதைகளுக்குச் சேர்ந்ததல்ல, இங்கே அருளிச் செய்யும் வார்த்தை; பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர் குடிமகனெருவனுக்கு ஐயனார் ஏறி வலித்து நலிந்தவாறே, 'உனக்கு வேண்டுவதென்?' என்றுகேட்க, 'எனக்குப் பாலும் பழமுமாக உண்ணவேண்ணும்; சாந்தும் புழுகும் பூசவேணும்; நல்லபுடைவை உடுக்கவேணும்; நல்ல ஆபரணம் பூணவேணும்; தண்டேறவேணும்; அணுக்கனிடவேணும்' என்ன, அவர்களும் 'அப்படியே செய்கிறோம்' என்று பிள்ளை திருமாளிகையிலே 'வந்து, சாந்து புழுகு ஆபரணாதி களை வாங்கிக்கொண்டு போய் அவற்றை அலங்கரித்து சாந்தியும் பண்ணிவிட்டு வந்த அவ்விரா, பண்டையிலும் இரட்டியாக அவனை வலிக்க, 'இதுஎன், என்றுகேட்க, 'பிள்ளை சாத்துகிறவற்றையெல்லாம் கொண்டுவந்திகோள்; அவர்க்குச் சாத்துகிற அணுக்களை யிட்டிகோள்; நான் அதின்கிறே போவேனோ? என்னை வெயிலிலே கொண்டிப்போனிகோள், என் உடம்பிலே நெருப்பை வழியட்டினுப்போலே அவர் சாத்துகிறவற்றைப் பூசினிகோள், அரிகண்டமிட்டாப்போலே அவர் சாத்துகிற ஆபரணத்தைப் பூட்டினிகோள்; நீங்கள் செய்த செயலுக்கு இவனைக்கொண்டல்லது போகேன்' என்று வலித்ததாம். ஆகையால், அவற்றுக்குச் சேராது. [நீர்] பகவத் விஷயத்திலே விக்குதராகக் கடவ நீங்கள். [அணங் காடும் இனந்தெய்வமன்று இது] தேவாவிஷ்டராய்க்கொண்டு ஆடுகிற மறுமுட்டுப்பொருத க்ஷுத்ரதேவதையடியாக வந்த நோயன்று இது.

[திசைப்பின்றியே] இவள்ளோய்க்கு நிதாநத்தில் அறிவுகெட்டாப்போலே பரிஹாரத்திலும் மதிக்கெடாதே. நிதாநத்தில் கலக்கம்பிறந்தாலும் பரிஹாரத்தில் கலக்கம் பிறவாதொழியவே நோவு பரிஹரூதமாயிதே. நாங்கள் நிதாநத்தில் அறிவுகெட்ட அம்சமென்? பரிஹாரத்தில் அறிவுகெடாத வழியென்? என்னில், [சங்கு இத்தாதி] "சங்கென்னும் சக்கரமென்னும்" என்றிறே இவள்ளோய் இருப்பது; நீங்களும் சங்குசக்கரமென்று பரிஹரிக்கப் பாருங்கோள். நோவு வந்தவழியை அறிந்து பரிஹரிக்கவேண்டாவோ? "சங்கென்னும் சக்கரமென்னும்" என்று நீங்கள் சொல்லவன்றோ நானும் அறிந்தது; இப்போது பரிஹாரத்திலே வந்தவாறே அறிவு கெடுகிறதென்? அது செய்யுமிடத்தில் குளப்படியிலே கடலை மடுத்தாற்போலேயாகாமே, "சங்கென்னும் சக்கரமென்னும்" என்று இவள் சொன்னாப்போலே சொல்லப்பாருங்கோள். [இவள் கேட்க நீர் திசைக்கிறிறாகில்] மோஷித்துக்கிடக்கிற இவள் கேட்க வல்லனா மன்று காணும், தெளிந்திருக்கிற இவர்கள் சொல்லவல்லராவது; ஆகையிறே, 'திசைப்பின்றியே' என்றது. இவனுக்கு இங்ஙனசொல்லுமதொழிய மற்றொன்றுதான் செவிப்படாது காணும். இவன்செவியிலே படுப்படி, நீங்கள் தரித்துநின்று ஒருத்திமாத்ரம் சொல்ல வல்லிகோளாகில். ஆய்ச்சிமகனுடைய அந்திமஸ்யத்திலே பட்டர் 'அறிய' என்று எழுந்தருளியிருந்தாராய், தம்மையறியாதே கலங்கிக் கிடக்கிறபடியைக்கண்டு, பெருமானுக்கு இவர் ஸ்நேஹித்திருக்கும்

படியை அறிந்திருக்கையாலே, மெள்ளச் செவியிலே யூதினுப்போலே 'அழகியமணவாளப் பெருமானே சரணம்' என்றாராம்; அந்தரம் அதிலே உணர்த்தியுண்டாய் நெடும்போதெல்லாம், 'அழகியமணவாளப்பெருமானே சரணம்' என்று திருநாட்டுக்கு நடந்தாராம். "பெற்ற மக்கள் பெண்டிரென்றிவர் பின்னுதவாதறிந்தேன்—பிறிந்தேன்" சரமதசையிலேயிருந்து 'பொன்வைத்தவிடம் சொல்லிக் காணாய்' என்னுமித்தனைபோக்கி, திருநாமத்தை அருகேயிருந்து சொல்லுவாரைக் கிடையாதிதே; "சோர்வினால் பொருள்வைத்தது உண்டாகில் சொல்லு சொல் என்று சுற்று" மிருக்குமித்தனையிதே. [நன்றே] இது சால அழகியது! சால நன்றும். நன்மைக்கு அவதியேது? என்ன, [இல்பெறும்] ஆத்மாவுக்கு ஆயதநமான சரீரத்தைப் பெறுமென்னுதல்: ஒருதமிழன் இட்டுவைக்கிறான், 'இல் கிழத்தியாய், க்ருஹினியாகப்பெறும்' என்று; அன்றிக்கே, 'ஏயில்பெறும்' என்றாய், ஏயிலென்று காநமாய், "பண்ணுவென்ற இன்சொல் மங்கை" யாகையாலே, இவள் வார்த்தை சொல்லுமென்று, *மதுரா மதுராலாபா* என்னக்கடவதிதே. ஆக சரீரத்தைப் பெறுமென்னுதல்: க்ருஹினியா மென்னுதல். வார்த்தை சொல்ல வல்லனாமென்னுதல். [இதுகாண்மினே] தேவதாந்தரஸ்பர்சமுடையாரும் புகுந்து ஸ்பர்சிக்கிராமின்றிகோளிறே: அவ்வோபாதி நான் சொன்ன பரிஹாரத்தையும் செய்துபார்க்க மாட்டிகோளோ? நான் இது கைகண்டன்றோ சொல்லுகிறது: நீங்களும் இத்தைச்செய்து பார்க்கமாட்டிகோளோ? ஒன்றேயோ பரிஹாரம்? இது நதிமாத்தருகம்போலே ப்பலவ்யாப்தம். அதவா, [இதுகாண்மினே] "வெள்ளைச்சரி சங்கொடாழியேந்தித் தாமரைக்கண்ணென்னெஞ்சினூடே, புள்ளைக்கடாகின்றவாற்றைக் காணீர்" என்னுமாபோலே இவள்தன்னெஞ்சிலே ப்ரகாசிக்கிற படியை 'நான் சொன்ன மருந்து இவளுக்குச் செய்விக்கோள், தவிருவிக்கோள்; செய்தபடிசெய்ய, இப்போது இத்தைப் பாருங்கோள்' என்று காட்டுகிறாளாகவுமாம். அப்போதைக்கு, நன்றேயில்பெறுமென்று பாட்டு முடியும்; இதுகாண்மினென்று தனியே வாக்யம்.

இதுகாண்மின் அன்னைமீர்! இக்கட்டுவிச்சிசொற்கொண்டு* நீர்

எதுவானும்செய்து அங்கோர்களும்இறைச்சியும் தாவேன்மின்*

மதுவார்துழாய்முடி மாயப்பிரான்கழல்வாழ்த்தினால்*

அதுவேஇவளுற்றநோய்க்கும் அருமருந்தாகுமே.

(3)

ஒ.—முன்றும்பாட்டில், 'அயுத்தங்களைச் செய்யாதே, எம்பெருமான்திருவடிகளை வாழ்த்துங்கோள்; வாழ்த்தவே, இவளுடைய துக்கங்களெல்லாம் போம்' என்கிறான். [இக்கட்டுவிச்சி என்று தொடங்கி] - அதிசய*தரையான கட்டுவிச்சியுடைய அவிச்வலநீயமான சொல்லிக்கொண்டு விலகுகளைகளான நீங்கள் அஸங்கதப்ரவ்ருத்திகளைப் பண்ணி தூர்த்ரவ்யங்களாலே இத்தனவஷ்ணவ க்ருஹத்தை தாஷியாதே கொள்ளுங்கோ ளென்று முகத்தைத் திரியவைத்து நீஷேதிக்கிறான். [நது வார் என்று தொடங்கி] - நிர்திசயபோக்யமான திருத்துழாயைத் திருமுடியிலேயுடைய ஆச்சர்யமான திருவழகையுடைய ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகளுக்கு மங்களானதும் பண்ணினால், இவள் தான் உகந்து யுக்தமாயிருக்கிற அதுவே இவள்உற்ற நோய்க்கு சலாக்யமானமருந்தாகும். இவள்உற்ற நோய்க்கும் - உங்களநோயும் இவள்நோயும் திரும் என்றுமாம்.

இ.—முன்றும்பாட்டில், அயுத்தங்களைச் செய்யாதே அவன்திருவடிகளை ஏத்துங்கோள்; அதுவே இந்நோய்க்கு பேஷஜம் என்கிறான். [இதுகாண்மின் அன்னைமீர்] - 'நீங்கள் நியாமிகைகள்' என்னு, நான் சொன்ன ஹிதம் கேளாதொழியவேணுமோ? ஆரேனும் சொல்லினும் நலவார்த்தைகள் ஸவிகரிக்க வேண்டாலோ? "புத்ரகா இதிறோவாச" என்னுமதுவும் கேட்டிலிகோளோ? [இக்கட்டுவிச்சி சொல் கொண்டு] - ஒருபரிஹாரம் பண்ணவேணுமென்னும் நிர்ப்பந்த முண்டோ? இவளைக் காண்பதே! இவள் சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்பதே! நான் சொன்ன வார்த்தையையே இவளும் சொன்னால் கேட்கக் கடவதோ? நீசையான இவளுடைய அவிச்வலநீயமான வார்த்தையைக் கொண்டு. [நீர்] - அதிலிலகைனை

களான நீங்கள். உங்களைத்தான் அறிந்திலிகளோ! தத்தவதர்சிகளான ஜ்ஞானிகளன்றோ உங்களுக்குச் சொல்லக்கூடவர்? [எதுவானும் செய்து] - ஏதேனும் ஒன்றைச் செய்து; அஸங்கதங்களைச் செய்து எதுவானும்-ஏதேனுமாகிலும். [அங்கு ஓர் கள்ளும் இறைச்சியும் தூவேன்மின்] - துர்த்ரவ்யங்களாகே வைஷ்ணவக்ருஹத்தை தூஷியாதே கொள்ளுங்கோள். 'அங்கு' என்று தான் காணமாட்டாமையாலே முகத்தை மாற வைத்துச் சொல்லுகிறான். 'இது பரிஹாரமன்றாகில், பரிஹாரத்தைச் சொல்லாய்' என்ன. [மதுவார்துழாய்முடி] - ஸ்வஸ்பர்சத்தாலே மதுஸ்யந்தியான திருத்துழாயைத் திருமுடியிலேயுடையவன். [மாயப்பிரான்] - ஸௌந்தர்யகுணசேஷத்தங்களாலே ஆச்சர்யபூதனாவன்; பிரான் - இவையடங்க "பக்தாநாம்" என்று இருக்கும் உபகாரன். [கழல்வாழ்த்தினால்] - அவனுடைய திருவடிகளுக்கு மங்களாசாஸனம் பண்ணினால். கழல்வாழ்த்தப்பெருமையாலேயிறே மோஹித்தது; 'போற்றி' என்னப் பெருமையாலே வந்த நோய். [அதுவே] - ப்ராப்தமுமாய் போக்யமுமான அதுவே, [இவன்உற்ற நோய்க்கும்] - பரிஹாரமில்லை யென்று மீளும்படி மறுபாடுருவக் கொண்ட நோய்க்கும். [அருமருந்து ஆகுமே] - பெறுதற்கு அரிய மருந்தாம். ஸ்பர்சவேதியான மருந்தாம். உங்களநோயும் இவன் நோயும் தீரும் என்றுமாம்.

௩௫.—மூன்றும்பாட்டு. அயுத்தங்களைச் செய்யாதே அவன்திருவடிகளை ஏத்துங் கோள், அதுவே இந்நோய்க்கும் பேஷஜம் என்கிறான்.

[இதுகாண்மின் அன்னைமீர்] வயிற்றிலே பிறந்தவர்களென்னுங்காட்டில் சொன்ன ஹிதம் கேளாதொழியவேணுமோ? நியாமிகைகளென்னு மித்தனையோ வேண்டுவது? வயிற்றிலே பிறந்தவர்களாகிலும் சொன்ன வார்த்தை நன்றாயிருக்குமாகில் கைக்கொள்ளவேண்டாவோ? "திருமலைப் பாடக்கேட்டு வளர்த்ததனால் பயன்பெற்றேன் வருகவென்று மடக்கினியைக் கைகூப்பி வணங்கி" எனும் உங்களிலே ஒருத்தியன்றோ? அது கிடக்க; *புதரகா இதிஹோவாச* [இக்கட்டுவிச்சி] "காணிலு முருப்பொலார்". [சொற்கொண்டு] "செவிக்கிதைகீர்த்தியார்". [இக்கட்டுவிச்சிசொற்கொண்டு] பரிஹாரம்சொல்லுகிற இவன்படி கண்டுகோளே, இவன் வார்த்தை கேட்டிகோளே, இத்தையே ஆதரிப்பது! நான்சொல்லுகிற வார்த்தையையே இவன் சொன்னாலும் கைக்கொள்ளக்கூடவதோ? இவன்சொன்ன வார்த்தையை நான் சொன்னாலும் என்னையுங்கூட த்யஜிக்கும்படியன்றோ வார்த்தையின் பொல்லாங்கு. [நீர்] 'பேய்முலைநஞ்சுகவுண்டா னுருவொடுபேரல்லால் காணுகண் கேளாசெவி' என்றிருக்கக் கடவ நீர். நாஸ்திகரான பௌத்தார்ஹதாதிகளும் ப்ரஹ்மீஸை ஆகாது; கள் ஆகாது என்பர்களிறே; அவ்வழியாலே கைக்கொள்ளு மவர்களோநாம? *நஹிம்ஸ்யாத் ஸர்வாபூதா நி* யோபாதி வைதஹிம்ஸையும கைக்கொள்ளவேண்டாவோ? [இக்கட்டு விச்சி இத்யாதி] *ஜ்ஞானிநஸ்தத்நவதர்சின* என்னுமவர்களன்றோ உங்களுக்கு உபதேசிப்பார்? [எதுவானும்செய்து] அதுவுமாமிறே உங்களாசாரத்தோடு சேர்ந்திருக்கப் பெற்றதாகில். ஏதேனும் அஸங்கதங்களைச் செய்து, "செய்யாதனசெய்யோம்" என்றும், "மேலையார்செய் வனகள் வேண்டுவன்" என்றுமன்றோ உங்களிஷ்ட்டை. [அங்குஓர் இத்யாதி] நிஷித்தத்ரவ்யங்களைக் கொண்டு வைஷ்ணவக்ருஹத்தை தூஷியாதே கொள்ளுங்கோள். அங்கு என்றி முகத்தை மாறவைத்துச் சொல்லுகிறான். ஆகில், தவிருகிறோம்; பரிஹாரத்தைச் சொல்லிக் காணையென்ன, [மதுவார் இத்யாதி] "விரைமட்டலர் தண்டுறா யென்னும்" என்று நீங்கள் சொல்லவன்றோ நான் கேட்டது? திருக்குறலில் ஸ்பர்சத்தாலே மதுஸ்யந்தியா நின்றள்ள திருத் துழாயைத் திருவபிஷேகத்திலே யுடையவாய், ஸௌந்தர்ய சிலாதிகளால் ஆச்சர்யபூதனாய், இவர்கள் திருநாமம் சொல்லுவதுதான் மங்களாசாஸனமுகத்தாலே யாயிற்று. "உன்சேவடி செவ்வி திருக்காப்பு" என்றிறே வாழ்த்துவது. "கெண்டையொண்கணும் துயிலும்" உறக்கத்தாலல்லது செல்லாதபடியாய் முத்தமாய் ஸுகுமாரமான கண்ணும் உறங்கும். "என்னிறம்பண்டுபண்டு போலோக்கும்" அதாவது கலப்பதற்கு முன்புபோ லேயாம். கலக்கையாகிறது ஆற்றாமைக்கு அடியிடுகிறதிறே. ஒருவிஷயத்தில் வாசியறியாதார் நிரபேக்ஷிறே. கண்ணுறங்குவதும், நிறம் பழையபடியே

யாவதும் என்செய்தால்? என்னில், 'மிக்கசிர் இத்யாதி' அந்நவப்ரயோஜனான ஸ்ரீவைஷ்ணவர் களிட்ட திருந்துமாயில் பரிமளத்தை வண்டு கொண்டுவந்து ஊதுமாகில். இப்படி சீயர் அருளிச்செய்தவாறே, 'துளவின்வாசமே' என்ன அமையாதோ? 'மிக்கசிர்ந்தொண்டர்' என்கிற இவ்விசேஷணத்துக்குக் கருத்தென? என்று நான் கேட்டேன்; "இவள்தான் கோவு படுகிறது 'அத்தலைக்குப் பரிவரில்லை' என்றாயிற்று; 'அங்கே அந்நவப்ரயோஜனப் பரிமாற னீன்றார்கள்' என்றவாறே உறங்காத கண்ணும் உறங்கும்; பழையபெறும் வருங்கான்" என்று அருளிச்செய்தார். [அதுவே] ப்ராப்தமுமாய் போக்யமுமான அதுதானே. [இவளுற்றகோய்க்கும் அருமருந்தாகும்] இவள் மறுபாடுருவக் கொண்ட கோய்க்கும் அருமருந்தாகும் - பெறுதற்கரிய மருந்தாம். மேல்காற்றிலே காட்டப்பரிஹாரமாம்.

மருந்தாகுமென்று அங்கோர்மாயவலவைசொற்கொண்டு* தீர்
கருஞ்சோறும்மற்றைச்செஞ்சோறும் களனிழைத்தென்பயன்?*

ஒருங்காகவே உலகேழும் விழுங்கியுமிழ்ந்திட்ட*

பெருந்தேவன்பேர்சொல்லகிற்கில் இவளைப்பெறுதிரே.

(4)

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், வஞ்சகையாய்த் தோற்றிற்றுச் சொல்லக்கடவானொரு கட்டுவிச்சியின் வார்த்தையைக் கொண்டு ரஜஸ்தம:ப்ரகரரான தேவதைகளுக்கு நாநாவர்ணமான சோற்றைத் தூவி என்ன ப்ரயோஜனமுண்டு? ஆபத்ஸகனான ஸர்வேச்வரனுடைய திருநாமஸங்கீர்த்ததத்தைப் பண்ண வல்லிகோளாகில், இவளை உங்களுக்குக் கொட்கும் என்கிறான். [களனிழைத்து] - தேவதைகள் ஸந்திதிபண்ணும் ஸத்தலங்களிலே அவள்சொன்ன நியமங்களாலே இட்டு. [ஒருங்காகவே] - ஒருகாலே - [பேர்சொல்லகிற்கில்] - பேர்சொல்லவல்லிகோளாகில்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், வஞ்சகையான இவளுடைய ப்ரவ்ருத்தியால் ஒருப்ரயோஜனமில்லை; ஸர்வேச் வரன்திருநாமத்தைச் சொல்லில் இவளைக் கிடைக்கும் என்கிறான். [மருந்தாகும் என்று] - அபத்தயஸேவை பண்ணினினால் பத்தயம் என்று வயவஹரிக்கவேணுமே? மருந்தாம் என்றபடி. [என்று] - "அதஸ்தித் தத் புத்தி". [அங்கு ஓர்] - அங்கே ஒருத்தியென்று அநாதரோக்தி. [மாய வலவை சொல்கொண்டு] - வஞ்சகையாய் ப்ரதிபநங்களைச் சொல்லுகிற இவள்வார்த்தையைக் கொண்டு [தீர்] - ருஜுக்களாய் நிரூபகரான ஸாத்த்விகர்வார்த்தை கேட்கக்கடவ நீங்கள்; ஸாத்த்விகாந்நமல்லது ஸ்பர்சியாத நீங்கள். [கருஞ்சோறும்] - தாமஸாந்நமும். [மற்றைச்செஞ்சோறும்] - அத்தோடு தோள்தீண்டியான ராஜஸாந்ந மும் [களனிழைத்து என்பயன்] - அந்ததேவதைகள் வந்து ஸந்திதிபண்ணும் நாற்சந்தி முதலான ஸத்தலங்களிலே அவற்றுக்குச் சொல்லுகிற நியமங்களோடே இட்டு என்ன ப்ரயோஜனமுண்டு? களன் - களம். 'இதில் ப்ரயோஜனமில்லையாகில் ப்ரயோஜனமுள்ளதொன்றைச் சொல்லிக்கான்' என்ன, [ஒருங்காகவே இத்யாதி] - ஆச்ரிதஅநாச்ரிதவிபாகமின்றிக்கே ஸர்வலோகங்களையும் ஒருகாலே ப்ரளயம் கொள்ளாதபடி திருவயிற்றிலே வைத்து நோக்கி அத்தனைபோதும் மறைய இருந்ததுபொறுக்கமாட்டாமை யாலே புறப்படவிட்ட ப்ரதேவதை. களனிழைக்க வேண்டா; அர்த்திக்கவேண்டா; ஆர்த்தியே பரிகரமாக ரக்ஷிக்குமனைப் பற்றுவ்கோள். அந்தப்ரளயம் தீர்த்தவனே வேணும், இந்தப்ரளயத்துக்கும். நம்மோ டொக்கப்ரளயத்திலே அழுந்தும் க்ஷுத்ரதேவதையைபோ பற்றுவது? வரையாதே ஸர்வரக்ஷகனான ஸர்வாதிகளையன்றோ பற்றுவது. [பேர்சொல்லகிற்கில்] - திருநாமத்தைச் சொல்லவல்லிகோளாகில். இந்த துச்சீலைகளான தேவதைகளைப்போலே தூராராதளல்லன் இவன்; இங்குத்தைக்கு விஷயீகாரா பேக்ஷாஸாஸகமாயிருப்பதொன்று அமையும். [இவளைப் பெறுதிரே] - நேர்த்தி அல்பமாகிலும் இவளைப் பெறுகிற மஹாலாபத்தைப் பெறலாம். நீங்கள் இழிந்த துறையில் பெருநேர்த்திபட்டாலும் ஒரு பயனில்லை.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. வஞ்சகையாய்த் தோற்றிற்றுச் சொல்லுகிற இவளுடைய ப்ரயோஜனமில்லை விட்டு, ஆபத்ஸகனான ஸர்வேச்வரனுடைய திருநாமத்தைச் சொல்ல வல்லிகோளாகில் இவளைக் கிடைக்கும் என்கிறான்.

[மருந்தாகுமென்று] அபத்தயலேவை பண்ணுவார், 'பத்யம்' என்று வ்யவஹரித்துக் கொள்ளவும் வேணுமோ? மருந்தா மென்றபடி. [அங்கு ஓர்] அங்கே யொருத்தி என்று அநாத ரோக்தி. [மாய வலையை சொற்கொண்டு] வஞ்சகையாய் ப்ரதிபங்கக்ளையே சொல்லக் கடவளான இவள்வார்த்தையக் கேட்டு. [நீர்] ஸாத்த்விகராய், பகவத் விஷயமல்லது சொல்லக்கடவரன்றிக்கே ருஜு "க்களாயிருக்குமவர்கள்வார்த்தையைக் கேட்கக்கடவ நீங்கள் படும் எளிவரவே! [நீர்] "போனகம்செய்தசேடம்தருவரேல் புனிதமன்றே" என்ற ஸாத்த்விகர் அமுதுசெய்த ப்ரஸாதவைபவமறியும் நீர்; ஸாத்த்விகாந்ரமல்லது ஸ்பர்சிக்கக்கடவரல்லாத நீர். [சருஞ்சோறும்இத்யாதி] தாமஸாந்ரமும், அத்தோடு தோன்தீண்டியான ராஜஸாந்ரமும். [களனிழைத்து என்பயன்] களனென்றது களமென்றபடி. இழைக்கை இடுகை. அதாவது கூுத்ரதேவதைகள் வந்து ஸந்திதிபண்ணும் ஸ்த்தலங்களிலே நாற்சந்திதொடக்கமான வற்றிலே, இழைத்து - அவற்றுக்குச்சொல்லுகிற டியமங்கனோடே இட்டு. ராஜஸ தாமஸ தேவதைகளுக்கு, அவ்வோ தேவதைகள் வந்து ஸந்திதி பண்ணும் ஸ்த்தலங்களிலே ராஜஸ மாயும் தாமஸமாயுமுள்ள அந்நங்களைக்கொண்டு இடச்சொல்லுகிற க்ரமத்திலே இட்டால் என்னப்ரயோஜகமுண்டு? ப்ரயோஜநமில்லாமையேயன்று; விநாசத்தோடே பவிக்கும். ப்ரளயகாலத்தில் ஸர்வரக்ஷகனுன ஸர்வேச்வரனையொழிய ப்ரளயாபத்து ரக்ஷிக்கலாமாகி லாயிற்று, இவளை கூுத்ரதேவதைகளைக் கொண்டு ரக்ஷிக்கலாவது. 'இதில் ப்ரயோஜந மில்லையாகில், மற்று ப்ரயோஜநமுண்டாக நீ நினைத்தத்தைச் சொல்லாய்' என்ன, 'உங்களுக்கு ஒருபேரிதே நான் சொல்லுகிறது செய்விகோளாகில்' என்கிறான். [ஒருங்காகவே] ஒருவர் களனிழையாதிருக்கச்செய்தே வந்து, வரையாதே ரக்ஷிக்குமவனைப் பற்றப்பாருங்கோள். ஒருவர் அர்த்தியாதிருக்க, ஆபத்தே ஹேதுவாக வந்து உதவுமவனாயிற்று. [உலகேழும்] அது தன்னிலும், 'ஆச்ரிதர், அநாச்ரிதர்' என்று பாராதே எல்லாரையுமொக்க எககாலத்திலே திருவயிற்றிலே வைத்து நோக்கி, ப்ரளயம் கழிந்தவாதே வெளிநாடு காணப் புறப்படவிட்ட. [பெருந்தேவன்] ப்ரதேவதை, ஸர்வரக்ஷகனுகையாலே ஸர்வாதிகனுன ஸர்வேச்வரன்; தளர்ந் தார்தாவளமாயிற்று; முன்பு முகந்தோற்றாதே நின்றனாகிலும் ஆபத்து வந்தவாதே முகங் காட்டி ரக்ஷிக்குமவனாயிற்று. அவன் இப்படியிருப்பானெருவனுகையாலே ஸ்வாராதன்; நீங்கள் ஆச்ரயிக்கிற தேவதைகளைப்போலே துச்சிலமாய், 'அட்ட தொழியச் சுட்டது கொடுவா' என்னும் துராராதனல்லன். தான் ரக்ஷிக்குமிடத்தில் இத்தலையில் ஆதுகல்யத் துக்கு ஸூசகமான அப்ரதிஷேதமேயாயிற்று வேண்டுவது. [உலகேழும்இத்யாதி] அந்த ப்ரளயம் தீர்த்தவனேகாணும் இந்தப்ரளயத்துக்கும். நம்மோடொக்க ப்ரளயத்திலே அழுந்தும் கூுத்ரதேவதையையோ பற்றுவது? வரையாதே ஸர்வரக்ஷகனுனவனையன்றோ பற்றுவது? [பேர்சொல்லுகிறதில்] திருநாமத்தைச் சொல்லவல்லிகோளாகில், இப்படி நேர்த்தியற்றிருக்கு மாகில் பலமும் அளவுபட்டிருக்குமோ? என்னில், [இவளைப்பெறுதிறே] அங்கு நேரவேண்டுவ தெல்லாம் நேர்தாலும், என் பயன்? என்று ப்ரயோஜனமில்லையாகச் சொல்லிற்று; இங்கு நேர்த்தி திருநாமமாத்ரம் சொல்லுகையாய், பேற்றில் வந்தால் இவளைப்பெறுகையாகிற பெரிய பலத்தைப் பெறலாம். பேர்சொல்ல வல்லிகோளாகில் இவளைப் பெறலாம்; இல்லையாகில், இழக்குமித்தனை.

இவளைப்பெறும்பரிசு இவ்வணங்காடுதலன்றந்தோ*

குவளைத்தடங்கண்ணும் கோவைச்செவ்வாயும்பயந்தனள்*

கவளக்கடாக்களிறட்டிரான் திருநாமத்தால்*

தவளப்பொடிக்கொண்டு நீர்இட்டிடுமின்தனியுமே.

(5)

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், இவளுடையதோங்கு யோக்யமான பரிஹாரம் சொல்லுகிறான். [இவளை என்று தொடங்கி] - இவளைப்பெறுகைக்கு உபாயம் இந்த கூுத்ரதேவதாஸேவப்ரவ்ருத்த விகட நகுத்தமன்று. இது பரிஹாரமாகாமையன்றிக்கே குவளைதிறம் போலேயாய் அறப்பெருத்த

கண்ணும் கோவைப்பழம்போலே சிவந்த வாயும் கண்டார்க்கு தயநீயமாம்படி விவர்ணமாயிற்று. [கவளக்கடாம் என்று தொடங்கி] - கவளங்கொண்டு மதமுதிதமான குவலயாபீடத்தை முடித்த க்ருஷ்ணனுடைய திருநாமத்தைச் சொல்லி ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய பாதரேணுவை இவன்மேலே இடவே, இவன்நோய் தவிரும். திருநாமஸங்கீர்த்தனம், தேவதாந்தரஸம்பந்தத்தாலே வந்த நோய்க்குப் பரிஹாரம்; ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பாதரேணு, தேவதாந்தரஸம்பந்திகள் ஸந்திதாநத்தால் வந்த நோய்க்குப் பரிஹாரம்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், நீங்கள் பண்ணுகிற பரிஹாரம் நோவை மிகப்பண்ணுகின்றது; நோய்க்கு யோக்யமான பரிஹாரத்தைப் பண்ணுங்கோள் என்கிறான். [இவனை இத்யாதி] - இந்நற்சரக்கைப் பெறுகைக்கு இந்நிஷித்தாநுஷ்டானத்தையோ பண்ணுவது? விலக்ஷணையாயிருக்கிற இவனைப் பெறுகைக்கு உபாயம் இந்த தேவாவிஷ்டமாய் ஆடுகிறதுஅன்று. [அந்தோ] - இவன் இப்படி சொன்னாலும் அவர்கள் இதிலின்றும் மீளாமையாலே, 'அந்தோ!' என்கிறான். அந்தோ - விபரீதபலம் ஆகா மின்றது; இவனை இழந்தேபோயித்தனையாகாதே! என்கிறான். இது பரிஹாரமாகாதொழியு மித்தனை போக்கி இழக்கவேண்டுமென்தன்? என்ன, இவன் கண்ணும் முறுவலும் ஆனபடி பார்த்திகோளே என்கிறான்: குவளைபோலேயாய் போக்தாக்களளவன்றிக்கே பரப்பையுடைத்தான கண்ணும் கோவை போலே யிருக்கிற அதரமும் விவர்ணமாயிற்று. [பயந்தனன்] - 'பசந்தனன்' என்பார்கள் தமிழர். பகவத்சிவஸ்திஷ்த்திலும் அகஞ்சுரிப்பாத அழகுகள் தேவதாந்தர ஸ்பர்சத்தாலே அழிவதே! இனிச் செய்ய அடுப்பதென்? என்ன, - [கவளக்கடாம் இத்யாதி] - கவளங்கொண்டிருப்பதாய், கடாம்உண்டு - மதஜலம்; அது ஒருகாரிற்பதான குவலயாபீடத்தை முடித்த உபகாரகன். வலிய ப்ரதிபந்தகங்களை வருத்தமறப் போக்கவல்லவனுடைய திருநாமத்தைச் சொல்லுங்கோள், [தவளம் இத்யாதி] - ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுடைய பாதரேணுவைக் கொண்டு இவன்மேலே நீங்கள் இடுங்கோள். தவளப்பொடி - சுத்தமான பொடி. [நீர் இட்டிடுமின்] - பாபம்பண்ணுகைக்கு ஸஹகரித்தவர்களுக்கும் ப்ராயச்சித்தம் பண்ணவேணும். தேவதாந்தர ஸ்பர்சத்துக்குப் பரிஹாரம் - திருநாமஸங்கீர்த்தனம். ததீயஸந்திதிக்குப் பரிஹாரம் - ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுடைய பாததூளி. [தணியுமே] கண்ணும் முறுவலும் தன்நிறம் பெறும்.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு, நீங்கள் பண்ணுகிற பரிஹாரம் நோவைய மிகப்பண்ணுகின்றது; அதைவிட்டு, நோய்க்கு யோக்யமான பரிஹாரத்தைப் பண்ணுங்கோள் என்கிறான்.

[இவனைப்பெறும்பரிசு இவ்வணங்காடுதல் அன்று] இந்நற்சரக்கைப் பெறப் பார்ப்பார் இந்நிஷித்தாநுஷ்டானத்தாலேயோ பெறப் பார்ப்பது? இவ்விலக்ஷணமாயிருக்கிற இவனைப் பெறுகைக்கு உபாயம் இத்தேவதாவிஷ்டமாயாமுமதன்று. இவன் இப்படி சொன்னவிடத் திலும் அவர்கள் மீளாதொழிகையாலே, [அந்தோ] ஐயோ! இவனை இழந்தோமாகாதே யென்றிருள். இது அநுவர்த்திக்குங்காட்டில் இவனையிழக்கவேணுமோ? என்ன, பார்க்க மாட்டிகோளோ? [குவளைத்தடங்கண்ணும் கோவைச் செவ்வாயும் பயந்தனன்] அவனுடைய வாய்புகுசோறன்றோ பறியுண்டிற்று? "தொண்டையஞ் செங்கனிவாய் நுகர்ந்தானே" என்றும் "மணநோக்கமுண்டான்" என்றும் இவையிறே அவனுக்கு ஊண். "குவளையங்கண்ணி" என்னக்கிடவதிறே; குவளைப்பூப்போலேயாய் போக்தாக்களளவல்லாத பரப்பையுடைத்தான கண்ணும்; கோவைவாயாளிறே, கோவைப்பழம்போன்ற சிவந்தஅதரமும்விவர்ணமாயிற்றின; பசந்தன னென்றபடி. பகவத் விரஹத்துக்கும் அகஞ்சுரிப்பாதாவை, தேவதாந்தர ஸ்பர்சத் தாலும் ததீயஸ்பர்சத்தாலுமாக விவர்ணமாயிற்றின வென்றபடி. ஆனால், பரிஹாரம் சொல்லா யென்ன; நீங்களேயன்றோ "நெடுங்காலமும் கண்ணன்நீன்மலர்ப்பாதம் பரவிப்பெற்ற" என்று சொன்னிகோள்; அப்படியே க்ருஷ்ணன் திருவடிகளை ஆச்ரயித்து அவனாலே பரிஹருதமாக வேணுமென்கிறான். [கவளம் இத்யாதி] இரண்டு அநீதியுண்டு இங்கே புகுந்தது; அவ்விரண் டுக்கும் இரண்டையுங்கொண்டு பரிஹரிக்கப் பாருங்கோள். கவளங்கொண்டிருப்பதாய், தூத்தரவ்யங்களைப் பருக்கிப் பிச்சேற்றுவித்து நிறுத்தினார்களாயிற்று. கடாம் என்று மதஜலம். மதஜலமொழுகாரின்றுள்ள குவலயாபீடத்தை முடித்த உபகாரகன். ப்ரபலப்ரதிபந்தகங்களை

அநாயாலே ந போக்கவல்லவன் திருநாமத்தாலே பரிஹரிக்கப் பாருங்கோள் [தவளப்பொடிக்கொண்டு] பரிசுத்தமான பொடியைக்கொண்டு. [நீர்] பாப்பண்ணுகைக்கு ஸஹகரித்தார்த்குப் பாய்ச்சித்தத்துக்கும் கூட்டுப்படவேண்டாவோ? [இட்டிடுமின்] இவள்மேலே இடுங்கோள். தேவதாந்தரஸ்பர்சமுண்டானதுக்கு பகவந்நாமத்தைச் சொல்லிப் பரிஹரிக்கப் பாருங்கோள்; தேவதாந்தரஸ்பர்சமுடையாருடைய ஸ்பர்சத்துக்கு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய பாதரேணுவைக் கொண்டு பரிஹரிக்கப் பாருங்கோள். இப்படி செய்தால் பரிஹாரப் படுமோ? என்ன [தணியுமே] இவள்கண்ணும் விழித்து நிறமும் வரும்படி காட்டித்தரக் கடவேன்.

தணியும்பொழுதில்லை நீரணங்காடுதிர் அன்னைமீர்*

பிணியும்ஒழிகின்றதில்லை பெருகுமிதுவல்லால்*

மணியினனிநிறமாயன் தமரடிநீறுகொண்டு*

அணியமுயலின் மற்றில்லைகண்டர் இவ்வணங்குக்கே.

(6)

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய பாததூளியைக்கொண்டு இட உபக்ரமிக்கப் பெறில், அதுவே பரிஹாரம்; மற்று இவள்நோய்க்குப் பரிஹாரமில்லை என்கிறாள். [தணியும் என்று தொங்கி] - விடாதே நீங்கள் அணங்காடாநின்றிகோள்; இதுக்காக வ்யாதி வர்த்திக்கிறதித்தனை போக்கிக் குறைந்து காட்டுகிறதில்லை. [மணியினனிநிற மாயன்தமர்] - எம்பெருமானுடைய அழகுக்கும் குணங்களுக்கும் தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், இந்தப்பெருநேர்த்தியெல்லாம் வேண்டா: தவளப்பொடியென்று சொன்ன ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய பாததூளியை இவள்மேலே இட உத்யோகிக்க அமையும் என்கிறாள். [தணியும் இத்யாதி] - நான் நிஷேதிக்கநிஷேதிக்க உச்சிவீடும்விடாதே நீங்கள் அணங்காடாநின்றிகோள். [அன்னைமீர்] - நீங்கள் பக்வைகள் என்னு, இனியவர்கள்வார்த்தை கேட்கலாகாதோ? என்கிறாள். [பிணியும் இத்யாதி] - உங்கள்பரிஹாரத்தால் நோய்போகை தவிர்ந்து பழையநிலையிலும் நில்லாதே ப்ரவ்ருத்தமாய் வாராநின்றது. காரணதுவ்ருத்தியாலே கார்யம் அநுவர்த்திக்கிறபடி. இது விபரீத பலமாயிற்றதாகில், பரிஹாரந்தான் ஏதென்னில், —[மணியின் இத்யாதி] - நீலமணியிற்காட்டில் அழகி தான் வடிவையுடையனாய் குணசேஷ்டதங்கனால் ஆச்சர்யபூதனவன். [தமரடிநீறுகொண்டு] - அவனுடைய அழகுக்கும் குணங்களுக்கும் தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பாததூளியைக்கொண்டு வடிவழகுக்குத் தோற்று மோஹித்த இவளுக்கு அவர்களுடைய பாதரேணுவே பரிஹாரமாயித்தனை; ஸௌந்தர்யசீலங்களாலே மோஹித்த இவளுக்கு அவற்றிலே தோற்ற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்ஸ்ரீபாதரேணுவே இடுங்கோள். [அணிய முயலின்] - அணியவேண்டா, உத்யோகிக்க அமையும். 'தவளப்பொடிக்கொண்டு நீரிட்டிடுமின்' என்று விசிஷ்டகுலத்திலே பிறந்த அபவாதமாகையாலே கனக்க விதித்தேனித்தனை. அதன்ப்ரபாவம் பார்த்தால் இட உபக்ரமிக்க அமையும். "தொண்டரடிப்பொடியாட நாம் பெறில்" என்னக்கடவதிறே. தேர்ப்பாகனர்க்கு மோஹித்த இவளுக்கு மாயன்தமரடிநீறுகொண்டு பரிகாரமானபடி என்? என்று பிள்ளைசீயரைக் கேட்க, 'மோர்க்குழம்புகேட்குமளவிலே கொடுக்கப்பெறுதாப் போலே ஆசைப்பட்டவளவிலே அவனைக் கொடுவந்து காட்டப்பெருமையாலே மோஹித்தால் சக்கிட்டு ஊதி உணர்த்தியுண்டாக்க வேண்டுமாபோலே, ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்பர்சத்தாலே உணர்த்தியுண்டாக்கி ஆச்வஸிப்பிக்க வேண்டுகையாலே' என்று அருளிச்செய்தார். [மற்றில்லை கண்மர்] - இவளைப்பெறுகைக்கு வேறு பரிஹாரமில்லை. [இவ்வணங்குக்கு] - இவ்வப்ராக்குதல்வபாவைக்கு மற்றொன்று பரிஹாரமாகாதே; இதுவே பரிஹாரமாய்படியன்றே இவள்வைஷ்ணவ மென்கை.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. இப்பெருநேர்த்தியெல்லாம் வேண்டா: 'தவளப்பொடி' என்று சொன்னது இன்னதென்று விசேஷித்து, அதைதச்செய்ய உத்யோகிக்கவே இவள்கோய் திரும் என்கிறாள்.

[தணியும் இத்யாதி] கிஷேதிப்பாருண்டாகையாலே 'இன்னபோது தவிரச் சொல்லு வார்கள்' என்று அறியாமையாலே, உச்சிவிடுவீடாதே அவர்கள் ஆடத் தொடங்கினார்கள். [பிணியும் இத்யாதி] காரணநுங்குத்தியாலே காரியமும் அநுவர்த்தியாரின்றது [பெருகும் இதுவல்லால்] இண்ணகப் பெருக்குப்போலே மேன்மேலெனக் கிளர்ந்து வாரா நின்றது. [மணியின் இத்யாதி] நீலமணிபோலே அழகியிறத்தையுடையனாய், குணசேஷத்தங்களால் ஆச்சரியபூதனவனுடையாருடைய பாதரேணுவைக் கொண்டுவந்து அணிய உத்தஸாஸிக்கில் வீசிஷ்டகுலத்திற் பிறந்த அபவாதமாகையாலே ப்ராயச்சித்தத்தை கனக்கவிதித்தோமத்தனை; அதுதன்னின் ப்ரபாவத்தைப் பார்த்தால் இதெல்லாம் வேண்டா; உத்யோகமாத்ரம் அமையும். "தொண்டரடிப்பொடியாட நாம்பெறில் கங்கைநீர் குடைந்தாடும் வேட்கை யென்னாவதே" என்றாரிறே. *ஆறுகூல்யஸ்ய ஸங்கல்ய: ப்ராதிகூல்யஸ்ய வர்ஜ்ஜநம்* ஆறுகூல்யத்தில் ஸங்கல்பமாத்ரமே அமையும்: ப்ராதிகூல்யத்தில் வர்ஜ்ஜநமேவேணும். [மாயன் தமரடிநீறு கொண்டு வண்டரும் சொண்டரும் என்கிறவர்களுக்கு அரையன் சொன்ன வார்த்தைக்குப் பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர் பரிஹாரம் பண்ணின படியை கினைப்பது. அதாவது அகனங்காடப் பாத்வான் இவர்களுக்கு அமணன்பாழியில் விற்ப்பைத் தைக் காட்டி 'திருமுற்றம்: திருவடி தொழுங்கோள்' என்ன, அவர்களும் மெய்யென்று திருவடி தொழுது, 'அது அமணன் பாழி' என்று அறிந்தவாறே மோஷித்து விழ, பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர் தம் பூரீபாத தூளியை அவர்களுக்கு இட, உணர்ந்து எழுந்திருந்தார்கள். திருக்கொட்டாரத்தினருகே கைக்கிரைகட்டிக் கொண்டிருக்கிற நாளிலே, சீயர் இத்திருவாய்மொழி யருளிச்செய்கிறாராய் இவ்வளவிலே வந்தவாறே, "தேர்ப்பாகனார்க்கு" என்று நோவுக்கு நிதானம் சொன்னாளாகில், அவனையிட்டுப் பரிஹரியாதே 'மாயன் தமரடி நீறுகொண்டு அணியமுயலின்' என்று இத்தைப் பரிஹாரமாகச் சொல்லுவான்என்? நோவுக்கு நிதானமொன்றும் பரிஹாரமொன்றுமாயோ இருப்பது?" என்று நான் கேட்டேன்; "மோர்க்குமும்பு இழியாதே மோஷித்துக்கிடந்த ஸமயத்தில் கக்கிட்டுவாதிப் பின்பு மோர்க்குமும்பு கொடுத்துப் பரிஹரிப்பாரைப்போலே, 'தேர்ப்பாகனார்க்கு' என்றபோதே அவரைக்கொடுவந்து காட்டப்பெருமையாலே, முற்பட இவ்வழியாலே ஆச்வஸிப்பித்துப் பின்பு அவனைக் கொடுவந்து காட்டுவதாகக் காணும்" என்று அருளிச்செய்தார். [மணியின் இத்யாதி] ஸௌந்தர்ய சீலாதிகளாலேயாயிற்று இவள் மோஷித்தது; நீங்கனும் ஸௌந்தர்யசீலாதிகளிலே தோற்றிருக்கும் பூரீவைஷ்ணவர்களுடைய பாதரேணுவைக்கொண்டு பரிஹரிக்கப் பாருங்கோள். பொடிபடத் திரும். [மற்று இத்யாதி] இதல்லது பரிஹாரமில்லாதபடியான வைஷ்ணவதையுடைய இவளுக்கு இத்தையே பரிஹாரமாகப் பாருங்கோள்.

அணங்குக்கருமருந்தென்று அங்கோராதம்கள்ளும்பராய்*

கணங்கையெறிந்து நும்தோள்குலைக்கப்படும் அன்னையிர்!*

உணங்கல்கெடக் கழுதைபுதடாட்டம்கண்டு என்பயன்?*

வணங்கீர்கள்மாயப்பிரான்தமர் வேதம்வல்லாரையே.

(7)

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், இதரதேவதைகளை ஆச்ரயித்தால் இவளுடைய விநாசமே பலித்து விடுவது; இவள் பிறைக்கவேண்டியிருந்திகோளாகில், வைஷ்ணவர்களை ஆச்ரயிப்புகோள் என்கிறார். [அணங்குக்கு என்று தொடங்கி] - அப்ராக்ருதஸ்வபாவையான இவளுக்கு ஒருவராலும் செய்ய வொண்ணாத மருந்து செய்கிறோமென்று துர்த்தர்யங்களை ப்ரார்த்தித்துத் திரளறின்று கையைத்தட்டித் தோளைக்குலைத்து ஆடுகிற அன்னையிர்! [உணங்கல் என்று தொடங்கி] - ஜீவநஸாதநமான வீரீஷ யாதிகள் சேதப்படுத்தி கழுதையைத் தின்னவிட்டு அதனுடைய உதடாட்டம் கண்டு போதுபோக்கி மிகுப்பாரைப்போலே, இவள் நோவுபடாநிற்க அலங்காத ப்ரஹ்ருத்திகளாலே போதுபோக்கியிருத்தால் என்ன ப்ரயோஜன முண்டு?

இ.—ஏழாம்பாட்டில், இதரதேவதைகளை ஆச்ரயித்தால் இவளுடைய விநாசமே பலம். பிறைக்க வேண்டியிருந்திகோளாகில், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை ஆச்ரயியுங்கோள் என்கிறான். [அணங்குக்கு அரு மருந்து என்று] - அப்ராக்குத ஸ்வபாவையான இவளுக்குப் பெறுதற்கரிய மருந்தென்று. இவள் வைலக்ஷணயம் அறிந்திலிகோள்; செய்கிறதின் தண்மையும் அறிந்திலிகோள்; “சூருமணங்குந்தெய்வப் பெண்பெயர்” என்னக்கடவதிறே. [அங்கு ஓர் ஆடும் கள்ளும் பராய்] - நிஷித்தத்ரவ்யங்களைப் ப்ரார்த்தித்து. பராய் - பரவி; ப்ரார்த்தித்து. [துணங்கையெறிந்து] - துணங்கைக்கூத்தென்று கையைத் தட்டியாடுவதொன்று உண்டு; அதாதல்; சுணம் என்றத்தைச் சுண்ணம் என்று ஆக்கி மஞ்சட்பொடியை ஒருவர்மேலே ஒருவர் எறிந்து ஆடுமதாதல். [நும்தோள் குலைக்கப்படும்] - பகவத்விஷயத்திலே அஞ்ஜலி பண்ணும் கையைக்கொண்டு நீங்கள்படும் எளிவரவே இது! ஸாதார்த்தமாக ஓர் அஞ்சலியும் மிகையென்று இருக்கக்கடவ நீங்களே இந்த பஹுவ்யாபாரங்களைப் பண்ணுகிறிகோள். [உணங்கல் இத்யாதி] - ஜீவநஹேதுவான வீரஹி நசித்துப்போகக் கழுதையினுடைய உதட்டின் வ்யாபாரத்தைக் கண்டிருக்கிற இத்தால் என்ன ப்ரயோஜனமுண்டு? அதுபோலே உங்களுக்கு ஜீவநஹேதுவான இவள் நசியாநிற்க, தேவதாந்தரஸ்பர்சமுடையாருடைய வ்யாபாரங்களைக் கண்டிருக்கிற இத்தால் என்ன ப்ரயோஜனமுண்டு? [வணங்கீர்கள் இத்யாதி] - வேதம்வல்லாரான மாயப்பிரான்மறை ஆச்ரயியுங்கோள்; அவனுடைய ஆச்சர்யகுண சேஷத்தங்களுக்குத் தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை ஆச்ரயியுங்கோள். “வேதம்வல்லார்” என்கிறது - “நாராயணபரா வேதா:”, “வேததச்சஸர்வரஹமேவ வேத்ய:” என்று ஸகல வேததாத்தர்யமும் கைப்பட்டவர்களென்கை. ஸகலதேவதைகளும் பகவத்பரதந்த்ரமாகையாலே அவற்றுக்குத் தளித்து உயிரில்கை யென்று இருக்குமவர்கள் வேதம்வல்லார்கள்.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு, இதரதேவதைகளை ஆச்ரயித்தால் இவளுடைய விநாசமே பலித்துவிடும்; இவள் பிறைக்கவேண்டியிருந்திகோளாகில், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை ஆச்ரயியுங்கோள் என்கிறான்.

[அணங்குக்கு அருமருந்தென்று] அணங்கென்று தெய்வப்பெண். “சூரு மணங்குந்தெய்வப்பெண்பெயர்” என்னக்கடவதிறே. அப்ராக்குத ஸ்வபாவையான இவளுக்குத் தகுதியான பெறுதற்கரிய மருந்தென்று. இவள்வைலக்ஷணயமும் அறிந்திலிகோள், செய்கிறதின் தண்மையும் அறிந்திலிகோள். [அங்கோராமும் கள்ளும் பராய்] நிஷித்தத்ரவ்யங்களைப் ப்ரார்த்தித்து. பராய் - பரவி ப்ரார்த்தித்து. [சுணங்கையெறிந்து] சுணங்கையென்று ஒரு ந்ருத்த விசேஷம். எறிதல் இடுதல். ஆடவிட்டு என்றபடி. துணங்கைக்கூத்தென்று கைதட்டியாடுவதொரு கூத்துஉண்டு. அதைச் சொல்லிற்றதல்; மஞ்சட்பொடியைக்கையிலே பிடித்து ஒருவர்க்கொருவர் எறிந்து ஆடுவதொன்று உண்டு, அதைச்சொல்லிற்றதல். [நும்தோள் இத்யாதி] பகவத்விஷயத்தில் பண்ணின அஞ்சலிமாந்த்ரமும் “சரண்யன்ரீமை யாலே மிகை” என்றிருக்கக் கடவ நீங்கள் படும் எளிவரவே இது! “தொழுது எழுதுமென்னு மிது மிகை” என்றிறே இவர்கள் இருப்பது. [உணங்கல் இத்யாதி] ஜீவநஸாதகமான வீரஹியானது நசித்துப்போம்படிக்கு ஈடாக, அதைத்தின்மிற கழுதையினுடைய உதட்டின் வ்யாபாரம் கண்டிருந்தால் என்ன ப்ரயோஜனமுண்டு? அப்படியே இவளைக்கொண்டு ஜீவிக்க விரும்பிற நீங்கள் இவள்விநாசத்தைப் பரிப்பிப்பதான தேவதாந்தரஸ்பர்சமுடையார் வ்யாபாரம் கண்டிருக்கிற இத்தால் என்ன ப்ரயோஜனமுண்டு; ப்ரயோஜனமில்லாமையென்று விநாசமே பரிப்பது. அன்றிக்கே, ஐயன் திருக்குருகைப் பெருமானரையர் நிர்வஹிக்கும்படி- “உணங்கல்கெட இவளுடைய உணங்குதல் கெட, இவளினிப்புத் தீர. கழுதென்றது பேய், கழுதை - பேயை, உதடாட்டம் கண்டு என்பயன் - நீங்கள் ஆடும் கள்ளும் ப்ரார்த்தித்துக்கொடுக்க, அதை அது விரியோகம்கொள்ளும்போது அதினுடைய உதடாடுகிறத்தைக் கண்டிருக்கிறத்தாலென்ன ப்ரயோஜனமுண்டு?” என்று, “கழுது பேயும் பரணும்” என்றானிறே. “இதில் ப்ரயோஜனமில்லைபாடில், ப்ரயோஜனவத்தாயிருக்கும்த்தைச் சொல்லாய், என்ன, [வணங்கீர்கள்] அவர்கள் திருவடிகளிலே விழப்பாருங்கோள். அவர்களென்கிறது ஆரை? என்ன, [மாயப் பிரான் இத்யாதி] குணசேஷத்தங்களால் ஆச்சர்யபூதனவனுடைய குணங்களிலே ஈடு பட்டிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை. *வேததச்சஸர்வரஹமேவ வேத்ய: *என்றும் *ஸர்வே வேதா யத்ரைகம் பவந்தி என்றும், *நதா:ஸம் ஸர்வவசஸாம் ப்ரதிஷ்டா யத்ராசாச்வதீ* என்றும் சொல்லு

திறபடியே வேததாத்பர்யம் கைப்பட்டிருக்குமவர்களை. 'வேதம்வல்லாரையே' என்கிற இவ்விசேஷணத்துக்குக் கருத்தென்? என்னில்; தேவதாந்தர ஸ்பர்சமுடையார் புகுங்கு சித்திவிக்கிறதுக்குப் பரிஹாரமிதே இவள் சொல்ல இழிந்தது; அதில், 'அவனையொழிந்ததொரு தேவதைக்குத் தனித்தோருயிர்ப்பில்லை. அவனே உத்தேச்யம்' என்றிருக்குமவர்களாகாலிலே விழுங்கோளென்கை. 'தேவதைகள்தோறும் தனித்தனியே கார்யமுண்டு' என்றிராதே, 'ஸகலசப்தங்களும் ஏகார்த்த வாசகம்' என்றிருக்குமவர்களை ஆச்ரயிக்கப்பாருங்கோள்.

**வேதம்வல்லார்களைக்கொண்டு விண்ணோர்பெருமான்திருப்
பாதம்பணிந்து* இவள்ளோயிது தீர்த்துக்கொள்ளாதுபோய்*
ஏதம்பறைந்து அல்லசெய்து கள்ளாடுகலாய்த்தாய்*
கீதமுழவிட்டு நீரணங்காடுதல்கீழ்மையே.** (8)

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், வைஷ்ணவர்களைப் புருஷகாரமாகக்கொண்டு ஸர்வேச்வரன் திருவடிகளிலே சரணம்புக்கு இவளுடைய நோயைத் தீர்த்துக்கொள்ளுகையைத் தவிர்த்துக் கூடாத்ரதேவதைகளை ஆச்ரயிக்க உங்களுக்குக் கீழ்மையைப் பண்ணு மென்கிறாள். [ஏதம் என்று தொடங்கி] - வக்தவ்யமல்லாதவற்றைச் சொல்லி அபுக்தங்களைப் பண்ணி துர்த்தவ்யங்களைக் கலந்து தூவிப் பொல்லாத பாட்டோடுகூடின வாத்யங்களைப் பரவர்த்திப்பித்து நீங்கள் தேவானேசத்தாலே ஆடுகிற இது உங்களுக்கு அவத்யாவஹம்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைப் புருஷகாரமாகக்கொண்டு ஸர்வேச்வரன்திருவடிகளிலே சரணம்புக்கு இவளுடைய நோயைத் தீர்த்துக்கொள்ளுகையைத் தவிர்த்துக் கூடாத்ரதேவதாஸமாச்ரயணம்பண்ணுமது உங்களுக்குக் கீழ்மையைப்பண்ணும் என்கிறாள். [வேதம்வல்லார்களைக்கொண்டு] - ஸர்வேச்வரனே ப்ராப்யமும்ப்ராபகமும் என்கிற வேததாத்பர்யம் கைப்பட்டவர்களைப் புருஷகாரமாகக்கொண்டு, "வேளுகவேத்தியிருப்பாரை வெல்லுமே" என்கிறபடியே அவர்கள்தாங்களே ஆச்ரயணியர், ஸஜாதீயபாவத்தாலே அத்தனை ருசிவிச்வாஸங்கள் வாராதாகில் அவர்களைப் புருஷகாரமாக வாகிலும் கொள்ளப் பாருங்கோள். "வில்லிபுதுவைவிட்டுசித்தர் தங்கள்தேவரை", "பிதாமஹம் நாதமுநிம் விஹோக்ய ப்ரஸீத". [விண்ணோர் இதயாதி] - அயர்வறும்அமார்க எதிபதிதிருவடிகளிலே பணிந்து. [இவள் நோய் இது] - நோய்கொள்ளுகிறாள் இவள், நோய்தான் இது. [தீர்த்துக்கொள்ளாது] - அநாயாலே போக்கிக்கொள்ளாதே. [போய்] - அப்ராப்தவிஷயங்களிலே கைகழியப் போய், [ஏதம் பறைந்து] - வக்தவ்யமல்லாதவற்றைச் சொல்லி. [அல்லசெய்து] - கர்த்தவ்யமல்லாதவற்றைச் செய்து; நிஷித்தங்களைச்செய்து. [கள்ளாடுகலாய்த்தாய்] - நிஷித்ததர்வ்யங்களை வைஷ்ணவக்ருஹங்களுக்குள்ளே கலந்து தூவி. [கீதமுழவிட்டு] - நிஷித்தமான கீதத்தோடுகூடின வாத்யங்களைப் பரவர்த்திப்பித்து. கீதமுழவு - பாட்டோடுகூடின வாத்யம். [நீர் அணங்காடுதல்] - நீங்கள் தேவானிஷ்டராய் ஆடுகிற இது. [கீழ்மையே] - உங்களுக்கு அவத்யாவஹம். இது உங்களளவிலே போகிறதல்ல. "ஸ்கந்த ரத்ரமஹேந்த்ராத்யா: ப்ரதிஷித்தாஸ்து பூஜகே", "ப்ரதிபுத்தா நஸேவந்தே".

ஈ.—எட்டாம்பாட்டு. ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைப் புருஷகாரமாகக்கொண்டு ஸர்வேச்வரன்திருவடிகளிலே சரணம்புக்கு இவளுடைய நோயைத் தீர்த்துக்கொள்ளுகைத் தவிர்த்து, கூடாத்ரதேவதாஸமாச்ரயணம் உங்களுக்குக் கீழ்மையைவிளைக்கும் என்கிறாள்.

[வேதம்வல்லார்களைக்கொண்டு] "ஸர்வேச்வரனே ப்ராப்யமும்ப்ராபகமும்" என்கிற வேததாத்பர்யம் கைப்பட்டவர்களைக்கொண்டு. "வேளுகவேத்தியிருப்பாரை வெல்லுமே மஹாவரைச் சார்த்தியிருப்பார்தாம்" என்கிறபடியே, அவர்களாலிலே விழப்பெறில் ஆஸந்நமாக நோவு பரிஹருதமாம். அது கூடாதிதே; ஸஜாதீய ப்ரதிபத்தி பண்ணி யிருக்கையாலே ருசிவிச்வாஸங்கள் அவர்கள்பக்கல் கனக்கப்பிறவாதிதே; ஆனபின்பு, அவர்களைப்

புருஷகாரமாகக்கொண்டு அவனை ஆச்ரயிக்கப் பாருங்கோள். இங்கு இருக்கும் நாளைக்குப் புருஷகாரமாகமுழுக்கூடங்கள் உண்டு; அங்குத்தானே நித்யஸூரிகள் உண்டிறே. *ஸ ஏநாந் ப்ரஹ்ம கமயதி* என்று அவர்கள் கொடுபுத்திருத்தவிறே அவ்வொலக்கத்தில் இருப்பது. வேததாத் பர்யம் கைப்பட்டிருக்குமவர்களைக்கொண்டு. [விண்ணோர்பெருமான் திருப்பாதம் பணிந்து] அயர்வறுமமரர்க ளதிபதிதிருவடிகளிலே பணிந்து. [இவள்ளோயிது தீர்த்துக்கொள்ளாது. நோய்கொள்ளுகிறாள் இவள், நோய்தான் இது; இதுக்கிடான பரிஹாரத்தைப் பண்ணாதே] [போய்] நம்முடைய நிலைக்கு அதிதூரமாய் அப்ராப்தமானதிலே கைகழியப்போய். [ஏதம் பறைந்து] உங்களுக்குக் குற்றமானவற்றை நீங்கள் சொல்லி. [அல்லசெய்து] செய்யக்கடவ தல்லாதத்தைச் செய்து [கள்ளுகலாய்த்தாய்] நிஷித்தத்ரவ்யங்களைக்கொண்டு க்ருஹமேங்கும் கலந்து தூஷித்து. நிஷித்தத்ரவ்யத்தை ஸ்பர்சித்தவோபாதியாயிற்று தேவதாந்தரஸ்பர்சமும். 'விண்ணோர்பெருமான் திருப்பாதம்பணிந்து இவள் நோயிது தீர்த்துக்கொள்ளாது, என் கையாலே அவனைக்கொண்டு பெறப்பாராதே, அவனுக்குப்புறம்புமாய் அஹங்கார மமகார கர்ப்பமான க்ரியாகலாபங்களாலே பெறப்பார்க்கையும் அத்தோபாதியாயிற்று. அறமேலா யிருக்கும் மருந்திறே இவள்சொல்லிற்று; அத்தையிறே இவர்கள் உதாஸித்து நிற்பிறது. [திதம்இத்யாதி] நிஷித்தமான கீதத்தோடே கூடின வாத்யங்களை ப்ரவர்த்திப்பித்து. [நீர் இத்யாதி] பகவத்ருணாநுபவத்தாலே, "உண்டுகளித்தேற்கும்பரென்குறை" என்னக்கடவ நீங்கள் தைவாவிஷ்டராய்க்கொண்டு ஆடுவது. [கிழ்மையே] சாலத் தண்ணிது. உங்களளவில் போமதல்ல, உங்கள்ஸந்தாநத்துக்கும் கொத்தை. ஊடு-உள்ளே. கலாய்-கலந்து. தூய் - தூவி.

கிழ்மையினால் அங்கு ஓர்கீழ்மகரிட்ட முழவின் கீழ்*

நாழ்மைபலசொல்லி நீரணங்காடும் பொய்காண்கிலேன்*

ஏழ்மைப்பிறப்புக்கும் சேமம் இந்நோய்க்கும் சதேமருந்து*

ஊழ்மையில்கண்ணபிரான் கழல்வார்த்தையின் உன் னித்தே. (9)

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், நீங்கள் அணங்காடுகையாகிற நிஷ்ப்பலப்ரவ்ருத்தி நான் காண மாட்டேன்; க்ருஷ்ணாந்திருவடிகள் மிளைத்து வாழ்த்துங்கோள், இவள் பிழைக்கவேண்டியிருந்திகோ ளாகில் என்கிறாள். [கிழ்மை என்று தொடங்கி] - உங்களுடைய கிழ்மையாலே நிஷிதருஷ்ணையிருப்பா னொருவன் ப்ரவர்த்திப்பித்த வாத்யத்தின்கிறே பலமேனாமிப்பிச்சொல்லி. தேவதைகள் தரமுடைமை சொல்லி என்றவாறு. [ஏழ்மை என்று தொடங்கி] - இவளுக்குக் காலமுள்ளதனையும் ரகசியம். இந்நோய்க்கும் இதுவே பரிஹாரம். [ஊழ்மையில்] - புத்தமானபடியாலே.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், நீங்கள் பண்ணுகிற நிஷ்ப்பலப்ரவ்ருத்திகள் நான் காணமாட்டேன். க்ருஷ்ணாந்திருவடிகளை மிளைத்து வாழ்த்துங்கோள். இவள் பிழைக்கவேண்டியிருந்திகோ ளாகில் என்கிறாள். [கிழ்மையினால்] - உங்களதன்மையாலே. இவர்களுக்குத் தன்மையாவது - ரஜஸ்தமஸ்ஸுக் களாலே அபிபூதராகை. [அங்கு ஓர் கீழ்மகன் இட்ட முழவின் கீழ்] - சண்டாளன் ப்ரவர்த்திப்பித்த வாத்யத்தின்கீழே இருந்து. [நாழ்மைபலசொல்லி] - நாழ்மை - குற்றம். அவற்றுக்கில்லாத ஏற்றங்களைப் பலவும் சொல்லி. "உண்டுமுயிழந்துங்கடந்துமிடந்தம்" என்று அவனைச் சொல்லும் ஏற்றங்களை யிறே சொல்லுவது. சிலர்க்கு இல்லாத ஏற்றங்களைச் சொல்லுகை குற்றமிறே. நாழ்மை - நறுவட்டாணித் தனம் என்றுமாம். [நீர் அணங்காடும் பொய்காண்கிலேன்] - நீங்கள் தேவாவிஷ்டராய் ஆடுகிற நிஷ்ப்பல ப்ரவ்ருத்தியை நான் காணமாட்டுகிறிலேன். பகவத்ஸஹகாரமொழிய [ஒருதேவதைக்கு உயிருண்டா கிலிறே அந்தவ்யாபாரம் இவள்கண்ணில் படுவது. இது நிஷ்ப்பல ப்ரவ்ருத்தியாகில் நீ சொல்லுகிற துக்குத்தான் பலமென்? என்ன, — [ஏழ்மைப்பிறப்புக்கும் சேமம்] - ஸப்தஜநங்களுக்கும் ரகசை மேஜுண் டான ரகசையோ நாங்கள் தேடுகிறது? இந்நோவுபொகையன்றே உத்தேசயம் என்ன, — [இந்நோய்க்கும் சதே மருந்து] - இவள் பிழைக்கைக்கும் இதுவே பரிஹாரம்; இது ஸகலபேஷஜமன்றே? "ஸகலபலப்ர தோஷி விஷ்ணு:" இறே. [ஊழ்மையில்] - இவளைப் பிழைப்பிக்கையே அன்று, ப்ராப்தம் செய்த

தூகவுமாம். ஊழ்மை - முறைமை. [கண்ணபிரான் இத்யாதி] - கண்ணபிரான்கழல் உன்னித்து வாழ்த்துங்கோள்; உபகாரசீலனான க்ருஷ்ணன் திருவடிகளை அநுஸந்தித்து வாழ்த்தப் பாருங்கோள். "ஆயாஸ:ஸ்மரணே கோஸ்ய ஸ்ம்ருதோயச்ச்சதி சோபநம்" என்று ஸம்ருதிமாத்ரத்தாலே போம்.

௪௫.—ஒன்பதாம்பாட்டு. நீங்கள் பண்ணுகிற வீஷ்ப்பலப்ரவ்ருத்தி நான் காணமாட்டேன்; க்ருஷ்ணன் திருவடிகளை மீனைத்து வாழ்த்துங்கோள், இவள் பிழைக்கவேண்டியிருந்தி கோளாகில் என்கிறான்.

[கீழ்மையினால்] உங்கள் தண்மையினாலே இவர்களுக்குத் தண்மையாவது ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்களாலே அபிபூதராகை. ஆகையாலேயே, இக்கார்யம் செய்கிறது. [அங்குலர் இத்யாதி] 'இன்னவிடத்திலான், இன்னான்' என்று சொல்லவொண்ணாத ஒரு சண்டாலன் ப்ரவர்த்திப்பிக்கிற வாத்யத்தின்கீழே புக்கிருந்து. [நாழ்மை பலசொல்லி] நாழ்மை - குற்றம். அவற்றுக்கல்லாத ஏற்றங்களைப் பலவும் சொல்லி. "உண்டு முயிழ்ந்தும் கடந்து மிடந்தும்" என்று ஸர்வேச்வரனைச் சொல்லுமாபோலே, 'இவன் இன்னது செய்தான், இன்னது செய்தான்' என்று சொல்லாநிற்பார்களே. நாமென்று குற்றத்துக்கும், இல்லாததுசொல்லுகைக்கும், 'நான்' என்று அபிமாநித்திருக்கைக்கும் பேர். [நீர்இத்யாதி] நீங்கள் தைவா விஷ்டைகளாயாகுகிற இப்பொய் என்கண்ணுக்கு ஒரு வஸ்துவாய்த் தோற்றுகிறதில்லை. *நேஹ நாநாஸ்தி கிருசந்* என்று, 'அவனையொழிந்ததொரு தேவதைக்கு வஸ்துவ முண்டு' என்றிருக்கிறே அவர்கள் செய்கிறது 'மெய், என்று தோற்றுவது. 'நாங்கள்செய்கிறவை பொய்யாகில், நீ சொல்லுகிறது மெய்யாய் எவ்வளவு பஸிக்கும்?' என்ன, [ஏழ்மைப்பிறப்புக்கும் சேமம்] ஏழ்மை - ஒருகண்மையுண்டானால் அதை ஏழேழாகச் சொல்லக்கடவதே. எல்லா ஜம்மங்களிலும் ரக்ஷையாம். ஏழ்மை-தண்மை. தண்ணிதான ஜம்ம மென்னவுமாம். நாங்கள் ஜம்மங்களில் ரக்ஷையாமதுவோ தேடுகிறது? இவள்ளோய்க்குப் பரிஹாரமன்றோ? அதைச் சொல்லாதே மற்றொன்றைச் சொல்லுகிறதென்? என்ன; ஆகில், சம்பறுத்தார்க்கைக்குப் போகவேணுமோ? [இந்நோய்க்கும் ஈதேமருந்து] அடிபற்றின மருந்தன்றோ? ஊழ்மையில் - முறையிலே. ஊழென்பது முறை. நீங்கள் செய்கிறவைபோலன்றிக்கே முறையிலே செய்ததாகவுமாம். [கண்ணபிரான் இத்யாதி] உபகாரகனான க்ருஷ்ணன் திருவடிகளை வாழ்த்தப் பாருங்கோள். அடிக்கழஞ்சுபெறும் மருந்தே. அதுசெய்யுமிடத்தில் [உன்னித்து] *ஸ்ம்ருதோ யச்ச்சதி சோபநம்*. எல்லாருமொக்க அநுஸந்தித்து வாழ்த்தப்பாருங்கோள். இப்படி செய்யவே, எல்லா ஜம்மங்களிலும் ரக்ஷையாய் இவள்ளோய்க்கும் பரிஹாரமாம்; ப்ராப்தம் செய்ததுமாகலாம்.

உன்னித்துமற்றொருதெய்வம்தொழாள் அவனையல்லால்*

நும்மிச்சைசொல்லி நும்தோள்குலைக்கப்படும்அன்னையிர்!*

மன்னப்படுமறைவாணனை வண்துவராபதி

மன்னனை* ஏத்துமின் ஏத்துதலும்தொழுதாடுமே.

(10)

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், இவளுக்கு க்ருஷ்ணன் திருவடிகளை லுண்டான ஐகாந்த்யத்தை அநுஸந்தித்து அதுக்குரிய அவனை வாழ்த்துங்கோள்; வாழ்த்தவே, இவள் உஜ்ஜீவிக்கும் என்கிறான். [உன்னித்து என்று தொடங்கி] - 'அவனையொழிய மற்றொருதெய்வம் உண்டென்று அறிதல் தொழுதல் செய்யும் ஸ்வபாவவயல்ல. உங்களுக்கு ப்ரதிபந்தங்களைச் சொல்லி அல்லமாக்கிற அன்னையிர்! [மன்ன என்று தொடங்கி] - ஸூத்ருடப்ரமாணமான வேதப்ரதிபாத்யனுபவத்து க்ருஷ்ணனுய் வந்து திருவவதாரம்பன்னியருளி, வண்துவராபதிக்கு ராஜாவானவனை. நிரேறுண்டு மோஷந்தார்க்கு நிரே பரிஹாரமாமாப்போலே நோய்க்கு நிதாநமான க்ருஷ்ணானுகீர்த்தனமே பரிஹாரமென்று கருத்து.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், இவளுக்கு க்ருஷ்ணன் திருவடிகளிலுண்டான ஐகாந்த்யத்தை அநுஸந்தித்து அவளை எத்துங்கோள்; இவள் உஜ்ஜீவிக்கும் என்கிறாள். [உன்னித்து இத்யாதி] - உன்னித்து - மதித்து; நெஞ்சாலே ஒன்றாக நினைத்து க்ருஷ்ணனையொழிய வேறொருதேவதையைத் தொழாள். வேறொன்றை தேவதையென்று மதித்தல் தொழுதல் செய்யுமவளல்லன். தேவதாந்தரஸ்பர்சம்பொருத இவளுக்கே இந்தப் பரிஹாரம் பண்ணுவது. [நும் இச்சை சொல்லி] - உங்களுக்கு ப்ரதிபந்நங்களைச் சொல்லி. இவளுக்குத் தகாது என்று அறியாதே தோற்றிற்றுச் சொல்லி. [நும்தோள் இத்யாதி] - நீங்களே இவ்விஷயத்திலே விக்குதைகளாவுதிகோள். உங்கள்தோளே இதுக்கு உபகரணமாவது. ப்ராப்தவிஷயத்திலும் அவிக்குதராய்ப்போரும் குடி படும் பாடே இது: [மன்னப் படு மறை] - அப்பயலிக்கப் படும் மறை; அத்யயநப்ராப்தமான வேதம்; நித்யமான வேத மென்றுமாம். [மறைவாணனை] - நித்யமான வேதத்திலே ஸர்வாதிகளுக ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டவனை. [வண்துவராபதிமன்னனை] - இப்படி ஒலைப் புறத்தே கேட்டுப்போகாமே கண்டு அநுபவிக்கலாம்படி ஸ்ரீமத்த்வாரகைக்கு ராஜாவாகப் பிறந்தவனை. [எத்துமின்] - வாய்ப்படைத்த ப்ரயோஜனம் பெறும்படி எத்துங்கோள். அவளை ஆச்ரயிக்கடவ நீங்களே கூடாதேவதையின் காலிலே விழுவுதிகோள். [எத்துதலும் தொழுது ஆடுமே] - உங்கள்ஸ்வரூப லாபமேயன்று; “அத ஸோ஽யங்கதோ பவதி” என்கிறபடியே எத்தின ஸமந்தரத்திலே ப்ரபுத்தையாய் வ்யாபாரகூலமையுமாம். இவள் உணர்ந்தால் செய்வது தொழுதல் விக்குதையாதல் போலே காணும். நீரேறுண்டு மோஹித்தார்க்கு நீரே பரிஹாரமாய்ப்போலே நோவுக்கு அடியான க்ருஷ்ணனுடைய குணகீர்த்தனமே பரிஹாரமென்று கருத்து.

௪௫.—பத்தாம்பாட்டு. இவளுக்கு க்ருஷ்ணன் திருவடிகளில் உண்டான ஐகாந்த்யத்தை அநுஸந்தித்து அவளையேத்துங்கோள்; இவள் உஜ்ஜீவிக்கும் என்கிறாள்.

[உன்னித்து மற்றொருதெய்வம் தொழாள் அவளையல்லால்] இன்னார்க்கு இன்ன பரிஹாரமென்றில்லையோ? அதுஅறிந்து பரிஹரிக்கவேண்டாவோ? முழங்கால்தகர மூக்கிலே சுரச்சிறை கட்டுமாபோலே யன்றோ நீங்கள் பண்ணுகிற பரிஹாரம்? ‘தேவதாந்தரஸ்பர்சம் இவளுக்குப் பொருது’ என்று அறியவேண்டாவோ? தன்னெஞ்சாலே மதித்து வேறொரு தெய்வத்தைத் தொழுதறியாள் இவள். *பால்பாத்த்ப்ரபுநி ஸ்ஸ்நிக்த:* என்கிறபடியே, பிறை தொழும் பருவத்திலும் பிறைதொழுதறியாள். ‘முலையோ முழுமுற்றும்போந்தில - பெருமான் மலையோ திருவேங்கடமென்று கற்கின்ற வாசகம் இவள்பரமே’ என்று நீங்கள் ஆச்சர்யப் படும்படியன்றோ அப்பருவத்திலும்; இனி இப்போது பர்வதத்தைவிட்டுப் பதர்க்கூட்டைப் பற்றுமோ? *அநயதைவத்வம்* *வேறேயொரு ஆச்ரய தேவதை உண்டு. அது ரக்ஷிக்கிறது* என்று நினைக்க விரகில்லைகிடர் எனக்கு. *ஸஹபந்யா* என்று பெரியபெருமான் திருவடிகளில் இவர்புகும்போதும் இவர்க்கு எடுத்துக்கைகீட்டப்புகுமத்தனை போக்கி, பெரியபெருமான்தாம் உத்தேசப்பமாகப் புக்கறியேன். *இயம் கூமாச* ராவணனுடைய ஜலபங்க்கையும் ராக்ஷஸி களுடைய தர்ஜ்ஜநபர்த்ஸநங்க்கையும் பொறுத்திருந்ததும் ‘அவரது ஒரு இன்சொல்கேட்கலாம்’ என்றுகிடர். *பூமெளச சய்யா* இத்தரைக்கிடை கிடத்ததும் *தவாங்கே ஸமுபாவிசம்* என்கிற படியே ‘அவர்மடியி லிருப்பு ஒருகால் ஸித்திக்குமோ? என்னுமத்தாலேகிடர். *நியமச்ச தர்மே* *ரக்ஷகத்வதர்மம் அவர்தலையிலே’ என்னுமத்தாலேகிடர் நான் இருந்தது: *ந த்வாகுர்மி தசக்ரீவ பஸ்ம பஸ்மாஹ தேஜஸா* என்றதும் அவரைப் பார்த்தது. *பதிவ்ரதாத்வம்* *ஏதத்வாதம் மம* என்ற வருடைய வ்ரதமொழிய, ‘எனக்கு’ என்ன ஒருஸங்கல்பத்தைபுண்டாக்கி இவற்றையழிக்க நினைத்திலேன் கிடர். *விபலம் மமேதம்* தப்பாதவையும் தப்பிற்றின. ஆர்க்குப்போலே யென்னில், *மாநுஷாணம் - க்ருதக்நேஷ* - க்ருதயிவ* *ஆத்மநம் மாநுஷம்மந்யே* என்றவர்க்கும் உண்டிறே மனிச்சு; அவரையொழிந்தார்திறத்துச் செய்தவற்றோபாதியாய் விழுந்தது. தப்பாதது தப்பிற்று; அதுக்கு அடியென்? என்னில், *மமேதம்* அவர்பக்கல் குறையில்கை; அதுக்கு இலக்கு நானாகையாலே. [நும்இச்சைசொல்லி] உங்களுக்கு இஷ்டமானவற்றைச் சொல்லி. அர்த்ததத்த்வத்தைப் பார்த்தாலும் இவளைப் பார்த்தாலும் தேவதாந்தரஸ்பர்சம் பொருதாயிருந்ததிறே. இனியுள்ளது உங்களுக்கு ப்ரதிபந்நங்களைச் சொல்லுகையாயிற்றிறே. [நும்தோள்குலைக்க] இவற்றுக்கு விக்குதராமவர்களே நீங்கள். தூர்வருத்தர்செய்வதை வருத்த

வான்கள் செய்வார்களோ? 'தோளவணியல்லால் தொழா' என்றன்றோ நீங்கள் சொல்வது. ஆனால், செய்ய அடுப்பதென்? என்ன, [மன்னித்யாதி] வேதைகலமதிகம்யனுனவனைப் பற்றப் பாருங்கோள். ஆகமாதிகளில் சொன்னவற்றைக் கொண்டோ பரிஹரிக்கப்பார்ப்பது? மன்னுகையாவது அப்யாஸமாய், அத்யயநவிதி ப்ராப்தமானத்தையாதல்; அன்றிக்கே, நித்யத்வமாய், புருஷபுத்திப்ரபவ மல்லாமையாலே விப்ரலம்பாதி தோஷ ஸம்பாவனை யின்றிக்கே பூர்வபூர்வோச்சாரண க்ரமத்திலே உத்தரோத்த ரோச்சார்யமாணத்வத்தைப் பற்றச் சொல்லிற்றாதல். நித்யமான வேதப்ரதிபாத்யனுகையாலே வந்த ஏற்றத்தை யுடையவனை. [வண்ணுவராபதிமன்னனை] கேட்டார்வாய்க் கேட்டுப்போகாமே கண்ணாலே கண்டு அதுபவிக்கலாம்படி வந்து அவதரித்தவனை, நீரிலே புக்கு அழுந்தினாரை முகத்திலே நீரைத்தெளித்துப் பரிஹரிக்குமாபோலே, தேர்ப்பாகனார்க்கு மோஹித்த இவனை, வண்ணுவ ராபதிமன்னன் திருநாமத்தைச் சொல்லி ஆச்வஸிப்பிக்கப்பாருங்கோள். [ஏத்துமின்] வாய் படைத்த ப்ரயோஜனம் பெற ஏத்துக்கோள். "சீர்ப்ரவாது உண்ண, வாய்தானுறுமோ வொன்று" என்றன்றோ நீங்கள் சொல்லுவது? [ஏத்துதலும்] நீங்கள் க்ருதார்த்தைகளாமளவே யன்று, *அத ஸோபயங்கதோ பவதி* என்கிறபடியே, ஏத்தின ஸமநந்தரத்திலே ப்ரபுத்தையாய். [தொழுதாடுமே] உணர்த்தியுண்டானால் செய்வது அதுபோலே காணும். தரித்து வ்யாபாரக்ஷமையுமாம்.

தொழுதாடித்தாமணிவண்ணனுக்கு ஆட்செய்துநோய்தீர்ந்த*

வழுவாததொல்புகழ் வண்குருகர்ச்சடகோபன்சொல்*

வழுவாதஆயிரத்துள் இவைபத்துவெறிகளும்*

தொழுதாடிப்பாடவல்லார் துக்கசீலமிலர்களே.

(11)

ஒ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை ஸஹ்ருதயமாக அப்யஸிக்கமுமவர்கள் தாம் எம் பெருமானைப் பிரிந்து பட்ட வ்யஸநம் படார் என்கிறார். [தொழுது என்று தொடங்கி] - திருநாமத்தாலே உஜ்ஜீவித்து நோய்திருவதும் செய்து மோஹதசையிலும் தேவதாந்தரஸ்பர்சம் ஸஹியாமையும் அத் தசையிலும் பகவத் குணங்களை உஜ்ஜீவநமாகவுடைய ரென்றும் ஸ்வாபாவிகமான புகழைப் புஷ்கல மாகவுடைய ஆழ்வாருடைய சொல்லான. [வழுவாத ஆயிரம் என்று தொடங்கி] - ஆயிரத்திருவாய் மொழியிலும் பகவத்குணங்கள் ஒன்றும் ஒழியாமே ப்ரதிபாதித்த வெறிவிலக்கான இத்திருவாய் மொழியை ஸஹ்ருதயமாக அநுஸந்திப்பார். [தொழுதாடி என்று தொடங்கி] - மோஹம் தீர்ப் பெறுகையாலே எல்லாம் பெற்றதாக அநுவதிக்கிறது.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை ஸஹ்ருதயமாக அப்யஸிக்கவல்லார் தாம் பிரிந்துபட்ட வ்யஸநம் படார் என்கிறார். [தொழுது ஆடி இத்த்யாதி] - தொழுது அந்த ஹர்ஷத்தாலே ஆடி ஆன்செய்து நோய் தீர்ந்த கீழ்ப்பிறந்த அவஸாதாதிசயத்தாலேபிறந்த உணர்த்தியைக் குவாலாகச் சொல்லுகிறது. மேல் "சீலமில்லாச்சிறிய" னுகையாலே, உணர்ந்து கூப்பிடுகைக்கு வேண்டுமளவேயிறே பிறந்தது. 'வண்ணுவராபதிமன்னனை ஏத்துமின்' என்று தோழி சொன்னமாத்ரமே அமைந்தது, இவன் ப்ரபுத்தை யாகைக்கு. இத்தோழிதானும் பகவத்ப்ரபாவம் அறிந்திலன். தானும் சொல்லி அவர்களும் சொல்ல வேணும் என்று இருந்தாள். இதுஎல்லாம் வேண்டிற்றில்லையே. [வழுவாத தொல்புகழ்] - அஜ்ஞாந தசையிலும் தேவதாந்தரஸ்பர்சம் விநாசேஹதுவாய் இத்தசையிலும் பகவதஸ்பர்சம் ஸத்தாதாரகமாம்படி யான ஸ்வாபாவிகமான வைஷ்ணவ ஸ்ரீயிலே நிலைநின்ற புகழையுடையவர். [வழுவாத ஆயிரத்துள் இவை பத்து வெறிகளும்] - ஒருத்தனுக்கு ஜ்ஞாதவ்யார்த்தங்களில் ஒன்றும் குறையாமல் அருளிச்செய்த ஆயிரத்திலும், வெறிவிலக்கான இத்திருவாய்மொழியை. வெறிவிலக்காவது - ஒருவனை ஆசைப்பட்டு மோஹித்துக்கிடக்க இவனை தேவாவிஷ்டையென்று ஆடறுப்பது பலியிடுவதாக, தோழி - ஒருவனுக்கு மோஹித்துக்கிடக்கிறாள் என்று அவர்களை விலக்குகை என்று தமிழர் சொல்லுவது ஒரு துறை.

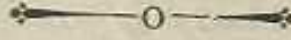
[தொழுது ஆடிப் பாடவல்லார்] - ஸஹருதயமாக அநுஸந்திப்பார். [துக்கசீலமிலர்களே] - துக்கஸ்வபாவ மின்றிக்கே பொழிவர். சீலம் - ஸ்வபாவம்.

௩௫.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை ஸஹருதயமாக அப்யஸிக்கவல்லார், தாம் பிரிந்துபட்ட வ்யஸநம் படாதேப் பலத்திலே அந்வயிப்பர் என்கிறார்.

[தொழுது ஆடிக் தாமணிவண்ணனுக்கு ஆட்செய்து நோய்தீர்ந்த] என்றதுக்கு அம்மங்கியம்மாள் பணிக்கும்படி: “மோஹித்தவன் அல்பம் ஆச்வஸித்தவாதே, ‘மோர்க் குழம்பு குடித்தான், தரித்தான், கண்விழித்தான், வார்த்தைசொன்னான்’ என்பார்களிறே; அதுபோலே காணும்” என்று. முன்புபிறந்த அவஸாதாதிசயத்தாலே பிறந்த உணர்த்தியைக் குவாலாகச் சொல்லுகிறது: மேல் “சீலமில்லாச்சிறிய”னாகையாலே, உணர்ந்து கப்பிடவேண்டுமளவே யிறே பிறந்தது. [தொழுது இத்யாதி] இத்தோழிதானும் அறிந்திலன்காணும் பகவத்ப்ரபாவம்; அவர்களை ‘ஏத்துங்கோள்’ என்றுளே: அதெல்லாம் வேண்டாதே, தான் ‘ஏத்துங்கோள்’ என்ற இதுதானே அமைந்தது இவளுணருகைக்கு. பகவத்ப்ரபாவம் புறம்புள்ளார்க்கு அறிய வொண்ணாதேவாபாதி, உட்புகுந்தாராய் அறிந்தார்களாயுள்ளவர்க்கும் ‘இவ்வளவு’ என்று அறிய வொண்ணாதாய்க்காணும் இருப்பது. வழுவாத தொல்புகழாகிறது-அஜ்ஞாநதசையிலும் தேவதாந்தரஸ்பர்சமும் ததியஸ்பர்சமும் ஸத்தயா விநாசஹேதுவாய், அவ்வளவிலும் பகவந்நாமும் ததியஸ்பர்சமும் ஸத்தயா தாரகமுமாம்படியான ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீயிலேகிலீரின்ற புகழ். ஒருவன் வைஷ்ணவனாகையாவது இது: ‘ஸர்வேச்வரன் ரக்ஷகன்’ என்று ஒருவன்பக்கலிலே ஒருவார்த்தை கேட்டுவிட்டு, தேவதாந்தரஸ்பர்சமும் அபாகவதஸ்பர்சமும் உண்டாயிருக்க, வைஷ்ணவனாக விரகில்லையிறே. பூர்வார்த்தத்தை அநுஸந்தித்தால் இத்தலையால் ஒரு துரும்பு நறுக்கவும் ப்ராப்தியில்லாதபடியாயிருக்கும்; உத்தார்த்தத்தை அநுஸந்தித்தால் இனைய பெருமானைப்போலே கண்ணுறங்கவும் விரகில்லையாயிருக்கும். “கழிவதோர்காதலுற்றார்க்கும் உண்டோ கண்கள் துஞ்சதல்” என்றிறேஇருப்பது. ‘ஸ்வரூபம்இது’ என்று அறிந்தால் ஸ்வரூபாநுபமான வருத்தமும் அதுக்கு விரோதியானவற்றைக் காற்கடைக்கொள்ளும் துவும் இல்லையாகில், ஜ்ஞாநம் பிறந்ததில்லையாமித்தனையிறே. இதில்லையாகில் ஆழ்வார்கள்போன வழியில் அந்வயித்திலனாமித்தனையிறே; “திருவடிதன்மும் மறந்தும் புறந்தொழா மாந்தர்” என்றும், “திருவில்லாத்தேவரைத் தேறேன்மின் தேவு” என்றும், “எண்ணாதமானிடத்தை யெண்ணாத போதெல்லா மினியவாறு” என்றும், “பேராளன்பேரோதும் பெரியோரை யொரு காலும் பிரிவிலேன்” என்றிறுமிறே இவர்கன்படி. அநாதிகாலம் இவன் குழ்த்துக்கொண்ட பாபங்கள் போகையும், நியை கைங்கர்யம் பெறுகையுமாகிற இப்பேற்றுக்கு இவ்வளவாகிலும் செய்யாதிருக்க விரகுண்டோ? [வழுவாத இத்யாதி] இவ்வாத்மாவுக்கு ஜ்ஞாதவ்யமான அர்த்தங்களிலென்றும் தப்பாதபடி சொன்ன வெறிவிஷயமான இப்பத்தும். “வெறிலிலக்கு” என்று ஒருதுறையுண்டு தமிழரது; விரஹஜ்வரத்தாலே நோவுபடுகிறவனுக்கு ஆடறுப்பது கன்னுருப்பது பவியிடுவதாய்ப் பரிஹரிக்கப் புக, தோழியானவன், ‘இது ஒருவிஷயத்தில் பாவபந்தமடியாக வந்த கோயாயிற்று, மற்றொன்றுலன்று’ என்று அவர்கள் செய்கிறவற்றை விலக்குகை, [தொழுது [ஆடிப்பாட வல்லார்] பெண்பிள்ளையினுடைய மோஹம்தீர்த்தால் பந்துக்களுக்குள்ள பரியம் ‘இதுகற்றார்க்குமுண்டு’ என்றிருக்கிறாராயிற்று இவர். [துக்கசீல மிலர்களே] மோஹித்தவிடத்து தேவதாந்தரஸ்பர்சமுண்டாகையும், பாகவதஸ்பர்சமின்றிக்கே யொழிகையுமாயிற்று துக்கமாகிறது. அதில்லாமையே ஸ்வபாவமாக வுடையராவர். சீல மென்று ஸ்வபாவம்.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாந்திருவாய்மொழி - சீலமில்லா: ப்ரவேசம்.

ஒ.—ஏழாந்திருவாய்மொழியில் “வர்ஷேண பீஜம் ப்ரதிஸஞ்ஜஹர்ஷ” என்னும்படியாலே ம்ருதஸஞ்ஜீவநமான பகவந்நாமச்ரவணத்தாலே உணர்ந்து, பொறுக்கவொண்ணாதபடி தமக்குவந்த அலாபத்தை அநுஸந்தித்த ஆழ்வார், ரக்ஷகனும், ஸர்வஜ்ஞனும், ஆத்மநாதனும், எம்போதும் தர்சநியனாயிருந்துள்ள எம்பெருமானைக் காணவேனுமென்று கூப்பிடுகிறார்.

இ.—ஏழாந்திருவாய்மொழியில், “வாதாதப க்ரந்தபி ப்ரணத்ம் வர்ணேஷ பீஜம் ப்ரதிஸஞ்ஜஹர்ஷ” என்னும்படியாலே ம்ருதஸஞ்ஜீவநமான பகவந்நாமச்ரவணத்தாலே மோஹம் போய் உணர்த்தி பிறந்தது இத்தாலே மோஹத்தையும் இழந்த இத்தனயிறே. மோஹித்தபோது க்லேசமில்லை; உணர்த்திபிறந்தது பேற்றுக்கு உறுப்பாகையன்றியே அலாபத்தை அநுஸந்தித்து க்லேசப்படுகைக்கு உறுப்பாயிற்று. பொறுக்கவொண்ணாதபடி தமக்குப் பிறந்த அலாபத்தை அநுஸந்தித்த ஆழ்வார் ஆபத்தையும் ஆபத்துக்கு நிதாமறிந்து பரிஹரிக்கைக்கு அடியான ஸார்வஜ்ஞயத்தை யுடையனும் உதவுகைக்கு அடியான ப்ராப்தியையுடையனும் உதவிற்றிலனையாகிலும் விடவொண்ணாத படியான வடிவழகையுடையனாயிருந்துள்ளவனைக் காணவேனுமென்று கேட்டாரடங்க நீராம்படி கூப்பிடுகிறார்.

ஈடு.—*வர்ஷேண பீஜம் ப்ரதிஸஞ்ஜஹர்ஷ* என்று வர்ஷம்விழுந்தால் தன் உணர்த்தியாலன்றிறே பீஜம் பருவம்செய்கிறது: அப்படியே திருநாம ப்ரஸங்கத்திலே உணர்ந்தாரே. “வண்துவராபதி மன்னனையேத்துமின்” என்று அம்ருதஸஞ்ஜீவநியான திருநாமப்ரஸங்கமே சிசிரோபசாரமாக உணர்த்தியுண்டாயிற்று; அத்தால்பெற்ற பலம் முன்புத்தை மோஹத்தையும் இழக்கைக்கு உறுப்பான வித்தனை. மோஹத்தையில் அநுஸந்தாதத்தாலே க்லேசமில்லை. பிறந்த உணர்த்தி பேற்றுக்கு உடலல்லாமையாலே க்லேசத்தை விளைக்க, அத்தாலே கூப்பிடுகிறார். உறக்கத்தில் பசி பொறுக்கலாம், உணர்ந்தால் உண்டன்றி நிற்கவொண்ணா திறே. உணர்ந்த அநந்தரம் பொறுக்கவொண்ணாதபடி தமக்குப் பிறந்த அலாபக்லேசத்தை யநுஸந்தித்து; அவன் ஆபத்துக்கு உதவும் ஸ்வபாவனாயிருக்கிறபடியையும், ஆபத்துக்கு நிதாமறிந்துபரிஹரிக்க வல்லனென்றும்; ஆபத்துக்கு உதவுகைக்கிடான ப்ராப்தியையுடையனாவது, பிரிந்தால் பொறுக்கவொண்ணாதபடியான வடிவழகையுடையனாவது; ஆபத்துக் களிலே விரோதியைப்போக்கி உதவுகைக்கு கடான சக்தியையுடையவனாவது அதுக்கிடான பரிசுரமுடையனாவது, வரையாதே எல்லாரையுமொக்க ரக்ஷிக்கவல்லனாவது; இப்படியிருக்கத் தம் ஆற்றுமைக்கு உதவக்காணாமையாலே, ப்ரமபதத்திலே யிருந்தானாலும் அவ்விருப்பு நீலை குலைந்து வந்து முகங்காட்டும்படி ஆர்த்தியாலே, நீரம்பிற்று ஒருகடல் கையெடுத்துக்கூப்பிட் டாற் போலே கேட்டாரடைய நீரம்படி கூப்பிடுகிறார்: *ஹாராம் ஹாலக்ஷ்மண ஹாஸுமித்ரே* என்றுப்போலே: *ததாபி ஸுஹே* இதயாதி. ஸ்ரீகௌஸல்யையார் பெருமானைப் பிரிந்த ஆற்றுமையாலே கூப்பிட, ஸ்ரீஸுமந்தரன் ‘அவரைப் பிரிந்தோம் என்று கூப்பிடவேண்டா காணும், தாமேவந்து புகுருவர்காணும்’ என்று ஆச்வாஸவசகம்பண்ணினான். *ஸுஹே* சொன்னவார்த்தை ‘ஆப்தம்’ என்று கைக்கொள்ளவேண்டும்படி அந்தரங்கனாவது. ஸாரதி கள் சொல்லுமதெல்லாம் ஆப்தமிறே. *ஸுயுக்தவாதிகா* அதில்கையையாகிலும் வார்த்தையைக் கேட்டால் ‘இது அப்படியே’ என்று விச்வஸித்து ஓடுகிற சோகம் தீரும்படி வார்த்தை சொல்லவல்லனாவது. *நிவார்யமாணா* இவனாலே ‘இதுவேண்டா’ என்று தடுக்கப்படாநிற்கச் செய்தேயும். *ஸுதசோககர்சிதா* இப்படி இவன் இவனைப் போரப்போவியச் சொல்லுங் காட்டில் நிவ்ருத்தமாகாதிறே, இவன் பிரிந்த விஷயத்தில் ஆற்றுமை; கெடுநாள் கூடிப்பெற்ற பிள்ளையைப் பிரிந்தால் தரிக்கப்போகாதிறே, *நசைவ தேவீ விரராம கூஜிதாத்* பிறர்கண்ணீரையும் மாற்றி, இதுக்குமுன்பு சோகமும் புதியதுண்ணாதே போந்தவன், கூப்பிடுகிற கூப்பிட்டில்

மின்றும் ஒவிற்றிலன்; கூப்பிடுகிற போதுதான் கேட்டார்க்கடைய இரக்கம் பிறக்கும்படி குயில் கூவினாப்போலேகாணும் கூப்பிடுவது. கூப்பிட்ட பாசரம் *ப்ரியேதி புத்ரேதிச ராகவேதிச* பிரிந்தால் தரிக்க வொண்ணாதபடி எனக்கு இளியவரே! உம்மைப்பிரிந்தாருடைய ஆற்றாமைக்கு நிவர்த்தகரானவரே, ஸர்வரக்ஷகர்குடியிலேபிறந்து பெற்றதாயை நலியலீமோ! என்று அவன் கூப்பிட்டாப்போலே இவரும் கூப்பிடுகிறார்.

சீலமில்லாச்சிறியனேலும் செய்வினையோபெரிதால்*

ஞாலமுண்டாய்ஞானமூர்த்தி! நாராயண!என்றென்று*

காலந்தோறும்யாவிருந்து கைதலைபூசலிட்டால்*

கோலமேனிகாணவாராய் கூவியும்கொள்ளாயே.

(1)

ஒ.—முதற்பாட்டில், நெடுங்காலம் கூப்பிடச்செய்தே நீ என்னை விஷயிகரியாதபடியாக நான் பண்ணின பாபத்தின்மிகுதி இருந்தபடி யென்? என்கிறார். [சீலம்] என்று தொடங்கி - நன்மைஒன்று மின்றிக்கே அதிகு-தரையிருந்தேனையாகிலும் சிதசிதீச்வரதத்தவத்ரயத்திலும் பெரிது, நான் பண்ணின பாபம். [ஞாலமுண்டாய் என்று தொடங்கி] - ஆபத்துக்குஉதவும் ஸ்வபாவனே! ஆபத்திவார னோபாயம் அறியுமவனே! நிருபாதிச பந்துவே! என்று பலகாலும் சொல்லி க்ஷணந்தோறும் நிரந்தரமாகத் தொழுது இருந்தால். கைதலைபூசலிடுகையாவது - தலையிலே கையைவைத்துக் கூப்பிடுகை பெற்றுமாம். [கோலமேனிகாணவாராய் கூவியும் கொள்ளாயே] - உன்னுடைய அழகிய நிருவடிவைக் காண வருவதும் செய்கிறிலே; நீ வராவிட்டால் என்னை அங்கே அழைத்துக்கொள்வதும் செய்கிறிலே.

இ.—முதற்பாட்டில், 'நெடுங்காலம் கூப்பிடச்செய்தேயும் விஷயிகரியாதபடியாக நான் பண்ணின பாபத்தின்மிகுதி இருந்தபடி என்!' என்கிறார். [சீலமில்லா] - சீலம் - வருத்தம். 'இல்லா' என்கிறது - இல்லாமை; அதாகிறது - நன்மை யொன்றுமின்றிக்கேயிருக்கை. [சிறியனேலும்] - இதுக்குமுன்பு நன்மையில்லாவிட்டால் 'இனி நன்மையுண்டாக்குவோம்' என்றாலும், அதுக்கும் ஆசிரயமின்றிக்கே யிருக்கிறபடி. ஸ்வரூபம் அணுவாய் ஜ்ஞாநத்தாலே விபுவாயிருக்கிற ஆத்மவஸ்து ஆற்றாமையாலே அந்தஜ்ஞாநப்ரபையும் அழிந்து அணுபரிமாணமான ஸ்வரூபமேயாயிருக்கை. இப்படி அதிகு-தரையிருந்தேனையாகிலும். [செய்வினையோ பெரிதால்] - நான் பண்ணின பாபம் சிதசிதீச்வரதத்தவத்ரயத்திலும் பெரிது ஈச்வரனைப்போலே ஸங்கல்பத்தாலே உண்டாக்கினேனல்லேன். என்ஸ்வரூபத்திலுள்ளது ஒன்றன்று; நான் சூழ்த்துக்கொண்ட பாபம். அவன் தந்த அறிவையும் விளக்குகை கொண்டு அவனுடைய க்ஷமாதிகுணங்களுக்கும் அவ்வருகாம்படியிறே என்பாபத்தின் பெருமை. அவன் தந்த பக்திருபாபந்ஜ்ஞாநமும் கார்யகரமன்றிக்கே அவன்குணங்களுக்கும் அவிஷயமாயிருக்கை. 'ஓ' என்றது, ஆசிரயத்தின்சிறுமையையும், பாபத்தின்பெருமையையும் பார்த்து ஆச்சர்யத்திலேயாதல், விஷாதாதிசயத்திலேயாதல். திருநாமச்ரவணத்தாலே உணர்த்திபிறந்ததாகில் இப்போது இவருக்குப் பாபமென்? என்னில், - ஸத்தாதாரகமான விஷயத்தைப் பிரிந்திருக்கும்போது இதுக்கு அடியாயிருப்ப தொருபாபம் உண்டாகவேண்டாவோ? பெரிது என்னுமித்தனைபோக்கிப் பரிச்சேதிக்கவொண்ணாது "ஸமர்த்தாவபி தெள யம்நாம்". தம்முடைய பாபப்ராகர்யத்தை அநுஸந்தித்த அநந்தரம் அதுக்குப் பரிஹாரமாக அவனுடைய ஆபத்தைத்வத்தை அநுஸந்திக்கிறார். [ஞாலமுண்டாய்] - தந்தாமால் பரிஹரிக்க வொண்ணாத ஆபத்துக்கு உதவுமவனே! ஐகத்துக்காக வந்த நோவு ஒருவனுக்கே உண்டானால் உதவலாகாதோ? ஆபத்தில் கூப்பிட அறியாதார்க்கோ உதவலாவது? அறிந்து கூப்பிடுவார்க்கு உதவலாகாதோ? ப்ரளயங்கதையான பூமி தன்னை யெடுத்துக்கொள்ளிலன்றோ நான் பாபத்தைப் போக்குகைக்கு ப்ராப்தியுள்ளது. [ஞானமூர்த்தி] - ஆபத்தைகளுலும் ஆபநிவாரணோபாயம் அறியா னாகில் ப்ரயோஜனமில்லையே என்னில், - அக்குறையுமில்லை. நித்யஸம்ஸாரியாகச் சூழ்த்துக்கொள்ளும் அறிவு இத்தலையி லுள்ளது. நல்வழிபோக்குகைக்கு அடியான அறிவு உள்ளது அவன்பக்கலிலே. "நைவ கிஞ்சித் பரோக்ஷம்தே". [நாராயண] - ரக்ஷிக்கப்ராப்தனாவனே! ஜ்ஞாநசக்திகள் உண்டானாலும் [ப்ராப்தி யில்லையாகில் செய்வாரில்லையே! உடைமையோ உடையவனோ பேற்றுக்கு அர்த்திப்பார்? [என்றுஎன்று] - ஒருகால்சொல்லி, பின்பு தானேவருகிறுனென்று இருக்கிறேனோ? [காலந்தோறும்] -

கூணந்தோறும் - நிரந்தரமாக. [யான்] - கண்டல்லதுதரிக்கமாட்டாத நான். [இருந்து] - முடிவின்றிக்கே இருந்து. குணதிகவிலியமாகையாலே நசை முடியவொட்டாது; பிரிவு தரிக்கவொட்டாது. [கைதலை பூசலிட்டால்] - தலைமீலே கையைவைத்துக் கூப்பிட்டா லென்னுதல், கையும் தலையும் மாறுதே தொழுதா லென்னுதல். [கோலமேனி] - இப்படி விடாயைப் பிறப்பிக்கும் வடிவு; விடாய்த்தார்க்குக் காட்டவன்றோ வடிவுபடைத்தது. "பக்தாநாம்" அன்றோ? [காண] - காண்கையேயிறே ப்ரயோஜனம்: "ஸதா பச் யந்தி" இறே கருமுனைமாயிலே தேடுவார் சூடவன்றோ தேடுவது; சும்மாட்டைக் கொள்ளவன்றே. வாராய்] - இப்போதும் அவன்வரவாலே பெறுகை முறைபென்கை. வருகிறிலே. [கூவியும் கொள்ளாயே] - 'இசைக்கூ'த்ரஜந்துவின்பக்கவிலே நான் செல்லவோ?' என்று இருந்தாயாகில், என்னை அமைத்துக்கொள்ளலாம்: அதுவும் செய்கிறிலே. ஞாலமுண்டாய் என்று தொடங்கி, காணவருகிறிலே, கூவியும் கொள்ளுகிறிலே, சீலமில்லாச்சிறியனேனும் செவ்வியையோ பெரிதால் என்று அநவயம்.

௩௬.—முதற்பாட்டு. நெடுங்காலம் கூப்பிடச்செய்தேயும், விஷயிகரியாதபடியாக நான் பண்ணின பாபத்தின் மிகுதி இருக்கிறபடி என்? என்கிறார்.

[சீலமில்லா] சீலமாவது நன்மை. அதாவது வருத்தம். வருத்தத்தை சீலமென்னக் கூடவதிறே. இப்போது நன்மையில்லாவிட்டால், மேல் ஒரு நன்மை உண்டாக்கிக் கொள்ளு கைக்கு ஓராசிரயமுமில்லைமீடர் என்கிறார். [சிறியனேனும்] ஆத்மா அணுவாய், ஜ்ஞாநம் விபுவாயிறேயிருப்பது; ஆற்றுமையாலே ஜ்ஞாநப்ரபை அடங்கி, ஆத்மஸத்பாவ மாத்ரமே யாயிற்றுக்காணும். இப்போதும் ஒருநன்மையின்றிக்கே, மேலும் ஒருநன்மை ஆர்ஜஜித் துக் கொள்ளுகைக்கு ஆசிரயமில்லாதபடி சிறியனாயிருந்தேனெயாகிலும். [செய்வியையோ பெரிதால்] பண்ணின பாபத்தைப் பார்த்தவாறே, சித்சித்ச்வரத்தவத்ரயத்தையும் விளாக்குகை கொள்ளும்படி பெருத்திருந்தது. ஸம்ஸாரிகளுடைய குற்றங்களைப் பொறுக்கும் ஈச்வரனுடைய குணங்களிலும், அவன் தந்த பக்திருபாபந்ரஜ்ஞாநத்திலுங் காட்டில் பெரிதாயாயிற்று இருக் கிறது; அந்த ஜ்ஞாநமும் அஞ்சித்தகரமாய், அக்குணங்களும் நடையாடாடிகச்செய்தே யிறே பாபம் அநுவர்த்திக்கிறது. லோகத்தில் பெரியது தத்தவத்ரயமாயிற்று; அதிலும் பெரிதா யிற்று, இவருடைய ஜ்ஞாநம்: இத்தையும் விளாக்குகை கொள்ளும்படிகாணும் பாபத்தின் பெருமை. [செய்வியை] இதுதான் ஈச்வரனைப்போலே ஸங்கல்பித்து யந்ததன்றே, இது அடையச் செய்தற்றதிறே. [ஓ] இதென்ன ஆசிரயம்! அன்றிக்கே, விஷாதஸூசகமாதல் திருநாமப்ரஸங்கத்திலே உணரும்படியானானாகில் இவர்க்குப் பாபமாவதென்? என்னில்: அப்படி ஸத்தாதாரகமான வஸ்துவை இப்போது பதாமனோரதம் அநுபவிக்கப்பெருமையாலே இழக்கைக்கு அடி பாபமேயிறே. *மனமவ துஷ்க்ருதம் கிஞ்சித்* என்றானிறே பிராட்டியும். விரோதிவர்க்கத்தைக் கிழங்கெடுத்து என்னை ரக்ஷிக்கைக்கிடோன சக்தியையுடையராவது, இதுக்கு முன்பெல்லாம் ப்ரதிபக்ஷம் மண்ணுண்ண வளர்ந்து போந்தவர்களாவது, நான்தான் தங்களை அழியமாறியும் ரக்ஷிக்கவேண்டும்படி அவஸநையாயிருப்பது: இப்படியிருக்க, அவர்கள் என்னைக் கடாக்கியாதிருந்தார்கள்: இதுக்குஅடி, அவர்கள் பக்கவிலையாதல் என்பக்க விலையாத லாகவேணுமிறே; அவர்கள் பக்கல் ஒருகண்ணாயிடு சொல்லலாயிருந்ததில்லை; இனி என்னுடைய பாபமேயா மித்தனையிறே. *கிஞ்சித்* நாம்தாம் ஸர்வஜ்ஞைகளல்லோமிறே எல்லாம் அறிகைக்கு; அறியாதிருப்பது ஏதேனுமொன்று உண்டாகவேணுமிறே, கார்ய கல்பயமிறே.

[ஞாலமுண்டாய்] பாபப்ராகர்யத்தை அநுஸந்தித்தால் ப்ராயச்சித்தம்பண்ண இறியு மத்தனையிறே, 'தந்தாமுடைய யத்தத்தாலே பேறு' என்று இருப்பார்; இவர் அவன்கையிலே இதுக்குப்பரிஹாரம்' என்றிறே அறுதியிட்டிருப்பது: "எப்போதும் கைகமுலாரேமியான் நம் மேல் வினைகடிவான்" என்றிறே சொல்லுவது: இதுதான் ஸுதர்சனமாயிருக்குமிறே, *பகவதோ பஸேக்* என்கிறபடியே; ஆகையாலே, அவன்படியை அநுஸந்திக்கிறார் *கஜம்வா லீக்ஷ்ய* இத்யாதி. [ஞாலமுண்டாய்] 'இனிப்பரிஹாரமில்லை' என்னும்படியான ஆபத்துக் களிலே வந்து உதவுமவனன்றோ? பூமியாக ப்ரளயங்கொள்ளிலோ ரக்ஷிக்கையாவது, எல்லார்க்கு

முண்டான ஆபத்து ஒருவனுக்கேயுண்டானால் உதவலாகாதோ? தந்தாமுடைய ஆபத்து அறிந்து கூப்பிடாதார்க்கோ உதவலாவது? ஆபத்தறிந்து கூப்பிடுவார்க்கு உதவோம் என்னும் நிர்ப்பந்தமுண்டோ? ப்ரளயங்கொண்ட பூமி, தன்னைத் தானேயெடுக்க யத்நம்பண்ணு மன்றிறே தந்தாம் கருமங்களுக்குத் தந்தாம் பரிஹரித்துக்கொள்ள ப்ராப்தியுள்ளது; ஸம்பந்தமும் ஆபந்ராகையுமன்றே உனக்கு ரக்ஷிக்கைக்கு வேண்டுவது. நாம் உதவும் ஸ்வபாவானாலும், பேறு இத்தகையாலேயானபின்பு பேற்றுக்கிடான ஜ்ஞாநம் வேணுங் காணும் உதவுமபோது என்ன, [ஞானமூர்த்தி] என்னை நீத்யஸம்ஸாரியாக்கிக்கொள்ளுகைக்கு ஈடான அறிவன்றே என்கையிலுள்ளது. இத்தைக்கழித்து என்னையும் நல்வழிபோக்கும் அறிவுள்ளது உன்கையிலேயன்றோ? “ஆமாநென்றறியேன்நான்”, “ஆமாறறியும்பிரானே”, “நைவ கிஞ்சித் பரோக்ஷம்தே” இத்யாதி - நான் அறிவது ஒன்றுமில்லை. நீ அறியாதது ஒன்றுமில்லை; நான் செய்யவல்லது ஒன்றுமில்லை, நீ செய்யமாட்டாதது ஒன்று மில்லையானால், ஆர்காரியம் ஆர்க்குப் பரம்? ஒருவனுக்குக் கண்தோற்றுதே காலும் நடை தாராதே யிருந்தது; ஒருவனுக்குக் கண்ணும் தோற்றிக் காலும் நடைதருவதுமா யிருந்த தானால், ஆர்க்கு ஆர் வழிகாட்டிக்கொடுப்போவார்? நீதாமறிந்து பரிஹரிக்கைக்கு ஈடான அறிவையே ஸ்வரூபமாகவுடையவனே! ஆபத்துக்கு உதவுமவனுமாய் அறிந்து பரிஹரிக்கைக்கு ஈடான ஜ்ஞாநமும் உண்டானாலும், ப்ராப்தியுள்ள விஷயங்களிலேயன்றே உதவுவது என்ன, [நாராயண] இப்படி ரக்ஷிக்க ப்ராப்தனுனவனே! இதுதான் சரீரத்யா சேஷமென்றிறே இத்தால் செல்லுகிறது. ஆனால், கேவலம் சரீரமோ சரீரியோ பெறுகைக்கு யத்நிப்பது? உடையவனன்றே உடைமைபெறுகைக்கு வ்யாபரிப்பான். [என்றுள்ளது] இவ்விரட்டிப்புக்குக் கருத்து-நாராயணசப்தத்துக்கு உபாயத்வோபயோகியான வாத்ஸல்யாதிகளும் உபேயத்வோப யோகியான சேஷித்வாதிகுணங்களும் அர்த்தமாகையாலே, அவ்விரண்டையும்பற்ற இவ் விரட்டிப்பு. இனி இவர்தாம் ஒருப்ரயோஜநத்துக்காக ஒருகால் சொல்லி, ‘அது கைபுருத்தது, என்று ஆறியிருக்கு மவரல்லரே; நம் உபாயத்தில் வர்த்தமாதம்போலே இதுதான் ப்ரயோஜந மாயிருக்குமே இவர்க்கும். “நமோநாரணுவென்று ஓவாதுரைக்கும் உரை”யிறே இதுதான்.

[காலந்தோறும்] ஒருகாலத்திலே இத்தையுஞ்சொல்லி, வேறொருகாலத்திலே ‘வேறொரு வஸ்து உபாஸ்யம்’ என்று அதிலே கால்வாங்குகிறேனோ? [யான்இருந்து] படுவதெல்லாம் பட்டும் நூறேபிராயமாக இருக்கவேணுமோ? குணதிகவிஷயத்தைப் பிரிந்தால் முடிய வொட்டாது, இன்னமும் காணலாமோ? என்னும் நகை. [கைதலைபூசலிட்டால்] தலையிலே கைவைத்தால் மெய்காட்ட வேண்டாவோ? தலையில் கைவைத்துக் கூப்பிட்டால் என்னுதல், கையும் தலையுமான பூசல் மாறாதே ஒருபடியே இருந்தாலும் என்னுதல். [கோலமேணி] ஆசைப்பட்டார்க்கு அன்றாடில் அவ்வடிவு ஆர்க்கு? பக்தநாமன்றோ? சேர்ந்து குளிர்த்த தண்ணீரை விடாயர்க்கு எட்டாமல் வைப்பாரைப்போலே, வேட்டார்க்கு உதவாத தண்ணீரா வதே? மரதகமணித்தடமிறே. [காண] கருமுகைமாதேடுவார், சூடவனறிக்கே சும்மாட்டைக் கொள்ளத் தேடுவார்களோ? கிட்டினாலும் ஸதாபச்சயத்தியிறே; காரார்திருமேனி காணுமளவு மிறே இங்கும், அழைப்பன் திருவேங்கடத்தானைக்காண இத்தனையிறே; *தன்யா: பச்சயந்தி மே நாதம்* நாடாகக் கொள்ளை கொள்ளாநின்றதுமேர் என்சரக்கை யென்றான்றே. [வாராய்] அவ்வடிவைக்காணும்போது என்றும் அத்தகையாலே வரப்பெற இருக்கைபோலேகாணும் முறை. காணவென்று ப்ராப்யம் சொல்லிற்று. வாராயென்று ப்ராபகம் சொல்லுகிறது. வருகிறிலை; வாராயென்றால், வளைக்கவொண்ணாதிறே. நீ முறைசெய்யப் பார்த்திலையே யாகிலும் என் க்லேசம் திருமத்தனையே எனக்கு வேண்டுவது. [கூவியும்கொள்ளாயே] முறை கேட அழைத்தாகிலும் கொள்ளுகிறிலை. காலந்தோறும் யான்இருந்து கைதலைபூசலிட்டால் கோலமேணி காணவருகிறிலை, கூவியும் கொள்ளுகிறிலை, அதுக்குஅடி, சிலமில்லாச் சிறிய னேனும் செய்வினையோபெரிதால். நாராயணனென்கையாலே ப்ராப்யம் சொல்லிற்று, சிறியனென்கையாலே ப்ரத்யகாத்மஸ்வரூபம் சொல்லிற்று; வாராயென்கையாலே உபாயம் சொல்லிற்று; காணவென்கையாலே பலம் சொல்லிற்று; செய்வினையோ பெரிதென்கையாலே விரோதிசொல்லிற்று; ஆக, அர்த்தபஞ்சகமும் இதிலே சொல்லிற்று.

கொள்ளமானா இன்பவெள்ளம் கோதிலதந்திடும்* என்
வள்ளலேயோ! வையங்கொண்டவாமனோவோ! என்றென்று*
நள்ளிராவும்நன்பகலும் நாளிருந்தோலமிட்டால்*
கள்ளமாயா! உன்னை என்கண்காணவந்தியாயே. (2)

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், எம்பெருமான் தந்திறத்தில் பண்ணின உபகாரங்களைச் சொல்லி 'இப்படி உபகாரகனான நீ நான் அவஸ்தைதான் உன்னைக் காணவேண்டுமென்று கூப்பிட்டவிடத்திலும் வருகிறீ' என்று இன்னுதாரோர். [கொள்ளமானா என்று தொடங்கி] - உன்பகல் மேன்மேலெனத்ருஷ்ணையப் பிறப்பிப்பதுமாய்ப் புறம்பெங்கும் வைத்ருஷ்ணயத்தைப் பிறப்பிப்பதுமாய் என்றும் அநுபவியாதின்னாலும் குறையாத நிரத்யாநந்தத்தை எனக்குத் தந்து இதுதானே உனக்குப்பேறு மிருக்குமவனே! ஆசிரிதர்க்கு உபகரிக்கக்கூட உன்னுடைய ஐச்வரமானபடியைத் தவிர்ந்து அர்த்தி யானவனே! உன்னுடைய ஸம்ச்சேஷத்தாலே போக்கக்கூட நல்லகாலமெல்லாம் வ்யஸநத்தாலே நான் இருந்து கூப்பிட்டால். [நள்ளிராவும் நன்பகலும்] - உன்னை விச்சேஷித்த குத்யமான காலம் என்றுமாம். நள்ளிரவு என்றிதது மத்யராத்ரம். [கள்ளமாயா] என்கண்களுக்குத் தோற்றாதிருக் கிறவனே! [உன்னை என்காண வந்தியாயே] - என்கண்கள்காண வந்து உன்னை எனக்குத் தந்தருளு கிறீலை; கண்காணவந்து ஈயவேண்டுமென்றும் சொல்லுவர்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், அவன் முன்பே உபகரித்தபடியைச் சொல்லி 'இப்படி உன்கவட்டை அறிவித்து வைத்து நான் கூப்பிட ஏழ வாங்குகிறீனெனக்குப் போருமோ?' என்கிறார். [கொள்ளமானா இன்பவெள்ளம்] - கொள்ளமானாத ஆநந்தஸமுத்தத்தை; அநுபவிக்க அநுபவிக்கக் குறையாதே மிருக்கை. "விவினின்யம்மிக எல்லை நிகழ்ந்தனன்" என்றதிதே - அதாகிறது; ஆநந்தத்துக்குக் கோதாகிறது - அநுப வித்தால் அமையும் என்று இருத்தல், புறம்பே ஒன்றை அபேக்ஷித்தல் செய்கை. அது இன்றிக்கே ஒழிகை யாவது - மேன்மேலென அபேக்ஷை வர்த்திக்கையும், இதரவிஷயவைராக்யஜநகமாய்கையும். [கோதில] - வ்யதிரேகத்தில் மோஹிப்பிக்கை. [என்வள்ளலேயோ] - நிர்ஹேதுகமாக உபகரித்துவைத்துக் கூப்பிடப் பேசாதிருக்கிற தென்? உன்பேறுக உபகரித்து இப்போது என்பேறுகக் கூப்பிடப்பண்ணுகிறதென்? இப்படி கூப்பிடப்பண்ணுகின்றதால் "விற்றிருந்தேழலை"கிற படியை அநுபவிப்பித்ததென்? [வையங்கொண்ட வாமனோ] - வையங்கொண்டபின்பும் வர்மனவேஷமேயாய்த்து இவருக்குப் பட்டிருப்பது. உன்னை இந்திரன் இரக்க, அர்த்தியாய் உபகரிக்குமவனல்லையோ? எனக்கு நீ இரந்து தந்து இன்று நான் இரக்க இருக்கிறதென்? [என்று என்று] - இந்த்ரனைப்போலே ஒருப்ரயோஜனாந்தரத்தைக் கொண்டு போகிற ரல்லரே. அவ்வடியும் நீர்மையுமிதே இவர்க்குப் பேறு. [நள் இராவும் நன்பகலும்] - ஸம்ச்சேஷத்தாலே போக்கக்கூடவ காலமெல்லாம் வ்யஸநத்தோடே போக விடுவதே! 'நன்பகல்' என்று விபரிதலக்ஷணையாய், குத்யமான பகலென்றுமாம். 'நள், என்று செறிவாய்ச் செறிந்த இருளென்னுதல், 'நள்' என்று நடுவாய் மத்யராத்ர மென்னுதல், நள் என்று ராத்ரியில் த்வரியாய் மத்யராத்ர மென்னுதல். [நான் இருந்து ஓலமிட்டால்] - கூப்பிடவும் பலமில்லாத நான் இருந்து கூப்பிட்டால். [கள்ளமாயா] - கண்ணுக்கு அவிஷயமாய் மறக்க வொண்ணாதபடி, நெஞ்சிலே ப்ரகாசியாநிற்கும் ஆச்சர்யபூதனே! [உன்னை] - கண்டல்லது தரிக்கவொண்ணாத உன்னை. [என்கண்காண வந்தியாயே] - விடாய்த்த என் கண்ணுலே காண வந்து உபகரிக்கவேணும்; 'சுகிறிலை' என்ற போது 'செய்வினையோ பெரிதால்' என்று அர்வயம்.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. பண்டுபண்ணின உபகாரங்களைச்சொல்லி, அப்படியுப கரித்து உன்கவட்டையறிவித்து, இப்போது நான் கூப்பிட முகங்காட்டாதே ஏழவாங்கி மிருக்கை போருமோ? என்கிறார்.

[கொள்ளமானா இன்பவெள்ளம்] - அநுபவிக்க அநுபவிக்கக் குறையாதவாதபடியான ஆநந்தஸாகரம். "விவினின்யம்மிகவெல்லையிகழ்ந்தனன்" என்றதைச்சொல்லுகிறார். [கோதில தந்திடும்] ஆநந்தத்துக்குக் கோதாகிறது - அநுபவித்தால் அமையும் என்றிருத்தல், விஷயங்

தாத்திலே அபேசைஷையப் பிறப்பித்தல்செய்கை: இது அங்ஙனன்றிக்கே, அநுபவிக்க அநுபவிக்கத் தன் பக்கலிலே அபேசைஷையப் பிறப்பித்து, இதரவிஷயவைராக்யத்தையும் பிறப்பித்ததான ஆநந்தத்தை; ஆக, கோதிலவாய்க் கொள்ளக்கொள்ள மாளாதபடியான ஆநந்த வெள்ளத்தைத் தந்த. [என்வள்ளலேயோ] தருகிறபோது உன்பேராக உபாரித்து, இப்போது என்னது பேரூக்கி, நான் கூப்பிட இருக்கிறாயே? தன்பேராக உபகரிக்கையிறே வள்ளல் தனமாகிறது. *ஆநந்தமய:* *ஆநந்தோ ப்ரஹ்ம* என்ற தன்னை உபகரித்தபடியிறே. இப்படி இப்போது கூப்பிடப்பண்ண மனைத்திருந்தால், “வீற்றிருந்தேழல்”கிலே அப்படி என்னை அநுபவிப்பிக்கவேணுமோ? சிறியதுக்கு இலியது இட்டுக் கெடுத்தான்காணாம். ‘சிறியன்’ என்றாரே. [வையங்கொண்ட வாமனாவோ] இரத்தார்க்குக் கொடுக்கைக்காக நீ இரக்குமவ என்னோ? ‘தீரையோக்யத்தையுமிந்தேன்’ என்று காலிலே விழுந்த இந்த்ரனைக் கண்ண நீரை மாற்றுகைக்காக, சரிய:பதியான தன்னை இரப்பானாகுகிறானிறே; நீ இரந்துதருகை யொழிய நான் இரந்து கூப்பிட இருப்பதே இப்போது! [என்றுஎன்று] இந்த்ரனைப்போலே ராஜ்யம்பெற்றுப் போகிறாரன்று, மஹாபலையைப்போலே ஒளதார்யங்கொண்டாடிப் போகிறாரன்று, எப்போதும் இத்தையேசொல்லி. வையங்கொண்டபின்பும் வாமனவேஷமாயிற்று இவர்திருவுள்ளத்தில் ஊற்றிருந்தது. [நள்ளிராவும் நன்பகலும்] நள்ளென்று நடுவாதல், செறிவாதல்; ராத்ரியில் அல்லாத பதார்த்தங்களினுடைய ஒலி மாறினால் வருவதோரொலி யுண்டு, அதினுடைய அநுகாரமாதல். எல்லாவற்றாலும் மத்யராத்ர மென்றபடி. *யஷஷ* ஸ*ப்தேஷ* என்று நீ உணர்ந்து கோக்குங்காலத்திலே, நான் உணர்ந்து கூப்பிடும்படி பண்ணுவதே! [நன்பகல்] “தீர்ப்பாரையாமினி”யோடு “வீற்றிருந்தேழல்”கோடு வாசியற பகவத் ஸ்பர்சம் மாறாதேபோருகையாலே நன்பக லென்கிறார். புறம்பு ஒரு விஷயத்தை அநுபவித்தால், காணாதபோது மறந்து வேறென்றிலேயும் நெஞ்சை வைக்கலாம்படி யிருக்கு மிறே. அன்றிக்கே, நன்பகலென்று செவ்வாய்க்கிழமையை ‘மங்கனவாரம்’ என்னுமாபோலே அவனைக்காணப் பெருமையாலே சூர்யமான காலமென்னவுமாம். [நான்இருந்து] கூப்பிடு கைக்கு கடிமனல்லாதபடி தூர்ப்பலனான நான் இருந்து. [நான்இருந்து] வீவிலின்பரிகவெக்லை மிகழ்ந்த நான் இருந்து. [ஒலமிட்டால்] கூப்பிட்டால். [கன்னமாயா] கண்ணுக்கு அவிஷய மாக்கி, நெஞ்சில் மறக்கவொண்ணாதபடி. பண்ணுகிற ஆச்சர்யபூதனே! [உன்னை] கண்டல்லது தரிக்கவொண்ணாதபடி வலைகடினயத்தையுடைய உன்னை; கோலமேனியிறே. [என்கண்காண] விரும்பும் என்கண்கள் காணும்படி. [வந்தியாயே] நடையழகுகண்டு வாழும்படி முன்னே நடந்துவந்து தரவேணும். வந்துதோற்றும்போதுதான் *நஜீவேயம்* *ஹீரேஷா ஹி* என்னும் படியிருக்கையாலே, ‘இவன்பக்கல் ஒருகுறையில்லையாகாதே’ என்று தோற்றும்படியாயிற்று வருவது. உன்னை நீயே கொண்டுவந்து சயவேணும். சகை-கொடுக்கை தந்தோமே-அல்லாதார் இப்படிக் கூப்பிடாதிருக்க, உம்மை நம்மையேசொல்லிக் கூப்பிடப்பண்ணினோமே யென்ன! அத்தால் போராது. [கண்காணவந்தியாய்] மாகஸாநுபவத்தாலேபோராது; கண்ணுக்கு இலக்காம்படி வரவேணும். சகிதிலியென்னவுமாம்; “செய்வீனியோ பெரிதால்” என்றத் தோடே அவ்வயம் அப்போது. அன்றிக்கே, சயவேணு மென்னவுமாம்.

சுவிலாததீவினைகள் எத்தனைசெய்தனன்கொல்?*

தாவிலையங்கொண்டஎந்தாய்! தாமோதரா!என்றென்று*

கூவிக்கூவிநெஞ்சருகிக் கண்பவரிசோரநின்றுல்*

பாவிநீயென்றென்றுசொல்லாய் பாவிவேன்காணவந்தே.

(3)

ஒ.—மூன்றும்பாட்டில், எனக்கு உன்னைக் காட்டாதொழிந்தால் ‘நீ’ என்னைக்காண்கைக்கு பாக்யம்பண்ணிற்றிலே என்று நான் நிராசனும்படி ஒன்றும்சொல்லுகிறிலே யென்று இன்னுதாவினார். [சவு என்று தொடங்கி] - அநுபவவிநாச்யமல்லாததான எத்தனையாய்க்களைப் பண்ணினோ? [தாவி என்று தொடங்கி] - நல்லார் தியாரென்று பாராதே அவர்களுடைய அபேசகிதங்களை அநாயாஸேந

செய்து அச்செயலாலே என்னை அடிமைகொண்டவனே! ஆச்சரிதர்க்கு அத்யந்தபய்யானவனே! என்று கூப்பிட்டு அந்த தாருணத்வநியாலே அந்த:கரணம் நீராய்க் கண்ணநீர் பாயாதின்றால்.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், உன்னைக்காட்டாதொழிந்தால் 'நீ என்னைக்காண்கைக்குப் பாக்யம் பண்ணிற்றிலை' என்றாகிலும் என்கண்முகப்பேவந்து ஒன்றுசொல்லுகிறிலை' என்கிறார். [சுவிலாத தீவினைகள்] - 'பெரிதால்' என்று பெரிதான அளவுமன்றிக்கே அநுபவ விநாச்யமல்லாத பாபத்தையோ பண்ணிற்று? "நாபுத்தம் ஸ்ரீயதே கர்ம" என்கிறதாவும் விபரீதபலமாயிற்று. புத்தமாக புத்தமாக வர்த்தியாபின்றதி! [எத்தனை செய்தனன்கொல்] - செய்வின் என்று ஒன்று அன்றிக்கே அநேகம்; எத்தனை பாபங்களைப் பண்ணினேன்? [தாவி இத்யாதி] - அரியசெயல்களைச் செய்து அச்செயலாலே என்னை அந்நயார்ஹ னாக்கினவனே! [தாமோதரா] - ஓரிடைச்சிக்குக் கட்டவும் அடிக்கவுமாம்படி பய்யானவனே! [என்று என்று கூவிக் கூவி] - இவ்வபதாநங்களைச் சொல்லி இடைவிடாதே கூப்பிட்டு. [நெஞ்சு உருகி] - நான் கூப்பிடுகிற தாருணத்வநியாலே அந்த:கரணமும் த்ரவத்ரவ்யமாய். [கண்பனிசோர நின்றால்] - உருகினதுக்குக் கண்வழியே போக்குவிடாநின்றால். [பாவி நீ என்று ஒன்று சொல்லாய்] - இரண்டு அவதாரத்துக்கும் புறம்பாம்படியான பாபத்தைப் பண்ணினாய் நீ என்று நான் நிராசனாய்த் தரிக்கும்படி ஒரு வார்த்தை சொல்லாய். [ஒன்றுசொல்லாய்] - 'பாக்யவானே!' என்னவும் அமையும், இச்சப்தத்தில் அர்த்தங்கொண்டு கார்யமில்லை. இப்பாக்யம் கேட்குமதுவே அமையும். இன்னமும் எனக்கு வேண்டுவது ஒன்று உண்டு. [பாவியேன் காணவந்தே] - கண்ணலே காணலாம்படி என்முன்னே வந்து சொல்லவேணும்; சொல்லுகிறிலை பென்றுமாம். சுவிலாத தீவினைகள் எத்தனை செய்தனன்கொல் என்று அந்வயம்.

சுரு.—மூன்றும்பாட்டு. எனக்கு உன்னைக் காட்டாதொழிந்தால், 'நீ என்னைக் காண்கைக்கு பாக்யம்பண்ணிற்றிலை' என்றாகிலும் என்கண்முகப்பே வந்து ஒன்று சொல்லுகிறிலை என்கிறார்.

[சுவிலாத தீவினைகள்] நான்தான் பெரியபாபத்தைப் பண்ணுகிறேன்; அநுபவித்தாலும் மானாதபடியான பாபத்தைப் பண்ணவேணுமோ? *நாபுத்தம் ஸ்ரீயதே கர்ம* என்கிற வசநமும் என்னளவிலே பொய்யோ? புஜித்தாலும் குறையாதிருக்கவேணுமோ? புஜித்ததோ வென்னில்: எல்லாம் புஜித்தாரிநே, அரைக்ஷணம் முகம்மாற வைத்த போதே. [தீவினைகள் எத்தனை செய்தனன்கொல்] "செய்வின்" என்று ஒன்றாயிருந்ததோ? எத்தனைகோடி பாபத்தைப் பண்ணினேனோ? [தாவிஇத்யாதி] அரியசெயல்களை வருத்தமறச் செய்யவல்லவனன்றோ? அது செய்யுமிடத்தில் வரையாதே எல்லாரையும் ரக்ஷிக்குமவனன்றோ? அவன் இவற்றை ரக்ஷிக்க அடியிட்டான், அச்செயலிலே இவரும் அந்நயார்ஹராய் எந்தாய்! என்கிறார். [தாமோதரா] 'நீ எங்களுக்குப் பிள்ளையாய் வந்து பிறக்கவேணும்' என்று சிலர் இரக்க, அவர்களுக்குக் கட்டவும் அடிக்கவுமாம்படி உன்னை விதேயமாக் கினவனன்றோ. உன்வயிறு வாழாமலன்றோ இப்படி களவுகண்டு கட்டுண்டு அடியுண்டது [என்று என்று] இத்தை ஒருகால் சொல்லி, பின்பு வேறொன்றைச் சொல்லுமவரன்றே. [கூவிக்கூவி] இவ்வபதாநங்களைச் சொல்லிக்கூப்பப்பட்டுக் கூப்பிட்டு. [நெஞ்சு உருகி] முந்துறக்கவுகிறஇது பிற்படக்கவுமதுக்கு வர்த்தகமாம்படி கூவுற தம்மிடற்றோசை செவிவழியே புக்கு, நெஞ்சானது த்ரவத்ரவ்யமாய் உருகுமாயிற்று. [கண்பனி சோரநின்றால்] உருகின நெஞ்சுக்குப் போக்குக்கண்டு விடுமாபோலே கண்ணநீர் ப்ரவஹிக்கும்படி நின்றால். [பாவிஇத்யாதி] நான் நிராசனாய் தரிக்கும்படியாக; 'இத்த்ரனுக்கு உதவினோம், யசோதாதிகளுக்கு உதவினோமென்றத்தை கினைத்து நசைபண்ணுகிறதென்? 'அவன் ஸத்த்வநிஷ்டன், அவன் தாய், நீ பாவி' என்று ஒருவார்த்தை சொன்னாலாகாதோ? தேவாஸுரவிபாகத்தைப் பண்ணினவாநே அவனையும் 'ஸத்த்வநிஷ்டன்' என்னலாமிநே. [ஒன்றுசொல்லாய்] 'நீ பாக்யவான்' என்னவுமாம், (பாவிஎன்னவுமாம்) அதிலர்த்தங்கொண்டு கார்யமில்லை; உன்மிடற்றோசை கேட்குமித்தனியே எனக்கு வேண்டுவது. நிர்ப்பந்தமுள்ள தொன்று உண்டு சொல்லுமிடத்தில். [பாவியேன் காணவந்து] என் கண்ணுக்கு இலக்காம்படி

வந்துசொல்லவேணும். நெஞ்சிலே மறைந்திருந்து சொல்லிலுமாழிதே, அத்தால் போராது. [பாவிதேன்] நாடடைய உண்டு உடுத்துத் திரியாதிருக்க, இப்படிக்கேனாவியில் ஜீவியாதபடியான பாபத்தைப் பண்ணினான். [காணவந்து] இவருடைய சப்தாதிவிஷய ப்ராவண்யம் இருக்கிறபடி; 'சொல்லாய்' என்பது, 'காண' என்பதாகிறார். சொல்லாயென்றது சொல்லவேணுமென்னவாமாம்; சொல்லுகிறதில், "நவிலாத திவினைகளைத்தனை செய்தனன் கொல்" என்று அவ்வயிக்கவாமாம்.

காணவந்துஎன்கண்முகப்பே தாமரைக்கண்பிறழ*

ஆணிசெம்பொன்மேல்பெந்தாய்! நின்றருளாயென்றென்று*

நாணமில்லாச்சிறுதகையேன் நாவிற்கலற்றுவதென்?*

பேணிவாஜோர்காணமாட்டாப் பிடுடையப்பனையே.

(4)

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், ப்ரஹ்மாதிகளும் கூட ஆசைப்பட்டுக் காணமாட்டாதபடியான பெருமையையுடைய ஸர்வேச்வரனை அதிகுஷ்ணான நான் காணவேணுமென்று கூப்பிடாதின்றேன்; என்ன நிர்லஜ்ஜனே? என்கிறார். [காண என்று தொடங்கி] - நான் காணும்படியாக என் கண்ணெதிரே வந்து [தாமரை என்றுதொடங்கி] - தாமரைப்பூப்போலேயிருக்கிற திருக்கண்கள் மிளிர ஒட்டற்ற செம்பொன் போலேயிருக்கிற அழகிய திருவடிவைக் காட்டி என்னை அடிமைகொண்டவனே! [நின்றருளாய் என்றென்று] - நிர்லஜ்ஜனம் அதிகுஷ்ணான நான் இவ்வுலகத்திலேயிருந்து கதறினால் என்ன ப்ரயோஜனமுண்டு? பிறழ - விளங்க என்றும் சொல்லுவர்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், ப்ரஹ்மாதிகளும் காணமாட்டாத ஸர்வேச்வரனை அதிகுஷ்ணான நான் காண ஆசைப்படுகிறது நிர்லஜ்ஜனமே என்கிறார். [காணவந்து என் கண்முகப்பே] - மாநஸாநுபவ மாத்ரமன்றிக்கே கண்ணெதிரே காணும்படிவந்து: ப்ரதமபரிஸ்பந்தமே தொடங்கிக் காணும்படி வரவேணும் என்றுமாம். [தாமரைக்கண் பிறழ] - தாமரைபோன்ற திருக்கண்கள் கடல்கிளர்ந்தாப் போலே மிளிர, பிறழ - விளங்க என்றும். [ஆணி செம்பொன் மேனி எந்தாய்] - ஒட்டற்ற செம்பொன் போலேயிருக்கிற வடிவைக் காட்டி என்னை அநய்யாஹுணக்கினவனே! [நின்று அருளாய் என்று என்று] - ஒருகால் சொன்னால் வாராவிட்டால் விடவல்லவல்லவோ. [நாணமில்லாச் சிறுதகையேன்] - நிர்லஜ்ஜனம் அதிகுஷ்ணான. என் பூர்வவருத்தத்தைப் பாராதே சொல்லுகிறது, லஜ்ஜாகுர்வனாய்; பெரியவர்கள் சொல்லும் வார்த்தை சொல்லுகிறது அதிகுஷ்ணனாய். [நான் இங்கு அலற்றுவது என்] - அவனுக்குப் புராவொண்ணுதபடி குத்தித்தமான நிலத்திலே யிருந்து கூப்பிடுகிற இதுக்கு என்ன ப்ரயோஜனமுண்டு? [பேணி இப்பாதி] - ப்ரஹ்மாதிகள் ஆசைப்பட்டுக் காணமாட்டாதபடியான பிடு உண்டு - பெருமை; அத்தையுடைய ஸர்வேச்வரனை ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் குத்தித்தமான நிலத்திலே யிருந்து அவர்களுக்கும் நிலமல்லாத விஷயத்தைக் கூப்பிட்டு என்ன ப்ரயோஜனமுண்டு?

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. தாம் காணும்படியாக வரவேணுமென்கிறார்: அஸ்ப்ருஷ்டஸம் ஸாரகந்தரான நித்யஸூரிகள் அநுபவிக்கும் வடிவை, ப்ரஹ்மேந்த்ராதிகளும் காண மாட்டாதத்தை 'நான் காணவேணும்' என்று ஆசைப்படுகிற இத்தால் என்ன ப்ரயோஜனமுண்டு? இதுக்கு அடி என்னுடைய லஜ்ஜாகுர்வனையும் அளவில்லாமையுமிதே என்கிறார்.

[காணவந்து] மாநஸாநுபவமாத்ரமன்றிக்கே, கண்ணிலே காணும்படிக்கு ஈடாக வந்து என்னுதல்; ப்ரதமபரிஸ்பந்தமே தொடங்கி நான் கண்டு அநுபவிக்கும் படிக்கு ஈடாக வந்து என்னுதல். 'ஆணிசெம்பொன்மேனியெந்தாய்' என்கண்முகப்பே நின்றருளாய்' என்பாராயிற்று. "மற்றொப்பாரையில்லா வாணிப்பொன்னே" என்கிற இவ்வாணியைவிட்டுப் பார்த்தவாதே, 'கட்டுரைத்தகன்பொன் னுன்றிருமேனியொளி யொவ்வாது' என்றதுவும் மழுங்கிக் காட்டிற்று. நாவாதிரு உரைகல்லிலே யுரைத்து, நெஞ்சாதிரு மெழுகிலே யிட்டுப் பார்த்தால்

அது தன்னுண்ணுமே. [செம்பொன்மேனியெந்தாய்] “பொன்னாய்” என்கிற தன்னைக் காட்டிக்காணும் இவரை எழுதிக்கொண்டது. எப்போதும் ஏகரூபமாயிருக்கும் அவன் வடிவிலே ஆழ்வரைக்கண்டால் பிறக்கும் விகாரம் சொல்லுகிறது; இவர்தாம் கண்ணுணியாக யிறே காண்பது. [தாமரைக்கண்பிறழ்] கடல்கலங்கிறற்போலே, இவரைக் கண்ட காட்சியிலே திருக்கண்கள் மினிரவென்னுதல்; அன்றிக்கே, விளங்கவென்னுதல். மாற்றற்ற பொன்போலேயிருக்கும் திருமேனியிலழகக் காட்டி என்னை அந்நயர்ஹமாக்கினவனே! [கின்றருளாய்] என் கண்வட்டத்திலே நிற்கவேணும். [என்றென்று] அவன் கண்வட்டத்திலே வந்தால், இவன் போவதுக்கு முன்பே ப்ரயோஜனத்துக்கு மடியேற்போமன்று. *தேஹி மே ததாமி தே* என்னுமவர்களிறே ஒருகால் சொல்லுவார். [நாணமீல்லா] ஆர்சொல்லும் வார்த்தை ஆர் சொல்லுகிறார்? என்னுடைய பூர்வ வ்ருத்தத்தை ஸ்மரிக்கமாட்டாத லஜ்ஜா குடியுணைநான். [சிறுதகையேன்] அதிகூத்ரணு நான். தகை அளவு; சிறு தகை அளவிலே யென்றபடி. [நான் இங்கு அலற்றுவதென்] அவனுக்கு அடியிடவொண்ணாத நிலத்திலே யிருத்து கூப்பிடுகிறஇதுக்கு என்ன ப்ரயோஜனமுண்டு? [பேணி இத்யாதி] பூமியில் காலிடா தவர்களாலேதான் காணப்போமோ? *ததுபர்யபி பாதராயணஸ் ஸம்பவாத்* என்று ப்ரஹ்மாதிகளும் உபாஸிப்பார்களென்று சொல்லாநின்றதிறே. பேணுகை - ஆசைப்படுகை. அத்தாலே உபாஸகத்தைச் சொல்லுகிறது. பேணி வானோர் காணமாட்டாப் பிடு உண்டு - பெருமை; அத்தையுடைய ஸர்வேச்வரனை நாணமீல்லாச் சிறுதகையேன் நான் இங்கு அலற்றுவதென்? ப்ரஹ்மாதிகளும் நிதஸவிரிகளுடையகோடியிலே யாம்படியாகவிறே இவர் தம்மைச்சிறுக நினைத்திருக்குப்படி.

அப்பனே! அடலாழியானே! ஆழ்கடலைக்கடைந்த

துப்பனே* உன்தோள்கள்நான்கும் கண்டிடக்கூடுங்கோலென்று*

எப்பொழுதும் கண்ணநீர்கொண்டு ஆவிதுவர்த்துதுவர்த்து*

இப்பொழுதேவந்திடாயென்று ஏழையேன்றோக்குவனே. (5)

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் காணமுடியாதிருக்கிற உன் அழகைக் காண வேனுமென்று ஆசைப்பட்டு தரிக்கமாட்டாமையாலே ‘இப்பொழுதே வந்திடாய்’ என்று அபேக்ஷித்து, வரும்போது தப்பாமே காணவேனுமென்று பார்த்திருப்பன். என்னுடைய சாபலம் இருந்தபடி யென்? என்கிறார். [அப்பனே என்று தொடங்கி] - உபகாரகனே! ப்ரதிகூல நிரணநஸ்வபாவமான திருவாழியை யுடையவனே! ஆக்ரிதருடைய அபேக்ஷிதங்கள் செய்துகொடுக்கைக்கு சடான ஸாமர்த்த்யத்தையுடைய வனே! அழகை தோளும் கையும் திருவாழியும் காணக்கூடுமேயோ? என்று. [எப்பொழுதும் என்று தொடங்கி] - உன் அழகை நினைத்து எப்போதும் கண்ணநீர் பாயாநின்றிகொண்டு ப்ராணன் அற உலர்ந்து.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், இப்படி துர்லபமான விஷயத்தைக் காண ஆசைப்பட்டு தரிக்க மாட்டாமையாலே காண்கையிலே தவறிக்கிறது என்னுடைய சாபலாதிசயமிறே என்கிறார். [அப்பனே] - நீ முகம்காட்டாதவளனிலும் உன்னையே சொல்லிக் கூப்பிடும்படி புகுர நிறுத்தின மஹோபகாரகனே! [அடல் ஆழியானே] - ப்ரதிகூலநிரணநஸ்வபாவார்ணவமாய் தர்சநீயமான திருவாழியையுடையவனே! [ஆழ்கடல் இத்யாதி] - உன்னை உகவாதே ப்ரயோஜனத்தைக் கணிசித்தார்க்கு அகாதமான கடலைக் கடைந்து அபேக்ஷிதங்களைச் செய்யும் ஸாமர்த்த்யத்தையுடையவனே! [உன்தோள்கள் இத்யாதி] - கடல் கடைகிறபோது வ்யாபரித்த தோள்களை யாயிற்று இவர்கள் ஆசைப்படுகிறது; உன்தோள்கள் நாலையும் கண்டுவிடக்கூடுமோ? என்று. [எப்பொழுதும் இத்யாதி] - ஸர்வகாலமும் கண்ணும் கண்ணீருமாய்க் கொண்டு; கிடைக்கைக்கு ஸம்பாவனையுள்ள விஷயத்திற்போலே க்லேசப்படுகை. [ஆவி துவர்ந்து துவர்ந்து] - ப்ராணனுடைய பசையற உலர்ந்து. [இப்பொழுதே வந்திடாய் என்று] - ஆர்த்தியே செப்போடாக இனி ஒரு க்ஷணமும் தாழாதே இப்போதே வரவேணு மென்று ஆசைப்படாநின்றேன். [ஏழையேன் நோக்குவனே] - வர ஸம்பாவனை யின்றிக்கே யிருக்கச் சாபலாதிசயத்தாலே வரும்போது காண வேனுமென்று அத் திக்கைப் பாராநின்றேன்.

௩௫.—அஞ்சாம்பாட்டு. ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் காணமுடியாதிருக்கிற உன்னுடைய வடிவத்தைக் காணவேணும் என்று ஆசைப்படா நின்றேன். என் சரபலம் இருந்தபடியென்? என்கிறார்.

[அப்பனே] நீ முகங்காட்டாதபோதும் நான் உன்னைச் சொல்லிக் கூப்பிடும்படி எனக்கு இவ்வளவான மஹோபகாரத்தைப் பண்ணினவனே! [அடல்இத்யாதி] அடல் மிடுக்கு. எப்போதுமொக்க யுத்தோந்முகமாய், விரோதிரஸநசீலமாய்; என் ப்ரதிபந்தகத்தைப் போக்குகைக்குப் பரிகரமான திருவாழியை யுடையவனே! [ஆழ்கடல் இத்யாதி] 'உன்னை உகவாதே ப்ரயோஜகாரந்தாமே அமையும்' என்னுமவர்களுக்கும், *அப்ரமேயோ மஹோததி:* என்று ஒருவரால் அளவிட வொண்ணாதபடியான கடலைக் கடைந்து கொடுத்தலாமர்த்தயத்தை யுடையவனே! [உன் இத்யாதி] அவர்களைப்போலே உப்புச்சாறுகொண்டு போமவரல்லரே இவர். அக்கடலைக் கடைவிறபோது வ்யாபரித்த தோள்களைக் காணக்காணும் இவர் ஆசைப் படுகிறது. மதுரக்கொழுஞ்சாறுகொண்ட கந்தரத்தோளிரே. உன் தோள்கள் நாலையும் கண்டேனாய்விடக் கூடுமோ? என்று, [எப்பொழுதும்] கிடைக்கைக்கு ஸம்பாவகையுள்ள நிலம் போலே 'கண்ணாரீ' பாயாநீற்பராயிற்று. [ஆவீ] என்ப்ரணானது. [துவர்த்து துவர்த்து] பசையறஉலர்ந்து; இங்ஙனேஉலர்ந்து முடிந்துபோகவும்பெறுதே, குணதிகவிஷயமாகையாலே 'காணலாம்' என்னும் நசை முடியவும் ஒட்டாமையாலே, தரிப்பது திரிய உலருவதான நிலை உருவச்செல்லுமாயிற்று; 'சென்றற்றது, சென்றற்றது' என்னும்நிலை உருவச்செல்லுமாயிற்று. [இப்பொழுதே வந்திடாயென்று] தம் ஆர்த்தியே செப்பேடாக அரைக்ஷணம் தாமாதே வரவேணுமென்று. [நோக்குவனே] வர ஸம்பாவகையுள்ள திக்கைப் பாராநிற்பன். வருகைக்கு அவன்பக்கலிலும் ஏதேனும் நினைவு உண்டாயோ இவர் இப்படி செய்கிறதென்னில், [ஏழையேன்] அதொன்றில்லை! என்சரபலமேயிரே உள்ளது. ஆழ்வான் பணித்த வரதராஜ ஸ்தவத்திலே ஒரு ச்லோகத்தைக்கேட்டு எம்பெருமானார் 'இப்பாகரங்கேட்டால் பெருமாள் இரங்காமையிலலை; ஆழ்வான்! உன்முகத்தைக் காட்டிக் காணாய்' என்று பார்த்தருளினார்.

நோக்கிநோக்கிஉன்னைக்காண்பான் யானெனதாவிபுள்ளே*

நாக்தநீள்வன்ஞானமில்லை நான்தோறும்என்னுடைய*

ஆக்கையுள்ளும்ஆவியுள்ளும் அல்லபுறத்தினுள்ளும்*

நீக்கமின்றிஎங்கும்நின்றாய் நின்னையறிந்தறிந்தே.

(6)

௨.—ஆறும்பாட்டில், என்பக்கலிலே ஸதா ஸந்திஹிதனா மிருந்துவைத்து உன்னைக் காட்டா தொழிகிறது நீ உன்னைக்காட்ட நினையாமை என்று அறிந்துவைத்தே ப்ரதிக்ஷணம் காணவேணுமென்று ஆசைப்படாநின்றேன்; அதுக்குஅடி, அறிவுகேடு என்கிறார். [நோக்கி என்று தொடங்கி] உன்னைக் காண்கைக்காக எங்கும்பார்த்து உன்னைக் காணவேணுமென்று வாயாரச் சொல்லமாட்டாதே என்னெஞ் றினுள்ளே மிகவும் ஆசைப்படாநின்றேன். ஞானமில்லை - அறிவில்லை. [நாடொறும் என்று மேலுக்கு] என்று மொக்க என்னுடைய ஆத்மாவிலும் சரீரத்திலும் மற்றும் இந்த்ரியாதிகளிலும் பிரியாதே எங்கும் ஸந்திஹிதனாமிருந்துவைத்துச் செய்யாதொழிகிறது செய்யநினையாமைமிறே என்று மிகவும் அறிந்து வைத்தே.

இ.—ஆறும்பாட்டில், என்பக்கலிலே ஸதாஸந்திஹிதனாய்வைத்து உன்னைக் காட்டாதொழிகிறது காட்ட நினையாமைமிறே என்று அறிந்திருக்கச்செய்தேயும் பின்னையும் ஆசைப்படுகிறது என் அறிவு கேடிறே என்கிறார். [நோக்கி நோக்கி] - அடுத்து அடுத்துப் பார்த்து, [உன்னைக்காண்பான்] - ஸர்வாதி கனாய் துர்லபனான உன்னைக் காண்கைக்காக. [யான்] - அதிசபலனான நான். [எனது ஆவியுள்ளே நாக்ருரீள்வன்] - வாயாற் சொல்லமாட்டாதே, நெஞ்சினுள்ளே ஆசைப்படாநின்றேன். [ஞானமில்லை] - இதுக்கு அடி என் அறிவுகேடிறே. இவ்விஷயத்தில் ஆசையும் அறிவுகேடாகிறபடி என்? என்னில்,—

‘ஸதாஸந்நிஹிதஞ் சக்தனாயிருக்க முகங்காட்டாதொழுகிறது - வர நினையாமை’ என்று இருக்கமாட்டா தொழுகிறது அறிவுகேட்டாலேயன்றோ? [நாடோறும்] - ஸர்வகாலமும். [என்னுடைய ஆக்கையுள்ளும்] - பேற்றுக்குப் ப்ரதிபந்தமான சரீரத்தினுள்ளும். [ஆவியுள்ளும்] - பெறுகைக்கு இருக்கிற ஆத்மாவின்னுள்ளும். [அல்புறத்தினுள்ளும்] - மற்றும் இந்தரியங்களிலும். [நீக்கமின்றி] - பிரியாதே எங்கும் வ்யாபித்து நின்றாய். [நினை அறிந்து அறிந்தே] - இப்படி ஸந்நிஹிதஞ்வைத்துச் செய்யாதொழுகிறது செய்ய நினையாமை யென்று மிகவும் அறிந்துவைத்தே ஆசைப்படுகிறது மதிக்கேட்கிறே.

௪௬.—ஆறும்பாட்டு. ‘என்பக்கலிலே ஸதாஸந்நிஹிதனாயிருந்தே உன்னைக் காட்டா தொழுகிறது நீ நினையாமை’ என்று அறிந்துவைத்தே காண ஆசைப்படா நின்றேன், அதுக்கு அடி என் அறிவுகேடு என்கிறார்.

[நோக்குகோக்கி] அடுத்தடுத்து அவன் வரும் திக்கையே பார்ப்பராயிற்று. இப்படி பார்க்கிறது என்னப்ரயோஜனத்துக்கு? என்னில், [உன்னைக்காண்பான்] உன்னைக் காணவேணுமென்னும் நசையாலே, [யான் இத்யாதி] ஒருவிஷயத்திலே சபலரானாரை, ‘இவன் இவ்விஷயத்திலே நாக்குநீட்டாநின்றான்’ என்பார்களிறே; அப்படியே என் ஹ்ருதயத்திலே ஆசைப்படாநின்றேன்; வாய்விட்டுச் சொல்லமாட்டாதே. அதுக்கு அடியென்? என்னில், [நான் மில்லை] இது இருந்தபடியால் என் தனையறிவுகேடரில்லை. ‘இவ்விஷயத்தைக் காணவேணும்’ என்று ஆசைப்படுகிற இது அறிவுகேடாக வேண்டுகிற தென்? என்னில், [நாடோறும் இத்யாதி] எல்லாக்காலத்திலும் உன்னைப் பெறுகைக்குப் ப்ரதிபந்தமான என் சரீரத்திலும், பெற விருக்கிற ஆத்மாவிலும், இவையொழிந்தப் ப்ரதிபந்தமான கரணங்களிலும் விடாதே எங்கும் புக்குகின்றாய். கிழிச்சீரையிலே தங்கிடக்கப் புறங்கால் வீங்குவாரைப்போலே காணும் இவர்படி. [நினை அறிந்தறிந்து] ‘இதிவ்ரகணத்துக்குப் ப்ராப்தனாவது, நிதானமறிந்து பரிஹரிக்கைக்கு ஸர்வஜ்ஞனாவது, தொடங்கினது தலைக்கட்டவல்ல ஸர்வசக்தியாவது ‘ஐயோ’ என்று இரங்குகைக்கு நீர்மையுடையனாவது, ஸதாஸந்நிஹிதனாவது; இப்படியிருக்க, இவன் முகங்காட்டா தொழுகிறது, செய்யநினையாமையிறே’ என்று இருக்கமாட்டாதொழுகிறது என் அறிவுகேடா மித்தனையிறே. நான் ப்ராப்தனாய் நீ அப்ராப்தனாயிருக்கிறாயல்லை; நான் ஸர்வஜ்ஞனாய் நீ அஜ்ஞனாயிருக்கிறாயல்லை; நான் ஸர்வசக்தியாய் நீ அசக்தனாயிருக்கிறாயல்லை; நான் விபுவாய் நீ அனுபவாயிருக்கிறாயல்லை; இத்தலை நோவுபடவிட்டு மீர்க்குணனாயிருக்கிறாயல்லை; ‘உடையவனாய் வைத்து உடைமை நோவுபடவிட்டிருக்கிறது செய்ய நினையாமையிறே’ என்று ஆறியிருக்கமாட்டாதொழுகிறது என் அறிவுகேடா மித்தனையிறே.

அறிந்தறிந்து தேறித்தேறி யான்என தாவியுள்ளே*

நிறைந்தஞானமூர்த்தியாயை நின்மலமாகவைத்து*

பிறந்தும்செத்தும்நின்றிடறும் பேதைமைதீர்ந்தொழிந்தேன்*

நறுந்துழாயின்கண்ணரியம்மா! நானுன்னைக்கண்டுகொண்டே. (7)

௨.—ஏழாம்பாட்டில், ‘நீர் கிடந்து கூப்பிடுகிற தென்? நம்மையறிவித்து உம்முடைய ஸம்ஸார துக்கமெல்லாம் கெடுத்தோமிறே’ என்ன, ‘அத்தால் போராது’ என்கிறார். [அறிந்து என்று தொடங்கி]- உன்னுடைய ப்ரஸாதத்தாலே அறிவுபிறந்து அது ஒருகாலுக்கு ஒருகால் அந்த:கரணம் தெளிவதஞ் செய்து தெளிந்த மதஸஸிலே பரிபூர்ணஜ்ஞான ஸ்வரூபனான உன்னை விசததமமாக அநுபவித்து. [பிறந்தும் என்று தொடங்கி] - நிரஸ்தஸாம்ஸாரிக துக்கஞனென். அதிபரிமளமான திருத்துழாய் மாலையையுடைய ஸர்வேஸ்வரனான உன்னை நான் கண்டுகொண்டு.

இ.— ஏழாம்பாட்டில், நம்மைஅறிவித்து உம்முடையஸுக்கதுக்கத்தைக் கெடுத்தோமாகில், நீர் கூப்பிடுகிறதென்? என்ன, ‘பெற்றஅம்சம்இதுஉண்டு, அத்தால்போராது, என்கிறார். [அறிந்துஅறிந்து தேறித்தேறி - பரத்வமென்ன, பஜநீயத்வமென்ன, ஸௌலப்பயமென்ன, அபராதஸஹத்வமென்ன; இவ்

வடைவிலே ஜ்ஞாநம்பிறக்கப்பிறக்க அந்த:கரணமும் க்ரமத்தாலே தெளிந்து. [யான்] - ஜ்ஞாநம்பிறந்த நான். [எனது ஆவியுள்ளே] - தெளிந்த மனஸ்ஸிலே. பரிபூர்ணஜ்ஞாநத்தையே ஸ்வரூபமாகவுடைய உன்னை விசதமாக அநுபவித்து. [பிறந்தும் இத்யாதி] - பிறப்பது இறப்பதாய் நின்று நான் தடுமாறித்திரிகிற அறிவுகேடு போகப்பெற்றேன். “இந்நின்ற நீர்மை யினியாமுருமை” என்று நான் அபேக்ஷித்தது பெற்றேன். [நறுந்துழாயின் கண்ணி அம்மா] - இவ்வளவு பிறக்கைக்கு முதல் காட்சியைச் சொல்லுகிறார். வைத்த வளையத்தைக் காட்டியாயிற்று, இவரை அநந்யார்ஹ ராக்கிற்று. [நான்] - பெற்ற அம்சத்தாலே த்ருப்திபிறவாத நான். [உன்னைக் கண்டுகொண்டு] - நிரதிசயபோக்யஞான உன்னைக் கண்டுகொண்டு, அறிந்து அறிந்து தேறித் தேறி யென்று அந்வயம்.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. ‘நீர் நம்மைப் போர இன்னதாகாநின்றீர்; உமக்கு ஒன்றும் உதவிறநிலோமோ? நாம் ஒன்றும் உபகரித்திலோ மென்றேயோ நீர் நினைத்திருக்கிறது?’ என்ன, ‘சிறிது செய்தமை உண்டு; இம்வம்சம்பெற்றேன்; எனக்கு இத்தால் போராத’ என்கிறார்.

[அறிந்துஅறிந்து தேறித்தேறி] முதல் திருவாய்மொழியிலே பரத்வத்தை அநுஸந்தித்தார்; அதுவிஷயமானவாறே பிறப்பதொரு தெளிவுண்டிறே; அநந்தரம் பஜந்யனென்று அநுஸந்தித்தத்தாலே பிறப்பதொரு தெளிவும் அநந்தரம் ஸுலபனென்று அநுஸந்தித்தத்தாலே பிறப்பதொரு தெளிவும், பின்பு அபராதஸஹனென்று அநுஸந்தித்தத்தாலே பிறப்பதொரு தெளிவும், இப்படி க்ரமத்திலேயே திருவாய்மொழி முடியுநடந்தது; இதெல்லாம் மாநஸாநுபவமிறே. அன்றிக்கே, [அறிந்துஅறிந்து தேறித்தேறி] நீ மயர்வறமதிநலம் அருளுகையாலே, பரஸ்வரூபம் “மனனுணர்வளவிலன், பொறியுணர்வ்வையிலன், எதிர்நிகழ் கழிவினுமினவிலன், மிகுநரையிலன், உணர்முழுநலம், இன்ன” என அறிந்து, அந்தப்பரஸ்வரூபத்தினுடைய யாதாத்மயம் “அது நமது விதிவகையே” “நெஞ்சினால் நினைப்பான் யவனவனாகும் நீன்கடல்வண்ணன்” என்கிறபடியே “அர்ச்சாவதாரபர்யந்தமான ஆச்ரிதபாரதந்தர்யம்” என்று அறிந்து, அத்தாலே பிறப்பதொரு தெளிவும்; ஸ்வஸ்வரூபம் - “சென்று சென்று பரம்பரமாய் யாதாமின்றித் தேய்ந்தற்று நன்று திதென்றறிவரிதாய் நன்றாய் ஞானம் சுடந்திருக்கும்” என்று அறிந்து அதினுடைய யாதாத்மயம் “சிறுமாமனிசரா யென்னையான் டாரிங்கே திரிய நறுமாவிரைநான்மலரடிக்கீழ்ப் புகுதல் உறுமோ” என்றும், “தம்மடியாரடி யோங்கனே” என்றும் “ததியசேஷத்வபர்யந்தமாயிருக்கும்” என்று அறிந்து அத்தாலே பிறப்பதொரு தெளிவும்; உபாயஸ்வரூபம் “காகனைமிசைகம்பிரான்சரணே சரண்மக்கு” என்று அறிந்து, அதினுடைய யாதாத்மயம் “சைதந்யக்ருத்யமாய் அதிகாரிவிசேஷணமான ஸ்விகாரத்தையும் பொருத ஸஹகாரிகைரபோஷ்யம்” என்று அறிந்து அத்தால் பிறப்பதொரு தெளிவும்; ப்பலஸ்வரூபம் “ஒழிவில்காலமெல்லாம் உடனுய்மன்னி வழுவிலாவடிமைசெய்கை” என்று அறிந்து, அதினுடைய யாதாத்மயம் “உனதன் திருவுள்ள மிடர்கெடுத்தோறும் நாங்கள் வியக்கவின்புறுதும்” என்று அறிந்து அத்தாலே பிறப்பதொரு தெளிவும்; விரோதிஸ்வரூபம் “யானேயென்தனதே என்றிருக்கை” என்று அறிந்து, அதினுடைய யாதாத்மயம் “கைங்கர்யத்திலஹங்காரகர்ப்பமான மமகாரம்” என்று அறிந்து, அத்தாலே பிறப்பதொரு தெளிவும். [யான்] இப்படி நீயறிவிக்க அறிந்த யான். [எனதாவியுள்ளே] என்னுடைய ஹ்ருதயத்தினுள்ளே. [நிறைந்தஞான மூர்த்தியாயை] பரிபூர்ணஜ்ஞாந ஸ்வரூபஞான உன்னை பெற்ற அம்சத்தால் த்ருப்தனாக வொண்ணாதபடியான வைவக்ஷண்யத்தையுடைய உன்னை. [நின் மலமாகவைத்து] விசததமமாக அநுஸந்தித்து. [பிறந்தும் இத்யாதி] அறிவுபிறந்த அநந்தரம், “இந்நின்ற நீர்மை யினியாமுருமை” என்று அபேக்ஷித்த அதுபெற்றேன். சாவது பிறப்பதாய்க் கொண்டு தடுமாறுகிற அறிவுகேடு தவிரப்பெற்றேன். [நறுந்துழாய்இத்யாதி] இவ்வளவு பிறக்கைக்கு அவனிட்ட பச்சை இருக்கிறபடி. வைத்த வளையத்தைக் காட்டி அவ்வடிவிலே குருகுலவாஸத்தைப் பண்ணுவித்து அறிவுபிறப்பித்தாயிற்றுத் தனக்கு ஆக்கிக் கொண்டது. (பரிமளப்ரக்ரமான திருத்துழாயையுடைத்தான திருமாலையையுடைய ஸர்வாதி கனே!) [நான் உன்னைக் கண்டுகொண்டு] உன் போக்யதையை அறிந்த நான், கிரவதிகபோக்ய

பூதனுன உன்னைக் கண்டுகொண்டு. நறுந்துழாயின் கண்ணியம்மா! நான் உன்னைக் கண்டு கொண்டு அறிந்தறிந்து தேறித்தேறியான் என தாவிடும்போது நிறைந்த ஞானமூர்த்தியாயை நின்மலமாக வைத்து பிறந்தும் செத்தும் நின்றிடறும் பேதைமை தீர்த்தொழிந்தேன்; இது நான் பெற்ற அம்சம் என்கிறார்.

கண்டுகொண்டென்கைகளார் நின்றிருப்பாதங்கள்மேல்*

எண்டிசையுமுள்ளபூக்கொண்டு ஏந்தியுகந்துகந்து*

தொண்டரோங்கன்பாடியாடச் சூழ்கடல்ஞாலத்துள்ளே*

வண்டுழாயின்கண்ணிவேந்தே! வந்திடகில்லாயே.

(8)

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், 'இனிமேக்குச் செய்யாதது என்?' என்னில்,—இல்லம்ஸாரத்திலே தேவிரைக்கண்டு அடியோங்கள் எல்லாவடிமைகளும் செய்து உத்தலிவிக்கும்படி வருகிறிலை என்கிறார். [கண்டுகொண்டு என்று தொடங்கி] - என்கைகள் விடாய்தீரக் கண்டுகொண்டு. என்கைகள் பூரிக்கும் படி நிரதிகய போக்யமான உன் திருவடிகளிலே மிகவும் அடிமை செய்து நிரவதிகப்ரிதியாலே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களோடே நான் பாடியாட. [சூழ் என்று தொடங்கி] - ஸம்ஸாரத்தினுள்ளே ஸர்வேக் வரத்வஸரகமான திருத்துழாய்மாலையையுடைய ஸர்வேசுவரனுன தீ.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், பெற்ற அம்சம் சொன்னாராய், பெருத அம்சம் இது என்கிறார். [கண்டு கொண்டு] - "காணவிரும்புமென்கண்களே" என்று விடாய்த்த கண்களின் விடாய் தீரக் கண்டு கொண்டு. [என்கைகள் ஆர்] - "தடவுமென்கைகளே" என்று உருவின என்கைகளின் விடாய் தீர; 'வயிரூர உண்ணவேணும்' என்னுமாபோலே. [நின்றிருப்பாதங்கள் மேல்] - அப்பாத்தவிஷயத்தில் அநுவர்த்தம் முன்பும் உண்டிறே. ப்ராப்தமாய் நிரதிகய போக்யமான திருவடிகளிலே. [என்திசையும் உள்ள பூக்கொண்டு ஏந்தி] - தம்விடாய்க்கும் விஷயமவலக்ஷணயந்துக்கும் அநுருபமாக. [உகந்து உகந்து] - ப்ரவருத்தி தோறும் ப்ரீதனாய். [தொண்டரோங்கன் பாடி ஆட] - அடிமையில் சுவடறிந்த நாங்கள் ப்ரீதிப்ரீதிராய்ப் பாடுவது ஆடுவதாம்படியாக. "கேசவன்தம்"ருக்குப்பின்பு தனிபரல்லே. 'இது. ஒருதேசவிசேஷத்திலே "ஏதத்ஸாமகாயத் ஆஸ்தே" என்று களிக்குமதன்றோ?" என்ன, அங்குனகவொண்ணது. [சூழ்கடல் ஞாலத்துள்ளே] - ஸம்ஸாரத்துக்குள்ளே வரவேணும். எங்கேனும் விடாய்த்தாரை எங்கேனும் விடாய் தீர்க்கவோ? [வந்துழாய் இத்யாதி] - ஸர்வைச்வரஸூசகமான திருத்துழாயாலே அலங்கருதனுன ஸர்வேசுவரனே! இங்கே வரவும் வேணும்; அங்குள்ளார்க்குக் காட்சி கொடுக்கும் ஒப்பினையோடே வரவேணும் என்கை. [வந்திடகில்லாயே] - வருகிறிலை.

ஈ.—எட்டாம்பாட்டு. பெற்றஅம்சம் சொன்னாராய், பெருத அம்சம் இதுவென்கிறார் இதில்.

[கண்டுகொண்டு] "காணவிரும்பு மென்கண்கள்" என்று காணப்பெருதே பட்டினி விட்டகன் பட்டினி தீரும்படி கண்டுகொண்டு. 'அரவிந்தம்போன்று நீண்ட கண்ணனைக் கண்ணாக்கண்டுகொண்டு' என்கிறபடியே, இக்கண்களின் வயிரூரக் கண்டு கொண்டு. [என்கைகளார்] 'தாயவனேயென்றுதடவுமென்கைகள்' என்கிற கைகளின் உருவதல் தீரும் படியாக; கவிபர் 'வயிரூரவுண்ண' என்னுமாபோலே, [நின்றிருப்பாதங்கள்மேல்] உனக்கு தாரகமுமாய் போக்கியமுமான திருவடிகளிலே. பிடித்துச் சுவைத்துண்ணும் பாதக்கமல மிறே, தாரகம் தானேயாய் நின்றதிறே. அன்றிக்கே, எனக்கு ப்ராப்தமுமாய் போக்யமுமான உன் திருவடிகளிலே. உன் தேனேமலரும் திருப்பாதத்திலே, முன்பும் அநுவர்த்தித்துப் போருமதுஉண்டிறே விஷயங்களிலே; அங்குனன்றிக்கே, ப்ராப்தனுன உன் திருவடிகளிலே. *தவத் பாதபங்கஜ பரிக்ரஹதன்யஜ்ஞம் பூயாஸம்* என்கிறதுக்கு ஆளவந்தார் 'வார்த்தை அழகிது, வகுத்தவிஷயத்திலே யாகப் பெற்றிலோம்' என்று அருளிச்செய்தார். [என்திசையும் இத்யாதி] விஷயாநுருபமாகவும் என்னுடைய அபிவிசேசாநுருபமாகவும். தம்முடைய ஆசாநுருபமாக

‘ஆசையிலுள்ளவையெல்லாம் வேணும்’ என்கிறார். அவ்வாசைதான் திக்குப்பட்டிறே யிருப்பது, அங்ஙனையிறே கைங்கர்யருசியுடையார் வார்த்தை யிருப்பது; கவிவர் ‘கலாச்சிச் சோறு உண்ணவேணும்’ என்னுமாபோலே. *அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி* என்றிறே இருப்பது. [உகந்துஉகந்து] ப்ரீதி மாறாதே செல்லும்படியாக [தொண்டரோங்கள்] இக்கைங்கர்யத்திலே சுவடறிந்த நாங்கள், “கேசவந்தாம்”க்குப் பின்பு தனியரல்லரிறே [பாடியாட] ப்ரீதிப்ரீதி ராய்ப் பாடுவது ஆடுவதாம்படி. இதுவாகில் முன்பே நாம் செய்வதாக இருந்த தொன்றன்றோ? இச்சரீரஸம்பந்தமற்றால் ஒரு தேசவிசேஷத்திலே கொண்டுபோய் *ஏதத்ஸாமகாயத் ஆஸ்தே* என்னும்படி பண்ணுகிறே மென்ன, அதுவோ நான் அபேஷிக்கிறது? [குழகடல் ஞாலத்துள்ளே] எங்கேனும் விடாய்த் தாரை எங்கேனும் விடாய் தீர்க்கவே? குழகடல் ஞாலத் துள்ளே நான் காண வரவேணும். [வண்துமாயின்கண்ணி வேந்தே] ஸம்ஸாரத்துக்குள்ளே காட்டுமிடத்தில், அங்குள்ளாருக்குக் காட்சிகொடுக்குமாபோலேகாட்டவும் வேணும்; நீத்ய ஸுரிகளுக்குக் காட்சிகொடுக்குமாபோலே காட்டவும் வேணும். [வந்திடகில்லாயே] ‘கூலிபுங் கொள்ளாய்’ என்றது பற்று தென்கிறார். வந்திடுகிறீர். இது நான்பெறுத அம்சம். இது தான் இருந்தபடி யென்? ப்ரக்ருதிஸம்பந்தமற்றமையும் இல்லை. கைங்கர்யம் பெற்றமையும் இல்லை; இங்ஙனையிருக்க ‘இவ்வம்சம் பெற்றேன். இவ்வம்சம் பெற்றிலேன்’ என்கிறபடி என்? என்னில்; ஒன்று உத்தேச்யமாய், மற்றையது அதுக்கு உறுப்பாகவருமதிறே. ‘நாமும் முதலிலே ‘இந்திரநரீமை யினியாமுருமை’ என்றோமாகில் அவனும் சக்தனாயிருந்தானாகில், இது கழிந்ததேயன்றோ’ என்று அதைப் பெற்றாராக கிளைத்திருந்தார்; கைங்கர்யம் அவச்யம் பெற்றல்லது நிற்கவொண்ணாமையாலே, அது கைப்புருராமையைப் பற்றப்பெற்றிலோ மென்கிறார்.

இடகிலேனொன்றட்டகில்லேன் ஐம்புலன்வெல்லகில்லேன்*

கடவனுகிக்காலந்தோறும் பூப்பறித்தேத்தகில்லேன்*

மடவன்னெஞ்சங்காதல்கூர வல்வினையேன் அயர்ப்பாய்*

தடவுகின்றேன்எங்குக்காண்பன் சக்கரத்தண்ணிலையே?

(9)

ஓ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், எம்பெருமானைக் காண்கைக்கு சடான கர்மயோகாத்துப்பாயங் கவின்றிக்கே யிருக்கிற நான் காணவேணும் மென்று ஆசையப்பட்டால் காண்கைக்கு உபாயமுண்டோ? என்கிறார். [இடகிலேன் என்று தொடங்கி] - எம்பெருமான் இனியனும்படி பசித்தார்க்குச் சோற்றை யிடுதல், தாஹித்தார்க்குத் தண்ணீர்வார்த்தல் செய்யமாட்டுகிறிலேன். அர்த்தலோபத்தாலே அவை செய்யாவிட்டால் இந்தரியங்களை வெல்லவும் மாட்டுகிறிலேன். [கடவனுகி] - அதிலே கடவனும், [மடவல் நெஞ்சம் என்று தொடங்கி] - பகவத்துணக்களிலே விழும் ஸ்வயாவமாய் விழுந்தால் எம்பெருமான் தன்னாலும் எடுக்கமுடியாதபடியான நெஞ்சில் ஸ்நேஹம் மிகுதுத் திருவடிகளில் தாஸ்யரஸத்தை அறிந்துவைத்தே நினைத்தபடி கிடையாமைக்கு சடான பாயத்தைப் பண்ணின நான், ஐச்வர்யஸகை மான திருவாழியை யேந்தின அழகையுடைய ஸர்வேச்வரனே.

இ.—ஒன்பதாம் பாட்டில், காண்கைக்கு முதலின்றிக்கேயிருக்க, சாபலத்தாலே கூப்பிட்டால் காண்கைக்கு உபாயமுண்டோ? என்கிறார். [இடகிலேன் ஒன்று அட்டகில்லேன்] - பசித்தார்க்குச் சோற்றையிடுதல் தாஹித்தார்க்குத் தண்ணீர்வார்த்தல் செய்யமாட்டுகிறிலேன். “யஜ்ஞதாதய: கர்ம” என்கிறபடியே தானம் கர்மயோகாந்தர்ப்பூதமாயிருக்க, அதுக்கு ஆளாகிறிலேன் என்கை. [ஐம்புலன் வெல்லகில்லேன்] - அர்த்தலோபத்தாலே அவை செய்யாவிட்டால் இந்தரியங்கள் விஷயத்தில் பட்டபுகாத படி நியமிக்க மாட்டிற்றிலேன். [கடவனுகி] - நியதனும். [காலந்தோறும்] - ஸமாராதந்துக்கு விஹித மான காலத்திலே. [பூப்பறித்து] - திருப்பள்ளித்தாமம் பறித்தல் பரிமாறுதல் செய்யப்பெற்றிலேன். [ஏத்தகில்லேன்] - “ஸததம் கீர்தயந்த:” என்கிறபடியே திருநாமஸங்கீர்த்தனம் பண்ணிற்றிலேன். இவை உண்டாயிற்றுகில் பக்தி சரீரத்திலே நிவேசிக்கலாம்; அதுவுமில்லை என்கிறார். இவற்றினுடைய

வ்வுருபநிலைதம் பண்ணுகிறதன்று, உபாயத்வத்தை நிவேதிக்கிறது. [மடவல் நெஞ்சம்] - மடமென்று-மென்மை; பகவத்குணப்ரஸங்கத்திலே சிதிலமாகை. வல்நெஞ்சம் - பகவத்குணங்களிலே விழுந்தால் ஈசுவரனாலும் மீட்கமுடியாதிருக்கை. [காதல்கூர்] - ஸ்நேஹம் மிக [வல்வினையேன்] - ப்ரேமாநுருபமாகக் காணப்பெறுதபடி பாபத்தைப் பண்ணினான். காதலுக்கு விஷயம் பெற்றேனல்லேன். இத்தை அகஞ்சுரிப்பகுத்தப் பெற்றேனல்லேன். ஆசாலேசமுடையார்க்கு முகங்கொடாதவனாய் இழந்தேனல்லேன். என் பாபம் இருந்தபடி என்? [அயர்ப்பாய்] - அறிவுகேட்டையுடையேனாய் முன்னேவந்து நின்றாலும் காணமாட்டாதபடி தடவா நின்றேன். "நத்வா பச்யாமி கௌஸல்யே" என்கிறபடியே. எங்குக்காண்பன் - ஒருகைம்முதலின்றிக்கே யிருக்கக் கூப்பிடாநின்றேன்; எங்கே காணப்பெறுகிறேன்? [சக்கரத்தண்ணிலையே] - கையுந் திருவாய்யுமான சேர்த்தியிலேயாயிற்று இவர் அகப்பட்டது.

ஈடு. - ஒன்பதாம்பாட்டு. எம்பெருமானைக் காண்கைக்கு ஈடான கர்மயோகாத்யுபாயங்களொன்றுமின்றிக்கே யிருக்கிற நான் 'காணவேணும்' என்று ஆசைப்பட்டால், காண்கைக்கு உபாயமுண்டோ? என்கிறார்.

[இடகிலேன்] ஆர்த்தவிஷயத்தைக் கண்டால் 'ஐயோ!' என்று இரங்கிச் சில இடில், அது ஸர்வேச்வரன் திருவுள்ளத்துக்குச் சாலவுகப்பிறே; அங்கனொன்றும் செய்யப் பெற்றிலேன். [ஒன்று அட்டகிலேன்] கையில் த்ரவ்யத்தை அவிழ்த்திடாவிட்டால், உடம்பு நோவத் தண்ணீர் சுமந்து வார்க்கலாமிறே; அதுவும் செய்திலேன். [ஐம்புலன் வெல்லவில்லேன்] 'பிறர்க்கு ஒன்றுவேணும்' என்று இராவிட்டால், 'எனக்கு' என்னுமதுதான் தவிரப் பெற்றேனோ? ச்ரோத்ராதிகள் விஷயங்களிலே பட்டிபோகாதபடி பரிஹரித்திலேன். [தடவானுகி] சரஸ்த்ரங்களிற் சொல்லுகிறபடியே, அடைத்த காலங்களிலே புஷ்பாத்யுபகரணங்களைக் கொண்டு தேவர் திருவடிகளிலே ஸமாராதநம் பண்ணிற்றிலேன். இவர் ஸமாராதநம் பண்ணியறியாரோ? என்னில்; நூல்பிடித்தாப்போலே சரஸ்த்ரங்களில் ஸாதகரூபமாகச் சொல்லுகிற ஸமாராதநத்தில் இவர்க்கு அந்வயமில்லை; தேஹயாத்ரைக்கு உடலாகச் செய்யுமது உண்டு. இவையுண்டாயிற்றுநிலை பக்தி சரீரத்திலே நிவேசிப்பிக்கலாம். அதுவுமில்லை யென்கிறார். இவற்றினுடைய வ்வுருபநிலைதம் பண்ணுகிறதன்று, உபாயத்வத்தை நிவேதிக்கிறது. [மடவல்நெஞ்சம்] மடப்பத்தால் மென்மையை நினைக்கிறது; அதாவது 'பகவத்விஷயம்' என்றால் கடுகவிழுந்துகொண்டு நிற்கை, வன்மையாவது விழுந்தால் பின்னை அங்கு நின்றும் மீட்க அரிதாயிருக்கை, [காதல்கூர்] இப்படிப்பட்ட நெஞ்சானது ஸ்நேஹம் மிக. [வல்வினையேன்] ஸ்நேஹாநு கூலமாகக் காணப்பெறுத பாபத்தைப் பண்ணினேன். காதலுக்கு விஷயம் பெற்றேனல்லேன்; இத்தை அகஞ்சுரிப்படுத்தினேனல்லேன், ஆசாலேசமுடையார்க்கு முகங்கொடாதவனாய் இழந்தேனல்லேன்; என் பாபம் இருந்தபடியென்? [அயர்ப்பாய்] அறிவு கேட்டையுடையேனாய். [தடவுகின்றேன்] முன்னே வந்து நின்றாலும் காணமாட்டாதபடி தடவாநின்றேன். "நத்வா பச்யாமி கௌஸல்யே" என்கிறபடியே. [எங்குக் காண்பன்] ஒருகைம்முதலின்றிக்கே யிருக்கக் கூப்பிடுகிற நான் எங்கே காணக்கூப்பிடுகிறேன்? [சக்கரத்தண்ணிலையே] கையிலே திருவாய்யுடைய ஸர்வேச்வரனை, எங்கே காணக்கூடவேன்? யசோதைப் பிராட்டி கையும் வெண்ணையுமாகப் பிடித்துக்கொண்டாப்போலே, கையும் நெய்யாராய்யுமாகப் பிடித்துக்கொள்ளவாயிற்று இவர் ஆசைப்படுகிறது.

சக்கரத்தண்ணிலையென்று தாழ்ந்துகண்ணிர்ந்ததும்ப*

பக்கம்நோக்கிநின்றலந்தேன் பாவியேன்காண்கின்றிலேன்*

மிக்கஞானவர்த்தியாய வேதவிளக்கினை* என்

தக்கஞானக்கண்களாலே கண்டுதழுவுவனே.

(10)

ஒ. - பத்தாம்பாட்டில், காணப்பெறுவிட்டால் மறந்து ஸமீகமெயிருக்கவொண்ணாதபடி எனக்குத் தக்கதொரு ஜ்ஞானத்துஷ்டி எங்ஙனே உண்டாயிற்று? என்று இன்னுதாங்கிறார். [சக்கரத்தண்ணிலே என்று தொடங்கி] - திருவாய்யுடைய ஸர்வேச்வரனை! என்று இவ்

வுத்தியோபேகடத் தரைப்பட்டுக் கண்ணநீர்ததும்பும்படி நீ வந்து தோற்றியருள ஸம்பாவனையுள்ள தொரு பார்க்கத்தை நோக்கி நின்று சாலத்தளர்ந்தேன். மஹாபாபியாகையாலே, காணப்பெறு நிறிலேன். [மிக்கஞான மூர்த்தி என்று தொடங்கி] - பரிபூர்ண ஜ்ஞாநாகாரணம் வேதைகஸமதி கம்யனாமிருக்கிறவனே. [கண்டு தழுவுவனே] - கண்டு அநுபவிப்பன்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், காணப்பெறுவிட்டால் மறந்து பிழைக்கவொண்ணாதபடி எனக்குத் தக்கதொரு ஜ்ஞாநத்ருஷ்டி எங்ஙனே உண்டாயிற்று? என்கிறார். [சக்கரத்து அண்ணலே என்று தாழ்ந்து] - திருவாழியைக் காட்டி என்னை எழுதிக் கொண்டவனே! என்று இவ்வுத்தியோபே தரைப் பட்டு. [கண்ணீர் ததும்ப] - இவருடைய அவஸாதத்தினுடைய எல்லை காண்பது கண்ணநீரிலே யாயிற்று. [பக்கம்நோக்கி நின்று] - வருகைக்கு ஸம்பாவனையுண்டான திக்கைப் பார்த்தே நின்று. [அலந்தேன்] - வெறுத்தேன். “பரமாபதமாபந்,” என்னுமளவிதே. [பாவியேன் காண்கின்றிலேன்] - ஆபத்தஸ்தனாயிருக்க மஹாபாபியாகையாலே நான் காணப்பெறுகிறிலேன்; காணப்பெறுதொழிந்தால் மறந்துபிழைக்கலாம்படி நெஞ்சில் ப்ரகாசியாதொழியத்தான் பெற்றேறோ! [மிக்க ஞானமூர்த்தியாய்] - பரிபூர்ணமான ஜ்ஞாநத்தையே ஸ்வரூபமாகவுடைய [வேதவிளக்கினை] - வேதமாகிற விளக்காலே காணப்படுமவனை. [என் தக்க இத்யாதி] - எனக்குத் தக்காப்போலே ஒருஜ்ஞாநத்ருஷ்டியுண்டாய் அத்தாலே கண்டு அநுபவிப்பன். காணப்பெருமையாலே ப்ரேமம் க்லேசஹேதுவாகிருப்போலே நெஞ்சில் ப்ரகாசமும் க்லேசஹேதுவாகாநின்றது. “மதிநலமருளினன்” என்கிற ஜ்ஞாநபக்திகளிரண்டும் கழுத்துக்கட்டியாய் விட்டது.

ஈ.—பத்தாம்பாட்டு. காணப்பெறுவிட்டால் மறந்துபிழைக்கவொண்ணாதபடி எனக் குத் தக்கதொரு ஜ்ஞாநத்ருஷ்டி எங்ஙனையுண்டாயிற்று? என்கிறார்.

[சக்கரத்தண்ணலே என்று தாழ்ந்து] திருவாழியைக்காட்டி என்னையெழுதிக் கொண்ட வனே! என்று இவ்வுத்தியோபே தரைப்பட்டு. [கண்ணீர் ததும்ப] கண்கள் நீர்மிகைக்கும்படி. இவருடைய அவஸாதத்தினுடைய எல்லை காண்பது கண்ணநீரிலே. [பக்கம்நோக்கிநின்று அலந்தேன்] வருகைக்கு ஸம்பாவனையுள்ள திக்கைப் பார்த்து நின்று வெறுத்தேன். *பரமாபதமாபந்,* என்னுமளவிதே. [பாவியேன் காண்கின்றிலேன்] ஆபத்தஸ்தனாயிருக்க மஹாபாபியாகையாலே நான் காணப்பெறுகிறிலேன். காணப்பெறுதொழிந்தால் மறந்து பிழைக்கலாம்படி நெஞ்சில் ப்ரகாசியாதொழியத்தான் பெற்றேறோ! [மிக்க ஞானமூர்த்தியாய்] பரிபூர்ணமான ஜ்ஞாநத்தையே ஸ்வரூபமாகவுடையான. [வேதவிளக்கினை] வேதமான விளக்காலே காணப்படுமவனை; வேதப்ரகாசகருணவனை யென்றுமாம். [என் தக்க இத்யாதி] எனக்குத் தக்காப்போலே ஒரு ஜ்ஞாநத்ருஷ்டியுண்டாய், அத்தாலே கண்டு அநுபவிப்பன். காணப்பெருமையாலே ப்ரேமம் க்லேசஹேதுவாகிருப்போலே, நெஞ்சில் ப்ரகாசமும் க்லேசஹேதுவாகா நின்றது. “மயர்வறமதிநலமருளினன்” என்கிற ஜ்ஞாநபக்திகளிரண்டும் கழுத்துக்கட்டியாய் விட்டது. மறந்து பிழைக்கவொண்ணாதபடி எனக்குத் தக்காப்போலே ஒரு ஜ்ஞாநமும் வேணுமோ? என்கிறார்.

தழுவிநின்றகாதல்தன்னுல் தாமரைக்கண்ணன்தன்னை*

குழுவுமாடத்தென்குருகர் மாறன் சடகோபன்* சொல்

வழுவினாதஒன் தமிழ்கள் ஆயிரத்துளிப்பத்தும்*

தழுவப்பாடியாடவல்லார் வைகுந்தமேறுவரே.

(11)

ஐ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றார் எம்பெருமானே நிறியணம்ச் சேஷம் பண்ணலாம் திருநாட்டிலே செல்லுவர் என்கிறார். [தழுவி என்று தொடங்கி] - நான் விடுவே னென்றாலும் விடவொண்ணாதபடி அவனைத் தழுவிநின்ற அதிமாத்ரஸ்தேஹத்தாலே இப்படிப்பட்ட

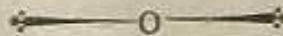
ஸ்தேஷத்தை விளம்பித்த திருக்கண்களையுடையவனே. [குழவு என்று தொடங்கி] - ஸம்ருத்தமான திருநகரியையுடைய ஆழ்வாரருளிச்செயலாய் பகவத்குணங்களுக்கும் பூர்ணமாக வாசகமாய் ஸுபோதமான ஆயிரந்திருவாய்மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழியை. [தழுவ] - இதில் ஓடுகிற கருத்தோடே கூட.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றார் அவனோடே நித்யஸம்ச்சேஷம்பண்ணலாம் திருநாட்டிலே செல்லப்பெறுவர் என்கிறார். [தழுவிநின்ற காதல்தன்னால்] - நான் விடுவேனென்னிலும் விடவொண்ணாத உடன் வந்தியான அதிமாத்ரப்ரேமத்தாலே. [தாமரைக்கண்ணன்தன்னை] - இக்காதலுக்கு க்ருஷிபண்ணினாரைச் சொல்லுகிறார். கண்ணாலே குளிரநோக்கியாயிற்று, இவருக்குக் காதலை விளைத்தது. “செந்தாமரைக்கண்ணோடு மறப்பற என்னுள்ளே மன்னினன்” என்னக்கடவதிறே. இதிறே, மயர்வற மதிநலம் அருளினபடி. [குழவுமாடத்தென்குருகூர் மாறன் சடகோபன்] - ஸம்ருத்தமான திருநகரியையுடைய ஆழ்வார். ஸ்ரீ பரதாழ்வான் ஆர்த்தியைக் கண்டு பெருமான்வரவை நிச்சயித்துத் திருவயோத்தியிலுள்ளார் தளராதிருந்தாப்போலே திருநகரியிலுள்ளார் தளராதிருந்தபடி. “தவததீநம் ஹி ஜீவிதம்” என்றார்களிறே. அங்கன்றியிலே, விபரீதலக்ஷணையாய் இவருடைய தசையைக் கண்டு சூர்யமாய்க் கிடந்தபடி என்றுமாம். [வழுவிலாத ஒண்தமிழ்கள்] - பகவத்குணங்களில் ஒன்றும் குறைபாதபடியுமாய் ஸுபோதமுமாயிருக்கை. [தழுவப் பாடி ஆடவல்லார்] - இதில் இவர்க்கு ஓடுகிற பாவத்திலே பாடே பக்கமே பாடுமவர்கள். இவருடைய ஹர்ஷம் நேரே சிலர்க்கு உண்டாகாதிறே. தழுவப்பாடி - இதில் ஓடுகிற கருத்தோடே கூடப் பொருந்தப் பாடி என்றுமாம். [வைகுந்தமேறுவரே] - “பக்கம்நோக்கி நின்றலந்தேன் பாவியேன் காண்கின்றிலேன்” என்று சோகிக்க வேண்டாதே ஸதாதர்சகத்துக்கு போக்யமான தேசத்தைப் பெறுவர்.

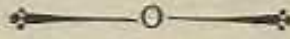
ஈடு.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றார் எம்பெருமானோடே நித்யஸம்ச்சேஷம் பண்ணலாம் திருநாட்டிலே செல்லப்பெறுவர் என்கிறார்.

[தழுவிநின்ற காதல்தன்னால்] ‘நான்விடுவேன்’ என்றாலும் விடவொண்ணாதபடியாய், உடன்வந்தியான அதிமாத்ரமான காதலாலே. [தாமரைக்கண்ணன்தன்னை] இக்காதலுக்கு க்ருஷிபண்ணின நேத்ரபூதரைச் சொல்லுகிறார். [குழவுமாடத்தென்குருகூர்] *ஸர்வஞ்ச குசலம் க்ருஹே* என்னுமாபோலே, ‘ஆழ்வார்க்கு ஆர்த்தி மிகமிக ஸர்வேச்வரன்வரவு தப்பாது என்று திருநகரிக்குட்கெருங்கிக்குளிர்து தேறினபடி. [மாறன்] ஸம்ஸாரத்தை மாற்றினவர். [சடகோபன்] பகவத்குருகூருக்கு சத்ரு. [சொல்வழுவிலாத] பகவத்குணத்தாலே கூப்பிடுகிற இந்நன்மையில் ஒன்றுந் தப்பாதபடி (மாய் ஸுபோதமுமாய், ஸர்வாதிகாரமுமாய்ப்படி) சொன்ன. ஆயிரத்துள் இப்பத்தும் [தழுவப் பாடியாடவல்லார்] ஆழ்வார் பாவங்குத்தி ஒருவர்க்கும் பிறக்கமாட்டாதிறே; அதிலே சிறிது அணைய நின்றாகிலும் இத்தை அப்ஸரிக்க வல்லவர் (களாய், பார்வச்யத்தாலே விக்குதராய் ஆடவல்லார்)கள். [வைகுந்தம் ஏறுவரே] காண ஆசைப்பட்டிக் கூப்பிடுகிற ஸம்ஸாரத்தைக் கழித்து, நித்யாநுபவம் பண்ணலாம் நித்ய விபூதியிலே புகப்பெறுவர். குழவுமாடம்-கெருங்கின மாடம். தென்குருகூர் - அதஏவ அழகிய திருநகரி.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

எட்டாந் திருவாய்மொழி - ஏறாந் : ப்ரவேசம்

ஒ.—எட்டாந்திருவாய்மொழியில், இப்படி அவஸந்தராய்க் கூப்பிடச்செய்தே ஸௌக்யத்தினை குணேததியாய் ப்ரதிகூலதிரஸநஸமர்த்தனா என்பெருமான் வாராதொழிந்தவாறே தம்மை உபேக்ஷித்தானாகக் கருதின ஆழ்வார் ததர்த்தமாக வுண்டான ஆத்மாத்மியங்கள் அவனுக்கு ஆதரணியங்களல்லவாகில் எனக்கும் அவற்றால் கார்யமில்லை பென்று அவற்றில் தாம் நசையற்றபடியை அந்யாபதேசத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்.

இ.—எட்டாந்திருவாய்மொழி, இப்படி அவஸந்தராய்க் கூப்பிடச்செய்தேயும் அவன் வந்து முகம் காட்டக் காணாமையாலே ப்ராப்தனாய் சீலவானாய் விரோதிரஸநஸமர்த்தனாயிருக்கிறவன் உதவாதொழி கிறது இத்தலையை வேண்டாதொழிகையிறே. அவனுக்காகக் கண்ட என்னுடைய ஆத்மாத்மியங்கள் அவனுக்கு ஆதரணியமன்றாகில் எனக்கும் அவற்றால் கார்யமில்லை பென்று அவற்றில் தாம் நசையற்ற படியை அந்யாபதேசத்தாலே அருளிச்செய்கிறார். “கோவைவாயா” ளிற்படி விரும்பினவன் இப்படி உபேக்ஷித்தபின்பு என்னாலும் என்உடைமையாலும் எனக்குத்தான் என்னகார்ய முண்டு? என்கிறான். ஆத்மாத்மியங்களை அவன்விரும்பின வழியாலே விரும்பவாயிற்று ப்ராப்தம். அல்லது, தானாகந்த வழியாலே விரும்புமது தேஹாத்மாபிமாநத்தோடு ஒக்குமத்தனை. முந்துற ஆத்மாவை வேண்டேன் எனனாதே ‘உடைமையை வேண்டேன்’ என்றது, இவள்தன்னிலும் இவளுடைமையை அவன் விரும்புகையாலே அவன் விரும்பின அடைவே உபேக்ஷிக்கிறான்: என்னுடைமையை வேண்டேனென்று திரளச் சொல்லாதே வ்யக்திதோறும் வேண்டேன் என்கிறது என்? என்னில்,—அவன் வ்யக்திதோறும் விரும்புகையாலே. “நதேஹம் நப்ராணம்”, “நஹிமே ஜீவிதே நார்த்த:”, “நதேவ லோகாக்ரமணம்”

ஈ.—சீழில் திருவாய்மொழியிலே கேட்டாரடைய நீராய்ப்படி கூப்பிட்டார். ‘இப்படி கூப்பிடச்செய்தேயும் ஸர்வேச்வரன் நமக்கு முகம் தாராதிருந்தது நம்பக்கல் உபேக்ஷையாலேயாக அடுக்கும்’ என்றுபார்த்தது ‘ப்ராப்தனாமாய் ஸுசீலனாமாய் விரோதிரஸந சீலனாமாயிருக்கிறவன் ‘இதுவேண்டா என்றிருக்குமாதில் எனக்கோதான் இது வேண்டுவது’ என்று விடப்பார்த்தது, ‘அவனுக்கு வேண்டாத நசனும் என் உடைமையும் வேண்டா எனக்கு’ என்று ஆத்மாத்மியங்களில் நசையற்றபடியை அந்யாபதேசத்தாலே அருளிச்செய்கிறார். அவன் விரும்பின வழியாலேகாணும் ஆத்மவஸ்துவை விரும்ப ப்ராப்தியுள்ளது: இங்ஙன் விரும்பாதவன்று பழைய தேஹாத்மாபிமாநத்தோபாதியாமிறே; *நதேஹம்* இத்தனை சாந்து நாற்றத்துக்காக கீலைகின்ற அத்ருஷ்டத்தையுங்கூட அநிய மாறுபடியிறே தேஹத்தில் பண்ணியிருக்கும் அபிமாநம்; அப்படிப்பட்ட தேஹம் வேண்டா, *நப்ராணம்* தேஹந்தன்னை ஆதரிக் கிறது ப்ராணனுக்காக; அப்ப்ராணன்களும் வேண்டா. *நசஸுகம்* ப்ராணன்களை விரும்புகிறது ஸுகத்துக்காக; அந்த ஸுகமும் வேண்டா. இதுக்கு உறுப்பாக வருமல்லாதவையும் எனக்கு வேண்டா. இவையெல்லாம் புருஷார்த்தமாவது ஆத்மாவுக்கிறே; அவ்வாத்மாதானும் வேண்டா. இங்ஙன் பிரித்துச் சொல்லுகிறதென்? உன் திருவடிகளில் சேஷத்வ ஸாம்ராஜ்யத்துக்குப் புறம்பானவை யாவை சில, அவையொன்றும் எனக்கு வேண்டா. *நாத* உடையவனுக்குப் புறம்பாயிருக்குமவற்றை விரும்ப ப்ராப்தியுண்டோ? அங்ஙனையாமாதில் க்ரமத்தாலே கழித்துத் தருகிறோம் என்ன, ‘ஒருஷணமும் பொறுக்கமாட்டேன். இவை தன்னைத் தவிர்த்துக் கடக்க வைக்கவொண்ணாது, நசித்துப்போம்படி. பண்ணவேணும். இது கண்டாதூர்த்தவமான வார்த்தையன்றோ? என்ன, *தத் ஸத்யம்* மெய். *மதுமதந* இங்ஙனன்றாகில் தேவர்முன்பு போய்யாரானுர் பட்டது படுகிறேன். *நஹிமே ஜீவிதே நார்த தோவைவார்த்தைநசபூஷணை: | வஸந்த்யா ராக்ஷஸீமத்யே விநாராமம் மஹாரதம்* ப்ராணாதிகளால் கார்யமின்றிக்கே யொழிகிறதென்? என்னில்: இருக்கிறது ராக்ஷஸிகள் நடுவே; பிரிகிறது பெருமானை; இவற்றால் என்ன ப்ரயோஜனமுண்டு?

ஏறாநுமிறையோனும் திசைமுகனும் திருமகனும்*
கூறாநுந்தலியுடம்பன் குலங்குலமா அசுரர்களை*
நீருகும்படியாக நிருமித்துப்படைதொட்ட*
மாராளுன்கவராத மணிமாமைகுறைவிலமே.

(1)

ஒ.—முதற்பாட்டில், அத்யந்தம் குணவானுமாய் விரோதிரஸநஸமர்த்தனுமாய் மிருக்கிற எம்பெருமான் விரும்பாத சலாக்யமான நிறங்கொண்டு ஒருகருமமில்லை யென்கிறான். [கூறாநும] - ஒரோப்ரதேசத்தைக் கூறுகக்கொள்ளும். [தலியுடம்பு] - இப்படி பரார்த்தமாகையாலே அத்விதமான உடம்பு. [நிருமித்துப்படைதொட்ட மாராளுன்]-ஸங்கல்பித்து ஆயுதக்ரஹணம்பண்ணின ஆண்டிள்ளை.

இ.—முதற்பாட்டில், அத்யந்தகுணவானும் விரோதிரஸநஸமர்த்தனுமாய் மிருக்கிறவன் விரும்பாத சலாக்யமான நிறத்தால் எனக்கு ஒருகார்யமில்லை யென்கிறான். [ஏறாநும் இறையோனும்] - வேதாத்மாவான பெரியதிருவடிக்கு எதிராக ஒரு எருத்தை வாஹநமாகக்கொண்டு திரியுமவன். [ஆனும்] - இவனுடைய உபயவிபுதி இருக்கிறபடி. [இறையோனும்] - உபயவிபுதிநாதன் “ஈச்வரோஹம்” என்றான். என்ன, தானும் மஹாவ்ருக்யம்போலே ‘ஈச்வரோஹம்’ என்று இருக்கை [திசைமுகனும்]-அவனுக்கும் ஐகனயம் “ஸூரிதிவ்யாஹரத்” என்கிறபடியே நாலுவேதங்களையும் உச்சரிக்கைக்கு நாலுமுகத்தையுடைய ப்ரஹ்மாவும், ‘ஈச்வரோஹம்’ என்று இருப்பாரும் அணுகிற உடம்பை ‘அடிபேன்’ என்றிருக்கிற நான் இழப்பதே! ஸ்வதந்தரபுத்தி பண்ணுவார் பெற்ற உடம்பை ப்ரகாரமாகபுத்திபண்ணி மிருக்கிற நான் இழப்பதே? [திருமகனும்] - “அநந்யா” என்கிற பிராட்டியும். [கூறு ஆனும்] - கூறிட்டு ஆனும்; அதிகாரிபுருஷர்களென்று பிராட்டியிடத்திலே நலிதல், படுக்கைப்பற்றிலுள்ளாரென்று அவர்களிடத்திலே நலிதல் செய்யாதபடி ஸமமாயிருக்கை “தபஸாதோஷிதஸ்தேந விஷ்ணுநா ப்ரபவிஷ்ணுநா, ஸ்வபார்ச்வே தக்ஷிணேசம்போ: நிவாஸ: பரிகல்பிதம்” என்னும்படி கூறிட்டுக்கொடுத்தானிறே. [தனி உடம்பன்] - திவ்யாத்மஸ்வரூபத்துக்கு நிறங்கொடுக்கும் உடம்பு. இவ்வுடம்பிறே வரையாதே எல்லார்க்கும் அணையலாயிருக்கிறது. இப்படி சீலவானாயிருக்க இழப்பதே! [குலங்குலமா அசுரர்களை] - விரோதிகள் பல்கின்படியாலே திரள்திரளாகவாயிற்று அஸுரவர்க்கத்தை அழிப்பது. [நீருகும்படியாக] - ‘சிரநம் பிநநம் சரைர் தக்தம்’ என்கிறபடியே தூளியாக. [நிருமித்துப்படைதொட்ட] - “மநயவைதே நிறுதா: பூர்வமேவ” என்கிறபடியே அழிக்கக்கடவதாக ஸங்கல்பித்து ஆயுதமெடுக்குமவன். நிருமித்து - கிரமித்து. ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளை ஸங்கல்பத்தாலே நிர்வஹிக்குமவன் ஆச்ரிதவிரோதிகள் என்றவாறே ஸாயுதனாய் மேல்விழும். ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளில் ஸத்யஸங்கல்பனாயிருக்கும். ஆச்ரிதவிரோதிகளளவில் அஸத்யஸங்கல்பனாயிருக்கும். “யஜ்ஞ விக்ரகரம் ஹந்யாம் பாண்டவாநாஞ்ச தூர்ஹருதம்” - என்னை மிட்டுமிடித்தாரையும் என்உயிர்நிலையிலே நலிவாரையும் நலிவேன் என்னுமவன். [மாராளுன்] - மாற்றான்: எதிரியென்னுதல்; பெருமிடுக்கனென்னுதல். “த்விஷதநம் நபோக்தவ்யம்” [நிருமித்துப் படைதொட்ட] - ஸங்கல்பத்திலே விரோதிவர்க்கம் தூளியாயிற்று; அவதாரத்திலும் ஆழ்வார்கள் ஸ்வரூபஸித்தயர்த்தமாக ஆழ்வர்களை தரித்த இத்தனை என்றுமாம் [மணிமாமை குறைவிலமே] - இப்படி சீலவானாய் பெருமிடுக்கனவன் விரும்பாத இந்நிறத்தால் என்னகார்ய முண்டு? “குணவாந் கச்சவீர்யவாந்” என்னக்கடவதிறே. மணி - ஒளி.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. அத்யந்தகுணவானுமாய் விரோதிரஸநஸமர்த்தனுமாய் மிருக்கிற எம்பெருமான் விரும்பாத சலாக்யமான நிறங்கொண்டு எனக்கு ஒரு கார்யமில்லை என்கிறான்.

[ஏறாநும் இய்யாதி] ‘நான், நான்’ என்பாருக்கும் அணையலாம்படியான உடம்பைக்கிடர் நான் இழந்திருக்கிறது என்கிறான். கண்ட காபாலிகந்தர் பெற்றுப்போகிறது கிடர் எனக்கு அரிதாகிற தென்கிறான். [ஏறாநும்] ஸர்வேச்வரன் வேதாத்மாவான பெரியதிருவடியை வாஹநமாகவுடையனாயிருக்குமாகில், தானும் கைக்கொள்ளாண்டிகளைப்போலே ‘ஒரு எருத்தையுடையேன்’ என்று அபிமாதித்திருக்கும். [ஆனும்] இவனுடைய உபயவிபுதி

யிருக்கிறபடி. [இறையோனும்] அவன் உபயவிபூதிக்கும் கடவனாய் ஸர்வேச்வரானிருக்கும். கள்வியை 'மஹாவ்ருகம்' என்கிறவோபாதி, தானும் 'ஈச்வரன்' என்றிருக்கும். தர்மதர்பி களுக்கு ஐக்யமுண்டித்தனைபோக்கி, தர்மீதவயத்துக்கும் ஐக்யமில்லை. [தேசமுகனும்] ஸ்ருஷ்டிக்கு உறுப்பாக நாலு வேதங்களையும் உச்சரிக்கைக்கு ஈடான ஈதுமுகத்தை யுடையனாய், 'நான் ஸ்ரஷ்டா என்று அபிமாதித்திருக்கிற சதுர்முகனும். [திருமனும்] *அந்யாச வேணுறும்* என்று சொல்லுகிறபடியே யிருக்கிற பெரியபிராட்டியாரும். [கூளுறும் இப்பாதி] இவர்கள் கூறிட்டானும்படி அத்விதீயமான உடம்புபடைத்தவன், 'நாங்கள் அதிகாரி புருஷர் களுடையவர்கள்' என்று பிராட்டி பரிஸரத்திலே புக்குச்சிலர் அழிவுசெய்தல். 'நாங்கள் படுக்கைப்பற்றிலுள்ளோம்' என்று சிலர் அவர்களுக்கிலையிலே புக்கு அழிவுசெய்தல் செய்ய வொண்ணாதபடி ஆளுமாயிற்று. திவ்யாத்மஸ்வரூபத்திலும் விறுடையது திருமேனியிறே. ஸர்வாபாச்ரயமாயிறே திருமேனிதான் இருப்பது. இப்படி சீலவானிருக்கிறவனைக்கிடர் நான் இழந்திருக்கிறது. [குலங்குலமா] அனைக்கைக்கு ப்ரதிபந்தகமுண்டாய்த்தான் இழக்கிறேனோ? *கோவ்வல்லிந்ஸம்ப்ரதம்லோகேகுணவாந்* என்றப்போலே கீழ்: *வீர்யவாந்* என்றப் போலே இது. குலங்குலமாக அஸ்ரவர்க்கத்தை. [கீறும்படியாக நிருமித்து] *நிஹநா: பூர்வமேவ* என்றபடியே, 'உறவு வேண்டோம்' என்றபோதே பஸ்மமாய்ப் போம்படி ஸங்கல் பித்து. [படைதொட்ட] ஐகதஸ்ருஷ்டியில்வந்தால் ஸங்கல்பமே கொண்டு நிர்வஹிக்குமவன். ஆச்ரிதவிரோதிகளை அழியச்செய்யுமிடத்தில் ஸாயுதனய்க் கொண்டு மேல்விழும். ஸ்ருஷ்ட்யாதி களில் ஸத்யஸங்கல்பனாயிருக்கும். ஆச்ரிதவிரோதிகளளவில் அஸத்யஸங்கல்பனாயிருக்கும். [கீறும்படியாக] *சிந்நம்பிந்நம்சரைர்த்தம்* என்கிறபடியே, தூனியாம்படியாக ஸங்கல்பித்து ஆபுதமெடுக்குமவன். *யஜ்ஞவிக்கிரம் ஹந்யாம் பாண்டவாநாஞ்ச தூர்ஹருதம்* தன்னை மீடற்றைப்பிடித்தாரையும். உயிர் கிலையிலே நலிந்தாரையும் நலியுமவன். [மாருளன்] மிடுக்க னென்னுதல், எதிரியென்னுதல். துர்யோதனன் 'அமுதுசெய்யவேணும்' என்ன, *தவிஷதநம் நபோக்தவ்யம் தவிஷந்தம் நைவ போஜயேத்* என்று ஆச்ரிதவிரோதிகளைத் தனக்கு விரோதிகளாகக் கொண்டு வழக்குப்பேசுமவன். [கவராத] விரோதிகளை அழியச்செய்து விடாய்த்து 'தண்ணீர் தண்ணீர்' என்று அவன்வந்தணியாத நல்லிறந்தகால் ஒரு அபேகை யுடையோமல்லோம். நிறத்திலே அவன் ஆதரிக்குமன்றன்றோ இத்தால் கார்யமுள்ளது? அல்லது நிறக்கேடாமித் தனையிறே.

மணிமாமைகுறைவில்லா மலர்மாதருறைமார்பன்*

அணிமானத்தடவரைத்தோள் அடலாழித்தடக்கையன்*

பணிமானம்பிழையாமே அடியேனைப்பணிகொண்ட*

மணிமாயன்கவராத மடநெஞ்சால்துறைவில்மே.

(2)

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், பெரியபிராட்டியார் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற திருமாந்பையுடையனுமாய் அழகிதாய்க் கொழுந்துவிட்டுத் திரட்சிபெற்றுச் செக்கென்றிருந்த திருத்தோளையும் ப்ரதிபக்ஷத்தை யடக்கும் ஸ்வபாவமான திருவாழியாலே பூர்ணமான கையையுமுடையனாய். [பணிமானம் என்று தொடங்கி] 'அடிமைகொள்ளுமிடத்தில் பெரியபிராட்டியாரோடு ஒக்க என்னை அடிமைகொள்ளுவதும் செய்து இந்தரநீலம்போலே கறுத்த திருநிறத்தையுடையனாவன்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், இச்சீலத்துக்கும் அடியான பிராட்டியோடே கூடின வடிவழகைக் காட்டி அடிமைகொண்டவன் விரும்பாத பவ்யமான நெஞ்சால் என்ன கார்யமுண்டு? என்கிறான். [மணிமாமைகுறைவில்லா] - நித்யஸம்ச்சேஷத்தாலே விலக்ஷணமாய்ப் பூர்ணமான திருநிறத்தை யுடையவன், அநபாயிநியாகையாலே 'மணிமாமைகுறைவில்' என்று அறியாதவன். [மலர்மாதர்] - நிறமேயன்றிக்கே பிரியத்தகாத ஸௌகுமார்யத்தையுடையவன். பரிமளத்தை வடிவாக வகுத்தாப்போலே யிருக்கை. [உறைமார்பன்] - நித்யவாஸம்பண்ணுகிற திருமாந்பையுடையவன். பூவிற்பிறப்பேயாய்

நித்யவாஸம்பண்ணுவது திருமார்பிலேயாயிருக்கை. தான்பிறந்த பூ நெருஞ்சிமுள்ளோபாதியாம்படி மார்புபடைத்தவன். பிராட்டி பெருமானைக் கைப்பிடித்தபின்பு ஸ்ரீமதிதீலையை நினைக்கிலாயிற்று, இவள் பூவை நினைப்பது. அவள் 'அகலகில்லேன்' என்கிற வடிவை நான் இழப்பதே! 'நகச்சிந்நாபராத்யதி' என்கிறவன் நித்யவாஸம்பண்ணு நிற்க, நான் இழப்பதே! [அணிமானத்தடவரைத்தோள்] - அணியென்று ஆபரணம், மான மென்று அளவு. 'ஆபரணத்துக்கு ஆபரணமான தோள்' என்று சீயர் அருளிச் செய்வார். 'அணிபெருகிய தோள்' என்று ஒருதமிழன். 'ஆபரணஸ்யாபரணம்' என்று அழகிதாய், 'ஆயதாச்ச' என்று நீண்டு, 'ஸு'வருத்தாச்ச' என்றுதிரட்சிபெற்று 'பரிசோபமா:' என்று திண்ணி தான தோள். [அடலாழித்தடக்கையன்] - அவளும் அவனுமான சேர்த்திக்கும் அத்தோளழகுக்கும் கல்மதிளிப்போலே ரக்ஷகமான திருவாழி. ப்ரதிபக்ஷத்தை அடர்க்கும் ஸ்வபாவமான திருவாழி யாலே பூர்ணமான திருக்கையையுடையவன். [பணிமானம்பிழையாமே] - பணி - கைங்கர்யம், மானம் - அளவு. 'அஹம்ஸர்வம்கரிஷ்யாமி' என்றிறே பாரிப்பது. அதில் ஒன்றும் தப்பாமே. [அடியேனைப் பணிகொண்ட] - ராஜா புத்ரனுக்கு ராஜ்யத்தைக்கொடுத்தாப்போலே சேஷபூதனான எனக்கு ஸ்வருபாநுருபமான வருத்தியைத்தந்தது. [பணிகொண்டமணிமாயன்] - பிராட்டியும் தானும் சேர இருந்து கையுந்திருவாழியுமான அழகையும் ப்ராப்தியையும் காட்டியாயிற்று அடிமைகொண்டது. கையிலே திருவாழியையுடைய வஸ்துவிறே ப்ராப்ய வஸ்து. [மணிமாயன்] - நீலரத்னம்போலே யிருக்கிற, மாயன் - மாயோன்; கரியோன். [கவராத மடநெஞ்சால் குறைவிலமே] - 'நஜீவேயம் க்ஷணமபி' என்று அவன் மேல்விழாத பவ்யமான நெஞ்சால் எனக்கு என்னகார்யமுண்டு? 'கோவைவாயா'ளில் 'பூகம்சாந்து என்னெஞ்சமே' என்னும்படி விரும்பினவன் உபேக்ஷித்த நெஞ்சால் எனக்கு என்னகார்ய முண்டு? என்கிறான் என்று இவ்விடத்திலே சீயர் அருளிச்செய்வார். 'உடையவன் தன்உடைமையைப் பேணுகையில் நாளை இத்தை நோக்குவேன்? என்கிறான்.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. இச்சிலத்துக்கும் அடியான பிராட்டியோடே கூட வடிவற கைக்காட்டி அடிமைகொண்டவன் விரும்பாத பவ்யமான நெஞ்சால் என்ன கார்யமுண்டு? என்கிறான்.

[மணிமாமைகுறைவில்லா] 'மணிமாமைகுறைவில்லமே' என்ன வேண்டாதவன், அவஞ்ஞடைய நித்யஸந்திதியாலே என்னை அடிமைகொண்டவன். *நகச்சிந் நாபராத்யதி* என்கிறவனும் கூட இருக்கச்செய்தே என்னை உபேக்ஷித்திருக்குமாயில், என்னுடைமையால் எனக்குத்தான் ப்ரயோஜனமென்? [மலர்மாதர்] நிறமேயன்றிக்கே பிரியத்தகாதலெனகுமார் யத்தையுடையவன். புஷ்பத்தில் பரிமளத்தை வடிவாக வகுத்தாப்போலே யிருக்கை. [உறைமார்பன்] அவள் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற திருமார்வையுடையவன். பூவில் பிறப்பே யாய், நித்யவாஸம்பண்ணுவது மார்விலேயாயிருக்கை. தான்பிறந்த பூ நெருஞ்சிக்காடாம் படியான மார்வு படைத்தவன். 'அவிச்சமும் அன்னத்தின் தூவியும் மாதரடிக்கு நெருஞ்சிப் பழம்' என்றுவிறே. முத்தன் ஸம்ஸாரயாத்ரையை ஸ்மரியாதாப் போலே பூவை நினையாதே வர்த்திக்கும் மார்வுபடைத்தவன். பிராட்டி பெருமானைக் கைப்பிடித்த பின்பு ஸ்ரீமதிதீலையை நினைக்கிலாயிற்று, இவள் பூவை நினைப்பது. அவள் 'அகலகில்லேன்' என்கிற வடிவை நான் இழப்பதே! [அணிமானத்தடவரைத்தோள்] அணியென்று ஆபரணம். மானமென்று அளவு. 'ஸ்வபூஷணபூஷார்ஹா:' என்கிறபடியே 'ஆபரணத்துக்கு ஆபரணமான தோள்' என்று சீயர் அருளிச்செய்வார். 'அணியென்று அழகாய், மானமென்று பெருமையாய், அணிபெருகியதோள்' என்று ஒரு தமிழன். அத்தாலும் *ஆபரணஸ்யாபரணம்* என்கிறபடியாயிருக்கை. *ஆயதாச்ச ஸு'வருத்தாச்ச* என்கிறபடியே, அளவுடைத்தாய்ச் சுற்றுடைத்தாய் ஒருவரால் சலிப்பிக்க வொண்ணாத தோள்படைத்தவன். [அடலாழித்தடக்கையன்] பிராட்டியும் தானுமான சேர்த்திக்கு அஸ்த்தானே பயசங்கைபண்ணி எப்போதுமொக்க யுத்தோந்முகமாய் ப்ரதி பக்ஷத்தையடர்க்கும் ஸ்வபாவமான திருவாழியைப் பூர்ணமான கையிலே யுடையவன். இவனுடைய வருத்தம் கைமேலே காணலாயிருக்கிறபடி. [பணிமானம்பிழையாமே] பணி யென்றுகைங்கர்யம். மானமென்று அளவு. அதில் ஓரளவும் குறையாமே. *அஹம்ஸர்வம்

கரிஷ்யாமி* என்கிறபடியே. [அடியேனைப் பணிகொண்ட] இனையபெருமானை அடிமை கொண்டாப்போலே, இருவருங்கூட இருந்துகாணும் இவரை அடிமை கொண்டது. [அடியேனை] குமரிருந்துபோகாமே. பரதந்த்ரஜம்மாயிருக்க வகுத்தவனுக்கு உறுப் பன்றிக்கே போகாமே. இங்கே அருளிச்செய்யும் வார்த்தை:- 'எழுந்தருளியிருக்கிற மடத்திலே பூஜைவண்ணவர்கள் அமுதுசெய்யாநிற்க, ஆச்சான் தண்ணீரமுது பரிமாறுகிறவர், ஓரருகே சாயநின்று பரிமாறினார்; அத்தை உடையவர் கண்டு ஓடிவந்து முதுகிலே மோதி 'நேரேநின்றன்றோ வுடோ பரிமாறுவது?' என்றார்; என்ன, ஆச்சான். "பணிமானம்பிழை யாமேயடியேனைப் பணிகொண்ட" என்று பணித்தான். [பணிகொண்ட மணிமாயன்] "தஹ, பச" என்றல்ல அடிமை கொண்டது; பிடாத்தை விழவிட்டு வடிவைக்காட்டி. நீலரத்நம் போன்ற கறுத்திறந்தையுடையவன். [கவராத] வடிவில் சுவட்டையறிவித்து என்னை அநுபவிப்பியானாகில், பவ்யமான நெஞ்சால் எனக்கு என்னகார்யமுண்டு? சீயர் இவ்விடத்திலே அருளிச்செய்வதொரு வார்த்தை உண்டு:- "பூசம்சாந்தென்னெஞ்சமே" என்கிறபடியே அன்று அப்படியே இத்தை விரும்பினவன் இன்று இப்படியே உபேஷிக்கையாலே, 'நாயகன் வரவு தாழ்த்தான்' என்று அவன்முன்னே சாந்தைப் பரணியோடே உடைப்பாரைப்போலே என் நெஞ்சு எனக்குவேண்டா' என்கிறான்" என்று. பிராட்டி அவனோடே சேர இருந்தில் ளாகில் நான் ஆறியிரேனோ? தோளழகை எனக்குக் காட்டிற்றிலனாகில் நான் ஆறியிரேனோ? கையும் திருவாழியுமான அழகைக் காட்டிற்றிலனாகில் 'அப்ராப்த விஷயம்' என்று ஆறியிரேனோ? வடிவமகாலன்றி குணத்தாலே என்னை விஷயிகரித்தானாகில் நான் ஆறியிரேனோ? என்கிறான்.

மடநெஞ்சால்குறைவில்லா மகஸ்தாய்செய்தொருபேய்ச்சி*

விடநஞ்சமுலைகவைத்த மிகுஞானச்சிறுகுழவி*

படநாகத்தனைக்கிடந்த பருவரைத்தோட் பரம்புருடன்*

நெடுமாயன்கவராத நிறைவிறற்குறைவிலமே.

(3)

ஓ.—முன்றும்பாட்டில், அத்யந்தவிலக்ஷணனுயிருந்துவைத்துப் பண்டு என்பக்கலிலே அத்யநிபிவோத்தையம் மண்ணினவன் விரும்பாத அடக்கம் எனக்கு வேண்டா என்கிறான். [மட நெஞ்சால் என்று தொடங்கி] - பரிவையுடைய மசோதைப்பிராட்டியைப்போலே ஒருஸ்தீர்வேஷத்தைக் கொண்டு நிக்ருதிபரதைக்குத் தன்னோடொப்பாரில்லாத பூதனை முடியும்படி நஞ்சையுடைய முலையைச் சுவைத்த பிள்ளைத்தனத்திலே தாய்முலையன்று என்று அறிந்த பேரறிவையுடையவன். [படநாகத்து என்று தொடங்கி] - தன்னுடைய ஸ்பர்சத்தாலே பணம் விரித்திருந்துள்ள திருவந்தழவான்மேலே கண்வளர்ந்தருளுகையாலே மலேபோலே வளர்ந்த தோள்களையுமுடையனும் புருஷோத்தமனுமா யுள்ளான்.

இ.—முன்றும்பாட்டில், விரோதிரிஸநஸமர்த்தனாய் அத்யந்தவிலக்ஷணனுய் முன்பு என்பக்கல் அபிரிவிஷ்டனுவன் விரும்பாத அடக்கம் எனக்கு வேண்டா என்கிறான். [மடநெஞ்சால் குறைவில்லா] - மடப்பம் - மார்த்தவம். முலையுண்ணும்போது யசோதைப்பிராட்டிக்குப் பிறக்கும் பரிவையும் ஏறிட்டுக் கொண்டு வந்தபடி. வடிவை மாருடுகையன்றிக்கே நெஞ்சிலே க்ரௌர்யத்தையும் மாருடினபடி. [மகஸ்தாய்செய்து] - தாய்மகளாகச் செய்து. பேயான தன்னை மநுஷ்யையாக்குகையன்றிக்கே தாயாகவும் பண்ணினான். மக்களென்னக்கடவதிறே, மதுஷ்யரை. [ஒருபேய்ச்சி] - நிக்ருதிக்கு அத்விதியை யென்கை; அதாவது - கொடுமை. 'நலியவந்தான்' என்னும் சிவிட்காலே அநாதரோக்தியாகவுமாம், [விடநஞ்சமுலைகவைத்த] - விடமென்றும் நஞ்சமென்றும் மீமிசையாய், - நாட்டில் விஷங்களெல்லாம் அம்ருதகல்பமென்னலாம்படியான விஷ மென்னுதல். [பேய்ச்சி விட] - பேயானவன் உயிரை விடும்படி, நஞ்சமுலை சுவைத்த என்னுதல். சுவைத்த - பசையற உண்டபடி. "ப்ராணஸஹிதம்பபெள". [மிகுஞானச்சிறுகுழவி] - மெளக்த்யத்தில் குறைவற்றிருக்க ரஸஜ்ஞானத்தாலே இது வேற்று முலையென்று அறிந்த பேரறிவையுடையவன். இவனை முடித்தது ஐச்வரமான ஐஞானத்தாலன்று; ரஸஜ்ஞானத்தாலே

சிவிட்குப் பிறந்து, அஸுரவர்க்கம் கிட்டினால் முடியக்கடவதான வஸ்துஸ்வபாவத்தாலே முடிந்தாளித்தனை. [படநாகத்தனைக்கிடந்த] - இவ்விரோதிகளை நிரஸித்துப் போய்ப் படுக்கையிலே சாய்ந்தபடி யென்னுதல்; அப்படுக்கையை விட்டுவந்து விரோதி நிரஸகம் பண்ணிப்படி என்னுதல். 'நாகபர்யங்கமுத்ஸ்ருஜ்ய' என்னக்கடவதிறே. [பட நாகம்] ஸ்வஸ்பர்சத்தாலே விகலிதமான படத்தைபுடையனாக. அஸுரவர்க்கம் கிட்டினால் முடியுமா போலேயாயிற்று, அநுகூலவர்க்கம்கிட்டினால், வாழும்படியும். [பருவரைத்தோள்] - திருவந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளுகையாலே தோள்கள் மலைபோலே வளர்ந்தபடி. சேஷபூதனுக்குப் பிறந்த விக்குதிபோலே சேஷிக்குப் பிறந்த விக்குதி சொல்லுகிறது. கர்ம நிபந்தமான விக்குதியிறே குறையாவது; ஆச்ரிதஸம்ச்லேஷங்களில் வரும் விகாரங்கள் குணமிறே. [பரம்புருடன்] - தகட்டிலழுத்தின மாணிக்கம்போலே அவன்மேலே சாய்ந்தபின்பாயிற்று, ஸர்வாதிகத்வம் தோற்றுகிறது [நெடுமாயன்] - அப்படுக்கையை உபேக்ஷித்துக் கிளர் என்பக்கல் வ்யாமுக்கதனயிற்று; "பனிக்கடவிற்பள்ளிகோளைப் பழகவிட்டு ஓடிவந்து". [கவராத நிறைவினால் குறைவிலமே] - அப்படி அளவற ஆதரித்தவன் இப்படி உபேக்ஷிக்க நான் ஸ்தீரீதவத்தை நோக்கியிருக்கவோ? தன் அகவாயி லுள்ளது பிறர்க்குத் தெரியாதபடியிருக்கும் அடக்கம் - ஸ்தீரீதவமாவது.

௩௬.—மூன்றும்பாட்டு. விரோதிரஸநஸமர்த்தனாய் அத்யந்த விலக்ஷணனாய் முன்பு என்பக்கல் அத்யபிரிஷ்டனுனவன் விரும்பாத அடக்கம் எனக்கு வேண்டா என்கிறான்.

[மடநெஞ்சால் குறைவில்லா] மடப்பமாவது மென்மை; அதாவது நெஞ்சில் நெகிழ்ச்சி. அதாவது முனையுண்ணும்போது யசோதைப்பிராட்டிக்குப் பிறக்கும் பரிவையும் ஏறிட்டுக் கொண்டு வந்தபடி. அகவாயிலுள்ளது த்வேஷமாயிருக்கச்செய்தே. அதை மறைத்துக் கொண்டு ஆநுகூல்யம் தோற்ற வந்தாளாயிற்று. [மகன்தாய்செய்து] தாய்மகன்செய்து; மக்களென்று மறுஷயர்க்குப் பேர். பேயான தான் மறுஷயவேஷத்தைக்கொண்டு, அது தன்னிலும் "பெற்றதாய்போல்" என்கிறபடியே தாய்வடிவைக்கொண்டு. [ஒருபேய்ச்சி] இதென்ன நிக்ருதிதான்? நிக்ருதிக்கு அத்விதியை யென்கை. 'நலிய வந்தான்' என்னுஞ் சிவிட்காலே அநாதரோக்தியாகவுமாம். [விட நஞ்சம்] விடமென்றும், நஞ்சமென்றும் மீயிசையாய், நாட்டில் விஷங்களெல்லாம் அம்ருதகல்பமாம்படியான விஷமென்னுதல். [பேய்ச்சி விட] பேயானவன் உயிரைவிடும்படி. [நஞ்சமுலை சுவைத்த] நச்சமுலையை அமுது செய்த. அம்முலைவழியே "உயிரை வற்ற வாங்கியுண்ட வாயான்" என்கிறபடியே, பாலும் உயிரும் ஒக்கவற்றிவரும்படி சுவைத்த; *ப்ராண ஸஹிதம்பபெள* என்கிறபடியே பசையறும் படியாக. [மிருஞானச் சிறுகுழவி] மௌக்த்யத்தில் கண்ணழிவற்றிருக்கச்செய்தேயும், ரஸஜ்ஞாதத்தாலே 'இது தாய்முலையல்ல, வேற்றுமுலை' என்று அமுதுசெய்தான். அவன் தாயாய் வந்தாலும், இவன் 'தாய்' என்றே முலையுண்டாலும், வஸ்வஸ்வபாவத்தாலே வரும்து தப்பாதிறே; அத்தாலே தப்பிற்றித்தனை. [படநாகத்தனைக்கிடந்த] உணவுக்கீடாகக் காணும் கிடந்தபடியும். நஞ்சையுண்டு நச்சரவிலேயிறே கிடக்கிறது. நஞ்சுக்கு நஞ்சு மாற்றிறே. விரோதியை யழியச் செய்துபோய்ப் படுக்கையிலே சாய்ந்தபடியாதல். அன்றிக்கே *நாகபர்யங்கம் உத்ஸ்ருஜ்ய* என்கின்ற படுக்கையை விட்டுப்போந்து விரோதியைப் போக்கினபடியாதல். ஆச்ரிதர் ஆர்த்த நாதம் கேட்டால் போகத்திலே நஞ்சு பொருந்தாதிறே. ஸர்வேச்வரன் திருமேனியிலே சாய்கையா லுண்டான ஹர்ஷத்தாலேவிகலி தமான பணங்கையுடையனாயிருக்கும். அஸுரவர்க்கம் கிட்டினால் "வாய்ந்த மதுகைடபரும் வயிறுருகிமாண்டார்" என்று முடியுமாபோலேயாயிற்று, அநுகூலவர்க்கம் கிட்டினால் வாழும்படி. [பருவரைத்தோள்] திருவந்தாழ்வானோட்டை ஸ்பர்சத்தாலே, ஏகரூபமான விக்ரஹத்துத்துக்குப் பிறக்கும் விகாரத்தைச் சொல்லுகிறது. கர்மநிபந்தமான விகாராதிக எல்லையென்ற இத்தனை போக்கி, ஆச்ரிதஸம்ச்லேஷத்தில் விகாரமில்லையென்னில், அவ்வஸ்துவை அணிய ஆசைப்படவேண்டாவே. [பரம்புருடன்] தகட்டிலழுத்தின மாணிக்கம் நிறம் பெறுமாபோலே, திருவந்தாழ்வான்மேலே சாய்ந்தபின்பாயிற்று, 'ஸர்வாதிகள்' என்றுதோற்றிற்று. [நெடுமாயன்] என்மடியிற் சுவடறிந்த பின்பு படுக்கையிற் பொருந்தி யறியாதவன். பெரியமலை போலேவளர்ந்த தோளுடையவன்; "உத்தம:புருஷ:"

என்னும் பரம்பருஷையும், நிரவதிகமான ஆச்சர்யகுணசேஷத்தங்களை யுடைய க்ருஷ்ணன். [கவராத] அப்படி ஆதரித்தவன் இப்படி உபேக்ஷித்தபின்பு, எனக்கு என்னுடைய ஸ்திரீவத்தால் என்ன கார்யமுண்டு? [சிறைவு] அடக்கம். அதாவது தன்னகவாயிலோடு கிறது பிறர்க்குத் தெரியாதபடி யிருக்கும் ஸ்திரீத்வம்.

நிறைவினொருநிறைவில்லா நெடுனைம்பத்தோன்மடப்பின்னை*

பொறையினான் முலையனைவான் பொருவிடையேழடர்த்துகந்த*

கறையினுர்துவருடுக்கைக் கடையாவின் கழிகோற்கை*

சறையினுர்கவராத தவிர்திறத்தாற்குறைவிலமே.

(4)

ஒ.—நாலாம்பாட்டில்: ஸ்வாச்சரிதார்த்தப்ரவத்திகளெல்லாம் தமக்கு போகமாகவுடையான க்ருஷ்ணன் விரும்பாத தவிர்போலே யிருக்கிற நிறத்தால் காரியமில்லை என்கிறான். மடப்பம் - மார்த்தவம். [பொறையினான் என்று தொடங்கி] ஸம்சலேஷிக்கைக்காக வ்யஸநஸஹனும், ஹிம்ஸ்ரமாய் வந்து மெல்லிமுகிற விடையேழையும் அநாயாஸேந நிரவர்ப்பதம்செய்து மிகவும் கறையேறியிருக்கிற வெந்ததோலை உடையாகவுடையராய், கறக்கும் முங்கிறகுழாயையும் பிடிக்கும் விசுகோலையும் கையிலே யுடையராய், வடிவுபேணுதே பசுக்களின் பின்பே திரிகையாலே சறைந்திருந்துள்ளவர். 'சறை' என்றது, சறைமணி; சறையினுராகிருர் - அது உடையர் என்றுமாம்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், தன்னைப் பேணுதே பெண்பிறந்தாரைப் பேணும் க்ருஷ்ணன் விரும்பாத நிறம் எனக்கு வேண்டா என்கிறான். [நிறைவினால் குறைவில்லா] - க்ருஷ்ணன் தன்னைப்பெறுகைக்கு எருதுகளின்மேலே விழுகிற வ்யாபாரங்களில் தான் அவிக்குதையாயிருக்கிற ஸ்திரீத்வத்தால் குறைவற்றிருக்கை. விகாரஹேது உண்டாயிருக்க, அவிக்குதையாயிருந்தபடி. [நெடும்பனைத்தோன்] - கீழ் ஆத்ம குணம் சொல்லிற்று; இங்கு ருபகுணம் சொல்லுகிறது. நெடிதாய்ப் பனைத்த தோளென்னுதல், நெடியவேய்போலே யிருந்த தோளென்னுதல். அரியன்செய்தும் பெறவேண்டுமபடி அழகு. [மடப்பின்னை] - மருதுஸ்வபாவை. [முலைஅனைவான்] - ஸம்சலேஷிக்கைக்காக. [பொறையினான்] - வ்யஸநஸஹனும், எருதுகளின் கொம்பாலும் குளம்பாலுமாக நெருக்குண்ட இத்தை அவளுடைய முலையாலே பிறந்த விமர்த்தமாக கிளைத்திருந்தான். [பொருவிடை] கேவலருஷபங்களல்ல; அஸுராவேசத்தாலே யுத்தோர் முகமான ருஷபங்கள். [ஏழு]-ஒன்று இரண்டல்ல. [அடர்த்து] - ஏழையும் ஒருகாலே ஊட்டியாக நெரிக்கை. [உகந்த] - அவை நிரஸ்தமானவாறே இனி இவளை லபித்தோமென்று உகந்தான். மடப்பின்னை முலையனைவான் பொறையினால் பொருவிடையேழ் அடர்த்து உகந்த. [கறையினுர் துவருடுக்கை] - கறையிக்குத் துவருட்டின சிவந்ததோலாயிற்று, உடுக்கை. இடையர் காட்டிலே போனால் முள் கிழியாமெக்கு உடுக்கும் உடைத்தோலைச் சொல்லுகிறது. 'துவர்' என்னச்செய்தே 'கறையினுர்' என்கிறது, காட்டில் பழங்களை அறுத்து இடுகையாலே கறையிக்கிருக்கை. [கடையாவின்] - கடையாவையும்: கறக்கும் முங்கிறகுழாயையும். [கழிகோல்கை] - கழிகோலாகிறது - வீசுகோல். கடையாவையும் வீசுகோலையும் கையிலேயுடையவர். காலத்திற் கறக்கவொட்டாத பசுக்களைப் பாங்கானபோது கறக்கைக்கு ஒருகடையாவையும், அபவ்யமான பசுக்களை நியமிக்கைக்கு ஒருவீசுகோலையும் கொண்டு திரிகை. கழிகோல் - கன்றுகள் பசுக்களோடே போனால் முலையுண்ணமைக்கு வாயிலே கட்டும் கொறுக்கோ லென்றுமாம். [சறையினுர்] - சறைகைமணியென்று ஒருமணி. இடையர் அரையிலேசேர்த்துக்கட்டிப் பசுக்கள் த்வரிவழியே வருகைக்காக முன்னே ஓடுவார்கள்; அத்தையுடையவ ரென்னுதல். சறையென்று தாழ்வாய், தாழ்ந்த இடை ஜம்மத்திலே பிறந்தவரென்னுதல்; சரும்பியிருக்கையாய், உடம்பைப் பேணுதிருக்கையென்னுதல்; பசுக்களின் பின்னே திரிகையாலே தன்னைப்பேண அவஸர மின்றிக்கே யிருக்கை. ரக்ஷயவர்க்கத்தினுடைய ரக்ஷணத்துக்காகத் தன்னைப்பேணுத அவ்வாறாவையாயிற்று, இவள் ஆசைப்படுகிறது. "தீக்ஷிதம் வ்ரதஸம்பநம் வ்ராஜிகதாம் சுசிம், குரங்கச்சுருங்க பாணிஞ்ச பச்யந்தீத்வா பஜாமயஹம்". அவன்விரும்பாத தளிர்நிறத்தால் என்ன ப்ரயோஜமுண்டு? கீழ் 'மணிமாமை' என்ற இடம் - அழகியநிறம் என்றது; இங்கு 'தளிர்நிறம்' என்றது, ஸ்மிக்தமான நிறத்தைச் சொல்லுகிறது.

சுரு.—நாலாம்பாட்டு. தன்னைப்பேறுதே, பெண் பிறந்தாரைப் பேணும் கருஷ்ணன் விரும்பாத நிறம் எனக்கு வேண்டா என்கிறான்.

[நிறைவினால் குறைவில்லா] கருஷ்ணன் தன்னைப்பேறுகைக்கு எருதுகளின் மேலே விழுதிற வ்யாபாரங்களில் தான் அவிக்குதையாயிருக்கிற ஸ்திரீத்வத்தாற் குறைவற்றிருக்கை. விகாரவேறு வுண்டாயிருக்கத்தான் அவிக்குதையா யிருந்தபடி. [நெடும்பிணைத் தோள்] கீழ் ஆத்மகுணம் சொல்லிற்று; இங்கு ருபகுணம் சொல்லுகிறது. [நெடும்பிணை இத்தயாதி] நெடிய தாய்ப் பிணைத்த தோளென்னுதல். நெடிய வேய்போலேயிருந்த தோளென்னுதல். அரியன செய்தும் பெறவேண்டும்படி காணும் வடிவழகு, [மடப்பின்னை] மருதுஸ்வபாவை. [முலையினை வான்] ஸம்சுலேஷிக்கைக்காக, [பொறையினால்] வ்யஸநஸஹனாய். எருதுகளின் கொம்பாலும் குளம்பாலும் நெருக்குண்ட இத்தை, அவன் முலையாலே பிறந்த விமர் ததமாக நினைத்திருந்தான். [பொருவிடை] கேவலம் வருஷபமல்லகிமர், அஸுராவேசத்தாலே யுத்தோந்முகங்களாய் வந்தவை. ஒன்றிரண்டல்ல; ஏழையும் ஒருகாலே ஊட்டியாக நெரிக்கை. [உகந்த] 'இனி நாம் இவனை லபித்தோமே, என்று உகந்தான், நப்பின்னைப்பிராட்டியை, விடைகொண்டு வந்து காணும் கைப்பிடித்தது. நிறைவினால் குறைவில்லா நெடும்பிணைத்தோள் மடப்பின்னை முலை யினைவான் பொறையினால் பொருவிடையேழ்மடர்த்துகந்த. [குறையினர் துவருடுக்கை] கறை மிக்குத் துவருட்டின சிவந்த தோலாயிற்று உடுக்கை. இடையர் காட்டுக்குப் போம்போது முன் கிறியாமைக்கு உடுக்கும் உடைத்தோலைச் சொல்லுகிறது. 'துவர், என்னுந்நீர்க, குறையின ரென்கிறது காட்டில் பழங்களைப் பறித்து இடுகையாலே கறை மிக்கிருக்கும்; அத்தாலே கறை மிக்க துவராயிற்று, உடுக்கை. அரையிற் பிதக வண்ணவாடை வேண்டாளாயிற்று இவள்; கோரக்ஷணம்பண்ணின வடிவோடே அணையக் கணிசிக்கிறான். [கடையா] ப்ராப்தகாலங் களிலே கறக்கைக்குக் கையிலே கடையாவும்கொண்டாயிற்றுத் திரிவது. கடையா - முங்கிற் குழாய், [குழிகோல்கை] குழிகோலாவது வீசுகோலையும் கையிலேயுடையவர். [கடையாவின் குழிகோற்கை] கொடுவையப் பசுக்களை வியமித்துக் கறக்கைக்காக வீசுகோலைக் கையிலே கொண்டு திரியுமவ ரென்றுமாம். [குழிகோல்] முன்னனைக்கன்று பசுக்களோடே போனால் முலையுண்ணாமைக்கு, கொறுக்கோலென்று அதின் முஞ்சியிலே கட்டிவிடுவார்கள்; அத்தைச் சொல்லுதல், ஸந்யாஸிகள் தந்தாமுக்கென்ன ஓரிருப்பிடம் இல்லாமையாலே மாத்தர தோடக் கமானவற்றைக் கையிலே கூடக்கொண்டு திரிவர்களாயிற்று, அதுபோல பசுக்களுக்குப் புல்லும் நீரும் உள்ளவிடத்திலே தங்குமித்தனையிறே இவர்களும். [சுறையினர்] சுறைகை மணி யென்று ஒரு மணி யுண்டாயிற்று, இடையர் அரையிலே கோத்துக் கட்டி முன்னே போகாரின்றால் அந்தத்வநிவழியே பசுக்களெல்லாம் ஓடிவரும்படியா யிருப்பதொன்று; அத்தையுடையவரென்னுதல், அன்றிக்கே, சுறையென்று-தாழ்வாய், ப்ரதாநவர்ணங்களி லொக்க எண்ண வொண்ணாத தாழ்ந்த இடைக்குலத்தே பிறந்தவனென்னுதல். சுறையென்று சரூம்புகையாய், அல்லாத இடையர் விஷ்வயநஸங்க்ரமணங்களுக்கு உடம்பிருக்கத் தலை குளித்தல், உடம்பிலே துளிநீரேறிட்டுக்கொள்ளுதல் செய்வர்களாகில். அதுக்கும் அவஸர மற்றிருக்குமாயிற்றுப் பசுக்களின் பின்னே திரிகையாலே, ரக்ஷயவர்க்கத்தினுடைய ரக்ஷணத்துக்காகத் தன்னைப் பேறுத அவ்வடிவை அணைக்கைக்காயிற்று இவள் ஆசைப் படுகிறது. *தீக்ஷிதம் வ்ரதஸம்பந்நம் வராஜிநதரம் சுசிம் குரங்கச்சுருங்கபாணிஞ்ச பச்யந்தீ த்வா பஜாம் யஹம்* [கவராத தளிர் நிறத்தால் குறைவில்லம்] அவன் விரும்பாத ப்ரஹ்மசாரி நிறத்தால் என்ன கார்யமுண்டு? ராவணவதாநந்தரம் பிசாட்டி. திருமஞ்சனம் பண்ணியெழுந்தருளினபோதை நிறம்போலே அவனுக்கு உபேக்ஷாவிஷயமான நிறம் நமக்கு என் செய்ய? இவனைப்போலே இப்படி நிறத்திற் சொன்னாலிலையே, மற்றைப்பிராட்டி மாரில். முதற்பாட்டிலே "மணி மாமைகுறைவில்லம்" என்றது, இங்கே "தளிர் நிறத்தால் குறைவில்லம்" என்றது: இவற்றுக்கு வாசியென்? என்னில்;—அங்கு, மணிமாமையென்று அழகையும் மென்மையையும் சொல் லின்றாய், இங்கு நிறத்தைச் சொல்லின்றாகவுமாம்; அங்கு நிறத்தைச் சொல்லின்றாகில், இங்கு ஸீகித்தமான நிறத்தைச் சொல்லுகிறது.

[தீக்ஷிதம் இத்யாதி] பிராட்டி ஆசார ப்ரதாநமான ஐநககுலத்திற் பிறப்பாலே அவ் வடிவை விரும்பினாள்; ஆசாரநிப்பந்தமில்லாத இடைக்குலத்திலே பிறந்தவளாகையாலே இவ்வடிவை விரும்பினா ளாயிற்று இவள். *தீக்ஷிதம்* உறுப்புத்தோலும் வெண்ணெய் பூசின உடம்புமான யஜுமாந வேஷத்தோடே நின்ற நிலையைக் காண ஆசைப் படா நின்றேனென்கிறாள். *வ்ரதஸம்பநம்* குஷி ஒரு பட்டினிவிடச் சொன்னாளுகில், 'இவன் நம்முடைய ஸௌகுமார்யத்துக்குப் பொறுது என்று சொன்னாறித்தனை' என்று நாலு பட்டினிவிட ஒருப்படுவராயிற்று, தர்மச்ரத்தையாலே. *வ்ராலிநதம்* கூறையுடையையும் காற்கடைக்கொள்ள வேண்டும்படியாயிருக்கை. *கசிம்* ஒருஸத்தீகனையும் திண்டலாகாது: தர்மபத்தியாகையாலே பிராட்டியைத் திண்டிதால் வருவதொரு சேதமில்லையிறே; ஆனபின்பு, அநொழியப் பரிஹரிப்பது' என்றால், அதுதன்னிலும் அதிசங்கை பண்ணி, பிராட்டியுடைய திருப்பரிவட்டம் தாக்கினாலும் முழுகத்தேடா நிற்பர். *ரூங்கச்ச்ருங்கபாணிஞ்ச* [ஏகவஸ்த்ரதரோ தந்வி] என்னுமதிற்காட்டிலும், கையும் கலைக்கொம்புமாயிருக்குமதுதானே போந்திருக்கை. *பச்சந்தீ த்வா பஜாம்யஹம்* மேல்வரும் பலத்தை அபேக்ஷிக்கவே, நடுவுள்ளது ஆதுஷங்கிகமாய் வருமிதே என்னுமத்தைப் பற்றச் சொல்லுகிறாள்; *பச்சந்தீ த்வா பஜாம்யஹம்* பகவத்பஜநம் பண்ணுவார் பண்ணுவதெல்லாம் த்ருஷ்டத்துக்கிறே; ஆகையாலே, த்ருஷ்டத்துக்காக பஜிக்கிறாள்காணும். ஸதாபச்சந்தியிறே அங்கும். 'வழிப்போக்கி கண்ணெச்சில் வாராதொழியவேணும்' என்றிறே மங்களாசாஸநம்பண்ணுகிறது; அது தன்னடையே வருமிதே; மேல்வரும்பலத்தை அபேக்ஷிக்கவே. ஸாவித்ரி தன்பர்த்தாவைக் காட்டி, 'இவனுக்கு நான் அநேகம் பிள்ளைகளைப் பெறவேணும்' என்று வேண்டிக் கொண்டாளிறே.

தவிர்நிறத்தாற்குறைவில்லாத் தனிச்சிறையிலிளிப்புற்ற*

கிளிமொழியாள் காரணமாக் கிவராக்கன் நகரெரித்த*

கனிமலர்த்துராயலங்கல்கமழ்முடியன் கடல்ஞாலத்து*

அபிமிக்கான் கவராத அறிவினற்குறைவில்மே.

(5)

ஒ.—அஞ்சாம் பாட்டில், பரமப்ரணயியான தசரதாத்மஜன் விரும்பாத அறிவினால் ஒரு ப்ரமோஹந மில்லை என்கிறாள். [தவிர் நிறம் என்று தொங்கி] - தவிர்மோலே மிருக்கிற நிறத்தால் பரிபூர்ணையாய் ராக்ஷஸீமத்யத்திலே நிருத்தையா மிருந்தாளென்று திருவடிவாயாலே விண்ணப்பத் செய்யப்பட்ட. ஆக்ரிதர்க்காக லோகப்ரஸித்தமாகச் சிறையிருத்தபடி என்றும் சொல்லுவர். [கிளிமொழி என்று தொங்கி] - இவிய பேச்சையுடைய பிராட்டி நிமித்தமாக ராவணனுடைய ஸம்ருத்தமான நகரத்தை தவிப்பதும்செய்து; தேனையுடைத்தாய் மலர்ந்திருந்துள்ள திருத்துறாய் மாலையாலே கமழா நின்றாள் திருமுடியை யுடையவன். இது, மீண்டு எழுந்தருளி ஒப்பித்திருக்கிறபடிக்கு உபலக்ஷணம். [கடல் ஞாலத்து அபிமிக்கான்] - ஸம்ஸாரிகளப்பக்கலிலே மிகவும் அநுக்ரஹசெனுவன்.

இ.—அஞ்சாம் பாட்டில், பரமப்ரணயியாய் ஸர்வரக்ஷகனான தசரதாத்மஜன் விரும்பாத அறிவினால் என்ன ப்ரயோஹநமுண்டு? என்கிறாள். [தவிர் நிறத்தால் குறைவில்லா] "பூர்ணசந்த்ரநநாம் ஸம்புரம் சாருவ்ருத்தயோதராம், குர்வந்தீம் ப்ரபயாதேவீம் ஸர்வாவிதிமிராதிச:" பத்துத் திக்கிலுமுண்டான அந்தகாரத்தைப் போக்கும் ஒளியை யுடைய நிறத்தால் பூர்ணையானவள். [தனிச்சிறையில்] - ப்ரபையையும் ப்ரபாவானையும் பிரித்தாப்போலே பெருமானைப் பிரிந்து ராக்ஷஸீமத்யத்திலே நிருத்தையா மிருந்தபடி. [விளிப்புற்ற] - "க்ருசாமநசமேநச" என்று திருவடியாலே பெருமானுக்குச் சொல்லப் பட்டவள். தேவஸத்தீகள் காலில் விலங்கு கழற்றுகைக்குத் தான் சிறையிருந்தாளென்று லோகத்திலே ப்ரஸித்தையானவ ளென்றுமாம். [கிளிமொழியாள் காரணமா] - "மதுரா மதுரா லாபா" என்று அவள் பேச்சை அவள் வார்த்தை வழியே நினைத்து அவள் நிமித்தமாக. [கிளர் அரக்கன்] - தாயையும் தம்பனை யும் சேர இருக்கவொட்டாதே பிரித்த மிகையை யுடையவன். [நகர் எரித்த] ராவணனுடைய ஸம்ருத்தமான நகரத்தை தக்தமாக்கினவன். [கனிமலர் இத்யாதி] - ராவண வதாரந்தரம் மீண்டு எழுந்தருளி

முடிசூடி, வைத்தவனாயும் தாமுமாயிருந்தபடி. தேனையுடைத்தாய் மலர்ந்திருந்துள்ள திருத்துழாய்மாலையாலே கமழாநின்றன திருமுடியையையுடையவன். களி - தேன். அலங்கல் - மலை. அவன் இதரஸஜாதியனாய் வந்து அவதரித்தால் அத்திருத்துழாயும் அங்குத்தைக்கு அநுருபமான புஷ்பங்களாகக் கடவது; அவன் கருமுனைமலை சூடிலும் அத்தையே சொல்லக்கடவது. பாண்டியன் ஏதேனுமொன்றைச் சூடினாலும் வேப்பம்பூ என்னக் கடவதிறே. [கடல் ஞாலத்து அளியிக்கான்] - ஸம்ஸாரிகள் பக்கலிலே தண்ணளி மிக்கவன். தேவர்கள் பிராட்டியைப் பிரிப்பது இளையபெருமானைப் பிரிப்பதாய் எழுந்தருளுவிக்கும்படியிறே, ஸம்ஸாரிகள் நோவைக் கண்டு தண்ணளியாலே எழுந்தருளியிருந்தபடி. [கவராத இத்யாதி] - இப்படி தண்ணளியிக்கவன் விரும்பாத அறிவினால் எனக்கு என்ன கார்யமுண்டு?

*6.—அஞ்சரம்பாட்டு: பரமப்ரணயியாய் ஸர்வரக்ஷகனான தசரதாத்மஜன் விரும்பாத அறிவினால் என்ன ப்ரயோஜனமுண்டு எனக்கு? என்கிறான்.

[தளிர்கிறத்தால் குறைவில்லா] *ஞர்வந்தீம் ப்ரபயா தேவீம் ஸர்வா விதிமிராதிச:* பிராட்டி பத்துமாஸம் திருமஞ்சகம்பண்ணைமைபாலே திருமேனியில் புகர் அகஞ்சரிப்பட்டபடி; பத்துத் திக்கிலுமுண்டான அந்தகாரத்தைப்போக்குமளவாயிற்று; *சோகதமோபஹம்* [தவிச்சிறையில்] ப்ரபையையும் ப்ரபாவானையும் பிரித்துவைத்தாப்போலே யிருப்பதொன்றிறே ராக்ஷஸ் மத்யத்தில் மிருத்தையா யிருந்தபடி. [விளப்புற்று] *க்ருசாமநசநேச* என்றாப்போலே, தன்னைப் பேணுதேயிருந்தான் என்று திருவடியாலே பெருமானுக்கு விண்ணப்பஞ் செய்யப்பட்டவ னென்னுதல்; அன்றிக்கே, தேவஸ்திரீகள்காலில் விலங்கைவெட்டிவிடுகைக்காகத் தன்னைப் பேணுதே அங்குபுக்குத் தன் காலிலே விலங்கைக் கோத்துக்கொண்டவனென்று நாட்டிலே ப்ரஸித்தையானவ னென்னுதல். [கிளிமொழியான் காரணமா] திருவடிவாயிலே ஒன்றுதங்கிய அவன் வார்த்தையைக் கேட்டு, அவ்வழியாலே *மதுரா மதுராலாபா* என்றாரிறே அத்தை ஸ்மரித்து; அப்படிப்பட்ட வார்த்தையை யுடையவன் ஹேதுவாக. [கிளரரக்கன்] தாயும் தம்பபனும் சேர இருக்கப்பொருதபடியான கிளர்த்தியிறே; *உதீர்ணஸ்ய ராவணஸ்ய* என்கிற படியே. [நகர்ளரித்த] பையல்குடியிருப்பை யழித்து மூலையடியே வறிகடத்தின. ராவண னுடைய ஸம்ருத்தமான நகரத்தை தக்தமாக்கின. [களிமலர் இத்யாதி] களி-தேன். தேனையுடைத்தான மலரோடுகூடின திருத்துழாய்மலை கமழாநின்றன திருவபிஷேகத்தை யுடையவன். அவன்தான் இதரஸஜாதியனாய்க்கொண்டு அவதரித்தால், அப்ராக்குதமான பதார்த்தங்களும் அதுக்கீடான வடிவைக் கொண்டு வந்து தோற்றுமித்தனையிறே; ஆகையாலே, அவன் கலம்பகன் கொண்டு வளையம் வைத்தாலும் இவர்கள் சொல்லுவது திருத்துழாயை யிட்டிறே. அஸாதாரணமானவற்றையிட்டிறே கவிபாடுவது; பாண்டியர்கள் மற்றையார் கருமுனைமலையைக்கொண்டு வளையம்வைத்தாலும், அவர்களுக்கு அஸாதாரண மான வேம்பு மற்றையவற்றை யிட்டிறே கவிபாடுவது. [கடல்ஞாலத்து அளியிக்கான்] ஸம்ஸாரத்திலே தண்ணளியிக்கவனாயிற்று. ஸம்ஸாரிகள் படுகிற க்லேசத்தை அநுஸந்தித்து, 'இத்தைப் போக்கவேணும்' என்று திருவுள்ளம் இங்கே வேருன்றினபடி; பிராட்டியைப் பிரிப்பது, இளையபெருமானை அகற்றுவதாய், அந்தரம் 'அவதாரத்துக்குக் காலமாயிற்று' என்று தேவகார்யத்திலே ஒருப்படுவித்துக் கிளப்பவேண்டுமாயிறே. [கவராத இத்யாதி] அப்படிப்பட்டவன் விரும்பாத அறிவினால் கார்யமுடையோமல்லோம், பிராட்டியுடைய இரண்டாம்பிரிவுக்கு அடியான வகவாஸஜ்ஞாகம் போலேயிருக்கிற இவ்வறிவால் என்ன ப்ரயோஜனமுண்டு? பிரிவோடே ஸந்திக்கும்படியாயிறே அது இருப்பது.

அறிவினாற் குறைவில்லா அகல்ஞாலத்தவறிய*

நெறியெல்லாமெடுத்துரைத்த நிறைஞானத்தொரு வர்த்தி*

குறியாமாணுருவாகிக் கொடுங்கோளால் நிலங்கொண்ட*

கிறியம்மான்கவராத கிளரோளியாற்குறைவில்மே.

(6)

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், ஸகலலோகங்களுக்கும் ஸ்வப்ராப்தியுபாயங்களைல்லாம் தானே அருளிச் செய்து ஹிதோபதேசத்துக்குப் பாங்கல்லாதவர்களைத் தன்அழகாலே வசிக்கிறும் ஸ்வபாவஞான முர்வாமநன் விரும்பாத மிக்கிருந்துள்ள லாவண்யத்தால் காரியமுடையோமல்லோம் என்கிறான். [அறிவினாஸ் என்று தொடங்கி] - தன்நிறத்தில் அறிவுகொண்டு காரியமில்லாத ஸம்ஸாரிகள் அறியும் படி ப்ரபத்திபர்யந்தமான ஸகலோபாயங்களையும் வ்யக்தமாக அருளிச்செய்தருவின பரிபூர்ண ஜ்ஞாநத்தை புடையனும் அத்விதியஸ்வரூபனுள்ளான். [குறியமானுரு என்று தொடங்கி] - குறளான பிள்ளைவடிவவடிவமுடையனாய்க்கொண்டு மஹாபலியை அழகாலே மிகவும் நெருக்கிப் பூமியை வாங்கிக் கொண்ட விரகஞான ஸர்வேச்வான்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், அறிவில்லாதார்க்கு ஸ்வப்ராப்தியுபாயங்களை உபதேசித்து அறிவு பிறக்கைக்கு யோக்யதையில்லாதாரை வடிவழகாலே தனக்கு ஆக்கிக்கொள்ளுமவன் விரும்பாத லாவண்யத்தால் என்ன கார்யமுண்டு? என்கிறான். [அறிவினாஸ் குறைவில்லா] - பகவத் விஷயத்தில் அறிவுகொண்டு ஒருகார்யமின்றிக்கேயிருக்கை. அந்நபாநாதிகள் பெறுவியில் செல்லாதாயிருக்கும் அறிவொன்றிலுமாயிற்று நிரபேக்ஷராயிருப்பது. [அகல் ஞாலத்தவர்] - இந்தப் பூமிப்பரப்பிலுள்ளாரில் அறிவில் குறைபட்டிருப்பாரில்லை. [அவர் அறிய] - கல்லிலே துளையுண்டாக்கிளுப்போலே ஸம்ஸாரிகள் அறியும்படி. [நெறியெல்லாம் எடுத்துரைத்த] - சேதநபேதத்தோபாதி போருமிறே உபாயபேதமும். கர்மயோகம் முதலாக ப்ரபத்திபர்யந்தமாக ஸகல உபாயங்களையும் வ்யக்தமாக உபதேசித்தபடி. கர்ம ஜ்ஞாநபக்திகள், அவதாராஹஸ்யம், புருஷோத்தமவித்யை, ஸ்வரூபயாதாத்மம், விரோதிநிவ்ருத்திக்கு ப்ரபத்தி, ஆத்மப்ராப்திக்கு ப்ரபத்தி, பகவல்லாபத்துக்கு ப்ரபத்தி இவற்றை அடங்க விசதமாக அருளிச் செய்த. [நிறைஞானத்தொரு முர்த்தி] - நிறைந்தஞானத்தையுடைய அத்விதியமான; ஸ்வரூபத்தை யுடையவன். ஜ்ஞாநாதிகள் சொன்னதிறே ப்ரமாணமாவது. எல்லாருடைய ஜ்ஞாநத்துக்கும் அடியான ஜ்ஞாநபூர்த்தியை யுடையவன். [குறியமானுருவாகி] - அறிவிக்கைக்கு அயோக்யராயிருப்பாரை அழகாலே அகப்படுத்தினபடி. [குறிய] - கோடியைக் காணிக்கையாக்கிளுப்போலே வளர்ந்ததிலுங் காட்டில் வாமநவேஷமே ஆகர்ஷகமானபடி. [மானுருவாகி] - 'முன்பும் இதுவேயோ ஸ்வரூபம்?' என்னும்படி பிறந்த அன்றே இரப்பிலே தகணேறினபடி. [கொடுங்கோளால்] - வெட்டிய கோளாலே அழகைக்காட்டி 'அல்லேன்' என்னவொண்ணாதபடி நெருக்கிக் கொள்கை; வஞ்சித்துக்கொண்ட என்றுமாம். அதாகிறது—மூவடியென்று இரந்து ஈரடியிலே அடக்கியும், சிறியகாலக் காட்டிப் பெரிய காலாலே அளந்தும் செய்தபடி. அவன் செவ்வைக்கேட்டுக்கு ஈடாகத் தானும் செவ்வைக்கேட்டாலே வாங்கினபடி. [நிலம்கொண்ட] - பூமியைத் தன்னதாக்கிக்கொண்ட [கிறியம்மாள்] - பெருவிரகஞான ஸர்வேச்வரன். அவன்தரும் வழியை அறிந்துவாங்கின விரகு. [கவராத கிளரொளியால் குறை விலமே] - ஆஸ்ரப்ரக்ருதிகளையும் வஞ்சித்துத் தன்னதாக்கிக்கொள்ளுமவன். ஆதரித்திருக்கிற என்னை உபேக்ஷிக்குமாகில் இந்த லாவண்யத்தால் என்ன கார்யமுண்டு? என்கை. [கிளரொளி] - மிக்க ஒளி; ஸமுதாயசோபை.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. அறிவில்லாதார்க்கு ஸ்வப்ராப்தியுபாயங்களை உபதேசித்து, அறிவு பிறக்கைக்கு யோக்யதையில்லாதாரை வடிவழகாலே தனக்காக்கிக்கொள்ளுமவன் விரும்பாத லாவண்யத்தால் என்ன கார்யமுண்டு? என்கிறான்.

[அறிவினாஸ் குறைவில்லா] நாட்டார் அந்நபாநாதிகளெல்லாவற்றாலும் கார்யமுடையராயிருப்பார்களேற; அறிவொன்றிலுமாயிற்றுக் குறைவுபட அறியாதது. அறிவினாஸ் குறைவுபட அறியாத. அறிவால் கார்யமின்றிக்கே யிருப்பாராயிற்று. [அகல் ஞாலத்தவர்] பரப்பை யுடைத்தான் பூமியில், அறிவில் குறைவுபட அறிவாரொருவருமில்லையாயிற்று. [அவர் அறிய] கல்லைத் துளைத்து நேர சிறுத்தினுப் போலே இவர்கள் கெஞ்சிலேபடும்படி. [நெறியெல்லாம் எடுத்துரைத்த] சேதநபேதத்தோபாதி போருமிறே உபாயபேதமும், கர்மயோகம் முதலாக ப்ரபத்திபர்யந்தமாக ஸகலோபாயங்களையும் வ்யக்தமாக உபதேசித்தபடி. கர்மஜ்ஞாந பக்திகள்; அவதாராஹஸ்யஜ்ஞாநம், புருஷோத்தமவித்யை, ஸ்வஸ்வரூபயாதாத்மம், விரோதி நிவ்ருத்திக்கு ப்ரபத்தி, ஆத்மப்ராப்திக்கு, ப்ரபத்தி, பகவல்லாபத்துக்கு ப்ரபத்தி இவற்றை

அடங்க விசததமமாக அருளிச் செய்தவன். கர்மயோகத்தை உபதேசிக்க, அவன் 'இந்திரியஜபம் பண்ணுகை அரிது' என்ன, 'ஆகில், என்பக்கலிலே நெஞ்சைவை' என்று கர்மத்தை அநுஷ்டித்தாரை ப்ரஸங்கியா, அந்த ப்ரஸங்கத்தாலே அவதாராஹஸ்யத்தை உபதேசியா, அந்தரம் ஜ்ஞாநயோகத்தை உபதேசித்து, "ஜ்ஞாநவைசத்யத்துக்கு உறுப்பாக என்பக்கலிலே நெஞ்சைவை" என்று, அந்தரம் பக்தியோகத்தை உபதேசித்து, அங்கு 'விரோதிபாபநயத்துக்கும் பக்திவிவருத்திக்குமாக என்பக்கலிலே நெஞ்சை வை' என்று அந்தரம் *யத்ப்ரவ்ருத்தி: ப்ரஸ்ருதா புராணி* *தமேவ சரணமகச்ச* *மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே* என்றும் அவற்றுக்கு உறுப்பாக ப்ரபத்தியை விதியா, அவ்வழியாலே ஸ்வரூப ஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பித்து, "பூமிராபோநலோ வாயு:" என்று தொடங்கி "ஜீவபூதாம்" என்கிற சேதநாசேதங்கள் எனக்கு சரீரமென்று அவ்வழியாலே தன்பேற்றுக்குத் தனக்கு ஸாதநாநுஷ்டநம் பண்ணுகையில் யோக்யதையின்றிக்கேயிருக்கிறபடியைக் காட்டி, 'இவைதான் செய்து தலைக் கட்டப் போகாது' என்று சொல்லும்படி இதின் அருமையை அவன் நெஞ்சிற்படுத்தி, அவன் தான் அறிந்து கேட்டவற்றுக்குப் பரிஹாரம் பண்ணி, அவன் அறியாதே கேட்கமாட்டாத வற்றையும் தானே அறிவித்து, ப்ரபத்திப்யந்தமாக உபதேசித்தபடியைச் சொல்லுகிறது. [சிறைஞானத்து ஒரு மூர்த்தி] 'நருவன் சொன்னான்' என்னுங் காட்டில் அது ப்ரமாணமோ? ஆப்தமாக வேண்டாவோ? என்னில்:—இத்தலையில் அஜ்ஞாநமும் அநிஞ்சித்கரமாய்படியான ஜ்ஞாநபூர்த்தியை யுடையவனுயது, ப்ரமாணமாய் எல்லார்க்கும் வெளிச்சிறப்பைப் பண்ணிக் கொடுப்பதான வேதத்தினுடைய கீத்யத்வாபொருஷேயத்வங்கள் ஸ்வாதீநமாய்ப்படி அவற்றை ஸ்மரித்துச் சொல்லுமவனாயிற்று வேதார்த்தத்தை விசதிகரித்தானாயிற்று. பரிபூரணஜ்ஞாநத்தையுடைத்தான அத்வீதியமான ஸ்வரூபத்தை யுடையவன். [குறிய இத்யாதி] அறிவிக்கக் கோளாதாரை வடுக விடுகமிட்டு வடிவமுகாலே தனக்காக்கிக்கொள்ளு மவனாயிற்று. [குறிய] கோடியைக் காணியாக்கிக்கொண்டாப்போலே, வளர்ந்தபோதையிற் காட்டிலும் ஆகர்ஷக மாயிருந்தபடி. [மாணுகவாகி] பிறந்தபோதே இரப்பிலேயதிகரித்து, அதுவே வானிதமாயிருந்த படியாலே, 'பிறப்பதற்கு முன்புமெல்லாம் இதுவேயோ யாத்ரை?' என்னும்படிக்கு ஈடாக வாயிற்று. 'உண்டு' என்று இட்ட போதோடு, 'இல்லை' என்று சொல்லிக் கதவடைத்த போதோடு வாசியற முகமலர்ந்து போம்படிக்கு ஈடாகவாயிற்று இரப்பிலே தகனோறினபடி. [கொடுங்கோளால்] வெட்டிய கோளாலே யென்றபடி. அதாவது வடிவழகைக் காட்டி அவனை வாய்மாளப் பண்ணினபடி. அன்றிக்கே, கோடு என்றத்தைக் குறுக்கி, அதை 'கொடு' என்றதாய், அதாவது விலங்குகையாய், செவ்வைக் கேட்டை மீனைத்து மூன்றடியை அபேக்ஷித்து இரண்டடியாலே அளப்பது, சிறுகாலைக் காட்டிப் பெரிய காலாலே அளப்பதாகக் கொண்டு அவனை வஞ்சித்த படியைச் சொல்லிற்றதல். துஷ்டஸாதந ப்ரயோகம் பண்ணினவர் களுக்கு அதுக்கு ஈடாக உத்தரம் சொல்லுவாரைப் போலே, அவன் செவ்வைக் கேட்டுக்கு ஈடாகத் தானும் செவ்வைக்கேடனாய் கொண்டபடி. [சிறியம்மான்] அவன் தரும் வீரகறிந்து வாங்கவல்ல பெருவீரகனு ணவேச்வரன். 'பெருங்கிறியான்' என்னக்கடவதிறே, [கவராத இத்யாதி] செவ்வைகெடவாறிலும் தன்னுடைமையைத் தனக்காக்கிக்கொள்ளுமவன்; முன்பே இசைந்து தன்னை 'பெறவேணும்' என்றிருக்கிற எனக்கு வந்து முகங்காட்டித் தனக்காக்கிக் கொள்ளாத பின்பு எனக்கு இத்தால் கார்யமுண்டோ? கிளரொளி மிக்கவொளி: ஸமுதாய சோபை.

கிளரொளியாற்குறைவில்லா அரியுருவாய்க்கிளர்ந்தெழுந்து*

கிளரொளியவிரணியனது அகல்மார்பங்கிழித்துகந்த*

வளரொளியகனலாழி வலம்புரியன்மணிநீல*

வளரொளியான்கவராத வரிவளையாற்குறைவில்மே.

(7)

ஐ.—ஏறாய்ப்பாட்டில், ஆத்ரிதவிரோதிபான ஹிரண்யநிரஸநம் பண்ணாபித்தில் அவ்ளவல்லாதபடியாகச் சேறி அவனை முடிக்கும் ஸ்வபாவனாவன் விரும்பாத விலகணமான வளை

கொண்டு காரியமுடையோமல்லோம் என்கிறான். [கிளரொளி என்று தொடங்கி] - பெருகாநின்றான் ஓளியால் மிக்க லிம்ஹுருபியாய்ச் சேறிக்கொண்டு தோன்றி மிக்க தேஜஸ்ஸையுடையவனு மிருந்துள்ள ஹிரண்யனுடைய லிஸ்த்ருதமான மார்பை அநாயாஸேந பிளந்து ஆச்ரிதவிரோதி போகப் பெற்றது' என்று உகப்பதும் செய்து திருவுகிர்களாலே முந்துற ஹிரண்யன் முடிசையாலே தங்களுக்கு இரையெழுத சேற்றத்தின் மிகுதியாலே நெருப்பையுமிழாதின்றுள்ள சங்கசக்ராதிதீவ்யாயுதோ பேதனும். [மணி நிலவளரொளியான்] - கோபமெல்லாம் தணித்த தௌமான நிரவதிகதேஜஸ்ஸையுடையவன்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், தமப்பன் எதிரியாக பாலனுளவனுக்கு உதவினவன் தான் உதவாமே நோவுபடுகிற எனக்கு உதவானாகில் என்னுடைய ஆபரணங்களால் என்ன கார்யமுண்டு? என்கிறான். [கிளரொளியால் குறையிலா] - பெருகாநின்றான் ஓளியால் மிக்கிருக்கை. "ஜ்வலந்தம்" என்கிற மந்த்ரலிங்கம் தோற்றச் சொல்லுகிறான். [அரியுருவாய்] - லிம்ஹுருபியாய், தன்னை அழிய மாறி உதவின படி. [கிளர்ந்து எழுந்து] - சேறிக்கொண்டு தோன்றி: "பிறையெயிற்றன்றடலரியாய்ப் பெருகினான்" என்கிறபடியே ஆச்ரிதவாத்ஸல்யத்தாலே சேறிக்கொண்டு கிளர்ந்த கிளர்த்தி. [கிளரொளிய இரணியன்] - மிக்க தேஜஸ்ஸையுடைய ஹிரண்யன். நரலிம்ஹமும் பிற்காலிக்க வேண்டும்படியாயிற்று, அவன் கிளர்த்தி. [அகல்மார்பம்] தேவர்களுடைய வரத்தை ஊட்டியாக இட்டுத் திருவுகிருக்கு இரை போரும்படியாக வளர்ந்த மார்பை. [கிழித்து] - நரலிம்ஹத்திலுடைய தோற்றரவிலே ஒத்துப் பதம் செய்தது, அநாயாஸேந கிழித்தான். [உகந்த] - 'சிறுக்கனுடைய விரோதி போகப்பெற்றது' என்று உகந்தபடி, 'மத்பிதுஸ்தத் க்ருதம் பாபம்' என்று இவன் கால்கட்டாதொழியப்பெற்றே மென்று உகந்தபடி. [வளரொளிய கனலாழி வலம் புரியன்] - கிளர்கிற அக்ரிபோலே மிருக்கிற தீவ்யாயுதங்களை யுடையவன். ஹிரண்யன் திருவுகிருக்கு இரையாய்ப் போகையாலே தீவ்யாயுதங்களுக்கு அவகாச மில்லையாயிற்று; அத்தால் வந்த கிளர்த்தி. [மணிகீல் வள ரொளியான்] - கீலமணியோலே வளரா நின்றான் ஓளியையுடையவன். வெளுத்த திருநிறமாயிருக்க கீலமாகச் சொல்லிற்று, விரோதி போனபின்பு பிறந்த குளிர்த்தியைப் பற்ற. சேற்ற மெல்லாம் தெளிந்து சீதளமான நிரவதிக தேஜஸ்ஸையுடையவன். [கவராத இதயாதி] - அவன் வாங்கித் தன்கையிலிட்டுக்கொள்ளாத விலகணமான வகையால் என்ன கார்யமுண்டு?

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. பெற்ற தமப்பன் பகையாக பாலனுளவனுக்கு உதவினவன் தான் உதவாமே நோவுபடுகிற எனக்கு உதவானாகில், நான் ஆபரணம் பூண்டு ஒப்பித்திருக்கிற இவ்வொப்பனை யார்க்கு? என்கிறான்.

[கிளரொளி இதயாதி] *ஜ்வலந்தம்* என்கிற மந்த்ரலிங்கம் தோற்றச் சொல்லுகிறதாயிற்று. கிளர்ந்த ஓளியால் குறையின்றிக்கேயிருக்கிற நரலிம்ஹமாய். [கிளர்ந்தெழுந்து] சேறிக்கொண்டு தோற்றி. "பிறையெயிற்றன்றடலரியாய்ப் பெருகினான்" என்கிறபடியே, சிறுக்கன்மேலே அவன்முடுகினவாறே கிளர்ந்தபடி, [கிளரொளிய இரணியன்] மிக்கதேஜஸ்ஸையுடைய ஹிரண்யன். ஆஸுரமான தேஜஸ்ஸு. நரலிம்ஹமும் பிற்காலித்து வான்கும்படியாயிற்று, பையல்கிளர்த்தி மிருத்தபடி. [அகல்மார்பம்] தேவதைகளினுடைய வரத்தை ஊட்டியாக இட்டுத் திருவுகிருக்கு இரை போரும்படியாக வளர்ந்த அகன்ற மார்பை, [கிழித்து] நரலிம் ஹத்திலுடைய மொருந்த முகத்தையும், நா மடிக்கொண்ட உதட்டையும், ருத்த முறுக்கின கையையும், அதிர்ந்த அட்டஹாஸத்தையும் கண்டவாறே, பொசுக்கின பன்றிபோலே உருகினாயிற்று; பின்னை அநாயாஸேந கிழித்துப்போகட்டான். நெற்றியது கண்ணும் உச்சி யது பருவமுமாய்க்கொண்டு தோற்றினபோது, கோடரகதமான அக்ரிபோலே பயாக்கி உள்ளே நின்ற எரியப் புக்கவாறே பதஞ்செய்யுமிதே. [உகந்த] 'சிறுக்கனுடைய விரோதி போகப் பெற்றேமே' என்று உகந்தபடி, "*மத்பிதுஸ்தத் க்ருதம் பாபம் தேவ தஸ்ய ப்ரணச்யது*" என்று இவன் தான் காற்கட்டியாணையிடாதே, இவன்தானே 'கொல்லவேணும்' என்று இசையப்பெற்றே மிதே" என்று உகந்தாயிற்று. [வளரொளிய கனலாழி வலம்புரியன்] காவற்காட்டில் துஷ்ட ம்ருகங்களுக்கு ஊட்டியிட்டு வளர்க்குமாபோலே, தேவதைகளுடைய வரங்களை ஊட்டியாக இட்டு வளர்த்த பையலுடைய அகல்மெல்லாம் திருவுகிருக்கு அரை வயிரும்படி

யாயிற்றே; ஒருவன் கைபார்த்திருப்பார் அநேகருண்டானால் அவர்களிலே சிலவர் இவனோடே கைசெய்து, அவனுக்குள்ள உடலையும் தாங்கள் கண்டபடி யழித்து, நீக்கியுள்ள உடலையும் கூறிட்டுத் தாங்களே கொண்டுவிட்டால், மற்றும்ளார் கதகதென்னச் சொல்லவேண்டாவிடே. இவர்கள் தாம் நுனியாடிகளிடே; 'இப்படி இவர்கள் தாமேயாவதென் நாமிருக்க?' என்று என்று திவ்யாயுதங்கள் கிளர்ந்தனவாயிற்று. [மணிலைவளரொளியான்] நீல மணிபோலே வளராநின்றன ஒளியையுடையவன். கைமேலே இலக்கை பெருதார்க்கு அன்றாடு படி விடவேணுமிடே; படிவிடாதபோது அரைகண்ணம் கில்லார்களிடே அவர்கள். இவர்கள் வருத்தவாங்கனாகையிடே கைமேலே இப்படி பெற்று ஜீவிக்கிறது: "படிகண்டறிதியே" என்கிறபடியே இப்படி கண்டு ஜீவிக்குமதிடே. *ஸதாபச்யந்தி*யிடே. "மணிலைவளரொளி" என்பானென்? அப்போது திருமேனி வெளுத்தன்றோ இருப்பது? என்னில்:—'சிறுக்கனாத்தி திரப்பெற்றோமே' என்று திருமேனி குளிர்த்த படியைச் சொல்லுகிறது. [கவராத இத்யாதி] அவ்வடிவை யுடையவன்தானே வந்து மேல்விழுந்து விரும்பி வாங்கியிட்டுக் கொள்ளாத இவ்வகையால் எனக்கு என்ன கார்யமுண்டு? என்கிறான்.

வரிவகையாற்குறைவில்லாப் பெருமுழக்காலடங்காரை*

எரியழலம்புகவூதி இருநிலமுன்துயர்தவிர்த்த*

தெரிவரியசிவன்பிரமன் அமரர்கோன்பணிந்தேத்தும்*

விரிபுகழான்கவராத மேகலையாற்குறைவிலமே.

(8)

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், பாதகரானவர்களையெல்லாம் முடித்து லோகத்தினுடைய உபதரவத்தை யெல்லாம் போக்கின குணத்திலே ப்ரஹ்மேசாதிகளாலே ஸ்தூயமானாயிருந்தவன் விரும்பாத மேகலையால் ஒரு காரியமில்லை என்கிறான். [வரிவகை என்று தொடங்கி] - ப்ரதிபகடித்தின் அளவல்லாத த்வநியையுடைத்தான ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தைத் திருப்பவனத்திலே மடுத்து துர்போத நாதினை மஹாபயம்ப்ரவேசிக்கும்படி ஊதிப் பண்டு இம்மஹாப்ருதிவிநினுடைய து:க்கத்தைப் போக்குவதும் செய்து, துர்த்ஞேயரான ருத்ராதிக்கள் தன்னுடைய வீரமிக்குத் தோற்றுத் திருவடிகளிலே விழுந்து ஏத்தும்படியான மிக்கிருந்துள்ள கீர்த்தியையுடையவனுனவன்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், 'ஐகத்துக்காக உபகரிக்குமவன் தனக்கு அஸாதாரணமான என்னை உபேக்ஷிக்குமாகில் என் உடையைப் பேணியிருக்குமதுக்கு என்ன ப்ரயோஜகமுண்டு?' என்கிறான். [வரிவகையால்] - வகையென்று சங்கு; ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தாலே. [குறைவில்லாப் பெரு முழக்கால்] - சத்ருக்களவல்லாத மஹாத்வதியாலே: "ஸகோஷோதார்த்தராஷ்ட்ராணாம் ஹ்ருதயாநிவ்யதாராயத்" என்கிறபடியே. [வரிவகையால் பெருமுழக்கால்] - "ஹஸ்தேக ராமேண" என்னுமாபோலே. [அடங்காரை எரியழலம் புக ஊதி] - எரிகிற அழலம் - எரிகிற அக்கி. எதிரிட்ட துர்யோதனாதிகள் நெஞ்சிலே பயாக்கி குடிபுகும்படி ஊதி. ஸ்ரீபாஞ்சஜந்ய த்வநிதான் ப்ரதிகூலர் மண்ணுண்ணும்படியாய் அநுகூலர் வாழும்படியாயிடே இருப்பது. "தேவாநாம்வவ்ருதே தேஜ:ப்ரஸாதச்சைவயோகிராம்" "ஸகோஷோ தார்த்தராஷ்ட்ராணாம் ஹ்ருதயாநிவ்யதாராயத்". [இருநிலமுன்துயர்தவிர்த்த] - பரப்பையுடைத்தான பூமிக்குப் பண்டு உண்டான து:க்கத்தைப் போக்கினவன்: [தெரிவரிய இத்யாதி] - பாரதஸமரத்தில் வீரமூர்க்குத் தோற்று ப்ரஹ்மாதிகள் திருவடிகளிலே விழுந்து ஏத்தும் கீர்த்தியையுடையவன். [தெரிவரிய] - துர்த்ஞேயராகை. ஈசுவரனோடே மசக்குப்பரவிடும்படியாய் இருக்கை. [விரிபுகழான்] - எல்லாரும் ஏத்தி னாலும் ஏத்தின இடம் அஃபமாய் ஏத்தாத இடம் மிக்கிருக்கை. [கவராத மேகலையால்] - அவன் மாருடாத பரிவட்டத்தால் என்ன கார்யமுண்டு? ரக்ஷணத்தில் குறைந்த அம்சம் அவனுக்கு அவத்யம்; தன்உடைமைதனக்காயிருக்கிறது இவனுக்கு அவத்யம்.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. ஐகத்துக்காக உபகரிக்குமவன் தனக்கு அஸாதாரணமான என்னை உபேக்ஷிக்குமாகில் என்னுடைய மேகலையால் என்ன ப்ரயோஜக முண்டு? என்கிறான்.

[வரிவகையால்] வகையென்று சங்கு, (முகத்திலே வரியையுடைய) ஸ்ரீபாஞ்சஜன் யத்தாலே. [குறையில்லாப் பெருமுழக்கால்] சத்ருக்களையல்லாத மஹாத்வரியாலே; *ஸகோஷோ தார்த்தராஷ்ட்ராணாம் ஹ்ருதயாநி வ்யதாரயத்* என்கிறபடியே *ஐகத் ஸபாதாலனியத்தி கீச்வரம் ப்ரகம்பயாமாஸ* என்கிறபடிதே. [வரிவகையால் பெருமுழக்கால்] *ஹஸ்தேந ராமேண* என்னுமாபோலே. [அடங்காரை] அடங்காருண்டு சத்ருக்கள், அவர்களை. [எரி யழலகம் புக வுதி] எரியாநின்றான் அக்கியானது அவர்கள்ஹ்ருதயத்திலே ப்ரவேசிக்கும்படி ஊதி, பயாக்கி கொளுந்தும்படி பண்ணி ஆசிரிதவிரோதிகளைக் கழியவூதிற்று இவகையிட்டிதே. [இருகில முன் துயர்தவிர்த்தி] பாப்பையுடைத்தான பூமியில் முன்பேயுண்டான து:க்கத்தைப் போக்கின. முன்பே பிடித்து து:க்கமிவர்த்தகனாய்ப் போருமவனின்றித் தலையை நோவுபட விட்டிருக்குமாவில்; பின்னை எனக்கு என்னுடைமைகொண்டு கார்யமென்? ஸ்ரீபாஞ்சஜன்ய கோஷமாகிற இதுதான் அநுகூலர் கேட்க ஆசைப்பட்டிருப்பதுமாய், ப்ரதிகூலர்முடிக்கைக்கு ஹேதுவுமாயிருப்ப தொன்றிதே: *தேவாநாம் வவ்ருதே தேஜ: ப்ரஸாதச்சைவ யோகிநாம்* *ஸகோஷோ தார்த்தராஷ்ட்ராணாம் ஹ்ருதயாநி வ்யதாரயத்* இத்தயாதிவத். பெரியாழ்வார் திருமகனுக்கும் விசேஷித்து ஜீவநமாயிருப்பதொன்றிதே இது. [பூங்கொள் இத்தயாதி] ஸ்ரீஐநக ராஜன் திருமகனுக்கும் ருக்மிணிப்பிராட்டிக்கு முண்டான விடாய் தனக்கொருத்திக்கும் உண்டாகையாலே, அவர்களிருவரும் பெற்ற பேற்றை நானொருத்தியும் ஒரு காலே பெற வேணுமென்கிறான்: 'இது பட்டர் அருளிச்செய்ய நான்கேட்டேன்' என்று பின்னை அருளிச் செய்வார். சிசுபாலன் ஸ்வயம்வரத்திலே ப்ரவ்ருத்தனானபோது ருக்மிணிப் பிராட்டி, 'இவ் வளவிலே க்ருஷ்ணன் வந்து முகங்காட்டிற்றிலனாகில் நான் பிழையேன்' என்ன, அவன் கலங்கின ஸமயத்திலே புறச்சோகையிலே நின்று ஸ்ரீபாஞ்சஜன்யத்தை முழக்க, அது வாராச் செவிப்பட்டது; ராவணன் மாயாசிரஸ்ஸைக் காட்டினபோது பிராட்டி தடுமாற: அவ்வளவிலே ஜ்யாகோஷம் வாராச்செவிப்பட்டது; அவ்விருவர் விடாயும் தனக்கொருத்திக்கும் உண்டாகையாலே. இரண்டும் ஒருகாலே பெறவேணுமென்று ஆசைப்படுகிறாளாயிற்று இவள். [தெரிவரிய இத்தயாதி] பாரத ஸமரத்தை முடியுடத்தினபடியைக் காண்கையாலே. தங்களை தூர்ஜஞேயராக நினைத்திருப்பாருமாய்ப் பூமியில் கால்பாவாமையால் வந்த தூரபிமாநத்தை யுடையருமான ருத்ரன் தொடக்கமானார் பக்நாபிமாநராய்க்கொண்டு வந்து விழுந்து ஏத்தும் படியான பரந்த புகழையுடையவன். ஒருகொசுருத்திரன் இருந்ததென்ன, திருப்பாற்கடலில் ஒருமூலை கவருதிதே: அப்படியே இவர்கள் ஏத்தாநின்றால் ஏத்தினவிடம் அளவுபட்டு ஏத்தாதவிடம் மிஞ்சும்படியான புகழையுடையவன். [கவராத இத்தயாதி] அவன் விரும்பாதே நானே உடுத்து முசியும்படியான மேகலை எனக்கு என்செய்ய? உடைமாறாத பரிவட்டங் கொண்டு கார்யமென்? ரகட்கனாய்த் தான் வந்து புகழ்படைத்துப் போருகிறான், இத்தலையை ரகித்து வரும்புகழ் வேண்டா. அதுதவிர்த்தால் வரும் அவத்யம் வர அமையும்' என்றிருத் தானாகில், நான் எனக்கு அவத்யமாய்ப்படி பரிவட்டம் பேணியிருக்கவோ? [வரி வகையால்] வாயாடி வாய்க்கரைப்பற்றை அடுத்தானாகவுடையவன். எதிரிகள் முடுகினால், இவன்தான் வாய்க்கரையிலே யிருந்து பண்ணும் ஆர்ப்பாவத்தைக் கேட்டு எதிரிகள் முழக்காயாக அவிழும்படியாயிருக்கும். அந்தப்புரத்திலுள்ளார் 'எங்கள்வாய்புகு சோற்றைப் பறித்து ஜீவியா நின்றான்' என்று முறைப்பட்டால், அவன் வாய்விடாச்சாதியென்னலாய்ப்படியிதே இருப்பது. ஓசையும் ஒளியு முடையனாய் எதிரிகளை ஊதப்பறக்கும்படி பண்ணியிதே யிருப்பது. அல்லாத ஆழ்வார்கள் கூரியரேயாகிலும் தடியர் கழந்தரென்னலாய், இவனைப் போலே ஸுஷியுடையாரில்கையிதே. மரங்கள்போல் வலிய நெஞ்சராகையாலே எரியழலம்புக ஊதிக்கொளுத்தினபடி. இப்படி ஆசிரிதரகணம் பண்ணினவன் விரும்பாத மேகலையால் எனக்கு என்ன ப்ரயோஜனமுண்டு?

மேகலையாற்குறைவில்லா மெலிவுற்றவகல்தல்*

போகமகன்புகழ்த்தந்தை விறல்வாணன்புயந்துணித்து*

நாகமிசைத்துயில்வான் போல் உலகெல்லாம்நன் கொடுங்க*

யோகனைவான்கவராத உடம்பினுற்குறைவிலமே.

(9)

ஒ.—ஒன்பதாம் பாட்டில், ஆச்சிதவிரோதியான பாணனுடைய பாஹுவநத்தைக் கழித்துத் திருவநந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்த்தருளும்வன்போலே ஸகலஹந்தங்களும் உஜ்ஜீவிக்கும் ப்ரகாரத்தைத் திருவுள்ளத்தாலே ஆராயநின்றுள்ள எம்பெருமான் விரும்பாத உடம்புகொண்டு கார்யமில்லை என்கிறான். [மேகலையால் என்று தொடங்கி] - ம்ருதுஸ்வபாவையாய் மேகலாலங்கிருதமாய் விலக்குதமான நிதம்ப்ரதேசத்தையுடையளாய் போகயோக்யையான உஷையுடைய தம்ப்யனுமாய் சௌர்யவீர்யாதிப்ரதையையுடையனுமாய்ப் பெருமிடுக்களுள் பாணனுடைய பாஹுவநத்தைக் கழித்து.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ஆச்சிதவிரோதிகளை அழியச்செய்து ஸர்வரும் உஜ்ஜீவிக்கும் வழி யெண்ணுமவன் விரும்பாத உடம்புகொண்டு கார்யமென்? என்கிறான். [மேகலையால் குறைவில்லா] - உடை அழகிதாயிருக்கை. [மெலிவுற்ற] - ம்ருதுஸ்வபாவை; பிரியத்தகாதவன் [அகல் அல்குல்] - அகன்ற நிதம்ப்ரதேசத்தையுடையவன். [போக மகள்] - போகயோக்யையான பெண். ஒப்பனையாலும் ஆத்மகுணத்தாலும் ரூபகுணத்தாலும் பதவத்தாலும் குறைவற்றவன். [புகழ்த்தந்தை] - உஷையினுடை பிதாவென்னும் வார்த்தைப்பாட்டை யுடையவென்னுதல்; சௌர்யவீர்யாதி குணப்ரதையென்னுதல். [விறல் வாணன்] மிடுக்கையுடைய வாணன். "பாராயமம் கிம்புஜை:" என்ற புத்தகண்டுதியாலே மிடுக்குக்குப் போக்குவிடவேண்டும்படியானவன். ஒருதேவதாஸநிதியில் ஸத்த்வம் உத்ரீக்தமாகை ப்ராப்தமாயிருக்க, பரஹிம்ஸையையிறே வேண்டிக்கொண்டது. [புயம் துணித்து] - தலையறுக்கைக்குக் குற்றம் போந்திருக்க உஷை பித்ருஹிநையாகவொண்ணதென்று தோள்களைத் துணித்துவிட்டான். [நாகமிசைத்துயில்வான்போல்] - பூபாரமான விரோதிகள் போனபின்பாயிற்று, படுக்கையில் பொருந் திற்று [துயில்வான்போல்] - கண்வளர்கிறுனென்று பேர்; சேதருடைய ஹிதசின்தையாயிற்றுப் பண்ணு சிறது [உலகெல்லாம் இத்யாதி] - 'ஸகலசேதரும் நம்மோடே சேர்ந்து தலைக்கட்டவற்றே' என்று யோகநிதரை பண்ணுகிறவன். [கவராத] - இப்படி ஸர்வரையும் ஆதரிக்கிறவன் என்னை ஆதரியானாகில் என் உடம்பைக் கட்டிக்கொண்டு கிடக்கவோ? அவன் "பக்தாநாம்" என்று இருக்குமாபோலே இவளும் 'அவனது' என்றிறே இருப்பது.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. ஆச்சிதவிரோதியான வாணனை அழியச்செய்து, ஸர்வரும் உஜ்ஜீவிக்கும்வழி யெண்ணுமவன் விரும்பாத உடம்புகொண்டு கார்யமென்? என்கிறான்.

[மேகலையால் குறைவில்லா] - 'உஷைக்குக் கூறையுடை அழியியதாயிருக்கும்போலே காண்' என்னுமாய் வாய்ப்புரத்துநம்பி. [மெலிவுற்ற] - ம்ருதுஸ்வபாவையாயுள்ளான். பிரிந்து தனியிருக்கப் பொருதவன். [அகல் அல்குல்] அகன்ற நிதம்ப்ரதேசத்தையுடையளாயிருக்கை. [போகமகள்] போகயோக்யையான பெண்பிள்ளை. [புகழ்த் தந்தை] உஷைக்குப் பிதாவான வார்த்தைப்பாட்டாலுள்ள புகழையுடையவ னென்னுதல், சௌர்யவீர்யாதிகளாலுள்ள ப்ரதையையுடையவ னென்னுதல். [விறல்வாணன்] மிடுக்கையுடைய வாணன். ஒரு தேவதை ஸநிதியிலே யிருந்தால் ஸத்வம் உத்ரீக்தமாயிருக்கக்கடவதாயிருக்குமிறே எல்லார்க்கும்; அவ்வளவிலும் புத்தகண்டுதி வர்த்தித்து 'எனக்கு எதிரியா யிருப்பானொரு வனைக் காட்டவேணும்' என்று வேண்டிக்கொள்ளும்படியான பெருமிடுக்களுள்வன். [புயம் துணித்து] 'இவன் அறக்கைவிஞ்சினான்' என்று கரத்தைக் கழித்து விட்டான். தலையை யறுத்துவைக்கவேண்டுங் குறையுண்டாயிருக்கச் செய்தேயும், 'உஷை பித்ருஹிநையாகவொண்ணது' என்று உயிரை மிறுத்திவைத்துக் கழித்தானாயிற்று. [நாகம் இத்யாதி] பாணனுடைய புஜவநத்தைத் துணித்த பின்பாயிற்று, போகத்தில் பொருத்திற்று. 'துயில்

வான்போல்' என்பானென்? அங்ஙனன்றோவென்னில், [உலகெல்லாம் கங்கோடுக்க போகின் வான்] - இன்னமும் பாணன்போல்வார் எதிரிட்டாருண்டாகில் அவர்களையும் விரித்து லௌகிகர் நம்மையே பற்றிக் கரை மரம்சேகும் விரகேதோ? என்று இத்தையே சித்தித்துக் கொண்டு யோகவித்தை பண்ணு விற்கும். [கவராத] இப்படி எல்லாப்பக்கவிலும் பண்ணும் பரிவை அவன் என்பக்கவிலே பண்ணுதேயிருக்க, நான் என்னுடம்பைக் கட்டிக்கொண்டு கிடக்கவோ? அவனுக்காகக் கண்ட உடம்பாயிற்று, இவளது. அவனுக்கு உடனாகவோ இவள்தான் இத்தை விரும்புவது. அவள்தான் தன்னுடம்பு *பக்தாநாம்* என்றிருக்கும் போலே சேஷிக்காகக் கண்ட உடம்பாயிற்று, இது.

உடம்பினுற்குறைவில்லா உயிர்பிரிந்தமலைத்துண்டம்*
கிடந்தனபோல்துணிபலவா அசுரர்குழாந்துணித்துகந்த*
தடம்புனலசடைமுடியன் தனியொருகூறமர்ந்துறையும்*
உடம்புடையான்கவராத உயிரினுற்குறைவிலமே. (10)

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், ப்ரதிபக்டம் எத்தனையேனும் மிக்கதேவாகிலும் போக்கும் ஸ்வயாவனும் அத்யந்தசிலவானுயள்ள எம்பெருமான் கவராத உயிரினால் கார்யமுடையோமல்லோம் என்கிறான். [உடம்பினால் என்று தொடங்கி] - ஸப்ராணனாய்க்கொண்டு ஸஞ்சரிக்கிற பெரிபயர்வதங்கள் ப்ராண ஹிநமாய் முறிந்து விழுந்துகிடந்தாம்போலே பலதுணியாம்படி பெருடம்பையுடையான அஸுர ஸமுஹங்களைச் சேதித்து ஆச்சரிதவிரோதிநிங்குகையாலே நிரவதிகப்ரிதிபுத்தனாவும் செத்து பெரு வெள்ளமான கங்காஜலத்தை ஏகதேசத்தே அடக்கவற்றான ஜடையோடு கூடிய முடியையுடையான ருத்ரன் தனக்கு அடைத்த தேசத்திலேதானே நிரந்தரவாஸம் பண்ணும்படியான திருமெனியையுடையான்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், முதற்பாட்டிற் சொன்ன சீலகுணத்தையும் விரோதிரிவருத்தியையும் சொல்லி 'அவன்விரும்பாத ஸத்தையால் எனக்கு என்ன கார்யமுண்டு?' என்று உபக்ரமத்தோடே சேர உபஸம்ஹரிக்கிறான். [உடம்பினால் குறைவில்லா அசுரர்] - ஆத்மவஸ்து குறைய உடம்பைக் குறைவறப் பேணுமவர்கள். ஆத்மவஸ்துவில் பண்ணும் அஹம்புத்தியை உடம்பிலே பண்ணி அதுக்கே நன்மைப் பண்ணிப் போந்தவர்கள். [உயிர்பிரிந்த இய்யாதி] - ப்ராணன்களோடே ஸஞ்சரித்துத் திரிந்த பர்வதங் கள் இந்த்ரன்கையில் வஜ்ராயுதத்தாலே துணியுண்டு பலசகலங்களாய்க் கிடந்தாப்போலே திரள்திரளாக வந்த அஸுரஸமுஹத்தைத் துணித்து. [உகந்த] - ஆச்சரிதவிரோதிகள் போகபெற்றோமென்று உகந் தான். ப்ராப்தி ஒத்திருக்க அழியச்செய்து அவர்கள் விநாசம் ப்ரியமாம்படிபிறே ஆச்சரிதபஷ்பாதம். [தடம்புனல சடைமுடியன்] - 'பெருவெள்ளமான கங்காஜலத்தை ஜடையில் ஏகதேசத்திலே தரியா நின்றேன்' என்னும் அபிமானத்தையுடையருத்ரன். [தனி ஒருகூறு அமர்ந்து உறையும்] - தானே தனக்கு அடைத்த கூற்றிலே நிரந்தரவாஸம் பண்ணும். [உடம்புடையான்] பிராட்டி திருமார்பை அபிமா நித்திருக்குமாபோலே துர்மானிக்கும் அணையலாம்படி உடம்பு கொடுத்திருக்குமவன். இப்படி பொதுவான உடம்போடே என்னை அணைக்கக்கூடு அவன் மேல்விழாதபின்பு என்னால் எனக்கு என்ன கார்யமுண்டு? முன்பு ஆத்மியங்களைப்பிறே வேண்டா என்றது; அதுக்கெல்லாம் ஆச்ரயமான ஆத்மவஸ்துவும் வேண்டா என்கிறான்.

*௭.—பத்தாம்பாட்டு. முதற்பாட்டிற்சொன்ன சீலகுணத்தையும் விரோதிரிவருத்தையும் சொல்லி, அவன் விரும்பாத ஸத்தையால் என்ன கார்யமுண்டு? என்று உபக்ரமத்தோடே சேர உபஸம்ஹரிக்கிறான். 'உடம்பினுற்குறைவில்லா உயிர்பிரிந்த மலைத்துண்டம் கிடந்தன போல் துணிபலவா அசுரர்குழாந்துணித்து' என்றத்தால் "கீழ்கும்படியாக நிரமித்துப்படை தொடர்" என்றத்தைச் சொல்லுகிறது. 'தடம்புனலசடைமுடியன் தனியொருகூறமர்ந் துறையு முடம்புடையான்' என்றத்தால் "கூறனும் தனியுடம்பன்" என்றத்தைச் சொல்லுகிறது.

[உடம்பினற்குறைவில்லா] அசுரர்குழாமாயிற்று. உயிரிலேயாயிற்று, குறையுண்டாகில் உள்ளது: உயிரைத்தேய்த்து உடம்பை வளர்த்திருந்தவர்கள் நித்ய ஸம்ஸாரிகளாய்ப் போயித் தனையிே. [உயிர் இத்யாதி] ஸப்ராணாயுக்கொண்டு ஸஞ்சரிக்விற் பர்வதங்கள் இந்தரன் கையில் வஜ்ராயுத்தாலே பலகூறும்படி துணியுண்டு கிடந்தாப்போலே அஸுரவர்க்கத்தைப் பலகூறும்படி துணித்து உகந்தானாயிற்று. உயிர்பிரிந்த மலைத்துண்டம், கிடந்தனபோல் உடம் பினால் குறைவில்லா அசுரர்குழாம் துணிபலவா துணித்துகந்த. *தேவாநாம் தூநவாநஞ்ச ஸாமாந்யம்* என்கிற ப்ராப்தி எல்லார்பக்கலிமூண்டாயிருக்க, 'இவர்கள் ஆச்ரிதவிரோதிகள்' என்றும் ஆகாரத்தாலே இவர்களை விரளித்து, 'ஆச்ரிதவிரோதிகளை அறப்பெற்றோமிே' என்றத் தாலே உகந்தானாயிற்று. [தடம்புனல இத்யாதி] திருமேனியிலே இடங்கொடுக்கச்செய்தே, இது தன்னைக் குணமாக உபபாதிக்கும்படியாயிற்று. அவர்களுடைய துர்மாதம். அபிமாநஞ்சார் அணையக்கடவ உடம்பிலேயாயிற்று அபிமாநிகளுக்கும் இடங்கொடுக்கிறது. மிக்கநீர்வெள்ளத் தையுடைத்தான கங்கையைத் தன் ஐடையில் ஏக தேசத்திலே தரிக்கையால்வந்த அபிமாநத்தை யுடைய குத்ரனுவன், பிராட்டி திருமாலைப்பற்றி 'இவ்விடம் என் இருப்பிடம்' என்று அபிமாநித்திருக்குமாபோலே, ஒருபார்ச்சுவத்தைப்பற்றி 'இவ்விடம் என் இருப்பிடம்' என்று அபிமாநிக்கும்படி அவனுக்கு இடங்கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிற திருமேனியையுடையவன். [கவராத இத்யாதி] இப்படி பொதுவான உடம்பு படைத்தவன் ஆசைப்பட்ட எனக்கு உதவா னாகில், இவ்வாத்மவஸ்துவைக்கொண்டு என்ன கார்யமுண்டு? என்கிறான். இதுக்கு முன்பெல் லாம் தேவதத்தையும் தேவராநுபந்தி பதார்த்தங்களையுமிே 'வேண்டா' என்றது: அவைதான் அநித்யமாயிருக்கையாலே தன்னடையே கழியுமத்தை 'வேண்டா' என்றதாயிருக்குமிே; அதுக்காக நித்யமான ஆத்மவஸ்துவையும் 'வேண்டா' என்கிறான். இத்தை 'வேண்டா' என்கிறதுக்கு அடியென்? என்னில்: இது டெக்குமாகில், இன்னமும் ஒரு ஐம்மூண்டாய்ப் பழையவையுமெல்லாம் வந்து தோற்றி முகையெழுத்து கோவுபடுகைக்கு 'உடலாயிருக்குமிே. இனித்தான் அவனுடைய நித்யேச்சையாலேயிே இதினுடைய நித்யத்வமும்; அவனுக்கு இச்சையில்லாதபோது பின்னை இதுதான் கொண்டு கார்யமில்லையிே.

உயிரினற்குறைவில்லா உலகேழ்தன்னுள்ளொடுக்கி*

தயிர்வெண்ணையுண்டாளைத் தடங்குருகர்ச்சடகோபன்*

செயிரில் சொல்லிசைமலை ஆயிரத்துவிப்பத்தால்*

வயிரஞ்சேர்பிறப்பறுத்து வைகுந்தம்நண்ணுவரே.

(11)

ஒ.—நிகமத்தில், ஸர்வேச்வரனுமிருந்துவந்து ஆச்ரிதஸுலபனான எம்பெருமானைச் சொன்ன இத்திருவாய்மொழியை வல்லார் காழ்ப்பேறின ஸம்ஸாரதுரிதமற்றுத் திருநாட்டிலே புகுவர் என்கிறார். [உயிரினால் என்று தொடங்கி] - அஸங்க்யரான ஆத்மாக்களையுடைய ஸமஸ்தலோக நிர்வாஹத்தை யெல்லாம் தன்ஸங்கல்பத்தாலேபண்ணி ஆச்ரிதக்ருஹங்களிலே வந்து திருவவதாரம் பண்ணி அவர்களுடைய வஸ்துக்களே தாரகமான தன்மையையுடையவன். செயிர் - குற்றம்.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றார் காழ்ப்பேறின ஸம்ஸாரத்தை அறுத்துப்பரம்பதத் திலே புகப்பெறுவர் என்கிறார். [உயிரினால் இத்யாதி] - அஸங்க்யாதான ஆத்மாக்களால் பூர்ணமான ஸமஸ்தலோகங்களுடைய நிர்வாஹத்தையும் தன்ஸங்கல்பத்தாலே பண்ணி. [தயிர்வெண்ணைய உண்டாளை] - ஆச்ரிதர்உகந்த த்ரவ்யமே தாரகமாகவுடையவனை. இத்தாம், ஸர்வேச்வரனுய்வைத்து ஆச்ரிதஸுலபனாவனை யென்கை. [தடங்குருகர்ச் சடகோபன்] - பரம்பையுடைத்தான திருநகரி. ஈச்வரன் விரும்பாத ஆத்மாத்தீயங்கள் வேண்டா வென்கிற இவர்படி காணத்திரண்ட ஸ்ரீ வைஷ்ணவர் களுக்கெல்லாம் இடம்போந்திருக்கை. செயிர் - குற்றம் இல் - இம்மாமை: குற்றமற்ற இப்பத்து. ஈச்வரன் விரும்பாத ஆத்மாத்தீயங்கள் வேண்டா என்கிற இடம் அகவாயிலும் உண்டாம்படியாயிருக்கை. [வயிரஞ்சேர்பிறப்பறுத்து] - தனக்கு அநிஷ்டமானால் தன்னால் கழிக்கவொண்ணாதபடி காழ்ப்பேறின

ஸம்ஸாரத்தை அறுத்து [வைகுந்தம் நண்ணுவரே] - இங்கேயிருந்து துவன்விருத்தாவை வேண்டி வென்று க்லேசப்படாதே அநேகசரீரபரிஶ்ரஹம்பண்ணி அநுபவிக்கலாந் தேசத்ததப் பெறுவான்.

ஈடு.—சிகமத்தில் இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸித்தவர்கள், காழ்ப்பேறிக ஸம்ஸார துரிதமற்றுப் பரமபதத்திலே புகப்பெறுவர்கள் என்கிறார்.

[உயிரினால் இத்யாதி] அஸங்க்யேயரான ஆத்மாக்களால் பூர்ணமாயிடுதலுள் ஏழுககத்தையும். [தன்னுள் ஒடுக்கித் தயிர்வெண்ணெயுண்டாளை] தயிரும் வெண்ணெயும் களவு காணப் புகுகிறபோது, 'செருப்புவைத்துத் திருவடி தொழுவாரைப்போலே தன் பரதைக்கு உடலாகவொண்ணாது' என்று எல்லாலோகங்களுக்கும் வேண்டும் ஸம்விதாவத் தன்ஸங்கல்பத்தாலே செய்து, பின்னையாயிற்று வெண்ணெய் அழுதுசெய்தது. [உலகேத் தன்னுள் ஒடுக்கித் தயிர்வெண்ணெயுண்டாளை] கர்ப்பினிகள் வயிற்றில் பிள்ளைக்கிடாக போஜநாதிகள் பண்ணுமாபோலே, உள்விழுங்கின லோகங்களுக்கு ஜீவநமாகத் தயிர் வெண்ணெயுண்டான். ஸர்வேச்வரனாயிருந்து வைத்து, ஆச்ரிதஸ்பர்சமுள்ள த்ரவ்யத் தாலல்லது செல்லாதபடி யிருக்குமவனாயிற்று; *ஸர்வஸ்ய ஜகத: பாலென வத்ஸாபாலெனபூவது:* என்னுமாபோலே, [தடங் குருகர்ச்சடகோபன்] *ப்ருந்தம்ப்ருந்தமயோத்யாயாம்* என்கிறபடியே 'பெருமானுடைய திருவபிஷேக மங்கள் மஹாத்ஸவத்தைக் காணவேணும்' என்று நாடடையத் திரண்டு கிடந்தாப்போலே, இவர் 'ஆத்மாத்மீயங்கள் வேண்டா' என்று கழித் திருக்கிற இருப்பைக் காண்கைக்காகத் திரண்ட பூர்வையுண்ணவ ஜநத்துக்குஅடைய இடம் போரும்படியான பரப்பையுடைத்தான திருநகரிக்கு தீர்வாஹகரான ஆழ்வார். [செயிரில் சொல்லிசைமாலை] 'செயிர்' என்று குற்றம்; 'இல்' என்று இல்லாமை; குற்றமின்றிக்கே யிருக்கை. அதாவது 'ஆத்மாத்மீயங்கள் வேண்டா' என்ற வார்த்தையில் புரையற்றிருக்கை. [வயிரஞ்சேர்பிறப்பறுத்து] இவர் 'வேண்டா' என்று கழித்தாலும் விடாதபடி காழ்ப்பேறிக் கிடக்கிற ஸம்ஸாரத்தைக் கழித்து. [வைகுந்தம் நண்ணுவரே] ஒருடம்பாய், 'இதுதானும் வேண்டா' என்று கழிக்கும்படியான இவ்வுடம்பைவிட்டு, *ஸ ஏகதா பவதி த்ரிதாபவதி* என்கிற படியே, அவனுடைய ஸங்கல்பாதீநமாகவும் அதடியான தன்ஸங்கல்பாதீநமாகவும் அநேகசரீர பரிஶ்ரஹம்பண்ணி அடிமைசெய்யலாம் தேசத்திலேபோய்ப் புகப்பெறுவர். பலபடியாலும் அடிமைசெய்யப்பெறுவர். அவன் விரும்பினபடி இது என்று அறியாதேயிறே இவர்தாம் வேண்டா என்கிறது.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஒன்பதாந் திருவாய்மொழி - நண்ணுதார் : ப்ரவேசம்

ஒ.—ஒன்பதாந்திருவாய்மொழியில், 'எம்பெருமான் விரும்பாத ஆத்மாத்மீயங்களால் கொள்வதொரு கருமமில்லை; அவனுக்கு உபயோகப்படாதவை நசிக்க அமையும்' என்று மனோரதித் திருந்த இடத்திலும் அது தாம் நினைத்தபடியல்லாமையாலே விரஹவ்யஸந்தத்தாலே மிகவும் தஹ்யமாநாய் ஸமதுக்கிகளோடே கூட ப்ரலாபித்துத் தரிப்போமென்று லோகத்தை அந்வேஷித்த இடத்தில், தம்மைப்போலே தத்ஸம்ச்லேஷ விச்லேஷுக ஸுகது:கரஹிக்கே அந்யயராய் சப்தாதி விஷயங்களுடைய லாபாலாபங்களே ஸுகது:க்கங்களாகக் கொண்டிருக்கிற ஜந்துக்கள் படுகிற து:க்கத்தை

அநுஸந்தித்து மிகவும் நோஷப்பட்டு, தமக்கு எம்பெருமானோடு உள்ள விசுலேஷவ்யஸநத்தை மறந்து 'இது ஐந்துக்களுடைய து:க்கத்தைப் போக்கும்விரகு ஏது?' என்று அதிலே தத்பரராய், 'ஸர்வஜ்ஞனும் ஸர்வசக்தியாய்ப் பரமோதாரனும், என்றும் எல்லாருடைய ரக்ஷணத்திலே தீக்ஷிதனும் ஸர்வாபராதஸஹனும் நினைத்தது முடிக்கைக்கு கடான ஸாமர்த்தியத்தை யுடைய ஸர்வேசவரனான நீ உளானிருக்க, ஸம்ஸ்த ஐந்துக்களும் எண்ணிறந்த து:க்கங்களாலே மிகவும் நலிவு படும்படியாக 'இது ஒரு லோகஸ்வபாவத்தைப் பண்ணும்படியே! இவற்றை இங்ஙனே படுத்தியருள்வொண்ணது; இவர்களை நிர்த்து:க்கரம்படி பண்ணியருளுதல், இது கண்டு பொறுக்க மாட்டாதே யிருக்கிற என்னை முடித்தல் செய்தருள வேணும்' என்று ஆழ்வார் ஆந்ருசம்ஸயத்தாலே நோஷப்பட்டு அர்த்திக்க, 'அவர் களுக்கு இச்சையின்றிக்கே ஒழிந்த பின்பு என்னால் செய்யலாவது உண்டோ?' என்று எம்பெருமான் அருளிச்செய்ய, 'அங்ஙனையாகில், என்னை சண்டென விஷயிகரித்தருளவேணும்' என்ன, இவருக்கு ஸம்ஸாராநுஸந்தாநத்தால் வந்த க்லேசமெல்லாம் நிவ்ருத்தமாய்ப்படி பரமபதத்திலே அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தரான அயர்வறு மமரர்கள் அடிமை செய்யப் பெரிய பிராட்டியாரும் தானும் வ்யாவ் ருத்தனாக இருந்தருளினபடியாக காட்டியருள, கண்டு அநுபவித்து க்ருதார்த்தராகிரார். 'உன்னை யொழிய அந்யபரமான ஐகத்திலே இருக்கிற இருப்பு உன்னை விசுலேஷித்த வ்யஸநத்திற்காட்டிலும் மிகவும் துஸ்ஸஹமாயிராநின்றது; ஆன பின்பு, அவர்கள் நடு இராமே என்னை முடிக்கவேணும்' என்று எம்பெருமானைக் குறித்து விண்ணப்பஞ்செய்கிரார் என்றுமாம்.

இ.—ஒன்பதாம் திருவாய்மொழியில், கீழில் திருவாய்மொழியிலே 'அவன் விரும்பாத ஆத்மாத்மீயங்களால் ஒருகார்யமில்லை: இவை நசிக்க அமையும்' என்று மனோரதித்த இடத்திலும் அது தாம் நினைத்தபடி முடிந்ததில்லை. பேற்றுக்கு அவன் வேண்டினவோபாதி முடிகைக்கும் அவன் கை பார்த்திருக்கவேண்டுமெனையாலே விரஹவ்யஸநம் மிக்கு ஸமது:க்கிகளோடே கூடக் கூப்பிட்டு தரிக்கைக்காக ஸம்ஸாரிகளை அந்வேஷித்த இடத்தில், தாம் பகவத்விஷயத்திலிருக்கிறப்போலே சப்தாதிவிஷயங்களி னுடைய லாபாலாபங்களே ஸுகது:க்கங்களாய் அவர்கள் படுகிற து:க்கத்தைக் கண்டவாறே தம்முடைய இழவை மறந்து இவர்கள் து:க்கநிவ்ருத்தியிலே தத்பரராய், ஸர்வஜ்ஞனும் ஸர்வசக்தியாய்ப் பரமோதாரனும் ஸர்வருடையவும் ரக்ஷணத்திலே தீக்ஷிதனும் ப்ராப்தனான நீ உண்டாயிருக்க, இவை எண்ணிறந்த து:க்கங்களாலே நோஷபடும்படியாக இது ஒரு லோகஸ்வபாவம் இருந்தபடி என்' என்று விஷண்ணராய், 'இவர்களை நிர்த்து:க்காரம்படி பண்ணுதல், இது கண்டு பொறுக்கமாட்டாத என்னை முடித்தல் செய்தருள வேணும்' என்ன, 'அவர்களுக்கு இச்சை யில்லாமையாலே நாமும் உம்மோபாதி நொந்து காணும் இருக் கிறது' என்ன, 'ஆகில், இவர்கள் நடுவில் நின்றும் என்னை உன் திருவடிகளிலே வாங்கியருள வேணும்' என்ன, இவர்க்கு ஸம்ஸாராநுஸந்தாநத்தால் வந்த க்லேசமெல்லாம் மாறும்படி 'உம்முடைய இருப்பு இது காணும்' என்று பரமபதத்திலே அயர்வறும் அமரர்கள் அடிமை செய்யப் பிராட்டியும் தானும் வ்யாவ்ருத்தனாயிருக்கிற இருப்பைக் காட்டிக் கொடுக்கக் கண்டு அநுபவித்து க்ருதார்த்தராகிரார். "ப்ரியம் ஐநமபச்யந்தீம் பச்யந்தீம் ராக்ஷஸீகணம், ஸ்வகணே நம்ருகீம் ஹீநாம் ச்வகணேராவ்ருதாமிவ" என்கிறபடியே உன்னையொழிய அந்யபரமான ஐகத்திலே இருக்கிற இருப்பு உன்னை விசுலேஷித்த வ்யஸநத்திற் காட்டிலும் அஸஹ்யமா யிராநின்றது. இவர்கள் நடுவே இராமே என்னை முடிக்கவேணும் என்கிரார் என்னவுமாம்.

ஈடு.—'உடம்பு வேண்டா, உயிர் வேண்டா' என்று இவற்றை உபேக்ஷித்துப்பார்த்தார், தாம் 'வேண்டா' என்றவாறே தவிருமாகக்கொண்டு; அவை தவிர்த்தனவில்லை; ஒன்றைப் பெறுகைக்கேயன்றிக்கே முடிகைக்கும் உன் தரவு வேணுமாயில் அத்தைத்தந்தருள வேணுமென்கிரார். இவ்வமங்களை சப்தத்தைத் திருமுன்பே விண்ணப்பஞ்செய்யவேண்டும் படியாகக் காணும் இவர் ஸம்ஸாரத்தை வெறுத்தபடி. எம்பார், 'உன்னைப்பிரிந்திருந்து படுகிற க்லேசத்தினளவால் உன்னையொழியப் புறம்பே பேறும் இழவுமாயிருக்கிற ஸம்ஸாரிகள் நடுவேயிருக்கிற இருப்பால் படுகிற க்லேசம்; இத்தைத் தவிர்த்தருள வேணுமென்கிரார்' என்று அருளிச்செய்வார். *உத்ப்பாத கதாபாணி: ராவணனோடு பொருந்தாமை பிறந்தபின்பு, நெருப்புப் பட்ட தரையில் கால்பாவாதாப்போலே அவ்விடம் அடிகொதித்துப் போந்தானாயிற்று; *கதா*

அங்குள்ளாரில் *நமமேயம்* என்னதது தடியொன்றுமேயாயிற்று. *சதூர்ப்பி:* அதுவும் எடுத்துத் தோளிலே வைக்க வேணுமே. அதுவும் வேண்டாதார் நால்வருமேயாயிற்று. இத்தால் ஒருவன் 'பகவத் விரோதத்திலே நிலைநின்றான்' என்று அறிந்தால் தன்னைக்கொண்டு அகலவிறே அடுப்பது. ஆழ்வான் அங்ஙனன்றிக்கே, 'ஏறுஞ் சிறையோ'வில் தம்முடைய ஆற்றாமைக்குக் கூட்டாவார் உண்டோ? என்று லோகவருத்தாந்தத்தை அங்வேஷித்து ஸம்ஸாரிகளைப் பார்த்தார்; அவர்கள், தாம் -இவ்விஷயத்தில் ப்ரவணராயிருக்கிறுப்போலே சப்தாதி விஷயங்களிலே ப்ரவணராய், அவற்றினுடையபேறிழவுகளே லாபாலாபமாம்படி யிருந்தார்கள்; வானேறுகாணத் தேனேறு மாய்ந்து, அத்தைக்கண்டவாறே தம் இழவை மறந்தார்; இவர்களுடைய இழவே நெஞ்சிலே பட்டது. ஸர்வேச்வரனைப் பார்த்தார்; அவன் ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வசக்தியாய் ப்ரமோதாரனாய் எல்லாருடைய ரக்ஷணத்திலே நீக்கித்திருந்து மவனாய் ஸர்வாபராதஸஹனாய் ஸர்வநியந்தாவாயிருந்தான்; அவன்படி இதுவாயிருக்க, இவ்வ இப்படி நோவுபடுகைக்கு இவ்விடம் தன்னரசு நாடோ? என்று பார்த்து, நீ ஸர்வேச்வரனாய் ப்ரமக்குபாவானாய் ப்ராப்தனுமாய் இவற்றின் க்லேசம் அறிந்து பரிஹரிக்மைக்கு ஈடான ஜ்ஞாநசக்தியை யுடையையுமாயிருக்க, இவை இங்ஙனே கிடந்து நோவுபடுகை போருமோ? இவற்றைக் கரைமரஞ்சேர்க்க வேணும்' என்று அவன் திருவடிகளைப் பிடிக்க, 'நம்மால் செய்யலாவதுண்டோ? இவை சேதநரானபின்பு இவைதனக்கே ருசியுண்டாகவேணுமே; நாம் கொடுக்கிற இது புருஷார்த்த மாகவேணுமே; புருஷன் அர்த்திக்கக் கொடுக்குமதிதே புருஷார்த்தமாவது; அசித்தாய் நாம் மிகைத்தபடி கார்யங்கொள்ளுகிறோமல்லோமே; இவற் றுக்கு நம்பக்கலிலே ருசி பிறக்கைக்கு நாம் பார்த்து வைத்த வழிகளையடையத் தப்பிப்பின்பு நம்மாற் செய்யலாவதில்லைகாணும்; நீர் இத்தை விடும் என்று ஸமாதானம்பண்ண, 'நீ பண்ணின இது பரிஹாரமாய் நான் ஸமாஹிதனாவது 'இவை தங்கார்யத்துக்குத் தாம் கடவவாய் நோவு படுகிறன' என்று உன்னால் சொல்லலாமன்றன்றோ?' என்ன, 'இவை சேதநராகையாலே இவற்றின் வாசியறியவேணுமென்று நம்மை ஒருதட்டும் சப்தாதிகளை ஒருதட்டுமாக வைத்து உங்களுக்கு வேண்டிற்றென்றைக் கொள்ளுங்கொள் என்ன, சப்தாதிகள் இருந்த தட்டு தாழ்ந்திருக்கையாலே அத்தட்டை 'அமையும்' என்று பற்றிற்றின; நாமும் ஆத்தனையும்பார்த்து முடியாமைகாணும் கை வாங்கிற்று; இனி நம்மாற் செய்யலாவதில்லை; இனி நீரும் இத்தை விடும்' என்ன, 'ஆகில' உன்னைப்பொறியப் புறம்பே பேறும் இழவுமாயிருக்கிற இவர்கள் நடுவில் நின்று என்னை முன்னம் வாங்கவேணும்' என்ன, 'முன்பே உம்மை வாங்கினோமே; ஸம்ஸாரிகளோடு பொருந்தாதபடி பண்ணினோமாகில், ஸம்ஸாராநுஸந்தாதலே வந்த க்லேசமெல்லாம் போம்படி உம்முடைய இருப்பு இதுகாணும்' என்று ப்ரமபத்தத்தில் அயர் வறுமமரர்கள் அடிமைசெய்யப் பெரியபிராட்டி யாரும் நாமமாக வ்யாவருத்தமாக இருக்கிற இருப்பைக் காட்டித்தத்து 'அங்கே உம்முடைய நெஞ்சு ப்ரவணமாம்படி பண்ணினோமாகில், இனி உமக்குப் பேற்றுக்குக் குவாலுண்டோ? நாம் செய்யவேண்டுவதென்?' என்ன, இவை யிரண்டையும் அநுஸந்தித்து தரித்துக்குதார்த்தராய்த் தலைக்கட்டுகிறார்' என்று பணிக்கும். (*மையகண்ணுள் மலர்மேலுறைவானுறை மார்பினன் செய்யகோலத்தங்கண்ணன் விண்ணோர் பெருமான் தன்னை என்று கண்டு அநுபவித்தாரே*) ஆழ்வான் தான் ஓரிடத்தே வழிபோகா நிற்க, ஒருஸர்ப்பம் தவணையைப் பிடித்துக் கூப்பிடாநிற்க, 'இது ஆர் அறியக்கூப்பிடுகிறது?' என்று மோஹித்தானும்; இவ்வாழ்வான் ப்ரக்குதிக்குச் சேருமே இவர் நிர்வாஹமும்.

நண்ணுதார்முறுவலிப்ப நல்லுற்றார்கரைந்தேங்க*

எண்ணாராத்துயர்வினைக்கும் இவையென்னவுலகியற்கை?*

கண்ணாளா! கடல்கடைந்தாய்! உனகழற்கேவரும்பரிசு?*

தண்ணுவாதடியேனைப் பணிகண்டாய்சாமாறே.

(1)

ஒ-முதற்பாட்டில், 'நீ ஸர்வரக்ஷணஸமர்த்தனாய் ஸர்வநிர்வாஹகனா யிருக்க. இந்த ஸம்ஸாரிகள் அபரிமித து:க்கபாக்குக்களாயிருக்கிற படியைக் கண்டு நான் பொறுக்கமாட்டுகிறேன்;

இவர்களார்த்தியைத் தீர்த்தல், இத்தை அநுஸந்தியாதபடி என்னை முடித்தல் செய்ய வேணும், என்று எம்பெருமானுக்கு விண்ணப்பத் செய்கிறார். [நண்ணுதார் என்று தொடங்கி] - சத்ருக்கள் ப்ரீதராய்ச் சிரிக்கும்படியாகவும், ஸ்நேஹிகளான பந்துக்கள் அவஸந்தரம்படியாகவும் எண்ணிறந்த து:க்கங்களை விளைக்கிற இவை என்ன லோகயாத்ரை! [கண்ணுளா என்று தொடங்கி] - க்ருபாவானும் மஹாபத்தும் பண்ணியும் ஆச்ரிதருடைய அபேக்ஷிதங்களை முடித்துக் கொடுக்குமவனே! உன் திருவடிகளிலே வரும் படி தாழாதே என்னை சரீரத்தை விச்லேஷிப்பித்தருளவேணும்.

இ.—முதற்பாட்டில், 'நீ உளையாயிருக்க, ஸம்ஸாரிகள் படுகிற து:க்கம் அஸஹ்யமாயிராநின்றது; ஆனபின்பு, இவர்கள்நடுவே இராமே என்னை முடிக்கவேணும்' என்கிறார். [நண்ணுதார் முறுவலிப்பு] - சத்ருக்களானவர்கள் ஓர் அநர்த்தம் வந்தவாறே அதுவே ஹேதுவாக ப்ரீதராய்ச் சிரிப்பார்கள். [நல் உற்றார்] - ஸ்நேஹிகளான பந்துக்கள். [கரைந்து ஏங்க] - "நினைதொறும் சொல்லுந்தொறும் நெஞ்சு இடிந்துகும்" என்கிறபடியே அதிக்லேசப் படாநிற்பார்கள். சத்ருக்கள் சிரிக்கிற சிரிப்போடு பந்துக் களுடைய அதிப்ராவண்யத்தோடு வாசியில்லை. இவர்க்கு அஸஹ்யமாமிடத்தில்; பகவத்ஸபாபாலாபங்களே ஸுகது:க்கமாயிருக்கவிறே அடுப்பது. பகவத்யதிரித்தவிஷயத்தில் மித்ரமித்ரகதை இல்லை யென்கை. "பேராளன் பேரோதும் பெரியோரை யொருகாலும் பிரிகிலேன்" என்று தத்ஸம்பந்தத்தாலே ப்ரீதி: "எண்ணுத மானிடத்தை யெண்ணுதபோதெல்லா மினியவாறே" என்று அவைஷ்ணவவிஷயமிறே அநாதரம். [எண்ணுராத் துயர் விளைக்கும்] - எண்ணிறந்த து:க்கங்களை விளைக்கும். அந்தமில் பேரின்பத்தை விளைக்கும். தேசத்துக்கு எதிர்த்தலையாயிருக்கை. "ராஜ்யாதிப்ரம்சோ வநேவாஸ:". அநுக்ரஹத்தாலே ரக்ஷணார்த்தமாகஇழிந்த இடத்திலே பட்டபாடிறே இது. [இவை]- ஒருவனுக்கு ஓர் அநர்த்தம் வந்தால் ஐயோ! என்னுமிடத்திலே ப்ரீதராகையும், ப்ராக்ருத ஸம்பந்தங்களைப்பற்றி அதிப்ராவண்யம் பண்ணுகையும் இரண்டும் அப்ரயோஜகமாய், ஸ்வகர்மத்தால் வந்த து:க்கமே அநுபவிக்க வேண்டுகையும். [இவை என்ன உலகியற்கை] - இவற்றின் ஸ்வரூபத்துக்குச் சேராது, உன்னுடைய ரக்ஷணத்துக்குச் சேராது. இது என்னுற் பொறுக்கப் போகிறதில்லை. 'அவர்கள் தந்தாம் கர்மத்தாலே படுகிறார்களாகில், நம்மாற் செய்யலாவது உண்டோ? என்ன, [கண்ணுளா] - ஸ்வஸ்வகர்மங்கள் தாம் தாமே அநுபவிக்கவேணுமாகில் உன் க்ருபைக்கு விஷய மேது? நீர்மையுடையவனை 'கண்ணுடையவன்' என்னக் கடவதிறே. கண் என்று நிர்வாஹகத்வமாய், தந்தாம் கர்மமேயாயிருக்க இது ஏதேனும் தன்னரசுநாடோ? என்கை. 'தாம் தாம் குழ்த்துக்கொண்டவை அநுபவிக்க வேண்டாதபடி நாம் உதவ எங்கே. கண்டார்?' என்ன, [கடல் கடைந்தாய்] - தூர்வாஸச்சாபத்தாலே வந்த அநர்த்தத்தைத் தப்புகைக்கு ப்ரயோஜனார்த்தரபரர்க்கும் அரியனசெய்து உதவினவனன்றோ? 'அவர்களுக்கு இச்சையுண்டு; அநிச்சக் களுக்கு நம்மால் செய்யலாவது உண்டோ? என்ன, [உனகழற்கே இத்யாதி] - ஆகில், இவர்கள் நடுவு நான் இராதபடி என்னை உன் திருவடிகளிலே வரும்படி பண்ணியருளவேணும். [தண்ணுவாது] - தண்ணுக்கையாவது-தாழ்க்கை; தாழாது. செய்கிறோமென்று ஆறியிருக்கவொண்ணது; செய்துகொடு நிற்கவேணும். [அடியேனை] - ஸ்வரூபஜ்ஞாரந்தாலே ஸம்ஸாரிகளோடு பொருந்தாத என்னை. [சாமாறே பணி கண்டாய்] - பணிக்கையாவது-சொல்லுகை. சொல்லு நினைவோடே கூடியிறே இருப்பது. சரீரவிச்லேஷத்தைப் பண்ணும்படி பார்த்தருளவேணும்.

௩௬.—முதற்பாட்டு. உன்னையொழியப் புறம்பே பேறும் இழவுமாயிருக்கிற இவர்கள் நடுவில்லின்றும் நான் உன் திருவடிகளிலே வந்து கிடும்படி எனக்கு இச்சரீர விச்லேஷத்தைப் பண்ணித் தந்தருளவேணும் என்கிறார்.

[நண்ணுதார்முறுவலிப்பு] பிறநர்த்தங் கண்டு சிலர் உகக்கும்படியாவதே, இது என்ன விஸ்மயந்தான்! "ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதாநாம்" அர்ஜுனன் 'என் பரகுபரரு கெடுவது என்று?' என்ன, 'நான் 'ஸர்வபூதஸுஹ்ருத்து' என்று அறிந்தவாறே நீயும்என்னோபாதி எனவிபூதிக்குப் பரியத் தேடுவதிகாண்' என்றானிறே. நண்ணுதாரென்று சத்ருக்களுக்குப் பேர். ஒருவனுக்கு ஓரநர்த்தம் வந்தவாறே, அற்றைக்குமுன்பு வெற்றிலைதின்றறியார்களே யாகிலும் அன்றாக ஒருவெற்றிலைதேடித் தின்பது, ஒருடுப்பு வாங்கி யுடுப்பது, சிரிப்பதாகாநிற்பர்களாயிற்று' [நல்உற்றார்] ஸர்வேச்வரனே நிருபாதி; பந்துவாய் அவனைப் பற்றினவர்களையே 'அவன் தமர்

எவ்வினையாராகிலும் எங்கோனவன் தமரே' என்று, 'அவர்களை ஒருகாலும் பிரிவினென்' என்றிருக்கப் பார்த்தமாயிருக்க சரீரஸம்பந்திபந்தமமாக வருகிறவர்களை நிருபாதிபத்துக்களாக நினைத்து அவர்களுக்கு ஒன்றுவந்தவாரே, 'நினைதொறும் சொல்லுந்தொறும் செஞ்சிடித்துதும்' என்று இவர் பகவத்விஷயத்தை நினைத்தல் சொல்லுதல் செய்யப் புக்கால் படுவதெல்லாம் படாநிற்பர்களாயிற்று. *ஸ்வபூதாத்மகே* 'கரைந்தேங்க, முறுவலிப்ப' என்ற இரண்டையு மிறே *மித்ரமித்ரகதா குத:* என்றது, ராகத்வேஷங்களைப்பற்றி வருகையாலே, மைத்ரியோடு சாத்ரவத்தோடி வாசியில்லையிறே. *தவந்த்வைர்விழுத்தாஸ்ஸுகது:க்கஸம்ஜைரு:* என்று 'ஸுக து:க்கங்கள்' என்று சில பேர்மாத்ரமேயிறே உள்ளது: இரண்டும் து:க்கமாயிறே இருப்பது. இரண்டாய்வரும் து:க்கங்களையடையநினைக்கிறது. *ராமமேவ* திருவயோத்யையிலுள்ளார், ஒருவரையொருவர் வேரோடே வாங்கிப் போகடவேண்டும்படியான சாத்ரவம் அதுவர்த்தியா நிற்கச்செய்தேயும் எல்லாரும் ஒருமிடறாக அர்த்தித்தார்கள்; அதுக்கு அடியென்? என்னில்; சாத்ரவம் நெஞ்சிலேபட்டு அவர்களை நலியநினைத்தபோதாகப் பெருமானை நினைப்பார்கள்: 'அவர் முகஞ்சுளியும், என்னுமத்தாலே அதின்கார்யம் பிறக்கப்பெற்றதில்லை. *புஷ்பாக்கா கைஸ்ஸம்* என்றிறே இவ்விஷயத்தில் கைவைத்தார் இருப்பது. ஸர்வேச்வரன் பெரிய பிராட்டியாரோடு பரிமாறும்போது மற்றுள்ள பிராட்டிமார், ஸ்ரக்சந்தநாதிகளோபாதி போகோபகரணகோடியிலே அந்வயித்துநிற்பார்கள்; அவர்களோடு இவன் கலந்தால் பிராட்டி தான் தன் இடையிலும் முலையிலும் கலந்தாற்போலேயிருக்கும். 'திருமகளும் மண்மகளு மாய்மகளும் சேர்தால் திருமகட்கே தீர்தவா நென்கொல்' - அவர்களோடே இவன் கலந் தால் பிராட்டிக்கு யற்றாறாயிருக்கும்; அதுக்கடி அத்தால் பிறக்கும் முகவிகாஸம் அவள்பக்கலிலே காண்கையாலே, அல்பம் குணதிக்யம் உள்ளவிடத்தேயும் *யதாயதா ஹி கௌஸல்யா* என்கிறதிறே; ஸாபத்யம்தோற்றாதபடி பரிமாறிப் போந்தாளிறே சக்ரவர்த்திக்கு. *யதாயதாஹி* காலந்தோறும் காலந்தோறும் அவன் நினைவுக்கு ஈடாகப் பரிமாறிப்போந்தாளாயிற்று தனக்கென்ன ஓர் ஆகாரமின்றிக்கே. சேஷம் பூர்வயத் [எண்ணரத்துயர்வினைக்கும்] முறுவலிக்கிறதும், கரைந்தேங்குகிறதும், இரண்டும் துயராய்த் தோற்றுகிறதாயிற்று இவர்க்கு. அந்தமில் பேரின்பத்துக்கு எல்கைகாணிலும் து:க்கத்துக்கு எல்கைகாணவொண்ணாதபடி யாயிற்று இருப்பது. அங்கு நிஷ்க்ருஷ்டஸுகமேயாயிருக்குமா போலே இதுவும் நிரவதிகது:க்கமேயாய் இருக்குமாயிற்று. *ராஜ்யாத் ப்ரம்ச:* இத்யாதி. இவர்கள்படுகிற க்லேசத்தைக் கண்டு தன் க்ருபையாலே அவன் எடுக்கக் கைநீட்டின விடத்திலே படுகிறபாடியிறே இது. திருவயிஷேகம்பண்ண நாளிட்டவாரே, 'ராஜ்யம் எனக்கு வேணும்' என்றார்கள் சிலர். அத்தையிழந்தால் படைவீட்டிலே யிருக்கப் பெற்றதாதினு மாயிறே. 'என்மகன் ராஜ்யம்பண்ணவேண்டா, பிசைபுக்காகிலும் என்கண்வட்டத்திலே இருக்க அமையும்' என்றாளிறே ஸ்ரீகௌஸல்யையார், *ஸீதா நஷ்டா* பிராட்டியும் தாமுமாய் ஏகாந்தமாகபுஜிக்கலாம் என்று போர, இருவரும் இரண்டிடத்திலேயாம்படியாய் விழுந்தது. பிராட்டிக்குத் தனியிடத்திலே உதவப்புக்க பெரியவுடையாரையும் இழந்தது. *ராஜ்யநாசோ பகர்ஷதி* என்றும், *வநவாஸோ மஹோதய:* என்றும்சொல்லிப்போந்தவற்றை இப்போது அநர்த்தமாகச் சொல்லுகிறதென்? என்னில்; ஆச்ரிதஸம்சலேஷத்துக்கும், ருஷிகளை யெடுக்கைக்கும் என்றிறே போந்தது: அத்தோடே விரோதிகையாலே சொல்லுகிறார். பிராட்டியைப்பிரிகையாலும் பெரியவுடையாரிழவுபலிக்கையாலும், இவற்றுக்கு அடியானவை யும் இப்போது அநர்த்தமாய்த் தோற்றுகையாலே சொல்லுகிறார். இவ்விரண்டாலும் வரும் து:க்கங்களையடைய நினைக்கிறது. *நிரந்தஹேதபி பாவகம்* பிரியாத இனையபெருமானையும் பிரிக்கவும் வற்றாயிறே இருக்கிறது. [இவையென்னவுலகியற்கை] உன்னையொழியப் புறம் பேயும் இந்தலோகம் பேறிழவாம்படி இது ஒரு லோகயாதரையை நீ பண்ணி வைத்தபடி யென்? பிரானே! நான் பண்ணுகையாவதென்? இவர்கள் தாங்கள் பண்ணின கர்மத்தி னுடைய பலம் அதுவர்த்திக்கிற இத்தனையன்றோ? நம்மால் வந்ததன்று காணும் என்று பகவதபிப்ராயமாக, மேல்சொல்லுகிறார்:

[கண்ணாள] இவைபண்ணின கர்மம் தனக்கே யநுபவிக்க வேணுமாயிற்றதாகில், உன் க்ருபைக்குப் புறம்பு விஷயம் எங்கே? க்ருபாவாளை "கண்ணுடையவன்", என்னக் கடவதிறே.

அன்றிக்கே கண்ணென்று இடமாய், அத்தால் அக்லிட மென்றபடியாய்: இது ஏதேனும் தன்னரசு நாடோ? நீ நிர்வாஹகனு யிருக்க இவை ஸ்வரூபவிரோதங்களிலே ப்ரவர்த்திக்கிற தென்? கண்ணென்று நிர்வாஹகனுக்கும் பேர். தாந்தாம் குழித்துக்கொண்ட கர்மம் தாந்தாம் அநுபவிக்கவேண்டாதபடி நாம் உதவ எங்கே கண்டீர்? என்ன: 'ஒருவெள்ளமன்றோ' என்று உதாஹரணம் காட்டுகிறார்; [கடல் கடைந்தாய்] துர்வாஸச்சாபத்தால் வந்த அநர்த்தத்தைத் தப்புகைக்கு, ப்ரயோஜனாத்ரபரர்க்கும் அரியனசெய்து உதவுமவனன்றோ. அவர்களுக்கு இச்சையுண்டு: அரிச்சுக்களுக்கு நம்மாற் செய்யலாவதுண்டோ? என்ன. ஆகில் இவர்கள் நடுவிராதபடி என்னை உன் திருவடிகளிலே வரும்படி பண்ணவேணும்; [உனகழற்கேவரும் பரிசு] விலக்கடிகளில் போகாமே, ப்ராப்தமுமாய் போக்யமுமான உன் திருவடிகளிலே வந்து கிட்நுவதொரு ப்ரகாரம். இவர்க்குக் காற்கூறு இச்சையுண்டாயிருந்தபடியாலே, 'அப்படியெய் கிறோம்' என்றான் ஈசுவரன். [தண்ணுவாது] தண்ணுக்கையாவது தாழ்க்கை. தாழாது. 'செய்கிறோம்' என்று ஆறியிருக்கவொண்ணாது; செய்துகொண்டு நிற்கவேணும். இப்படி பதறிச்செய்ய வேண்டுகிறதென்? நமக்கென்ன, [அடியேனை] ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தாலே ஸம்ஸாரிகளோடு பொருந்தாத என்னை. [பணிகண்டாய்சாமாறே] பணிக்கையாவது சொல்லுகை; சொல்லு நினைவோடே கூடியிறே இருப்பது. சாமாறு பணிக்கவேணும். உனக்கு ஒருசொல்லு; அடியேன் பெறுகிறது ஸத்தை. [சாமாறே பணி] சரீரவிச்சிலேஷத்தைப் பெறும்படி பார்த்தருளவேணும்; கேவலரைப்போலே இவ்வளவை அபேக்ஷிக்கிறதென்? என்னில்: "வரம் ஹுதவஹஜ்வாலாபஞ்ஜராந்தர்வ்யவஸ்த்திதி: | நசௌரி சிந்தாவிமுகஜநஸம் வாஸவைசஸம்" என்கிறபடியே. இவர்கள் நடுவிருக்கிற இருப்புத் தவிரகைதானே இப்போது தேட்டமாகையாலே. காட்டுத்தீயில் அகப்பட்டவனுக்கு நீரும் நிறலுமிறே முற்படத் தேட்டமாவது, பின்பிறே போக்யாதிகளில் நெஞ்சு செல்வது; அப்படியே இப்போது இவர்கள் நடுவிருக்கைக்கு அடியான சரீரவிச்சிலேஷத்தைப் பிறப்பிக்கவேணு மென்கிறார்.

சாமாறும்கெடுமாறும் தமருந்ரூர்தலைத்தலைப்பெய்து*

ஏமாறிக்கிடந்தலற்றும் இவையென்னவுலகியற்கை?*

ஆமாருன்றறிபேன் நான் அரவணையாய் அம்மானே!*

காமாறேவிரைகண்டாய் அடியேனைக்குறிக்கொண்டே.

(2)

ஒ.—இரண்டாம் பாட்டில், சேதநருடைய மரணத்தையுந் தத்தங்களைச் சொல்லி விஷண்ணராய், இவர்கள் துக்கத்தைப் போக்கியருளாயாகில் நான் இது அநுஸந்தியாதபடி என்னை ஈண்டெனத் திருவடிகளிலே அழைத்தருள வேணும் என்கிறார். [தமர் என்று தொடங்கி] - ஜ்ஞாதிகளும் ஸம்பந்தி களும் மேல் விழுந்து மேல் விழுந்து துக்கதராய்க் கிடந்து கூப்பிடுகையும் இவை என்ன லோகயாத்ரை? [ஆமாறு என்று தொடங்கி] -இந்த துக்கநிலிருத்திக்கு ஈடான உபாயம் நான் ஒன்றும் அறிகிறிலேன். ஸர்வேச்வரனாகைசுட்டி இவற்றிறுடைய ரகக்ஷணம் உனக்கு பாரமாகையாலே அதுக்கு உறுப்பாகத் திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளினவனே! [அடியேனைக் குறிக்கொண்டே] - என் ஸ்வயாவத்தை அறிந்தருளி.

இ.—இரண்டாம் பாட்டில், 'எண்ணுராத் துயர்' என்று திரளச் சொன்னார் முதற்பாட்டில்: அவற்றிலே சில வகைகளைச் சொல்லி விஷண்ணராய் 'இவர்கள் துக்கத்தைப் போக்கியருளாயாகில், என்னை உன் திருவடிகளிலே அழைத்தருள வேணும்' என்கிறார். [சாமாறும்] - நீள ஜீவிக்கக்கடவோ மென்று மனோரதியாநிற்க, நடுவே முடிந்து கொடுநிற்கும்படியும்; சிலரை அழியச் செய்யக்கடவோ மென்று மனோரதியாநிற்க, தான் நடுவே கடுக முடிந்துகொடு நிற்கும்படியும். [கெடுமாறும்] - தன் உடைமையான தநாதிகளை ஸ்த்திரமென்று பார்த்துக்கொண்டிருக்கச் செய்தே நடுவே அபஹ்ருதமாய்க் கூப்பிடா நிற்கும் படியும். இவர்க்கும் ஒரு விஷயத்திலே உண்டிறே இவை. "நின்னலாலிலென்காண்", "பாவியேனைப் பல நீ காட்டிப் படுப்பாயோ", "கிறிசெய்தென்னைப் புறத்திட்டு இன்னன் கெடுப்பாயோ", "யஸ்த்வயாஸஹ

ஸஸ்வர்க்கோ நிரயோ யஸ்த்வயா விநா” என்றிறே பகவத்விஷயத்தில் கை வைத்தார் படி. [தமர் இத்யாதி] - தமர் - ஜ்ஞாதிகள். உற்றார் - ஸம்பந்திகள். [தலைத்தலைப் பெய்து] - மேல் விழுந்து மேல் விழுந்து: “தமர்கள் தமர்கள் தமர்களாம்” என்றிறே இவர் இருப்பது. [ஏமாறிக் கிடந்து அலற்றும்] - ஏ என்று ஏக்கமாய், அது மாறி, வாய் மாறாதே கூப்பிடு மென்னுதல். ஏமாற்றமென்று முழுச்சொல்லாய், து:க்கப்பட்டுக் கூப்பிடும் என்னுதல்: “ஏமாற்ற மென்னைத் தவிர்த்தாய்” என்னக் கடவதிறே. கூவிக் கூவி நெஞ்சருகிக் கண்பனிசோர லின்றல்” என்றிறே இவர் கூப்பிடுவது. [இவை] - சரீரவிச்லேஷத்தை விநாசம் என்றும். அர்த்தஹானியக் கேடாகவும், ஜ்ஞாதிகளையும் ஸம்பந்திகளையும் உடன்கேடாகவும் இவை எங்கே தேடிக்கொண்டார்கள்? இது என்ன லோகயாதரை? ஸம்ஸாரிகள்படி கொண்டு கார்ய மென்? உம்முடைய இழவுபேறு நாமேயாம்படி பண்ணினோமே என்ன, [ஆமாநென்று அறியேன் நான்] - ஸம்பந்தம் ஒத்திருக்க அவர்களுக்கு அப்படிப்பட வேண்டிற்று, சரீரஸம்பந்தத்தாலே யன்றோ? எனக்கும் அது கிடந்தபின்பு நானும் எதுக்குக் கூப்பிடப் புகுகிறே னென்று அறியாநின்றேனோ? இவர்கள் உஜ்ஜீ விக்கும் உபாயம் அறிகிறிலேன் என்றுமாம். து:க்ககிவ்ருத்திக்கு உபாயம் நான் ஒன்றும் அறிகிறிலேன் என்றுமாம். [அரவணையாய்] - இவற்றினுடைய ரக்ஷணார்த்தமாகத் திருப்பாற்கடலிலே திருவந்தாழ் வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளினவனே! [அம்மானே] - இவற்றினுடைய ரக்ஷணம் உன் பேரம்படியான குடல்துடக்கை யுடையவனே! [கூமாறே விரை கண்டாய்] - கிட்டவந்து கண்வளர்ந்தருளுகிற பின்பு என்னை அழைத்துக் கொள்ளும் ப்ரகாரத்திலே த்வரிக்கவேணும். [அடியேனைக் குறிக்கொண்டே] - ஸம்ஸாரிகள் க்லேசம் பொறுக்கமாட்டாத என் வாசியைத் திருவுள்ளம்பற்றி, நம்மோட்டை ஸம்பந்தத்தை அறிவித்த பின்பு பரார்த்தம் பொறுக்கமாட்டா னென்று திருவுள்ளம் பற்றி.

௩௩.—இரண்டாம்பாட்டு. “எண்ணராத்துயர்” என்று திரளச்சொன்னார், முதற்பாட்டிலே; அவற்றிலே சிலவகைகளைச் சொல்லி விஷண்ணராய், ‘இவர்கள் து:க்கத்தைப் போக்காயாகில் என்னை உன் திருவடிகளிலே அழைத்தருளவேணும்’ என்கிறார்.

[சாமாநம் கெடுமாநம்] சாம்படியும் கெடும்படியும்; இதுக்குமேற்பட இவற்றிலே சிலப்ரகாரங்களு முண்டோ? என்னில்; உருவ ஒருபடிப்பட ஜீவிக்கக்கடவனாகவும், தன்னோடொக்க ஜீவிப்பாரை அழியச்செய்யக்கடவனாகவும் கோலிக்கொண்டு போராடிக், றினைவற முடிந்துகொடு நிற்கும்படியும்; நாலு சின்னம் கைப்பட்டவாதே ‘நமக்கு இனி உள்ளதனையும் ஜீவிக்கைக்கு ஒருகுறையில்லை’ என்று றினைத்திருக்கச் செய்தே அதையழிந்து க்லேசப் பட்டுக் கூப்பிடும்படியும் இவை. இவர்கள் இப்படி நோவுபடுகைக்கு வேறே சில உண்டாயிற்று; “கின்னலாலிலேன்கான்” என்றும், ‘பலகோட்டிப்படுப்பாயோ’ “இன்னம்கெடுப்பாயோ” என்றும் பகவதலாபம் விநாசமேது வென்றும், இதரவிஷயதர்சனம் அநர்த்தமேது வென்றுமாயிற்று இவர் இருப்பது. இவர்கள் இவையொழிய விநாசமும் அநர்த்தமும் எங்கே தேடிக் கொண்டார்கள்? “என்னொருவர் தீக்கதிக்கண் செல்லும்திரம்” என்னுமவர்களிறே இவர்கள். *குருஷ்வ* என்றும், *யஸ்த்வயாஸஹ ஸஸ்வர்க்க:*, என்றும் இவை விநாசமும் அநர்த்தமுமாகவிறே இவர்கள் றினைத்திருப்பது. [கெடுமாநம்] தன் விநாசத்தையும் இசையும், கையிலகப்பட்ட த்ரவ்யம் தப்பினால்; அதையேயிறே இவன் தஞ்சமாக றினைத்திருப்பது. ஒருத்தனை ‘ராஜத்ரோஹி’ என்று கையையும் காணையும் தறிக்க, இவனை வினவப் புகுந்தவர்கள், இப்படிப்பட்டதாகாதே’ என்ன, ‘ஆயிரம், ஐந்நாறென்று சிலகாச தா’ என்னாதே இவ்வளவோடே போயிற்று, உங்கள் அநுக்ரஹமிறே’ என்றானும். [தமருற்றார்] இதொழியவே வேறே “தமர்கள் தமர்கள் தமர்கள்” என்று ஒரு உறவுமுறை உண்டாயிற்று இவர்க்கு; அங்ஙனன்றிக்கே, சரீரஸம்பந்தபிந்தமாக வந்தவர்களாய் ஜ்ஞாதிகள் என்றும், ‘ஸம்பந்திகள்’ என்றும் சிலரை உறவாக றினைத்து நிர்ப்பரராயிருப்பர்களாயிற்று. [தலைத்தலைப்பெய்து] மேல்விழுந்து மேல் விழுந்து. [ஏமாறிக் கிடந்தலற்றும்] ஏவென்று ஏக்கமாய், மாறுகை தவிருகையாய், ஏங்காதே கூப்பிட்டென்னுதல்; அன்றியே, ‘ஏமாற்றம்’ என்று ஒருசொல்லாய், அதாவது து:க்கமாய் து:க்கித்துக் கிடந்து கூப்பிட்டு என்னவுமாம். ‘ஏவென்று தெளிவு; ஏமாறுகை தெளிவுறிகை, (என்று ‘கலங்கிக் கூப்பிடா நிற்பர்கள்’) என்று பிள்ளையமுதனார் பணிப்பர். “ஏமாற்றமென்னைத் தவிர்த்தாய்” என்னக்கடவதிறே. [இவையென்னவுலகியற்கை] இதொரு லோகயாதரை

இருக்கும்படியென்? ஜீவிக்க மனோரதியாற்றிக் முடிவது: நாலுகாசு கையிலே யுண்டான வாறே 'இது நமக்கு உண்டு' என்றிருக்க, அது நசித்துப்போவது; சரீரஸம்பந்தமிபந்தநமாய் வருகிறவர்களை யே தனக்கு ஸர்வவிதபந்துவுமாக நினைத்து, இவற்றுக்கு ஒன்று வந்தவாறே 'பட்டேன், கெட்டேன்' என்று கூப்பிட்டு அலற்றுகிற இதுவும் ஒரு லோகயாத்ரையே பிரானே! என்கிறார். 'அவர்கள் என்பதில் நல்லது உமக்கு? நீர் நம்மையே சொல்லிக் கூப்பிடும்படி பண்ணினோமே! "சிலமில்லாசிறிய"னில் கூப்பிடன்றோ உம்மது? என்ன. [ஆமாறென்றறியேன்நான்] அவர்கள்தான் கூப்பிடுகிறது உன்னோடு ஸம்பந்தமில்லையாயோ? ப்ரக்ருதியோடே யிருக்கையாலேயன்றோ, அது என்னைத் தவிர்த்தாயோ? இவ்வுடம்பு கிடக்கையாலே, 'இன்னதுக்கு நான் கூப்பிடப்புகிறேன்' என்று அறியா நின்றோனோ? அன்றிக்கே, ஸம்ஸாரிகளுடைய இந்த துக்கநிலைநுத்திக்கு விரகேதோ? என்று அறிகிறிலே னென்னுதல். 'நீ எனக்குப் பண்ணித்தந்த வாசி நான் இவர்களுக்குப் பண்ணிக்கொடுக்கும் விரகேதோ? என்று அறிகிறிலேன்.

[அரவணையாய்அம்மானே] இவற்றினுடைய ரக்ஷணர்த்தமாகத் திருவந்தாழ்வான் மேலே திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்த்தருளி, இவற்றினுடைய ரக்ஷணம்: உன்பேராம் படியான குடல்துடக்கையுடையவனே! மெய்யான குடல்துடக்கிறே இவற்றுக்கு இவனோடு. இவனுடைய பொய்யோடு மெய்யோடு வாசியற இவனுக்கு இரண்டும் உடலாயிருக்கும் ரக்ஷிக்கைக்கு [கூமாறேவிரை] ஸுலபனாய் இவற்றினுடைய ரக்ஷணர்த்தமாகத் திருப்பாற் கடலிலே கூக்குரல் கேட்கைக்காகக் கிட்டிவந்து கிடக்கிற நீ, நான் உன் திருவடிகளை வந்து கிடும்படி என்னை அழைத்துக்கொள்கையிலே விரையவேணும். இப்படி விரையவேண்டு கிறதென்? என்னில், [கண்டாய்] என்னைக்கண்ட உனக்கு விரையாதே யிருக்கலாயிருந்ததோ? பாராயென்று தம் வடிவைக்காட்டுகிறார். *ஏஹிபச்ய சரீராணி* என்னுமாபோலே. ஆனாலும் அநாதிகாலம் நீர் பிரியில் தரியாதே போந்த உடம்பும் உற்றுகுமன்றோ என்ன, [அடியேனைக் குறிக்கொண்டே] இந்த லோகயாத்ரையால் செல்லாதபடியாயிருக்கிற என்வாசியைத் திருவுள்ளம்பற்றி யருளவேணும், உன் திருவடிகளில் ஸம்பந்தமறித்தவன்று தொடங்கி உன்னோபாதி பரநார்த்தம் பொறுக்கமாட்டாதபடியான என்வாசியைத் திருவுள்ளம் பற்றியருளவேணுமென்னுதல். "கூமாறே விரைகண்டாய்" என்னுங்காட்டில் பாரார்த்தம் பொறுக்கமாட்டா ரென்னுமிடம்தோற்றுமோ? என்னில்; இவையென்ன உலகியற்கை யென்று இந்த லோகயாத்ரையை அநுஸந்தித்து வெறுத்து, என்னை அங்கே அழைக்கவேணு மென்கையாலே தோற்றுமிதே.

கொண்டாட்டும்குலம்புனைவும் தமருற்றார்விழுதிதியும்*

வண்டார்பூங்குழலானும் மனையொழியவுடையாய்தல்*

கண்டாற்றேனுலகியற்கை கடல்வண்ணா!*

பண்டேபோற்கருதாது உன்னடிக்கேகூய்ப்பணிகொள்ளே. (3)

ஒ.—மூன்றாம் பாட்டில், ஐந்துக்கள் ஆபிஜாத்யாதிகளெல்லாம் கிடக்க முடிவிற படியைக் கண்டு ஒன்றும் பொறுக்க மாட்டுகிறிலேன்; இத் துக்கங்களை அநுஸந்திக்க வேண்டாத உன் திருவடிகளிலே அழைத்து அடிமை கொள்ளவேணும் என்கிறார். [கொண்டாட்டும் என்று தொடங்கி] - சலாகையும் ஆபிஜாத்யமும் ஜ்ஞாதிகளும் ஸம்பந்திகளும் சரியதிதியும் அத்யந்தபொக்ஷையான ஸ்திரீயும் இஸ் ஸம்பத்துக்கு ஈடான கருணமும் இவையெல்லாம் கிடக்கத் தான் மாய்த்து பேண்படியான இந்த லோகயாத்ரையைக் கண்டு துறிக்கமாட்டுகிறிலேன். [கடல்வண்ணா என்று தொடங்கி] - இவர்கள் துக்காநுஸந்தாநத்தாற் படுகிற வ்யஸநம் உன்னைப் பிரித்து நான் படும் வ்யஸநத்தோபாதியாக நினைபாதே என்னுடைய கலேசம் நீர ச்ரமஹரமான உன்னுடைய வடிவைக் காட்டு.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், ஆபிஜாத்யாதிகளெல்லாம் கிடக்க முடிகிறபடியைக் கண்டு பொறுக்க மாட்டுகிறிலேன்; துக்ககந்தமில்லாத உன் திருவடிகளிலே அழைத்து அடிமைகொள்ளவேணும் என்கிறார். [கொண்டாட்டும்] - அவஸ்துவாய்ப் போந்தானொருவன் ஜீவிக்கப்படுக்கவாறே, பிள்ளை, முதலியார் என்பார்கள்: “பயிலுந்திருவுடையார்” என்றிறே இவர் கொண்டாடும் விஷயம். [குலம் புனைவும்] - ஜீவிக்கப் படுக்கவாறே ஒருவம்சமுண்டாக்கிப் புகழத் தொடங்குவார்கள். குலந்தரும் விதையையாலுண்டான வம்சமிறே இவர்க்கு வம்சமாயிருப்பது. [தமர்] - இவனோடே ஸ்பர்சத்தை மறைத்துத் திரிந்தவர்கள் இவன் ஜீவிக்கப்படுக்கவாறே உறவு சொல்லத் தொடங்குவார்கள். [உற்றார்] - முன்பு ஸம்பந்தம் பண்ணத் தரம் போராது என்று இருந்தவர்கள் மேல் விழுந்து ஸம்பந்திக்கத் தேடுவர்கள். [விழுந்தியும்] - சீரியநிதியும்; இதுக்கு எல்லாவற்றுக்கும் அடி-சருகிலே திரண்டாப்போலே திரண்ட தநம். [வண்டார் பூங்குழலானும்] - தநம் மிக்கவாறே செய்வது அறியாமை ஸ்தீரைய ஸம்பாதிக்கும். போக யோக்கையான ஸ்தீரையும். “சேலேய் கண்ணியரும்” என்கிறபடியே இவையெல்லாம் ஒருவிஷயமிறே தமக்கு. [மனை] - தன் இயற்றியெல்லாம் கொண்டு பலநிலமாக அகத்தை எடுக்கும். [ஒழிய உயிர் மாய்தல்] - இவை குறியழியாதிருக்கத் தாம் முடிந்துகொடு நிற்கும். [கண்டு ஆற்றேன் உலகியற்கை] - ஸம்ஸாரிகள் பாரிப்பும், இவர்கள் முடிந்து கிடக்கும்படியும் கண்டு என்னாற் பொறுக்கப் போகிறதில்லை. [கடல் வண்ணம்] - இவர்களுடைய துக்காநுஸந்தாந்தால் வந்த க்லேசம் தீர ச்ரமஹரமான உன் வடிவைக் காட்டியருளாய். [அடியேனை] - ஸ்வரூபஜ்ஞாநமுடைய என்னை. [பண்டேபோல் கருதாது] - முன்பு உண்மையிழந்த க்லேசம்; இப்போது அவைஷ்ணவஸஹவாஸத்தாலே வந்த க்லேசமன்றோ? முன்பு என் இழவு; இப்போது பராதந்தம் பொறுக்கமாட்டாத க்லேசம். இவர்க்காகில், சேர்க்கைப்பல்லிபோலே இது பணி யென்று இருக்கவொண்ணாது என்கிறார். [உன் அடிக்கே கூய்ப் பணிகொள்ளே] - உன் திருவடிகளிலே அழைத்து அடிமை கொண்டருள வேணும்.

கூடு.—மூன்றும்பாட்டு. ஆபிஜாத்யாதிகளெல்லாம் கிடக்க, இவைமுடிகிறபடியைக் கண்டு பொறுக்கமாட்டுகிறிலேன்; துக்ககந்தமில்லாத உன் திருவடிகளிலே அடிமை கொள்ள வேணும் என்கிறார்.

[கொண்டாட்டும்] முன்பு ‘இன்னான்’ என்று அறியவொண்ணாதபடி அவஸ்துவாய்ப் போந்தானொருவன் அல்பம் ஜீவிக்கப்படுக்கவாறே ‘முதலியார்’ என்றுப் போலே சொல்லுவார்கள். “பயிலுந்திருவுடையார்” என்றிறே என்றிறே தாங்கள் கொண்டாடும் விஷயம். [குலம்புனைவும்] ஜீவிக்கப்படுக்கவன்று தொடங்கி இவனுக்கு ஒருகுல முண்டாகத் தொடுத்துச் சொல்லுவார்கள். [தமர்] ‘அவந்தமர்’ என்று இவர்களுக்குத் தமர் புறம்பேயிறே. முன்பு ‘இவனோடு நமக்குஒருறவு உண்டாகச் சொல்லுமது நமக்கு சாலத்தண்ணிது’ என்று போனவர்கள், இவன் ஜீவித்தவாறே உறவு சொல்லிக் கொடுவந்து டிட்டுவார்கள். [உற்றார்] முன்பு ‘இவனோடு ஸம்பந்திக்கை தரமன்று; நிறக்கேடாம்’ என்று போனவர்கள் இப்போது ‘இவனோடே ஒருஸம்பந்தம் பண்ணினோமாகவல்லோமே’ என்று ஆதரித்து மேல்விழாசிற்பர்கள். [விழுந்தியும்] மனைவின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே சருகிலே திரளுமாபோலே சீரிய நிதி வாராக்கைப்புகருமே; அதுக்குப் போக்கடி காணாமையாலே செய்வதறியாமை அத்தையிட்டு ஒருஸ்தீரைய ஸ்விகரிக்கும். அவன் தான் வண்டார் பூங்குழலா ளாயிற்று. இவன்செவ்வி வண்டே புஜித்துப்போமித்தனை போக்கித் தான் புஜிக்க மாட்டான். போகயோக்கியை யில்லாத பருவத்திலேயாயிற்று ஸ்விகரிப்பது. சேலேய் கண்ணியரும் பெருஞ் செல்வமும் நன்மக்களும் மேலாத் தாய் தந்தையும் இவையெல்லாம் ஏகவிஷயமிறே தமக்கு. [மனையொழிய] அவனுக்கும் தனக்கும் ஏகாந்தமாக அநுபவிக்கைக்கு. தன் இயற்றியெல்லாங்கொண்டு பலநிலமாக அகத்தை யெடுக்கும். [உயிர்மாய்தல்] இவை குறியழியாதிருக்க, இவனைக் கூட்டோடேகொடுத்து, இப்படி பாரித்த தான் முடிந்துகொடுநிற்கும். [கண்டாற்றேன் உலகியற்கை] இப்படிப்பட்ட லோகயாத்ரை என்னாற் பொறுக்கலாயிருக்கிறதில்லை. [கடல்வண்ணம்] இந்த லோகயாத்ரையின்படி யன்றிக்கே அநுபவிக்கலாவதும் ஒருபடியுண்டே. இவர்கள் துக்காநுஸந்தாந்தால் வந்த க்லேசம் தீர ச்ரமஹரமான உன்வடிவைக் காட்டியருளாய், [அடியேனைப் பண்டேபோல்

கருதாது] ‘பொய்ச்சின்ற ஞான’த்தில் இந்நின்றதீர்மை யிரியாமுறாமை என்றவளவாக என்னைத் திருவுள்ளம்பற்ற வொண்ணாது. இதர விஷயங்களினுடைய தோஷதர்சனம் பண்ணிச் சொல்லுகிறவளவன்றிதே. பகவத்க்ஷயத்தில் அவகாவித்துச் சொல்லுகிறது. சிற்றாள் கொண்டார், ‘இவர்க்காகில் இது சேர்க்கைப்பல்லிபோலே பணியன்றோ என்றிருக்க வொண்ணாது’ என்றாராம். அன்றிக்கே, கீழ் உன்னைப்பிரிந்து நான் கூப்பிட்ட அவ்வளவாக நினைக்கவொண்ணாது, பரமநர்த்தங்கண்டு கூப்பிடுகிற இத்தை. [உன்னித்யாதி] உன் திருவடிகளிலே அழைத்து என்னை அடிமைகொண்டருளவேணும். உன் திருவடிகளிலே அழைத்தாலும், அடிமைச்சுவடு அறியிலிறே நான் மீளாதொழிவது; ஆன பின்பு, என்னை நித்ய கைங்கர்யங் கொண்டருளவேணும். [கூப்ப்பணி கொள்ளே] சேற்றையிட்டுப் பணிகொள் என்னுமாபோலே.

கொள்ளென்றுகிளர்ந்தெழுந்த பெருஞ்செல்வம்நெருப்பாக*

கொள்ளென்றுதமம்முதும் இவையென்னவுலகியற்கை?*

வள்ளலே! மணிவண்ண! உனகழற்கேவரும்பரிசு*

வள்ளல்செய்தடி யேனை உனதருளால்வாங்காயே.

(4)

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், அதிலம்ருத்தமான ஐச்வர்யமே தங்களுக்கு அநர்த்தஹேதுவாகிருக்கச் செய்தே பின்னையும் அதைத் ஆசரப்படுகிற லோகத்தினுடைய பொல்லாங்கை அநுஸந்தித்து இத் துக்காதுஸந்தாநகந்தமில்லாத உன் திருவடிகளிலே என்னைக் கொண்டு போகவேணும் என்கிறார். [கொள் என்று தொடங்கி] - ஒருகாலுக்கு ஒருகால் ஸம்ருத்தமான ஸம்பத்து அநர்த்தஹேதுவாகப் பின்னையும் ஸஹ்ருதயமாக இவ்வைச்வர்யத்தை ஆசரப்படுகைக்கு ஈடாகத் தமஸ்ஸு அபிபலிக்கும் மடியான இந்த லோகபாத்ரை பொறுக்க வொண்கிறதில்லை. ‘கொள்’ என்று ப்ரேரிக்கிறது மநஸ் ஆகவுமாம். [வள்ளலே என்று தொடங்கி] - பரமோதாரணம் ஆகிதஸ்ஸுலபணை நீ உன் க்ருபையாலே குணகுணத்ருபணம் பண்ணாதே என்னை விஷயிகரித்து உன் திருவடிகளிலே வாங்கவேணும்

இ.—நாலாம்பாட்டில் ஐச்வர்யத்தை விரும்பி அது விநாசஹேதுவாகக் காணாநிற்க, பின்னையும் அத்தையே விரும்புகிற இவர்கள்நடுவிலின்றும் உள்திருவடிகளிலே என்னை வாங்கியருளவேணும் என்கிறார். [கொள் என்று இத்யாதி] - இவன் அர்த்தியாதிருக்கத் தானே ‘என்னைக்கொள், என்னைக் கொள்’ என்று மேன்மேலெனக் கிளர்ந்துவருகிற நிரவதிக ஸம்பத்தானது. [நெருப்பு ஆக] - நிச்சேஷமாக நசிக்க என்னுதல்; தனக்கு விநாசஹேதுவாக என்னுதல். [கொள்ளென்று தமம்முதும்] - இது விநாச ஹேதுவென்று அறிந்திருக்கச்செய்தேயும் பிறர் கொள் என்று ப்ரேரித்தவாறே தமோபிபூதனாய் துராசையாலே முன்பு விநாசஹேதுவானத்தையிரும்பும், கொள் என்று ப்ரேரிக்கிறது மநஸ் ஆகவுமாம். “ஹதேஷ்மே ஹதேத்ரோணே ஹதேகர்ணே மஹாரதே ஆசாபலவதீராஜன் சல்போஜேஷ்யதிபாண்ட வாந்.” [இவை என்ன உலகியற்கை] - ப்ரத்யக்ஷமும் அகிஞ்சித்கரமாம்படி இருப்பதே! [வள்ளலே] - இந்தத் தமோபிபூதியைத் தவிர்த்து, இது அஸஹ்யமாம்படி பண்ணின மஹோதாரணே! [மணிவண்ண] ஐச்வர்யாதிகளில் குத்தையைப் பிறப்பித்தது ஒரு ஸாதநாநுஷ்டானத்தாலேயோ? வடிவழகைக் காட்டி யன்றோ. பண்ணின ஓளதார்யத்தனைச் சொல்லிற்றுகவுமாம். [உனகழற்கே வரும் பரிசு வள்ளல் செய்து] - ஐஞாநத்தையுண்டாக்கினுப்போலே உன்னை லபிக்கைக்கும் ஓளதார்யம் பண்ணவேணும். [அடியேனை] - ஆரேனும் உடைமையையோ நான் நோக்கச் சொல்லுகிறது. [உனது அருளால்] - மயர்வற மதிநலம் அருளினவோபாதி ப்ராப்திக்கும் தனிபே ஒருக்ருபை பண்ணியருளவேணும். [வாங்காயே] - ‘வாங்காயே’ என்று அரிதஸமாதியாலே சொல்லுகிறார்; பரமபக்தியுண்டானாலும் பேற்றுக்கு அவன் க்ருபையே ஹேதுவென்று இருக்கிறார்.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. சேதநர், ஐச்வர்யத்தை விரும்பினால் அது விநாசஹேதுவாகக் காணாநிற்கச்செய்தே, திரியவும் அந்த ஐச்வர்யத்தை விரும்புகையே ஸ்வபாவமாம்படி

யிருக்கிற இதுக்கு ஹேது ஏதோ? நான் இதுகண்டு பொறுக்க மாட்டுகிறேன்; என்னை முன்னம் இவர்கள் நடுவிலின்றும் வாங்கவேணும் என்கிறார்.

[கொள்ளென்று இத்யாதி] இவன்தான் அர்த்தியாதிருக்கச்செய்தேயும், 'கொள், கொள்' என்று மொண்டெழுப்பாண்போலே கிளர்ந்துவருகிற நிரவதிகஸம்பந்தானது. [நெருப்பாக] மிச்சேஷமாக நசிக்க வென்னுதல்; தனக்கு விநாசஹேதுவாக வென்னுதல். ஐச்வர்யம் விநாசஹேதுவாகையாதென்? என்னில், 'இவன் ஜீவிக்கிறான்' என்கிற இது கேட்டுப் பொறுக்கமாட்டாமையிறே பிறர் இவனை அழியச்செய்வது. இப்படி ஐச்வர்யம் விநாசஹேதுவாகக் காணச்செய்தேயும், பிறர் இவனை 'கொள், கொள்' என்று ப்ரேரிக்க, தமோபிபூதமும், துராசையாலே முன்பு விநாசஹேதுவான அத்தை ஸ்வீகரியாதீர்தும் திரியவும் அத்தை ஸ்வீகரிக்கிறது. தமோகுணாபிபூதமாயிறே, அன்றிக்கே கொள்ளென்று ப்ரேரிக்கிறது மகஸ்ஸாகவுமாம்; அன்றிக்கே, 'இது விநாசஹேதுவாம்' என்று அழிச் செய்தேயும், தன்னுடைய ஹ்ருதயமானது தமோகுணாபிபூதமாய், அத்தைக் கொள் என்ற ப்ரேரித்து இவனை ஸ்வீகரிப்பிக்கும் இதனுடைய பலம். *ஹதே பீஷ்மே ஹதே த்ரோணே ஹதே கர்ணே மஹாரதே | ஆசா பலவதீ ராஜந் சல்யோ ஜேஷ்யதி பாண்டவாந்* அதிரதமஹாரததடையப் பட்டுப்போகா நிற்கச்செய்தேயும், பின்னையும் சல்யனைக்கொண்டே பாண்டவர்களை ஜயிக்கப்பார்த்தானிறே துர்போதநன். [இவை யென்னவுலயியற்கை] இவை சிலலோக யாத்ரை இருக்கிறபடியே! [வள்ளலே] - 'ஐச்வர்யம் விநாசஹேது' என்னுமிடத்தை என்னெஞ்சிலே படுத்தி எனக்கு ஓளதார்யத்தைப் பண்ணினவனே! [மணிவண்ணு] மாணிக்கப் பண்டாரத்தையிறே ஓளதார்யம்பண்ணிற்று. ஸாதநா நுஷ்டாநம், மற்றொன்றைப் பண்ணவன்னுயிற்று. அன்றிக்கே, ஐச்வர்யாதிகளில் குத்தையைப் பிறப்பித்தது. பிடாத்தை விழவிட்டு வடிவழகைக் காட்டியாயிற்று. [உனகமல்தித்யாதி] ஜ்ஞாநவாபமாத்ரத்தால் போருமோ? ப்ராப்தியைப்பண்ணித்தரவேண்டாவோ? மயர்வற மதிநலமருளினவோபாதி துயரறுசுடாடிதொழு தெழப்பண்ண வேண்டாவோ? பசியை விளைத்தால் சோறிட வேண்டாவோ? [வள்ளல்செய்து] உன் திருவடிகளிலே நான் வந்து கிடும்படியாக ஓளதார்யத்தைப் பண்ணி 'இவன் இப்பேற்றைப் பெறுவான்' என்று விஷயிகரித்து. [அடியேனை] 'பிறருடைமையையோ நான் நோக்கச்சொல்லுகிறது?' உன்னுடைமை நசியாமல் நோக்க வேணும், என்று ப்ரார்த்திக்கிற என்னை. [உனதருளால்] மயர்வற மதிநல மருளினவோபாதி, ப்ராப்திக்கு ஈடாயிருப்பதும் ஓரருளைப் பண்ணவேணும். [வாங்காயே] 'வாங்காய்' என்று அசித்தஸமாதியாலே சொல்லுகிறார், அதுக்கு அடி இத்தலையிலே பரமபக்திபர்யந்தமாகப் பிறந்தாலும், பெறுகிறபேற்றின் கனத்தைப் பார்க்க, அத்தலையில் க்ருபையாலே பெற்றதாம் படியிருக்கையாலே.

வாங்குநீர்மலருலகில் நிற்பனவும்திர்வனவும*

ஆங்குயிர்கள்பிறப்பிறப்புப் பிணிபூப்பால்தகர்ப்புண்ணும்*

சங்கிதன்மேல்வெந்நரகம் இவையென்னவுலகியற்கை?*

வாங்கெனைநீமணிவண்ணு! அடியேனைமறுக்கேலே.

(5)

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், ஐத்மஜராதிது:க்கங்கையுடையரான இவ்வாத்மாக்கள் வர்த்திக்கிற இத்த லோகத்தினின்றும் அடியேனை இதன்படியைக் காட்டி மறுகப்பண்ணாதே வாங்கியருளவேணும் என்கிறார். [வாங்குநீர் என்று தொடங்கி] - ஸ்வகார்பவர்க்கத்தையடையத் துன்பக்கலிலே உபஸம்ஹரிப்பதான நிலை பிறந்த லோகத்தில் ஸ்த்தாவரஜங்கமாத்மகமான ஆத்மாக்கள் ஜராமரணதி களாலே நலிவுபடுவார்கள். இஹலோகத்தில் இந்தசாரம் யோனில் பின்னைக் கொடியநரகங்களை அநுபவிப்பார்கள். இது ஓருலோகயாத்ரையே! சலாக்யமான உன்னுடைய திருவழகை பதுபவிக்கலாம் படி உன்திருவடிகளிலே வாங்கியருளவேணும். [வாங்கு நீர்மலருலகில்] - விளைந்தநீரை யுடைத்தாய் மலரைத் தளையாகவுடைய லோகத்தில் என்றுமாம். ஆங்கு வாங்கு என்று கூட்டிக்கொள்வது.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், ஐம்மஜராமரணதிகளாலே நோவுபடுகிற ஸம்ஸாரிகள் நடுவிலின்றும் இது நடுயாடாத தேசத்திலே அழைத்துக்கொண்டருளவேணும் என்கிறார். [வாங்குநீர்மலருலகில்] தனக்கு இவ்வருகுண்டான கார்யஜாதத்தைத் தன்பக்கலிலே உபஸம்ஹரிப்பதான நீரிலே விஸ்த்ருதமான லோகத்தில். கார்யத்துக்கு காரணத்திலேயிறே உத்பத்தியும் லயமும். வாங்குதல் - வளைதலாய், நீராலே குழப்பட்டுத் திருநாபிகமலத்திலே பிறந்த லோகம் என்றுமாம். [நிற்பனவும் திரிவனவும், ஸ்த்தாவரங்களும் ஜங்கமங்களும். [ஆங்குஉயிர்கள்] - அவ்வவசரீரங்களிலே வர்த்திக்கிற ஆத்மாக்கள் என்னுதல்; 'ஆங்கு' என்றது கிடக்க, நிற்பனவும் திரிவனவுமான உயிர்கள் என்னுதல். [பிறப்பு இத்தயாதி] - உத்பத்திமரணதிகளாலே நலிவுபடும் இங்கு. [இதன்மேல் வெம்நரகம்] - இங்கு மூலையடியே திரிந்ததற்கு பலாநுபவம் பண்ண விஷ்க்ருடதுக்கமேயான நரகத்தைப் ப்ராபிக்கும். இஹலோகத்தில் ஸுகப்ராந்தியாகிலும் உண்டு; அதுவுமில்லை அங்கு. இது ஒரு லோகஸ்வபாவம் இருக்கும்படியே! [ஆங்கு வாங்கு எனை நீ] - இந்த துரிதமில்லாத பரமபதத்திலே இது அஸஹ்யமான என்னை அழைக்க வேணும். விஷயபரான இவர்கள் நடுவிலின்றும் "பக்தைர் பாகவதைஸ்ஸஹ" என்கிற திரளிலே கொடுபோகவேணும். [மணிவண்ணு] - கண்டபோதே இத்துக்கமெல்லாம் தீரும்படியான வடிவை யுடையவனே! [அடியேனை மறுக்கேலே] - சேஷபூதனான என்னை இதின்படியைக் காட்டிக் கலங்கும்படி பண்ணுதொழியவேணும். அஸாதாரணரையும் கொண்டு லீலாரசம் அநுபவிக்கக் கடவதோ?

*டு.—அஞ்சாம்பாட்டு. ஐம்மஜராமரணதிகளாலே நோவுபடுகிற ஸம்ஸாரிகள் நடுவிலின்றும், இது நடுயாடாத தேசத்திலே அழைத்துக்கொண்டருளவேணுமென்கிறார்.

[வாங்குநீர்மலருலகில்] கார்யங்களுக்கெல்லாம் காரணத்திலே லயமாகக்கடவதிறே; இவ்வருகுண்டான கார்யவர்க்கத்தையடையத் தன்பக்கலிலே வாங்காவின்றுள்ள நீரிலே விஸ்த்ருதமாகாவின்றுள்ள லோகத்திலே பென்னுதல்; அப்யயபூர்விகையாயிறே ஸ்ருஷ்டி இருப்பது; அன்றிக்கே, வாங்குதல் வளைதலாய், நீராலே குழப்பட்டுத் திருநாபிகமலத்திலே பிறந்த லோகமென்றுமாம். [நிற்பனவும் திரிவனவும்] ஸ்த்தாவரங்களும் ஜங்கமங்களும் [ஆங்கு உயிர்கள்] அவ்வவசரீரஸ்த்தமான ஆத்மாக்கள். அன்றிக்கே, ஆங்குஎன்கிற இது மற்றே ஸித்தத்திலே அவ்யப்பதாக விட்டுவைத்து, நிற்பனவும் திரிவனவுமான உயிர்கள் என்றாய், ஸ்த்தாவரஜங்கமாத்மகமான ஆத்மாக்கள். [பிறப்பு இத்தயாதி] ஐம்மஜராமரணதிகளாலே ஸ்த்தாவரஜங்கமாத்மகமான ஆத்மாக்கள். ஸம்ஸாரத்தில் வர்த்திக்கும் நாளித்தனையும். [இதன்மேல் வெம் நெருக்குண்ணிற்பர்கள். ஸம்ஸாரத்தில் வர்த்திக்கும் நாளித்தனையும். [இதன்மேல் வெம் நரகம்] இதுக்குமேல் போனால் கொடிதான நரகம். இங்கு இருந்த நாள் மூலையடியே ஸுகாநுபவம்பண்ணித் திரிந்தார்களாம்படி யன்றிறே, அங்குப்போனால் படும் துக்கம். ஸுகப்ராந்தியாகிலும் உண்டு இங்கு; அங்கு விஷ்க்ருடதுக்கமேயாயிற்று உள்ளது. உயிர்க் குழவி விருக்குமவன், பிபாஸையும் வர்த்தித்துத் தண்ணீரும் குடித்துத் தருப்தன மோபாதியிறே இங்குள்ளவை; அதுவுமில்லை அங்கு. இதொரு லோகயாத்ரையைப் பண்ணிவைக்கும் படியே! ஆனால், உமக்குச்செய்யவேண்டுவது என்? என்ன, [ஆங்கு வாங்கு எனை] படியே! ஆனால், உமக்குச்செய்யவேண்டுவது என்? என்ன, [ஆங்கு வாங்கு எனை] படியே, *சுரியாஸார்த்தம் ஜகத்பதி: ஆஸ்தே விஷ்ணுரசிந்த்யாத்மா பக்தைர்பாகவதைஸ்ஸஹ* என்கிறபடியே, ஏழல்கும் தனிக்கோல்செல்ல நீ விறறிருக்கிறவிடத்திலே என்னைவாங்கவேணும். [மணி வண்ணு] சப்தாதிவிஷயங்களிலே ப்ரவணனாய் அவற்றின் வடிவிலே துவக்குண்டிருக்கிற என்னை, "அவ்வடிவை நாய்க்கிடாய்" என்னும்படியான உன்வடிவைக் காட்டிக்கொண்டு போகவேணும். "மனைப்பால் பிறந்தார் பிறந்தெய்தும் பேரின்பமெல்லாம் துறந்தார்தொழு தாரத்தோள்" என்கிறபடியே, இவன்படியைக் கண்டால் வேறென்றும் பிடியாதிறே [அடியேனை] உன்படியறிந்த என்னை, நீயும் அவ்வோலக்கமுமாயிருக்கிற இருப்பில் சுவடறிந்த என்னை. [மறுக்கேலே] ஐம்மஜராமரணதிகளாலே நெருக்குண்டிற இவர்கள் நடுவேயிருந்து என்னெஞ்சு மறுகாதபடி பண்ணவேணும். என்னைக் கலங்கப்பண்ணுதேகொள். தெளி விசம்பிலே வாங்கியருளவேணும். [அடியேனை மறுக்கேலே] அஸாதாரணராய் சேஷபூதராய் இருப்பாரையுக்கொண்டு லீலாரசம் அநுபவிக்கக் கடவதோ?

மறுக்கிவல்வலைப்படுத்திக் குமைத்திட்டுக்கொன்றுண்பர்*

அறப்பொருளையறிந்தோரார் இவையென்னவிலகியற்கை?*

வெறித்துளவமுடியானே! விளையேனாயுனக்கடிமை

யறக்கொண்டாய்* இவியென்னுமுதே! கடயருளாயே.

(6)

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், ஸம்ஸாரிகளுடைய பகவத்வைமுக்யாதி தோஷங்களை அநுஸந்தித்து இவர்களைச் சுட்டி எம்பெருமானே இன்னதானை தவிர்த்து, இவர்களோட்கூட ஸஹவாஸத்தை விதிப்பது என்னை உன் திருவடிகளிலே அழைத்தருளவேணும் என்கிறார். [மறுக்கி என்று தொடங்கி]- இஜ்ஜந்துக்கள் அர்த்தபஹாரம் பண்ணுகைக்காக நிரபராதராமமிப்பார்க்கு மஹாயஜ்ஞத்துக்கள் உத்பாதித்து மநஸ் மறுகும்படி பண்ணினலிந்து அவர்களை ஹிம்ஸித்து ஹிம்பர். [அறம் என்று தொடங்கி]- தர்மதத்த்வத்தைஅறிந்து 'நமக்கு வேணும்' என்று அத்பவஸாயம் பண்ணுவார்களே. இது ஒரு லோகஸ்வபாவம் இருந்தபடி என்? [ஓரார்]- பரஹிம்ஸையினின்றும் நீங்கார் என்று சொல்லுவார். அர்த்தபுருஷார்த்தத்திலே மிகவும் ப்ரவணராய் மற்றொரு நன்மை தீமைகள் ஆராயார் என்றுமாம். [வெறி என்று தொடங்கி]- இங்ஙனையான பின்பு இனி இவர்களுக்கு சோகித்து ப்ரயோஜனம்என்? உன்னுடைய நிரதிசயபோக்யமான வடிவழகக் காட்டி விஷயப்ரவணான என்னை உனக்கேயும்படி பண்ணின நீ.

இ.—ஆறும்பாட்டில், ஸம்ஸாரிகளுடைய பகவத்வைமுக்யாதி தோஷங்களை அநுஸந்தித்து ஈச்வரனை இன்னதானை தவிர்த்து ஜீவநார்த்தமாகப் பரஹிம்ஸை பண்ணுகிற ஸம்ஸாரிகள் நடுவில் நின்று என்னை உன் திருவடிகளிலே அழைத்தருளவேணும் என்கிறார். [மறுக்கி] க்ராமணிகள் த்ரவ்யார்ஜகம் பண்ணும்படி; தன்னை அபாச்ரயமாகப் பற்றினொருவனைக் குறித்து 'உன்னைச் சில பழி சொல்லிச் சிலர் அழிபச்செய்ய நினையாநின்றார்கள்' என்னும்; அவன் இவனை ஆபத்தாக நினைத்து 'எனக்குச் செய்ய அடுப்பதென்?' என்னும்; 'உன் உடைமைகளை என்வசமாக்கி வைத்து நீ ஸுகமே இரு' என்று இப்படி கலங்கும்படி பண்ணி. [வல்வலைப்படுத்தி]- இவனுடைமையை ஸ்வாதீகமாக்கி மீள வொண்ணாதபடி குழக்கும். [குமைத்திட்டு]- அவன்பேரிலே கடமையையிட்டு அடிப்பது கட்டுவதாகப் பண்ணும். [கொன்று]- 'இவன் இருக்கில் அர்த்தம்' என்று ஹிம்ஸிக்கும். [உண்பர்]- இப்படி செய்து வயிறு வளர்ப்பார்கள். [அறப்பொருளை அறிந்து ஓரார்]- தர்மதத்த்வத்தை ரக்ஷகமாக அறிந்து அத்துடைய நிருபணத்தைப் பண்ணுங்கள். [ஓரார்]- பரஹிம்ஸையினின்றும் நீங்கார்கள் என்றுமாம். ஓர்தல் - ஒருவதலாய், நீங்குதலாய், அதில் நின்றும் நிவ்ருத்தராகார். அர்த்தபுருஷார்த்தத்திலே மிகவும் ப்ரவணராய் வேறென்றை ஆராயார் என்றுமாம். இது ஒரு லோகபாத்ரையைப் பண்ணிவைக்கும் படியே! [வெறி இத்யாதி]- இவர்களிலே அந்யதமனான என்னை உன்போக்யதையைக் காட்டி விஷயார் தரங்களில் போக்யபுத்தியைத் தவிர்த்து உனக்கே சேஷமாக்கிக்கொண்டாய்; வெறி- பரிமளம். [விளையேனை]- முன்பு விஷயார்த்தப்ரவணானாய் போந்த என்னை. [அடிமை அறக்கொண்டாய்]- அந்யார்ஹமாக சேஷமாக்கிக்கொண்டாய். [இனி]- உனக்கே சேஷமாக்கிக்கொண்டபின்பு. இனி என்? என்றுமாம். அப்போது, உன்னைக் காட்டி ஸம்ஸாரிகள் நோவை மீட்கவொண்ணாதானபின்பு இவர்களுக்கு சோகித்து ப்ரயோஜமென்? என்கை. [என் ஆரமுதே]- உன் போக்யதையை எனக்குக் காட்டினவனே! [ஆரமுதே]- நீ நிரதிசயபோக்யனா யிருக்க, நான் இவர்கள்நடுவே யிருக்கிற இத்தால் என்ன ப்ரயோஜமுண்டு? உன் திருவடிகளிலே அழைத்துக்கொண்டருளவேணும்.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. ஸம்ஸாரிகளுடைய பகவத்வைமுக்யாதி தோஷங்களை அநுஸந்தித்து ஈச்வரனை இன்னதானை தவிர்த்து, ஜீவநார்த்தமாகப் பரஹிம்ஸைபண்ணுகிற ஸம்ஸாரிகள் நடுவினின்றும் என்னை உன் திருவடிகளிலே அழைத்தருளவேனுமென்கிறார்.

[மறுக்கி இத்யாதி] க்ராமணிகள் த்ரவ்யார்ஜகம்பண்ணும்படி; 'ஸாது' என்று தோற்ற வர்த்திப்பானொருவன், 'ஒருதேசத்திலே வர்த்தியாநின்றால் ஓரபாச்ரயத்தைப் பற்றியிருக்க வேணும்' என்று ஒருக்ராமணிபாடே சென்று சேரும்; 'இவன் ஸாது' என்று தோற்றின

வாரே 'உன்னை இன்னாரும் இன்னுமாக இன்னபடி சொன்னார்களீ!' என்னும்; அவன் பிதனாய், 'இவன் நமக்கு ரக்ஷகன்' என்று விச்வஸித்தபடியாலே, 'அதுக்குப்பரிஹாரமென்?' என்று இவன் தன்னையே கேட்கும்; 'உனக்கு ஒன்று வந்தால் சொல்லாவதில்லாதபடி என்ன கத்திலே உனக்குள்ள அர்த்தத்தையும் போகட்டு உன்கேசுதரத்தையும் என்பேரிலே திரிய விட்டுவை' என்னும்; இப்படி இவன் கெஞ்சை மறுகப்பண்ணி. [வல்வலைப்படுத்தி] இவனுக்கு இனி இவைகொண்டு தப்பவொண்ணாதபடி தன்பக்கலிலே அசப்படுத்தி. [குமைத் திட்டு] பின்பு இவனிட்காக கன்னையடையத் தன்பேரிலே செலவு எழுதிச் சிகைக்கடிப் பிக்கும். [கொன்று] 'இவன் இருக்குமாவில் ஒருகான் வரையில் சிலரை ஆராயித்துத் தொடரிலோ?' என்று, இவனை ஹிம்ஸிக்கும் [உண்பர்] இப்படி செய்தால்தான் செய்வது வயிறுவளர்க்கையிறே [அறப்பொருளையறிந்து] 'தேவராத் வயதிரித்தமாயிருப்பதொரு ஆத்ம வஸ்து உண்டு; நாம் இப்போது செய்வதை அதிலேவந்தவாரே தட்டுப்படும்' என்று தர்ம தத்தவத்தையறிந்து. [ஓரார்] அதினுடைய கிருபணத்திலே முதலிலே இழிபார்கள். அன்றிக்கே. பரஹிம்ஸையில் நின்றும் நீங்காநென்றமாம். ஒருதல், ஒருவுதலாய், ஒருவுதல் நீங்குதலாய், அத்தப் பரஹிம்ஸையில் நின்றும் நிங்குத்தராகார். அன்றிக்கே, அர்த்த புகுஷார்த்த மொன்றையுமே அறவிரும்பி, நன்மை தீமை கிருபணம்பண்ணு ரென்னுதல். இது ஒரு லோகயாத்ரை சிருக்கும்படியே பிரானே! [வெறி இத்யாதி] இஸ்ஸம்ஸாரிகள் நடுவேயிருக்கிற என்னை உன்னுடைய போக்யதைகைக் காட்டி அடிமைகொண்டாய். பரிமளிதமான திருத்துழையை முடியிலே யுடையவனே! [வினையேனை] சப்தாநிவிஷய ப்ரவணாயித்கிற இவர்களிலே ஒருவனுப்ப் பிறக்கைக்கு அடியான பாபத்தையுடைய என்னை நான் நின்ற கிலைக்குச் சேராதபடியான நின் திருவடிகளில் அடிமையை பிர்ஹேதுக மாக என்னைக் கொண்டருளினுப். [இனி] அடிமைகொண்ட பின்பு. [என் ஆமுதே] எனக்கு கிரத்சய போக்யனாவனே! நான் இவர்கள் நடுவேயிருக்கிற இருப்பைவிட்டு உன் திருவடி களிலே சேரும்படி அழைத்துக்கொண்டருளவேணும். அன்றிக்கே, [இனியென்] அவர்கள் ஒருபடியாலும் அத்ருஷ்டத்தில் கெஞ்சவையாரானபின்பு, நான் அவர்களுர்த்தத்துக்குக் கருந்தத்துக்கு ப்ரயோஜனமென்? அத்தை விடலாகாதோ? என்னை முதல் அங்கே அழைத்துக் கொண்டருளவேணும்

ஆயேயெயின்வுலகத்து நிற்பனவுந்திரிவனவும்*

நீயேமற்றோரு பொருளு மின்றிநீ நின்றமையால்*

நோயேயுற்பிறப்பிறப்புப் பினியேயென்றிவையொழிய*

கூயேகொள்ளடியேனைக் கொடுவுலகங்காட்டேலே.

(7)

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், அபேக்ஷிதம் தாம் நினைத்தபோதே கெடயாவிட்டவாரே 'நீரே யத்தம் பண்ணி வாபர்' என்று எம்பெருமான் போதிருந்தானாகக் கொண்டு ஸகலபதார்த்தங்களினுடைய ஸ்வரூபஸ்த்தித்யாதிகளெல்லாம் த்வத்திநுமானபின்பு த்வத்திமுகமான ஸம்ஸாரத்தைக் காட்டாதே நான் உன் திருவடிகளிலே வரும்படி நீயே பார்த்தருளவேணும் என்கிறார். [ஆயே என்று தொடங்கி] - இந்தலோகத்தில் ஸ்வதந்த்ரமாய் லின்பியது ஒருபதார்த்தமுமின்றிக்கே ஸத்தாவரஜங்கமாத்மகமான ஸகலபதார்த்தங்களும் த்வத்திநுஸ்வரூபஸ்த்தித்யாதிகளாம்படியாயே நீ நின்றமையாலே. [ஆயே] - பரிவனே! என்றுமாம். [இறப்பிறப்பு] - இறப்பு பிறப்பு. [கூயேகொள்] - அழைத்துக்கொள்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், அபேக்ஷிதம் அப்போதே கிட்டாதொழிந்தவாரே பேறு தம்மதான பின்பு தானே யத்தம்பண்ணி வருகிறார் என்று நினைத்திருந்தானாகக் கொண்டு, ஸகல பதார்த்தங்களும் த்வத்திநுமானபின்பு நீயே உன்னைக் கிட்டும் வழி பார்த்தருளவேணும் என்கிறார். [ஆயே] - ஆயே என்றது - தாயே என்றதாய்: தாய்போல் பரிவனாவனே! 'மாதா பிதா ப்ராதா'. நீயே ஆயே என்று கூட்டவுமாம். இந்த லோகத்தில் ஸத்தாவரஜங்கமாத்மகமாயுள்ள ஸகலபதார்த்தங்களும் நீ யென்கிற

சொல்லுக்குள்ளே யாம்படியாய்: “ஸர்வம் கல்விதம்பரஹம்”. [மற்று இத்யாதி] - வேறு ஸ்வதந்தரமாக யிருப்பதொரு பதார்த்தம் இல்லாதபடி ஸர்வத்தையும் ப்ரகாரமாகக் கொண்டு நீ ப்ரகாரியாய் நித்தகயாலே. “நேஹநாநாஸ்தி கிஞ்சந”. சரீரத்தில் வந்த து:க்கங்கள் சரீரி போக்குமாயோலே எனக்கு வரும் து:க்கங்கள் போக்குகை உனக்கே பரமென்னை. [நோயே இத்யாதி] - இறப்பிறப்பு - இறப்பும் பிறப்பும் நோய் - பிணி. ஆதி - வ்யாதி. [இவை ஒழிய] - இவற்றாலே நோவுபடுகிற ஸம்ஸாரிகள் வெவ்வேறும். [கூயேகொள்] - கூவிக்கொள். அறழ்த்துக்கொள். [கொடுவுலகம் காட்டேலே] - கொடுவுலகம் - கொடிதானலோகம், சப்தாதிவிஷயப்ரவணமாய் த்வத்விமுகமான லோகம். காட்டேலே - த்ருஷ்டிவிஷயம் போலே காணவே முடிவன் என்கிறார்.

௪௫.—ஏழாம்பாட்டு. அபேக்ஷிதம் அப்போதே கிட்டாமையாலே. ‘பேறு தம்பதான பின்பு தாமே யத்கம்பண்ணிவருகிறார்’ என்று நினைத்தானாகக்கொண்டு, ‘ஸகலபதார்த்தங்களும் த்வதநீகமான பின்பு நீயே உன்னைக்கிடும் வழி பார்த்தருளவேணும்’ என்கிறார்.

[ஆயே] தாயே வென்றபடியாய், *மாதா பிதா* என்கிறபடியே எனக்கு ஸர்வவித பத்து வர்க்கமுமானவனே! அன்றிக்கே, [இவ்வுலகத்து நிற்பனவும் திரிவனவும் நீயே ஆயே] இந்த லோகத்தில் ஸ்த்தாவரஜங்கமாத்மகமான ஸர்வபதார்த்தங்களும், ‘நீ’ என்கிற சொல்லுக்குள்ளேயாம்படி ப்ரகாரமாயற்று, நீ யொருவனுமே ப்ரகாரியாய். [மற்றொரு பொருளுமின்றி] *நேஹ நானாஸ்தி* *ஆத்மவாயுத் தத்கே கம்பச்யேத்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே, அப்ரஹ்மாத்மகமாய் ஸ்வதத்த்ரமாயிருப்பதொரு பதார்த்தங்களையாயிற்றில்லை வென்கிறது. [நீ கின்றமையால்] நீ இப்படி கின்றாயின்பு. [கோயித்யாதி] சரீரத்துக்கு வந்தவற்றுக்கு சரீரியான ஆத்மா ஸுகித்தல் து:க்கித்தல் செய்யுமோ பாதி, எனக்கு வந்தவற்றுக்கு ஸுகித்தல் து:க்கித்தல் செய்வாய் நியாம்படி ஸம்பந்த முண்டாயிருந்த பின்பு, ஜம்மபந்தகமான இவ்வயஸகங்களைக் கழித்து நோயும் பிணியுமென்று ஆதிவ்யாதிகள். [கூயேகொள்] ‘இவன் தானே வருகிறான்’ என்றிராதே நீயே அழைத்துக்கொண்டருளவேணும். [கொடுவுலகம்] உன்னைவிட்டு சப்தாதிகளாலே போதுபோக்கியிருக்கிறலோகம். [காட்டேலே] த்ருஷ்டிவிஷயம் போலே, காணில்முடிவன். இந்தலோகயாத்ரை என் கண்ணுக்கு இலக்காகா தொழிய வேணும் என்கையாலே இந்த லோகயாத்ரை இவர் கண்ணில் பட்டதில்லையாயிருந்தபடி. மபர்வறமதிகல மருளின யோபாதி ஸர்வசக்தியானவன் இத்தைக்காட்டில்; காணுமித்தனை, ஆனால், “இவையென்ன வுலகிபற்கை” என்றத்தோடு சேரும்படியென்? என்னில், “பரஹிதம்” என்கிற புத்தியாலே முன்பு அறஸந்தித்தார்; ‘இதுதான் என்னைவந்து கிட்டாதபடி பண்ண வேணும்’ என்கிறார் இதில்.

காட்டி நிகரந்துமிழும் நிலம்நீர்தீவிசம்புகால்*

ஈட்டி நீவைத்தமைத்த இமையோர்வாழ்தனிமுட்டை*

கோட்டையினிற்கழித்தென்னை உன்கொழுஞ்சோதியுயரத்து*

கூட்டரியதிருவடிக்கள் எஞ்ஞான்றுகூட்டுதீயே.

(8)

௪௬.—எட்டாம் பாட்டில், எம்பெருமான் ‘நீர் அபேக்ஷித்தபடியே செய்கிறோம்’ என்ன, ‘என்று செய்வது?’ என்கிறார். [காட்டி] என்று தொடங்கி - நீ ஸ்ருஷ்டித்துத் திருவயிற்றிலே வைத்துப் புறப்பட விடும் ப்ருதிவ்யாதிபூதங்களைத்தாலும் கமைத்துவைப்பதும் செய்த ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு போகல்த தானமாய் அத்யந்தவிலக்ஷணமான அண்டமாகிற கோட்டையினின்றும் புறப்படவிட்டு. [என்னே என்று தொடங்கி] - விலக்ஷண தோஜோருபமாய் மற்றும் எல்லாப்படியாலும் மேற்பட்டிருந்தள்ள திரு நாட்டிலே தந்தம் மிடுக்கால் துவ்ப்ராயமான உந்திருவடிகளை.

௪௭.—எட்டாம் பாட்டில், ‘நீர் அபேக்ஷித்தபடியே செய்கிறோம்’ என்ன, ‘என்று செய்வது?’ என்கிறார். [காட்டி] - ஸ்ருஷ்டித்து; நாமருபங்கள் அழித்து ஸதவஸ்தமான ஜகத்தை “யதாபூர்வமகல்பயத்”

என்கிறபடியே நாமருபங்களை உண்டாக்கி. [நீ கரந்து உமிழும்] - ஸ்ரஷ்டாவான நீயே ப்ரளயம் கொள்ளாதபடி திருவயிற்றிலே வைத்து உள்ளேயிருந்து தளராதபடி உமிழும். [நிலம் இத்யாதி] - பஞ்ச பூதங்களையும்; “ஸமேத்யாந்யோந்ய ஸம்யோகம்” என்கிறபடியே த்ரிவ்ருத்கரித்து; “ஆஸமாகம்ய க்ருஸ்த்நச: ப்ரஜாஸ் ஸ்ரஷ்ட்டும் நாசக்நுவந்” என்னக்கடவதிறே. [வைத்து அமைத்த] - சமைத்து வைத்த. [இமையோர் இத்யாதி] - ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு போகஸ்த்தானமாய் “ஈச்வரோஹம்” என்று வன்னியம் செய்கிற தேசமாய் அத்விதீயமான வலைக்ஷணயத்தை யுடைத்தான அண்டமாகிற அரணினின்றும் புறப்படவிட்டு. புக்காருக்குப் புறப்படவொண்ணாத அரணிறே. [என்னை] - ‘இம் முட்டுக்கோட்டையிலே அகப்பட்டேன்’ என்று இருக்கிற என்னை. [உன்கொழுஞ்சோதி] - விலக்ஷண தேஜோருபமாய். [உயரத்து] - ‘ஸர்வோத்தமம்’ என்னுதல்; ‘ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் உத்க்ருஷ்டம்’ என்னுதல், [கூட்டரிய திருவடிகள்] - துஷ்ப்ராபமான திருவடிகளிலே. என்னால் ஸாத்யமன்றிக்கே நீயே தர காணாமது என்கை. [எஞ்ஞான்று கூட்டுதியே] - இன்னநாள் செய்யக் கடவோமென்று எல்லை பெறிலும் தரிக்கலாம். “மாகச:” என்று ஒரு வார்த்தை பெறிலும் “ஸ்த்திதோஸ்யிகதஸந்தேஹ:” என்று தரிக்கலாம். “பூர்ணே சதுர்த்தசே வர்ஷே” என்று நாளெல்லை பெற்ற மூர்பரதாழ்வானைப்போலே, விரோதியைப் போக்கிலும் தன்னைப் பற்றிப் போக்கவேணும்; தன்னைப் பெறிலும் தன்னாலே பெறவேணும். “மாமேவ யேப்ரத்யந்தே”, “தமேவக்ரணம் கச்ச”.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. நாமே செய்யப்புக, நீர் ‘வேண்டா’ என்றவாறேயன்றே தவிர்த்தது; இதுக்கு நம்மைக் காற்கட்டவேணுமோ? என்ன, ‘செய்யக்கடவதாகில் அது என்று செய்வது?’ என்கிறார். ‘எம்மாவீட்டுத் திறமும் செப்பம்’ என்றாரே.

[காட்டி] ஐத்தரஜாலிகரைப்போலே; முன்பு தானேதானும்படி இவற்றையடையத் தன் பக்கலிலே உபஸம்ஹரித்து ஸதவஸ்த்தமான ஐகத்தை, *தாதா யதாபூர்வமகல்யயத்* என்ற படியே, இத்தை யுண்டாக்கிக் காட்டி. [நீ கரந்துமிழும்] ஸ்ரஷ்டாவான நீயே ப்ரளயம் வந்தவாறே உள்ளேவைத்து ரக்ஷித்து, அது கழிந்தவாறே வெவ்நாடுகாண உமிழும். அன்றிக்கே நீ கரந்து காட்டி, உமிழ்ந்து காட்டு மென்றுமாம். இப்படி உண்பது உமிழ்வ தான ப்ருதிவ்யாதிகளாலே, [சட்டி] திரட்டி. த்ரிவ்ருத்கரணத்தைச் சொன்னபடி *ஸமேத்யாந் யோந்யஸம்யோகம் பரஸ்பரஸமாச்ரயா:*. இவை தவிர்த்தனியும் காரியத்தைப் பிறப்பிக்கமாட்டா, கூடினாலும் ஸம்பந்தமாகாமல் நிற்கில் காரியம் பிறப்பிக்கமாட்டாது; செதுகையும் மண்ணையும் நீரையும் கூட்டி குளாலாதிகள் கடாதிகளைப்பிறப்பிக்குமாபோலே; பரஸ்பரம் காரணம் ஏகரூப மாய்கிற்கில் கார்யமும் ஏகரூபமாயிருக்குமிறே. தேவாதிகார்யநாஸ்தியம் பிறக்கும்படி குணப்ரதானபாவேநிற்கும். இப்படி இவற்றைத் திரட்டி இவற்றாலே. [நீ வைத்தமைத்த] நீ சமைத்து வைத்த. [இமையோர் இத்யாதி] ப்ரஹ்மாதிகள் வன்னியம்செய்கிற அத்விதீயமான அண்டமாகிற கோட்டையினின்றும் என்னைப் புறப்படவிட்டு. கோட்டையாவது புறம்புள் ளாரால் புருவொண்ணாததுமாய், உன்னுள்ளாரால் புறப்படவுமொண்ணாதே. புக்கவிடமும் புறப்பட்டவிடமும் தெரியாதா யிருக்குமதிறே. *தூரத்யயா* என்றானிறே தானும். [என்னை] இக்கோட்டையிலே யகப்பட்டுப் புறப்பட வழியறியாதிருக்கிற என்னை. *மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே மாயாமேதார்தார்தி தே* என்று நீ சொன்னபடியே உன்னையே பற்றின என்னை. உம்மை இத்தைக் கழித்துக்கொடுபோகச் சொல்லுகிறது எங்ஙனே? என்ன. [உன்கொழுஞ் சோதியுயரத்து] அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தமாய் சுத்தஸத்த்வமயமாய் நீரவதிக தேஜோருப மான பரமபதத்திலே, [கூட்டரிய திருவடிகள்] ஸ்வயத்தந்தால் துஷ்ப்ராபமான திருவடிகள். [எஞ்ஞான்று] *மாகச:*. என்று ஒருவார்த்தை சொல்லிலும், *ஸ்த்திதோஸ்யி* என்றிருக்க லாயிறே இருப்பது; அப்படியே ‘நான் கூட்டக்கடவேன்’ என்று ஒருவார்த்தை அருளிச் செய்யவேணும். *ஆருரோஹ ரதம் ஹ்ருஷ்ட:*. என்னலாம்படி, *பூர்ணேசதுர்த்தசே வர்ஷே* என்கிறவோபாதி வார்த்தை அருளிச்செய்தருளவேணும். ‘இத்தைக் கழிக்க வேணும்’ என்றிருக்கிற என்னை, நீ உகந்தாரைக் கொடுபோய் வைக்கும் தேசத்திலே, ஸர்வசத்தியான நீயே என்று கொடுபோய் வைக்கக்கடவை? இக்கோட்டை யிட்ட இவன்தானே கழிக்கவேணுமிறே. விரோதியைப் போக்கிலும் இவனைப்பற்ற

வேணும், தன்னைப்பெறிலும் தன்னாலே பெறவேணும்: *மாமேவ யே ப்ரபந்தே* *நமோ
சரணம் கச்ச*. பிள்ளை திருநறையூரையார், 'ஒருகுருவி பிணைத்த பிணை ஒருவரால் அவழகம்
வொண்விறதில்லை; ஒருஸர்வசக்தி, கர்மாநுகூலமாகப் பிணைத்த பிணையை அவனைக் காத
கட்டாதே, இவ்வெலியெலும்புண ஸம்ஸாரியால் அவிழ்த்துக்கொள்ளப்போயே! எந்த
பணிப்பர்.

கூட்டுதிநிள்குரைகழல்கள் இமையோரும்தொழாவகைசெய்து*
ஆட்டுதிநீஅரவணையாய் அடியேனு மஃதுவறிவன்*
வேட்கையெல்லாம்விடுத்தென்னை உன்திருவடியேகமந்துழல்*
கூட்டரியதிருவடிக்கள் கூட்டினைநான்கண்டேனே. (8)

ஐ.—ஒன்பதாம் பாட்டில், இவருடைய வ்யஸநமெல்லாம் நிவ்ருத்தமாய்ப்படி திருநாட்டிலிருந்த
இருப்பைக் காட்டியருளக் கண்டு தவதவ்யதிரித்தங்களில் ருசியை யெல்லாம் தவிர்த்தருளி 'துஷ்ப்ரப
மான உன் திருவடிகளை எனக்குத் தந்தாய்; நான் அநுபவிக்கப் பெற்றேன்' என்று த்ருப்தராகிரூர்.
[கூட்டுதி என்று தொடங்கி] - ஓரளவில்லாதாரையும் நீ நினைத்தாரை உன்னுடைய திருவடிகளோடு
திருவநந்தாழ்வானைப்போலே கூட்டுதி. எத்தனையேனும் அளவுடையாரேயாகிலும் நீ நினையாதாரைக்
காணவொண்ணாதபடி விஷயங்களைக்காட்டி அகற்றி அலமந்து திரியப் பண்ணுதி. லோகவேதங்களில்
ப்ரஸித்தமான உன்னுடைய இந்தப்படியை நானும் அறிவன். [வேட்கை என்று தொடங்கி] - 'நீர்
அறிந்தபடி எங்கனே?' என்னில், —பாஹ்யவிஷயஸங்கத்தை யெல்லாம் அறுத்து உன் திருவடிகளில்
கைங்கர்யமே பண்ணி வர்த்திக்கும்படி ஸ்வபாஹுபலத்தால் துஷ்ப்ரபமான உன் திருவடிகளைக்
கூட்டினும், நான் அநுபவிக்கப் பெற்றே னுகையால், அறிந்தேன்.

இ.—ஒன்பதாம் பாட்டில், இவருடைய ஸம்ஸாராநுஸந்தாநத்தால் வந்த வ்யஸநமெல்லாம் தீரும்
படி திருநாட்டிலிருக்கிற இருப்பைக் காட்டியருள, கண்டு அநுபவிக்கப்பெற்றேனென்று த்ருப்தராகிரூர்.
[கூட்டுதி நிள்குரைகழல்கள்] - ஓரளவில்லாதாராகவுமாம். நீ உகந்தாரை உன் திருவடிகளிலே சேர்த்துக்
கொள்ளுதி; தேவர்களேயாகிலும் நீ நினையாதாரை உன்னை யநுபவிக்க வொண்ணாதபடி விஷயங்களைக்
காட்டி அலமந்து திரியப் பண்ணுதி. [அரவணையாய்] - திருவடிகளிலே கூட்டிக் கொள்ளும்படிக்கு
உதாஹரணம். [அடியேனும் அது அறிவன்] - லோக வேதங்களிலே ப்ரஸித்தமான உன்னுடைய இந்தப்
படியை நானும் அறிவன். எத்தாலே? என்ன, —என்திறத்தில் செய்தருளின படியாலே. [வேட்கை
யெல்லாம் விடுத்து] - உன்னை யொழிந்த ஸகல பதார்த்தங்களிலு முண்டான ஸங்கத்தை விடுவித்து;
நான் எனக்கு என்று இராதபடி பண்ணி. [என்னை] - ருசியுடைய என்னை, உன் திருவடிகளிலே கைங்
கர்யம் பண்ணி வர்த்திக்கும்படி. [கூட்டரிய திருவடிக்கள் கூட்டினே] - அந்யாஸாத்யமான திருவடிகளிலே
கூட்டினும். [நான் கண்டேனே] - கேட்டார் வாய்க் கேட்கையன்றிக்கே நான் அநுபவிக்கப் பெற்றேனா
கையாலே அறிந்தேன்.

ஈ.—ஒன்பதாம்பாட்டு. இவருடைய ஸம்ஸாராநுஸந்தாநத்தாலே வந்த வ்யஸநமெல்
லாம் தீரும்படி, திருநாட்டிலிருந்த இருப்பைக் காட்டியருள, கண்டு அநுபவிக்கப் பெற்றே
னென்று த்ருப்தராகிரூர்.

[கூட்டுதி நிள்குரைகழல்கள்] அளவில்களாகவுமாம், நீ உகந்தாரை உன் திருவடிகளிலே
சேர்த்துக்கொள்ளுதி. குரையென்று பெருமையாதல், ஆபரணத்தையாதல். [இமையோர்
இத்யாதி] ப்ரஹ்மாதிகளேயாகிலும், நீ நினையாதாரை வந்துகிட்ட படி பண்ணி யலைப்படிதி.
[அரவணையாய்] 'கூட்டுதி' என்றதுக்கு உதாஹரணம். [அடியேனும் அதுவறிவன்] லோக
வேதங்களிலே ப்ரஸித்தமான உன்படியை நானும் அறிவேன். அறிந்தபடிதான் என்?
என்னில்; [வேட்கையெல்லாம் விடுத்து] எனக்கு உன்னையொழிந்தவையா மத்தனையன்றோ
ஆசைப்படுகைக்கு; உன் விபூதியில் நான் 'எனக்கு, எனக்கு, என்னுததுண்டோ? யாதானும்

பற்றி நீங்கும் விரதத்தை நல்விடுசெய்திலையோ? [உன் திருவடியே சுமந்துமல] பாற்ற விய்யங் களிளுண்டான ஆசையெல்லாம் உன் பக்கவிலையாய், உன் திருவடிகளையே நான் ஆதரித்து, அதுவே யாத்ரையாச் செல்லும்படிக்காக. [கூட்டறிய இத்யாதி] யாவர் சிலர்க்கும் தந்தாமால் சேர்த்துக்கொள்ளவரிய திருவடிகளை நான்சேரும்படி என்னைச்சேர்த்துக்கொண்டாய். இது நான் கேட்டார்வாய்க்கேட்டுச் சொல்லுதிறேனல்லேன்; அநுபவத்தாலே சொல்லுதிறேன்.

கண்டு கேட்டுற்றுமோந்து உண்டுமுலுமைங்கருவி

கண்டவன்பம்*தேரிவரிய வளவில்லாச்சிற்றின்பம்*

ஒண்டொடியான் திருமகளும் நீயுமேநிலாநிற்ப*

கண்டசதிர்கண்டொழிந்தேன் அடைந்தேனும் திருவடியே. (10)

ஓ—பத்தாம் பாட்டில், 'விட்டது இன்னது, பற்றிற்று இன்னது' என்று பரித்யதிசயத்தாலே வ்யக்தமாக அருளிச்செய்கிறார். [கண்டு என்று தொடங்கி] - இப்பாட்டுக்கு, கண் செவி முதலான இந்திரியங்களாலே அநுபவிக்கப்பட்ட ஸுகத்தையும் ஸம்ஸாரிகளுக்கு துர்ஜஞேயமாய் ஐத்தரிய ஸுகத்திற்காட்டில் பெருத்து பகவத் கைங்கர்ய ஸுகத்திற்காட்டில் நிறுத்திருந்துள்ள ஆத்மாநுபவ ஸுகத்தையும் ஒழிந்தேன்; திருநாட்டிலே வேறொருவர் அபிமாநிக்க கடவரின்றிக்கே எல்லாரும் உங்கள் அபிமாநத்திலே அடங்கும்படியாகப் பெரியிராட்டியாரும் நீயுமே வர்த்திக்கக் கடவதாகக்கண்டு வைத்த நேர்பாட்டைக் கண்டு திருவடிகளை அடையவும் பெற்றேன். ஒண்டொடி - அழகிய வளை.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், கீழே 'விடுத்தது' என்றும், 'கூட்டின' என்றும் ப்ரஸ்துதமான பேற்றை, பரித்யதிசயத்தாலே, 'விட்டது இது, பற்றிற்று இது' என்று வ்யக்தமாக அருளிச் செய்கிறார்; [கண்டு கேட்டு இத்யாதி] - ரூபாதிகளைக் க்ரஹிக்கைக்குக் கருவியான சக்ஷுராதிக்களால் அநுபவிக்கப்பட்ட ஸுகம். ஆத்மாவுக்கு நித்யதர்மமான ஜ்ஞானம் கர்மத்தாலே ஸங்குசிதமாகையாலே உழக்காலே அளக்குமாயோலே இந்திரியத்தவாரா ப்ரஸுதமான ஜ்ஞானத்தால் வந்த ஜ்ஞானஸுகம். [தேரிவரிய அளவில்லாச் சிற்றின்பம்] - ஸம்ஸாரிகளுக்கு துர்ஜஞேயமாய் ஐத்தரியிகஸுகத்திற்காட்டில் பெருத்து பகவத்தை கைங்கர்யஸுகத்தைப்பற்றி அநுபவமான ஆத்மாநுபவஸுகம் இவற்றை, [ஒழிந்தேன்] விட்டேன். [ஒண்டொடியான் இத்யாதி] - தொடி - முன்கைவளை. ஒண்மையாவது - ஒருதாலும் கழலா தொழிகை. விச்வேஷிக்கிவிறே கழலுவது; இவன் நித்யாநபாயிரியிறே நீயும் அவளுமே என்னும்படி இருவருடையவும் அபிமாநத்துக்குள்ளே ஒரு விபூதியாக அடங்கும்படி யிருக்கை. "நாதயோர் வித்யதேபரம்" என்றா நிற்க, வாசல்கள் தோறும் ஈசுவரர்களாயிருக்கிற அதுபோலன்றிக்கே யிருக்கை. மிலாவுகை - வர்த்திக்கை. [கண்டசதிர்] - பார்த்துவைத்த வாய்ப்பு. உங்களிருவருடைய அநுபவமும் நித்யமாய்ச் செல்லும்படி நீ பார்த்துவைத்த வாய்ப்பைக் கண்டு; அதாவது - அவ் விபூதியிலுள்ளார் சந்தாநுவர்த்தி களாம்படி பண்ணி வைத்த சதிர்; அதைக்கண்டு. [அடைந்தேன் உன் திருவடியே] - உன் திருவடிகளை அடையவும் பெற்றேன்.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. கீழிற்பாட்டில், 'விடுத்தது' என்றும், 'கூட்டின' என்றும் ப்ரஸ்துதமான பேற்றை, பரித்யதிசயத்தாலே விட்டது இது, பற்றினது இது என்று வ்யக்தமாக அருளிச்செய்கிறார்.

[கண்டு இத்யாதி] காட்சிக்குக் கருவியாயிருக்கும் கண், கேட்கைக்குக் கருவியாயிருக்கும் செவி, ஸ்பர்சித்தறிகைக்குக் கருவியாயிருக்கும் த்வகித்தரியம். கந்தக்ரஹணத்துக்குக் கருவியாயிருக்கும் க்ராணேந்தரியம், ரஸனை ரஸாநுபவத்துக்குக் கருவியாயிருக்கும். கண்டு, கேட்டு, உற்று, மோந்து, உண்டு, இப்படி இதுவே யாத்ரையாய்ப் போருகைக்கு ஸாமக்ரியாயிருக்கு மிறே சக்ஷுராதி கரணங்கள். [ஐங்கருவிகண்ட வன்பம்] உழக்காலே யளக்குமாயோலே பரிச்சிந்தவஸ்து க்ரஹணமான இந்திரியங்களாலே அநுபவிக்கப்பட்ட ஜ்ஞானஸுகம். ஆத்மா

வுக்கு நித்யதர்மமாய் ஜ்ஞாநம், அதுதான் ஸங்குசிதமாயிருக்கக்கூடவது. கலங்கித்தான் ஸங்குசிதமாய், மகஸ்ஸடியாகப் புறப்பட்டு, பாற்றையேந்தியந்வாரா விஷயங்களை வாதிகளைக் கடவதாயிறே இருப்பது. [தெரிவரிய வளவில்லாச்சிற்றின்பம்] இவ்வருடையவதத்தைப் பற்றத் தான் தெரிவரியதாய் துர்ஜ்ஞேயமாய், அளவிறந்து அவ்வருடில் பாவதநயவதத்தைப் பற்ற தான் அளவிலியாய், அணுவான ஆத்ம வஸ்துவைப்பற்ற வருகிற போகமாவையானே ஸ்வருபத: பரிச்சிந்தமாயிருக்கிற ஆத்மாநுபவஸூகம். இவற்றை [ஒழித்தேன்] விட்டேன். [சிற்றின்பம்] அந்தமில்பேரின்பத்துக்கு எதிர்த்தட்டானதிறே. விட்டது இதவாகப் பற்றிற்றுளது? என்னில், [ஒண்டொடியாள் இத்யாதி] பெரியபிராட்டியாகும் நீயுமாய்ச் சேர்வருகிற உங்களிருவருடையவும் அபிமாநத்திலே ஒருவிபூதியாக அடங்கியிருக்கிற இருப்பைக் கண்டேன். தொடியென்பது முன்கைவகை. அதுக்கு ஒண்மையாவது இவனைக் கைகழியா திருக்கை, நித்யாநபாயிதி யாகையாலே, முன்பு ஒருகால் கழன்று பின்பு ஸாத்மிக்க வேண்டும் படியிருப்பதில்லையிறே. “சங்குதங்கு முன்கை நங்கை” என்னக்கடவதிறே. [திருமகளும் நீயுமே] இப்படியிருக்கிற பிராட்டியும், அவள்தானாகுட “இறையும் அகலகில்லேன்” என்னும்படியிருக்கிற நீயும். [நீயுமே நிலா நிற்ப] இருவருடையவும் அபிமாநத்துக்குள்ளே தீர்பாத்விபூதியாக அடங்கிக்கிடக்கும். *நாநயோர்வித்யதேபரம்* என்னுடிக, வாசல்தோறும் ஈச்வரர்களிறே இங்கு. [நிலாநிற்பக் கண்டசதிர்] உங்களிருவருடையவும் அபிமாநத்திலே கிடக்குமதுவே யாத்ரையாம்படி நீ பார்த்துவைத்த சதிரண்டு நேர்பாடு: *வைருள்கே* இத்யாதிப்படியே நீ பார்த்துவைத்த வாய்ப்பு. அத்தைக்கண்டு. [உன் திருவடியே அடைத்தேன்] “அந்நித்யஸூரிகளோடே ஒரு கோவையாய் உன் திருவடிகளிலே அடிமைசெய்ய வேணும்” என்று உன் திருவடிகளைக்கிடட்டினேன். இது நான் உற்றது. கீழ்ச்சொன்னவை நான் விட்டது. ஒண்டொடியாள் திருமகளும் நீயுமே யென்னும் காட்டில் நித்யவிபூதி யோகத்தைச் சொல்லிற்றுமோ? என்னில்; “அடியார்கள் குழாங்களை உடன் கூடுவது என்று கொலோ?” என்று இவர் சொல்லுகையாலும் *பக்ஷைதர்ப்பாகவதைஸ்ஸஹ* என்று ப்ரமாணுத் தரங்களுண்டாகையாலும், இனித்தான் “நிற்பனவும் திரிவனவும் நீயே மற்றொருபொருளு மின்றி” என்று வைத்து ‘கொடுவுலங்காட்டேல்’ என்றவோபாதி, அவர்களிருவருமே என்ற விடத்தில் அவர்களபிமாநத்திலே அடங்கிக்கிடப்பதொரு விபூதியுண்டாகச் சொல்லத்தட்டில்லையிறே அதுதான் இதுவானாலோ? என்னில்; அஸாதாரண விக்ரஹத்தோடே, *பவாம்ஸ்து ஸஹ வைதேஹ்யா* என்கிறபடியே தானும் பிராட்டியுமாக இருந்து *க்ரியதாம்* என்று சொல்லுகிறபடியே இளையபெருமானை அடிமைகொண்டாப்போலே, இவரை அடிமைகொள்ளுவதொரு தேசவிசேஷத்திலேயாயிருக்குமிதே.

திருவடியைநாரணனைக் கேசவனைப்பரஞ்சுடரை*

திருவடிசேர்வதுகருதிச் செழுங்குருகூர்ச்சடகோபன்*

திருவடிமேலுரைத்தமிழ் ஆயிரத்துளிப்பத்தும்*

திருவடியேயடைவிக்கும் திருவடிசேர்ந்தொன்றுமினே.

(11)

ஒ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி அப்யஸித்தாரை இத்திருவாய்மொழி தானே எம்பெருமான் திருவடிகளிலே சேர்க்கும்; ஆன பின்பு, இத்தை அப்யஸித்து அவன் திருவடிகளைச் சேர்ந்து உஜ்ஜ்விபுங்கோள் என்கிறார். [திருவடியை என்று தொடங்கி] - எல்லாருக்கும் ஸ்வாமியாய், வதஸலனாய் ஸ்வாச்சிதஸம்சலேஷுவிநோதியான கேசிப்ரப்ருத்யஸூர திரவநத்தைப் பண்ணும் ஸ்வபாவனாய் திருவவதாரம் பண்ணின விடத்தில் ஸ்வரமான படியிற்காட்டிலும் உஜ்ஜ்வலமான தேஜஸ்ஸையுடையவனைத் திருவடிகளைச் சேர்வேனுமென்னுங் கருத்தாலே. [செழுங்குருகூர்] - தம்முடைய துக்கத்தை எம்பெருமான் கெடுத்தருளுகையாலே ஸம்ருத்தமான திருநகரி.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி அப்யஸித்தாரை இதுதானே அவன் திருவடிகளிலே சேர்ப்பிக்கும் என்கிறார். [திருவடியை இத்யாதி] - தமக்கு அவன் பண்ணின உபகாரத்திலே தோற்று

ஏத்துகிறார்: [திருவடியை] - ஸர்வஸ்வாமியானவனை. [நாரணனை] ஸ்வாமியாய்ப் பிரியநிற்கையன்றிக்கே 'அல்லோம்' என்றாரையும் விடமாட்டாத வத்ஸலனை. [கேசவனை] - இதரஸஜாதீயனாய் வந்து அவதரித்து 'ஆவோம்' என்றருடைய விரோதிகளைப் போக்குமவனை. [பரஞ்சடரை] - அவதரித்த விடத்திலும் மறுஷ்யத்வேபரத்வம் இருக்கிறபடி. பரமபதத்திற்காட்டிலும் உஜ்ஜ்வலமான நீர்மையால் வந்த தேஜஸ்ஸையுடையவனை. [திருவடி சேர்வது கருதி] - திருவடிகளைச் சேரவேணுமென்று மனோரதித்து. [செழுங்குருகூர்] - தம்முடைய து:க்கத்தை அவன் போக்குகையாலே ஸம்ருத்தமான திருநகரியென்னுதல், இவர்க்கு இவ்வாசிக்கு அடி அவ்வூரில் பிறப்பு என்னுதல்; திருவயோத்தியிலுள்ளார்க்கு மண்பாட்டாலே ராம பக்தியுண்டாமாபோலே. [திருவடிமேல் [இத்யாதி]-திருவடிகளிலே வைத்துச் சொன்ன ஆயிரமென்னுதல்; இப்பத்தென்னுதல். இவ் விசேஷணங்களை ஆயிரத்திலும் இட்டு நிர்வஹிப்பார்க்கு பூர்வாசார்யர்கள். பட்டர் அவ்வோதிருவாய்மொழியிலே இட்டு நிர்வஹிப்பார். [திருவடியே என்று தொடங்கி] - இத்திருவாய்மொழி தானே திருவடிகளிலே சேர்விக்கும். [திருவடி சேர்ந்து] - திருவடிகளைப் ப்ராபித்து, [ஒன்றுமினே] - "ஸாயுஜ்யம்ப்ரதிபந்நாயே" என்றும் "யேநயேந தாதா கச்சதி தேந தேந ஸஹகச்சதி" என்றும் சொல்லுகிறபடியே இனையபெருமானைப்போலே பிரியாதே நின்று எல்லா அடிமைகளும் செய்யப் பாருங்கோள்.

ஈடு.—நிகமத்தில் இத்திருவாய்மொழி அப்பளித்தாரை இதுதானே அவன் திருவடிகளிலே சேர்க்கும் என்கிறார்.

புறம்புண்டான ருசியைப்போக்கித் தன்பக்கலிலே ருசியைப்பிறப்பித்த உபகாரத்தை அநுஸந்தித்து ஏத்துகிறார்; [திருவடியை] ஸர்வஸ்வாமியாயுள்ளவனை. [நாரணனை] கேவலம் ஸ்வாமித்வமேயன்றிக்கே, இவை "அல்லோம்" என்றவன்றும் தான் விடமாட்டாதபடி வத்ஸலனாயுள்ளவனை. [கேசவனை] வத்ஸலனாய்க் கடக்க இருக்கையன்றிக்கே இவற்றோடு ஸஜாதீயனாய் வந்து அவதரித்து அவர்கள் விரோதிகளைப் போக்குமவனை. [பரஞ்சடரை] இப்படி அவதரித்து நின்றவிடத்திலே உண்டான மறுஷ்யத்வே பரத்வத்தைச் சொன்னபடி. [திருவடி சேர்வதுகருதி] அவன் திருவடிகளைக் கிட்டினோமாகவேணு மென்னும் மனோர தத்தை யுடையராய். அடியேபிடித் துமனோரதம் இதுவேயிறே, "துயரறுசுடரடிதொழுதெழு" என்று. [செழுங்குருகூர்ச்சடகோபன்] அவ்வூரில் பிறப்பாயிற்று இவர்க்கு இந்த ப்ராவண் யத்துக்கு அடி; திருவயோத்தியையில் மண்பாடுதானே ராமபக்தியைப் பிறப்பிக்குமாபோலே. [திருவடிமேலுரைத்த இத்யாதி] அவன் திருவடிகளிலே சொன்ன தமிழாயிரத்திலும் வைத்துக் கொண்டு இந்தப்பத்தும் அவன் திருவடிகளிலே சென்று அடைவிக்கும்; நீங்களும் அதுக்கு உறுப்பாகத் திருவடிகளிலே சென்று கிட்டுங்கோள். அவன் திருவடிகளிலே கிட்டக்கொள்ள, அடிசிற்பாணைபோலே, உங்களுக்குமாயிராதே அவன் திருவடிகளில் நீத்யகைங்கர்யத்திலே அந்வயிக்கப்பாருங்கோள். *ஸாயுஜ்யம்ப்ரதிபந்நாயே* என்றும் *யேநயேந தாதா கச்சதி தேந தேந ஸஹ கச்சதி* என்றும் சொல்லுகிறபடியே, இனையபெருமானைப்போலே பிரியாதே நின்று அவன் நீனைவுக்கிடாக அடிமைசெய்யப்பாருங்கோள். இப்படி அடிமைசெய்வார்க்கு, இவர் விட்டவையும் விட்டுப் பற்றிற்றும் பற்றவேணுமோ? என்னில், இவர் அருளிச்செய்த இந்தத் திருவாய்மொழியை அநுஸந்திக்கவே, தன்னடையே சப்தாதிகளில் விரக்தியையும் பிறப்பித்து அவன் திருவடிகளிலே சேரவிடும் இதுதானே.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்,

பத்தாந் திருவாய்மொழி - ஒன்றுந்தேவும் : ப்ரவேசம்

ஒ.—பத்தாந் திருவாய்மொழியில், ‘ஸம்ஸாரத்தினுடைய அஸாரதையைக் கண்டு எம்பெருமானைக் கொண்டு ஸம்ஸாரஸம்பந்தத்தை யறுத்து உஜ்ஜீவிப்பிக்க வேணுமென்று பார்த்து யத்நம்பண்ணி அவர்களுக்கு அபேகையில்லாமையாலே தம்முடைய அபேகிதத்தை எம்பெருமானை பக்கவிலே அர்த்தித்துப் பெற்று உஜ்ஜீவித்த ஆழ்வார் அவன் தன்குணங்களாலும் திருத்த வொண்ணாதே கைவிட்ட ஸம்ஸாரிகளைத் தம்முடைய க்ருபாதிசயத்தினாலே பகவத்பரத்வஞ்ஞாத பரதநத்தையப்பண்ணித் திருத்த உத்யோகித்து ஸுகது:க்கங்களில் தாங்கள் நினைத்தபடியன்றிக்கே பரதந்த்ரராயிருக்கிற இருப்பைக் காட்டிக் கர்மாதிபரதந்த்ரனன்றிக்கே ஸ்வதத்த்ரனாயிருப்பான் வேறே யொருவனைக் கொள்ளாவிடில் ஸுகது:க்காநுபவங்களும் மற்றுண்டான லோகபாத்ரகனும் நடவாமையாலே ஒருநிர்வாஹகன் வேண்டினவிடத்தில் ‘ஐகத்துக்கு நிர்வாஹகனாக நாம் அங்கேகித்த இவன் ஆர்? என்ன குணங்களைபுடையவன்? என்ன பேரையுடையவன்?’ என்று ஏவம்ஆதிகளை அறிய வேணுமென்று அபேகைப்பிறந்தால் அவற்றை ப்ரதிபாதிக்கும்போது ப்ரத்யக்ஷாதிகள் அதிந்த்ரிய விஷயத்தில் ப்ரமாணமாக மாட்டாமையாலே அவ்வர்த்தத்தில் சாஸ்த்ரமே ப்ரமாணமாக வேண்டின விடத்தில்பாஹ்யாகமங்கள் புருஷபுத்தி ப்ரபவங்களாகையால் ஸிப்ரஸம்பாதி தோஷஸம்பாவநையாலே ப்ரமாணமாகமாட்டா; சதுர்த்தசவித்யாஸ்த்தாநமான வேதமே ப்ரமாணமாகவேணும். அதிலும் பூர்வ பாகமானது ஸ்வர்க்கதத்ஸாதநாதிகளுக்கு ப்ரதிபாதகமாகையாலே பரத்வத்தில் ப்ரமாணமாக மாட்டாது. ஸாத்விக புராணேதிறாஸங்களாலே உபயும்ஹிதமாய் ந்யாயோபேதமான வேதாந்தம் ப்ரமாணமாக வேணும். அதுதான் தத்த்வபரமாயும் உபாஸநபரமாயும் ப்ராப்திபரமாயுமுள்ள வாக்யங்களில் வைத்துக் கொண்டு தத்த்வபரமான காரணவாக்யங்களுக்கெல்லாம் வ்யாக்யாநம் பலிக்கும்படி கதிஸாமாந்ய ந்யாயத்தாலே நிர்ணீதனை ச்ரிய:பதியானநாராயணனுடைய ஐக்த்காரணத்வத்தாலும் ஐகந்த்ரியந்த்ருத்வத்தாலும் ஐகத்ரக்ஷத்வத்தாலும் ஸர்வாபத்துக்களையும் போக்குகையாலும் ஸர்வதத்த்வத் துக்கும் ஆத்மாவாகையாலும் ஸர்வாதிபனாகையாலும் ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுக்கு ஈச்வரனாகையாலும், ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுடைய ஈச்வரத்வத்தை நிராகரித்து ‘ச்ரிய:பதியே ஈச்வரன்’ என்றும், ‘அவன் அத்யந்தஸுலபன்’ என்றும் ப்ரதிபாதிப்பாநின்றிகொண்டு ச்ருதிச்சாயையாலே பகவத்பரத்வத்தையும் ஸௌஸல்யத்தையும் உபாதித்து அவர்களை பகவத்ப்ரவணராக்குகிறார்.

இ.—பத்தாந் திருவாய்மொழியில் ஸம்ஸாரத்தினுடைய அஸாரதையைக் கண்டு எம்பெருமானைக் கொண்டு ஸம்ஸாரஸம்பந்தத்தை அறுத்து ஸர்வரையும் உஜ்ஜீவிப்பிக்கவேணுமென்று பார்த்து ‘நீ உனையா யிருக்க இவை இப்படி நோவுபட விட்டிருக்கை உனக்குப் போருமோ?’ என்று அவனை அபேக்ஷிக்க, அவனும் ‘இவை அசேதநமன்றே, நாம் நினைத்தபடி செய்கைக்கு: சேதநராகையாலே ருசி முன்னாக வேணுமே; நாமும் உம்மோபாதி யத்ரித்து அவர்களுக்கு அபேகை யில்லாமையாலே காணும் கைவாங்கி யிருக்கிறது’ என்ன, ‘ஆகில், என்னை இவர்கள் நடுவில் நின்றும் கொண்டுபோகவேணும்’ என்ன, ‘உம்மைக் கொடு போகப் புகுகிற தேசம் இதுவன்றோ?’ என்று பரமபதத்தில் அநுபவத்தைக் காட்டக் கண்டு ஸ்வலாபத்தாலே த்ருப்தரானார், ‘மண்ணதார் முறுவலிப்ப’ வில். இதில், ஈச்வரனும் ‘திருத்த வொண்ணாது’ என்று கைவிட்ட ஸம்ஸாரிகளைத் தம்முடைய க்ருபாதிசயத்தாலே திருத்த உத்யோகித்து அவனுடைய பரத்வஸௌஸல்யங்களை உபதேசித்து ‘இவனை ஆச்ரயித்து உஜ்ஜீவிப்புகோள்’ என்கிறார். நாட்டில் சேதநர் ‘ஸுகீபவேயம், து:க்கீமாபூவம்’ என்று இருக்கச் செய்தே தாங்கள் நினைத்தபடி ஸித்தியாதே பரதந்த்ரராயிருக்கிற இருப்பைக் காட்டி இஸ் ஸுகது:க்க வ்யவஸ்தைக்கு உங்களையொழிய நியாமகராயிருப்பார் சிலர் வேணும்; கர்மமானாலோ? என்னில்,—அசேதநாகையாலே வாச்யாதிகள் தாருநிர்மாணத்தில் சேதநாதிஷ்டமாய் யல்லது ஸ்வகார்யத்தைப் பிறப்பிக்கமாட்டாதாபோலே சேதநாபேகை யுண்டு. அதில் சேதந்ரஜ்ஞரில் தலைவலித்தாரானாலோ? என்னில்,—ஸ்ருஜ்யத்வ கர்ம வச்யத்வங்களாலே இவன்தன்னோபாதி பரதந்த்ரராயிருந்தார்கள்; ஆகையாலே, கர்மாதி பரதந்த்ரனன் றிக்கே, ஸ்வதந்த்ரனாயிருப்பானொரு நிர்வாஹகனை அங்கீகரிக்க வேணும்; ‘அவன் ஆர்? அவன் என்ன குணங்களை யுடையவன்? என்ன பேரையுடையவன்? என்று அறியுமிடத்தில்

ப்ரமாணங் கொண்டு அறியவேணும். அதில் ப்ரத்யக்ஷாதிகள் ஆதிந்ரிய விஷயத்தில் ப்ரமாணமாக மாட்டாமையாலே சாஸ்த்ரமே ப்ரமாணமாக வேணும். அதில் பாஹ்யாகமங்கள் புருஷபுத்திப்ரபவங்க களாகையாலே விப்ரலம்பாதிதோஷ ஸம்பாவநையாலே ப்ரமாணமாகமாட்டா; இனி சதுர்த்தசவித்யாஸ்த் தாந்ரதாநமான வேதம் ப்ரமாணமாகவேணும் அதிலும் பூர்வபாகம் ஸ்வர்க்கத்தஸாதநாதிகளுக்கு ப்ரதி பாதநமாகையாலே பரத்வத்தில் ப்ரமாணமாக மாட்டாது. ஸாத்நவிகபுராண இதிஹாஸங்களினாலே உபபும்ஹிதமாய் ந்யாயோபேதமான வேதாந்தம் ப்ரமாணமாக வேணும். அதில், தத்வபரமாயும் உபாஸநபரமாயும் ப்ராப்தி பரமாயுமுள்ள வாக்யங்களில் வைத்துக்கொண்டு, தத்வபரமான காரண வாக்யங்களுக் கெல்லாம் நிர்ணயம் பலிக்கும்படி கதிஸாமாந்யந்யாயத்தாலே நிர்ணயிதனை ச்ரிய:பதியான நாராயணனே ஐகத்காரணபூதனாக வேணும் இப்படி ஐகத்காரணபூதனாய் ஐகந்ரியந்தாவாய் ஸர்வாபத் ஸகநாய் ஸர்வாத்மாவாய் “நப்ரஹ்மா நேசாந:” என்கிறபடியே ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுக்கும் உத்பாதகனான ச்ரிய:பதியே ஸர்வஸ்மாத்தபரன் என்றும் ப்ரதிபாதித்து ‘இவன் அரியன்’ என்று கை வாங்க வேண்டாதபடி திருநகரியிலே ஸர்வஸுலபனாய் வந்து ஸந்நிஹிதனை அவனை ஆச்ரயிபுங்கோள் என்கிறார். ஸம்ஸாரத்துக்கு பீஜம் - பகவத்பரத்வஜ்ஞாநமில்லாமையும், ஸ்வஸ்வாதந்த்ரய்யப்ரதிபத்தியுமாயிற்று. அவற்றைத் தவிரக்கக்காக அவனுடைய பரத்வத்தை உபதேசித்து அவனை ஆச்ரயித்து உஜ்ஜீவிபுங்கோள் என்கிறார். பரக்கச் சுற்றராய் ஸர்வஜ்ஞராக அபிமானித்திருக்கிறவர்களும் ‘சேம்புக்குக் கூராச் சிற்றறிவானுண்டோ?’ என்று கண்டவிடமெங்கும் புக்குத் தலை சாய்த்துத் திரியாநிற்க, எம்பெருமானார் பூரீபாதத்தை யாச்ராபித்தவர்களில் எத்தனையேனும் அறிவிற் குறையநின்றவர்களும் தேவதாந்தரங்களை அடுப்பிடுகல்லோபாதியாக மதித்திருக்கிறது, இவ் “வொன்றுந்தே” வினுடைய வலியிறே: “த்ருணைக்குத விரிஞ்சாதி”. முதல் திருவாய்மொழியிலே சாஸ்த்ரஸித்தமான பகவத்பரத்வத்தை பகவத் ப்ரஸாதத்தாலே கண்டு அநுபவித்தார். “திண்ணன் வீட்”டில் வேதோபபும்ஹணமான இதிஹாஸபுராணப்ரக்ரியை யாலே பரத்வத்தைப் பேசினார். “அணைவதரவணை” யில் மோக்ஷப்ரதத்வம் ஸர்வேச்வரனதாகையாலே மோக்ஷப்ரதன் என்கிற ப்ரஸங்கத்தாலே பரத்வத்தை அருளிச் செய்தார். இதில் “உளன்சுடர்மிகு சுருதியுள்” என்று முதலிலே ப்ரஸக்தமான ச்ருதிச்சாயையாலே பரத்வத்தை உபதேசிக்கிறார்.

௪௫.—ஒருசிலத்திலே ஒரு கூறு உவர்த்துவிடக்க மற்றைக்கூறு வினைவதறுப்பதாமா போலே, நித்யவிபுதியும் நித்யஸூரிகளும் பகவதநுபவமே யாத்ரையாய்ச் செல்லாநிற்க, ஸம்ஸாரமாகிற பாலைநிலத்திலுள்ளார் சப்தாதிவிஷயங்களிலே ப்ரவணராய் இவற்றிறனுடைய லாபாலபங்களே பேறுமிறவுமாய் பகவத்விமுகராய் ‘க்லேசப்படுகிறபடியை அநுஸந்தித்து, ‘அவர்களைத் திருத்துவோம்’ என்று பார்த்து, ஸர்வேச்வரன் உளனுயிருக்க நாம் இருந்து க்லேசப்படவேணுமோ?’ என்று, ‘தேவர் உள்விராயிருக்க, இவை இப்படி கோஷபட விட்டிருக்கை போருமோ? இவர்களையும் திருத்தி நல்வழிபோக்கவேணும்’ என்று அவன் திருவடிகளிலே விழ, ‘நம் குறையல்லகாணும்; இவை அசித்தாய் நாம் நீனைத்தபடி காரியங் கொள்ளுகிறோமல்லோமே; சேதநரானபின்பு இவர்கன்பக்கவிலேயும் ருசியுண்டாகவேணும் காணும் அபுநராவ்ருத்திலக்ஷண மோக்ஷத்தைப்பெறும்போது; நாமும் உம்மோபாதி ஆவதெல்லாம்பார்த்து முடிபாமை கண்ணநீரோடேகாணும் கைவாங்கிற்று’ என்ன. ‘இவர் களுக்கு ருசியில்லையானாலும், பேற்றுக்குவேண்டுவது இச்சாமாத்ரமாயிற்றான பின்பு, இந்த இச்சையையும் நீயே பிறப்பித்துக்கொள்ளுமித்தனையன்றோ?’ என்று; உதங்கன் துர்யோத நாதிக்கள் பக்கலுண்டான பக்ஷபாதத்தாலே, துர்யோதநாதிகளை அழியச்செய்து வெற்றி கொண்டு நிற்கச்செய்தே வந்து, ‘உனக்கு ப்ராப்தி ஒத்திருக்க, பாண்டவர்களுக்குப் பக்ஷபதித்து இவர்களை அழியச்செய்தாயே’ என்ன, ‘அவர்களை ஆந்தனையும் பொருந்தவிட்டுப் பார்த்தோம்; அவர்கள் ‘நாங்கள் பந்துக்கள் ஜீவிக்கில் ஜீவியோம்’ என்ற பின்பன்றோ நாம் அவர்களை அழியச்செய்தது’ என்ன ‘ஸர்வநியந்தாவானபின்பு அவர்களுக்கு இசையைப் பிறப் பித்துப் பொருந்தவிட்டுக் கொள்ளாவிட்டதென்?’ என்று அவன் நிர்ப்பந்தித்தாப்போலே இவரும் நிர்ப்பந்திக்க, ‘சேதநரானபின்பு ருசிமுன்பாகச்செய்யவேணுமென்றிருந்தோமித்தனை காணும்; அது கிடக்க உமக்குக் குறையில்கையே; உம்மைக்கொடுபோய் வைக்கப்புகுகிற தேசத்தைப் பாரி’ என்று பரமபத்தைக் காட்டிக்கொடுக்க, கண்டு க்ருதார்த்தரானர்கீழில் திருவாய்மொழியிலே; பின்னையும் தம்செல்லாமையாலே, ஸர்வேச்வரன் கைவிட்டஸம்ஸாரத்

தையும் திருத்தப் பார்க்கிறார். 'ஸம்ஸாரத்தை அடியறுக்கவேண்டும்' என்று ஸம்ஸாரபீஜம் இதர தேவதைகள் பக்கல் ப்ராவண்யமும், பகவத்பரத்வஜ்ஞாநத்தை உபதேசிக்குவர்.

எம்பார், "ஸகலவேதசாஸ்த்ரங்களையும் அதிகரித்துவைத்து, 'பரத்வஜ்ஞாநம்' என்று அறுதியிடமாட்டாதே, 'சேம்புக்குக்கூராச் சிற்றரிவாளுண்டோ? மக்து உண்டா? ரல்லாதாருண்டோ? என்று, கண்டவிடமெங்கும் புக்குத் தலைசாய்த்துத் தடுமாறத் திண்டிதல் எம்பெருமானார் தர்சனஸ்த்தரில் எத்தனையேனும் கல்வியில்லாத ஸ்த்ரீப்ராவண்யம் தேவதாஸ்களை அடுப்பிடுகல்லோபாதிவாக நினைத்திருக்கிறது இவ்வொன்றுந்தேவும் இப்படித்தான் உண்டாகையிறே" என்று அருளிச்செய்தார்: "தருணி க்ருதவிரிஞ்சாதி" 'கார்த்தவியாஸ்து' என்பானொருவன் தான் ராஜ்யம் பண்ணுகிற காலத்தில் ஆரேனுமொருவர்பாபசிக்கை பண்ணினானுண்டாகில் அவர்கள் முன்னே கையும் வில்லுமாய் நின்று அவற்றைத்தவிர்த்துப் போந்தான் என்றாலும், 'இது உபபந்தம்' என்றிருப்பார்கள்: ஒரு கூடாமநுஷ்யனுக்கு 'இது கூடும்' என்றிருக்கிறவர்கள், 'ஸர்வசக்தியாய் ஸர்வாத்ந்யாமியாயிருக்கிற ஸர்வேச்வரன் இப்படி வ்யாபித்துவின்று நோக்கும்' என்றால், சேதநர் 'இது அநுபபந்தம்' என்றிருப்பார்கள்: 'ஜாதி, வ்யக்திதோறும் பரிஸமாப்ய வர்த்திக்கும்' என்றால், 'அசித்பதார்த்ததுக்கு இது கூடும்' என்றிருப்பார்கள்: 'பரமசேதநனாயிருப்பானொருவன் பரிஸமாப்ய வர்த்திக்கும்' என்றால், 'இது கூடாது' என்று ஸம்சயியாநிற்பர்கள்.

முதல் திருவாய்மொழியிலே ஸ்வாநுபவத்துக்கு உறுப்பாக, அவன்காட்டிக் கொடுத்த பரத்வத்தை அநுஸந்தித்து, அதுதன்னை 'உளன்கடர்மிகுசுருதியுள்' என்று ச்ருதிச்சாயையாலே உபபாதித்தார்: 'ஸ்வாநுபவந்தான் பிறர்க்கு உறுப்பாயிருக்கையாலே சேதநராகில் இவ்வளவு அமையுமிறே' என்றுபார்த்து, பின்பு இதிலாஸபுராண பரக்ரியையாலே பரத்வத்தை அருளிச்செய்தார் "திண்ணன்வி"ட்டில். அதிலும் அவர்கள் திருந்தாமையாலே, 'அவர்கள் தங்களையே உத்தேசித்தே பகவத்பரத்வத்தை உபபாதிப்போம்' என்று பார்த்து, அதுக்கு உறுப்பாக, இதர தேவதைகள் பக்கலுண்டான பரத்வ சங்கையை அறுத்துக்கொண்டு பகவத்பரத்வத்தை உபபாதிக்கிறார் இதில். முதல் திருவாய்மொழியில் பரத்வேபரத்வத்தை அருளிச்செய்தார்: அது ஸம்ஸாரிகளுக்கு எட்டாநிலமாயிருந்தது; அதுக்காக, அவதாரத்திலே, பரத்வத்தை அருளிச்செய்தார் "திண்ணன்வி"ட்டில்: அதுவும் தத்ப்ராயமாய்ப் பிற்பாடர்க்கு எட்டிற்றில்லை: இரண்டும் தேசகாலவிப்ரக்ருஷ்டமாயிருந்தது; அக்குறைகளொன்றுமின்றிக்கே, "பின்னொர்வணங்குஞ்சோதி" என்கிற படியே பிற்பாடர்க்கும் இழக்கவேண்டாத அர்ச்சாவதாரத்திலே பரத்வத்தை அருளிச்செய்கிறார் இதில்.

இனி இவர்தாம் திருத்தப்பார்த்த வழி ஏது? என்னில்; எல்லார்க்குமொக்க ஸுகங்களுண்டாகவும், துக்கங்களின்றிக்கே யொழியவும் அபேக்ஷிதமாயிருக்கச்செய்தே, அபேக்ஷித்த ஸமயத்தில் அபிமதமான ஸுகம் வரக்காணாமையாலும், அபிமதமான துக்கம் வரக்காண்கையாலும், 'இவற்றுக்கு நியாமகனாய் நின்று அநுபவிப்பிக்கிறு னொருவன் உளன்; என்று கொள்ளவேண்டியிருந்தது. அதுவென்? ஸுகதுக்கங்களுக்கு வேறுதுவான புண்ய பாபங்கள் அநுபவிப்பிக்கிறன வானுலோ? என்னில்; அவற்றினுடைய ஸ்வரூபத்தை ஆராய்ந்தவாறே, அவை அசேதநமாயிருப்பன சில க்ரியாவிசேஷங்களாகையாலே அப்போதே நசிக்கும். இனி, தாருநீர்மாணத்தில் வந்தால் கர்த்தாவையொழிய வாச்யாதிகளுக்கு ஒருவயாபாரம் கூடாதாப்போலே, அந்தக்ரியைகளுக்கும் ஒரு சேதநனையொழிய பலப்ரதாநசக்தி கூடாமையாலே ஒருசேதநனைக்கொள்ளவேண்டியவரும்; இனி அபூர்வம்' என்று ஒன்றைக்கல்பித்து 'அது அத்ருஷ்டரூபேன நின்று பலப்ரதமாகிறது' என்னுமநிற்காட்டில், 'ஒருபரமசேதநன் நெஞ்சிலே பட்டு அவனுடைய நிக்ரஹரூபத்தாலும் அநுக்ரஹரூபத்தாலும் இவை பவிக்கிறது' என்கை நன்றிறே. இனி, 'அந்தப் பரமசேதநன்தானாகிறான் ஆர்? அவன் ஸ்வரூபஸ்வ பாவங்கள் இருக்கும்படி எங்ஙனே? அவன் சேஷத்தங்கள் இருக்கும்படி? எங்ஙனே? என்னில்;

அது ப்ரமாணங் கொண்டு அறியவேணும். அதில், ப்ரத்யக்ஷாதி ப்ரமாணங்கள் அதீந்தயார்த் தத்தில் கோசரியாமையாலே அவை ப்ரமாணமாக மாட்டாது; இனி, ஆகமாதிகள் ப்ரமாண மானாலோ? என்னில், அவற்றுக்குப்புருஷபுத்திப் ப்ரபவமான விப்ரலம்பாதிதோஷம் உண்டாகையாலே அவையும் ப்ரமாணமாக மாட்டாது; இனி, சதுர்த்தசலித்யாஸ்த்தாந ப்ரதாநமாய் ரித்யமாய் அபௌருஷேயமாகையாலே விப்ரலம்பாதி தோஷஸம்பாவநாந்விதமாய் ஸாத்விக புராணங்களாலே உபப்நும்ஹிதமான வேதம் ப்ரமாணமாகவேணும். ஸாத்விகபுராணங்கள் என்று விஷேதத்துக்குக் கருத்தென்? என்னில்: புராணகர்த்தாக்களெல்லோரும் ப்ரஹ்மாவின் பக்கலிலே சென்று இவ்விரண்டு காதைகளையும் கேட்டுப்போந்து தாந்தாம் புராணங்கள் பண்ணினார்கள்; அந்த ப்ரஹ்மாதானும் *யோ ப்ரஹ்மாணம் விததாதிபூர்வம் யோவை வேதாம்ச்ச ப்ரஹிணோதிதஸ்ஸம்* என்கிறபடியே ஸர்வேச்வரனாலே ஸ்ருஷ்டனாய் அவனாலே லப்தஜ்ஞா நனுமாயிருக்கச்செய்தேயும் *ப்ருஷ்ட:ப்ரோவாச பகவாநப்ஜயோநி:பிதாமஹ:* என்று கொண்டு ருஷிகளைக் குறித்து உபதேசித்திற விடத்திலே, 'நான் குணத்ரயவச்சயனாயிருப்பன்; தமோ குணம் உத்ரீக்தமான போதும் ரஜோகுணம் உத்ரீக்தமானபோதும் சொன்னவற்றைப் போகட்டு, ஸத்த்வகுணம் உத்ரீக்தமான ஸமயத்தில் சொன்னவற்றை ஸ்வீகரிப்புகோள்' என்றானிறே; இனி, "அக்ஷேச்சிவஸ்யமாஹாத்மயம் தாமஸேஷு" ப்ரகீர்த்தயதே | ராஜஸேஷு"ச மாஹாத்மயம் அதிகம் ப்ரஹ்மணோவிது: | ஸாத்விகேஷ்வத கல்பேஷு" மாஹாத்மயமதிகம் ஹரே:" என்றானிறதிறே; ஆகையாலே, குணபேதங்களாலே புருஷபேதங்களைக்கொண்டு அவ்வழி யாலே புராணபேதம் கொள்ளலாயிருந்தது; ஆகையாலே, ஸாத்விகபுராணங்களாலே உபப்நும்ஹிதமான வேதம் ப்ரமாணமாகவேண்டியிருந்தது. அந்த வேதத்துக்கு குணத்ர யங்களால் வரும் தோஷம் இல்லையெய்யாகிலும். ஸவிபூதிகளுள் ஸர்வேச்வரனை உபபாதிக்கப் போந்ததாகையாலே, *த்ரைகுண்யவிஷயாவேதா:* என்கிறபடியே, குணத்ரயங்களுக்கும் ஆச்ரய பூதரான சேதநரை விஷயமாகவுடைத்தாய் அவர்களுக்கு ஹிதம்சொல்லப்போந்ததாகையாலே அவர்களுடைய குணாகுணமாக ஹிதம் சொல்லுமது உண்டாயிருக்குமதுக்கும். அது அங்ஙன் சொல்லிற்றேயாகிலும், *யாவாநர்த்தஉத்பாநேஸர்வதஸ்ஸம்ப்னுதோதகே — தாவாந் ஸர்வேஷுவேதேஷு" ப்ரஹ்மணஸ்ய விஜாநத:* என்கிறபடியே ஆறு பெருகியோடாகின்றால், தாபார்த்தனவன் தன்விடாய் திருகைக்கு வேண்டுவது உபஜீவிக்குமத்தையல்லது. ஆற்று நீரை அடங்க வற்றுவிக்கவேணுமென்னும் கிர்ப்பந்தமில்லையிறே; அப்படியே முழுக்ஷு வானவன் இவற்றில் தனக்கு உபாதேயமான அம்சத்தையிறே க்ரஹிப்பது. இனி இந்த வேதத்தான் 'பூர்வபாகம்' என்றும் 'உத்தரபாகம்' என்றும் இரண்டு வழியாலே பிரிவுண்ணக் கடவதாய், அதில் பூர்வபாகமானது ஆராதவேஷத்தைச் சொல்லியும் ஸ்வர்க்காதி புருஷார்த் தங்களையும் தத்ஸாதநாதிகளையுஞ் சொல்லியும், அவற்றிலே நின்று ப க்குமதாயிருக்கும்; இனி, உத்தரபாகமானது ஸர்வேச்வரனுடைய ஸ்வரூபரூப குணங்களைப் பரக்க நின்று உபபாதிக்கும்.

இனி, உபாஸ்யவஸ்து எது? என்றால், ஐகஜ்ஜம்மாதி காரணமென்று காரண வாக்யங் கள் ஒருங்கவிட்டுவைத்தன. எங்ஙனே யென்னில்: *யதோவா இமநி பூதநி ஜாயந்தே | யேநஜா தநி ஜீவந்தி | யத்ப்ரபந்த்யபிஸம்நிசந்தி | தத்விஜிஜ்ஞாஸஸ்வ | தத்ப்ரஹ்ம* என்றுகொண்டு அல்லாத தத்தவங்களுக்கு *அத்யேயதை முன்னாக ஐகத்காரணவஸ்துவுக்கு த்யேயதையை விதித்துக்கொண்டு நின்றது; *காரணந்து த்யேய:* என்னக்கடவதிறே. அந்த த்யேயவஸ்து தன்னை, *ஸதேவஸோமயேதமக்ர ஆஸீத்* என்று ஸச்சப்தத்தாலே சொல்லி, சாகாந்தரத்திலே நின்று *ஆத்மாவா இதமேக ஏவாக்ர ஆஸீத்* என்று ஆத்மசப்தத்தாலே சொல்லி, அதுவும், பல விடங்களிலே ஒட்டிக்கொள்ளலாயிருக்கையாலே, *ப்ரஹ்மவா இதம் ஏகமேவ அக்ர ஆஸீத்* என்று ப்ரஹ்மசப்தத்தாலே சொல்லி, அந்தப் ப்ரஹ்மசப்தத்தானும் அநேகதத்தவங்களை வசிக்குமா கையாலே, *ஏகோஹைவ நாராயண ஆஸீத்* என்று நாராயண சப்தவாச்சயனாகச்சொல்லி நின்றது; ஆனால், பின்னை, *நஸந் நசாஸச்சிவ ஏவகேவல:* என்றும், *சம்புராகசமத்யே த்யேய:* என்றும் த்ராதிகளுக்குக் காரணத்வமும் த்யேயதையும் விதியாதிரின்றதே; அவை செய்வ தென்? என்னில், அவர்களை உத்தேசித்துச் சொல்லிற்றேயாகிலும் சுத்திகுணயோகத்தாலும் ஸுகப்ரதத்வத்தாலும், அவையும் விசேஷ்யமான நாராயண சப்தவாச்சயனபக்கலிலே சென்று

சேரும். சம்பு சிவாதி சப்தங்களை நாராயண சப்தவாச்யனுக்கு விசேஷணமாகியோதித்த வோபாதி, இந்நாராயண சப்தத்தை சம்பு சிவாதி சப்தவாச்யனுக்கு விசேஷணமாகியோ? என்னில், குணயோகத்தாலே அவற்றை இங்கே சேர்க்கலாம். இது யோகநிகையாலே, வ்யக்த்யந்தரத்தில் சேர்க்க வொண்ணாது, சிலர்க்கே நாமதேயமாய் வ்யவகர்த்திதமாயிருக்கிறவற்றை வேறே சிலர்பக்கலிலே கொடுபோய்ச் சேர்க்கும்படி வெவ்வேசு? என்னில்; இந்நாராயணசாச சப்தங்களானவை அவ்வோரளவில் பர்யவஸிபாதே, ஸ்வாத்வாச்யத்திலே சென்று பர்யவஸிபாதின்றதிறே. இப்போது, இந்நான் என்றால், இச்சப்தம் இவ்வாக்கனான இந்நானிலன்றியே ஸர்வேச்வரன் பக்கலிலே பர்யவஸிக்கிருப்போலேயும், ப்ராணசப்தம் பஞ்சவ்ருத்தி ப்ராணங்களிலன்றிக்கே ப்ராணபூதனுடன் பக்கலிலே வர்த்திக்கிருப்போலும், ஆகாசசப்தம் பூதாகாசமாத்ரத்திலன்றிக்கே அவனனவும் காட்டுகிருப்போலேயும், சம்புசிவாதி சப்தங்களும் ஸர்வேச்வரன் பக்கலிலே பர்யவஸித்தல்லதிராது. இனித் தான்ப்ரகாரவாசி சப்தங்கள் ப்ரகாரிபர்யந்த ஸ்வார்த்தாபிதாநம் பண்ணக்கடவதாகையாலும், ப்ரகாரியானவன்பக்கலிலே பர்யவஸித்தன்றி நில்லாது. இனி, *ததோ யதுத்தாதாம்* என்று கொண்டு சொல்லுகிற விடத்திற் செய்வதென்? என்னில்; கீழே ஸர்வேச்வரனைப் புருஷசப்த வாச்யனாகச் சொல்லி, இனி 'உத்தாதாம்' என்னும்போது புருஷோத்தமனென்றதா மத்தனை, அதுக்கு அடியென்? என்னில், *யஸ்மாத் பரம் நாபரமஸ்தி கிஞ்சித்* என்று ஒதிவைத்து, 'அதுக்குமேலே யொன்றுண்டுகான்' என்னும்போது, அஜ்ஞாய் சொல்லுமத்தனை, முதலிலே ஓதாதவன் வார்த்தையாமத்தனை. *தஸ்மிந் யதந்தஸ்த்துபாஸிதய்யம்* என்கிறது வேறென்று உபாஸ்யமென்கிறதல்ல, அவன்தன்னோபாதி அவன் குணங்களும் உபாஸ்யமென்றது. இனித்தான், ஜகத்காரணவஸ்துவாய்க்கொண்டு உபாஸ்யமாவது என்றுமொக்க உண்டாகவேணுமிதே. அதில் ஸம்ஹாரத்தில் *ஏகோஹவை நாராயண ஆஸித்* என்று நாராயண சப்தவாச்ய நெருவனுமே உளனாகச்சொல்லி, *நப்ரஹ்மா நேசாந:* என்று அவர்களை இல்லை யாகச் சொல்லிற்றிதே. இனி, அல்லாதாரில் அவர்களுக்கு ஓர் உத்கர்ஷமுண்டோ? என்று சங்கியாமைக்கு, *நேமேத்யாவாப்ருதிநீ நகக்ஷத்ராணி* என்று அவற்றோடொக்க இவர்களையும் ஸமாநாதிகரித்துவிடுகிறது. ஸ்ருஷ்டியிலும், "நன்மைப்புனல் பண்ணி நான்முகனைப் பண்ணி" என்று ஒருரீராக ஸமாநாதிகரித்திதே கிடக்கிறது.

ஆக, இப்படியுள்ளாலே இதரதேவதைகள் பக்கலுண்டான பரத்வசங்கையையறுத்து ஸர்வஸ்மாத்பரனாய் ஸர்வஸ்ரஷ்டாவாய் ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகனாய் ஸர்வரக்ஷகனாய் ஸர்வார்த்த்யாமியாய் நாராயண சப்தவாச்யனுடன் ஸர்வேச்வரன், தன்பெருமைகொல்ல வற்றோடுங்கூடக் கண்ணுக்கு விஷயமாய்ப்படி திருநகரியிலே வந்து ஸந்திஷிதனுடன்; அவனை ஆச்ரயித்து எல்லாரும் க்ருதார்த்தராய்ப் போங்கோள் என்று அருளிச் செய்கிறார்.

ஒன்றுந் தேவமுலகுமுயிரும் மற்றும் யாதுமில்லா

அன்று* நான்முகன் தன்னோடு தேவருலகோடுயிர் படைத்தான்*

குன்றம்போல் மணிமாட நீடு திருக்குருகரதனுள்*

நின்றவாதிப்பிரான் நிற்க மற்றைத்தெய்வம்நாடுதிரே.

(1)

ஒ.—முதற்பாட்டில், "ஏகோஹவை நாராயண ஆஸித்" என்றுள்ள உய்நிஷத்வாக்ய பரக்ரியையை அநுஸந்தியாநின்றுகொண்டு கார்பநாயரபஞ்சம் ஒன்று ஒழியாமே இன்றிக்கே கிடந்த காலத்திலே சூரமுதகப்ரமுகமான ஜகத்தையெல்லாம் உண்டாக்கின ஜகத்காரணமான ஸர்வேச்வரன் உங்களுக்குக் கண்ணிலே கண்டு ஆச்ரயிக்கலாய்ப்படி மலையோலே மணிமாடங்கள் உயர்ந்திருக்கிற திருநகரியிலே நின்றருளின அவனை ஆச்ரயியாதே வேறே ஆச்ரயணிய தைவம் உண்டென்று தேடித் திரிநிற்கோளே! என்று அவர்களை கேட்கிக்கிறார். [ஒன்றும் தேவும் என்று தொடங்கி] - தைவங்களும் லோகங்களும் மனுஷ்யாதிகளான ஆத்மாக்களும் அண்டத்துக்கு அடியான மஹாதாதிகளும் ஒன்று

மில்லாத காலத்திலே. 'ஒன்றும்' என்று தேவாதிகாரியங்களுக்குக் காரணத்திலே லயத்தைச் சொல்லிற்றாகவுமாம்.

இ.—முதற்பாட்டில், "ஏகோஹைவ நாராயண ஆஸீத்" என்கிற காரண வாக்ய ப்ரக்ரிதையை அநுஸந்தித்துக்கொண்டு ஸர்வஸ்ரஷ்டாவான ஸர்வேச்வரன் திருநகரியிலே ஸுலபனாய் நிற்க, 'வேறே ஆச்ரயணிய தத்த்வமுண்டு' என்று தேடித்திரிகிறிகோளே? என்று கேட்பிக்கிறார். [ஒன்றும் தேவும் இத்யாதி] தேவ ஜாதியும் அவர்களுக்கு இருப்பிடமான லோகங்களும் மனுஷ்யாதிகளான ஆத்மாக்களும் அண்டத்துக்கு அடியான மஹாதாதிகளும் ஒன்றுமில்லாத அன்று. 'ஒன்றும் தேவும்' என்று தேவாதி கார்ய அண்டத்துக்குக் காரணத்திலே லயத்தைச் சொல்லுகிறது என்று ஒருதமிழன் சொன்னான். [அன்று] - கரண கலேபரங்களை யிழந்து அசித்விசிஷ்டமாய்க் கிடந்த அன்று. [நான்முகன் இத்யாதி]-சதுர்முகனோடே கூட தேவ ஜாதியையும் லோகங்களையும் மனுஷ்யாத்யாத்மாக்களையும் உண்டாக்கினான் 'இவை யழிந்தது' என்கிற விடத்தில் மஹாதாதிகளையும் சொன்னார். ஸ்ருஷ்டியில் ப்ரஹ்மா தொடக்கமாகச் சொன்னார். இதுக்குக் கருத்து என்? என்னில், -மஹாதாதிகளில் பரத்வசங்கை பண்ணுவாரில்லாமையாலே, பரத்வசங்கை பண்ணுகிற இடமே பிடித்துச் சொல்லுகிறார், அவர்கள் பக்கப் பரத்வத்தைக் கழிக்கக்காக சதுர்த்தசபுவநஸ்ரஷ்டாவோடு அவனாலே ஸ்ருஷ்டராய் நித்ய ஸ்ருஷ்டிக்குக்கடவரான தசப்ரஜாபதிகளோடு அவர்களுக்கு போகஸ்த்தானமான லோகங்களோடு அவர்களுக்குக் குடிமக்களான மனுஷ்யாதிகளோடு வாசியறப் படைத்தான் போகமோக்ஷங்களை விளைத்துக் கொள்கைக்குக் கரணங்களைக் கொடுத்தான். [குன்றம் இத்யாதி] - ஸ்ருஷ்டரான சேதநர்க்கு ஆச்ரயணருசி பிறந்த அன்று நாம் தூரஸ்தராக வொண்ணாது என்று திருநகரியிலே நின்றருளின ஸௌலப்யத்தைச் சொல்லுகிறது. [குன்றம்போல்] - மலைகளைக் கொடு வந்து சேரவைத்தாப்போலே. [மணிமாடம்] - மணிமயமான மாடம். [நீடு] - மாடங்களினுடைய ஒக்கம் இருக்கிறபடி. ஆச்ரயணியன் தன்னோபாதி ஆகர்ஷகமான தேசமென்கை. [நின்ற] - "ஆசயா யதிவா ராம: புரஸ்சந்தாபயேதிதி" என்றப்போலே, நாம் கொடுத்த கரணங்களைக் கொண்டு "நமேயம்" என்னுதே வணங்குதல் விலக்காதொழிதல் செய்வார்களோ? என்று அவஸர ப்ரதீக்ஷனாய் நின்றபடி. [ஆதிப்பிரான் நிற்க] - புதரன் விமுகனானாலும் 'முகம் பார்க்குமோ?' என்று பெற்றமாதா நசைபண்ணி நிற்குமாபோலே தன்னை உண்டாக்கின உபகாரகன் ஸந்நிஹிதனாய் நிற்க. [மற்றைத் தெய்வம் நாடுதிறே] - லோக மடங்கக் கும்பிடுவாரும் கும்பிடுகொள்வாரும் ஆழிமுகமுயாய்ச் செல்லாநிற்க. இவர் ஒருத்தரையும் காண்கிறிலராயிற்று. அப்ரஹ்மாத்மகமா யிருப்பதொரு வஸ்து இல்லாமையாலே [நாடுதிறே] - தேடித்திரியு மத்தனையொழிய ஆச்ரயணியரைக் கிடையாது. ப்ராப்தனாய் ஸுலபனாய் ஸ்வாராதனான இவனை விட்டு, அப்ராப்தராய் தூரபராய் தூராராதராய் ஆராதித் தாலும் பலிப்பதொன்றின்றிக்கேயிருக்கிறவர்களைத் தேடித் திரிகிறிகோளே? என்று கேட்பிக்கிறார்.

ஈடு.—முதற்பாட்டில் "ஏகோஹைவ நாராயண ஆஸீத்" என்கிற காரணவாக்யப்ரக்ரிதையை அநுஸந்தித்துக்கொண்டு: ஸர்வஸ்ரஷ்டாவான ஸர்வேச்வரன், மாத்ருஸந்தியொழிய ப்ரஜை வளராதாப்போலே தன் ஸந்தியொழிய இவை ஜீவிக்கமாட்டாது என்று பார்த்துத் திருநகரியிலே ஸர்வஸுலபனாய் நிற்க, 'வேறே யாச்ரயணியதத்த்வமுண்டு' என்று தேடித் திரிகிறிகோளே' என்று கேட்பிக்கிறார்.

[ஒன்றுந்தேவும் இத்யாதி] தேவஜாதியும் அவர்களுக்கிருப்பிடமான லோகங்களும், மனுஷ்யாதிகளான ஆத்மாக்களும், அண்டகாரணமான மஹாதாதிகளும், இவையொன்று மில்லாதவன்று என்றுகொண்டு, 'ஒன்றும்' என்கிற இத்தை இங்கே சேர்க்கவுமாம். அவ்வனன் றிக்கே கார்யத்துக்குக் காரணத்திலே லயமாகச்சொல்லுகையாலே, காரணபூதனான தன் பக்கலிலே சென்று ஒன்றுநிற தேவும் உலகும் உயிரும் மற்றும்பாதுமில்லாவன்று என்னவு மாம். *ஸதேவ* என்னக்கடவதிறே. [நான்முகன் இத்யாதி] அல்லாதார் ஒருவனை ரக்ஷிக்கு மிடத்தில் ஒருகைம்முதல்கண்டு, இது நமக்கு ஒருநாளாகிலும் உதவும் என்றுபிற்று ரக்ஷிப்பது; வெறுமையே பச்சையாக ரக்ஷிப்பான் ஸர்வேச்வரனாயிற்று. [நான்முகன் தன்னொடு தேவருல கோடு உயிர்படைத்தான்] சதுர்முகனோடேகூட தேவஜாதியையும், அவர்களுக்கு இருப்பிட

மான லோகங்களையும் சேதநவர்க்கத்தையும் ஸ்ருஷ்டித்தான். ஸர்வேச்வரன் சதூர்முகன் ஸ்ருஷ்டித்தான்; சதூர்முகன் பஞ்சமுகனை ஸ்ருஷ்டித்தான்; பஞ்சமுகன் அஷ்டமுகனை ஸ்ருஷ்டித்தான்; ஆக, இதுதான் பஹுமுகமாயிற்றுக்காணும். நாட்டார் குத்தாங்கு உத்கர்ஷஞ் சொல்லிப் ப்ரமியாபிர்கவும். இவர் அவன்பக்க லொன்றுங் காணாமையாலே, திருநாகரிகமலத்திலே அவ்யவதானே பிறக்கையால் வந்த ஏற்றத்தை யுடையனாகையாலே, ப்ரஹ்மாவை உபாதாம்பண்ணி, ருத்ரனை தேவஸாமான்யத்திலே கூட்டிப்போகுதே. ஸம்ஹாரத்தில் மஹாதாதிகளையும் சொன்னார்; ஸ்ருஷ்டியில் ப்ரஹ்மாவைத் தொடக்கிச் சொன்னார்; இதுக்குக் கருத்து மஹாதாதிகளில் பரத்வசங்கை பண்ணுவாரில்லை; ப்ரஹ்மாதிகள் பக்கலிலே பரத்வசங்கை பண்ணுவார்கள் பாமரராயிருப்பார்; அதுக்காக அவ்விடமேபிடித்துக் கழிக்கிறார். சதூர்த்தசபுவநஸ்ரஷ்டாவோடு அவனாலே ஸ்ருஷ்டாய் நித்யஸ்ருஷ்டிக்குக் கடவரான தசப்ரஜாபதிகளோடு, அவர்களுக்கு போகஸ்த்தானமான லோகங்களோடு அவர்களுக்குக் குடிமக்களான மனுஷ்யாதிகளோடு வாசியறப் படைத்தான்; போகமோக்ஷங்களின் விளைத்துக்கொள்கைக்குக் கரணகலேபரங்களைக் கொடுத்தான். [சுன்றம் இத்யாதி] இப்படி ஸ்ருஷ்டித்தவன்தான் அஸந்திஹிதனாய் நிற்கையன்றிக்கே மலைகளைக்கொடுவந்து சேரவைத்தாப்போலே யிருப்பதாய் மணிரிமயமான மாடங்களினுடைய ஒக்கத்தையுடைத்தான் திருநகரியிலே நின்ற. *ஆசயா யதிவாராம: புநச்சப்தாபயேதிதி* என்னுமாபோலே நாம்கொடுத்த கணங்களைக் கொண்டு *நமமேயம்* என்னுதே வணங்குவார்களோ? அன்றிக்கே, நாம் வளைந்து கூட்டிக்கொள்ளப்படுக்கால் விலக்காதொழிவார்களோ? என்று அவஸரப்ரதீக்ஷனாய் நின்றபடி. அங்கு சேஷியைப்பெறுகைக்கு சேஷபூதன் நின்ற நிலை, இங்கு சேஷபூதரைப்பெறுகைக்கு சேஷி நின்ற நிலை யிறே. [ஆதிப்பிரான்கிற்கு] இப்படி உங்கன்பக்க லாசையாலே திருநகரியிலே வந்து நித்யவாஸம்பண்ணுகிற இவனை விட்டு. [மற்றைத்தெய்வம்காடுதிறே] தேடித் திரியும்தொழிய, ஆச்ரயணீயரைக் கிடையாது. *வாஸுதேவம் பரித்யஜ்ய யோந்யம் தேவமு பாஸதே, த்ருஷிதோ ஜாஹ்லதீதே கூயம் கந்திதுர்மதி:* என்கிறபடியே த்ருஷிதனானவன், கங்கை பெருகி யோடாடிற்க அதிலே அள்ளிக்குடித்துத் தன்விடாய் தீரமாட்டாதே, அதன்கரையிலே குத்தாடிகொண்டு கிணறுகல்லித் தன்விடாய்க்கு உதவ நாக்குகளைக்க இருக்குமாபோலே; ப்ராப்தனுமாய் ஸுலபனுமாய் ஸ்வாராதனுமாய் ஸுசீலனுமான இவனைவிட்டு அப்ராப்தராய் துர்லபராய் துராராதராய் துச்சீலராய் சீலித்து ஆராதித்தாலும் சேட்டைதான் மடியகத்துச் செல்வம் பார்த்திருக்குமாபோலே பஸிப்பது மொன்றிக்கே யிருக்கிற திருவில்லாத் தேவரைத் தேடி யாச்ரயிக்கத் திரிவிகோளேயென்று கேட்பிக் கேட்குர்.

நாடிநீர்வணங்குந்தெய்வமும் உம்மையும்முன்படைத்தான்*

வீடில்சீர்ப்புகழாதிப்பிரானவன் மேவியுறைகோயில்*

மாடமாஸிகைதுழந்தழகாய் திருக்குருகரதனை*

பாடியாடிப்பரவிச்சென்மின்கள் பல்லுலகீர்பரந்தே

(2)

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், அவனாலே ஸ்ருஷ்டியராயிடத்தில் உங்களோடு நீங்கள் ஆச்ரயிக்கிற தேவதைகளோடு வாரியில்லை; ஆனபின்பு, நித்யஸ்ரீபான ஸர்வேச்வரன் நின்றருளுகிற திருநகரியை ஆச்ரயியுங்கோள் என்கிறார் [நாடிநீர்வணங்கும் என்று தொடங்கி] வசநாபாஸங்களாலும் யுக்த்யா பாஸங்களாலும் மேலாக உபபாதித்து நீங்கள் ஆச்ரயிக்கிற தேவதைகளையும் உங்களையும் கண்டு படைப்பதும் செய்து அவற்றைப் போலே யன்றிக்கே நித்யமான ஸ்ரீபையும் புகழையுமுடைய ஐகத் காரணபூதனான ஸர்வேச்வரன் நிரந்தரவாஸம்பண்ணுகிற கோயில் பரந்து - ஸர்வதொதிக்கமாக.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், ஆச்ரயிக்கிற உங்களோடு ஆச்ரயணீயரான அவர்களோடு வாசியற எல்லாரையும் உண்டாக்கினவன் நின்றருளுகையாலே ப்ராப்யமான திருநகரியை ஆச்ரயியுங்கோள் என்கிறார். [நாடி] - ஸ்வத: உத்கர்ஷமின்றிக்கேயிருக்க வசநாபாஸங்களாலும் யுக்த்யாபாஸங்களாலும்

பொரிபுறந்தவி மேலாகஉபபாதித்து. ஆச்ரயிக்கிறவர்கள் தாங்கள் உத்கர்ஷம் தேடிக்கொடுக்க வேண்டும்படியிறே இருப்பது. [நீர்] - ராஜஸராயும் தாமஸராயுமுள்ள நீங்கள் [வணங்கும் தெய்வமும் உம்மையும்] - முற்பட அவர்களை ஸ்ருஷ்டித்துப் பின்பு உங்களை ஸ்ருஷ்டித்தான். “யோப்ரஹ்மானம் விததாதி பூர்வம்”. அவன் ஸ்ருஷ்டித்திலனாகி நீங்கள் எங்ஙனே ஆச்ரயிக்கும்படி? [நீர்] என்று தம்மோடு தொற்றற்சொல்லுகிறார். [முன் படைத்தான்] - ப்ரதமத்தில் ஸ்ருஷ்டித்தான். [வீடில் சீர்] : ஸ்வதஸ்ஸித்தமான ஸம்பத்து நீங்கள் ஆச்ரயிக்கிறவர்களுடைய ஐச்வர்யம் கர்மமடியாக வந்ததாகையாலே அஸ்த்திரம். நித்யஸித்த கல்பாணகுணங்களை யுடையவன் என்றுமாம். [புகழ்] - எல்லாரையும் ரஷித்தத்தாலே வந்த புகழையுடையவன். ரஷகனாய்ப் புகழ்படைத்தவனன்றே ஆச்ரயணியனாவான். “யசஸ்சைசக பாஜநம்”. [ஆதிப்பிரான்] - ரஷிபாதே பழிபடைத்தாலும் விடவொண்ணாத ப்ராப்தியைச் சொல்லுகிறது. “காரணந்துத்யேய” என்கிறபடியே காரணவஸ்துவேயிறே உபாஸ்யம் [அவன் மேலியுறை கோயில்] - இவற்றையுண்டாக்கினவன் ஆச்ரயணர்த்தமாகப் பொருந்திவர்த்திக்கிற தேசம். பரமபதத்தில் கரம்பறுக்கவேண்டாமையாலே ஸந்நிதிமாத்திரமே அமையும்; ரஷகாபேஷையுள்ளது இங்கே ஆகையாலே பொருந்திவர்த்திக்கும் தேசமென்கை நல்லபடுக்கையும் போக்யங்களும் உண்டாயிருக்க, தொட்டில் கால்கடையிலல்லது பொருந்தாத தாயைப் போலே. [மாடமாளிகை இத்யாதி] - மாடங்களாலும் மாளிகைகளாலும் சூழ்ந்து தர்சநீயமான திருநகரி; ப்ராப்ய பூமியென்று தோன்றும்படியாயிற்று இருப்பது. [அதனைப்பாடிஆடி] - “நின்றவாதிப்பிரான்” என்றது மிகையா யிருக்கை. “விஷ்ணோராயதநேவஸேத்”, “தேசோயம் ஸர்வகாமதுக்”. ப்ரீதிப்ரேரிதராய்ப்பாடி, அவ்வளவில் ப்ராப்திபிறவாமையாலே அக்ரமமாகப் புகழ்ந்து, இதுவேயாத்ரையாய் வர்த்தியுங்கோள். இத்தேசமென்றால் எல்லார்க்கும் தன் திருவுள்ளம் போலேயென்று இருக்கிறார். [பல் உலகீர்] - தாந்தளம் ஸமித்பாணியாய் வந்தவனுக்கு ஹிதஞ் சொல்லுகிறாரன்றே; “இவையென்ன வுலகியற்கை” என்று லோகமடங்க நோவுபடுகிறபடியைக் கண்டு சொல்லுகிறாராகையாலே, எல்லாரையும் காலைப்பிடிக்கிறார். [பரந்தே] - பெரியதிருநாளுக்கு வந்தேறுமா போலே ஸர்வதோதிக்கமாகச் சென்று ஆச்ரயியுங்கோள். பல் உலகீர் பரந்து பாடியாடிப் பரவிச் சென்மின்கள் என்று அந்வயம்.

௪௬.—இரண்டாம்பாட்டு. ஆச்ரயிக்கிற உங்களோடு, ஆச்ரயணியரான அவர்களோடு வாசியற எல்லாரையும் உண்டாக்கினவன் நின்றருளுகையாலே ப்ராப்யமான திருநகரியை ஆச்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

[காடிநீர் வணங்கும்தெய்வமும்] வசநாபாஸங்களாலும், யுக்த்யாபாஸங்களாலும், ஸ்வத: உத்கர்ஷமில்லாமையாலே அவைதான் இருபாதிர்கச்செய்தே, நீங்கள் பொரி புறந்தவி வருந்திச் சேமம் சாத்திவைத்து ஆச்ரயிக்கிற தேவதைகளையும். [நாடி] கள்ளரைத் தேடிப் பிடிக்குமாபோலே, தேடிப்பிடிக்கவேண்டி யிருக்கிறபடி. ஆடுதிருடின கள்ளரிதே இவர்கள் தான்; அணங்குக்கு அருமருந் தென்று அங்கே ஆடுகட்டினவர்களாகையாலே தேடிப்பிடிக்க வேணுமே. ‘கள்ளரச்சம் காடுகொள்ளாது’ என்று, தன்னை ஆச்ரயிக்கவருகிறவர்களையும் தன்னைக்கட்ட வந்தார்களாகக் கொண்டுபோகிறபடி. [நீர்] ராஜஸராயும் தாமஸராயுமுள்ள நீர், நீரென்று அவர்களோடு தமக்கு ஒட்டறச் சொல்லுகிறார். உங்கள்ப்ரதிபத்தியொழிய அவற்றின்பக்கல் இருபிரிலலை. [நீர்வணங்கும்தெய்வமும் உம்மையும்] நீங்கள் ஆச்ரயிக்கிற ராஜஸராயும் தாமஸராயுமுள்ள தேவதைகளையும் உங்களையும் படைக்கிறவிடத்தில். [முன் படைத்தான்] ஸ்ருஷ்டிக்கிறவிடத்தில் முற்பட அவர்களை ஸ்ருஷ்டித்துப் பின்பு உங்களை ஸ்ருஷ்டித்தான். *யோப்ரஹ்மானம் விததாதி பூர்வம்* என்கிறபடியே ப்ரஹ்மாவை ஸ்ருஷ்டித்துப் பின்பிறே இவ்வருகுள்ளாரை ஸ்ருஷ்டித்தது. [நீர் வணங்கும் தெய்வமும் உம்மையும் முன்படைத்தான்] அவன் ஸ்ருஷ்டித்திலனாகி நீங்கள் இதர தேவதைகளை ஆச்ரயிக்கும்படி எங்ஙனே? [படைத்தான்] அவன் படைத்திலனாகி எங்ஙனே உண்ணவிருந்தி கோள்? உங்களுக்கு ஆச்ரயணியத்வ முண்டாமன்றிறே, அவர்கள் ஆச்ரணியராவது. [வீடில்சீர் இத்யாதி] நீங்கள் தேடியாச்ரயிக்கிற தேவதைகளுடைய ஐச்வர்யம்போலே ஒருவனுடைய புத்தயநீரமாய் அவன் நனைத்திலனாகி இல்லையாய், அதுதனக்கு அடி கர்மமாய், அக்கர்ம ஸூயம் பிறந்தவாதே நசிக்கையன்றிக்கே, ஸ்வதஸ்ஸித்தமான ஸம்பத்தையுடையவன்,

[வீடில்சர்] நீங்கள் ஆச்ரயிக்கிறவர்களுடைய ஸம்பத்துப்போலே ஸாயதியில், காமதானம் அதிலே ஒன்று குறையக் குறைதல், பலப்ரதனுடைய அநுகரணம் குறையக் குறைதல் செய்யும்தில்லையிறே. *பலமத:* இறே. [வீடில்சர்] நியமித்த கல்யாணகுணங்களைப்போல நென்னுதல். *தஸ்மிந் யதந்தஸ்ததுபாஸிதவ்யம்* என்கிறபடியே, அவன்தன்னேயேயேயே குணங்களும் உபாஸ்ய மென்னுமிடம் சொல்லுகிறது. [புகழ்] எல்லாரையும் ரக்ஷித்து, அந்த ரக்ஷணத்தால் வந்த புகழையுடையவன். ரக்ஷணத்தால் புகழ் படைத்தவனன்றே ஆச்ரயணியாவான்? *யசஸ்சைசகபாஜநம்* [ஆதிப்பிரான்] ரக்ஷித்துப் புகழைப்படையாதே பழிபடையாதாலும் விடவொண்ணாத ப்ராப்தியைச் சொல்லுகிறது. [பிரான்] கேவலம்ப்ராப்தியேயல்ல, உபகாரகன். உபகாரகனுமாய் ப்ராப்தனுமாய் யசஸ்வியுமாய், ஐச்வர்யம், நியமித்தகல்யாணகுணங்களென்ன இவற்றையுடையவனை யொழிய, இவையில்தான் ஆச்ரயிக்கப் ப்ராப்தியில்லை. காரண வஸ்துவிறே உபாஸ்யமாவது: *காரணந்து த்யேய:* என்றானிறதிதே. [அவன்மேவியுறைகோயில்] அவன் பரமபதத்தில் உள்வெதுப்போடேபோலேகாணும் இருப்பது. ஸம்ஸாரிகள்படுகிற க்லேசத்தை யநுஸந்தித்து, 'இவை என்படுகிறனவோ?' என்கிறதிருவுள்ளத்தில் வெறுப்போடே யாயிற்று அங்கு இருப்பது. *நோபஹநம்ஸ்மரந்* என்று கொண்டு இங்குத்தை து:க்கத்தை நியைதொழியவேண்டுவது, பண்டு து:க்கியாயிருந்து ஸம்ஸாரத்தில்நின்றும் போனவனுக்கிறே. இங்குத்தை து:க்கத்தை நியைக்குமாகில் அநுபவிக்கிற ஸுகத்துக்குக் கண்ணழிவாகாதோ? என்னும்கண்ணழிவில்லையிறே அவனுக்கு. 'பரமபதத்திலும் ஸம்ஸாரிகள் படுகிற க்லேசத்தை அநுஸந்தித்துத் திருவுள்ளத்தில் வெறுப்போடேயாயிற்று எழுந்தருளியிருப்பது' என்று பட்டர் அளிசுச்செய்ய, 'ஆச்சானும் பிள்ளையாழ்வானும் இத்தைக்கேட்டு பரமபதத்திலே ஆகந்தநிப்பரனாயிருக்கிற இருப்பிலே திருவுள்ளத்திலே ஒருவ்யஸநத்தோடே யிருந்தானென்கை உசிதமோ? என்றார்கள்' என்று 'பண்டிதர்' என்கிறவர் வந்து யிண்ணப்பம்செய்ய, *வ்யஸநேஷு* மநுஷ்யானும் ப்ருசம்பவதி து:க்கித.* என்றது குணப்ரகரணத்திலேயோ? து:க்கப்ரகரணத்திலேயோ? என்று கேட்க மாட்டிற்றிலேரோ? இது குணமாகில், 'குணம்' என்று பேர்பெற்றவற்றில் அங்கு இல்லாததொன்றுண்டோ? என்று அருளிச்செய்தார். *ஸமஸ்தகல்யாண குணதம்கோஸௌ* என்னக் கடவதிறே. தன்னிச்சையொழிய கர்மநிபந்தகமாக வருமவை இல்லையென்னுமத்தனை போக்கி அநுகரணகார்யமாய் வருமவை இல்லையென்னில், முதலிலே சேதனனன்றிக்கே யொழியுமிறே. *ஸௌகாயீ நரமேத* என்றது நியவியூதியும் குணங்களுமுண்டாயிருக்கச் செய்தேயிறே. [ஆதிப்பிரானவன் மேவியுறை கோயில்] பரமபதத்தில் தன்னில்குறைந்தா ரில்லாமையாலே அவ்விடத்தைவிட்டு, நல்ல படுக்கையையும் போகத்துக்கு ஏகாந்தமானவற்றையும் காற்கடைக்கொண்டு ப்ரஜையினுடைய தொட்டிற் காற்கடையிலே கிடக்கும் தாயைப் போலே, ரக்ஷகாபேக்ஷரான ஸம்ஸாரிகள் இருக்கிற இடமாகையாலே விரும்பி வர்த்திக்குமிடம் இவ்விடமாயிற்று. [மாடமானிகை இத்யாதி] உங்களுக்குத்தான் நல்லதேசம் தேட்டமே: 'முகத்தப்ராப்யதேசம்' என்று தோற்றுகிறதில்லையோ? மாடங்களாலும் மாளிகைகளாலும் சூழ்ந்து தர்சநியமாயிருக்கும் திருக்குருகர். [அதனைப்பாடியாடி] "அதனுள்ளின்ற ஆதிப்பிரான்" என்றவிடம் மிகையென்கிறார். *விஷ்ணோராயதநேவஸேத்* *தேசோயம் ஸர்வகாமதுக்* என்கிறபடியே இதுதானே ப்ராப்யம், [பாடியாடி இத்யாதி] ப்ரீதிப்ரேரிதராய்க்கொண்டு பாடி, உடம்பு இருந்தவிடத்திலிராமை ஆடி, அக்ரமமாகக் கூப்பிட்டுக் கொண்டு. அத்தேசமென்றால் தம்திருவுள்ளம் இருக்குமாபோலே இருக்குமென்றிருக்கிறார் காணும் ஸர்வர்க்கும். [பல்லுலகி] ஒருவன் ஸமித்பாணியாய் தாந்தனாய் வர, அவனுக்கு ஹ்தோபதேசம் பண்ணுகிறாரன்றே: "இவையென்னவுலகியற்கை" என்று லோகம் க்லேசப்படுகிறபடியைக் கண்டு எல்லார்க்கும் சொல்லுகிறாரே. [பரந்தே] பெரியதிருநாளுக்கு ஸர்வதோதிக்கமாக வந்தேறுமாபோலே, நாநாதிக்கமாகப் பாடியாடிப் பரவிச்சென்மின்கள்,

பரந்ததெய்வமும்பல்லுலகும்படைத்து அன்றுஉடனேவிழுங்கி*
கரந்துமிழ்ந்தாகடந்திடந்தது கண்டும்தெவியகில்லீ*
சிரங்களால்மர்வணங்கும் திருக்குருகூரதனுள்*
பரந்திறமன்றிப்பல்லுலகீர்! தெய்வம்மற்றில்லைபேசுமினே. (3)

ஒ.—மூன்றாம் பாட்டில், ஐகந்நிகரணதி திவ்யசேஷ்டிதங்களாலும் இவனே பரன்; இது இசையாதார் என்றோடே வந்து பேசிக்காணுங்கோள் என்கிறார். [பரந்த என்று தொடங்கி] ஈசுவரத்வ சங்கை பண்ணலாம்படி விஸ்தருதமான பல தேவதைகளையும் அவர்களுக்குப் போரும்படியான பல லோகங்களையும் உண்டாக்கி. [தெவிய கில்லீர்] - தெவியமாட்டுகிறிலீர். [பரன் என்று தொடங்கி] - ஸர்வஸ்மாத்பரணை மொலிந்து நின்றபிரானுக்கு சேஷமாயல்லது ஸ்வதந்த்ரமாயிருப்பது வேறொரு தேவதை யில்லை; உண்டாகில், அதுக்கு உபபத்திகளைச் சொல்லுங்கோள்.

இ.—மூன்றாம் பாட்டில், ஐகந்நிகரணதி திவ்யசேஷ்டிதங்களாலும் இவனே பரன்; இது இசையாதார் என்றோடே வந்து பேசிக்காணுங்கோள் என்கிறார். [பரந்த தெய்வமும்] - கொள்கொம்பு மூடப் பரந்து கைவிஞ்சின தேவஜாதியும், நியாமகனோடொக்கப் பரத்வசங்கை பண்ணி நான் எடுத்துக் கழிக்கவேண்டும்படி யிருக்கை, பிதாவையும் புத்ரனையும் பிரிக்க அரிதாமாபோலே உத்பாதகனுக்கு அவ் வருகே கைவிஞ்சினபடி. [பல் உலகும் படைத்த] - அவர்கள் தனித்தனியே நியாமகராய்ப் போரும்படி நியாயமான லோகங்களையும் ஸ்ருஷ்டித்து: ஸ்ருஷ்டியிலே கர்மீபவிக்மைக்கு நியாமகரானவர்களோடு நியாயப்பங்கனோடு வாசியில்லை யென்கை. [அன்று] - எல்லாருக்கும் இவன் கை பார்த்திருக்க வேண்டும் ஆபத்தசையிலே: [உடனே விழுங்கி] - ஸ்ருஷ்டிகாலம்போலே க்ரமம் பார்த்திருக்கவொண்ணாதே ஆபத் ஸமயத்தில். [கரந்து] - ப்ரளயம் வந்து தேடினாலும் அதுக்கு எட்டாதபடி கரந்து- திருவயிற்றிலே வைத்திருக்கச் செய்தே பண்டையிலும் இளைத்துக் காட்டலாம்படி யிருக்கை. [உமிழ்ந்து] - உள்ளே யிருந்து நோவுபடாதபடி உமிழ்ந்து. மஹாபலிபோல்வார் அபஹரிக்க எல்லைநடந்து மீட்டுக்கொண்டு நைமித்திக ப்ரளயத்திலே மஹாவராஹமாய் பூமியை ப்ரளயத்தினின்றும் எடுத்தது. [கண்டும்] - ப்ரத்யக்ஷத்திலும் விசதமா யிருக்கிறதாயிற்று இவர்க்கு சாஸ்த்ரம் [தெவியகில்லீர்] - இவ்வதிமாநுஷ சேஷ்டிதங்களாலே ஆச்ரயணியென்று அறியலாயிருக்க, சக்தராகிரிலிகோள். இவர்கள் ஜ்ஞானா ஜ்ஞானங்கள் ஒழிய அர்த்தத்தில் மாறுட்டயில்லை யென்கை. அவர்களை ஈசுவரர்களாக்குதல், இவனை அநீசுவரனுக்குதல் செய்யவொண்ணாதா யிருக்கை. [சிரங்களால் இத்தயாதி] - ஸ்ருஷ்டயாதி அபதாநங்கள் கிடக்க ஆச்ரயணிய தேவதைகள் அவனை ஆச்ரயிக்கக் கண்டால் உங்களுக்கு விச்வாஸம் பிறக்கத் தட்டுண்டோ? [சிரங்களால் அமர் வணங்கும்] - நித்யத்வாதிகளால் வந்த துர்மானத்தைப் போக விட்டுத் தலைபடைத்த ப்ரயோஜநம் பெற்றோமென்று ஆச்ரயிக்கை. “பாதேநகமலாபேநப்ரஹ்ம ருத்ரார்ச் சிதேநச”. [திருக்குருகூரதனுள் பரன்] - பரமபத்தத்திலும் வ்யாப்தியிலுங்காட்டில் திருநகரியிலின்ற நிலையிலே பரத்வம் மிக்கிருக்கிறபடி. மநுஷ்யத்வே பரத்வத்துக்கும் அவ்வருகே யொன்றிறே இது. வஸ்துவுக்குக் குணதிக்யத்தாலேயாகில் உத்கர்ஷம். அது மிக்கவிடத்திலே பரத்வம் உறைத்துத்தோற்றக் கடவதிறே. [திறமன்றி] - அவனுக்கு ப்ரகாரமாய்க் கொண்டல்லது. திறம் - ப்ரகாரம். [தெய்வம் மற்றில்லை] - ஸ்வதந்த்ரமா யிருப்பதொரு தெய்வ யில்லை. தேவதைகளுடைய ஸ்வரூபநிஷேதம் பண்ணுகிற ரல்லர்; ஈசுவரவிபூதியாகையாலே ஸ்வாதந்த்ரய நிஷேதம் பண்ணுகிறார். அவனுக்கு ப்ரகாரமென்று ஆச்ரயிக்கில் அவனுடைய ஆச்ரயணியத்திலே புகும். ஸ்வதந்த்ர புத்தி பண்ணில் ஸ்வதந்த்ரமாயிருப்ப தொன்றில்லை. “நேஹநாநாஸ்தி”, “யேயஜந்தி”. [பேசுமினே] - அவனுக்கு ப்ரகாரமா யல்லது ஸ்வதந்த்ரமா யிருப்பதொரு தெய்வயில்லை யென்று சொன்ன என்முன்னே ஸர்வாதிகளை ப்ரகாரமாக வுடையதொரு தெய்வமுண்டு என்று சொல்ல வல்லாருண்டாகில் சொல்லுங்கோ ளென்கிறார்.

ஈடு.—மூன்றம்பாட்டு ஐகந்நிகரணதி திவ்யசேஷ்டிதங்களாலும் இவனே பரன்: இது இசையாதார் என்றோடேவந்து கலந்து பேசிக்க ணுங்கோள் என்கிறார்.

[பரந்ததெய்வமும்] கொள்கொம்பு மூடப் படர்ந்து நியாமகரோடொக்க எடுத்தல் கழிக்கவேண்டும்படி கைவிஞ்சின தேவஜாதியும். [பல்லலகும்] அவர்கள் பாய்ப்புக்கெனக் போரும்படியான லோகங்களும், அவர்கள் நியாமகராகைக்கு அடியாக நியாயரான தவதை சேதநரையும். [படைத்து] ஸ்ருஷ்டித்து. இவர்தமக்கு அவர்களோடு அவ்வாறோடு வாசியற்றிருக்கிறபடி. [அன்று உடனேவிழுங்கி] ஸ்ருஷ்டிக்கிறபோது கர்மத்திலே க்ருஷ்டத் தான்; *யோ ப்ரஹ்மானம் விததாதிபூர்வம்* என்று; ஆபத்து வந்தால் அங்ஙன் க்ரமத்தை திருக்கவொண்ணாதே. ப்ரளயாபத்திலே ஒரு காலே வயிற்றிலே வைத்து, ப்ரளயம் வந்ததும் இங்குண்டோ? என்று இளைத்துக்காட்டலாம்படி கரந்து, *உள்ளேயிருந்து கோஷபடுகிற வோ?* என்று வெளிநாடுகாண உயிழந்து. நடுவே மஹாபலிபோல்வார் பருத்திருத் திபுப்போலே பறித்துக்கொள்ள எல்லைகடந்து மீட்டுக்கொண்டு ப்ரளயத்திலே யழக்தி அண்ட பித்தியிலே சேர்ந்த இத்தை மஹாவராஹமாய்ப்புக்கு ஒட்டுவிடுவித்து எடுத்து இப்படி செய்த இவற்றை. [கண்டும்] ப்ரத்பகஷத்திலும் விசதமாயிருக்கிறதுகாணும் இவர்க்கு சாஸ்தாம் இவ்வதிமாநுஷசேஷ்டிதங்களைக்கொண்டே 'அவன் ஆச்ரயணியன்' என்று அறியலாயிருக்க; அறியமாட்டுகிறிலிகோள். [தெனியகில்லீர்] இவர்கள் தெனிகையும் தெனியாமையும் ஒழிய, அர்த்தஸ்த்திதியில் மாறாட்ட மற்றியிருக்கிறபடி. அவனை அரீச்வரனுக்குதல், இவர்களை ஈச்வரர் களாக்குதல் செய்யவொண்ணாதிதே. உங்கள் தெனியும் கலக்கமுமொழிய [சிரங்கள் இதயாதி] 'ஸர்வஸ்ரஷ்டாவும்ல்லன், ஆபத்ஸகனும்ல்லன்' என்று இருந்திகோளேயாகிலும், நீங்கள் ஆச்ரயிக்கிற தேவதைகள் செய்மறுது முன்னம் உங்களுக்குக் கண்டால் தெனியலாமே; அவர்கள் 'தலைபடைத்த ப்ரயோஜகம் பெற்றோம்' என்று வணங்குகிறபடியைக் கண்டாகிலும் நீங்கள் ஆச்ரயிக்கப் பாருங்கோள். *பாதேக கமலா பேக ப்ரஹ்மருத்ராச்சிதேகச* "பின்னிட்டசடையானும் பிரமனு மிந்திரனும் துன்னிட்டுப்புகலரிய;" "நாத்தழும்பநான்முகனுமீசனுமாய் முறையாலேத்த." [திருக்குருகரதனுள்பரன்] மநுஷ்யத்வே பரத்வத்துக்கும் அவ்வருகே ஒரு பரத்வமிறே இது. இவ்வருகே போரப்போர உத்கர்ஷம் மிகுமத்தனை. குணத்தாலேயிறே வஸ்துவுக்கு உத்கர்ஷம்; குணநிக்யமுள்ளது இங்கேயிறே. [அதனுள் பரன்] *அநக்நக்ந்யா* என்று சேதநர் ப்ரக்குதியோடே கலசக்கலச ஒளிமழுங்கி வாராநிற்கச்செய்தே, அவனுக்கு நியாமகத்வத்தால் வந்த புகர் அறவிஞ்சிவருமாபோலே: ஸம்ஸாரிகள்கடுவே போரப்போரவாயிற்று பரத்வம் ப்ரகாசிப்பது. [திறமன்றி] அவனுக்கு ப்ரகாரமாயல்லது. திறம் ப்ரகாரம். [தெய்வம்மற்றில்கீ] தேவதைகளுடைய ஸ்வரூபநிலேதம் பண்ணுகிறாரன்றிறே, 'அவனுக்கு விபூதி வேணும்' என்றிருக்கிறவராகையலே: அவர்களுடைய ஸ்வாதந்த்ர்யநிலேதம் பண்ணுகிறார். ஸ்வாதந்த்ர்மாய் தனக்கு உரித்தாயிருப்பதொரு தேவதையில்லை, அவனுக்கு ப்ரகாரபுத்தி பண்ணி ஆச்ரயித்திகோளாகில் அவனுடைய ஆச்ரயணத்திலே புகும்; ஸ்வாதந்த்ரபுத்திபண்ணி ஆச்ரயித்திகோளாகில் ஸ்வாதந்த்ர்மாயிருப்பதொன்றில்லை; *நேஹ நானாஸ்தி* *யே யஜந்தி* இத்யாதி. [பேசுமினே] நான் 'அவனுக்கு ப்ரகாரமாயல்லது ஸ்வாதந்த்ர்மாயிருப்பதொரு தேவதையில்லை' என்றேன்: 'இப்படி அந்யாதிகமாயிருக்கிற நியாமகத்வத்தை யுடையனாயிருக்கிற இவனைத் தனக்கு ப்ரகாரமாகவுடையதொரு தைவமுண்டு' என்று சொல்லவல்லார் உண்டாகில் வாய்படைத்தார் என்முன்னே நின்று சொல்லிக்காணுங்கோள் என்கிறார்.

பேசநின்றசிவனுக்கும் பிரமன் தனக்கும்பிறர்க்கும்

நாயகனவனே* கபாலநன்மோக்கத்துக்கண்டுகொன்மின்*

தேசமாமதிஸ்குழந்தழகாய திருக்குருகரதனுள்*

ஈசன்பாலோரவம்பறைதல் என்னுவது? இலிங்கியர்க்கே.

(4)

ஒ.—நாலாம் பாட்டில், வ்யோமாதீத நையாயிக வைசேஷிகாதிகள் வந்து ப்ரத்யவஸ்திதராய் 'ஸாவயவமான ஜகத்து காரயம்' என்றும், 'காரயமாகையாலே கர்த்துமத்' என்றும். கர்த்துவிசேஷா பேரை பண்ணில் உபநிஷத்துக்கள் 'ஈசன்' என்றும், 'ஈசாதன்' என்றும் சொல்லுகிற பேரைத் துணையாகக் கொண்டு கீழ்ச்சொன்ன அநுமான முகத்தாலும் மற்றும் அவ்வர்த்தத்துக்கு ஸாதகமான

உயத்திகளாலும் 'ருத்ரதத்தவம் பரம்' என்று அவர்கள் ஸாதிக்க, 'ஒருவன்தான் ப்ராணனோடே யிருக்கத் தன் தலையை யறுக்கக் கொடுக்க, ஒருவன் அத்தாலே பாதகியாய்க் கபாலபானியாய் இரந்து சரீரதாரணம் பண்ணித் திரிய, ஸர்வேச்வரன் க்ருபையாலே கபாலமோக்ஷாதிகளைப் பண்ணி ரக்ஷித்தான் என்று இதிஹாஸபுராணதிகளில் ப்ரஸித்தமான லிங்கத்தையும் அகாரார்த்தத்தை ஸர்வேச்வரனாகச் சொல்லுகிற ச்ருதியையும் காட்டி அவற்றின் ஸந்திதியில் நிலைநிற்கமாட்டாதே தூர்ப்பலையான ஸமாக்கையதைத் தள்ளி இந்த ச்ருதிலிங்கங்களையே ஈச்வராநுமானத்துக்கும் காலாத்யயாபதிஷ்டமான தூஷணத்துக்கு உடலாக முன்னிட்டு இப்புடைகளாலே அவர்களை நிராகரித்து ப்ரஸித்தமான உபநிஷதமரியாதையாலே எம்பெருமான் ஸர்வேச்வரன் என்று ஸாதித்து குத்ருஷ்டிகளான உங்களுக்கு ஒரு ப்ரயோஜனமில்லை என்கிறார். [பேசுநின்ற என்று தொடங்கி] - நீங்கள் ஈச்வரன் என்று பேசுகிற ருத்ரனுக்கும் அவனுக்கு ஐநகனான ப்ரஹ்மாவுக்கும் மற்றுமுள்ளார்க்கும் ஈச்வரன் உபநிஷதப்ரஸித்தனான நாராயணனே; இவ்வர்த்தத்தை ப்ரஸித்தமான கபாலமோக்ஷத்திலே கண்டு கொள்ளுங்கோள். [தேசமாமதிள் என்று தொடங்கி] - அநுபிவநீயமாய்படி தேஜஸ்ஸை யுடைத்தாய் அரணாகப் போரும்படி மதிள் சூழ்ந்த அழகிதான திருநகரியில் நின்றருவின ஈச்வரன்பக்கல் குத்ருஷ்டிகளாய் ஆநுமானிகரான உங்களுக்கு அநீச்வரத்வ ஸாதகமான ஆபாஸபுத்திகள் தேடிச் சொன்னால் நிஷ்பலம்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், வ்யோமாதீத நையாயிக வைசேஷிகாதிகள் வந்து ப்ரத்ய வஸ்திதராய் "ஐகத்து ஸாவயவத்வாத் கார்யம்: ஆகையாலே, கர்த்ருமத்து" என்றும், கர்த்ருவிசேஷாபேக்ஷையிலே உபநிஷத்திலே 'ஈசன்' என்றும் 'ஈசானன்' என்றும் சொல்லுகிற ஸம்ஜ்ஞையைத் துணையாகக் கொண்டு கீழ்ச்சொன்ன அநுமானத்தாலும் அதுக்கு ஸாதகமான உபநிஷத்துக்களாலும் 'ருத்ரதத்தவம் பரம்' என்று ஸாதிக்க, இதிஹாஸ புராணதிகளில் ப்ரஸித்தமான பிஷாடந தத்பரிஹாராத்மகமான லிங்கத்தையும் அகாரார்த்தத்தை ஸர்வேச்வரனாகச் சொல்லுகிற ச்ருதியையும் காட்டி 'ஆக இப்புடைகளாலே ஸகலோப நிஷத் ப்ரஸித்தனான நாராயணனே பரதேவதை' என்று காலாத்யயாபதிஷ்டமாகிற தூஷணத்தாலே அவர்களை நிராகரிக்கிறார். [பேசுநின்ற சிவனுக்கும்] - கர்மவிதிசேஷமாகையாலே அந்யபரமா யிருக்கிற அர்த்தவாதங்களாலே சொல்லலாம்படி முட்டுப் பொறுத்து நிற்கிற ருத்ரனுக்கும், நீங்கள் "ஈச்வரன்" என்று பேசுகிற ருத்ரனுக்கும் என்றமாம். [பிரமன் தனக்கு] - அவனுக்கும் ஐநகனான ப்ரஹ்மாவுக்கும். "ப்ரஹ்மண புத்ராயஜ்யேஷ்டாயச் சேஷ்டாய", "ப்ரஹ்மணச்சாபிஸம்பூதச்சிவ:" ருத்ரனுடைய ஈச்வரத்வம் பகவத்ப்ரஸாதாயந்தம், "மஹாதேவஸ்ஸர்வமேதேமஹாத்மாஹுத்வாத்மாநந்தேவதேவோபபூவ" [பிறர்க்கும்] - இவர் கருத்தால் இவர்களோடு பிறரோடு வாசியில்லை. இவரேயன்று, ஸத்த்வம் தலையெடுத்தால் அவர்களும் அப்படியே நினைத்திருப்பது: "தவாந்தராத்மா மமசயேசாந்யேதேஹிஸம்ஜ்ஞிதா:" என்றானிறே. ருத்ரனை நோக்கி ப்ரஹ்மா. [நாயகன் அவனே] - அவனென்று ச்ருதிப்ரஸித்தி. அந்யபரமான நாராயணனுடைய ப்ரஸித்தியையும் "ய:பரஸ்ஸமஹேச்வர:" என்கிற அகாரார்த்த ப்ரஸித்தியையும் நினைக்கிறார். ஐகத்தாகிற கார்யத்துக்கு அதுருபமான கர்த்ருத்வத்தைக் கற்பிக்கிலும் இவனே நிர்வா ஹகனாகவேணும் என்னவுமாம். இவ்வர்த்தத்தைக் கபாலமோக்ஷத்திலே கண்டுகொள்ளுங்கோள். [நன் மோக்கம்] - எதிரிகளுக்கும் ஸம்ப்ரதிபந்நமான அநீச்வரத்வஹேது என்னுதல் ஈச்வரன் அவன் துரிதத்தை ஸ்வாஸநமாகப் போக்கினபடியாதல். [கண்டுகொண்மின்] - உங்கள் ஆபநிவ்ருத்திக்கு ஆபந்நரையோ பற்றுவது, ஆபத்ஸகளை யன்றோ? நீங்கள் பரத்வசங்கை பண்ணுகிற இருவரும் நின்ற நிலையைப் பாரி கொள்: தலையறுப்புண்டு நிற்பானொருவனும், தலையை அறுத்துப் பாதகியாய் நிற்பானொருவனுமாயிறே இருக்கிறது. 'பிஷ்டபுக்கான்' என்பது, அவனுக்கேபரத்வத்தைச் சொல்லுவதாகி, நீங்கள் எழுதி வைத்த க்ரந்தங்களைப் பார்த்துக்கொள்ளுங்கோள் என்கிறார். "தத்ரநாராயணச்சீமாந்மயாபிஷ்டாம்ப்ரயாசித: ததஸ்தேநஸ்வகம் பாரச்வம் நகாக்ரேண விதாரிதம் "விஷ்ணுப்ரஸாதாஸுரோணிகபாலம்தத்ஸ ஹஸரதா ஸ்புடதம்பஹுதாயாதம்ஸ்வபலப்தம்நம்யதா" [தேசமாமதிள் இத்யாதி] - சத்ருக்களுக்கு அநபிவநீயமாய் அரணாகப்போரும்படியான மதினையுடைத்தாய் தர்சநீயமான. [திருக்குரு கூரதனுள் ஈசன்பால்] - அஐஹத்ஸ்வபாவனாகையாலே இஸ்ஸௌஸ்யத்திலேயும் மேன்மை குறையாதிருக்கிறபடி. "ய:பரஸ்ஸமஹேச்வர:" என்றும் "ஈசதே பகவா நேக:" என்றும் ப்ரமாண ப்ரஸித்தனான ஸர்வேச்வரன். ஈசன், ஈசானன் என்கிற இது "மஹாவ்ருக்ஷம்" என்னுமாபோலே ஸமாக்யா மாத்ரமேயாய் அர்த்தமின்றிக்கே யிருக்கை. [ஓர் அவம்பறைதல்] - அநீச்வரத்வஸாதகமாக ஏதேனும் ஒரு ஆபாஸபுத்திகளைச்

சொல்லுகிறது. அதைத் தாம் சொல்லமாட்டாமையாலே 'அவம்' என்கிறார். பறைதல் - ஸ்வரோஷம் களிலே ரஹஸ்யமாகச் சொல்லும்தொழிய ஸதஸ்யமன்றிக்கே யிருக்கை; என்முன்பே சொல்லுதன்று [என்னாவது இலிங்கியர்க்கே] - ஆநுமானிகர்க்கு என்ன ப்ரயோஜன முண்டு? அந்த தேவதைக்குத் தான் உத்கர்ஷம் பெற்றிகோளன்று; ஸமாச்சரணத்துக்கு ஓர் பலம் பெற்றிகோளன்று. உங்கள் அதுபாயம் ச்ருதிஸந்நிதியில் ஜீவிக்கமாட்டாது. நீங்கள் சொல்லுகிற ஸமாக்யை கபாலமோக்ஷமாகிற அந்த ஸாமர்த்த்யத்தின் முன்பு நிற்கமாட்டாது.

சுடு.—நாலாம்பாட்டு. வ்யோமாதீத நையாயிக வைசேஷிகாதிகள் வந்து ப்ரத்பவந்திதராய், "ஐகத்து ஸாவயவத்வாத் கார்யரூபமாயிராநின்றது; ஆகையாலே, இதுக்கு ஒரு கர்த்தாவேணும்; இஐஐகத்துத்தான் விசித்ரஸந்நிவேசத்தை யுடைத்தாயிருக்கையாலே இதுக்குத் தக்க *உபாதானோபகரணஸம்ப்ரதாந ப்ரயோஜநாபிஜ்ஞ: கர்த்தா* என்கிறபடியே உபாதாநமும் உபகரணமும் ஸம்ப்ரதாநமும் ப்ரயோஜநமும் அறிகைக்கிடான விசித்ரமான ஜ்ஞாநசக்தி யாதிகளை யுடையனாயிருப்பா நெருவன் கர்த்தாவாகவேணும்" என்று இங்ஙனே அநுமாகத் தாலே ஒருவனைக் கல்பித்து, வேதத்தை ஆப்தவசநமாக்கி இதுக்கு ஸஹகரிக்கிறதாகக் கொண்டு அநுமானப்ரதாந்யத்தாலே ஈச்வரனை ஸாதித்து, 'அவனானான், 'சசன், ஈசானன்' என்று இங்ஙனே வேதத்திலே ப்ரஸித்தவந்நீர்த்தேசமுண்டா யிராநின்றது; இந்த ஸமாக்யை யாலே அவற்றால் சொல்லப்படுகிற அவனே ஈச்வரனானான்' என்று அநுமானத்தாலும் ஸமாக்யையாலுமாக பகவத்வ்யதிரித்தநெருவனுக்கு உத்கர்ஷத்தை ஸாதித்தார்கள்; அவர்களைப் பார்த்து: 'நீங்கள் சொல்லுகிற அநுமானம் ச்ருதியின் முன்பு நேர்நில்லாது; லிங்கத்தின்முன்பு ஸமாக்யை நேர்நில்லாது' என்று ச்ருதி லிங்கங்களாலே அநுமானத்தையும் ஸமாக்யையையும் தள்ளி பகவத்ப்ரத்பவத்தை ஸாதிக்கிறார். அது செய்கிறவழிதான் என்? என்னில். *யத் வேதானென* வேதாதியிலும் வேதாந்தத்திலும் சொல்லப்பட்ட ஸ்வரமாகிறது ப்ரணவம்; லோகத்தில் வாசகஜாதமடைய அதிலே லீனமாயிருக்கிறது; அதுதான் ஸ்வப்ரக்ருதி யான அகாரத்திலே லீனமாயிருக்கிறது; அதுக்கு வாச்யதபாபரனாயிருக்கிறான் யாவனெருவன், அவன் மஹேச்வரன் என்கிற ச்ருதியாலும்; 'சசன், ஈசானன்' என்கிற ஸமாக்யைகளால் தோற்றுகிறவர்களுக்கும் தலையறுப்புண்பாரும் தலையறுத்துப் பாதியாய் நிற்பாரும்பாயிரா நின்றார்கள்; இவன் அவர்களுக்கு து:க்கரிவர்த்தகனா யிராநின்றான்; ஆனால் அவர்களை 'பரன்' என்னவோ? இவனை 'பரன்' என்னவோ? என்று, ச்ருதியாலும் லிங்கத்தாலுமாக அநுமானத்தையும் ஸமாக்யையையும் தள்ளி பகவத்ப்ரத்பவத்தை ஸ்தாபிக்கிறார். ஆக, இப்படிக்களாலே ஸகலோபஷேத் ப்ரஸித்தனான நாராயணனே பரதத்த்வம் என்று லிங்கக்ஷித்து காலாத்தயா பதிஷ்டமாகிற தூஷணத்தாலே அவர்களை நிராகரிக்கிறார்.

[பேசுகின்ற சிவனுக்கும்] 'நீர் ச்ருதி சொன்னீராவில் நான்களும் ஒரு ச்ருதி சொல்லுகிறோம்' என்று; 'அநந்யபரமான நாராயணநுதவாகஸித்தன்' என்று நான்சொன்னால் அதுக்கு ப்ரதியாக, புறம்பே விரியுத்தமாய் கர்மவிதிசேஷமாயிருப்பன சில அர்த்தவாதங்களாலும் தாமஸபுராணங்களாலும் சொல்லலாம்படி முட்டுப்பொறுத்து நின்ற ருத்ரனுக்கும்; நீங்கள் 'பரன்' என்று பேசுகிற ருத்ரனுக்கும் என்னவுமாம். அர்த்தம் முட்டுப்பொறுது; பேசுகைக்கு ஆலம்பநமாத்ரமே உள்ளதென்கை. அல்லாதாரை ஈச்வரர்கள்' என்னுதே இவர்களைச் சொல்லலாம்படி யிருக்கிறது ஒரேற்ற முண்டிறே. [பிரமன்தனக்கும்] அவனுக்கும் ஐகனான ப்ரஹ்மாவுக்கும். *ப்ரஹ்மண:புத்ராய ஜ்யேஷ்டாய ச்ரேஷ்டாய* என்றும், *ப்ரஹ்மணச்சாபிஸம் பூதச்சிவ:* என்றும் சொல்லா நின்றதிறே. ருத்ரனுடைய ஈச்வரத்வம் பகவத்ப்ரஸாதாயத்தம். *மஹாதேவஸ்ஸர்வமேதேமஹாத்மா ஹுத்வாத்மாநம் தேவதேவோ பபூவ* [பிறர்க்கும்] இவர்தந்திரு வுள்ளத்தால் அவர்களோடு இவர்களோடு:வாசியற்றிருக்கிறபடி அவர்கள் தாங்கள் தங்கள் நினைவாலும் அப்படியேயிறே, *தவாந்தராத்மா மமச யேசாந்யே தேஹிஸம்ஜ்ஞிதா* என்றானிறே ருத்ரனைநோக்கி ப்ரஹ்மா. [பேசுகின்ற சிவனுக்கும் பிரமன்தனக்கும் பிறர்க்கும் நாயகனவனே] இக்கார்யத்துக்கு அநுரூபமான காரணத்தைக் கல்பித்தும் அவனையே கொள்ளவேணும். அவனே யென்று ச்ருதிப்ரஸித்தி. அநந்யபரமான நாராயணநுதவாக ப்ரஸித்தியை

யும், ய:பரஸ்ஸமஹேச்வர:* என்கிற அகாரார்த்தப் ப்ரஸித்தியையும், நினைக்கிறார். 'அவனே' என்பானென்? இவனையும் ஒக்கச் சொல்லாநிற்கவென்னில், [கபாலநன் மோக்கத்துக் கண்டுகொண்மின்] என்று கையோடே காட்டிக்கொடுக்கிறார். நீங்கள் இப்படி சொன்னால் மறுமாற்றம்சொல்லுகைக்கு இதொன்று உண்டாகப்பெற்றேமே. *தந்த்ர நாராணச்ஸ்ரீமார் மயா பிஷாம்ப்ரயாசித:* 'தாந்தரம்பண்ணின கர்மபலம் தாந்தரம் அநுபவிக்கிறார்களாகில் நாமென்?' என்றிருக்கும் ஈச்வரஸ்வாதந்த்ரம் ஜீவியாதபடி *நகச்சிந்நாபராத்யதி* என்பாரும் அருகேயுண் டென்கிறான். *விஷ்ணுப்ராஸாதாக் ஸுச்ரோணிகபாலம் தத்ஸஹஸ்ரதா | ஸ்புஷ்டம் பஹுதாயாதம் ஸ்வப்நலப்தம் தநம்யதா* *ஸுச்ரோணி* உன் வடிவமகால் வந்த ஸௌபாக்யம் நான் ஸர்வேச்வரன் பக்கலிலே சென்றவளவிலே உதவிற்றுக்காண். *ஸ்வப்நலப்தம்* அநுபவம் செல்லாநிற்கச் செய்தே விழித்துப்பார்க்குங் காட்டில் இல்லையாயிருந்தது; ஆகையாலே, நன்மோக்கம் என்கிறது. உங்களுக்கு இப்போது மறுமாற்றம் சொல்லலாம்படியாக இதொன்று உண்டாயிற் றென்கிறாராதல். *ஸ்வப்நலப்தம் தநம் யதா* என்று போனவழி தெரியாமே போயிற்றென்றுதல். நீங்கள் ஈச்வரர்களாக சங்கித்தவர்களிருவரும் நின்ற நிலை கண்டதே; ஒருவன் தலைகெட்டு நின்றான், ஒருவன் ஓடுகொண்டுப் ப்ராயச்சித்தியாய் நின்றான். ஓட்டையோடத்தோடு ஒழுக லோடமாய், உங்கள்குறை தீரப்பற்றுகிற நீங்கள் உங்களிலும் பெருங் குறைவாளரையோ பற்றுவது? 'பாதகியாய் பிசைப்புக்குத் திரிந்தான்' என்று நீங்களே சொல்லிவைத்து, அவனுக்கே பரதவத்தைச் சொல்லவோ? ஒருவனுடைய ஈச்வரத்வம் தலையோட போயிற்று. மற்றவனுடைய ஈச்வரத்வம் அவன் கையோடே காட்டிக் கொடுக்கிறார். [கண்டுகொண்மின்] உந்தாமகங்களிலே நீங்கள் எழுதியிட்டுவைத்த க்ரந்தங்களைப் பார்த்துக்கொள்ள மாட்டி கோனோ? முன்னே நின்று பிதற்றுகே என்கிறார்.

[தேசமாமதிள் இய்யாதி] சத்ருக்களுக்கு அநபிபவநீயமான தேஜஸ்ஸையுடைத்தாய். அரணாகப்போரும்படியான மதினையுடைத்தாய், தர்சனீயமாயிருக்கிற. [திருக்குருகாதனுள் ஈசன்பால்] அஜஹத்ஸ்வபாவனாகையாலே, ஸௌலப்யத்திலே அம்மேன்மை குலையாதிருக்கிற படி. [ஈசன்பால்] *ய:பரஸ்ஸமஹேச்வர:* என்கிற ஸர்வேச்வரன் பக்கலிலே. கீழே நாராயண சப்தார்த்தைப் ப்ரஸ்தாவித்துவைத்து, அகாரவாச்யஸூய் ப்ரணுவனையே மஹேச்வரனென் கையாலே, நாராயணனே மஹேச்வரசப்தவாச்யனென்று ச்ருதியாலே ஸித்தமாயிருக்கையால் இந்த ச்ருதியாலே உன்னுடைய அநுமாகம் அபரஹ்ருதவிஷயம்: 'கண்டுகொண்மின்' என்கிற அர்த்தஸாமர்ந்தத்தோடு விரோதித்த ஸமாக்கைய ஜீவியாது: ஆகையால், இவனே பரனென் கிறார். [ஓர் அவம்பறைதல்] மற்றுள்ள கேத்ரஜ்ஞரோடொக்க அநீச்வரத்வ ஸாதகமாக ஏதேனும் ஓரபாஸ்யத்திகளைச் சொல்லுமது. அது தம்வாயால் சொல்லமாட்டாமையாலே, 'அவம்' என்கிறார். [பறைதல்] ஸ்வகோஷ்டிகளிலே ரஹஸ்யமாகச் சொல்லுமதொழிய ஸதஸ் யமன்றிக்கே யிருக்கை. *யதா மே சிரஸச்சேநாதிதம் குருதாம்வச:* மஹாபலி, ப்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வான் பக்கலிலே வந்து 'ராஜ்யமடைய ஒளிமுழங்கி வாராநின்றது: என்பலமும் குறைந்து வாரா நின்றது. இதுக்கு அடியென்?' என்ன, 'நீ ஸர்வேச்வரன்பக்கல் பண்ணின அபராதத்தாலே காண்' என்ன, *கோயம்விஷ்ணு:* என்றுப்போலே சில அநாதரோக்திகளைப் பண்ண, என் தலையை யறுத்து என் கையிலே தந்தாயாகில் 'என்பேரன்பண்ணின உபகாரம்' என்று இருக்கலாயிற்று. 'என் முன்பே பகவந்நீந்தையைப் பண்ணினாய். நீ ராஜ்யப்ரஷ்டனாவாய்' என்று சபித்துவிட்டான். இத்தை இப்படியே பட்டர் அருளிச்செய்தவாரே, 'ப்ரக்ருதிபுருஷ விவேகம் பண்ணியிருக்கிற இவன், ஆத்மாவுக்கு ஸங்கோசம் வருவதொன்றை சபியாதே' *ராஜ்யப்ரஷ்டஸ்ததாபத* என்பானென்? என்றுகேட்க, 'நாயைத் தண்டிக்கையாகிறது அமேத் யத்தை விலக்குகையன்றே, சாந்தை விலக்குகை அதுக்கு அநபிமதமன்றே; இவனுக்கு அநிஷ்டம் செய்கையாவது இதிறே' என்று அருளிச் செய்தார். [என்னாவதிலிங்கியர்க்கே] ஆநுமாகிர்க்கு என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? அந்தத் தேவதைக்கு உத்கர்ஷம் பெற்றிகோளன்று, ஸாமாச்சரயணத்துக்கு ஒரு பலம் பெற்றிகோளன்று, உங்களுக்கு இத்தாலே தான் ஒரு உத்கர்ஷம் பெற்றிகோளன்று, என்றியப் பட்டிகோள்? என்கிறார்.

இலிங்கத்திட்டபுராணத்தீரும் சமணரும்சாக்கியரும்*

வலிந்துவாதுசெய்வீர்களும் மற்றுநுந்தெய்வமுமாகிநின் ருன்*

மலிந்துசெந்நெல்கவரிவீசும் திருக்குருகூரதனுன்*

பொலிந்துநின்றபிரான்கண்டர் ஒன்றும்பொய்யில்லைபோற்றுமினே. (5)

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், லைங்கபுராண நிஷ்டர் தொடக்கமான நீங்களும் உங்களுடைய தேவதைகளு மெல்லாம் நாராயணதமகரா யிருக்கிறீர்கள்; ஆனபின்பு, அவளை ஆசிரயியுங்கோள் என்றோர். [இலிங்கத்து என்று தொடங்கி] ருஷிக்குத் தம:ப்ரசரதசையிலே லிங்கப்ரசம்ஸார்த்தமாகப் ப்ரவ்ருத்தமான புராணநிஷ்டரான உங்களுக்கும், மற்றும் யுக்திகளைச் சொல்லி வலிந்து பிணங்கா நின்றுள்ள கஷபண சாக்யமதாநுஸாரிகளான உங்களுக்கும், உங்கள் தேவதைகளுக்கும், ஆத்மதயா நின்றான். [மலிந்து என்று மேலுக்கு] - செந்நெற் கதிர்கள் வந்து கவரி விசினுப்போலே அசைந்து வருகிற திருநகர்புள்ளே எழுந்தருளி நின்றருளின பொலிந்து நின்ற பிரானே கிடிகேள்; இவ்விடத்தில் ஓர் அர்த்தவாத மில்லை.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், லைங்கபுராணம் தொடக்கமான குத்ருஷ்டி ஸ்ம்ருதிகளையும் பாஹ்யஸ்ம்ருதிகளையும் ப்ரமாணமாகக்கொண்டு வந்தவர்களை நிஷேதிக்கிறார். [இலிங்கத்திட்ட புராணத்தீரும்] - லிங்கமென்று ஒரு வ்யக்தியை விசேஷித்து அதுக்கு உத்கர்ஷம் சொல்லுகையிலே ப்ரவ்ருத்தமான தாமஸபுராணநிஷ்டரும். ஸாத்த்விக புராணங்களிற்காட்டில் ராஜஸ தாமஸ புராணங்களுக்கு வாசி இது. “யந்மயஞ்ச ஐகத் ப்ரஹ்மம்” என்று ஸாமான்யத்திலே ப்ரசம்மாக “விஷ்ணேஸ்ஸகாசாதுத்பூதம்” என்று கோல்விழுக்காட்டாலே பரிஹாரமா யிருக்கையிறே ஸாத்த்விகபுராண லக்ஷணம். ருஷிக்குத் தம:ப்ரசர தசையிலே தமோபிபூதன் கேட்கப் பிறந்த தாகையாலே அவ்வோ தேவதைகளினுடைய உத்கர்ஷத்துக்கு ப்ரமாணமாகமாட்டாது. [சமணரும்] ஆர்ஹதரும். [சாக்கியரும்] - பௌத்தரும். [மற்றும் வலிந்து வாது செய்வீர்களும்] - ஜயமேபலமான கஷ்கதர்க்கங்களைக் கொண்டு அர்த்தநிச்சயம் பண்ணுகிற சேஷித்த பாஹ்யரும். “மாயயாபஹ்ருதஜ்ஞாநாம் ஆஸுரபாவமாச்சரிதா:”. சாஸ்த்ரமும் அதுக்கு அநுக்ராஹகர்க்கமுயிறே அர்த்தகிரணயத்துக்குப் பரிகரம். பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளை ஒக்கச் சொல்லிற்று, பலஸாயத்தாலே; “யாவேதபாஹ்யாஸ்ஸ்ம்ருதய:”. [நும் தெய்வமுமாகி நின்றான்] - உங்களோடு நீங்கள் ஆசிரயிக்கிற தேவதைகளோடு வாசியற ஆத்மதயா நின்றான் ஈசுவரனே. அத் தேவதைகளுக்கு உத்கர்ஷம் சொல்லும்போதும் அவற்றினுடைய ஸ்வரூபஸ்த்தித்தபாதிகள் இவனதீநமாகையாலே இவனுடைய பாத்வத்தை இசையவேணும் குத்ருஷ்டைய அதிமானுஷம் பகவதாத்மபாவத்தாலே யென்றதிறே; “விஷ்ணுராத்மா பகவதோபவஸ்ய”; அதர்வசிரஸ்ஸில் குத்ரன் தன்னுடைய ஸர்வாத்மபாவம் சொல்லுகைக்கு அடி “ஸோந்தராதந்தரம்ப்ரவிசத்” என்று பரமாத்மாநுப்ரவேசத்தாலே யென்று ச்ருதிதானே பரிஹரித்தது. “அஹம்மநுரபவம் ஸூர்யச்ச”, “மத்தஸஸ்வமஹம்ஸர்வம்” என்கிற உபாஸகர் பக்கலிலே பரத்வசங்கை பண்ணினாலாயிற்று, குத்ரன்பக்கல் பரத்வசங்கை பண்ணலாவது. [மலிந்து இத்யாதி] - செந்நெல் கதிர்க்களத்தாலே அசைந்து வருகிற திருநகரி. சேதநாசேதநவிபாகமறப் பொலிந்து நின்ற பிரானுக்கு அநுசூல வ்ருத்திகளைப் பண்ணுமாயிற்று. [அதனுள்பொலிந்து நின்ற பிரான் கண்டர்] - பரமபதர்ஸத விட்டு இவ்வருகே தாழ் நிற்க நிற்கக் குணங்கள் மேள்மேலென விஞ்சி வருகிறபடி; சொன்னா சொன்ன யுக்திகளெல்லாவற்றுக்கும் அவ்வருகாய் நிற்கை எள்ளவுமாம். [ஒன்றும் பொய்யில்லை] - இத்தேவதைகள் பக்கல் உத்கர்ஷமெல்லாம் பொய்யா யிருக்குமபோலே இவ்விஷயத்தில் சொல்லுகிற உத்கர்ஷத்துக்கு ஒன்றும் பொய்யில்லை. [போற்றுமினே] - சடக்கென ஆசிரயியுங்கோள். நீங்கள் அபேக்ஷிபாதிருக்க நான் சொல்லுகிறது, உங்கள் துர்த்தசையைப் பற்ற.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. லைங்கபுராணம் தொடக்கமான குத்ருஷ்டி ஸ்ம்ருதிகளையும், பாஹ்யஸ்ம்ருதிகளையும் ப்ரமாணமாகக் கொண்டு வந்தவர்களை நிஷேதிக்கிறார்.

[இலிங்கத்திட்ட புராணத்தீரும்] ராஜஸமாயும் தாமஸமாயுமுள்ள புராணங்களுக்கு ஸாத்த்விக புராணங்களிற்காட்டில் வாசி இதுவாயிற்று. அவற்றினுடைய நிஷ்கர்ஷம் அந்த

அந்தப் புராணங்களினுடைய உபக்ரமத்திலே காணலாயிருக்கும். *யந்மயஞ்ச ஐகத் ப்ரஹ்மந்* என்று பொதுவிலே ப்ரச்நம்பண்ண, *விஷ்ணுஸ்காசா துத்தம்* என்றுகொண்டு கோல்விழக் காட்டாலே பரிஹாரமாயிருக்கையன்றிக்கே, ஒருவயத்தியை நிர்த்தேசித்து 'அதுக்கு உத்கர்ஷத்தைப் பண்ணித்தாவேணும்' என்று சொன்னவனும் தமோகுணபிபூதனாய்ச் சொல்லி கேட்டவனும் தமோகுணபிபூதனாய்க் கேட்க, ஒருநிங்கவிஷயமாக இடப்பட்ட புராணமாயிற்று. 'இனிகண்ணனைப் புண்டரீகாக்ஷனாகக் கவிபாடித் தாவேணும்' என்றும், 'எருமையை யானையாகக் கவிபாடித் தாவேணும்' என்றும் சொல்ல, அப்படியே கவிபாடுவாரைப்போலே யிருப்பதொன்றிறே அவர்களுக்கு இல்லாத உத்கர்ஷங்களையிட்டுச் சொல்லுமது; தான் சொல்லப் புக்க வஸ்துவுக்கு உத்கர்ஷத்தை ஸாதிக்கமாட்டாதே, மற்றுள்ளவற்றினுடைய உத்கர்ஷத்தைக் கழிக்கமாட்டாதே யிருப்பதொன்றுயிற்று. [சமணரும்] ஆர்ஹதரும். [சாக்ஷியரும்] பெளத்தரும் [மற்றும் வலிந்துவாதுசெய்வீர்களும்] உத்க்ருஷ்டதமமான ப்ரமாணத்தை அங்கீகரித்துக்கொண்டு நின்று ப்ரமாணதுக்ரஹகமான தர்க்கங்களை யொழியக் கேவலதர்க்கங்களைக்கொண்டு அர்த்தத்தை ஸாதிக்கப் பார்க்கும் பாஹ்யரில் சேஷித்துள்ளாரும். *யா வேதபாஹ்யாஸ்ஸம்ருதய:* இத்த்யாதியாலே தாமஸத்வம் எல்லார்க்கும் அவிசிஷ்டமிதே: ஆகையாலே, பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளை யொக்கச் சொல்லுகிறது. [நுந்தெய்வ முமாகிரின்றான்] உங்களோடு நீங்கமாச்சரியக்கிற தேவதைகளோடு வாசியற ஆத்மதயா நின்றான். நீங்கள் அவ்வவர்க்கு உத்கர்ஷம் சொல்லும்போது பகவத்பரத்வத்தை அங்கீகரித்துக்கொண்டு நின்று சொல்லவேணும். அதுக்கு அடியென்? என்னில்: அவ்வவருடைய ஸ்வரூபஸ்த்தித்த்யாதிகள் அவனநீநமாயிருக்கையாலே. இனித்தான் பக்ஷங்கள் தோறும், 'ஸர்வஜ்ஞன்' 'சர்வரன்' என்றப்போலே ஒரோதேவதைகளையும் கொள்ளக்கடவர்களாயிருக்குமிதே. 'அவர்களுடைய ஸ்வரூபஸ்த்தித்த்யாதிகள் அவனநீநம் என்ற இது ஸ்வபக்ஷத்தாலே சொல்லுகிறதோ, பரபக்ஷத்தாலே சொல்லுகிறதோ வென்னில்; இரண்டு மொழிய ப்ரமாணகதியாலே சொல்லுகிறது. ஒருதேவதைபக்கவிலே அதிமாறுஷமாயிருப்பதொரு வ்யாபாரத்தைக் கண்டு, 'இதுக்கு அடியென்?' என்ன- *விஷ்ணுராத்மா பகவதோ பவஸ்ய* என்று ஸர்வேச்வரன் அந்தராத்மாவாய் நிற்கையாலே யென்றதிதே: அதர்வ சிரஸ்ஸிலே நின்று, ருத்ரன், ஸர்வேச்வரன் தன் ஸர்வாத்மபாவத்தைச் சொல்லுமாபோலே தன்படிகளைச் சொல்லா, 'அவன்தானே இங்கனே சொல்லுகைக்கு அடியென்?' என்று சங்கியா, *ஸோந்தராத்நாம் ப்ராவிசத்* என்று பரமாத்மப்ரவேசத்தாலே சொன்னேனென்றுவிதே: *மத்தஸ்ஸர்வமஹம்ஸர்வம்* என்றானிறே ப்ரஹ்மாதன்; ப்ரஹ்மாதன்பக்கல் பரத்வமுண்டாமன்றுயிற்று, இவர்கன்பக்கல் பரத்வமுள்ளது. [மலிந்து இத்த்யாதி] இப்படி ஸர்வாத்மாத்மாவாயிருக்கிற ஸர்வேச்வரன் 'அஸந்திஹிதன்' என்னும் கண்ணழிவு மில்லாத படி திருநகரியிலே வந்து ஸந்திஹிதனான. ஸர்வஸமாச்சரயணீயனான அவன் இங்கே வந்து நிற்கையாலே, சேதநாசேதந விபாக மற, *ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம் வநவாஸாய* என்று சொல்லப்பட்ட இனையபெருமானைப்போலே அநுகூலவருத்திகளைப் பண்ணாநிற்குமாயிற்று. செந்நெலானது கதிர்க்கனத்தாலே அவ்வருகுக்கு இவ்வருகு அசைகிறபோது சாமரைவிசிறுப்போலே யாயிற்று இருப்பது. [பொலிந்துநின்றபிரான்கண்டிர்] பரமபதத்தைவிட்டு ஸம்ஸாரிகள் நடுவே வந்து புருந்தவிடத்தில் அவர்கள் படுகிற க்லேசத்தைத் தானும் ஒக்கப்படுகையன்றிக்கே ஸ்வரூபரூப குணவிபூதிகள் இவ்வருகே போரப் போர மேன்மேலென விஞ்சிவாரா நின்றதாயிற்று. சொன்னார்சொன்ன யுக்திகளுக்கு அவ்வருகாயிருக்கு மென்னுதல். [ஒன்றும் பொய்யில்லை] இதாதேவதைகளுக்குச் சொல்லும் உத்கர்ஷம் ஒன்றொழியாமல் பொய்யாயிருக்குமாபோலே. இவ்விஷயத்திற்சொல்லுமவற்றில் ஒன்றும் பொய்யில்லை. அவ்வோதேவதைகளுக்கு ஸ்வத: உத்கர்ஷமில்லாமையாலே மெய்யொன்று மில்லை; இவனுடைய உத்கர்ஷத்துக்கு அவதியில்லாமையால் பொய்சொல்லுகைக்கு அவகாசமில்லை. [போற்றுமினே] நீங்கள் அபேக்ஷியாதிருக்க நானே இப்படி சொல்லுகிறது, எனக்கு உங்கள்பக்கலுண்டான அநுகரஹாதிசயத்தாலேயிதே: அவ்வநுகரஹகார்யம் பிறக்க வேணுமே; க்ரமத்திலே செய்கிறோம் என்று ஆறியிராதே சடக்கென அவன்திருவடிகளை ஆச்ரயிக்கப் பாருங்கோள்.

போற்றிமற்றோர்தெய்வம் பேணப்புறத்திட்டு* உம்மைதின்றே
தேற்றிவைத்தது எல்லீரும் வீடுபெற்றால் உலகில்லையென்றே*
சேற்றிற்செந்நெல் கமலமோங்கு திருக்குகூரதனுள்*
ஆற்றவல்லவன்மாயங்கண்டர் அதறிந்தறிந்தோடுமினே. (6)

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், எம்பெருமானே ஸர்வேச்வரனாகில் எங்களை தேவதாந்தர ப்ரவணராக்கி வைப்பானென்? என்னில்?—இங்ஙனே செய்தது ஸதஸத்கர்மகாரிகளான ஐந்துக்கள் அவ்வவகர்மாதா குண பலங்களை அநுபவிக்கக்கடவதான சாஸ்த்ரமர்யாதை அழியுமென்று; ஆனபின்பு, இத்தையறிந்து எம்பெருமானே ஸமாச்சரயித்து அவன் வஞ்சநத்தைத் தப்புங்கோள் என்கிறார். [போற்றி என்று தொடங்கி] - தன் பக்கல் நின்று அகற்றி இதர தேவதைகளை விரும்பி ஸமாச்சரயிக்கும்படி உங்களுக்கு இவற்றின் பக்கலிலே இப்படி விச்வாஸம் பிறப்பித்து வைத்தது, தன்னையே ஸமாச்சரயித்து எல்லாரும் முக்தரானால் புண்யபாபநுபகர்மங்களைப் பண்ணினவர்கள் அவ்வவகர்மபலங்களைப் பெறக்கடவதான சாஸ்த்ரமர்யாதை கெடுமென்று. [ஆற்றவல்லவன் என்று மேலுக்கு] - அதிசயித சக்திகளுனவனுடைய வஞ்சநம் கிழகோள்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், பகவத்பரத்வம் நீர் அருளிச்செய்யக் கேட்டபோது வெளிச்சிறத்து, அல்லாத தேவதாந்தர ப்ராவண்யம் உண்டாகா நின்றது; இதுக்கு அடி பென்? என்ன,—உங்கள் பாபம் என்கிறார். எம்பெருமானே ஸர்வேச்வரனாகில் எங்களைத் தேவதாந்தரப்ரவணராக்கி வைப்பானென்? என்னில்,—உங்களை இங்ஙனே வைத்தது ஸதஸத்கர்மகாரிகளான ஐந்துக்கள் அவ்வோகர்மாதா குணபலங்களை அநுபவிக்கக் கடவதான சாஸ்த்ரமர்யாதை அழியு மென்று. ஆனபின்பு, இத்தையறிந்து எம்பெருமானே ஆச்சரயித்து அவன் வஞ்சநத்தைத் தப்புங்கோள் என்கிறார். [போற்றி இத்யாதி] - உங்களுடைய ஆச்சரயணத்தில் ஒரு குறையிலீல்; அப்ராப்தமானதுவே குறை. “யேய்யந்ய தேவதா பக்தா:”. [பேண] - ஆச்சரயிக்கிற தேவதைகளுக்கு உத்கர்ஷம் ஸம்பாதிக்கை உங்களுக்கே பரம் என்கை. [புறத்து இட்டு] - இவ்விஷயத்துக்குப் புறம்பாம்படி பண்ணி; தேவதாந்தரங்களை இவ்வளவு அவகாஹிக்கும்படி பண்ணி. [உம்மை இன்னே தேற்றிவைத்தது]-தேற்றி - தெளியப்பண்ணி. “ஆநந்தம் ப்ரஹ்மஜ்ஞேஷித்வாந், ந பிபேதி குதச்சந” என்று பகவத்விஷயத்திலே நான் பண்ணின விச்வாஸத்தையிறே காற்கட்டான தேவதாந்தரங்கள் பக்கலிலே பண்ணிவைத்தது. [எல்லீரும் வீடுபெற்றால் உலகில்லையென்றே] - “ஸதஸத்கர்மங்களைப் பண்ணுவாரைக் கர்மானுகூலமாக ஈச்வரன் அநுபவிப்பிக்கும்” என்கிற சாஸ்த்ரமர்யாதை குலையு மென்று. லோகமென்று, சாஸ்த்ரம். “அதோஸ்திஸோகேவேதச”, “புண்ய: புண்யேந கர்மண பாப:பாபேந” என்கிற வ்யவஸ்தை குலையு மென்கை - தேவதாந்தரபஹ்ஜநத்துக்கு பலம் ஸாம்ஸாரிகபலமென்கை, [சேற்றில் செந்நெல்] - அவ்வூரில் பதார்த்தங்கள் இசலி வளராகிற்கு மென்கை. “உரம்பெற்ற மலர்க் கமல முலகளந்த சேவடிபோலுயர்ந்து காட்ட, வரம்புற்ற கதிர்ச்செந்நெல் தான் சாய்த்துத் தலைவணக்குந் தண்ணரங்கமே.” [ஆற்றவல்லவன்]-மிகவும் வல்லவன்; அதிசயிதசக்திகள். சேதநர் பண்ணின புண்யபாபங்கள் கலசாதபடி பலாநுபவம் பண்ணுவிக்க வல்லவன். [மாயம் கண்டர்] - “மமமாயா துரத்யயா” என்கிறபடியே தான் அகற்ற நினைத்தாரைத் தன் பக்கல் கிட்டாதபடி ப்ரக்ருதியை இட்டு வஞ்சித்து வைத்தபடி கிழகோள். [அது அறிந்து அறிந்து ஒடுமினே] - அத்நையறிந்து மாயாதரஜோபாயமான ப்ரபத்தியைப் பண்ணி ஸம்ஸாரத்தைத் தப்பப் பாருங்கோள். “மாமேவயே ப்ரபத்யந்தே” என்கிற படியே அவனையே காற்கட்டி அவனை வெல்லப் பாருங்கோள் என்கிறார்.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. பகவத்பரத்வம் நீர் அருளிச்செய்யக் கேட்டபோது வெளிச் சிறத்து அல்லாதபோது தேவதாந்தர ப்ராவண்யம் உண்டாகா நின்றது; இதுக்கு அடி எது? என்ன, உங்கள் பாபமென்கிறார். எம்பெருமானே ஸர்வேச்வரனாகில் எங்களை தேவதாந்தர ப்ரவணராக்கிவைப்பானென்? என்ன; உங்களை இங்ஙனே வைத்தது ஸதஸத்கர்ம காரிகளான ஐந்துக்கள் அவ்வோ கர்மானுகுண பலங்களை அநுபவிக்கக்கடவதான சாஸ்த்ர மர்யாதை யழியு மென்று; ஆனபின்பு, அத்நையறிந்து எம்பெருமானே ஸமாச்சரயித்து அவன் வஞ்சநத்தைத் தப்புங்கோள் என்கிறார்.

[போற்றி] நான் பகவத்விஷயத்தில் செய்யுமதடைய நீங்கள் இதரதேவதைகள் பக்கலிலே செய்து போருவிடுகோள்; உங்கள்பக்கல் ஒருகுறையில்லை; அப்ராப்தமானதுவே குறை. [மற்றோர்தெய்வம்] *யேய்யந்யதேவதாபக்தா:* என்னுமாபோலே [பேண] அவை தனக்கென்ன ஒன்றில்லாமையாலே, ஆச்ரயிக்கிற உங்களுக்கே பசமிறே. அவற்றுக்கு உத்கர்ஷத்தை ஸாதிக்கை. [புறத்திட்டு] தனக்குப் புறம்பாம்படி பண்ணி, [உம்மை இன்னே தேற்றிவைத்தது] உங்களை இப்படியே தெளியும்படி பண்ணிவைத்தது. *நபிபேதி குதச்சந* என்கிறபடியே நான் மேல்வரும் அனர்த்தங்களுக்கு அஞ்சாதே நிர்ப்பரனாயிருக்கிறாப்போலே. ஓட்டையோடத்தோடு ஒழுகலோடமான இதரதேவதைகளை ஆச்ரயித்து உங்களுக்கு அவர்கள் பக்கலிலே ருசி விச்வாஸங்க ஞாண்டாம்படி பண்ணிவைத்தது. [எல்லீரும் இத்யாதி] எல்லாரும் இருந்ததே குடியாக மோக்ஷத்தைப் பெற்றால், லீலைக்கு அடியான சாஸ்த்ரம் நிரர்த்தகமாய்விடும். ஸத்கர்மத்தைப் பண்ணுவாரும் அஸத்கர்மத்தைப் பண்ணுவாரு மாயிற்றே நாடுதான் இருப்பது; பாபம்பண்ணினவர்களும் புண்யம்பண்ணினவர்களுடைய பலத்தையநுபவிக்கும்ன்று, *புண்ய:புண்யே கர்மண பாப:பாபே* என்கிற சாஸ்த்ரமர்யாதை குலையுமென்கை. பாபம்பண்ணினவர்கள் அதின்பலத்தை அநுபவிக்கவும், புண்யம் பண்ணினார் அதின் பலத்தை அநுபவிக்கவுமாகிற சாஸ்த்ரமர்யாதை குலையாதபடியாக. *அதோஸ்மி லோகேவேதேச ப்ரதித:புருஷோத்தம:* என்கிறவிடத்தில். லோகசப்தத்தால் ப்ரமாணத்தைச் சொல்லிற்றென்று கொண்டவோபாதி, இங்கும் லோக சப்தம் சாஸ்த்ரத்தைச் சொல்லுகிறது. [சேற்றில் இத்யாதி] அவ்வூரிலே பதார்த்தங்களில் ஒன்றிலொன்று குறைந் திருப்பதில்லையாயிற்று. “உரம்பெற்றமலர்க்கமலம்” இத்யாதிபோலே, அவ்வூரில் பதார்த் தங்களுள்ளவையடைய ஒன்றுக்கொன்று இசலீ வளராதிற்கும். [ஆற்றவல்லவன்] மிகவும் வல்லவன். அதிசயிதசத்திகள். ஸம்பந்தமொத்திருக்கச்செய்தே, புண்யம் பண்ணினார் அதின்பலம் அநுபவிக்கவும் பாபம்பண்ணினார் அதின்பலம் அநுபவிக்கவும் பண்ணவல்லவன், [மாயங்கண்டர்] *மமமாயாதூர்த்யயா* என்கிறபடியே தான் அகற்ற நிகைத்தாரைத் தன்பக்கல் வந்துவிட்டாதபடி ப்ரக்ருதியையிட்டு வஞ்சித்துவைத்தபடி கிடிகோள். [அது அறிந்து] இது அவனுடைய மாயமென்னுமத்தை அறிந்து. [அறிந்தோடுமினே] *மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே மாயாமேநாந்தரந்தி தே* என்கிறபடியே, மாயாதரனோபாயமான ப்ரபத்தியையும் தானே அருளிச் செய்துவைத்தான்; அத்தையறிந்து, அவ்வழியாலே அவனைப்பற்றித் தப்பப் பாருங்கோள் இந்த மாயையை. இது அவன் செய்துவைத்ததான பின்பு, அவனைவெல்ல வேண்டில் அவனோடு பிரிய சின்று வெல்லப்பாராதே அவனையே காற்கட்டி இத்தைத்தப்பப் பாருங்கோள்.

ஓடியோடிப்பலபிறப்பும்பிறந்து மற்றோர்தெய்வம்

பாடியாடிப்பணிந்து* பல்படி கால்வழியேறிக்கண்டர்*

கூடிவானவரேத்தநின்ற திருக்குருகரதனுள்*

ஆடுபுட்கொடியாதிவர்த்திக்கு அடிமைபுகுவதுவே.

(7)

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், ‘அமிலஷித புருஷார்த்தங்களுக்காக தேவதாந்தரங்களை ஆச்ர யித்தாலோ?’ என்னில்,—‘நெடுங்காலம் அவர்களை ஆச்ரயித்துப்பெற்ற பலமிறே இனி ஆச்ரயித்தாலும் பெறுவது; ஆனமின்பு, அவற்றைவிட்டுப் பொலிந்துநின்றபிரானை ஸமாச்ரயிப்புங்கோள்’ என்கிறார். [ஓடி என்று தொடங்கி] - இனி ஆராய வேண்டாதபடி கர்மாநுகுணமாகப் போய்ப் போய்ப் பலபிறவி களும் பிறந்து தேவதாந்தரங்களை ஸாதரமாக ஆச்ரயித்து அநேகபர்யாயம் அவை தரும் புருஷார்த்தங் களையும் பெற்று அப்புருஷார்த்தம் இருக்கும்படியும் அறிந்திகோள். [கூடி வானவர் என்று தொடங்கி] - ‘ஆகில், செய்ய அடுப்பது என்?’ என்னில்,—நீங்கள் ஈச்வரர்களாக சங்கீகிற தேவதைக ளெல்லாம் ஏககண்டராய் ஆச்ரயிக்கும்படி திருநகரியிலே நின்றருளின ஸர்வேச்வரசேஷத்வாநுஸந் தாத ஐந்தித ஹர்ஷ ப்ரகர்ஷத்தாலே ஆடாநின்றள்ள பெரியதிருவடியை ரகடிகத்வக்யபநத்வஜ்ஜ மாகவுடைய ஐகத் காரணமான ஸர்வேச்வரனுக்கு அடிமை புகுங்கோள்,

இ.—ஏழாம்பாட்டில், 'நெடுநாள் பச்சையிட்டுப் போந்த நாங்கள் இட்ட பச்சை வ்யர்த்தமாகாதபடி அபிலஷிதபுருஷார்த்தங்களுக்காக இன்னம் சிலநாள் ஆசிரயித்தாலோ?' என்னில், — 'முன்பு ஆசிரயித்துப் பெற்றதிறே இனி ஆசிரயித்தாரும் பெறுவது; ஆனபின்பு, பொலிந்துகின்றபிராண ஆசிரயியுங்கோள்' என்கிறார். [ஒடி ஒடி] - 'கதாகதம் காமகாமா லபந்தே' என்கிறபடியே கர்மாநுகூலமாகத் தட்டித்திரிந்த இத்தனையிறே. [பலபிறப்பும் பிறந்து] - ஸகல யோசிகளிலும் அஸங்க்யாதமான ஜம்மங்களைப் பண்ணி, ஆத்மா நித்யன், காலம் அநாதி, இடைவிடாமல் பிறந்து போந்த இதில் பலித்ததிறே இனி பலியது. தங்களுடைய ஜம்மபரம்பரைகளடைய இவர்வாயாலே கேட்கவேண்டும் படியிறே இவர்களுக்கு அவிசதமா யிருக்கிறபடி. [மற்றுஓர் தெய்வம்] - ஈசுவரனை யொழியுமித்தனையே வேண்டுவது; ஆரேனுமாக அமையும். [பாடியாடிப்பணிந்து] - ஆசிரயணத்தில் குறையாலே பலியாதிருக்கிற தன்று; அதில் குறையில்கை. ப்ரீதிப்ரேரிதராய்ச் சொல்லி அவ்வளவில் பர்யவஸியாதே விக்குதராய் 'மாம் நமஸ்குரு' என்று பகவத் விஷயத்தில் அவகாஹிக்குமளவு உள்புக்கு. [பல்படிகால்] - ஒருபடியிலே ஆசிரயித்துவிட்டிகோனோ? [வழியேறிக் கண்டிர்] - அத்தேவதைகளை ஆசிரயிக்கச் சொல்லுகிற சாஸ்த்ரமர்யாதை தப்பாமல் ஆசிரயித்து அதன் பலமும் கண்டிகோளன்றோ? [கூடி இத்யாதி] - 'ஆகில், செய்ய அடுப்பதென்?' என்ன, — 'நீங்கள் உகந்திருக்கிற தேவதைகள் ஆபத்துவந்தவாறே அந்யோந்யம் சாத்ரவங்கள் சொல்லா நிற்க, ஏக கண்டராய் ஆசிரயிக்கிற திருநகரியிலே, தலையை அறுப்பாரும், தலை யறுப்புண்பாரு மாயிறே சாத்ரவங்கள் இருப்பது. உங்களைக் கும்பிடுகொள்ளுகிறவர்கள் செய்கிறத்தைக் கண்டாகிலும் ஆசிரயிக்கப் பாருங்கோள். [ஆடுபுள் கொடி] - சேஷத்வாநுஸந்தானத்தால் வந்த ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே ஆடாவின்ற பெரியதிருவடியை ரக்ஷகத்வக்யாபந்தவஜமாக வுடையவன். ஆசிரிதரக்ஷணத்துக்குக் கொடி கட்டி ரக்ஷிக்குமவ னென்கை. கருடவாஹநதவம், பரத்வலக்ஷணமிறே. [ஆதி மூர்த்திக்கு] - 'காரணந்து த்யேய:' என்கிறபடியே ஜகத்காரணவஸ்துவேயிறே உபாஸ்யமாவது. [அடிமைபுகுவதுவே] - அவனுக்கு அடிமைபுகப் பாருங்கோள். செய்யவேண்டுவது ஒன்றில்கை, 'பாடியாடிப் பணிந்து' என்கிறதெல்லாம் வேண்டா ஸர்வரக்ஷகனாய் ஸர்வஜனகனாய் ஸர்வாந்தர்யாமியான அவனுடைமையை அவனுக்காக இசைய அமையும். 'பல்படிகால்வழியேறிக் கண்டிர் அடிமை புகுவதுவே' என்று விதிக்கிறார்.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. 'அது செய்கிறோம். இதாதேவதைகளுக்கும் சில உத்கர்ஷ முண்டு' என்று நெடுநாள் அவற்றுக்குப் பச்சையிட்டுப் போந்தோம்; அப்பச்சை வெறுமனா காமே இன்னம் சிலநாள் அவை பலிக்கும்படி கண்டு பின்னை பகவத்ஸமாச்சரணம் பண்ணி கிறோம்' என்ன, 'அவையும் எல்லாம்செய்து கண்டிகோளிறே. இனி அமையும் காணுங் கோள்' என்கிறார்.

[ஒடியோடி இத்யாதி] *கதாகதம் காமகாமா லபந்தே* என்கிறபடியே, போவது, ஜம்மங்களைடே வருவதாய்த் திரிந்ததித்தனையிறே. [பல பிறப்பும் பிறந்து] ஆத்மா நித்யன்; அசித்தும் அப்படியே; அசித்தஸம்ஸர்க்கமும் நித்யமாய், கர்ம ப்ரவாஹத்தாலே ஜம்மபரம்பரையும் உருவப்போருகிறது; நீங்கள் முன்னும் பின்னும் அறியாமலிறே 'இது ஒரு ஜம்மமே யுண்டாயிற்று' என்று இருக்கிறது. [மற்று ஓர் இத்யாதி] இப்படி அநாதியாய்ப் போருகிற ஜம்ம பரம்பரைகளில் ஒரு ஜம்ம மொழியாமல் இதர தேவதா ஸமாச்சரணம் பண்ணிப்போந்திகோள். அது செய்கிற விடத்தில் த்ரிவித கரணங் களாலும் செய்தும். ஆசிரயணத்தில் குறையால் பலியாதிருத்ததன்று, அதில் குறையில்கை. ப்ரீதிப்ரேரிதராய்ச் சொல்லி, அவ்வளவில் பர்யவஸியாதே விக்குதராய், *மாம் நமஸ்குரு* என்று பகவத் விஷயத்தில் அவகாஹிக்குமளவும் உட்புகுந்து. [பல்படிகால்] ஒருபடியாசிரயித்துவிட்டிகோனோ? அநேகம் ப்ரகாரங்களாய் ஆசிரயித்து, [வழியேறிக் கண்டிர்] அத்தேவதைகளை ஆசிரயிக்கச் சொன்ன சாஸ்த்ரமர்யாதை தப்பாமல் ஆசிரயித்து அதன் பலமும் கண்டிகோளன்றோ? 'பல்படிகால் வழியேறிக் கண்டிர்' என்கைக்கு, 'இவர்கள் ஒரு ஜம்மத்திலும் பகவத்ஸமாச்சரணம் பண்ணிற்றிலர்கள்' என்று அறிந்தபடி எங்ஙனே இவர்? என்னில்; இப்போது தாம் இவ்வர்த்தம் உபதேசிக்க வேண்டும்படி இவர்களிருக்கக் காண்கையாலே, 'இதுக்கு முன்பு பகவத்ஸமாச்சரணம் பண்ணிற்றிலர்கள்' என்று அறியத்

தட்டில்லையிறே: *மோக்ஷமிச்சேஜ்ஜனார்த்தநாத்* என்கிறபடியே பகவத்ஸமாச்சரயணம் பண்ணி
 னார் களாகில் முக்தராவர்களிறே. இது தேவதாஸமாச்சரயணம் பண்ணுகையாலே இவ்வள
 வும் வர ஸம்ஸரித்துப்போந்திகோள். *ப்ரஹ்மானம்சிதிகண்டஞ்சு* இதுபாதி, *ப்ரதிபுத்தா
 நஸேவந்தே*. 'மோக்ஷபலம் ஸித்திக்கவேணும்' என்றிருக்கிறவர்கள் ஸுத்தர தேவதைகளைப்
 பின்பெல்லார்களிறே; அதுக்கு அடி அவை தரவல்லது அநித்யபலங்களாகையாலே. *ஸ்கந்த
 ருத்ரமஹேந்த்ராத்யா: ப்ரதிஷித்தாஸ்துபூஜநே* என்றதிறே. *த்வயாபி ப்ராப்தம்* இதுபாதி:
 ஒருவன் பகவத்ஸமாச்சரயணம் பண்ணுகிறகச் செய்தே, 'இவன் ஸமாதி நின்ற நிலை அறிய
 வேணும்' என்று பார்த்து ஸர்வேச்வரன் இந்த்ரவேஷ பரிக்ரஹம் பண்ணி ஜ்ஞாவதத்திலே
 ஏறி வந்து முன்னே நின்று, 'உனக்கு வேண்டுமெதன்?' என்ன, 'ஒருபுழுவும் தானுமாய் வந்து
 நிற்கிறவன் ஆர்?' என்றான்; ஸர்வேச்வரன் பெரிய திருவடியை மேற்கொண்டு வந்தான்
 என்னுமிடம் அறியானிறே, கொண்டுவந்த வேஷம் இதுவாகையாலே; அவனைப் பார்த்து, 'நீ
 யாவனெருவனை ஆச்ரயித்து இந்த ஜச்வரயமடையப் பெற்றாய், அப்படிப் பட்டவனைக் காண்
 நான் ஆச்ரயிக்கிறது; இப்படி வழி போவார்க்கெல்லாம் பச்சையிட்டுத் திரியுமவனல்லேன்
 காண்; இப்போது முகங்காட்டாதே போகவல்லியே பிரானே! உன்னைக் கும்பிடுகிறேன்'
 என்றுனிறே. பகவத்ஸமாச்சரயணம் பண்ணி ஜ்ஞானாதிகரா யிருப்பா ரொருவர் இருந்து
 தம்முடைய வஸ்தரத்தைப் புரையா நின்றாராய், அவ்வளவிலேதேவனும் தேவியுமாகப் போகா
 தீர்க அநாதரித்திருந்தாராய், தேவியானவள். 'நீர் ஸர்வாதிகராயிருக்க உம்மைக் கண்ட
 விடத்தில் இவன் அநாதரித்துக் காலை நீட்டிக்கொண்டிருந்தானே' என்ன, 'அவன் பகவத்
 பக்தன் போலே காண்' என்ன, 'அதுதான் இருக்கிறபடி அறிவோம்' என்று இருவரும் இவர்
 பக்கலிலே வந்து, 'நீ என்? தேவர்களை மறுஷ்யர்கள் கண்டால் அநுவர்த்தித்து வேண்டும்
 வரங்களும் வேண்டிக்கொள்ளக் கடவர்களா யிருப்பார்கள்: நீ நம்மைக் கண்டவிடத்தில்
 நீட்டின காலை முடக்குதல், சில உபசாரங்களைப் பண்ணுதல், சிலவற்றை வேண்டிக்கொள்ளு
 தல் செய்யாதே யிருந்தாய்' என்ன, 'அறம்து! அவை பெல்லாம் செய்யக்கடவேன். மோக்ஷம்
 தாலாமோ?' என்ன, 'அது நம்மாலே செய்யலாமதன்று; பகவத்ஸமாச்சரயணம் பண்ணி அவன்
 ப்ரஸாதத்தாலே பெறவேணும்' என்ன, 'ஆகில், இன்று சாவாரை நாளைச் சாவப் பண்ணலா
 மோ?' என்ன, 'அதுவும் கர்மாநுகுணமாயிறே இருப்பது: நம்மால் செய்யப்போகாது' என்ன,
 'ஆகில், நீ செய்யுமது. இவ்வுசி போனவழியே தூலும்போம்படி அநுக்ரஹித்து
 நடக்குமீத்தனை' என்ன, தேவனும் கோபத்தாலே நெற்றியிற் கண்ணைக் காட்ட, இவரும்
 காலிலே அகேகங் கண்ணை உண்டாக்கிக் காட்டினார். [கூடி இதுபாதி] நீங்கள் ஆச்ரயிக்கிற
 தேவதைகள் இவ்வளவும் உங்களைக் கும்பிடுகொண்டு, இத்தனை போதுபோய் அங்கே
 ஆச்ரயியா நிற்கர்கள். அவர்கள் செய்கிறவற்றைக் கண்டாலும் நீங்களும் அவனை யாச்ர
 யிக்கப் பாருங்கோள்: தலையறுப்பாரும் அறுப்புண்பாரும், க்ராமணிகளைப் போலே
 ஒருவரை யொருவர் வேரோடே அலம்பிப்போகவேண்டும் படியான விரோதம் செல்லா
 நிற்கச்செய்தேயும்: ஆபத்து எல்லார்க்கு மொத்திருக்கையாலே எல்லாரும் ஒரு மிடறாய்
 ஆச்ரயிப்பார்கள். பரஸ்பர விரோதமுங் கிடக்கச்செய்தே 'ஊராகக் கூடிவந்தது' என்பார்
 களிறே. [ஆடுபுட் கொடி] வெற்றிப்புட்கொடி, ஆடு - வெற்றி. வெற்றிப்புள்ளைக் கொடியாக
 வுடையவன். 'ஸர்வேச்வரவாஹநம்' என்கிற ஹர்ஷப்கர்ஷத்தாலே மதித்து ஆடாநின்ற புள்
 என்றுமாம். ஆச்ரீதவிரோதி நிரஸநத்துக்கு ஸர்வேச்வரனுக்குச் செய்யவேண்டுமெதில்லை:
 திருவடி திருத்தோளிலே சலியாமல் இருக்குமத்தனையே வேண்டுவது. 'கருடத்வஜன்.
 கருடவாஹன்' என்று சொல்லப்படுமவனாயிற்று மோக்ஷப்ரதனாவான். [ஆடுமூர்த்திக்கு]
 காரணந்துத்யேய:. என்கிறபடியே. ஜகத்காரணவஸ்துவேயிறே உபாஸ்யமாகவது. மோக்ஷப்ரத
 னுமாய் ஸர்வநியந்தரவுமான ஸர்வேச்வரனுக்கு. [அடிமைபுகுவதுவே] அடிமை புகுமதுவே
 கர்த்தவ்யம். உங்களுக்குச் செய்யவேண்டுவ தொன்றில்லை; அவனுடைமையை அவனுக்காக
 இசைய அமைபும். அவன் இத்தை 'என்னுடைமை' என்றிருக்க, நீங்களும் 'என்னுடைமை'
 என்றிராதே 'அவனது' என்று இசைய அமைபும். அடிமை புகுவது என்கிற இடம் விதியாய்,
 கண்மரென்ற இடம் அதுவும் செய்து பார்த்திகோளிறே; இனி இவன் திருவடிகளிலே
 அடிமைபுகப் பாருங்கோ னென்கிறார். யயாதிரீதத்தை பட்டர் வாசித்துப்போந்திருக்கச்

செய்தே, பின்னை விழுப்பரையரும் ஆப்பான் தி நவமூர் தாரையருங்கூட 'வேதோபயங்குமஹாநா த் தமாக ப்ரவ்ருத்தமான ப்ரபந்தங்களில் இது எவ்வாற்ததை விசதிகரிக்கிறது?' என்று கேட்க, 'ஷூத்ர தேவதைகள் தந்தாமை ஆச்ரயித்துப் பெற்றாலும் பிறர்பக்கவிலே ஓர் உத்தர்ஷம் கண்டால் அது பொறுக்கமாட்டார்களென்றும், ஸர்வேச்வரனே 'பிறர் வாழ்வு நம் வாழ்வு' என்று நினைத்திருப்பானென்றும் சொல்லி, ஆனபின்பு, இதர தேவதைகள் ஆச்ரயணியரந்து, இவனொருவனுமே ஆச்ரயணிய னென்னு மர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது' என்று அருளிச் செய்தார். "இமௌஸம்" என்று தாம நிற்கவல்லான் இவனேயிரே. 'யாதவர்கள் முடிவிலே வந்தவாறே வாட்கோரையை யிட்டு ஒருவரையொருவர் எறிந்து முடிந்துபோனார்கள்' என்று கேட்டவாறே, 'க்ருஷ்ணன் இவர்கள் விஷயமாக சங்கீதி பத்ம மீதி தொடக்கமானவற்றைக் கொடுவந்து கொடுத்துச் செய்யாதனவில்கூட: பின்னையும் முடிவிலே வந்தவாறே இப்படியே யாயிருந்தது; நம்முடைய பகவத்ஸமாச்ரயணத்துக்கும் பலம் அங்ஙனையாகிறதோ? என்று அஞ்சியிருந்தோம்' என்ன, அங்ஙனாகாது: அஞ்சவேண்டா; அவர்கள், 'இவன் என் தோழன், மைத்துனன் என்று தேஹ ஸம்பந்தத்தைக்கொண்டு விரும்புகையாலே அவர்களுக்கு தேஹா வதியாய்விட்டது; நாம் ஸ்வரூபஜ்ஞாதத்தாலே, மித்யான ஆத்மாவுக்கு வகுத்த பேறு பெற வேணும்என்று பற்றுகையாலே பேறும் யாவதாத்மபாவியாயிருக்கும்' என்று அருளிச் செய்தார்.

புக்கடிமையினுல்தன்னைக்கண்ட மார்க்கண்டேயனவனை*

நக்கபிரானுமன்றுய்யக்கொண்டது நாராயணனருளே*

கொக்கலர்தடந்தாழைவேலித் திருக்குருகாதனுள்*

மிக்கவாதிப்பிரான்நிற்க மற்றைத்தெய்வம்விளம்புதிரே.

(8)

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், 'மார்க்கண்டேய பகவான் ருத்ரனை ஆராதித்து ஸ்வப்ரார்த்திதத்தைப் பெற்றிலனோ?' என்னில்,—'அவ்விடத்தில் ருத்ரன் புருஷகாரமாத்ரமே, அவனுடைய ப்ரார்த்திதம் கொடுத்தருளினான் எம்பெருமானே' என்கிறார். [புக்கடிமையினுல் தன்னைக்கண்ட]-அடிமையாலே புக்குத் தன்னைக்கண்ட. [அருளே]-ப்ரஸாதத்தாலே. [கொக்கலர் என்று மேலுக்கு]-கொக்கின் நிறம்போலே மிருந்துள்ள பூக்கள் யுடைய பெரிய தாழைகளை வேலியாகவுடைய திருநகரியில் தன்னுடைய ஐச்வர்யாதிகளால் ஸம்ருத்தனான ஜகத்காரணமான ஈச்வரன் நிற்க, மற்று என்ன தேவதைகளைப் பேசுகிறீகோள்?

இ.—எட்டாம்பாட்டில், 'மார்க்கண்டேயன் ருத்ரனை ஆச்ரயித்து ஸ்வாபேஷிதம் பெற்றிலனோ?' என்ன, 'அது இருந்தபடியைக் கேட்கலாகாதோ?' என்கிறார். [புக்கடிமையினுல்]-அடிமையினுல்புக்கு; வகுத்தசேஷிபக்கல் செய்யுமத்தை ருத்ரன்பக்கவிலே செய்தான். இத்தால், ஆச்ரயணத்தில் குறையாய் இழந்தானல்ல என்கை. [தன்னைக் கண்ட]-ஆச்ரயணியனைக் காணப்பெறுமையாலே இழந்தானு மல்லன்; [மார்க்கண்டேயனவனை]-மார்க்கண்டேயனுனவனை. [நக்கபிரான்]-நக்கன்-நக்நன். பிரான் என்று ஸ்வகோஷ்டியில் ப்ரஸித்தி. [அன்று உய்யக் கொண்டது]-மார்க்கண்டேயனுனவனை ஆபத் தசையிலே ரக்ஷித்தது. [நாராயணனருளே]-ஸர்வஸ்வாமியான அவன் ப்ரஸாதத்தாலே யென்று த்ருதியையாதல்: இவன் புருஷகாரமாக அவன் ப்ரஸாதத்தைப் பண்ணிக்கொடுத்து என்று த்விதீயையாதல்; 'நாராயணன்' என்கையாலே, அவனுக்கு சேஷமாமிடத்தில் உன்னோடு என்னோடு ஒருவாசியில்லை யென்று அவன் திருவடிகளிலே காட்டிக்கொடுத்தா என்கை. [கொக்கலர் இத்யாதி]-கொக்குப் போலே வெளுத்த நிறத்தையுடைய பூக்களை யுடைத்தான பெரியதாழைகளை வேலியாகவுடைய திருநகரி. நிலத்து இயல்பு இருக்கிறபடி. [அதனுள் மிக்க ஆதிப் பிரான் நிற்க]-ஸர்வாதிகளாய் ஜகத் காரண பூதனுனவன் திருநகரியிலே ஸுலபஞய் நிற்க. [மிக்க]-ஆச்ரயணகாலத்தில் ஆச்ரயிப்பித்துக்கொண்டு பலவேளையிலே வேறொருவன் வாசலிலே கொடுபோகவேண்டும்படி குறைவானஎன்றிக்கேயிருக்கை. [மற்றைத் தெய்வம்] நாரங்களிலே ஒன்றை ஈச்வரனென்று பற்றவோ? ப்ரகாரமாய்க் கொண்டல்லது வஸ்துத்வமில்லாதவற்றை ப்ரகாரியாக ப்ரமிக்கிறீகோளிரே. [விளம்புதிரே]-இவனையொழிய வ்யவஹார யோக்யமாயிருப்பது ஒன்றில்லை யென்று இருக்கிறார்.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. இங்ஙனே யிருக்கச்செய்தேயும் இதரதேவதாஸமாச்ரயணம் பண்ணியன்றோ மார்க்கண்டேயாதிகள் ஸ்வாபிலஷிதம் பெற்றது என்ன, —ஆதில் அது இருந்தபடியைக் கேட்கலாகாதோ? என்கிறார்.

[புக்கு அடிமையினால்] அடிமையினால் புக்கு. 'ஸர்வேச்வரனுக்கு அடிமை' என்று புக்கானல்லன்; 'ருத்ரனுக்கு அடிமை' என்று புக்கானயிற்று. [தன்னைக்கண்ட] காணப் பெறுமையாலே தான் இழந்தானல்லன்; [புக்கு இத்யாதி] ஆச்ரயணக்குறையா விழந்ததல்ல; காணப்பெறுமையால் இழந்ததல்ல. [மார்க்கண்டேயனவனை] மார்க்கண்டேயனுனவனை. [நக்கபிரான்] நக்கனென்றது நக்கனென்றபடி. ஸ்வகோஷ்டிக்கு உபகாரகனு யிருக்கையாலேயாதல், ஜ்ஞாநப்ரதத்வத்தைப் பற்றவாதல் - பிரானென்கிறது. மேல் நாராயணனென்கையாலே 'அவனுக்கு சேஷமாயிடத்தில் உன்னோடு என்னோடு வாகியில்லை' என்று அவன் திருவடிகளிலே காட்டிக்கொடுத்தா னென்கை. [அன்று உய்யக்கொண்டது] ஆபத்தசையிலே ரகித்தது. [நாராயணனருளே] 'நீ நெடுநான் பச்சையிட்டு ஆச்ரயித்தாய்; அவ்வாச்ரயணம் வெறுமன் போயிற்றதாக வொண்ணாது' என்று அவனையழைத்து, 'நானும் உன்னோபாதி ஒருவனை ஆச்ரயித்துக்காண் இப்பதம்பெற்றது. இவிர ஊன்கொடுத்தல், உபதேசங்கொடுத்தலிறே' அவனைக் கொண்டுபோய் ஸர்வேச்வரன் பக்களிலே, காட்டிக் கொடுத்தானயிற்று. அருளென்கிறவிடம் எல்லாவிபக்தியிலும் ஒட்டலாயிருக்கையாலே, அருளாலேயென்னுதல்; அவன் இவனை ரகித்துக்கொண்டது ஸர்வேச்வரன் ப்ரஸாதத்தைப் பண்ணிக் கொடுத்தென்னுதல். [கொக்கலர் இத்யாதி] கொக்குப்போலே வெளுத்த நிறத்தையுடைய அலரையுடைத்தா யிருப்பதாய்ப் பெருத்திருந்துள்ள தாழைகளை வேலியாக வுடைத்தாயிருந்துள்ள திருநகரியாயிற்று. நிலத்தியல்பு இருக்கிறபடி. [மிக்கஆதிப்பிரான்கிற்க] ஸர்வாதிகளாய் ஐக்காரணபூதனுனவன் நிற்க. [மிக்க] சொல்லும்போது கனக்கச் சொல்லி, கிட்டினவாதே குறைத்திரா தொழிகை. நெடுநான் ஆச்ரயிப்பித்துக்கொண்டு, பின்பு கார்யகாலத்திலே வந்தவாதே வேறே பொருவன் வாசலேறக் கொண்டுபோக வேண்டாதிருக்கை. [மற்றைத் தெய்வம் விளம்புதிரே] ப்ரகாரங்களிலே ஒன்றை ஈச்வரனாகச் சொல்லுகிறிகோளே; அவனுக்கு ப்ரகாரமாயல்லது ஒன்றுக்கும் வஸ்துவமின்றிக்கே யிருக்க, ப்ரகாரியாகச் சொல்லி அபித்தப்படுதிரிகோளே கெடுவிகான்! [விளம்புதிரே] 'வயவ்ஹரிக்கைக்கும் யோக்யதை மெகை' என்ற இருக்கிராயிற்று இவர்.

விளம்பும் ஆறுசமயமும் அவையாகியும்மற்றும்தன்பால்*

அவத்தாகண்டற்கரியனாகிய ஆதிப்பிரானமரும்*

வளங்கொள்தன்பகிளதழ்ந்தழகாய திருக்குருகாதனை*

உளங்கொள்ளுனத்துவையின் உம்மைஉய்யக்கொண்டுபோகுறிலே.(9)

ஓ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், வேதபாண்யரும் குத்ருஷ்டிகளும் பண்ணும் துஸ்தர்க்கங்களால் அழிக்கவொண்ணாத ஐச்வரியத்தை யுடைய எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கிற திருநகரியை ஆச்ரயிப்புகோள், பிழைக்கவேண்டியிருந்திகோளாகில் என்கிறார். [விளம்பும் ஆறு சமயமும்] - இப்பாட்டுக்கெல்லாம் பேச்சுப் போக்கி உள்ளிடின்றிக்கே யிருக்கிற பாஹ்யஸமயங்களானாலும் விழுக்காட்டில் அவற்றோடு ஒத்திருக்கிற மற்றுள்ள குத்ருஷ்டிகளாலும் அவிசால்யமான ஸ்வரூபருபுண விபூதிகளையுடைய ஸர்வேச்வரன் நிரந்தர வாலம் பண்ணுகிற வளவிதான நிர்நிலத்தையுடைத்தாய் அநிமணியமான திருநகரியை மாநஸஜ்ஞாந விஷயமாக்குங்கோள்; உங்களை நீங்கள் பிழைப்பித்துக் கொண்டுபோகவேண்டில்.

இ.—ஒன்பதாம் பாட்டில், உங்களுடைய உஜ்ஜீவநத்துக்கு அவனளவும் செல்ல வேணுமோ? அவன் வர்த்திக்கிற திருநகரியை உங்கள் ஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயமாக்க அமையாதோ? என்கிறார்.

[விளம்பும் ஆறு சமயமும்] - பேச்சே போக்கி உள்ளிடான அர்த்த மொன்று மின்றிக்கே யிருக்கிற பாஹ்ய ஸமயங்கள் ஆறும். ப்ரமாணுகுணமன்றிக்கே சஷ்டதர்க்கங்களாகையாலே யுக்திஸாரமேயாயிருக்கை [அவையாகியும் மற்றும்] - மற்றும் அவற்றோடு ஒத்த குத்ருஷ்டிகளும். "தமோநிஷ்டாஹிதாஸ் ஸம்ருதா:" [தன்பால் அளந்துகாண்டற்கு அரிபனாகிய] - தன்பக்கல் வந்தால் அவர்கள் இல்லை யென்கைக்கும் இவ்வளவென்று பரிச்சேதிக்கவும் ஒண்ணதபடியிருக்கும். இல்லையென்னும் போது 'இன்னது இல்லை' என்னவேணும். அதாகிறது - இவனுடைய ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகள் பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளால் அவிசால்யமாயிருக்குமென்கை. [ஆதிப் பிரான்] - தனக்கு உத்பாதகனை இல்லையென்கையாவது தன்னை இல்லையென்கையிறே. [அமரும்] - அவன் பொருந்திவர்த்திக்கிற தேசம். [வளங்கொள் இத்யாதி] - விலக்ஷணமாய் ச்ரமஹரமான நீர்நிலங்களாலே சூழப்பட்டு தர்சனீயமான திருநகரியை. [உளம் கொள் ஞானத்து வையம்மின்] - உளம் கொள் ஞானம்-மாநஸஜ்ஞாநம். ஜ்ஞாநம் உதித்து பாஹ்யேந்த்ரியங்களாலே பாஹ்ய விஷயங்களை க்ரஹிப்பதற்குமுன்னே மாநஸஜ்ஞாநத்துக்கு இவ்வுரை விஷயமாக்குங்கோள். ப்ரயோஜநமென்? என்னில், -[உம்மை உய்யக்கொண்டு போகுறிலே] - "அஸந்நேவ" என்னும்படி யிருக்கிற உங்களை "ஸந்தமேநம் ததோவிது:" என்னப் பண்ணவேண்டி யிருந்திகோளாகில், "நேயமஸ்தி" என்கிறபடியே தக்தபடம் போலே இவற்றின்ஸத்தை சென்று அற்றது என்று இருக்கிறார்.

சுடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. உங்களுடைய உஜ்ஜீவநத்துக்கு அவ்வளவும் செல்ல வேணுமோ? அவன் வர்த்திக்கிற திருநகரியை உங்கள் ஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயமாக்க அமையும் என்கிறார்.

[விளம்பும் ஆறு சமயமும்] சிலவற்றைச் சொல்லாநின்றால், தாங்களும் சில தர்க்கங்கள் சொல்லாநிற்குமத்தனை போக்கி, ப்ரமாணுகூல தர்க்கமல்லாமையாலே கேவலம் உக்திஸாரமே யாயிருக்கிற பாஹ்யஸமயங்களாறும். அவையாகிறன *சாக்யோலூக்யாக்ஷபாதக்ஷபணகபில பதஞ்சலிமதாநு ஸாரிண:" என்று பாஷ்யகாரர் அருளிச் செய்தாரிறே [அவையாகியும் மற்றும்] மற்றும் அவற்றோடொத்த குத்ருஷ்டிகளும். "தமோநிஷ்டாஹிதாஸ் ஸம்ருதா:" [தன்பால் இத்யாதி] தன்னளவில் வந்தால் 'இல்லை' என்கைக்கும் 'இவ்வளவு' என்று பரிச்சேதிக்க அரிதாயிருக்கும். 'இல்லை' என்னும் போதும், வஸ்துவை 'இது' என்று பரிச்சேதிக்க வேணுமே. அதாவது இவனுடைய ஸ்வரூபரூப குணவிபூதிகள் பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளால் அவிசால்யமாயிருக்கு மென்கை. அதுக்கு அடியென்? என்றால், [ஆதிப்பிரான்] *மே மாதா* வந்த்யா* என்னவொண்ணாதிதே. [அளந்து இத்யாதி] துஸ்தர்க்கங்களால் 'இவ்வளவு' என்று பரிச்சேதிக்க வொண்ணாதபடி யிருக்கிற ஜகத்காரணபூதனுவன் விரும்பி வர்த்திக்கிற. [வளங்கொள் இத்யாதி] ஸம்பத்தையுடைத்தாய் ச்ரமஹரமான நீர்நிலங்களாலே சூழப்பட்டு கண்டார்க்கு வைத்த கண் வாங்கவொண்ணாதபடி தர்சனீயமான திருநகரியை. [உளங்கொள் ஞானத்து வையம்மின்] உளம் கொள் ஞானம் மாநஸஜ்ஞாநம். ஜ்ஞாநம் உதித்து, பாஹ்யேந்த்ரியங்களாலே பாஹ்யவிஷயத்தை க்ரஹிப்பதுக்குமுன்னே, மாநஸஜ்ஞாநத்துக்குத் திருநகரியை விஷயமாக்குங்கோள். பஹிர்விஷயமாக்காதே ஜ்ஞாநத்தை ப்ரத்யகர்த்த ப்ரவணமாக்கப் பாருங்கோள். என்செய்ய வென்னில், [உம்மை உய்யக்கொண்டு போகுறிலே] *ஸந்தமேநம்* என்கிறபடியே. உந்தாமுடைய ஸத்தைபெற்றுப் போக வேண்டியிருக்கில் *அஸந்நேவா* என்கிறபடியே 'சென்றற்றது' என்றேயிருக்கிறாராயிற்று இவர். *நேயமஸ்தி* என்னுமா போலே. *மஹாத்மனா* தன்னில் தான் வாசி சொல்லுமித்தனைபோக்கிப் புறம்பு ஒரு ஒப்புச் சொல்லவொண்ணாதபடியான பெருமானோடே.

உறுவதாவதெத்தேவும் எவ்வுலகங்களும் மற்றுந்தன்பால்*

மறுவின் ஷர்த்தியோடொத்து இத்தனையும் நின்றவண்ணம் நிற்கவே*

செறுவிற்கெந்நெல் கரும்பொடோங்கு திருக்குருகரதனுள்*

குறியமானுருவாகிய நீன்குடக்கூத்தனுக்காட் செய்வதே.

(10)

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், தன் ஐச்வர்யத்தில் ஒன்றுமே குறையாமே வந்துநின்றருளின பொலிந்துநின்றபிரானுக்கு அடிமைசெய்கையே உறுவதாவது என்கிறார். [எத்தேவும் என்று தொடங்கி] - எல்லாத் தேவதைகளும் எல்லாலோகங்களும் மற்றும் உள்ளனவெல்லாம் தன்னுடைய அப்ராக்ருதமான திருமேனியோடொக்கவிதேயமாம்படியான இந்த ஐச்வர்யத்தோடே கூடவே. [செறு] - விளைநிலம்- [குறிய என்று தொடங்கி] - ஆச்ரிதர்க்காக ஸ்வாமநனாயும் அநுபவிப்பாரள வல்லாதபடி குடமாவதும் செய்த பொலிந்துநின்ற பிரானுக்கு.

இ —பத்தாம்பாட்டில், தன் ஐச்வர்யத்தில் ஒன்றும் குறையாமே வந்துநின்றருளின பொலிந்து நின்றபிரானுக்கு அடிமைசெய்கையே உறுவதாவது என்கிறார். உறுவதும் இது, ஆவதும் இது, சீரியதும் இது, ஸுசகமும் இது. [எத்தேவும் இத்யாதி] - எல்லாத் தேவதைகளும் அத்தேவதைகளுக்கு போகஸ்த்தான மான எல்லா லோகங்களும் [மற்றும்] - மற்றும் உண்டான சேதநாசேதநங்களும். [தன்பால் மறு இம்மூர்த்தி யோடு ஒத்து] - தன் அளவில் வந்தால் மறுவில்லாதபடி மூர்த்தியோடு ஒத்து. இவை சரீரமாயிடத்தில் அஸாதாரண விக்ரஹத்தோபாதி குறைவின்றிக்கே யிருக்கை. மறுவாகிறது - குற்றம்; அதாகிறது-குறை. பிரிந்து ஸ்திதியும் உபலம்பமுயின்றிக்கே யிருக்கை. அதவா, ஸ்வத்ஸத்தை யுடைத்தான திருமேனி என் னுதல், ஹேயப்ரத்யபமான திருமேனி யென்னுதல். [இத்தனையும் நின்றவண்ணம் நிற்கவே] - இவையடங்க இருந்தபடியே தன்பக்கலிலே நிற்க. இவையெல்லாம் தானிட்டவழக்காயிருக்கிற ஐச்வர்யத்தோடே வந்து நிற்கை. உபயவிபூதியுத்தனாயிருக்கிற ஐச்வர்யத்தில் ஒன்றும் குறையாதே யிருக்கை. ராஜபுத்ரன் ஒலியலுந்தாலும் ஐச்வர்யத்தில் குறைவாகாதிறே. [செறுவில் இத்யாதி] - செய்களில் செந்நெலும் கரும்பும் இசலி வளராகிற்கிற திருநகரி; அவ்வூரில் பதார்த்தங்கள் ஒன்றில் ஒன்று குறைந்திருப்பதில்லை. [குறிய] - ஆச்ரிதர்க்குக் கண்ணுலே முகந்து அநுபவிக்கலாம்படி தன்னைத் தாழவிட்டபடி. [மாணுருவாகிய] - 'உண்டு' என்று இட்டபோதோடு 'இல்லை' என்ற போதோடு வாசியின்றிக்கே முக மலர்ந்துபோம்படி இரப்பிலே தகணைறினபடி. [நீங்குடக்கூத்தனுக்கு] - குடக்கூத்தாடுகிறபோது கண்டாரோபாதி பிற்பாடராய்க் கேட்டார்வாய்க் கேட்டார்க்கும் ஸமகாலம்போலே ப்ரியமாம்படி மனோ ஹாரியான சேஷத்ததை யுடையவனுக்கு. [ஆள் செய்வதே] - அந்தச் சேஷத்தங்களே அடிமைகொள்ளும், நீங்கள் இசையுமித்தனையே வேண்டுவது. ஆள்செய்வதே உறுவது ஆவது என்று அந்வயம்.

ஈ.—பத்தாம்பாட்டு. தன் ஐச்வர்யத்தி லொன்றுங் குறையாமல் வந்து திருநக யிலே நின்றருளின பொலிந்து நின்ற பிரானுக்கு அடிமை செய்கையே உசிதம் என்கிறார்.

[உறுவதாவது இத்யாதி] நீங்குடக்கூத்தனுக்கு ஆட்செய்வதே உறுவதாவது, உறுவதும் இது, ஆவதும் இது, சீரியதும் இது, ஸுசகமும் இது வென்னுதல்; உறுவ தாவது இதுவே யென்னுதல். [எத்தேவும் இத்யாதி] எல்லாத் தேவதைகளும், தேவதை களுக்கு போகஸ்த்தானமான எல்லா லோகங்களும். [மற்றும்] மற்றுமுண்டான சேதநாசேதநங் களும். [தன்பால் மறுவில் மூர்த்தியோடொத்து] தன்னிடத்து வந்தால் மறுவில்லாதபடி மூர்த்தியோடு ஒத்து. இவை மூர்த்தியாயிடத்தில் அப்ராக்ருதமான விக்ரஹத்தோபாதி குறைவின்றிக்கேயிருக்கை. மறுவாகிறது குற்றம் அதாவது-குறைவு; அதின்றிக்கே யிருக்கை, ப்ருதக்ஸ்தித்யாதிகளின்றிக்கே யிருக்கை. அன்றிக்கே. மறுவையுடைத்தான மூர்த்தியுண்டு-ஸ்வத்ஸத்தை யுடைத்தான விக்ரஹம்; அத்தோடொத்து என்னுதல். அன்றிக்கே, மறுவில்மூர்த்தியுண்டு ஹேயப்ரத்யபமான விக்ரஹம்; அத்தோடொத்து என்னுதல். இவை சரீரத்தோடு ஒக்கையாவதென்? என்னில்; ப்ருதக்ஸ்தித்யநர்ஹாதாராதேய பாவா, நியந்த்ருவியாய்பாவா, சேஷசேஷிபாவமான சரீரலக்ஷணங்கள் இவற்றுக்கு உண்டா கையாலே. வருஷத்திலே தேவதத்தன் நின்றால் அது அவனுக்கு சரீரமாகாதிறே, இங்கு அங்ஙனன்றிக்கே யிருக்கை. [இத்தனையும் இத்யாதி] இவையடங்கலும் இருந்தபடியே தன் பக்கலிலே நிற்க. தன்னையொழிந்த ஸகலபதார்த்தங்களும் தனக்கு சரீரதயா சேஷமாம்படி யிருக்கிற இவ்வைச்வர்யத்தில் ஒன்றும் குறையாதபடி வந்து நிற்கை. உபயவிபூதி யுத்தனா கையால் வந்த ஐச்வர்யமடையத் தோற்றும்படிக்கு ஈடாகவாயிற்று இங்கு வந்து நிற்கிறது. ராஜபுத்ரன் ஒரு ஒலியலை உடுத்துத் தாழவிருந்தாலும் ஐச்வர்யத்திற் குறைந்து தோற்றுகிறே.

[செறுவில் இத்யாதி] செய்களில் செந்நெற்களானவை கரும்போடொக்க ஒங்கா நின்றுள்ள திருகுருகூரதனுள்: அவ்வூரில் பதார்த்தங்களில் ஒன்றிலொன்று குறைந்திருப்பதில்லை; தேவ விசேஷத்தில் எல்லாரும் ஒருபடிப்பட்டிருக்குமாபோலே [குறிய] கோடியைக் காணியாக்கினாப் போலே, சுண்ணாலே முகக்கலாயிருக்கும்படி வடிவை அமைத்தபடி. [மாணுருவாகிய] இட்ட போதோடு இடாதபோதோடு வாசியற முகமலர்ந்து போம்படியாக இரப்பிலே தழும்பேறின படி. [நீள்குடக்கூத்தனுக்கு] குடக்கூத்தாடி விட்டபின்பும், அம்மனோஹாரிசேஷ்டிதத்தைப் பிற்பட்ட காலத்திற் கேட்டார்க்கும் ஸமகாலத்திலே கண்டாப்போலே பீர்திபிறக்கும்படியாயிற்றுக் குடக்கூத்தாடிற்று. [ஆள்செய்வதே] அச்சேஷ்டிதத்தானே அடிமையிலே மூட்டும நீங்கள் இசையுமத்தனையே வேண்டுவது.

ஆட்செய்தாழிப்பிராணைச் சேர்ந்தவன் வன்குருகூர்நகரான்*

நாட்கமழ்மகிழ்மாலைமார்பினன் மாறன்சடகோபன்*

வேட்கையாற்சொன்னபாடல் ஆயிரத்துள் இப்பத்தார்வல்லார்*

மீட்சியின்றிவைகுந்தமாநகர் மற்றதுகையதுவே.

(11)

ஓ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றவர்களுக்குப் பரமபதம் ஸுலப மென்கிறார். [ஆள்செய்து என்று] - இப்பாட்டுக்கு. எம்பெருமானுடைய கையுந் திருவாழியுமான அழகுக்குத் தோற்று அடிமைசெய்துகொண்டு திருவடிகளிலே சேர்ந்த திருநகரியையுடையராய் பகவதநுபவ பீதியாலே செவ்வியெற்று நாடோறும் கமழாநின்றுள்ள மகிழ்மாலையைத் திருமார்பிலேயுடையராய் பகவதநுபவ விரோதிகளுக்கு சத்ருவான ஆழ்வார். [வேட்கையால் என்று மேலுக்கு] - அபிநிவேசத்தாலே சொன்ன ஆமிரந்திருவாய்மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழி வல்லவர்களுக்கு இப்பத்து அப்யஸிக்கப்பெற்றதுக்குமேலே மீட்சியில்லாத வைகுந்தமாநகராகிறதும் அத்யந்தஸுலபம். இப்பாட்டில், ஆழ்வார் தம்மை ஸ்தோத்ரம்பண்ணிற்று, பரப்ரதிபாதநாஹமாய்படி பகவதஜ்ஞானம் கைவந்த ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே; ஸ்ரீவால்மீகிபகவான் "வால்மீகிர் பகவாந்ருஷி:" என்று கொண்டு தன்னேத்தானே புகழ்ந்து கொண்டாப்போலே.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றார்க்குப் பரமபதம் ஸுலபம் என்கிறார். [ஆள்செய்து இத்யாதி] - முறையாலே ஸர்வேச்வரனைப் பற்றினவர். அடிமை செய்வித்துக் கொள்ளுகைக்காயிற்று, கையும் திருவாழியும் சேர்ந்த சேர்த்தியழகு. ஆழ்வானுடைய வ்ருத்தத்தைக் காட்டி இவரையும் வ்ருத்தவாணக்கினபடி. [சேர்ந்தவன்] - கையும் திருவாழியும் பொருந்தினாப்போலேயாயிற்று இவர் பொருந்தினபடி; கெடுமரக்கலம் கரை சேர்ந்தாப்போலே இந்நன்மைக்கு அடி. திருநகரியிற் பிறப்பு. ராமபக்திக்குத் திருவயோத்தியில் மண்பாடுபோலே. நான்தோறும் கமழாநின்றுள்ள திருமகிழ்மாலையைத் திருமார்பிலேயுடையவர். "நண்ணுதார் முறுவலிப்ப"வில் ஸம்ஸாரிகள் க்லேசத்தை அநுஸந்தித்துத் திருவுள்ளம் வாடினவாறே இட்டமாலையும் வாடிற்று; பகவத் பரத்வத்தை உபதேசித்து 'இவர்களுக்கு ஒரு குறைவில்லை' என்று திருவுள்ள முகந்தவாறே அதுவும் செவ்விபெற்றது. [மாறன் சடகோபன்] - பகவத் ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகங்களுக்கெல்லாம் ம்ருத்யுவான ஆழ்வார். சிலர் அர்த்திக்கவன்றிக்கே தம் அபிநிவேசத்தாலே அருளிச்செய்த இப்பத்தையும் அப்யஸிக்க வல்லார் கையது, மீட்சியின்றி வைகுந்த மாநகர். "நசுபுநராவர்த்ததே" என்கிற பரமபதமும் அவர்களுக்கு ஸுலபம். [மற்றது] - பகவத்பரத்வ ஜ்ஞானமே ப்ரயோஜனம் போரும். ஜ்ஞானபலருபமான பரிமாற்றத்துக்கு ஏகாந்ததேசமும் அவர்களுக்கு ஸுலபம். 'மற்றது' என்று ஸம்ஸாரத்துக்கு ப்ரத்ய நீகமான தேச மென்னுதல், அவ்யயமாய்க் கிடத்தல். பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகள் இல்லாமையாலே உபதேசிக்கவேண்டாதே அநுபவமேயாய்ச் செல்லும் தேசத்திலே புகப்பெறுவர். இவர் இப்பாட்டில் தம்மைப்புகழ்ந்தது, பரப்ரதிபாதநாஹமாய்படி பரத்வஜ்ஞானம் கைவந்த ஹர்ஷத்தாலே; "வால்மீகிர் பகவாந் ருஷி:"

ஈடு.—நீகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி சுற்றாக்குப் பரம்பதம் ஸுலபமென்கிறார்.

[ஆட்செய்து ஆழிப்பிராணைச் சேர்ந்தவன்] அடிமை செய்து ஸர்வேச்வரனைக் கிட்டினவர். முறையிலே ஸர்வேச்வரனைப்பற்றினவராயிற்று இவர். அதாவது “விசித்ரா தேஹஸம்பத்திரீச்வராய” என்கிறபடியே. அவன் கொடுத்த உபகரணங்களைக் கொண்டு அப்ராப்த விஷயங்களிலே போகாதே, “தந்த நீ கொண்டாக்கினை” என்கிறபடியே வகுத்த விஷயத்துக்கே சேஷமாக்கிக்கொண்டு கிட்டுகை. ஆட்கொள்ளுகைக்கு உபாயம் அவன் கையிலே உண்டுபோலே காணும். தான் வருத்தவானாய்க் காணும் இவரை வருத்தியிலே அவ்வயிப்பித்தது. கையில் திருவாயி சேர்ந்தாப்போலையாயிற்று இவரும் சேர்ந்தபடி. [சேர்ந்த] கெடுமரக்கலம் கரைசேர்ந்தாப்போலே. ஆட்செய்கையாவது அடிமை செய்கை. அடிமைதான் தீர்விதம் - மாநஸ வாசிக காயிகங்கள். இவற்றில், மாநஸ காயிகங்களுக்கு ஆளல்லர்; என்றிய வென்னில்:— “காலாமும் நெஞ்சமியும் கண் சுழலும்” என்கையாலே. இனி, வாசிகமொன்றுமேயானால், வாசிகமாகத் திருவாய்மொழிபாடி அடிமை செய்தா ரென்கிறதோ! என்னில்:—அன்று, அப்படியாமன்று இப்பாசரம் “முனியே நான்முக”னிலே யாகவேணும்; இல்லையாகில், ஸர்வஸங்க்ரஹமான முதல் திருவாய்மொழியிலே யாகிலும் ஆகவேணும்; இல்லையாகில் இவர் வாசிகமாக அடிமை செய்த “புகழுநல்லொருவ” னிலேயாகப் பெறில் முக்யம்; ஆனால், தேவதாந்தரபரத்வ விரஸநபூர்வகமாக ஸர்வேச்வர னுடைய பரத்வத்தை அருளிச் செய்கையாலே யானாலோ வென்னில்: அதுவாகில், முதல் திருவாய்மொழியிலேயாக அமையும், பரத்வ கீர்ணயத்திலே பரோபதேசமுமாகையாலே யானாலோ வென்னில்:—அதுவாகில், “திண்ணன்வீட்”டிலே யாதல், “அணைவதரவணை”யிலே யாதலாக அமையும். ஆனால், அர்ச்சாவதாரத்திலே பரத்வம் அருளிச் செய்கையாலே யானாலோ வென்னில்:—அதுவுமொண்ணாது; அது “செய்யதாமரைக் கண்ண”னிலே யாக அமையும். பரோபதேசம் பண்ணுகையாலே சொல்லிற்றானாலோ வென்னில்:—அதுவு மொண்ணாது: “வீடுமின் முற்றவும்” தொடங்கிப் பல விடங்களிலும் பரோபதேசம் பண்ணினார்; அவற்றிலுமாகப் பெற்றதில்லை; ஆனால், ஏதாவதென்னில்:—இவ் “ஒன்றுந்தே” விலே, “திருக்குருகரதனுள் பரந்திரமன்றிப் பல்லுலகீர் தெய்வம்மற்றில்லை பேகமினே” என்று பொலிந்து நின்றபிரானே ஸர்வஸ்மாத்தபரனென்று இவர் அருளிச்செய்யக் கேட்டு, “கபாலநன் மோக்கத்துக்கண்டுகொண்மின்” என்னக் கண்டு, ஜகத்தாகத் திருந்தி பூர்வையுண்ணவர்களாயிற்று; இவர்தாம் அவர்களுக்கு மங்களாசாஸனம் பண்ணும்படியிறே அவர்கள் தாம் திருந்தினபடி. “பொலிக பொலிக” என்று இதுக்கென்ன ஒரு திருவாய்மொழி நேருகிறாரே. ஸர்வேச்வரன் அவதரித்துத் திருத்தப் பார்த்தவிடத்தும் திருத்தா ஸம்ஸாரத்திலே இவர் திருத்தத் திருந்தினபடி; இனி இவர்க்குத் தத்வகீர்ணயம் பண்ண வேண்டாதபடி “இடங்கொள் சமயத்தையெல்லாமெடுத்துக்களைவனபோலே தடங் கடற் பள்ளிப் பெருமான் தன்னுடைப் பூதங்களே”யாம்படி (யாயிற்று. இப்படி) திருத்துகை யாலே ஆட்செய்தாழிப்பிராணைச் சேர்ந்தவ னென்கிறார். [வண்குருகூர் நகரான்] இந்நன்மைக்கு அடி அவ்வூரில் பிறப்பாயிற்று. [நான்கமழ் மகிழ்மாலை மார்பினன்] “நண்ணாதார் முறுவலிப்ப”விலே “ஸம்ஸாரிகள் படுகிற க்லேசத்தை அநுஸந்தித்து, சாத்தின மாலையும் வாடியிருந்தது முன்பு; இப்போது பகவத்பரத்வத்தை உபபாதித்து, ‘இனி இவர்களுக்கு ஒரு குறையில்லை’ என்று தேறினபின்பு, இட்ட மாலையும் செவ்விபெற்றதாயிற்று. [மாறன் சடகோபன்] பகவத்ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகமானவற்றுக்கெல்லாம் ம்ருத்யுவானவர். [வேட்கை இத்யாதி] சிலர் தாந்தராய் வந்து கேட்க, சொல்லுகிறாரன்றே; தம்முடைய அபிவிவேசாதி சயத்தாலே அருளிச் செய்த பாடலாயிரத்திலும் இப்பத்தையும் வல்லார் கையது, மீட்சியின்றி வைகுந்தமாநகர். (மற்றது; லீலாவிபூதி) இரண்டும் இவர்கள் கையது. மற்று என்கிற இது ஒரு அவயயமாய், புநராவ்ருத்தியில்லாதபரம்பதவிபூதிபானது அவர்கள் கையது. இப்பத்தும் பத்தாக அவர்கள் கையது பரம்பதம். அன்றிக்கே, பகவத்பரத்வ ஜ்ஞாநமே ப்ரயோஜனம்; ஜ்ஞாநாநுரூபமான தேசமும் அவர்களுக்கு ஸுலபம். மற்றதான் வைகுந்தமாநகருண்டு ஸம்ஸாரத்துக்கு எதிர்த்தட்டானது, அது அவர்கள் கையது என்னவுமாம்.

நான்காம் பத்து முற்றிற்று

**மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்த
திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி**

ஒருநாயகமாய் உலகுக்கு வானோர்*
இருநாட்டிலேறியுய்க்கு மின்பம்—திரமாகா*
மன்னுயிர்ப்போகம்தீது மாலடிமையேயினிதாம்*
பன்னியிவை மாறனுரைப்பால். 31

பாலரைப்போல்சீழ்கிப் பரளளவில்வேட்கையால்*
காலத்தால்தேசத்தால் கைகழிந்து*—சால
அரிதானபோகத்தில் ஆசையுற்றுநைந்தான்*
குருகூரில்வந்துதித்த கோ. 32

கோவானவீசன் குறையெல்லாம்தீரவே*
ஓவாதகாலத்துவாதிதனை*—மேவிக்
கழித்தடையக்காட்டிக் கலந்தகுணமாறன்*
வழுத்துதலால் வாழ்த்திந்தமண். 33

மண்ணுலகில்முன்கலந்து மால்பிரிகையால்*மாறன்
பெண்ணிலைமையாய்க் காதல்பித்தேறி*—எண்ணிடில்முன்
போலிமுதலானபொருளை அவனாய்கினைந்து*
மேல்விழுந்தான் மையல்தனின்விறு. 34

வீற்றிருக்குமால்விண்ணில் மிக்கமயல்தன்னை*
ஆற்றுதற்காத்தன் பெருமை யானதெல்லாம்*தோற்றவந்து
நன் றுகலக்கப்போற்றி நன்குகந்துவிறுரைத்தான்*
சென்ற துயர் மாறன் தீர்ந்து. 35

தீர்ப்பாரிலாதமயல் தீரக்கலந்தமால்*
ஒர்ப்பாதுமின்றி யுடன்பிரிய*—நேர்க்க
அறிவழிந்து உற்றரு மறக்கலங்க* பேர்கேட்டு
அறிவுபெற்றான்மாறன்சிலம். 36

சிலமிகுண்ணன் திருநாமத்தாலுணர்ந்து*
மேலவன் றன்மேனிகண்டு மேவுதற்கு*—சால
வருத்தியிரவும்பகலும் மாறாமல்கூப்பிட்
டிருந்தனனே*தென்குருகேறு. 37

ஏறுதிருவுடைய ஈசனுக்கப்புக்கு*
வேறுபடிவென்னுடைமை மிக்கவுயிர்*—தேறுங்கால்
என்றனக்கும்வேண்டா எனுமாறன் தானெஞ்சே*
நந்தமக்குப்பேறுக நண்ணு. 38

நண்ணுதுமாலடியை நாலிலத்தே வல்வினையால்*
எண்ணுராத்துன்பமுறு மில்வுயிர்கள்*—தண்ணிமையைக்
கண்டிருக்கமாட்டாமல் கண்கலங்குமாறனருள்*
உண்டுநமக்குற்றதுணையொன்று. 39

**ஒன்றுமிலைத்தேவு இவ்வுலகம்படைத்தமால்*
அன்றியென ஆருமறியவே*—நன்றாக
மூதலித்துப்பேசியருள் மொய்ம்மகிழோன் தான்தொழவே*
காதலிக்கு மென்னுடையகை. 40

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.